Liễu Tàng Dương

Giao Thiên Đỉnh

Phi Lộ

Thiên võng khôi khôi, ác giả ác báo
Sơ nhi bất lậu, thiện đáo đầu

Bình đài cao năm trượng với hình dáng trên nhỏ dưới to và thon dần. Khiến bất luận ai thoạt nhìn cũng có cảm nghĩ đã có sự trừng phạt của hóa công đối với bất luận ai hoặc với bất kỳ vật gì đột ngột xuất hiện từ dưới đất mọc vươn lên hàm ý chọc xuyên vào bầu trời. Và vì điều đó là phạm thượng, bình đài đã đột ngột từ mặt đất bằng mọc vươn lên cao, nên theo chủ ý của hóa công, phần đỉnh nhọn lẽ ra phải có của bình đài đã bất ngờ bị phạt ngang, mất đi phần chóp nhọn. Vì thế, từ lâu lắm rồi, đó chỉ còn là một bình đài với phần lư bằng ở trên bề mặt rộng độ hai trượng, tư vuông mỗi bề.
Ở trên đó, vào lúc này, là lúc hoàng hôn chực buông xuống, đang hiện diện hai nhân vật vào hàng đại cao thủ võ lâm.
Họ đứng đối diện nhau, mỗi người chiếm hữu một góc của lư bằng.

Và căn cứ theo hướng tây là hướng có vầng dương đang xuống thấp dần thì phương vị được hai nhân vật đại cao thủ võ lâm chiếm lĩnh ở hai góc lư bằng là các góc thuộc hai hướng nam và bắc.
Đứng trụ tấn ở góc phía bắc là một cao tăng, qua tăng bào màu vàng nhạt luôn phần phật giũ theo gió cứ thổi ngang mặt lư bằng. Cách trụ tấn của cao tăng dù chỉ là bình pháp tấn thông dụng nhưng vẫn toát lộ một phong thái bất phàm chỉ có thể xuất hiện ở bậc cao nhân đã đạt mức võ học vào loại thượng thừa.
Vì có phong thái đó, một bộ tấn vững như núi Thái sơn, nên đối thủ của cao tăng, là một văn nhân trung niên có vẻ ngoài hào hoa lịch lãm đang trấn giữ góc phía nam của lư bằng, bỗng buột miệng lên tiếng tán dương, khen ngợi cao tăng:
- Vẫn thương nghe mấy trăm năm qua khắp Thiếu Lâm chỉ có mỗi một mình Tuệ Quang thần tăng là luyện được Kim Cang La Hán Phục Ma công, một tuyệt kỹ vượt mọi tuyệt kỹ được Đạt Ma sư tổ lưu truyền hậu thế, nay mới rõ lời này quả không sai ngoa. Có phải thần tăng định ngay hôm nay cùng Dương mỗ quyết một phen ngọc đá cùng ra tro?
Vị cao tăng bắn xạ những tia thần quan từ đôi mắt vụt mở to nhìn trung niên văn nhân đối diện và lên tiếng bằng giọng không chút khoan nhượng:
- Để tiêu trừ đại kiếp cho võ lâm, nếu phải cùng Dương Thế Tôn thí chủ lâm cảnh đồng quy ư tận thì Tuệ Quang lão nạp quyết không ngần ngại. Hoặc giả Dương thí chủ lo sợ, chưa muốn uổng tử với độ tuổi còn đang xuân và nhất là chưa lưu lại cho Dương gia một hậu nhân kế truyền, thì, a di đà phật, xin hãy tuân thủ những gì lão nạp từ ba ngày qua đã luôn miệng đề xuất. Chỉ như thế trận sinh tử đấu này

mới có cơ hội chấm dứt với kết quả đều đưa đến điều toại nguyện cho song phương.

Trung niên văn nhân chợt phá lên cười ngạo nghễ:

- Bảo Dương Thế Tôn ta tự phế bỏ võ công hầu kéo dài kiếp sống tàn trong tủi nhục ư? Không bao giờ. Ha ha ha… Thần tăng không nghe câu, đã là người phải có chút danh gì lưu lại cho thế nhân? Huống gì bản lãnh của Dương Thế Tôn ta nào có kém gì những nhân vật nhất môn chi chủ của thất đại phái, tam viện, nhị bảo, nhất bang. Cớ sao chư vị luôn đố kỵ, không cho Dương này cơ hội dương danh thiên hạ? Trái lại cứ muốn ta mãi mãi không thể ngóc đầu ngoi lên, có phải chư vị sợ sẽ đến ngày Dương ta chiếm lĩnh ngôi cao, được đồng đạo võ lâm công cử làm Võ Lâm Minh Chủ? Có phải như thế chăng, Tuệ Quang thần tăng? Ha ha…

Tràng cười cao ngạo của Dương Thế Tôn làm cho Tuệ Quang thần tăng cau mày khó chịu:

- Lão nạp nói đã nhiều và khuyên giải cũng quá nhiều nhưng xem ra Dương thí chủ vẫn không lay chuyển. Huống hồ điều tiên quyết tối ư cần thiết cho một Minh Chủ Võ Lâm là phải có cả đức lẫn tài, không thể khiếm khuyết dù là một trong hai. Và điều đáng tiếc là Dương thí chủ đã luôn tỏ ra kém đức. Hãy nghĩ xem, giả như Dương thí chủ quyết lưu danh thiên hạ thì danh đó há chẳng phải ác danh?

Sắc mặt của Dương Thế Tôn vụt đanh lại:

- Chớ nói nhảm. Vì Dương ta cũng muốn như mọi người, dĩ nhiên là chỉ muốn mang chút tài mọn tạo phúc cho võ lâm. Một khi chuyện chưa xảy đến, cớ gì lão trọc hồ đồ ngươi đã vội đề quyết ta chỉ lưu lại ác danh cho thiên hạ? Như thế chẳng hóa ra bọn nhất bang, nhị bảo, tam viện và thất phái các ngươi chỉ cố tình tìm mọi nguyên cớ

hầu ngăn cản bước tiền đồ thật sự đã đến lúc phất lên của Dương ta? Nhưng bọn ngươi sẽ thất vọng và đừng mong ngăn cản ý định của Dương ta. Động thủ đi. Vì đừng nói là ba ngày đã qua, dẫu có giao đấu thêm với lão trọc ngươi ba ngày ba đêm nữa, Dương ta vẫn có thừa năng lực ứng phó.

Giọng của Tuệ Quang thần tăng liền tỏ ra nghiêm trọng:

- Nếu Dương thí chủ đã quyết, a di đà phật, lão nạp đành vì võ lâm, dù phải chết cũng không để thí chủ toại nguyện. Xin tiếp chiêu!

Với bộ tấn vững như núi Thái, Tuệ Quang thần tăng cẩn trọng nâng cao hữu thủ. Và khi nâng đến ngang ngực, hữu thủ của thần tăng vụt xòe rộng để lộ phần tâm chưởng đã chuyển sang sắc xám với năm ngón tay vừa khoằm khoằm cong cong vừa chuyển đổi sắc màu cũng bắt đầu xám lại. Và từ đó lập tức toát ra một lớp cương kình nhàn nhạt, bắt đầu tuôn về phía Dương Thế Tôn.

Dương Thế Tôn cũng đã ngưng đọng thần sắc, bộc lộ một thái độ không hề dám xem thường công phu do Tuệ Quang thần tăng đang thi triển. Không những thế, Dương Thế Tôn cũng từ từ rùn bộ, hạ thấp dần phần hạ bàn, thấp đến độ chỉ suýt nữa là chạm cả khuỷu chân vào mặt lư bằng vốn dĩ là nguyên một mặt đá khá bằng phẳng. Đến độ khi bộ tấn không thể nào rùn thấp được nữa, toàn thân Dương Thế Tôn chợt bật lao đi như trường tiễn rời cung, thần tốc tiến nhập về phía Tuệ Quang thần tăng, mang theo cả một đạo kình phong tràn đầy uy lực:

- Thử xem Kim Cang La Hán Phục Ma công của Thiếu Lâm phái thực sự lợi hại như thế nào. Mau đỡ!

Song chưởng của Dương Thế Tôn nhanh như nhịp thoi đưa, liên tiếp vỗ mười mấy loạt kình vào lớp cương kình của Tuệ Quang thần tăng

lúc này đã hoàn toàn dày đặc.

“Bung bung bung…”

Tiếng chạm kình vang lên như chuỗi tiếng trống nện và nếu thoạt đầu lớp cương kình của Tuệ Quang vẫn tỏ ra kiên vững như thành đồng vách sắt thì càng về sau những loạt kình vỗ thúc loạn của Dương Thế Tôn lại càng lúc càng xuyên phá lớp cương kình. Cho đến khi chưởng tay của song phương rồi cũng có lúc chạm mạnh vào nhau, tạo thành tiếng chấn kình xé tai.

“Ầm…”

Dư kình hất Tuệ Quang vừa lùi vừa lảo đảo:

- Nhu Phong Thập Bát Lộ của Dương thí chủ quả không hổ danh là công phu vô tiền khoáng hậu từng có thời đưa chủ nhân của công phu đó, là Nhu Phong Lão Thế Tôn trăm năm trước lên hàng tuyệt đại cao thủ võ lâm. Nhưng công phu càng cao thâm, vì rơi vào tay Dương thí chủ là người kém đức nên sẽ càng gây nhiều kiếp họa cho võ lâm. Một lần nữa lão nạp khuyên thí chủ cạn nghĩ, hãy dừng lại kịp lúc. Chớ để đến lúc hối thì đã muộn.

Dương Thế Tôn đã bật người lao đến với đấu pháp cũng là những loạt chưởng vỗ loạn, nhanh như thoi đưa:

- Chớ nhiều lời vô ích. Huống hồ muốn Dương Thế Tôn ta hối hận, lão trọc ngươi trước hết hãy tỏ rõ đủ bản lãnh thực hiện điều đó qua chân tài thực học của chính lão. Tiếp chiêu.

“Ào ào…”

Tuệ Quang thần tăng lập tức nâng cao song thủ, phát xạ ngay vần cương kình Kim Cang La Hán Phục Ma công quyết đối phó với loạt kình Nhu Phong Thập Bát Lộ vừa được Dương Thế Tôn xuất thủ. Nào ngờ đúng lúc đó Dương Thế Tôn lại hồi bộ thu chiêu, đồng thời

còn tự chuyển dịch thân hình qua phía tả, từ phía nam của lư bằng sang góc phía tây.

Sợ đối thủ có cớ trá ngụy, Tuệ Quang cũng thu chiêu và chuyển qua góc phía đông, cũng là góc bên tả so với góc phía bắc lúc nãy thần tăng Tuệ Quang đã đứng, nhờ đó vẫn luôn giữ vị trí dối diện với Dương Thế Tôn, Tuệ Quang vừa chuyễn dịch xong, Dương Thế Tôn chợt phát lên tràng cười đắc ý:

- Vậy là lão trọc ngươi đã tự ý tìm chết. Hãy đỡ chiêu, ha ha…

Dương Thế Tôn lại thi triển Nhu Phong Thập Bát Lộ, thần tốc và quyết liệt đánh vào Tuệ Quang thần tăng.

“Ào ào…”

Tuệ Quang lúc nào cũng sẵn sàng vì thế vội phát chiêu chống trả. Nhưng vừa mới phát chiêu, Tuệ Quang bỗng thất sắc kêu vang:

- Nguy tai, thật không ngờ Dương thí chủ có tình dùng kế, đặt lão nạp vào tình thế đối diện ánh dương quang. Lòng nhân của lão nạp lại bị Dương thí chủ đối xử như thế sao?

Vừa kêu, Tuệ Quang vừa kinh hoảng tràn người tránh chiêu, với đôi mắt lúc thì nheo nheo cố gắng nhìn để nhận định càng chuẩn xác càng tốt những chiêu công của đối thủ, khi thì nhắm tịt hoặc có chăng là nhìn về phương khác, nơi không bị ánh dương quang buổi chiều tà chiếu vào làm lóa mắt.

Nhưng công phu Nhu Phong Thập Bát Lộ của Dương Thế Tôn quả đúng là tuyệt học vô tiền khoáng hậu. Những loạt kình vừa nhanh vừa lợi hại của Dương Thế Tôn lúc này đã hóa thành lớp lưới kình dày đặc phủ kín lấp toàn thân Tuệ Quang, hoàn toàn không chừa một sinh lộ nào cho thần tăng Thiếu Lâm phái thoát thân. Cùng lúc đó là tiếng của Dương Thế Tôn quát to như sấm, thoạt nghe không

khác gì tiếng đòi mạng của lũ ngạ quỷ theo mệnh Diêm Chúa:
- Ta đã quyết xưng hùng khắp võ lâm. Kẻ nào ngăn cản ta chắc chắn phải nhận cái chết. Hãy mau mau nằm xuống nào!
Loạt chấn kình liền vang lên do đã đến lúc đã chấn chạm vào người Tuệ Quang thần tăng.
“Bung bung bung…”
Tuệ Quang nhận không biết bao nhiêu lượt kình mà kể. Tuy vậy, thay vì bị chấn bay hoặc chí ít phải gục người nằm xuống như lời Dương Thế Tôn vừa đắc ý đề quyết, toàn thân của Tuệ Quang dù bị chấn động vẫn uy nghi sừng sững nguyên vị. Không những thế, bất chấp những ngụm huyết hồng đang tuôn trào từ cửa miệng, Tuệ Quang thần tăng lại thản nhiên vươn nhanh song thủ, vừa chộp vừa cố bấu chặt vào những vị thế có thể chộp vào của Dương Thế Tôn.
“Ào…”
Dương Thế Tôn tuy có nhìn thấy hành vi thái độ này của Tuệ Quang thần tăng nhưng vẫn nhếch môi cười lạnh:
- Tuyệt kỹ Thiếu Lâm phái quả danh bất hư truyền. Nhưng lão trọc ngươi dù cố miễn cưỡng cũng vô ích, vì kết quả chỉ càng khiến lão thêm mau chóng mất mạng thôi. Xin chớ trách Dương Thế Tôn này độc ác. Hãy đỡ!
“Vù…”
Song phương đang có vị thế tiếp cận nhau, một kích lần này của Dương Thế Tôn chính là đòn tối hậu mà nếu Tuệ Quang thật sự không còn đủ bản lãnh đối phó ắt sinh mạng kể như hưu hỉ
Đến lúc này, dù tính mạng chỉ như mành treo chuông, Tuệ Quang thần tăng bỗng bật ra tiếng niệm phật có thể hiểu hoàn toàn là không đúng lúc:

- A di đà phật, Dương thí chủ vì nhẫn tâm tuyệt tình nên xin đừng trách lão nạp buộc phải dùng tuyệt chiêu độc thủ.

Vừa dứt lời, một lần nữa Tuệ Quang lại hứng chịu thêm một kích tối hậu của Dương Thế Tôn, đồng thời đã ngang nhiên vỗ áp cùng một lúc hai chưởng tay vào phần thân trước của đối thủ, tạo nên hai tiếng chạm thật khẽ, dễ dàng bị tiếng chạm kình thật lớn của Dương Thế Tôn che át đi.

“Ầm.”

“Bịch… bịch…”

Sau những tiếng chấn chạm đó, cuộc chiến giữa song phương đột ngột ngừng lại.

Thân hình Tuệ Quang lúc này chợt chao đảo mạnh, miệng thì không ngừng thổ thêm nhiều ngụm huyết đỏ tươi. Tuy vậy Tuệ Quang lại đột ngột nở nụ cười mãn nguyện, nhìn Dương Thế Tôn không hiểu vì sao bỗng từ từ khuỵu xuống.

Đang khuỵu xuống ngỡ sắp ngã lăn, Dương Thế Tôn bỗng gắng gượng giữ vững thân hình. Và sau nhiều nỗ lực tột cùng của ý chí và lòng can trường hiếm có, Dương Thế Tôn cuối cùng vẫn đứng thẳng người lên, gật gù nhìn Tuệ Quang:

- Khá lắm, dám hy sinh tánh mạng để mưu đồ phá hủy nội gia chân khí của Dương Thế Tôn ta, hạng không tiếc mạng như lão quả không hổ danh Thần tăng cao thủ đệ nhất nhân Thiếu Lâm phái.

Đáp lại câu không biết là mỉa mai hay khen tặng của Dương Thế Tôn, Tuệ Quang thần tăng vẫn giữ nguyên vẹn nụ cười mãn nguyện:

- Chí ít đã có hai trong bát đại mạch của Dương thí chủ vừa bị công phu của lão nạp phá hủy. Điều này có nghĩa là mọi hy sinh của lão nạp đã được đền bù, thí chủ sẽ không còn cơ hội gây kiếp họa cho

võ lâm. A di đà phật.
Sắc diện của Dương Thế Tôn vụt đanh lại:
- Lão chớ đắc ý vội. Vì chậm nhất cũng chỉ ba năm nữa thôi, khi Dương Thế Tôn này tròn tuổi tứ tuần, lúc đó ta vẫn có cơ hội dương danh thiên hạ xưng bá võ lâm, lưu lại tiếng thơm muôn thuở cho hậu thế.
Chợt có chuỗi cười ngạo nghễ lồng lộng vang vọng lên từ dưới chân bình đài:
- Dương Thế Tôn ngươi sẽ không bao giờ có cơ hội đó một khi đã có bọn ta cùng xuất hiện ở đây để thay võ lâm diệt trừ toàn bộ mầm mống đại họa xuất phát từ một kẻ luôn có thái độ mục hạ vô nhân như ngươi. Hãy ngoan ngoãn chấp nhận số phận đã dành sẵn cho ngươi thì hơn.
Dương Thế Tôn tái mặt, sau đó chuyển thành phẫn nộ nhìn Tuệ Quang thần tăng:
- Sao lão bảo đây chỉ là hội ước song phương giữa ta và lão, sẽ không có bất kỳ ai xuất hiện thêm can thiệp vào?
Tuệ Quang cũng biến sắc, vội tránh ánh mắt nhìn oán trách của Dương Thế Tôn bằng cách đưa mục quang nhìn xuống phần dưới của bình đài, nơi đang có bảy tám bóng nhân ảnh đang vùn vụt lao ngược lên:
- Nhất bang, tam viện, nhị bảo, thất đại phái, chính họ đã hứa với lão nạp như thế khi biết rằng lão nạp vì tuân lệnh phương trượng đã chấp nhận đứng ra đảm đương việc này. Họ không nên xuất hiện ở đây mới phải.
Lúc này những bóng nhân ảnh nọ đã lần lượt lao đến, xuất hiện ở bình đài. Đồng thời có một nhân vật cất tiếng cười vang:

- Muốn trảm thảo phải trừ căn, huống hồ đại sư dù tận lực vẫn không đủ bản lãnh tiễn họ Dương vào Quỷ Môn Quan. Mọi người vì thế phải xuất đầu lộ diện, không nhằm ý biến đại sư thành kẻ bội tín, trái lại chính là muốn giúp đại sư hoàn thành mệnh lệnh do quý phương trượng giao phó. Xin đại sư chớ trách. Ha ha…

Và cùng với loạt cười này, phàm những ai vừa xuất hiện trên bình đài đều hùng hổ tung chiêu xuất thủ, quật mỗi người một kình vào Dương Thế Tôn, là đối tượng khi họ bảo muốn trảm thảo phải trừ căn.

Đột ngột phải đối đầu cùng một lúc với quá nhiều nhân vật võ lâm, trong khi bản thân vừa mới bị Tuệ Quang thần tăng dùng tuyệt kỹ Thiếu Lâm phá hủy nội gia chân khí, Dương Thế Tôn lập tức lâm vào tử địa.

“Ầm… ầm…”

Nhiều tiếng chạm kình kinh thiên động địa vang lên và Dương Thế Tôn như chiếc lá vàng mùa thu rơi rụng đã bị chưởng kình chấn bay đi là là, lìa khỏi bình đài, vừa rơi xuống dưới vừa hướng chếch dần ra xa…

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 1
Đông khứ xuân lai chồi nảy lộc
Dù bao gian khó vẫn thành nhân

Nó từng là một đứa bé ốm quặt quẹo, ốm khổ ốm sở, với cái đầu lúc nào cũng to hơn thân.

Và cũng vì thế đã có nhiều người hoặc quan tâm hoặc không vẫn từng có lúc nghĩ nó sinh ra đã sẵn có số yểu mạng, khó có thể sống

lâu hơn tuổi lên mười.
Để đến khi nó sống thọ cho tới lúc lên mười, lại có nhiều người nghĩ nó khó sống đến tròn một giáp với sức lực toàn thân hầu như chỉ có mỗi một nhiệm vụ là đỡ cho cái đầu vừa to vừa nặng của nó không bị gãy ngã. Mà đúng là như thế thật. Bởi nhìn thấy nó ì ạch thở, dù là lúc đứng lúc đi, hoặc lúc nằm dài ra, mới biết nó khốn khổ như thế nào với cái đầu không hiểu sao to hơn tấm thân còm cõi của nó. Đã thế, da dẻ của nó lại luôn vàng như nghệ và cái bụng thì bắt đầu to phình ra, như muốn tranh phần to lớn cùng với cái đầu cũng của chính nó.
Tuy vậy nó cũng sống đến tuổi mười hai, vừa tròn một giáp. Không những thế, màu da vàng như nghệ cùng với cái bụng phình trướng của nó cũng chợt biến mất. Và như để bù lại thời gian đã mười hai năm qua thật ra không mấy khi được vận động của nó, một thằng bé được nhiều người biết đến qua tên gọi là Tiểu Quặt bỗng tỏ ra hiếu động một cách thái quá.
Bảo là thái quá, kỳ thật ấy là cách nói vẫn phần nào nể nang. Vì nếu không phải thế, nếu mọi người không vì nể Kim trang chủ, vừa là di phu và vừa là nhân vật đang cưu mang Tiểu Quặt, có lẽ họ đã bảo sự hiếu động thái quá của nó chính là hành vi phá phách và tinh nghịch, đến độ ai ai cũng chán ghét nó.
Kim trang chủ là một nhân vật võ lâm phần nào cũng hữu danh trên giang hồ. Khác với phu nhân vì là a di cốt nhục nên đôi khi cũng bao che bênh vực cho Tiểu Quặt, Kim trang chủ vẫn luôn đối xử nghiêm khắc với nó. Và có một lần, đâu như vào khoảng nó sắp sửa lên tuổi mười ba, chỉ vì một lỗi thật ra không lấy gì làm nghiêm trọng cho lắm, ấy là nó nghĩ thế, Kim trang chủ cho gọi nó lại để xử phạt:
- Ta thấy, chẳng thà ngươi cứ ốm đau triền miên như trước kia có lẽ sẽ không gây những phiền toái khiến ta bây giờ luôn hứng chịu. Và để tránh mọi phiền toái cho cả ta lẫn mọi người, ngươi lúc này đang phung phí sức lực cho những chuyện chẳng đâu vào đâu, đúng không? Vậy từ hôm nay trở đi, ta phạt ngươi mỗi ngày phải gánh nước đổ đầy các bể chứa. Âu cũng là cách ta giáo huấn ngươi, thay cho phụ mẫu ngươi không may chẳng còn tại thế nên không còn cơ hội dạy dỗ ngươi cho nên người. Được chứ?
Nó tuy đang tuổi hiếu động, luôn phá phách, tinh nghịch nhưng rất ngán sợ di phu Kim trang chủ. Vì thế tiếng là hỏi nó, thử xem nó có chấp thuận cách xử phạt như thế hay không, nhưng kỳ thực nó tự hiểu, lời của di phu tức là mệnh lệnh. Và đã là mệnh lệnh thì không còn gì để canh cải hoặc thay đổi. Kể cả nó có đem chuyện này mách

với a di thì hình phạt vẫn là hình phạt. A di dù thương nó thì vẫn là Kim trang chủ phu nhân. A di không thể giúp gì được cho nó. Vậy là nó phải ngày ngày gánh nước, đổ đầy các bể chứa. Một việc thoạt đầu cứ ngỡ là không đến nỗi nặng nề, nhưng càng về sau càng chứng tỏ đấy là một việc quá sức một đứa bé như nó.
Ngày đầu, vì không lường hết những bể chứa vừa to vừa có quá nhiều như thế, có đến năm bể để chứa nước chứ nào ít ỏi gì, mà cái nào cái nấy dù phải đổ vào mươi mười lăm đôi nước cũng chỉ lưng lửng ngang nửa bể, nên nó vẫn nô đùa vừa gánh nước theo đúng mệnh lệnh của Kim trang chủ. Kết quả, nó không thể hoàn thành phận sự. Vậy là tối ngày hôm đó nó phải chịu thêm hình phạt khác kèm theo, là nhịn ăn.
Đang tuổi hiếu động, nghĩa là đang sức lớn, một đêm nhịn ăn làm nó khó ngủ. Sáng hôm sau vì dậy muộn nên ngày đó dù nó cố thế mấy vẫn không thể gánh đầy các bể chứa. Hậu quả là nó thêm đêm thứ hai bị phạt nhịn ăn.
Đã một đêm khó ngủ, giờ lại thêm cảnh nhịn ăn, cái đói cồn cào làm nó ngủ hoàn toàn. Vì thế, ngay khi trời sáng, do quyết tâm không để bị phạt nhịn ăn thêm lần nào nữa, nó đã bắt đầu lo chuyện gánh nước.
Nhưng, kể cả làm như thế cũng vậy, phần vì đói, phần vì thiếu ngủ, suốt ngày hôm ấy nó cũng không đủ lực đổ nước đầy các bể chứa. Biết trước thế nào cũng bị phạt nhịn ăn, ngay khi bầu trời đêm vừa buông về, nó vội vàng ôm bụng đói meo lủi vào một xó, mệt lử và ngủ vùi luôn một mạch.
Đang ngủ mê mệt, chợt có một bàn tay mềm mại nhưng cả quyết lay gọi nó bằng một giọng trong trẻo nó đã từng quen nghe:
- Ca ca nếu không dậy ngay và ăn một chút gì lót dạ thì sáng mai, dù muốn, ca ca cũng không thể gánh nổi cho dù chỉ một đôi nước.
Nhắc đến ăn, bụng nó sôi ùng ục, khiến nó ngồi bật dậy ngay, và tuy không nhìn thấy gì, vì chung quanh chỉ toàn là bóng đêm, nó vẫn hối hả lên tiếng:
- Ở gia trang này rốt cuộc vẫn chỉ một mình Tiểu Chân muội là luôn quan tâm đến ta. Muội bảo có đem thức ăn đến cho ta? Đâu?
Có một bát thức ăn bỗng được đặt vào tay nó. Thức ăn loãng khiến nó thất vọng:
- Cũng là một lần mang đến, sao muội chỉ đem đến ít thế này?
Giọng trong trẻo nọ thỏ thẻ:
- Ca ca không được phép ăn nhiều. Thứ nhất, vì ai cũng biết ca ca phải nhịn ăn đêm nay là đêm thứ ba, nếu để Kim trang chủ phát hiện

ca ca không có dấu hiệu kiệt sức, nhất định sẽ không bỏ qua, và hậu quả là muội sẽ bị hệ lụy. Không lẽ ca ca nhẫn tâm để muội vì ca ca, ắt sẽ bị Kim trang chủ trách phạt?
Nó gật đầu và đưa bát thức ăn lên miệng, toan húp một hơi dài hầu thỏa mãn cái đói ngỡ làm nó sắp chết đến nơi. Chợt giọng của Tiểu Chân nhẹ nhàng cất lên khuyên ngăn nó:
- Ca ca không nên ăn vội, trái lại phải từ tốn. Vì đây là điều thứ hai muội định nói cho ca ca tỏ tường. Bởi đã nhịn đói lâu, nếu ca ca ăn vội tất sẽ tự gây họa cho bản thân. Hãy nghe muội khuyên, cứ húp từng chút một. Dù điều này không thể giúp ca ca no đủ nhưng vẫn là cách tốt nhất khiến ca ca mau lại sức.
Nó vội vàng đặt bát thức ăn xuống:
- Muội nhỏ hơn ta một tuổi, những hiểu biết này muội quyết không thể tự có. Mau nói đi, phải chăng đã có ai chỉ điểm muội? Đêm nay, hoặc muội phải một lần nói minh bạch, hoặc ta sẽ không nghe theo những lời như thể muội là tỷ tỷ ta và đang cố tình giáo huấn ta.
Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại lại đặt trả bát thức ăn vào tay nó:
- Cảnh ngộ muội cũng như ca ca, nghĩa là cũng cô độc, không còn thân sinh phụ mẫu. Có chăng, nếu muội dù nhỏ hơn nhưng lại có thêm nhiều hiểu biết thì chẳng qua chính vì bản thân muội hầu như đã chịu nhiều gian khổ, khác với ca ca vẫn còn a di cưu mang. Những điều muội nói đều vì muốn tốt cho ca ca. Há lẽ ca ca không tin muội?
Tiểu Quặt lần này không đặt bát thức ăn xuống nữa, nhưng cũng chưa vội ăn, vẫn còn giữ khư khư trong tay:
- So với a di, thật ra muội luôn đối xử tốt với ta hơn bội phần. Nhớ lại hai ba năm về trước, khi muội lần đầu đặt chân đến đây vì được Kim gia trang thu nhận làm a hoàn, lúc đó ta luôn ốm yếu do bệnh tật, ngoài muội ra nào có ai quan tâm đến ta, thân cận và luôn trò chuyện an ủi ta. Nói thật, từng bát trà nóng đã được muội mỗi ngày đem đến cho ta dùng độ đó, có lẽ ta đã không đủ đởm lược uống vào miệng vì quá đắng chát. Nhưng do cảm kích trước mối chân tình của muội, không muốn phụ lòng muội đã quan tâm, nên ta đã phải miễn cưỡng dùng. Ta nói như thế ắt muội hiểu, ta không tin muội thì còn tin ai?
Tiểu Chân bảo:
- Nếu vậy, ca ca còn chờ gì nữa. Hãy dùng ngay bát thức ăn muội đem đến cho ca ca.
Tiểu Quặt cảm kích, bắt đầu húp từng ngụm nhỏ thứ thức ăn loãng kỳ thực chẳng bõ bèn gì so với cái bụng rỗng không của nó đã phải nhịn đói suốt ba ngày qua.

Tuy không đạt cảm giác no nê nhưng bù lại những ngụm thức ăn nhỏ nhặt cũng khiến nó cảm nhận khắp toàn thân lâng lâng sảng khoái. Và điều đó càng khiến nó ngay lúc này chỉ muốn ngã người xuống ngủ một giấc thật say. Nhưng nó lại nghe Tiểu Chân bảo:
- Dù không được no nhưng ngay khi ăn xong ca ca cũng không nên ngủ. Hy vọng ca ca bấy lâu nay vẫn không quên lối thổ nạp đã có lần muội bày cho ca ca?
Nó cười khì:
- Hít thật sâu và thở ra thật chậm rãi chớ gì. Dĩ nhiên ta không quên mặc dù chỉ thỉnh thoảng mới thực hiện.
Tiểu Chân bỗng nghiêm giọng:
- Chẳng phải ca ca đã hứa, mỗi đêm trước khi đi ngủ đều vận dụng lối thổ nạp này độ nửa canh giờ sao? Vì sao lại tùy tiện, chỉ thỉnh thoảng mới thực hiện một vài lần?
Tiểu Quặt giải thích:
- Trước kia vì đau ốm ta mới nghe theo muội. Còn bây giờ, ta khỏe như thế này, lối thổ nạp nhảm nhí của muội, ta nhận thấy dù không thực hiện cũng không sao.
Tiểu Chân chép miệng, tỏ ý thất vọng:
- Muội đã giải thích, lối thổ nạp này dù không thể ngày một ngày hai là nhận ra hiệu quả, nhưng dù sao ca ca vẫn phải giữ lời đã hứa cùng muội. Huống hồ, những ngày qua, ca ca đã mệt nhoài vì lao dịch khổ sai, lẽ ra ca ca càng nên giữ thói quen mỗi đêm mỗi nhớ thổ nạp trước khi đi ngủ mới đúng. Ca ca không giữ lời, muội giận, sẽ không quan tâm lo lắng đến ca ca nữa. Muội quay về đây.
Tiểu Quặt hoảng hốt:
- Muội đừng giận. Được rồi, ta sẽ giữ lời, sẽ nhớ mỗi đêm trước khi đi ngủ đều vì muội, thổ nạp nửa canh giờ. Nhưng muội cũng hứa không được giận ta.
Tiểu Chân liền phì cười:
- Ca ca đã hứa đấy nha. Vậy muội sẽ không giận nữa nếu ngay bây giờ ca ca hãy mau thực hiện. Phần muội, cũng đã đến lúc quay về. Vì nếu để có người sinh nghi, một a hoàn thấp hèn như muội e không thoát cảnh bị xử phạt.
Thấy Tiểu Chân toan bỏ đi thật, qua việc Tiểu Chân thu hồi lại bát thức ăn đã hết sạch, nó vội hỏi:
- Tiểu Chân này, muội không giận ta nữa thật chứ?
Tiểu Chân quả quyết:
- Chỉ cần ca ca nhớ giữ lời, muội hứa sẽ không giận ca ca.
Nó gật đầu:

- Ta là nam tử hán, điều gì đã hứa quyết không sai lời. Để minh chứng cho muội tin, đây này, ta sẽ lập tức thổ nạp cho muội xem.
Và đang khi Tiểu Quặt thổ nạp, Tiểu Chân vẫn lặng lẽ bỏ đi. Để rồi sau đó, cho dù nhận biết, nó thay vì buồn phiền, vẫn kiên quyết giữ lời và thổ nạp đúng nửa canh giờ như đã hứa.
Mấy ngày sau, hầu như đêm nào Tiểu Chân cũng có cơ hội mang đến cho Tiểu Quặt một bát thức ăn loãng, mặc dù những ngày đó nó nhờ cật lực, gánh đủ lượng nước theo lệnh của di phu Kim trang chủ, nên không chịu cảnh nhịn đói nữa. Tuy vậy, đêm nào đêm nấy, Tiểu Chân vẫn luôn khuyên nhủ nó:
- Hình phạt của Kim trang chủ thật khó đoán sẽ đến lúc nào kết thúc. Vì vậy, có lẽ mỗi ngày ca ca đều chịu khổ nhục như nhau. Nhưng mệt thế mấy ca ca cũng nên nhớ, mỗi đêm trước khi ngủ đừng quên thổ nạp như muội bảo, ca ca tự hào là nam tử hán xin đừng bội tín nuốt lời.
Ngày ngày gánh nước, bao nhiêu sức lực đều cạn kiệt, nên đêm nào cũng vậy nó chỉ muốn lăn ra ngủ ngay. Vì thế, nó thở dài mệt nhọc:
- Dĩ nhiên ta sẽ giữ lời. Chỉ có điều, ta không còn phá phách nữa, thật đúng như ý di phu ta muốn. Ta không tin sẽ cứ bị di phu phạt mãi như thế này.
Tiểu Chân lại an ủi nó:
- Muội cũng không tin, huống hồ lệnh di đã nhìn thấy cảnh ca ca gánh nước, trước sau gì cũng nói hộ ca ca một lời, xin Kim trang chủ rộng dung. Thôi ca ca hãy mau lo thổ nạp, sau đó còn ngủ nữa. Muội phải quay về đây.
Tiểu Quặt chợt lo lắng cho Tiểu Chân:
- Muội là a hoàn, trách nhiệm hầu hạ tuy nhẹ nhàng nhưng lúc nào cũng bận tay bận chân. Lúc này ta đã tạm ổn, việc gánh nước kể như đủ lực đảm đương. Muội chớ vì ta mà xao nhãng nhiệm vụ, nhỡ bị phát hiện thì khốn.
Tiểu Chân cũng đã cầm lấy bát thức ăn rỗng không và đứng lên:
- Muội cũng đang định nói với ca ca điều đó. Thật may, Kim tiểu thư vẫn luôn dễ ngủ, nhờ vậy muội mới có cơ hội lẻn đến đây thăm ca ca. Sau này muội cũng sẽ đến, nhưng vị tất có thể đến mỗi ngày. Mong rằng ca ca vẫn luôn ghi nhớ việc thổ nạp hằng đêm. Cần nhất là tránh, đừng gây thêm họa, kẻo Kim trang chủ tức giận, phạt ca ca nhiều hơn.
Vì luôn nhớ lời Tiểu Chân căn dặn nên sau đêm đó, lúc trời vừa mờ sáng nó đang gánh nước thì bắt gặp có ánh mắt đang dõi nhìn nó. Nhận biết ngay đó là di phu Kim trang chủ, nó lễ độ lên tiếng:

- Điệt nhi mấy ngày qua luôn thực hiện đúng mệnh lệnh. Điệt nhi cũng áy náy vì đã khiến di phu phiền lòng. Nay điệt nhi biết lỗi rồi và hứa sẽ không tái phạm, mong được di phu đại lượng, tha cho một lần.
Di phu nó cười lạt:
- Ngươi biết lỗi là tốt, nhưng phần việc ta giao, thiết tưởng ngươi vẫn nên cứ thế tiến hành. Bởi chỉ cần để ngươi rảnh tay rảnh chân, dù chỉ là một ngày, thì ta tin chắc chỉ nội nhật ngày hôm sau lại vẫn nghe mọi người ta thán về ngươi.
Nó thất kinh, toan lên tiếng xin nữa, bỗng nghe di phu nó nói tiếp:
- Ngươi đừng van xin, cũng đừng oán trách. Huống hồ, như ta đã nhìn thấy thực hiện những việc ta giao phó cho ngươi xem ra cũng là cách giúp ngươi thêm tráng kiện. Cứ như thế đi, biết đâu mai hậu chính ngươi lại cảm kích những gì ta đã làm cho ngươi vào lúc này.
Nói xong, di phu nó bỏ đi, khiến nó hiểu đó là mệnh lệnh mà muốn di phu nó thay đổi là điều hầu như không thể có.
Cũng may, việc gánh nước đối với nó cũng đã quen. Và ngày tiếp ngày, hình phạt đó đối với nó chỉ còn là công việc làm tiêu tốn thời gian chứ không gây khó khăn như lúc đầu nữa. Vì để đổ đầy nước vào năm bể chứa nó phải bắt đầu từ lúc vầng dương chưa mọc và chỉ hoàn thành khi bầu trời hoàn toàn sụp tối. Có lẽ nhờ đó, khắp mọi nơi trong Kim gia trang chẳng còn ai lên tiếng ta thán về những hành vi nghịch ngợm của nó nữa. Đối với họ, hình ảnh một Tiểu Quặt phải ngày ngày gánh nước từ khi sáng tinh mơ cho đến tận lúc chiều tối đã là điều bình thường. Họ nhìn quen đến độ chẳng mấy ai nhận ra sự hiện diện của nó với gánh nước lặt lè đè trĩu lên đôi vai.
Cho đến một hôm có người nhờ vô tình nên phát hiện nó có dáng đi chệnh choạng nặng nề kỳ lạ:
- Chân ngươi làm sao rồi, Tiểu Quặt? Hay mãi đến hôm nay vì biết Kim trang chủ đi vắng nên ngươi lại nghĩ ra trò tinh quái khác thường?
Nó cười, dù là miễn cưỡng, vì hôm nay gánh nước như trở nên quá nặng đối với nó:
- Kim trang chủ vẫn luôn vắng nhà, nào chỉ riêng hôm nay. Nhưng dù vậy, đã lâu rồi Tiểu Quặt này đâu còn dám phá phách nghịch ngợm. Vương tứ ca sao cứ mãi nghĩ quấy cho Tiểu Quặt? Nhỡ Kim trang chủ tình cờ nghe được, ngỡ là thật, chỉ có khốn đốn cho Tiểu Quặt mà thôi.
Vương Tứ cười hề hề:
- Ngươi, trời không sợ, đất không kiêng, chỉ kinh hãi mỗi một Kim

trang chủ mà thôi. Đừng lo, ngươi đã không quấy phá ai thì tốt rồi, làm gì có người dám chọc ghẹo ngươi, dẫu sao cũng là di điệt cốt nhục của Kim trang chủ phu nhân. Ta hỏi như thế vì lo ngại ngươi đang có điều gì bất ổn.
Tiểu Quặt gánh nước đi đã xa, đôi chân vẫn cứ chệnh choạng liêu xiêu một cách khó hiểu:
- Tiểu Quặt vẫn còn chi trì được chỉ độ một đôi ngày là ổn thôi. Đa tạ Vương Tứ ca đã quá lo.
Dù đã trấn an Vương Tứ như thế nhưng phải đến chín mười ngày sau cách đi đứng của Tiểu Quặt mới trở lại bình thường.
Di phu của nó tỏ ra rất lo, nên khi hồi trang, vừa được tin liền vội đến tìm nó:
- Ta nghe bọn gia nhân bẩm báo, dường như ngươi gần đây có nghĩ ra trò tinh quái nào đó?
Lúc đó vì nó đang gánh nước nên cứ vừa đi vừa đáp lời:
- Điệt nhi do chưa quen làm nặng nên đôi khi toàn thân ê ẩm, đi đứng khó khăn. Nhưng bây giờ thì hết rồi. Di phu nhìn xem, điệt nhi vẫn ngày ngày gánh nước, đâu còn thời giờ để nghĩ đến chuyện nghịch ngợm.
Di phu nó cười lạt:
- Ta cũng mong sự thật đúng như ngươi nói và cũng không hề có bất kỳ trò tinh quái nào do ngươi bày ra. Nếu không, vì ta đang là trưởng bối duy nhất của ngươi, với trách nhiệm giáo huấn, ta sẽ không tha thứ, đấy là cách để ta giúp ngươi nên thân.
Đêm đó, vì Tiểu Chân lại tìm đến, nên nó không thể không cật vấn:
- Sao muội bảo ta phải giấu di phu việc muội khuyên bảo ta phải đeo những mảnh kim thiết nặng ở hai chân?
Tiểu Chân hễ không đến thì thôi, một khi đến là có một bát thức ăn loãng cho Tiểu Quặt. Lần này cũng thế, và Tiểu Chân vừa trao bát thức ăn cho nó vừa giải thích:
- Kim trang chủ liệu sẽ nghĩ sao nếu biết rằng lúc này dù ca ca dù phải đổ đầy năm bể nước vẫn còn thừa thời gian để nô đùa? Có phải Kim trang chủ sẽ không thích và nhất định sẽ giao thêm việc cho ca ca? Chính vì không muốn ca ca phải lãnh nhận thêm việc, đều là những việc quá sức ca ca, nên muội mới bảo ca ca tìm cách làm cho đôi chân thêm nặng. Không lẽ muội lo cho ca ca như thế là không tốt?
Nó vẫn cảm thấy lo:
- Nhưng nhỡ hành vi này bị di phu phát hiện, ta lo lại bị di phu bảo đây là trò tinh quái do ta cố ý bày ra, đã vậy còn che giấu di phu. Lúc

đó muội bảo ta giải thích ra sao nào?
Tiểu Chân trấn an nó:
- Nhưng hôm nay ca ca đã giải thích khá thuận tai. Nếu có nghi ngờ, Kim trang chủ đâu dễ bỏ qua cho ca ca, đúng không? Vậy ca ca còn lo lắng làm gì nữa. Đã giấu được một lần thì sau này chỉ cần cẩn trọng hơn, lo gì ca ca không giấu được Kim trang chủ. Nào, ca ca hãy mau ăn cho xong, muội còn phải quay về nữa.
Nó ăn, nhưng vẫn cứ lo:
- Muội bảo, ta phải đeo những mảnh kim thiết nặng nề này đến bao giờ?
Tiểu Chân bảo:
- Không những phải tiếp tục đeo, mà mỗi ngày ca ca còn nên đeo nặng thêm một ít, miễn sao thời gian trong một ngày vừa đủ cho ca ca gánh đủ năm bể nước là tốt. Còn đeo đến bao giờ ư? Cho đến Kim trang chủ ra lệnh miễn xá công việc nặng nề này đối với ca ca mới thôi. Ca ca thử đoán xem, đó là lúc nào?
Nó đành thất vọng đáp:
- Có lẽ đến khi ta lên tuổi mười lăm? Vì theo lệ thường, dù là gia nhân hay có là thiếu trang chủ Kim gia trang cũng vậy, hễ đủ tuổi mười lăm thì thế nào di phu cũng cách đặt, giao phó cho mỗi người một công việc khác. Ta hy vọng đến lúc đó sẽ được di phu cho luyện tập võ nghệ.
Tiểu Chân vẫn là hảo muội tử, hảo bằng hữu, vì biết cách trấn an nó kịp lúc:
- Nghĩa là cũng phải xấp xỉ một năm rưỡi nữa? Vậy thì để được Kim trang chủ lưu tâm và cho ca ca luyện tập võ nghệ, việc đeo những mảnh kim thiết này một phần ca ca vẫn phải chi trì, phần khác thì cần phải cố giấu, không nên để bất kỳ ai phát hiện. Ca ca liệu thực hiện được chăng?
Nó nào nỡ để Tiểu Chân thất vọng:
- Việc đã như thế, nếu ta để lộ có khác nào làm hệ lụy đến Tiểu Chân muội. Được, ta sẽ giữ kín, được lúc nào hay lúc đó.
Và sự thật quả như lời nó đã nói với Tiểu Chân. Nó vẫn phải tiếp tục gánh nước cho dù niên kỷ của nó đã đến lúc xấp xỉ mười lăm. Đồng thời để thời gian trong một ngày là vừa đủ cho nó gánh đầy năm bể nước nên những mảnh kim thiết buộc phải đeo đã trở nên ngày càng nhiều, đến độ có một lần nó đành than thở với Tiểu Chân:
- Muội xem, khắp thân ta giờ đây hầu như chỗ nào cũng có đeo kim thiết, chỉ sợ đeo thêm nữa sẽ quá lộ liễu. Muội bảo ta phải làm gì bây giờ?

Nó sắp mười lăm thì Tiểu Chân cũng xấp xỉ mười bốn. Vì thế, lời lẽ của Tiểu Chân đã càng lúc càng tinh tế hơn, khéo léo hơn. Tiểu Chân bảo:
- Ca ca là nam nhi đại trượng phu, hoặc chí ít cũng sắp sửa là thế, đâu thể mỗi lúc gặp khó ca ca đều chờ gặp để hỏi muội? Huống hồ đây là chuyện mà theo muội, ca ca vẫn có thể nghĩ ra phương cách. Ca ca hãy nên tự nghĩ, làm cách nào để mỗi ngày thời gian vừa đủ cho ca ca gánh đầy năm bể nước. Không phải cứ thủng thẳng gánh đi chậm là ổn với Kim trang chủ, càng không thể để dôi dư ra những khoảng thời gian rảnh rỗi dù là ngắn. Ca ca phải làm như thế nào, hãy nghĩ đi, nếu quả thật ca ca từng là đứa bé ngỗ nghịch, luôn tạo cách quấy phá mọi người.
Bị nói khích, cuối cùng Tiểu Quặt cũng nghĩ ra được cách:
- Ta có thể chọc thủng một vài lỗ nhỏ ở đáy thùng.
Tiểu Chân không tán thành:
- Nước sẽ chảy bớt đi, âu cũng là một cách hay. Chỉ tiếc làm như thế ca ca sẽ khiến mọi người lưu tâm đến. Rồi thế nào cũng đến tai Kim trang chủ. Vậy thì không ổn.
Nó lại nói:
- Hay là đặt thêm nhiều mảnh kim thiết vào thùng, vừa thêm nặng vừa làm cho lượng nước ta phải gánh được ít đi.
Tiểu Chân khen:
- Đó mới đúng là diệu kế. Nhưng vẫn phải nên đề phòng nhỡ có người vì vô tình phát hiện thùng nước của ca ca hoặc quá nặng, hoặc họ tình cờ nhìn thấy lúc ca ca đặt vào hay lấy những mảnh kim thiết ra.
Nó thán phục sự tinh tế của Tiểu Chân:
- Đương nhiên ta phải chú tâm, không thể để bất luận ai nghi ngờ.
Nhờ đó, suốt thời gian còn lại cho đến khi Tiểu Quặt đủ tuổi mười lăm, mọi việc đều xảy ra thuận lợi.
Đêm đó, đêm cuối cùng của lứa tuổi mười bốn, Tiểu Quặt đã luôn nôn nóng trông chờ Tiểu Chân đến. Vì thế, khi Tiểu Chân xuất hiện, nó nói ngay:
- Ta định sáng sớm mai sẽ gặp di phu, hỏi về việc luyện võ nghệ, muội nghĩ sao?
Tiểu Chân sà xuống, ngồi cạnh nó:
- Trước hết, muội chúc mừng ca ca nhân dịp tròn mười lăm tuổi. Nhưng như vậy, vẫn có câu “nữ thập tam, nam thập lục,” và ca ca vẫn chỉ mới mươi lăm nên muội có lời này khuyên ca ca hãy cân nhắc.

Thái độ của Tiểu Chân quá nghiêm trọng khiến nó đâm lo:
- Dường như muội vẫn sợ di phu vẫn không tha thứ cho ta?
Tiểu Chân bảo:
- Có tha thứ hay không ca ca hãy nghe nói xong khắc biết. Là thế này, ca ca có nhớ những ngày đầu muội đến đây, cảnh ngộ của ca ca như thế nào chăng?
Nó đáp:
- Mọi người cho đến tận bây giờ vẫn còn gọi ta là Tiểu Quặt, đủ hiểu khoảng thời gian đó họ đã trông thấy ta ốm quặt quẹo như thế nào.
Tiểu Chân nói thêm:
- Nào chỉ ốm yếu mà thôi, ca ca còn có màu da vàng như nghệ, thêm cái bụng trương phình, ngỡ sắp vỡ đến nơi. Ắt ca ca vẫn còn nhớ độ đó mỗi ngày lệnh di cho ca ca ăn những loại vật thực như thế nào.
Nó cười:
- Ta từ bé vẫn luôn thích những thức chiên xào. Vì thương ta nên a di thường đích thân làm những món hợp với khẩu vị của ta. Nghe muội nhắc, ta càng thêm cảm kích a di, người đã trở nên từ mẫu thứ hai của ta.
Tiểu Chân bỗng thở ra:
- Và ca ca sẽ tiếp tục cảm kích do không hề biết rằng chính vì luôn được dùng những loại thúc ăn béo ngậy như thế nên ca ca mới có tên là Tiểu Quặt với thân hình quặt quẹo ốm đau?
Nó giật mình:
- Muội muốn ám chỉ điều gì?
Tiểu Chân không giải thích, chỉ nói tiếp:
- Bản thân muội tuy chẳng còn thân sinh phụ mẫu nhưng may thay trong suốt quãng thời gian lưu lạc, trước khi được Kim trang chủ thu nhận làm a hoàn, đã có một bậc dị nhân tiếp nhận và truyền cho muội khá nhiều điều hữu ích. Nhờ dó, ngay khi phát hiện vẻ ốm yếu kỳ quặt của một kẻ lẽ ra phải được quan tâm săn sóc vì là điệt nhi của Kim trang chủ, nhưng thay vì thế, kẻ đó là ca ca, hầu như lại bị họ bỏ rơi, muội đã sinh nghi. Chỉ sau cùng, khi ca ca nhờ mỗi ngày được muội cho dùng một chung trà đặc biệt khiến bệnh trạng biến mất, muội bỗng hiểu, đấy là họ cố ý hãm hại ca ca. Một cách hại thật khéo khiến sau này dù biết ca ca vong mạng cũng chẳng ai nghi ngờ. Vì với một đứa bé ngay từ thuở nhỏ đã ốm yếu, ai lại nghĩ đứa bé đó sẽ không chết?
Tiểu Quặt nghi ngờ với mỗi lời của Tiểu Chân:
- Muội nhờ dị nhân chỉ điểm nên dám đoan quyết như thế?
Tiểu Chân bộc lộ:

- Ca ca đã thoát khỏi mọi bệnh trạng, đồng thời không hề nhờ đến bất kỳ loại phương dược nào ngoài từng chung trà của muội. Nếu đó là điều ca ca muốn hỏi thì muội dám quả quyết như thế.
Tiểu Quặt vẫn bán tín bán nghi:
- Theo muội, có phải chính a di muốn hảm hại ta?
Tiểu Chân tránh lời đáp thẳng bằng cách dẫn câu chuyện qua từng thái độ của Kim trang chủ, di phu của Tiểu Quặt:
- Kim trang chủ đã nhẫn tâm xử phạt và giao cho ca ca phần việc nặng nhọc quá sức. Theo ca ca thì đó là vì nguyên do nào?
Nó chợt hiểu:
- Di phu muốn ta kiệt lực và chết, sau khi mưu kế của a di bất thành? Muội từ lâu đã nghi ngờ, vì thế luôn nghĩ cách giúp ta không gây thêm giận dữ cho di phu. Sao trước đây muội không tỏ bày cho ta tường tận?
Tiểu Chân bỗng vặc lại:
- Cho ca ca biết để làm gì? Có phải để ca ca tự đi gặp và cật vấn lệnh di?
Nó thừa nhận:
- A di là bào muội của gia mẫu. Ta chỉ muốn minh bạch vì sao a di cố ý di hại ta.
Tiểu Chân vội bảo:
- Ca ca nghĩ lệnh di sẽ thừa nhận và giải thích rõ mọi nguyên nhân với ca ca là kẻ đã không chết đúng như ý đó sao? Ca ca thật ngây thơ.
Lời nói của Tiểu Chân khiến nó động tâm:
- Ta hơn muội một tuổi, nếu muội không ngây thơ như ta, ắt hẳn cho đến tận bây giờ bậc dị nhân đó vẫn luôn quanh quẩn bên cạnh và thường chỉ điểm giáo huấn muội? Hay là muội dẫn ta đến hội kiến dị nhân?
Tiểu Chân bỗng đứng bật dậy:
- Hóa ra sau khi nghe muội giải thích, chính muội lại là kẻ bị ca ca nghi ngờ? Nếu vậy muội không còn gì để nói, mọi quyết định là tùy ca ca. Muội đi đây.
Nó hoảng hốt cũng đứng lên, vừa kêu vừa cố giữ Tiểu Chân lại:
- Lời ta nói đều là thành tâm, sao muội bảo ta nghi ngờ, rồi lại giận ngược ta? Muội đừng đi vội, Tiểu Chân.
Nhưng chỉ chớp mắt, Tiểu Chân bỗng biến mất, như thể ở gần đây vốn có sẵn một chỗ kín đáo để ẩn nấp và Tiểu Chân cố tình lánh mặt, không cho Tiểu Quặt có cơ hội thanh minh.
Nó vội tìm quanh:

- Tiểu Chân muội! Đừng nghi ngờ, đừng giận ta. Muội ở đâu, hãy mau quay lại, nghe ta giải thích.
Đáp lại tiếng kêu khẩn thiết của Tiểu Quặt, thật oái oăm, chỉ là màn đem đen vắng lặng như thường vẫn có mỗi khi mọi người ở Kim gia trang đều chìm vào giấc ngủ nồng say sau một ngày vất vả mệt nhọc. Tiểu Quặt cũng muốn ngủ nhưng chỉ khi nào thật sự an tâm vì biết Tiểu Chân đã thôi nghi ngờ. Do đó nó vội vàng bước đi, quyết tìm kiếm cho bằng được Tiểu Chân. Vừa đi, Tiểu Quặt vừa khe khẽ luôn miệng:
- Tiểu Chân! Tiểu Chân muội!
Càng gọi thì càng lo vì mãi vẫn không nghe Tiểu Chân hồi đáp, Tiểu Quặt tìm vội hơn và không để ý nó đã rời xa chỗ lúc nãy khá nhiều. Đến khi phát hiện và biết đi đã khá xa, nhất là vẫn không tìm thấy Tiểu Chân, Tiểu Quặt thất vọng đành tìm lối quay lại.
Đi loanh quanh thế nào không biết, Tiểu Quặt chợt giật mình vì nghe tiếng hắng giọng đột ngột phát lên từ phía sau:
- Ngươi thật to gan, dám lẻn đến gần thư phòng của ta để dò xét ư?
Tiểu Quặt vội quay người lại, vì thế càng thêm thất kinh khi thấy di phu hầu như đang đứng ngay bên cạnh nó:
- Xin di phu minh xét. Kỳ thực điệt nhi không hề có ý dò xét như di phu nghi ngờ. Chỉ là…
Chưa lần nào nó và di phu đối diện nhau gần như thế này. Do vậy, bất chấp màn đêm dày đặc, Tiểu Quặt vẫn nhìn rõ diện mạo di phu đang giận ở mức độ chưa từng có. Ắt hẳn vì quá giận nên di phu nó chợt phát thoại thật lạnh lùng:
- Ngươi không những to gan mà còn gian ngoa xảo biện, thật chẳng khác nào thân phụ ngươi trước kia. Nếu ở người khác, thường có câu nói “hổ phụ sinh hổ tử” thì ở họ Dương ngươi ắt hẳn chỉ đúng với câu “cẩu phụ sinh cẩu tử.” Hừ!
Tiểu Quặt tái cả mặt, lên tiếng bằng giọng run run, có lẽ phần vì sợ hãi, phần vì giận:
- Xin di phu cẩn ngôn cho. Thân sinh phụ mẫu của điệt nhi dẫu sao cũng đã ra người thiên cổ, bình phẩm một người vắng mặt đã là điều không đúng thì nói xấu người đã chết càng không đúng hơn. Huống hồ, như điệt nhi đang muốn giải thích, điệt nhi không hề có ý dò xét di phu, chuyện này có liên quan gì đến tiên phụ khiến di phu tức giận, thóa mạ và cố tình xúc phạm nặng nề quá đáng?
Nói vừa xong, Tiểu Quặt bỗng hối hận. Vì có bao giờ nó dám như thế với di phu. Huống hồ đêm nay, chỉ riêng việc nó tình cờ xuất hiện cạnh thư phòng của di phu quả là điều đáng để bị nghi ngờ. Tuy

nhiên, như Tiểu Quặt đang nhìn rất rõ, sắc diện của di phu nếu trước đó đang giận thì ngay khi nghe nó trút ra lời oán trách, ở di phu lập tức xuất hiện vẻ ngỡ ngàng, như thể không hề tin nó lại dám phản kháng bằng những lời lẽ thẳng thừng là thế. Nhưng vẻ mặt đó chỉ xuất hiện chốc lát rồi biến mất, và được thay bằng nét miệt thị kèm theo giọng nói thật cay độc mà chỉ đêm nay di phu nó mới bộc lộ:
- Ngươi đã bảo ta xúc phạm phụ thân ngươi quá đáng? Vậy ngươi có biết xuất thân thật sự của ngươi là thế nào không? Ngươi có muốn biết thật ra phụ thân ngươi là hạng người như thế nào chăng?
Và không cần nó nói, di phu nó thản nhiên cất giọng lạnh lùng bảo:
- Vậy là ngươi không biết phụ thân ngươi, Dương Bân, vốn chỉ là một kẻ đạo tặc, với mỗi một biệt tài là đột nhập nhà người để trộm cắp tài vật. Và ngươi, Dương Cần, chỉ là kết quả của một mối tình vụng dại. Mà sau đó, khi mẫu thân ngươi phát hiện đã lỡ trao thân cho hạng người có toàn là những hành vi bất hảo, đành tuyệt vọng quyên sinh, ôm mối hận ngàn thu xuống dưới tuyền đài. Với một phụ thân như thế và với một xuất thân như thế, không lẽ ta nói sai khi so sánh với câu “cẩu phụ sinh cẩu tử?”
Tiểu Quặt chấn động:
- Di phu nói không đúng. Vì a di từng bảo, tiên phụ dù chẳng may đã sớm mệnh chung nhưng dẫu sao vẫn là nhân vật võ lâm, nam tử hán đại trượng phu, đầu đội trời chân đạp đất, không thể là đạo tặc như di phu miệt thị.
Lời của nó liền nhận được tiếng cười khinh khỉnh của di phu:
- Bảo phụ thân ngươi là nhân vật võ lâm kể cũng phần nào đúng. Bằng không, phụ thân ngươi đâu thể đã liên tiếp thực hiện thành công hàng loạt những lần trộm cắp tài vật của người. Còn nói phụ thân ngươi là nam tử hán đại trượng phu ư? Hừ, ngươi có thể đi và dò hỏi khắp mọi người. Để rồi sẽ minh bạch chỉ có một ít người biết về phụ thân ngươi, đồng thời điều họ biết cũng chính là những gì ta vừa thổ lộ, tuyệt đối không một điểm nhỏ sai ngoa.
Vẻ mặt quả quyết của di phu chính là lý lẽ duy nhất thuyết phục nó:
- Di phu không đặt chuyển để nhục mạ tiên phụ?
Để minh định, lần đầu tiên di phu tỏ ra thương hại nó:
- Dường như ngày mai ngươi lên tuổi mười lăm? Ngươi có thể thôi việc ngày ngày gánh nước, thay vào đó là cứ đi dò hỏi mọi người để tỏ tường thực hư. Ngươi cũng có thể hỏi a di ngươi, nếu cần. Chỉ như thế ngươi mới hiểu mười mấy năm qua ta đã rất độ lượng bằng việc luôn cưu mang nuôi dưỡng ngươi.
Hoàn toàn bị chấn động, thoạt đầu nó từ từ lui lại, sau đó thì quay

đầu, xấu hổ bỏ chạy thật nhanh như đang bị ma ám. Nó vừa chạy vừa kêu gào tuyệt vọng:
- Ta là Dương Cần, là cốt nhục của một kẻ đạo tặc! Chao ôi, sao Dương Cần ta lại có xuất thân hèn hạ và mạt hạng thế này? A… a…
Vì chạy như ma ám nên Tiểu Quặt chạy loạn xạ và bất kể phương hướng. Đồng thời nó cứ gào toáng luôn miệng, không hề nhớ là cần phải giữ tĩnh lặng, một điều không thể thiếu để mọi người được hưởng những giấc ngủ nồng say. Nó chỉ thôi chạy và thôi gào khi bất ngờ có một bóng người từ phía sau vượt qua và xuất hiện chặn lối. Nó suýt đâm sầm vào nhân vật đó. May thay ngươi đó đã kịp dịch thân tránh qua một bên và còn buộc nó phải dừng phắt lại bằng một câu hỏi vừa lạnh tợ băng vừa quá đỗi kỳ quặc:
- Nhân vật nào to gan, dám lẻn chỉ điểm võ công cho ngươi?
Tiểu Quặt ngớ người nhìn nhân vật đó:
- Chỉ điểm võ công? Có phải di phu muốn nói đã đến lúc điệt nhi được di phu cho luyện tập võ nghệ? Nào có ai chỉ điểm võ công cho điệt nhi như di phu vừa hỏi.
Nhưng nó đã hiểu lầm. Vì di phu nếu chịu bỏ công chạy đuổi theo thì không hề vì muốn dạy nó luyện tập võ nghệ. Bằng chứng là di phu vẫn tiếp tục gặng hỏi nó:
- Cước pháp của ngươi vừa rồi đủ chứng tỏ đã có người ngấm ngầm truyền thụ khinh công cho ngươi. Hãy nói cho mau, ai đã truyền thụ và bắt đầu từ lúc nào?
Tiểu Quặt càng thêm ngơ ngác:
- Di phu nói gì, điệt nhi không hiểu. Sao lúc thì bảo là cước pháp, khi thì di phu gọi là khinh công, đều là những lời khó hiểu đối với điệt nhi. Nào đã bao giờ điệt nhi được bất luận ai đó truyền thụ võ công?
Di phu nó cười lạt:
- Ngươi quả thật xảo biện, chẳng khác gì phụ thân ngươi. Đừng ngỡ chỉ cần giả vờ ngây thơ là qua được mặt ta.
Và cùng với tiếng hừ cũng lạnh nhạt không kém, di phu nó chợt vươn tay, chộp thật nhanh vào nó.
Lập tức nó bị di phu chộp vào đầu vai bên tả, sau đó cả cánh tay tả cũng bị di phu nắm giữ. Và mãi đến bây giờ nó mới hiểu vì sao ai ở quanh đây cũng kính nể, nhất là khiếp hãi di phu nó, đến độ mỗi lần nói ra họ đều kính cẩn kèm theo ba chữ Kim trang chủ. Vì tay nó bị di phu nắm chặt đến thật đau, khiến nó không thể không bật kêu oai oái:
- Ôi… xin di phu rộng lượng tha, đừng làm điệt nhi đau đớn thế này.
Nhờ nó kêu, có lẽ thế, di phu nó chợt nới lỏng năm đầu ngón tay thật

không ngờ đã toát ra một sức mạnh như thể đó là những ngón tay làm bằng kim thiết. Nhưng sự thật lại không như nó đoán. Vì di phu trước khi nới lỏng bàn tay kềm giữ đã có thái độ kỳ lạ là dùng bàn tay còn lại sờ nắn khắp người nó, sau đó vừa nới lỏng tay vừa nghi hoặc tự nói một mình:
- Kinh mạch toàn thân y vẫn vô lực, chứng tỏ việc ngấm ngầm luyện công là không hề có. Há lẽ kẻ đã lẻn chỉ điểm cho y là ngoại gia cao thủ nên chỉ chú trọng riêng phần ngoại lực?
Không còn bị nắm đau, Tiểu Quặt chợt theo phản ứng phải có, bỗng bất ngờ giật mạnh tay về. Không ngờ điều đó lại làm cho di phu nó chấp chới suýt ngã.
Nhân lúc gượng lại, một lần nữa di phu chợt vươn tay, chộp vào cánh tay bên hữu của nó:
- Quả nhiên ngươi đã có đủ thời gian khổ luyện ngoại công. Vì một tiểu oa nhi như ngươi đâu thể ngẫu nhiên có tý lực lợi hại đến thế này? Giờ thì ngươi phải nói, đích thị ai đã điểm chỉ ngươi cách luyện ngoại công?
Lại thêm một lần nữa bị di phu bóp mạnh tay, Tiểu Quặt dù kêu đau vẫn ngơ ngác vì không hiểu di phu đang hỏi gì:
- Thế nào là ngoại công, thế nào là tý lực, di phu? Mong di phu nhẹ tay cho, kẻo mãi đau thế này e điệt nhi không chịu nổi.
Thật lạ và không khác gì lần mới rồi, vì di phu nó trước khi nới tay, một lần nữa dùng bàn tay còn lại sờ nắn khắp người nó, để rồi lại lẩm bẩm, vẫn tự nói một mình:
- Một thân thể lực lưỡng? Thảo nào y lại không có lực ở cánh tay khá mạnh. Hóa ra chỉ vì thời gian dài gánh nước lao nhọc, chính ta đã đào luyện y trở nên như thế này.
Nghe thế, nó hiểu. Đồng thời cũng hiểu thêm, nếu lúc này nó có được bất kỳ sự thành tựu nào đều không thể không kể đến công lao của Tiểu Chân.
Nhớ đến Tiểu Chân, một lần nữa Tiểu Quặt lại thêm nôn nao lo lắng, ước mong sao có thể nhìn thấy Tiểu Chân ngay lúc này, chí ít là chỉ nội trong đêm nay.
Tiểu Quặt đang mong ước như thế, thật may, di phu nó chợt tươi cười và lần đầu tiên tỏ ra quan tâm đến nó:
- Ngươi đang muốn quay về ngủ? Được, huống hồ ngươi đang tuổi ăn tuổi ngủ. Hãy ngủ thật thẳng giấc. Đồng thời cứ yên tâm, vì ta hứa, kể từ mai, ta sẽ có những sự sắp đặt cho ngươi, đều là những hảo sự mà ta tin chắc rằng mai hậu ngươi sẽ mãi mãi cảm kích ta.
Tiểu Quặt thật vui mừng:

- Ý di phu bảo, kể từ mai điệt nhi không phải gánh nước nữa?
Và nó thấy di phu nó gật đầu:
- Dĩ nhiên. Và điều ta đã hứa tuyệt đối không sai lời. Được chứ?
Nó rối rít cảm tạ. Và với niềm vui ngập tràn, nó quay về, suýt tý nữa là quên mất chuyện kiếm tìm Tiểu Chân.
Nhưng đêm nay như là một đêm tràn đầy những may mắn cho nó. Vì bất ngờ nó phát hiện một vóc dáng nhỏ nhắn, nhất định không thể là ai khác ngoài Tiểu Chân nó đang tìm.
Để tạo bất ngờ cho Tiểu Chân, nó len lén bám theo sau. Và chờ khi cả hai đi đến một chỗ tương đối kín đáo, Tiểu Quặt bất thần chồm đến, rồi lại còn từ phía sau lấy hai tay bưng kín hai mắt Tiểu Chân:
- Bắt được rồi. Hãy mau đoán là ai đây?
Hành vi của nó làm cho vóc dáng nhỏ nhắn giật mình…

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 2
Kim gia trang bán dạ ngộ biến
Giao Thiên đỉnh thu giữ đồng nam

Chợt Tiểu Quặt nhận ngay ra đã lầm. Vì thế, trước lúc bịt chặt hai tay vào người có vóc dáng nhỏ nhắn giống hệt Tiểu Chân, Tiểu Quặt cũng lập tức có ý định thu tay về. Bất đồ đúng lúc đó hai bên ngực Tiểu Quặt vụt đau nhói do bị hai khuỷu tay của người có vóc dáng bé nhỏ giật mạnh thúc ngược về phía sau giật mạnh.
Cảm giác đau dớn xuất hiện bất ngờ nên đôi tay Tiểu Quặt thay vì được thu về theo ý định đã có, đành buông thỏng xuống, vô tình chạm trúng hai gò mềm mại và độn cao, không hiểu sao lại có ở hai bên và về phía trước ngực nhân vật nọ.
Sự động chạm này thoạt tiên làm cho Tiểu Quặt hoài nghi và lấy làm lạ, đã buột miệng hỏi ngay:
- Đã nửa đêm thế này Tiểu Kỳ muội còn đi đâu? Muội lại lẻn mang theo vật gì dấu ở trước ngực như thế?
Người được Tiểu Quặt gọi là Tiểu Kỳ muội chợt vô cớ run bắn khắp người, khiến hai khuỷu tay vừa mới thúc ngược về sau cũng trở nên vô lực và thõng thượt buông xuống. Kể cả khi lên tiếng, giọng của Tiểu Kỳ hầu như cũng không có đủ lực để phát thoại, cho dù đó là lời mắng:

- Ngươi còn không mau bỏ đôi tay dơ bẩn khỏi người của ta? Nếu vẫn chần chừ, đừng trách ta không nể gì tình huynh muội đồng hao, sẽ ra tay trị tội sàm sỡ của ngươi.
Tiểu Quặt vẫn đứng phía sau, đồng thời cũng không chịu thu quay về, ngược lại vẫn khư khư giữ mãi hai tay ở hai gò nhô cao ngay trước ngực Tiểu Kỳ.
- Muội đừng trông mong đem những chữ huynh muội đồng hao làm ta lay chuyển. Vì từ khi cả hai chúng ta có hiểu biết cho đến tận bây giờ, đã có lúc nào muội xem ta là huynh? Tương tự muội cũng chưa bao giờ thử một lần nhớ ràng mẫu thân hai chúng ta vốn dĩ là hảo tỷ hảo muội. Đã thế, đêm nay vì bắt gặp muội có hành vi mờ ám, nếu muội không ngoan ngoãn giải thích thì đừng trách ta mang chuyện này mách với thân mẫu của muội, cũng chính là a di của ta.
Thân thể Tiểu Kỳ càng thêm bủn rủn, khiến giọng nói dù muốn thể hiện nỗi tức giận cũng hóa ra lạc giọng và hụt hơi:
- Ngươi… là kẻ vô sỉ. Mau bỏ… bỏ tay ra. Đừng cố tình dày vò mãi… đôi nhũ hoa của ta.
Tiểu Quặt thất kinh, vội bước nhanh ra phía trước mặt Tiểu Kỳ, một tiểu cô nương cũng có độ tuổi xấp xỉ ngang bằng tuổi Tiểu Chân. Nhờ đó Tiểu Quặt nhận ta hai vật đã ngờ Tiểu Kỳ lẻn ai đó mang đi lại chính là…
- Đó là nhũ hoa của muội? Ta… dĩ nhiên có nghe mọi người bảo "nam tu nữ nhũ," nhưng vì chưa thấy bao giờ nên không thể không hỏi lại cho chắc. Đúng thật là muội chẳng hể lẻn mang theo vật gì chứ?
Đêm tối khiến Tiểu Quặt không biết Tiểu Kỳ có đỏ mặt thật không, cho dù đó là điều chính miệng Tiểu Kỳ nói ra:
- Ngươi đừng hỏi nữa có được không? Cứ nhìn mặt ta đang đỏ thế này, lẽ nào ngươi chưa rõ hư thực? Nghe đây, về chuyện này ngươi không được hở môi, nói lại với bất luận ai nghe chưa? Nếu được như thế, ta hứa sẽ bỏ qua chuyện này, chỉ xem là điều tình cờ xảy ra, không phải là ngươi cố ý. Ngươi hứa chứ?
Tiểu Quặt vẫn bán tín bán nghi:
- Nhưng muội vẫn phải cho ta biết, giữa đêm thế này muội còn đi đâu?
Tiểu Kỳ đã trấn tĩnh, lấy lại vẻ uy quyền cố hữu của vị tiểu thư, ái nữ Kim trang chủ:
- Ta cũng đang muốn hỏi Tiểu Quặt ngươi câu đó. Nói mau, đêm khuya thế này sao ngươi vẫn lang thang, không chịu ngủ?
Chính giọng uy quyền của Tiểu Kỳ chợt nhắc nhở Tiểu Quặt về thân

phận hiện nay. Vì thế nó hiểu, bổn phận của nó chỉ được đáp lời.
- Ta có việc cần tìm Tiểu Chân. Muội có thấy Tiểu Chân quay về chỗ muội chưa?
Tiểu Kỳ chợt quắc mắt, Tiểu Quặt nhận biết điều đó do phát hiện đôi mắt của Tiểu Kỳ bỗng bắn ra một vài tia tinh quang kỳ lạ. Có lẽ thế khiến giọng nói của Tiểu Kỳ càng thêm lạnh lùng xa vắng:
- Ngươi có việc gì cấp bách để tìm tiểu nha đầu đó vào lúc này? A, ta hiểu rồi, có phải vì ngươi đã quen sàm sỡ với ả nên cố ý giỡ trò? Thảo nào suốt thời gian gần đây, đôi khi nửa đêm ta chợt tỉnh giấc, dù gọi thế mấy vẫn không thấy ả quanh quẩn bên cạnh. Hóa ra ả và ngươi vẫn lén lút gặp nhau với những trò đồi bại ngươi vừa hành động trên thân thể ta.
Tiểu Quặt kinh tâm, không ngờ Tiểu Kỳ có thể quả quyết như thế. Nó chống chế:
- Muội không được hồ đồ. Trước nhất vì ta không phải hạng người sàm sỡ như muội nghĩ. Kế đến, ở Kim gia trang này chỉ có Tiểu Chân là đối xử tốt với ta, muội càng không thể hàm hồ nhận định về Tiểu Chân như thế.
Tiểu Kỳ cười khinh khỉnh:
- Ả đối xử tốt với ngươi? Vậy thì đúng rồi, chỉ vì ả chấp thuận cho ngươi sàm sỡ chứ gì? Nếu đã thế, bây giờ ta mới hiểu vì sao mẫu thân ngươi ngay khi sinh hạ ngươi đã tuyệt vọng quyên sinh. Chứng tỏ mọi điều mẫu thân ta nói về phụ thân ngươi đều đúng. Cây đắng không thể sinh quả ngọt. Ngươi chính là hình ảnh của phụ thân ngươi trước kia. Hay ngươi vẫn chưa biết tý gì về những thành tích bất hảo của đấng sinh thành?
Lời của Tiểu Kỳ càng khiến Tiểu Quặt không thể quên những gì cũng đêm nay di phu của nó đã nói về thân phận nó:
- A di đã nói với muội như thế nào về thân phụ ta?
Tiểu Kỳ mắng:
- Phụ thân ngươi chỉ là kẻ trộm đạo, đến cả trinh tiết của a di ta, chính là mẫu thân ngươi cũng bị hạng thối tha đó trộm mất, lưu lại một nghiệp chủng là ngươi. Vậy tốt nhất ngươi đừng bao giờ xưng huynh muội đối với ta. Chỉ nên nhớ rằng ngươi là Dương Cần, không thể là thân huynh của Kim Mỹ Kỳ này. Nếu sau này ngươi còn xưng hô như thế, chính ta sẽ cho ngươi nếm mùi lợi hại, ngươi không tin cứ thử xem.
Toàn thân chao đảo, đầu váng mắt hoa, Tiểu Quặt thật không ngờ đến như Tiểu Kỳ đã từ lâu cũng biết quá tường tận về xuất thân hạ tiện của nó. Điều này khiến nó choáng váng, thần trí quay cuồng, vô

tình lại gọi Tiểu Kỳ là muội, không nhớ chút nào về lời Tiểu Kỳ vừa hăm dọa:
- Hóa ra muội đã biết rõ từ lâu, nên không hề xem ta là thân huynh?
Tiểu Kỳ chợt cất tay, kèm theo tiếng quát thịnh nộ:
- Ngươi vẫn dám xưng hô với ta như thế? Vậy đừng tránh ta tuyệt tình nỡ nặng tay với ngươi.
Tiểu Kỳ tuy nhỏ nhưng cử chỉ thật lanh lẹ khác thường. Và với loạt cất tay kỳ lạ, hai bên mặt của Tiểu Quặt liền bị Tiểu Kỳ đánh loạn xạ, nhanh đến vô tưởng.
“Chát… chát… chát…”
Và cũng đừng ngỡ tay của Tiểu Kỳ nhỏ nên đánh không đau. Trái lại hai bên mặt của Tiểu Quặt càng bị đánh thì càng đau đến rát bỏng. Do quá đau nên Tiểu Quặt buộc phải có phản ứng, bằng cách vừa lùi vừa đưa cả hai tay lên che kín khuôn mặt.
Tiểu Kỳ vẫn đánh nhưng từ lúc này trở đi chỉ có thể đánh trúng vào hai bên cánh tay khá to khỏe của Tiểu Quặt.
“Chát… chát… chát…”
Tiểu Kỳ đánh đến đau rát cả hai bàn tay đành dừng lại, miệng thở hồng hộc:
- Ngươi giỏi lắm, dám dùng sức lực thô lỗ võ biền ngăn cản ta trừng trị ngươi. Cứ chờ đấy, ta sẽ mách với thân phụ, cũng nói luôn về hành vi sàm sỡ của ngươi đối với ta, để xem phụ thân ta có dễ dàng bỏ qua không cho biết.
Tiểu Kỳ hậm hực bỏ đi, khiến Tiểu Quặt vì hoảng hốt lo sợ nên cũng hối hả bỏ đi, theo ý định vừa chợt nảy ra.
Khi về đến chỗ vẫn thường lưu ngụ, vì đã khăng khăng với ý định bỏ trốn, chỉ như thế mới thoát cảnh bị di phu trừng trị, một khi câu chuyện đêm nay được Tiểu Kỳ thuật lại toàn bộ nên Tiểu Quặt hối hả thu nhặt một vài vật dụng cần thiết gói gém thành bọc hành trang không rõ có hữu ích hay không và đành không từ mà biệt, vội vã bỏ đi ngay trong đêm.
Lúc đã đi xa, biết ở Kim gia trang bây giờ mọi người vẫn còn yên giấc. Tiểu Quặt quay đầu nhìn lại lần cuối cùng nơi đã suốt mười bốn năm dài nó lưu ngụ và chợt áy náy lên tiếng:
- Dương Cần này ân hận nhất là vẫn chưa cùng Tiểu Chân muội nói lời từ biệt. Nếu hiểu ta, mong được muội tha thứ cho ta.
Chợt có tiếng hừ lạnh vang ngay sau lưng Tiểu Quặt:
- Mới chỉ là đứa bé vừa rời vú mẹ, ngươi đã tỏ ra phóng đãng và mê luyến nữ nhân đến thế sao? Thật không khác nào tên thất phu bại hoại Dương Bân, thân phụ ngươi. Hừ!

Tiểu Quặt thất kinh quay lại. Nhưng ở lưng chợt nhói đau, khiến thân thể không còn tuân theo sự điều động của nó, trái lại bản thân nó cứ khuỵu xuống. Tiếp đó là nó hoàn toàn mê man ngất lịm.
* * *
Có người thô lỗ lay nó dậy:
- Sáng rồi. Lũ súc sinh bọn ngươi nếu không tỉnh giấc ngay, đừng trách lão gia cho cả lũ bọn ngươi nếm mùi đòn roi.
Nó choàng mình lai tỉnh và ngơ ngác khi thấy xung quanh nó cũng có năm bảy đứa trẻ cùng độ tuổi như nó, đồng thời cũng mang sắc diện ngơ ngác không khác gì nó.
Bỗng có đứa chợt bật khóc thét lên:
- Má má! Má má đâu rồi? Sao bỗng dưng hài nhi lại ở đây? Má má đâu rồi?
Một gã đại hán xuất hiện, trên tay có cầm sẵn ngọn trường tiên dược cuộn lại thành đôi ba vòng tròn. Những vòng tròn đó chợt bung ra, đấy là lúc gã đại hán cố ý quật thẳng tay vào đứa bé vẫn còn đang kêu khóc:
- Câm miệng ngay. Ở đây chỉ có Lục lão gia này vì được phân phó phận sự quan tâm chăm sóc bọn ngươi nên mới có quyền mở miệng. Bọn tiểu oa nhi các ngươi bất luận ai nếu còn chần chừ trái lệnh thì cứ thế này làm gương.
“Chát.”
Trường tiên bung mạnh, quật vào những đứa bé đang khóc, nỗi đau xé da làm đứa bé oằn người lên, kêu một tiếng nấc nghẹn, sau đó vật người xuống nằm bất động.
Một đứa bé khác thấy vậy bật thét lên:
- Quân độc ác. Giữa thanh thiên bạch nhật sao lại dám sát nhân hại mạng? Ngươi không sợ vương pháp thế nào cũng trừng trị ngươi sao?
Gã đại hán quay phắt lại, nhìn và cười hề hề với đứa bé vừa lên tiếng:
- Nếu Lục lão gia này sợ vương pháp thì làm gì có chuyện lẻn bắt ngươi đêm qua, ngay ở phủ đệ của thân phụ ngươi, nguyên là phó tướng của triều đình, đang nắm quyền sinh sát của hàng ngàn tinh binh trong tay? Cũng bởi ngươi dám mở miệng, giờ đến lượt ngươi phải nếm thử mùi vị độc ác của lão gia.
“Chát, chát.”
Tiểu Quặt kinh hãi nhìn đứa bé đã có đởm lược mắng gã đại hán họ Lục quá độc ác nhưng lại không có đủ lực chịu đựng những hai loạt đòn roi. Y phục sau lưng của đứa bé bị trường tiên xé toạc lưu lại hai

vệt hằn sâu bật tóe máu lai láng.
Cũng mục kích như thế, ba đứa bé còn lại, không kể đến Tiểu Quặt đều đồng loạt co rúm người và quá hoảng sợ nên cùng kêu vang lên:
- Ôi…
- Phụ thân ơi, mẫu thân ơi, hãy mau cứu hài nhi.
Gã đại hán được thể, chợt quật loạn trường tiên vào bọn chúng. Kể cả Tiểu Quặt gã cũng không chừa ra.
“Chát, chát…”
Trường tiên chạm vào đau thật, đến độ Tiểu Quặt dù đã lường trước, đã kịp khum người giấu đầu và dùng hai cánh tay khá to khỏe để che chắn thì trường tiên lúc chạm vào cũng suýt nữa làm Tiểu Quặt bật thốt lên tiếng kêu đau, đồng thời ngỡ gân cốt ở hay tay bị gãy lìa.
Không như Tiểu Quặt, ba đứa bé kia nếu không mở miệng kêu oai oái thì cũng oằn người vì đau và rên hừ hừ do được nếm mùi ra oai của gã đại hán đã tự xưng là Lục lão gia.
Gã đắc ý nhìn những đứa bé đang khốn khổ vì đau:
- Đã biết Lục lão gia ta lợi hại như thế nào chưa? Nếu từ nay về sau bọn ngươi cứ ngoan ngoãn tuân thủ và chấp hành ngay theo mọi mệnh lệnh. Ta hứa sẽ không đối xử với bọn ngươi như thế này nữa. Bằng bất tuân, ha ha… những sinh mạng nhỏ bé của bọn ngươi, ta không nói chắc là sẽ giữ cho được vẹn toàn.
Dứt lời gã lại nhịp trường tiên:
- Thôi nào, tất cả mau đứng lên, cũng không cần mất công tìm kiếm hành trang. Vì kể từ đêm qua bọn ngươi không còn là những kẻ vừa có gia thân bên cạnh, vừa có tính danh cụ thể nữa. Nói cho chính xác hơn, bọn ngươi không còn là bọn ngươi nữa, trái lại mỗi kẻ trong bọn ngươi sẽ mang một số hiệu, một cách gọi mới. Ngươi, vì to khỏe nhất, ta gọi ngươi là Đại Giáp. Rõ chưa?
Gã chỉ vào Tiểu Quặt và bảo như thế. Khiến Tiểu Quặt vì bất ngờ nên thoạt nghe cứ ngơ ngác. Sau đó, do chỉ hiểu mơ hồ nên Tiểu Quặt bỗng dại dột lên tiếng:
- Là Đại Giáp ư? Sao lại gọi như thế?
Gã đại hán lại được dịp bật tung trường tiên, quật mạnh vào Tiểu Quặt:
- Ngươi không nghe lão gia căn dặn sao? Ai cho phép ngươi mở miệng? Bảo ngươi là Đại Giáp vì lão gia thích như thế. Ngươi không thuận cũng không được, trừ phi ngươi muốn mình bị trừng phạt sau đó mới chấp thuận cách ta vừa gọi ngươi. Đúng không?
“Chát, chát.”
Bị quật hai lượt, cũng may là Tiểu Quặt đã kịp khom người, vừa dùng

tay và lưng để che đỡ nên không đến nỗi bị thương tích ở phần ngực hoặc đầu.
Sau đó vì thấy Tiểu Quặt không oằn người kêu đau như những đứa bé kia từng phản ứng, gã đại hán vừa cười cười rống lên vừa vung loạn trường tiên thêm mấy lượt nữa:
- Khỏe như ngươi có lẽ một vài roi vẫn chưa thấm, để xem lúc bị đau, ngươi có gào to phù hợp với sức vóc khá vạm vỡ của ngươi chăng. Đỡ này, hãy thử đỡ và chịu đựng cho ta xem nào. Ha ha…
"Chát, chát."
Tiểu Quặt vẫn cố nhịn đau, nhất là tìm đủ mọi cách để sao cho trường tiên đừng chạm vào phần ngực và đầu là những chỗ dễ bị thương tổn nhất. Vì thế nó càng thêm khom người, che dấu đầu và ngực vào hai vòng tay ôm chặt.
Chợt có lúc ngọn trường tiên quấn vào tay Tiểu Quặt. Kế đến, theo lực tri kéo của gã đại hán, trường tiên vụt căng ra, kéo mạnh cánh tay nó qua một bên.
Không hề biết đó là chủ ý của gã đại hán, hầu tạo cơ hội để quật trường tiên vào những phần cơ thể nó đang che chắn, nó cứ theo bản năng, hễ có lực kéo tay nó ra thì nó lại cố hết sức dùng lực để giật co lại. Nó càng giật thì càng bị trường tiên thít chặt vào tay, đau đến độ nó ngỡ xương cốt ở cánh tay có thể là gãy đoạn vì quá đau, Tiểu Quặt liền chộp luôn cánh tay còn lại vào trường tiên, hợp với cánh tay đã bị trường tiên quấn vào, nó cật lực kéo về phía nó thật mạnh.
Gã đại hán bị kéo, vừa bất ngờ vừa phẫn nộ, cũng vội vận lực chi trì, cố kéo trường tiên về phía gã.
Tiểu Quặt dù bị lôi kéo nhưng nhờ đó, không hiểu vì sao, phần trường tiên đang quấn vào tay nó bỗng buông lõng, Lập tức nó thả tay, tự lượng sức là không thể cùng gã đại hán diễn khai trò giằng co, để mặc cho gã đại hán thu giữ trường tiên về.
Và điều bất gờ bỗng xảy ra, gã đại hán vì đang vận lực kéo, trường tiên lại bị Tiểu Quặt bất ngờ buông thả, gã theo đó bị ngã chấp chới loạng choạng lùi mãi về phía hậu, đồng thời gã còn kêu thất thanh:
- Ối…
Mục kích cảnh này, thoạt tiên Tiểu Quặt chỉ muốn reo cười, nhưng nghĩ lại sẽ là điều tồi tệ nếu sau đó gã đại hán vì quá tức giận ắt không thể không trừng phạt thật nặng tay với nó, Tiểu Quặt lập tức quay người bỏ chạy ngay.
Đúng như đã đoán, lúc Tiểu Quặt chạy chưa được bao xa thì từ phía sau liền vang lên tiếng gã đại hán gầm quát:

- Tiểu oa nhi ngươi muốn chết. Được, cứ chạy đi và đừng quên cầu trời khẩn phật độ trì cho ngươi chạy thoát ta. Nếu không, dĩ nhiên ngươi cố chạy thế mấy cũng không thoát, đến lúc đó ngươi đừng trách Lục Thân này độc ác.
Càng nghe quát, Tiểu Quặt càng thêm hoảng sợ, vì thế cứ cắm đầu chạy miệt mài. Nhờ đó nó phát hiện những bước chân nó chạy sao mà nhẹ nhàng và nhanh không thể tưởng. Cảnh quan ở hai bên cứ vùn vụt bị trôi ngược về phía sau, đồng thời y phục khắp thân nó cứ bị gió giũ phần phật, cũng mấy phen suýt bị rách toạt vì lực giũ quá mạnh.
Đuổi theo sau nó, gã đại hán vẫn gầm quát:
- A ha, khá thật đấy. Hóa ra ngươi cũng biết võ công, cho dù khinh công chưa thực sự lợi hại, kẻ nào bắt giữ ngươi đêm qua thật là khinh xuất, không nói cho ta biết ngươi có võ công. Nhưng không sao, cứ đợi đến lúc ta bắt được ngươi. Vì ngươi biết võ công nên ta sẽ đối xử thích đáng, đúng với hạng biết võ công như ngươi.
Phát hiện tiếng quát chỉ ở khoảng cách quá gần, Tiểu Quặt kinh hãi, vội quay đầu liếc nhìn về phía sau.
Chao ôi, nó kêu thầm, gã đại hán hung dữ quả nhiên đã đuổi theo khá gần nó. Điều đó cho thấy nó chạy nhanh thì gã đại hán cũng không hề kém, nếu không muốn nói vì là người đã trưởng thành nên đương nhiên chạy có phần nhanh hơn nó.
Nhưng không phải thế, nó chợt động tâm kêu thầm ngay khi toan ngừng thái độ nhìn và quan sát gã đại hán. Vì Tiểu Quặt bỗng phát hiện một nguyên nhân khác có thể khiến gã đại hán chạy nhanh hơn nó. Đó là gã không có cách chạy giống nó, nghĩa là không nện chân thình thịch theo từng bước chạy như nó đang tiến hành. Trái lại, hai chân gã luôn nhón cao, chạy rất nhẹ. Nhân đó cứ mỗi lần gã điểm một đầu ngón chân ở bên này thì lúc thân hình gã bật đi, vị thế cứ như gã mượn đà để đẩy toàn thân lao ào về phía trước. Và khi đà lao sắp mãn, cũng là lúc chân kia của gã cũng sắp đến lượt chạm đất, một lần nữa, gã lại nhón cao chân, chỉ để năm đầu ngón chân ở phía đó chạm vào mặt đất mà thôi. Đồng thời khi chân sắp chạm vào mặt đất, gã đã cố ý hít vào một hơi thật mạnh, cùng với thân hình vì đã sẵn sàng nên chỉ cần điểm chân lấy đà là gã lại lập tức lao đi, rất nhẹ nhàng và linh hoạt.
Nó nhận ra sự khác biệt liền tìm cách thực hiện theo. Nhưng đã quá muộn vì tiếng quát gã đại hán một lần nữa lại vang lên:
- Ta đã bảo ngươi không thể chạy thoát được mà. Hãy lập tức nằm xuống cho ta. Ngã này.

Cùng với tiếng quát, một chân của Tiểu Quặt lập tức bị trường tiên của gã đại hán quấn thành mấy vòng. Và hậu quả là chân nó bị giữ lại, khiến đà chạy bị hẫng, đẩy thân hình nó ngã dấp dúi về phía trước, ập nguyên mặt vào nền đất chợt dâng cao chạm mạnh vào nó.
“Huỵch.”
Nó vừa ngã, gã đại hán liền xuất hiện bên cạnh và cất tiếng cười ngạo nghễ:
- Dù ngươi biết võ công đi nữa thì cũng nên tự lượng sức. Và do tội của ngươi vừa làm ta phí công nhọc sức, ta đành phải cho ngươi biết thế nào là lợi hại. Ha ha…
Gã khom người xuống, lấy tay vỗ năm bảy lượt gì đó vào thân hình nó, sau đó gã lấy chân hất nó nằm ngửa mặt lên. Đoạn gã nhếch môi cười độc ác:
- Ta đã phế bỏ xong chút ít võ công cỏn con ngươi đã luyện. Giờ là lúc ngươi cần nếm thử mùi vị đau đớn từ những nhục hình ta dành cho ngươi.
Biết sắp sửa chịu cho gã quật loạn trường tiên vào người, Tiểu Quặt chợt kêu lên:
- Thúc thúc muốn trút giận, dùng nhục hình với tiểu điệt cũng không sao. Chỉ e mấy đứa kia vì có cơ hội đã chạy mất chẳng còn đứa nào.
Gã nọ giật mình, sau đó vừa giẫm chân giận dữ vừa hét ầm lên:
- Tất cả cũng do ngươi. Cứ chờ đấy, bọn chúng hễ chạy mất đứa nào thì ta cứ mạng người mà hỏi lại. Hừ. Cũng cầu mong phật tổ thương tình, đừng để lũ tiểu yêu bỏ trốn. Nếu không, trách nhiệm này ta đương sao nổi.
Và gã hậm hực nhất Tiểu Quặt đặt lên vai. Thần lực của gã làm Tiểu Quặt sửng sốt kinh ngạc. Tiếp đó nó càng kinh ngạc hơn khi phát hiện dù phải mang vác nó lên vai, gã vẫn chạy nhanh như gió. Nó buộc miệng nói:
- Thúc thúc mạnh thật. Chạy nhanh như thúc thúc thế này, những đứa bé kia dù muốn bỏ trốn cũng không sao thoát.
Ngỡ được tán dương thế nào gã cũng vui, nào ngờ nó vẫn bị gã quát mắng và hăm dọa:
- Ngươi cũng nên thầm cầu mong sao cho sự thể đúng như lời ngươi vừa nói. Nếu không, dù biết trước thế nào cũng mất mạng, Lục Thân này quyết không tha cho ngươi.
Nó lo ngay ngáy:
- Nếu chúng bỏ trốn thật thì thúc thúc cứ từ từ tìm. Làm gì có chuyện thúc thúc chỉ vì thế sẽ bị mất mạng?
Gã vẫn chạy thật nhanh, vô tình đã cùng Tiểu Quặt trò chuyện:

- Ngươi biết gì mà nói. Ta được lệnh đưa sáu đứa ngươi đi đến một nơi. Đừng nói là thiếu hết những năm đứa, chỉ cần thiếu một thôi cũng đủ cho Lục Thân ta mất mạng rồi. Tất cả đều do ngươi, ta có mệnh hệ gì thì ngươi cũng không thoát.
Nghe thế, nó tất muốn hỏi gã tuân lệnh ai và đưa bọn nó đi đến đâu, lại còn bắt giữ toàn những đứa bé trạc tuổi nó. Nhưng vừa lúc đó nó nghe gã thở ra nhẹ nhỏm:
- May thật! Những đứa kia tuy hoang mang nhốn nháo nhưng vẫn chưa đứa nào đủ lớn để bỏ chạy như ngươi.
Nó càng thêm lo sợ, vì biết sẽ có lúc nó chịu nhục hình và đừng mong gã Lục Thân đột nhiên có lòng từ bi, chịu buông tha cho nó. Bất giác, có lẽ vì quá lo, nó nảy ra một ý:
- Nếu thúc thúc hứa tha cho tiểu điệt lần này, đổi lại tiểu điệt sẽ có cách khiến những đứa bé kia ngoan ngoãn, cứ mặc tình để thúc thúc muốn đưa đi đến đâu cũng được.
Gã thoạt nghe liền cười gằn:
- Không cần ngươi, chỉ với ngọn trường tiên của ta thôi cũng đủ khiến chúng ngoan ngoãn.
Tiểu Quặt dù có nghe cũng vẫn tìm cách thoát trận đòn roi:
- Dẫu sao chúng cũng là những đứa bé, chỉ ưa nhẹ chứ không thích bị đối xử nặng tay. Ắt hẳn thúc thúc sẽ cảm thấy dễ chịu hơn thay vì lúc nào cũng dọa nạt để nghe mãi tiếng bọn chúng thay phiên gào khóc.
Chỉ đến lúc này gã Lục Thân mới chịu để tai nghe:
- Ngươi làm được ư? Như thế nào?
Nó phấp phỏng mừng thầm:
- Nhưng thúc thúc chưa hứa lời sẽ tha cho tiểu điệt.
Gã dừng lại:
- Nghe đây, ngươi chưa đủ tư cách để ra điều kiện này hay yêu sách kia với ta đâu. Nếu không nói ra ngay cách của ngươi, hãy nghe ta bảo, ta sẽ có cách làm cho ngươi biến thành kẻ sống không ra sống, chết không ra chết. Ngươi tin chăng?
Nó đành nén giận và nói cho gã nghe cách của nó:
- Bọn chúng sẽ ngoan ngoãn nếu thúc thúc cứ nói dối, là đang tìm cách đưa trả từng đứa về nhà. Hãy giả như thế này chỗ của thúc thúc định đưa bọn tiểu điệt sáu đứa đến, cứ xem đấy là quê hương của tiểu điệt. Thúc thúc cứ đưa tất cả đi, đồng thời cứ hứa bừa là sau đó sẽ tuần tự đưa từng đứa còn lại về. Thử hỏi, liệu chúng có tỏ ra ngoan ngoãn không nào?
Gã Lục Thân gật gù:

- Ngươi nói tuy đúng, nhưng chỉ tiếc trong bọn ngươi lại có một đứa dã do chính ta bắt đi đêm qua. Tiểu oa nhi đó liệu tin vào lời nói dối của ta theo kế của ngươi sao?
Nó cũng quên mất điều này, vì thế, đành vừa lấy đầu lưỡi liếm quanh môi và tìm phương thế khả thi:
- Cũng sẽ ổn nếu ngay bây giờ thúc thúc tỏ ra ân hận. Đồng thời cứ nói bừa là vì nghe theo lệnh người nên không biết, vô tình phạm đến hổ uy của đại quan triều đình, giờ vì hối hận nên chỉ có cánh này chuộc lỗi. Tiểu điệt tin đứa bé kia không dễ gì nghi ngờ.
Gã Lục Thân thán phục:
- Quả là cao kế. Được, ta sẽ y theo đó thi hành.
Nó vội ngăn lại:
- Hãy còn một điều nữa.
Gã trợn mắt:
- Ngươi vẫn muốn ta hứa buông tha, không trị tội lúc nãy của ngươi.
Tiểu Quặt nhăn nhó:
- Thúc thúc có thương thì tiểu điệt được nhờ. Bằng không, tiểu điệt nào dám nài xin hay miễn cưỡng thúc thúc. Nhưng để kế sách thêm hoàn mỹ, ý tiểu điệt muốn nhắc, chí ít thúc thúc nên nói nơi cần đến. Vì không lẽ kể cả tiểu điệt cũng không thể biết đâu là cố hương của bản thân, nhỡ bọn chúng vô tình hỏi đến thì sao?
Gã Lục Thân đành thố lộ sau một lúc ngẫm nghĩ và thừa nhận Tiểu Quặt lo như thế là hợp đạo lý:
- Ta cũng không biết rõ địa điểm nhưng nghe đâu chỉ là vùng phụ cận đỉnh Giao Thiên.
Tiểu Quặt cười gượng:
- Tiểu điệt thật ra không quan tâm đó là đỉnh Giao Thiên hay Giao Địa. Tốt nhất thúc thúc nên cho tiểu điệt biết đó là địa phương nào và liệu mất bao nhiêu thời gian mới có thể đến nơi.
Gã Lục Thân không thể không nói rõ hơn:
- Đây là một nơi hoang vu hẻo lánh, có bảo là chốn thâm sơn cùng cốc cũng chẳng sai ngoa. Do đó đến bản thân ta còn chưa rõ đó là địa phương nào. Chỉ biết nếu muốn đưa bọn ngươi đi đến nơi. Ta phải tận tâm tận lực chí ít mươi mười lăm ngày dài đăng đẳng.
Tiểu Quặt thấy yên tâm, nhân đó nở nụ cười trấn an gã Lục Thân:
- Áng chừng khoảng thời gian đó như thế là quá đủ, tiểu điệt tự khắc biết cách vỗ yên bọn chúng, sao cho thúc thúc lúc nào cũng nhàn hạ, không gặp bất kỳ phiền toái nào trong khi đi đường.
Gã thở ra nhẹ nhõm, vô tình bộc lộ luôn sự tin cẩn đối với Tiểu Quặt:
- Nếu được như ngươi vừa đoan chắc, từ lúc này ta sẽ xem ngươi

như là thủ túc thân tín của ta. Nhưng còn hãy chờ xem liệu ngươi có thực hiện được như thế chăng?
Nó bảo:
- Thúc thúc mau đặt tiểu điệt xuống. Tốt rồi, giờ thì hãy cười cho thật tươi, thật hòa nhã vào. Kia, cười đi, dù không thể cũng phải cố mà cười. Xin thúc thúc chớ xem thường động thái này, trái lại còn phải cười làm sao cho tất cả những đứa bé kia cùng trông thấy. Đấy, cười như thế là hay đấy, nào khó khăn gì, phải không thúc thúc? Bây giờ sẽ đến lượt tiểu điệt. Thúc thúc hãy yên tâm và chờ xem cách tiểu điệt thuyết phục bọn chúng phải tỏ ra ngoan ngoãn.
Dứt lời, Tiểu Quặt xăm xăm tiến lại chỗ năm đứa bé kia, đều là những đứa bé trai tốt xinh trắng trẻo, tuy trạc tuổi Tiểu Quặt nhưng qua dáng vẻ bên ngoài cho thấy chúng chưa từng nếm chịu tuổi ấu thơ cực nhục như Tiểu Quặt. Và đúng như lời vừa hứa với Lục Thân, Tiểu Quặt khi tiến lại gần liền lần lượt thì thầm vào tai từng đứa một. Không cần biết Tiểu Quặt đã nói với chúng thế nào, gã Lục Thân chỉ biết nở nụ cười mãn nguyện khi nghe Tiểu Quặt ngay sau đó gọi gã:
- Thúc thúc đã giải thích với tiểu điệt, bao nhiêu huynh đệ của tiểu điệt giờ đây đã hiểu thúc thúc đang phải mạo hiểm với sinh mạng khi quyết định đưa tất cả hồi gia. Vậy thì để dễ cho thúc thúc, bọn tiểu điệt cũng quyết định tỏ ra ngoan ngoãn, kể cả có bị thúc thúc gọi bằng danh xưng kỳ lạ nào cũng được. Vì biết đâu nhờ không để lộ danh tánh, hành tung của chúng ta suốt đường đi sẽ không bị ai phát hiện. Tiểu điệt nói như thế có đúng không thúc thúc?
Lục Thân càng thêm mãn nguyện, tiến đến và xoa đầu từng đứa một, bắt đầu từ Tiểu Quặt:
- Vậy là thỏa thuận rồi nha. Ta sẽ chăm sóc tất cả bọn ngươi như một hảo thúc thúc. Còn bọn ngươi thì luôn ngoan ngoãn, dù có thay dổi tính danh hay cách gọi cũng chỉ là tạm thời. Ngươi là Đại Giáp, kế đến sẽ là Nhị Ất, Tam Bính, Tứ Đinh, Ngũ Mậu, cuối cùng là Lục Kỷ. Được chưa? Chúng ta đi nào.
Từ lúc đó, cũng theo gợi ý của Tiểu Quặt, gã Lục Thân không còn giữ kè kè ngọn trường tiên trên tay nữa, trái lại gã đã tỏ ra là một hảo thúc thúc thật. Nhờ thế, tất cả đều vui vẻ đi bên nhau, mệt thì ngừng nghĩ, khỏe thì đi tiếp.
Cảm giác thoải mái nhẹ nhàng luôn hiện hữu bên Lục Thân, khiến gã đêm đó vì hiếu kỳ nên tìm cách dọ hỏi Tiểu Quặt:
- Ngươi đã thầm thì nói những gì khiến chúng hầu như nguyện ý thuần phục, chẳng đứa nào còn gào khóc, gây phiền toái cho ta?
Tiểu Quặt nghi ngại nhìn quanh. Sau vì thấy cả năm đứa bé kia đều

bình thản ngủ say giấc, nó mới tiết lộ:
- Tiểu điệt sau khi dò hỏi, biết chẳng có ai trong bọn chúng am hiểu tường tận về địa hình hoặc địa phương chúng đang lưu ngụ, liền theo kế, nói dối chúng, rằng thúc thúc là bậc anh hùng nghĩa hiệp sẽ đưa tất cả về nhà, nếu chúng cũng tỏ ra biết điều, nghĩa là phải ngoan ngoãn. Thúc thúc cảm thấy sao?
Gã trầm ngâm:
- Đương nhiên ta cảm thấy nhẹ nhàng ung dung. Chỉ có mỗi một nghi ngại là lẽ nào ngươi cũng tỏ ra ngoan ngoãn đi theo ta, đến một nơi mà ngươi hoàn toàn không thể biết lành dữ như thế nào?
Tiểu Quặt cũng nêu một nghi vấn:
- Tiểu điệt cũng đã biết có bỏ chạy cũng không thoát, huống hồ càng rõ thúc thúc chỉ thực hiện theo mệnh lệnh của người. Tiểu điệt hiện có nỗi nghi ngại, ai đã ra lệnh và tại sao đột nhiên cùng một lúc có những sáu đứa trẻ từ sáu địa phương khác nhau được tựu đưa về một nơi, sau cùng là giao cho thúc thúc áp giải đến Giao Thiên đỉnh?
Lục Thân tỏ ra thận trọng:
- Ngươi dò hỏi những điều đó để làm gì?
Nó đáp:
- Thúc thúc chớ quá nghi ngờ. Tiểu điệt chỉ thuận miệng hỏi, đồng thời cũng thừa biết thúc thúc không thể giải đáp. Huống hồ, người không biết gì như thúc thúc, tiểu điệt có phản kháng hoặc tỏ ra không ngoan ngoãn cũng chỉ lại là chuốc thiệt thòi vào thân mà thôi.
Lục Thân cười lạt:
- Ai bảo ngươi, ta không biết gì. Tuy vậy, ngươi cũng đừng mong dùng quỷ kế buộc ta tiết lộ mọi hiểu biết với ngươi. Và sẽ tốt cho ngươi hơn nếu có thể kéo dài mãi tình trạng này, chí ít cho đến ngày Lục Thân ta hoàn thành sứ mệnh được chủ nhân giao phó. Nhớ chứ?
Nó miễn cưỡng đáp ứng:
- Đương nhiên tiểu điệt nhớ. Vì thúc thúc có được cảm giác thơ thới nhẹ nhàng thì tiểu điệt nhân đó cũng được lợi, không phải lo sẽ có lúc bị thúc thúc hành hạ ngược đãi.
Lục Thân cười đắc ý:
- Ngươi không thể không sợ, đúng không? Vì nếu để bị đòn roi, do võ công ngươi đã bị hủy, bản thân ngươi liệu chịu nỗi sao?
Tiểu Quặt động tâm:
- Hễ võ công bị hủy thì bao nhiêu sức lực sẵn có kể như không còn?
Lục Thân phì cười:
- Ngươi đã từng luyện võ, hỏi như thế này thật ngớ ngẩn. Thế người

đã truyền thụ võ công không hề cho ngươi biết việc hệ trọng đó sao?
Tiểu Quặt chạnh nhớ đến Tiểu Chân:
- Vì tiểu điệt không biết mới hỏi, xin thúc thúc chớ chê cười.
Lục Thân chợt tỏ ra độ lượng một cách không sao ngờ:
- Người luyện công dĩ nhiên thoạt khởi thủy phải được chỉ điểm tâm pháp. Mà đã nói về tâm pháp tất phải kể đến bao công khó để bản thân ngươi sao cho am hiểu thế nào là các kinh mạch với biết bao huyệt đạo trọng yếu. Có như thế, lúc ngươi tĩnh tọa điều công mới biết đường dẫn lưu chân nguyên, nội thể, đưa nội khí đi khắp kinh mạch toàn thân và với bao công lao khổ luyện là thế, chỉ cần ngươi sơ sảy, hoặc không tự lượng sức, cố tình đương đầu với nhân vật có thân thủ bản lãnh cao minh hơn, như điều ta đã làm đối với ngươi chẳng hạn. Khi đó, do một vài huyệt đạo trọng yếu bị chế ngự, võ công ngươi dĩ nhiên phải bị phế bỏ. Ta giải thích nhu vậy rõ chưa?
Tuy hoàn toàn không hiểu gì nhưng Tiểu Quặt vẫn ậm ừ, ra vẻ đã hiểu:
- Đó là những huyệt đạo nào, thúc thúc?
Đang đắc ý nên Lục Thân không nhận ra sự quan tâm thái quá của Tiểu Quặt:
- Ngươi bị ta điểm huyệt phế bỏ võ công quá nhanh, vì thế không nhận ra những huyệt đạo nào bị chế ngự ư?
Tiểu Quặt dù có nhớ những bộ vị trên cơ thể đã bị Lục Thân vỗ loạn vào, nhưng vì muốn biết đó là những huyệt đạo nào nên vẫn giả vờ không biết:
- Thúc thúc ra tay quá nhanh, một đứa bé như tiểu điệt làm sao kịp nhận ra?
Lục Thân vì càng thêm đắc ý nên nói toạc ra tên gọi của những huyệt đạo đó. Tiếp theo gã còn nói thêm:
- Đó là phương cách duy nhất để phế bỏ võ công. Ta đồ rằng chỉ đến đêm nay ngươi mới lần đầu được nghe?
Tiểu Quặt thầm ghi nhận phương cách đó, nhất là ghi nhớ cách gọi của những huyệt đạo dù rằng ngoài mặt đang vờ tỏ ra sợ hãi:
- Thúc thúc đoán quả không sai. Vậy xem ra sau này mãi mãi tiểu điệt không thể luyện võ công?
Vì thương hại nó, gã Lục Thân chợt hét to:
- Sao lại không thể luyện? Vì ta chỉ phế bỏ phần võ công ngươi đã luyện mới đây mà thôi. Huống hồ, nếu ngươi mất khả năng luyện võ, ta còn đưa ngươi đi cùng lũ kia đến chỗ chủ nhân ta làm gì? Cứ yên tâm, chủ nhân ta vì đang muốn đào luyện, lập ra một thế lực gồm toàn những thủ hạ thân tín, có bản lãnh thượng thừa nên mới có

sách lược thu thập đủ mười đứa bé trạc tuổi ngươi. Và nếu mọi diễn biến đều thuận lợi, à, chỉ độ năm năm nữa có lẽ ngươi sẽ đạt mức võ công cao thâm gấp mười ta hiện nay. Nói như thế hẳn ngươi hiểu bản thân ngươi không những vẫn có thể luyện công mà mai hậu tiền đồ còn thênh thang rộng mở, tha hồ hưởng thụ vinh hoa phú quý. Rõ chưa?
Tiểu Quặt càng nghe càng động tâm, đành tự hứa sẽ luôn ngoan ngoãn với gã họ Lục. Thà nhẫn nại bây giờ để sau này đắc lợi, hơn là tỏ ra ương bướng ắt hẳn chỉ tự chuốc họa vào thân mình lúc này mà thôi.
Với chủ tâm như thế, những ngày sau đó Tiểu Quặt không chỉ tỏ ra dễ dạy và dễ bảo đối với Lục Thân mà còn tìm cách hỏi han và huyên thuyên trò chuyện với năm đứa bé đồng cảnh ngộ, là những đứa nó chỉ biết qua cách gọi mới, như Nhị Ất, Tam Bính, Tứ Đinh. Để khi sắp đến nơi cần đến, Tiểu Quặt ngoài việc đã chiếm được lòng tin của năm đứa bé kia, còn được Lục Thân xem như huynh đệ thủ túc.
Đêm cuối cùng ở vùng phụ cận Giao Thiên đỉnh bỗng xảy ra chuyện bất thường.

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 3
Lời cảnh báo được nêu quá muộn
Giao Thiên đỉnh không thể không đến

Ngồi túm tụm bên nhau trong lòng một động thất tối om om, cả năm đứa bé cùng nhao nhao chúc mừng Tiểu Quặt. Cảm động nhất là lời nói xuất phát từ thành tâm của đứa bé ai cũng biết là một tiểu thiếu gia, cốt nhục của một vị phó tướng đương triều. Đứa bé với danh xưng được Lục Thân đặt cho là Nhị Ất đã quả quyết nói:
- Ta không còn bị đòn roi nhục hình, công đầu chính là nhờ Đại Giáp huynh. Ta hứa, ngay khi hồi gia sẽ bẩm báo toàn bộ với thân phụ. Chỉ cần sau này Đại Giáp huynh có việc, mọi quan binh dưới quyền thân phụ ắt đích thân xuất chiến, quyết giúp đạp bằng mọi chướng ngại, đáp lại đại ân lần này của Đại Giáp huynh.
Tiểu Quặt lúng túng:
- Huynh đệ chúng ta dẫu sao cũng đồng chung cảnh ngộ, việc giúp

mọi người cũng là ta tự giúp ta. Hà tất Nhị Ất ngươi ghi nhớ và nói chi những lời quá đáng. Ta nào dám nhận.
Đức bé được gọi là Lục Kỷ cũng nói:
- Chỉ còn đêm nay nữa thôi là mai chúng ta sẽ chia tay Đại Giáp hồi gia rồi, nếu sau này có cơ hội xin đừng quên đến Kim Lăng tìm hỏi đệ. Gia phụ vốn là đại phú gia, nếu có thể giúp Đại Giáp huynh một vài vạn ngân lượng ắt hẳn gia phụ chẳng từ nan.
Tiểu Quặt than thầm. Vì biết rằng nếu sau đêm nay tất cả lại nhìn thấy nhau và hóa ra ở cùng một nơi, có lẽ sẽ chẳng còn đứa bé nào chịu nói ra người lời cảm kích thế này. Trái lại cũng có thể chúng sẽ sinh lòng oán hận Tiểu Quặt chứ chẳng không.
Quyết lẩn tránh chuyện giả dối và khó xử này, Tiểu Quặt vờ ôm bụng kêu đau:
- Nghĩ đến lúc sắp sửa hồi gia, bụng ta đâm ra trở chứng. Hay là thế này vậy, huynh đệ cứ chờ ta đi ngoài xong hãy tiếp tục cùng nhau nói lời từ biệt, được chứ?
Miệng tuy hỏi nhưng ngay sau khi dứt lời Tiểu Quặt lập tức lủi đi thật nhanh.
Đi thoát xa động thất, Tiểu Quặt vì vẫn loang quanh chưa biết phải đi đâu nên tình cờ nghe một vài tiếng động kỳ quái, như tiếng dã thú kêu trong đêm nhưng bỗng bị điều gì đó làm cho nghẹn lại.
Sợ tuy có sợ nhưng phần vì hiếu kỳ, phần vì chưa muốn giáp mặt ngay những đứa bé đang ân cần chờ đợi để nói lời chia tay, Tiểu Quặt cố bấm bụng và len lén tiến về phía đã phát ra thanh âm kỳ quái.
Bóng trăng huyền ảo nếu từ nãy giờ vẫn bị từng tảng mây dày đặc che khuất thì lúc này do giữa những đám mây đột nhiên có một kẽ hở nên ánh trăng được dịp xuất hiện.
Nương ánh trăng, Tiểu Quặt thử vạch một lùm cây dại và dõi mắt nhìn vào giữa.
Chao ôi, thật khủng khiếp. Nó kêu thầm ngay khi thoạt nhìn thấy một diện mạo đẫm huyết đầm đìa không thể nào nhầm lẫn với đống lá cây ẩm mốc từ thủa nào vẫn rơi vào giữa lùm cây dại và chỉ suýt nữa nó ngã xuống ngất đi lúc bất chợt phát hiện đôi mắt của khuôn mặt đó vụt nhấp nháy. Nhưng vẫn may là có tiếng gọi, dù lào thào thì vẫn là âm thanh phát ra từ diện mạo đó đã gọi đúng tên nó nên nó không đến nỗi sợ hãi phải ngã ngất. Người đó gọi:
- Đại Giáp?
Nó lách người bước vào giữa lùm cây:
- Là thúc thúc đấy ư? Sao thúc thúc ra nông nỗi thế này?

Nằm liền với phần diện mạo đẫm huyết nó đang thấy chính là thân hình của Lục Thân chợt cử động và để lộ dưới ánh trăng nhiều vết thương tích ghê rợn.
Lục Thân đang gắng gượng xòe rộng một bàn tay:
- Chỉ suýt nữa ta liều mạng dùng vật này hạ thủ nếu như không kịp nhận ra ngươi.
Tiểu Quặt nhìn vào lòng bàn tay của Lục Thân và nhận ra đó chỉ là một vật vô hại có hình dạng như quả tiểu cầu.
- Thúc thúc muốn dùng vật này hạ thủ kẻ đã đối xử ác độc với thúc thúc?
Lục Thân lại nháy mắt, lần này thật yếu:
- Ngươi mau cất giữ để sau này phòng thân. Thật tiếc, sau bao nhiêu chuyện ta vì lầm lẫn đã gây cho ngươi, cuối cùng chỉ còn vật này tặng cho ngươi để chuộc lại lỗi lầm. Hãy nghe cho kỹ đây.
Nó nghiêng đầu thật gần miệng Lục Thân:
- Thúc thúc bảo đã lầm lẫn. Chuyện là thế nào?
Từ Lục Thân, nó nghe những lời thều thào:
- Để giữ kín ý đồ lập thế lực như ta từng tiết lộ với ngươi, chủ nhân ta thật độc ác khi sai người giết ta diệt khẩu. Nếu có thể, ngươi hãy mau liệu cách thoát thân. Đừng bao giờ quay lại, đặt chân vào Giao Thiên đỉnh. Vật ta ban tặng khi ném mạnh sẽ phát nổ, oai lực rất lợi hại, nhất là lúc các độc chất kèm theo bị phát tán. Mau đi đi. Nhân tiện, hãy cố báo cho sư phụ ta biết, nhị viện liên minh là có mưu đồ độc bá võ lâm, sẽ không buông tha bất kỳ ai đã lỡ biết chuyện của họ. Đừng chần chừ nữa, cũng đừng xuẩn động tìm cách giúp cho những đứa bé kia biết tin. Ngươi hãy tự lo thân. Thoát được một, ta bớt áy náy một. Đi đi…
Nó vẫn hỏi:
- Sư phụ của thúc thúc là ai? Tiểu điệt cần đi đến đâu để tìm?
Đáp lại câu nó hỏi, lần này ở Lục Thân chỉ là sự câm lặng mãi mãi.
Thoạt phát hiện sự thật đó, nó thất kinh. Nhưng khi biết Lục Thân đã vĩnh ly cõi trần, nó liền vội vàng thu nhận hoàn tiểu cầu nọ, đồng thời cũng hối hả chui thoát lùm cây.
Nó tìm lối quay lại động thất, bất chấp Lục Thân vừa dặn: “Đừng xuẩn động tìm cách báo cho những đứa bé kia biết tin.” Nhưng khi sắp đặt chân vào động thất, Tiểu Quặt chợt hiểu ngay đã có điều không hay xảy ra cho năm đứa bé, từ Nhị Ất đến Lục Kỷ. Vì ở trong động thất lúc này hoàn toàn yên ắng, khác với lúc mới rồi chúng vẫn còn nhao nhao nói lời từ biệt với nó.
Thầm hy vọng, hay là chúng đã ngủ, Tiểu Quặt liền nhón chân, len

lén bước vào.
Bỗng có tiếng hừ lạt:
- Ngươi là Đại Giáp? Việc phóng uế đã xong cả chứ? Nếu cảm thấy đã thư thái nhẹ nhõm, bọn kia vì đã được đưa đi trước ngươi nửa canh giờ nên bây giờ ta và ngươi phải thật nhanh chân mới mong đuổi kịp bọn chúng. Ngươi hiểu ý ta nói chứ?
Đó là thanh âm vừa sắc lạnh, vừa trong vắt của một nữ nhân. Và đúng lúc đó liền có một bàn tay tuy mềm mại nhưng thật quả quyết chợt chộp giữ vai nó.
Cách nữ nhân nắm tay nó thật lạ, không hiểu sao bỗng khiến nó bủn rủn toàn thân, làm cho nó toan lấy hoàn tiểu cầu để ném ra đành bất lực vì không tài nào cử động được.
Nữ nhân nọ vẫn giữ nguyên tư thế nắm giữ nó, chợt bật tung người, đưa nó cùng lao vun vút vào bóng đêm dày đặc. Đồng thời nó cũng nghe thanh âm của nữ nhân rót vào tai nó:
- Ta có nghe Lục Thân bảo, nhờ mưu kế của ngươi nên lũ oa nhi đều ngoan ngoãn để Lục Thân đưa đến đây. Vì sao ngươi có hảo ý, giúp Lục Thân mau chóng hoàn thành nhiệm vụ?
Nó vụt hiểu, đây là nữ nhân đã sát hại khiến Lục Thân vong mạng. Vi thế để sinh mạng bản thân không bị lâm nguy, Tiểu Quặt tự dặn lòng: “Phải thật cẩn trọng.”
- Không tỏ ra ngoan ngoãn thì bọn đệ cũng bị gã họ Lục độc ác dùng nhục hình, rồi vẫn phải đi. Chi bằng cứ thuận theo ý gã thì hơn.
Nữ nhân bảo:
- Chớ xưng hô loạn ẩu, cũng đừng tỏ như thuận trước mặt ta. Hãy nghe ta hỏi lại một lần nữa, vì sao ngươi cố ý giúp họ Lục? Nhưng trước khi đáp hãy nhớ, vẫn phải đáp thật thành tâm. Vì bình sinh ta không quen sự nịnh bợ tâng bốc nên chỉ cần nửa lời giả dối của ngươi, lập tức ta sẽ cho ngươi nếm mùi lợi hại.
Nó đành thú nhận và cố tình xưng đệ gọi tỷ:
- Kỳ thực, ngay ngày đầu đệ đã tìm cách bỏ trốn. Nhưng vì không thoát, lại bị gã họ Lục điểm huyệt phế bỏ võ công, đệ sợ gã dùng nhục hình thảm khốc nên đành nghĩ kế giúp gã nhân đó giúp bản thân không bị roi đòn.
Nữ nhân chạy chậm lại:
- Ngươi biết võ công? Sao họ Kim bẩm báo, ngươi bất quá chỉ luyện qua ngoại lực?
Họ Kim? Sự đề cập này của nữ nhân làm cho Tiểu Quặt lần đầu tiên trong suốt mười hai ngày qua chợt nhớ đến di phu, một trang chủ cũng ở họ Kim, và quan trọng hơn là nó bị bắt đưa đến Giao Thiên

đỉnh thế nào cũng có di phu đồng mưu dự phần. Nó rùng mình:
- Ngoại lực là gì, đệ không biết. Nhưng quả thật, theo gã họ Lưu cảnh báo, võ công gì đó của đệ đã bị gã điểm huyệt phá hủy.
Nữ nhân dừng hẳn lại:
- Để ta xem nào. Vì không lẽ họ Lục trông gà hóa cuốc, cứ ngộ nhận ngươi đã luyện công phu nên phí lực phế bỏ võ công của ngươi.
Nó vẫn bủn rủn tứ chi do một tay hãy còn bị nữ nhân nắm giữ. Vì thế, nó đành bất lực, để cho nữ nhân tha hồ dùng bàn tay còn lại mò mẫm và sờ nắn khắp người nó.
Tay của nữ nhân thật mềm, càng giúp nó có cảm giác kỳ lạ một khi bị nữ nhân sờ nắn càng lâu. Vô hình chung có thể do sự động chạm này nên nhịp hô hấp của nó bỗng trở nên dập dồn ngoài ý muốn.
Bị những làm hơi thở nóng hổi của nó thổi phả vào mặt, nữ nhân nọ bực dọc, vội chấm dứt hành vi sờ nắn khắp người nó kèm theo là một lời bình phẩm, tỏ ý chê bai gã họ Lục vô dụng:
- Toàn thân tĩnh mạch ngươi không hề có dấu cho biết đã trải qua dù chỉ một lần luyện công. Gã họ Lục hoặc chỉ phí lực vô ích hoặc đã bị ngươi dối gạt nhưng không biết. Hãy nói mau, có phải ngươi chỉ được luyện qua ngoại lực?
Không còn bị sờ nắn nữa, nhịp hô hấp của nó liền trở lại bình thường:
- Nhưng phải như thế nào mới được gọi là luyện ngoại lực? Tỷ chưa giải thích, đệ làm sao hiểu để ngoan ngoãn đáp lời?
Nữ nhân cười lạnh, tiếng cười phát ra qua một lớp sa mỏng che kín phần nửa diện mạo bên dưới của nữ nhân:
- Dù là luyện ngoại lực hay nội lực, nếu có điều gì đó đối với bản thân ngươi kỳ thực đã trải qua sự lập đi lập lại từ ngày này qua ngày khác, thì chỉ cần ngươi cứ theo sự thật nói ra tất cả là đủ. Việc gì đòi hỏi phải biết thế nào là luyện ngoại lực mới có thể đáp lời? Hãy nói mau.
Chợt nhớ Tiểu Chân từng khuyên nó mang kim thiết vào người mỗi khi gánh nước, mang mỗi ngày một nhiều và dĩ nhiên ngày càng thêm nặng, vụt hiểu đó là cách Tiểu Chân giúp nó luyện ngoại lực.Và nếu không kịp nghĩ đột biến này là có liên quan đến di phu của nó, cũng là Kim trang chủ đang thu nhận Tiểu Chân làm a hoàn, có lẽ Tiểu Quặt đành theo sự thật cung xưng tất cả cho nữ nhân biết. Nhưng Tiểu Quặt đâu nỡ lòng gây hệ lụy đến cho Tiểu Chân, đành giấu bớt một phần sự thật:
- Nếu như tỷ nói, ắt hẳn đây là nhờ đệ, lúc còn ở Kim gia trang, vẫn ngày ngày gánh đầy năm bể chứa nước. Ba năm liền như thế, không ngày nào gián đoạn, tỷ bảo, có phải đệ đã tình cờ luyện ngoại lực?

Nữ nhân gật đầu:
- Ngươi đáp quả nhiên có thành khẩn, hoàn toàn đúng với những gì họ Kim bẩm báo. Đủ cho ta hiểu thảo nào tuổi ngươi lại có tấm thân vạm vỡ hơn người. Đồng thời ngươi đúng là mẫu người sư phụ ta đang cần tìm. Nếu là vậy, ta đành phá lệ, đưa thẳng ngươi đến chỗ sư phụ ta.
Nữ nhân lại đưa nó đi, lần này đi thật nhanh, tạo một cảm giác như nó đang đằng vân giá vũ, bay trên gió, cỡi trên mây, khiến nó ngỡ đã biến thành tiên.
Đang bay, nó chợt ngất lịm khi bị nữ nhân nhẹ nhàng điểm vào đâu đó trên thân nó. Từ đó, nó không còn biết gì, cho đến tận sáng hôm sau.
* * *
Thoạt tiên, vừa lúc tỉnh lại, Tiểu Quặt ngỡ nơi nó đang hiện diện phải là một trũng núi. Vì có một thảm cỏ xanh mơn mởn ngay trước mặt nó. Đồng thời ở sát cạnh phía sau nó lại là một vách đá cao với nhiều tảng đá sừng sững vừa chất chồng lên nhau vừa lồi lõm mọc nhấp nhô vươn ra ngoài. Một địa thế vừa kỳ vĩ vừa tạo cảm giác nguy hiểm, như thể những tảng đá chỉ cần sự động chạm nhẹ vẫn có thể đổ sụp bất kỳ lúc nào.
Không muốn bị những loạn thạch, giả như đúng lúc này rơi xuống ắt sẽ đè chết nó, Tiểu Quặt ngay lập tức đứng dậy, tìm cách lánh xa chỗ nguy hiểm. Nhưng vừa bước qua bên tả vài bước, Tiểu Quặt kinh hoảng bước lùi lại và chuyển ngay qua bên hữu, Tiểu Quặt bỗng kinh tâm đứng lại. Vì đến bây giờ nó đã nhận ra có vẻ đám cỏ đang đứng đó là một khoảng lư bằng tương đối nhỏ bỗng đột ngột xuất hiện ở ngay giữa lưng chừng núi. Và bằng chứng là ở về hai bên tả hữu của thảm cỏ, như nó vừa được tận mắt nhìn, hóa ra đều là những khoảng trống không vô tận sâu thẳm đến tận đáy, là nơi nó không thể kiếm hết đâu là đáy hay là không hề có đáy.
Sau nỗi kinh khiếp về dịa hình hung hiểm của vách núi cheo leo cùng với nhiều loạn thạch to đùng không biết sẽ đổ sụp xuống lúc nào, giờ lại bị độ sâu vô tận ở về hai bên thảm cỏ làm cho thêm kinh hoàng, Tiểu Quặt như mất hết tự chủ, chực co chân chạy trốn thảm cỏ để càng sớm thoát chỗ này được lúc nào càng tạo yên tâm cho nó chừng nấy. Chợt có một câu nói mang theo nỗi quan tâm lo lắng bỗng vang lên từ phía sau khiến Tiểu Quặt ngưng ngay hành vi toan bỏ chạy. Câu nói đó bảo:
- Hài tử ngươi chớ quá kinh hãi, huống hồ thảm cỏ trước mặt ngươi chỉ là lớp đất mùn mỏng đã theo thời gian phủ lên bề mặt của một

thạch bàn khá to. Nếu ngươi bước đi không khéo ắt sẽ trượt chân và hậu quả sẻ là rơi khỏi thạch bàn, gieo thân xuống đáy vực và thảm tử. Thà ngươi đứng nguyên vị, bổn nương nương đoan quyết ngươi vẫn sẽ bình an vô sự.
Thoạt nghe có tiếng người phát thoại, Tiểu Quặt dĩ nhiên ngay từ đầu là quay lại nhìn. Nhờ đó mới phát hiện ở phần vách núi lúc nãy ở phía sau nó, cao hơn bề mặt của thảm cỏ xanh độ đôi ba thước, còn có một động khẩu tuy hẹp nhưng cao hơn đầu một người đứng. Và từ lúc nào không biết, ở ngay ngưỡng động khẩu hiện có một tiên nương xinh đẹp và từ hòa đang nhìn nó bằng ánh mắt quan tâm thấy rõ.
Tiểu Quặt ngơ ngác nhìn chăm chú vào tiên nương:
- Nương nương là tiên cô giáng trần hay bên trong đó vốn là bồng lai tiên cảnh, nơi tiên cô hằng bấy lâu nay dưỡng ngụ tu tiên? Có phải tiên cô đã đưa đệ tử đến đây? Và vì muốn giúp đệ tử luyện phép tiên nên kịp thời xuất hiện nhắc nhở, để đệ tử không phải uổng mạng chỉ vì suýt nữa đã có hành vi ngu xuẩn?
Tiên nương mỉm cười và còn thân thiện đưa một cánh tay xinh đẹp và mềm mại ra ngoắc ngoắc:
- Bổn nương nương không phải thần tiên hạ phàm, đồng thời nơi bổn nương nương hiện lưu ngụ càng không phải là bồng lai tiên cảnh. Tuy vậy, hài tử ngươi đến được đây kỳ thực là do chủ ý của bổn nương nương. Sao ngươi không thử bước vào trong này một lần? Cũng có nhiều điều đáng để xem và bổn nương nương tin chắc ngươi xem xong sẽ cảm thấy mãn nguyện. Mau vào đây.
Được thái độ thân thiện của tiên nương khích lệ, Tiểu Quặt chợt quên hết mọi nỗi lo xuất phát từ địa hình nguy hiểm ở đây, để vui vẻ tiến lại gần động khẩu, và khi nó toan bám tay vào vách đá, định dùng lực leo vào động khẩu, thì từ trên độ cao ngang đúng bằng tầm ngực nó, vị tiên nương một lần nữa đã tỏ ra sự thân thiện bằng thái độ khom người xuống, đưa một tay về phía nó.
- Nếu hài tử ngươi thực sự đã luyện qua võ công, thiết nghĩ việc phóng người leo lên là điều không gì dễ bằng. Ngươi có cần bổn tiên nương giúp chăng?
Tiểu Quặt đỏ mặt vì ngượng, hổ thẹn khước từ:
- Đệ tử dù chưa luyện võ công vẫn có thể tự một mình leo lên. Xin đa tạ hảo ý của nương nương.
Tiểu Quặt đã làm như thế thật. Vả lại, với thân thể vạm vỡ và đã từng thời gian dài quen với việc lao dịch nặng nhọc thì kỳ thực chuyện leo qua vật chướng ngại chỉ ngang tầm ngực quả là không gì

dễ bằng.
Tiên nương đưa ánh mắt hài lòng nhìn nó:
- Không thị cường, cũng không ỷ lại vào người, chỉ cần hài tử ngươi thêm được tánh ngoan ngoãn và dễ bảo, bổn tiên nương nói thật, người như ngươi đúng là hạng bổn tiên nương đã nhiều năm kiếm tìm nay mới đạt ý nguyện. Ngươi có muốn trở thành cao thủ bậc nhất võ lâm chăng? Nếu muốn, hãy theo bổn tiên nương tiến vào trong, nhất định sẽ có cách giúp ngươi toại nguyện.
Tiên nương xoay người, bình thản đi vào mãi trong sâu, là nơi Tiểu Quặt dù có nhìn theo vẫn chỉ phát hiện một vài vệt sáng lờ mờ không thể rõ từ đâu đã xuất phát, đồng thời không thể biết đâu mới là chỗ tận cùng của lòng động thất. Dù vậy, Tiểu Quặt vẫn tin tưởng bước theo chân tiên nương.
Đi được một lúc khá lâu, đến một nơi lộ thiên chợt có ánh dương quang từ tít trên cao chiếu xuống, Tiểu Quặt thấy tiên nương dừng lại, tình cờ đứng ngay vào giữa vầng sáng, làm cho xiêm y tha thướt vị tiên nương đang khoác trên người vì được chiếu sáng nên phát tỏa như ánh hào quang.
Chỉ đến lúc đó vị tiên nương mới quay người lại, đưa tia mắt nghiêm nghị nhìn nó:
- Ngươi đã theo chân vào đến đây, có phải muốn bổn tiên nương giúp ngươi trở thành cao thủ đệ nhất thiên hạ?
Tiểu Quặt vì bị ánh hào quang quanh thân vị tiên nương mê hoặc, nó nhũn người quỳ xuống:
- Đệ tử cần gì việc trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ? Chỉ mong nương nương cho đệ tử mãi mãi được lưu lại đây, được sống cạnh nương nương mới chính là diễm phúc cho đệ tử.
Tiên nương mỉm cười:
- Có những người từng ước mong được bổn tiên nương giúp họ trở thành thiên hạ đệ nhất nhân. Vì sao ngươi không như họ?
Tiểu Quặt vẫn cam tâm quỳ nguyên vị:
- Đệ tử thật sự không cần điều đó. Vả lại đệ tử luyện võ để làm gì một khi nguyện ý lưu lại đây cạnh nương nương, không sợ bất kỳ ai gây bất lợi.
Tiên nương vẫn tiếp tục đứng giữa vầng sáng:
- Ngươi không có mối huyết hải thâm thù cần báo phục?
Nó đáp:
- Đệ tử không có.
- Ngươi không có ai để oán hận và cũng không muốn phục hận?
Nó lắc đầu:

- Đệ tử cũng không có.
- Vậy còn khoảng thời gian ngươi bị di phu ngươi, là trang chủ Kim gia trang hành hạ ngược đãi. Ngươi không mong có cơ hội phục hận?
Tiểu Quặt gượng cười:
- Đệ tử sống được đến ngần này là nhờ ân di phu cưu mang. Đệ tử đã không nghĩ cách báo đáp, lại còn gây thêm phiền toái, có bị di phu xử phạt cũng là thích đáng. Đâu thể vì thế mà sinh lòng oán hận đối với di phu. Nhưng sao tiên nương tỏ tường hầu như toàn bộ quá khứ của đệ tử?
Tiên nương thố lộ:
- Vì họ Kim là thuộc hạ của bổn tiên nương. Mọi sự liên quan đến y, dĩ nhiên tự y có trách nhiệm bẩm cáo cặn kẽ. Bởi tiên nương còn biết phụ thân ngươi thuở sinh thời từng đối xử tệ bạc với mẫu thân ngươi, vô tình biến ngươi thành cô nhi không nơi nương tựa?
Tiểu Quặt càng thêm hổ thẹn:
- Phận làm nhi tử lẽ ra không nên oán trách đấng sinh thành. Tuy nhiên, tiên phụ đừng vì xuất thân là cường đạo mà thiếu bổn phận đối với gia thân, khiến gia mẫu phiền não và chết trong tủi hận, có lẽ đệ tử không bao giờ mặc cảm từ khi biết bản thân ở họ Dương.
Tiên nương gật gù, tỏ ra cảm thông:
- Ngươi là Dương Cần và tính danh của tiên phụ là Dương Bân? Ngươi cũng không cần biết vì sao phụ thân ngươi vong mạng?
Nó lắc đầu quầy quậy:
- Sinh ư nghệ, tử ư nghệ. Tiên phụ đã chọn cách sống của một đạo tặc làm sinh ý, phải nhận chịu kết cục đó dĩ nhiên là điều không tránh khỏi. Thú thật, đệ tử dù mai hậu có biết ai đã hạ thủ tiên phụ cũng không vì thế mà nảy sinh oán cừu. Tiên phụ đã gieo nhiều nhân, tất phải gặt quả, thế thôi.
Tiên nương lại gật gù cảm khái:
- Chỉ vì không oán hận, không tư thù, ngươi không mong muốn có bản lãnh uy trùm thiên hạ? Kể cả chuyện bị Lục Thân bắt đưa đến đây cũng không gây căm phẫn cho ngươi?
Tiểu Quặt bộc lộ:
- Lục Thân đã chết, tận mắt đệ tử đã nhìn thấy thân thể y. Thử hỏi, giả như đệ tử có căm phẫn và muốn báo thù, lẽ nào nhẫn tâm trút hận vào một thi hài bất động? Không những thế, lẽ ra đệ tử còn nên cảm kích y. Vì nhờ có y, đệ tử mới được dịp diện kiến nương nương thế này.
Tiên nương cười thích thú:

- Ngươi tự cho dịp diện kiến này là diễm phúc của ngươi? Vì sao?
Tiểu Quặt chợt có bộ mặt bẽn lẽn:
- Vì tiên nương tuy không thừa nhận là tiên cô hạ phàm nhưng so về phong thái lẫn dung nhan kiều diễm, đối với đệ tử, nương nương vẫn cứ là bậc thần tiên.
Tiên nương càng thêm nhoẻn cười:
- Lời của ngươi liệu có phải thật tâm chăng? Hay vì mới lần đầu diện đối diện với nữ nhân, nên đối với ngươi bổn nương nương là người có dung nhan kiều diễm nhất? Và sau này, khi gặp mỹ nhân khác, có nhan sắc diễm lệ hơn, ngươi sẽ hối hận vì đã lỡ có lời như hôm nay?
Tiểu Quặt ngẩng cao mặt, đưa ánh mắt ngưỡng mộ nhìn tiên nương:
- Thú thật dù chỉ là lần đầu đệ tử chiêm ngưỡng dung nhan tuyệt thế như nương nương dây nhưng đệ tử vẫn quả quyết sẽ không còn mỹ nhân nào khác có thể xinh đẹp và mỹ miều bằng nương nương.
Tiên nương cười khanh khách và chợt vỗ hai tay vào nhau:
- Bổn nương nương sẽ tạo ngay cơ hội cho ngươi so sánh nha. Xem lời của ngươi có cần thay đổi chăng? Hãy ra đây nào, Thanh nhi.
Từ một nơi khuất lấp ở đâu đó sâu trong lòng thạch động liền có thêm một nữ nhân khác xuất hiện.
Nữ nhân do xuất hiện từ phía sau nên trước khi tiến đến thi lễ với vị tiên nương dĩ nhiên phải đi ngang qua quầng sáng vẫn luôn chiếu rọi và phủ trùm toàn thân vị tiên nương. Và chính vào thời điểm đó, diện mạo của nữ nhân vì cũng được chiếu sáng nên lập tức tạo cho Tiểu Quặt một cảm giác choáng ngộp. Có điều vì dung nhan của nữ nhân khi hiển hiện, lại ở vị trí quá gần dung mạo của tiên nương, nên không thể không lập tức gây một sự so sánh cho Tiểu Quặt. Và nó choáng ngộp vì dung nhan đó quả thật là bội phần xinh đẹp.
Nữ nhân đã vượt qua quầng sáng đang cúi đầu thi lễ với tiên nương:
- Sư phụ cho gọi đồ nhi.
Giọng nói của nữ nhân làm cho Tiểu Quặt giật mình:
- Là tỷ tỷ? Hóa ra chính tỷ tỷ đã đưa đệ đến đây, bảo là đưa đến chỗ sư phụ? Nương nương đây chính là sư phụ của tỷ tỷ?
Nữ nhân vẫn cúi đầu trước mặt tiên nương và không dám thất lễ với sư phụ bằng cách quay đầu nhìn hoặc lên tiếng đáp lời Tiểu Quặt. Vì thế chỉ có vị tiên nương lên tiếng, lập lại câu đã hỏi với Tiểu Quặt:
- Thanh nhi chỉ là một trong nhiều đệ tử của bổn nương nương. Và dĩ nhiên ai trong chúng cũng xinh đẹp mỹ miều. Hãy nói xem nào, hài tử, ngươi nói cho bổn nương nương có dung nhan xinh đẹp nhất chăng?
Câu hỏi này không hề làm khó Tiểu Quặt. Nó bây giờ vẫn ngưỡng

mộ nhìn vị tiên nương đang được quầng sáng bao trùm:
- Nương nương vẫn xinh đẹp nhất nhất, lời của đệ tử xuất phát từ chân tâm, quyết không do tâng bốc.
Tiên nương chợt cất cao giọng:
- Ngươi thử giải thích xem. Vì đâu ngươi có nhận định này, lại còn bảo đó là sự chân tâm của ngươi.
Tiểu Quặt liền ngấm ngầm so sánh một lần nữa giữa hai diện mạo đang ở trước mặt nó. Sau thì đáp:
- Đệ tử không thể giải thích. Chỉ thấy rằng ở nương nương cả về phong thái lẫn dung mạo đều vượt trội hơn bội phần.
Tiên nương lại cười khanh khách, chứng tỏ đang đắc ý tột cùng:
- Tuy bảo là không thể giải thích nhưng chính lời này của ngươi còn hơn muôn vàn lời giải thích nếu có. Hảo, để đền đáp phần nào sự thành tâm của ngươi, bổn nương nương quyết đào luyện ngươi thành cao thủ thượng thừa. Nhưng trước mắt, ngươi phải giúp bổn nương nương hoàn thành một việc. Thanh nhi sẽ thay bổn nương nương giải thích, đồng thời cũng sẽ chỉ điểm ngươi một vài điều tối cần. Ngươi hãy theo chân Thanh nhi. Ba ngày nữa chúng ta sẽ gạp lại. Cứ như thế nha. Ha… ha…
Và bỗng chốc giữa quầng sáng liền biến mất hút bóng dáng của vị tiên nương, như thể ngay trước mặt Tiểu Quặt đã vừa xảy ra một phép mầu, vị tiên nương đã thăng thiên, do thời gian hạ phàm đã kết thúc. Tiểu Quặt càng thêm ngưỡng mộ, bụng bảo dạ đã thật diễm phúc mới được diện kiến bậc thần tiên như thế.
Chợt nữ nhân nọ gay gắt thúc dục nó:
- Sư phụ ta đã đi rồi, chẳng còn cơ hội cho một tiểu oa nhi miệng lưỡi ngọt ngào như ngươi tâng bốc nữa đâu. Còn không mau theo ta? Nhìn gì mà nhìn mãi thế?
Tiểu Quặt sực tỉnh, vội chuyển ánh mắt đang tiếc nuối nhìn theo quầng sáng để ngơ ngác nhìn qua nữ nhân tên gọi Thanh nhi:
- Sao Thanh tỷ bảo miệng lưỡi đệ ngọt ngào? Không lẽ lời đệ thành tâm khen ngợi sắc đẹp của lệnh sư làm Thanh tỷ đố kỵ?
Nữ nhân tái mặt, vụt nghiến răng và giận dữ nắm tay Tiểu Quặt lôi đi:
- Ngươi không được nói năng càng dỡ, càng không được gọi ta là Thanh tỷ, nghe chưa? Nếu còn tái phạm Liễu Tuyết Thanh này sẽ cho ngươi nếm mùi lợi hại. Mau đi nào.
Bị lôi kéo mạnh tay nhưng Tiểu Quặt không vì thế mà tức giận hay sợ hãi. Trái lại nó vẫn buột miệng khen:
- Tay của Thanh tỷ thật mềm mại, đúng là tay mỹ nhân có khác, không chỗ ráp hoặc sù sì chai cứng như tay của tiểu đệ.

Liễu Tuyết Thanh bỗng siết mạnh hơn vào tay Tiểu Quặt:
- Hóa ra ngươi chính là tiểu quỷ ranh mãnh, chỉ mới ngần tuổi này đã quen thói phong lưu đa tình. Ngươi vừa mới hết lời tán dương sư phụ ta nhan sắc diễm lệ, giờ lại phỉnh phờ khen ta là nữ nhân có bàn tay mềm mại. Để ngươi biết thế nào là mềm mại nha.
Bị siết mạnh, Tiểu Quặt đau đến nổ đom đóm hai mắt, khắp mặt thì xuất hạn lấm tấm, ắt hẳn sắc diện cũng tái nhợt chẳng khác nào tấm lụa bạch. Nó kêu:
- Sao Thanh tỷ nhẫn tâm hành hạ đệ? Hãy nhìn xerm, chẳng phải tay của đệ quả thật thô ráp và không thể nào sánh bằng tay tỷ sao? Ôi, đừng làm đệ đau nữa, Thanh tỷ ơi.
Để gỡ tay của Liễu Tuyết Thanh ra, Tiểu Quặt đành dùng bàn tay còn lại của nó, chộp đè lên bàn tay mềm mại đang được Liễu Tuyết Thanh siết vào tay nó.
Sự động chạm, có lẽ thế, làm Liễu Tuyết Thanh vì phải hất bàn tay của nó ra nên ngẫu nhiên không còn siết tay làm nó đau nữa. Đồng thời, Liễu Tuyết Thanh còn gắt gỏng với nó:
- Nếu ngươi còn thêm lần nào nữa cố tình sàm sỡ, động chạm vào ta, thì đừng trách Liễu Tuyết Thanh này độc ác. Đến nơi rồi, ngồi xuống, hừ.
Nơi Liễu Tuyết Thanh dừng chân lại là một khoảnh lư nhỏ nằm chơ vơ, dựa vào một vách núi đá cao cheo leo. Nhưng nhờ ở địa thế này nên lần đầu tiên Tiểu Quặt nhìn thấy đỉnh núi. Nó ngỡ ngàng đến thán phục:
- Thanh tỷ nhìn kìa. Như đây là nơi đất giáp với trời, đỉnh núi đã xuyên thủng chín tầng mây. Đẹp thật đấy, Thanh tỷ.
Tiếng của Liễu Tuyết Thanh chợt ngậm ngùi và xót xa rót vào tai nó:
- Đối với một người bàng quang và nhất là vô tâm như ngươi, Giao Thiên đỉnh là cảnh tuyệt mỹ không gì bằng. Nhưng đối với ngươi am hiểu thì đấy vừa là chỗ ắt đưa bất kỳ ai nếu đủ bản lãnh sẽ đạt thêm sở học đến mức huyền thông, ngang bằng tạo hóa, đồng thời còn là chốn tuyệt địa, nhấn chìm và hủy diệt vĩnh viễn mọi kẻ bất tài vô năng nhưng lại có quá nhiều tham vọng. Phụ thân ta năm năm trước đã từng là một trong những nạn nhân của cảnh mỹ quan ngươi đang chiêm ngưỡng.
Lời nói của Liễu Tuyết Thanh làm Tiểu Quặt quay trở lại thực tại:
- Giao Thiên đỉnh? Sở dĩ gọi như thế vì ở đây đỉnh núi cao đến tận trời? Còn gọi là tuyệt địa thì vì sao, hở Thanh tỷ?
Liễu Tuyết Thanh không còn mắng nó vì cách xưng hô nữa. Trái lại, nàng chợt thở dài, nhẹ giọng:

- Từ từ ta sẽ giải thích cho ngươi hiểu, còn bây giờ thì nghe đây. Ngươi và ta, chỉ cần giúp sư phụ ta hoàn thành một việc quan yếu, nên không thể không lưu ngụ ở đây một thời gian. Để ta chỉ cho ngươi nơi nghĩ ngơi. Huống hồ ngươi lại có vóc dáng cao to không khác gì đã thành nhân, dĩ nhiên giữa chúng ta cần tôn trọng lễ giáo, giữ cho nam nữ hữu biệt. Hãy theo ta.
Nơi Liễu Tuyết Thanh chọn để lưu ngụ thật thất thường. Nàng dẫn Tiểu Quặt đến tận chỗ rìa tận cùng của lư bằng, nghĩa là từ chỗ đó nếu thử nghiêng đầu nhìn xuống dưới, Tiểu Quặt sẽ không trông thấy gì khác hơn một vực thẳm sâu hun hút. Tiểu Quặt kinh hoảng bước lùi lại:
- Thanh tỷ muốn đệ vong mạng chăng? Sao bảo đệ nghỉ ngơi ở tận đáy vực thẳm?
Liễu Tuyết Thanh cố nhịn cười bằng cách làm ra vẻ nghiêm giọng nhưng không đạt lắm:
- Muốn ngươi chết đâu thiếu gì cách? Thôi nào, đừng sợ hảo như thế, hãy nhìn thử phần vách đá ngay bên dưới chỗ ta và ngươi đang đứng thì rõ.
Tuy nghiêm giọng không đạt nhưng chí ít lời nói của nàng cũng khiến Tiểu Quặt phần nào yên tâm. Nó đành mon men tiến lại gần rìa đá. Và lần này vì chỉ nhìn phần vách đá ngay bên dưới lư bằng nên nếu có sợ thì Tiểu Quặt lại sợ theo một nguyên do khác:
- Thanh tỷ, xin đừng cố tình đùa với đệ như thế. Vì nếu cần nghỉ ngơi, đệ vẫn có thể nằm ngã lưng ngay tại chỗ này, việc gì tỷ làm khó, buộc đệ phải mạo hiểm lần theo vách đá, tụt vào động khẩu bên dưới, nhỡ đệ xảy tay rơi luôn xuống đáy vực thì sao?
Liễu Tuyết Thanh cau mày, chợt đưa tay chỉ cao lên đỉnh núi, phần được gọi là Giao Thiên đỉnh:
- Ngươi thử ước lượng xem, nếu từ trên đó nhìn xuống, giả như có địch nhân xuất hiện, liệu ngươi đứng đây có bị kẻ đó phát hiện chăng?
Tiểu Quặt nhìn theo và lập tức có ngay lời đáp:
- Nhìn từ trên xuống dĩ nhiên đều trông rõ mồn một. Ý tỷ e ngại sẽ có địch nhân xuất hiện thật sao?
Nàng bảo:
- Điều đó, nội ngay đêm nay ngươi sẽ minh bạch. Còn lúc này, ngươi hãy cố nhìn cho rõ cách thức ta leo xuống phía dưới. Sau đó là đến lượt ngươi tự thực hiện theo. Ghi nhớ cho kỹ, vì bản thân ngươi khi đó chỉ một mình đối đầu với nguy hiểm nên sẽ không gì bằng nếu ngươi biết tự lo liệu cho thân ngươi, đồng thời đừng bao giờ trông

chờ vào sự cứu viện của bất luận ai kể cả ta. Rõ chưa? Hãy nhìn đây.
Dứt lời, Liễu Tuyết Thanh phục người nằm mọp xuống bề mặt của lư bằng, đầu hướng vào trong, chân chỉa ra ngoài. Kế đó, nàng từ từ trườn lùi ngược, cho đến khi buông thỏng cả hai chân, treo lũng lẳng ở phía có vực thẳm. Không vội vàng cũng không một thoáng chần chừ, Liễu Tuyết Thanh chỉ để hai chân đong đưa một lúc ngắn, mục đích là dò tìm chỗ đặt chân kỳ thực có ít nhiều ở phần vách đá phía dưới. Và khi đã đặt chân nàng dựa vào đó để tiếp tục thả người xuống thấp hơn, với một chân còn lại vẫn bình thản dò tìm chỗ đặt chân tiếp theo. Đến khi tìm thấy thì toàn thân của Liễu Tuyết Thanh đã tụt khỏi mặt lư bằng, chỉ còn chừa lại đôi tay vì còn vận lực bấu chịu vào mép bờ đá. Đồng thời đó cũng là lúc một trong hai chân của nàng đã đặt được vào trong động khẩu, nơi nàng từng ám chỉ sẽ là chỗ nghĩ ngơi dành cho cả hai.
Liễu Tuyết Thanh dù nà nữ nhân nhưng qua lần thực hiện hành vi mạo hiểm này cũng quá đủ để cho Tiểu Quặt thán phục. Nó lên tiếng khi thấy nàng đã chui hoàn toàn vào động khẩu:
- Thanh tỷ dường như vẫn thường thực hiện điều này? Tuy vậy đệ vẫn bái phục vì không ngờ một nữ nhân như tỷ lại có đởm lược phi thường là thế.
Từ động khẩu bên dưới, Liễu Tuyết Thanh nhô đầu ra, chường gương mặt đang cười với nó:
- Thật ra ta chưa từng gặp ai bẻm mép bằng ngươi. Tuy vậy, ta cũng phải thật tâm nhìn nhận rằng, dù chưa biết lời ngươi khen liệu có kèm theo một tà ý nào hay không nhưng chỉ cần nghe thì bất luận ai, kể cả ta cũng cảm thấy hả dạ. Hay ngươi vờ khen ta để mong ta đưa tay giúp vì đã đến lượt ngươi tụt xuống?
Tiểu Quặt nhăn nhó:
- Đấy là đệ khen thật, sao Thanh tỷ cứ luôn nghi ngờ. Còn việc tụt xuống thì đệ sẽ cố, không lẽ một nam nhi đại trượng phu như đệ lại cam tâm chịu kém tỷ?
Đến lượt nó cũng nằm xuống, tụt ngược dần về phía sau, mạo hiểm đong đưa đôi chân để dò tìm một chỗ đặt chân thích hợp. Nó cảm thấy cũng không đến nỗi khó khăn lắm, cũng không việc gì phải sợ hãi một khi hai mắt nó hầu như không đối diện với nguy hiểm hoặc tự nhìn xuống vực sâu. Nó tụt thấp dần và chỉ kêu khi cảm thấy đã đến lúc mở miệng kêu:
- Vì không biết đệ có đủ năng lực để quăng người vào bên trong động khẩu như lúc nãy tỷ thực hiện hay không, hay là tỷ chịu khó

đưa tay ra để kéo đệ vào?
Đáp lại lời nó, Liễu Tuyết Thanh bảo:
- Ngươi phải thực hiện toàn bộ, cho đến cùng chẳng phải ta đã bảo đừng trông chờ vào sự cứu viện của bất kỳ ai đó sao?
Tự biết thể nào Liễu Tuyết Thanh cũng trả lời như thế, nên ngay khi nàng còn đang nói, Tiểu Quặt liền buông người, cố tình để cho toàn thân quăng về phía có tiếng nàng phát thoại.
"Huỵch."
Nó ngã lăn vào động khẩu, dù rằng nó làm cho Liễu Tuyết Thanh vì bị chạm nên té ngã theo nhưng Tiểu Quặt vẫn thầm cho là đã may đã không buông tay sai chỗ nên chưa đến nỗi rơi xuống vực.
Chợt một bên mặt của nó bỗng bị đau rát lên, kèm theo một tiếng "chát" khô khan. Và khi hiểu đó là nó bị Liễu Tuyết Thanh đánh thì cũng là lúc nó nghe nàng rít lên giận dữ:
- Ngươi vẫn dám chạm vào thân thể ta? Còn không mau lấy tay ra? Hay ngươi chờ ta động thủ đoạt mạng ngươi?
Tiểu Quặt hoảng hồn nhìn lại. Hóa ra vì vô tình nó đã ngã đè lên Liễu Tuyết Thanh, đồng thời còn chống cả hai tay vào đôi gò bồng đảo của nàng, chẳng trách nàng bỗng tỏ ra giận dữ và đánh vào mặt nó.
Nỗi sợ hãi đã làm Tiểu Quặt phải vội lăn tránh qua một bên. Sau đó cứ len lén nhìn nàng:
- Không phải đệ cố ý. Chỉ vì tỷ không giúp đệ, buộc đệ phải nương theo hướng có tiếng tỷ phát ra để buông tay ngã vào. Sự thật là như vậy, mong Thanh tỷ đại lượng bỏ qua cho.
Liễu Tuyết Thanh đỏ mặt nhìn nó:
- Chỉ cần đặt được chân an toàn vào động khẩu là kể như sẽ an toàn buông người xuống. Ta không tin ngươi cần phải làm như thế, nhất là lời bào chữa, bảo phải dựa vào hướng ta phát âm để buông tay. Ngươi đừng mong qua mặt ta.
Tiểu Quặt một lần nữa thanh minh:
- Tỷ nói sao không biết nghĩ? Vì phải chi đệ biết võ công, tỷ nghi ngờ như thế cũng đúng. Đằng này, đừng nói đến việc biết võ công hay không, đệ chỉ mới lần đầu thử thực hiện hành vi mạo hiểm này, làm thế nào dám ước lượng và cho rằng đã ước lượng chuẩn xác chỗ phải đặt chân?
Liễu Tuyết Thanh cười lạt:
- Nghĩa là với lần thứ hai và nhiều lần khác nữa về sau ngươi tin chắc sẽ ước lượng chuẩn xác vị thế sẽ phải đặt chân?
Vụt hiểu Liễu Tuyết Thanh muốn nói gì, Tiểu Quặt vụt nhăn mặt khổ sở:

- Tỷ không định bắt đệ thử leo lên tụt xuống một lần nữa để minh chứng chứ?
Nào ngờ nàng thản nhiên đáp:
- Quả thật ta có ý như thế. Và chỉ cần ngươi thực hiện đúng như lời, ta sẽ tin, dĩ nhiên cũng bỏ qua hành vi sàm sỡ vừa rồi của ngươi. Thế nào?
Nó chưa kịp đáp ứng đã nghe nàng đe dọa:
- Nhược bằng ngươi không thể thực hiện, hoặc cố ý khước từ việc thực hiện, ngươi tin chăng, là ta sẽ ban cho ngươi một chưởng, tống ngươi bay xuống tận đáy vực?
Tiểu Quặt đành miễn cưỡng thực hiện:
- Để chứng tỏ thành tâm, được như Thanh tỷ muốn, đệ sẽ thử mạo hiểm một lần nữa.
Không như lúc nhìn từ trên cao nhìn xuống. Tiểu Quặt nhờ từ động khẩu nhìn lên nên phát hiện khoảng cách giữa động khẩu và mép đá của mặt lư bằng bên trên hoàn toàn không quá cao hoặc quá khó so với năng lực của nó. Vì thế, nó yên tâm và nhanh nhẹn leo lên, sau đó lại từ bên trên nhẹ nhàng leo tụt xuống. Và lúc thực hiện xong, nó mỉm cười với Liễu Tuyết Thanh:
- Đệ không nói ngoa chứ?
Liễu Tuyết Thanh nhìn chằm chằm vào Tiểu Quặt:
- Ngươi đã nhanh chóng bỏ mất đi cảm giác sợ hãi, vì sao?
Tiểu Quặt cười cười:
- Đệ có cần thiết phải đáp lời chăng?
Liễu Tuyết Thanh nghiêm mặt:
- Rất cần. Nào, nói đi.
Nụ cười của Tiểu Quặt liền hóa thành miễn cưỡng, xen lẫn với ngượng ngùng:
- Nếu đừng để đệ đưa mắt nhìn vào đáy vực sâu thẳm, thú thật, việc leo trèo này hoàn toàn không còn là điều khó đối với đệ.
Nàng gật gù:
- Ngay bên dưới động khẩu này, cũng cheo leo ở phía ngoài vách đá, chỉ độ một trượng chiều cao còn có một động khẩu khác. Giá như đã chỉ điểm rõ là thế, và còn đoán chắc với ngươi là ở khắp vách đá đâu đâu cũng có chỗ bấu tay hoặc đặt chân, liệu ngươi có đủ đởm lược leo tụt xuống?
Nó hoài nghi:
- Là tỷ muốn thử thách lòng đởm lược của đệ hay trong việc này tỷ còn có ẩn ý nào khác?
Nàng chợt nheo nheo một bên mắt:

- Nếu ta đáp là có ẩn ý thì sao? Hay ngươi đã đoán biết ta đang có ẩn ý gì?
Tiểu Quặt chợt tìm chỗ ngồi xuống:
- Lệnh sư đã dành cho Thanh tỷ ba ngày, bảo là Thanh tỷ sẽ chỉ điểm cho đệ một vài điều tối cần. Có phải đây là một trong những điều đó, Thanh tỷ nói thế, dù cách này hay cách khác cũng muốn đệ luyện cho quen việc leo trèo, nhất là luyện ở những địa hình hiểm trở như thế này?
Nàng bỗng chép miệng, bật ra lời khen:
- Ngươi thật thông tuệ. Ngữ này nếu thêm nữa sự tinh ranh quỷ quyệt mà ta tin chắc vốn vẫn có ở ngươi, ta nói thật, mai hậu sẽ chẳng ai đủ gian ngoa xảo quyệt lừa được ngươi.
Và nàng cũng tự tìm chỗ ngồi cho mình, lần lượt giải thích với Tiểu Quặt:
- Sư phụ ta đã quyết định chọn ngươi để ủy thác một việc, và khi hoàn thành, ta sẽ không hồ nghi nếu sư phụ ta sẽ tiếp tục tin tưởng và chọn ngươi làm hậu nhân kế truyền. Để có thể hoàn thành việc đó, ta cũng xin nói thật, người được ủy thác chí ít cần phải hội đủ ba yếu tố tối thiểu. Thứ nhất, không từng luyện võ công.
Tiểu Quặt toan mở miệng hỏi, chợt bị Liễu Tuyết Thanh ngăn lại:
- Vì sao phải là người không có võ công, ta sẽ giải thích sau. Yếu tố thứ hai, ngươi phải có là được một thể lực sung mãn hoặc do bẩm sinh hay là do đã qua khổ luyện ngoại lực cũng được. Tóm lại ở ngươi đã tình cờ có cả hai yếu tố đó.
Nó lên tiếng:
- Vậy điều thứ ba nghĩa là đệ phải có thêm lòng đởm lược hơn người?
Nàng gật đầu thừa nhận:
- Sẽ không ai cười chê nếu ngươi có đôi lúc sợ hãi hoặc kém đởm lược. Nhưng đối với công việc ngươi buộc phải hoàn thành, việc ngươi kém đởm lược sẽ đồng nghĩa với cái chết. Chính vì thế, trong suốt ba ngày được dành cho, sư phụ ta thật tâm chỉ muốn ta đào luyện ngươi thành kẻ có lòng gan dạ và đởm lược hơn người. Do đó, dù muốn dù không, ngay bây giờ, ngươi nên tự mình leo lên tụt xuống theo vách đá. Đồng thời cũng cũng đừng quá lo âu, bởi dọc theo vách đá này suốt chiều cao, đâu đâu cũng có những động khẩu để ngươi tự nghĩ ngơi khi cần. Riêng về vật thực đã có ta lo liệu chu tất. Ngươi hứa sẽ tự khổ luyện chứ?
Nó miễn cưỡng đáp ứng:
- Như vậy, theo đệ hiểu, công việc lệnh sư cần nhờ đệ cho dù hiểm

nguy vẫn không mấy khó khăn? Đồng thời đó cũng là việc mà bất luận ai nếu có võ công thì kể như vô phương thực hiện?
Liễu Tuyết Thanh cười nhẹ:
- Ta đã bảo ngươi thông tuệ, quả là nói không hề sai. Vì nếu không phải vậy người có bản lãnh thần thông quảng đại như sư phụ ta đâu dễ chịu thúc thủ. Ngươi chịu giúp?
Nó gật đầu:
- Vì những thân thiện được lệnh sư dành cho, cũng là vì tỷ nữa, đệ chấp thuận.
Nàng mỉm cười đứng lên:
- Vậy đừng để phí thời gian nữa, ngươi nên tự luyện ngay bây giờ thì hơn. Ta sẽ quay lại với đủ các thức vật thực, có thể tin chắc ngươi chưa từng được nếm bao giờ. Cứ như thế nha.
Dứt lời, Liễu Tuyết Thanh không cần bấu tay hoặc đặt chân vào vách đá như lúc tụt xuống. Trái lại, chỉ sau một lượt nhún mình, nàng đã biến mất hút lên bên trên, nhanh và huyền ảo không thể nào tưởng.
Tiểu Quặt nhìn theo và thầm hiểu đó là võ công. Do có võ công lợi hại nên kể cả nàng lẫn tiên nương sư phụ nàng đã có thể thần tốc bỏ đi, thoạt ẩn thoạt hiện như bậc thần tiên. Nhưng kỳ thực, cả hai chỉ là người phàm và còn là mỹ nhân tuyệt sắc…

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 4
Giao Thiên đỉnh phát khai quang hội
Không lượng sức quyết tìm báu vật

Có một đêm đang ngủ Tiểu Quặt chợt giật mình tỉnh giấc, vì bị một tia chớp lòe quá chói chang đột ngột hiển hiện giữa bầu trời đêm làm cho kinh động. Nó cựa mình bật kêu:
- Thanh tỷ…
Lập tức có một bàn tay vươn đến, áp chặt lên miệng nó:
- Đừng lên tiếng, sẽ bị đối phương phát hiện, tốt nhất ngươi cứ ngủ tiếp, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.
Miệng bị bịt, nó đành gật đầu làm hiệu đã nghe, đã hiểu. Đúng lúc đó từ mãi trên cao bỗng vang vọng xuống một chuỗi gào thất thanh:
- A… a…
Kề bên tai nó liền có tiếng Liễu Tuyết Thanh thầm thì khinh miệt:

- Càng tự thị võ công cao cường càng chuốc lấy hậu quả thật tàn khốc. Vậy là Cổ Linh bảo đã tự làm giảm đi một cao thủ. Tiếp theo sau ắt là đến lượt Vạn Thạch bảo cũng sắp mất đi một cao thủ. Là ai đây?
Hóa ra Liễu Tuyết Thanh đoán đúng. Vì lập tức Tiểu Quặt nghe cũng từ phương hướng đã phát ra tiếng gào thất thanh chợt vang lên tiếng quát to như tiếng sấm động:
- Giao Thiên đỉnh lẽ ra phải là nơi linh khí đất trời hội tụ, không lý nào bỗng hóa thành chốn tuyệt địa, là mồ chôn bao anh hùng hào kiệt võ lâm. Trừ phi đã xảy ra chuyện bất tường, trở thành sào huyệt cho lũ yêu ma ác nhân tác oai tác quái. Ta, Tôn Phong Kiệt, bảo chủ Vạn Thạch bảo nguyện vì võ lâm liều mình, quyết dò xét minh bạch mọi hư thực liên quan đến Giao Thiên đỉnh. Thử xem nhân vật ẩn hiện nào đủ bản lãnh ngăn cản ta. Hu… ú… ú…
Đó là tiếng hú hào hùng, thể hiện một hào khí ngất trời của nhân vật tự xưng là bảo chủ Vạn Thạch bảo.
Nhưng hòa vào tiếng hú, một lần nữa bên tai Tiểu Quặt lại vang lên chuỗi âm thanh lạnh lùng miệt thị của Liễu Tuyết Thanh:
- Lão có tự phụ là bảo chủ Vạn Thạch bảo cũng phải mất mạng. Vì nào phải lão là cao nhân đầu tiên tự dẫn thân vào tử địa? Trrước đã có và sau này ắt nhiều hơn.
Lời của Liễu Tuyết Thanh như mệnh lệnh thu hồi sinh mạng phát ra từ miệng Tử Phán Quan. Vì nối tiếp ngay theo sau chuỗi tiếng hú hào hùng vẫn còn vang vọng lại chính là loạt gào thê thảm cũng do bảo chủ Vạn Thạch bảo phát ra.
- A… a… a…
- Quả nhiên Vạn Thạch bảo đã mất đi một cao thủ. Thật may, đó lại chính là bảo chủ Tôn Phong Kiệt. Hừ!
Bất chợt Liễu Tuyết Thanh vụt đổi giọng, biến thành kinh ngạc:
- Lạ quá. Sao lần này không thấy có hiện tượng Hội Quang Chiếu xảy ra?
Liền sau đó bàn tay của Liễu Tuyết Thanh đang bịt miệng Tiểu Quặt cũng buông ra. Và đổi lại tay của nàng lại chạm vào đâu đó trên người Tiểu Quặt, kèm theo là tiếng nàng tiếp tục thầm thì nói vào tai Tiểu Quặt:
- Ta phải đi. Để tránh những bất lợi cho ngươi, đừng oán trách nếu ta buộc lòng điểm vào Thụy huyệt. Vì chỉ có thể mới giúp ngươi tìm lại giấc ngủ.
Chỗ bị điểm lập tức phát huy diệu dụng. Tiểu Quặt lại chìm vào giấc ngủ, bất luận muốn hay không muốn cũng thế.

* * *
Tiên nương, sư phụ của Liễu Tuyết Thanh đã đến, và có vẻ chỉ cần Tiểu Quặt thức giấc là nói ngay:
- Hôm nay, tuy mới là ngày thứ ba theo hạn kỳ ba ngày bổn nương nương đã phó giao Liễu Tuyết Thanh chỉ điểm ngươi đôi ba điều tối cần. Nhưng cũng theo Thanh nhi bẩm báo, hai ngày qua nhờ ngươi cố công khổ luyện nên đối với ngươi việc bám vào vách đá để leo lên tụt xuống dường như đã trở nên quá dễ dàng. Đúng như thế chăng?
Tiểu Quặt lồm cồm ngồi dậy, nhịp hô hấp cũng nhân đó chừng như hụt hẫng vì phát hiện chưa lúc nào nó được nhìn rõ dung diện tiên nương gần như lúc này. Và càng nhìn gần nó càng bị hoa dung diễm lệ tuyệt trần của tiên nương làm cho mê đắm, thần tình trở nên hoang mang lạ.
Không nghe nó đáp, Tiên nương như hiểu vì sao nên cười với nó:
- Hài tử ngươi dẫu sao cũng chỉ là một đứa bé. Đừng nhìn bổn nương nương bằng đôi mắt háo hức như thế. Nào, bổn nương nương vẫn còn chờ nghe một lời đáp của ngươi đấy.
Nó đành mở miệng:
- Chao ôi, đệ tử thật chưa thấy ai xinh đẹp tuyệt trần như nương nương. Xin đừng trách mắng nếu đệ tử tỏ ra thất lễ vì cứ ngưỡng mộ nhìn nương nương.
Tiên nương phì cười, cố che giấu tâm trạng hài lòng, và nhất là hả hê bằng cách lấy tay xoa đầu nó:
- Dẫu rằng đã từng nghe nhiều lời khen tặng tương tự nhưng nếu trước kia chỉ toàn là những lời hoa mỹ giả dối hoặc có mưu đồ thì lần này lời chân thành của ngươi lại khiến bổn nương nương phần nào bối rối. Nhưng thôi, chúng ta cần quay trở lại chính đề thì hơn. Có thật ngươi đã không làm bổn nương nương thất vọng?
Nó ngây người mất một lúc vì được tiên nương ưu ái và chạm vào người nó. Một lúc sau đó nó mới có thể đáp:
- Đệ tử lúc còn ở Kim gia trang từng bị phó giao nhiều việc nặng nề hơn, đâu sá gì chuyện cỏn con là chỉ cần leo lên tụt xuống theo vách đá. Nương nương hãy yên tâm, đệ tử quyết không phụ lòng kỳ vọng của nương nương.
Tiên nương nhẹ gật đầu:
- Dẫu vậy ngươi cũng chớ quá xem thường. Chỉ mong sao khi lâm sự ngươi đừng để mất đi đởm lược vốn có. Vì điều đó chỉ đưa đến một hậu quả duy nhất là vong mạng. Ngươi hãy hứa sẽ luôn luôn cẩn trọng, vì bổn nương nương và vì sứ mệnh ngươi không thể không hoàn thành.

Tiểu Quặt lại nghe nhịp hô hấp hụt hẫng khiến lời đáp vì thế cũng ấp a ấp úng lạ:
- Đệ tử… vì nương nương… xin… xin hứa…
Tiên nương liền thở phào nhẹ nhỏm:
- Vậy thì, ngày hôm nay liệu ngươi có cần khổ luyện nữa không?
Tiểu Quặt cười tự tin:
- Theo đệ tử, có lẽ không cần. Nhưng nếu ý nương nương muốn, đệ tử xin tiếp tục.
Tiên nương lắc đầu, tỏ ra tin tưởng hoàn toàn vào nó:
- Ngươi đã bảo không cần thì thôi. Huống hồ sau câu chuyện vừa xảy ra đêm qua, bổn nương nương đành thay đổi chủ ý trước đó, quyết giúp ngươi nhanh chóng hoàn thành sứ mệnh và ngay đêm nay chuyện đó sẽ bắt đầu. Vì thế, với thời gian ngắn ngủi còn lại, vỏn vẹn chỉ có một ngày, tính từ bây giờ cho đến khi màn đêm buông xuống, chúng ta hãy còn rất nhiều việc phải hoàn tất. Đầu tiên ngươi hãy cởi hết y phục ra.
Tiểu Quặt sững sờ ra mặt:
- Nương nương vừa bảo sao?
Dung diện của tiên nương cũng bắt đầu đỏ hây hây:
- Ngươi cũng nghe rồi còn gì. Đừng chần chừ nữa, cũng đừng ngượng ngùng e ngại. Hãy mau làm theo lời bổn nương nương vừa bảo.
Nó nhìn quanh. May thay lòng động thất vắng lặng, Liễu Tuyết Thanh không rõ đã bỏ đi từ lúc nào, hay đêm qua vì mãi đi nên bây giờ chưa quay lại, nó từ từ trút bỏ y phục:
- Thanh tỷ sẽ không bất ngờ quay lại chứ?
Tiên nương chợt chép miệng:
- Có quay lại cũng đâu can hệ. Huống hồ ả chỉ là đệ tử, đồng thời việc bổn nương nương đang thực hiện đây hoàn toàn đoan chính. Không lý nào lúc nhìn thấy ả lại dám ngộ nhận, nghĩ không đúng về sư phụ ả.
Tuy nói vậy nhưng tiên nương cũng giữ ý lùi xa hơn. Thái độ này của tiên nương vô tình làm Tiểu Quặt ngượng, đành quay người sang phía khác để trút bỏ hầu hết y phục mặc trên người. Cũng lúc đó nó nghe tiên nương hỏi:
- Ngươi đã xong chưa?
Nó bối rối hỏi ngược lại:
- Nương nương cũng nhìn thấy rồi đó, đệ tử có cần trút bỏ toàn bộ y phục chăng?
Có tiếng của tiên nương gay gắt với nó:

- Bổn nương nương cần gì nhìn ngươi. Mà sao ngươi lại hỏi câu đó? Chẳng phải đã nói trút bỏ hết y phục sao? Hay ngươi không hiểu thế nào là trút bỏ hoàn toàn?
Nó đành thực hiện theo:
- Xong rồi. Giờ thì sao? Đệ tử phải làm gì tiếp theo?
Có tiếng tiên nương thở dài:
- Bổn nương nương đã quay mặt vào trong rồi. Bây giờ chỉ cần ngươi quay lại, ắt sẽ thấy ngay phía sau ngươi là một bộ y phục khác. Hãy mau mặc vào trong, tiếp đó mặc lại bên ngoài bằng chính y phục của ngươi.
Nó chực quay người lại, chợt có bóng dáng của Liễu Tuyết Thanh dùng võ công từ bên ngoài lao ập vào:
- Sư phụ…
Nhìn thấy Liễu Tuyết Thanh, Tiểu Quặt ngượng đến đỏ mặt, vội quay vào trong. Và vì nhìn thấy ở ngay phía sau, trên nền động, quả nhiên có một bộ y phục để sẵn, Tiểu Quặt cũng vội vơ lấy mặc thật nhanh vào người.
Lúc chuẩn bị mặc lại bộ y phục của bản thân, phủ bên ngoài lớp y phục mỏng vừa mặc, Tiểu Quặt bất ngờ phát hiện tiên nương không rõ đã quay lại nhìn nó từ lúc nào và lúc này cũng đang nhìn nó. Quá bối rối, nó đành cúi gằm đầu, lo công việc của chính nó là tự mặc vào người lượt y phục thứ hai.
Bỗng có tiếng nương nương hắng giọng:
- Có chuyện gì khẩn khiến trông ngươi có vẻ hốt hoảng thế, Thanh nhi?
Tiểu Quặt chẳng dám ngước mắt nhìn ai, đành lấy tai nghe Liễu Tuyết Thanh bằng giọng dù khẩn trương nhưng vẫn lí nhí thế nào ấy, đáp lại câu tiên nương vừa hỏi:
- Không rõ nguyên nhân vì sao, Tống bá bá đột nhiên đến đây, cứ nhất mực đòi gặp cho bằng được sư phụ.
Tiên nương chợt lặng người. Điều đó khiến Tiểu Quặt ngước mắt nhìn lên và lần đầu tiên mục kích sắc mặt lạnh lùng vô biểu cảm lúc tiên nương lên tiếng:
- Chúng ta đã hành sự kín đáo, thật lạ là hành tung của chúng ta vẫn bị lão Tống phát hiện. Theo ngươi, đó là vì sao?
Tiểu Quặt nhìn qua Liễu Tuyết Thanh, vừa vặn kịp thấy nàng có sắc mặt hoảng hốt, nhưng sau đó vẫn bình thản đáp lời:
- Đồ nhi chỉ dám phỏng đoán có lẽ do những ngày vừa qua sư phụ đã tỏ ra thiếu thiện ý trong việc đào luyện Thập Nhân Can như đã dự bị, vô tình tạo nghi ngờ cho Tống bá bá.

Tiên nương hừ nhạt:
- Nào phải lỗi do ta nếu người của lão Tống cho đến nay vẫn chưa thu thập cho đủ số lượng mười người để tiến hành đào luyện. Vậy là theo ngươi chỉ vì thế Tống lão nghi ngờ? Nhưng còn việc lão đột nhiên xuất hiện đúng ở đây và hỏi tìm đích thân ta, theo ngươi, đấy là vì sao?
Liễu Tuyết Thanh cúi đầu bẩm báo:
- Đêm qua đã có không ít nhân vật các võ phái tìm đến Giao Thiên đỉnh. Nếu chúng ta vì lo lắng phải lẳng lặng dò xét thì theo đồ nhi có lẽ Tống bá bá tình cờ phát giác sư phụ hiện diện quanh đây, khiến vừa nhìn thấy đồ nhi, Tống bá bá liền hỏi ngay về sư phụ.
Tiên nương thở dài:
- Và ngươi đáp sẽ bẩm báo để ta xuất hiện hội diện lão Tống? Hiện giờ lão đang chờ ta ở đâu?
Liễu Tuyết Thanh chưa kịp đáp, thì bên ngoài động khẩu vang lên một giọng cười trầm hùng chỉ có thể phát ra từ một nam nhân đã cao niên:
- Lão huynh vì không chờ được đành mạo muội tùy tiện tìm đến. Mong rằng đừng vì thế nhị muội trách là huynh đường đột, hoặc giả mắng Thanh nhi đã sơ ý đưa đường. Lão huynh có thể vào được chưa, nhị muội? Ha ha…
Thoạt nghe xong, tiên nương biến sắc. Nhưng chỉ một thoáng là bình thản lại, tiên nương vừa lấy mắt ra hiệu cho Liễu Tuyết Thanh, ám thị một mệnh lệnh ngầm nào đó mà tin rằng thế nào Liễu Tuyết Thanh cũng hiểu, đồng thời vừa lên tiếng gọi vang ra ngoài:
- Sao hôm nay Tống lão huynh tỏ ra khách sáo lạ? Vào đi, cũng đừng trách muội chậm tiếp nghinh vì đang bận tra vấn một ứng nhân có thể sẽ giúp Tống lão huynh bổ sung đủ nhân lực cần thiết cho việc đào luyện Thập Nhân Can.
"Vù…"
Như có phép mầu, từ bên ngoài lao vào là một lão nhân với dáng vẻ bên ngoài trông chẳng khác nào một tiên ông. Nhưng bây giờ Tiểu Quặt đã biết tất cả đều là người phàm và sở dĩ họ có thể ung dung xuất hiện ở động thất với phần bên ngoài chỉ là một vực sâu bao quanh một vách núi đá cheo leo thì đây chỉ là nhờ họ có võ công. Một thứ võ công kỳ diệu đã khiến họ không những không sợ rơi xuống vực mà họ còn đủ bản lãnh, thản nhiên từ bên trên lăng không rơi xuống, để khí rơi đến ngang tầm họ liền nhẹ nhàng chuyển dịch thân hình theo chiều ngang, an toàn xuất hiện ở ngay giữa động thất này. Và thoạt xuất hiện, lão tiên ông họ Tống đã lập tức đưa mắt nhìn

Tiểu Quặt:
- Nhị muội ám chỉ tiểu oa nhi này? Y từ đâu đến? Sao chỉ có mỗi một mình nhị muội phát hiện, trong khi chẳng một thuộc hạ nào của lão huynh hay biết gì về sự xuất hiện của y?
Tiên nương tươi cười:
- Không phải tự y đến. Vì nếu có chuyện đó, muội đâu xuẩn động định thu nhận y vào số Thập Nhân Can. Là gã họ Lục đã đưa y đến thì đúng hơn.
Lão tiên ông tỏ ra kinh ngạc:
- Nhị muội có ý bảo y chính là Đại Giáp mà gần đây ai cũng ngỡ đã chết hoặc chạy thoát thật xa?
Tiên nương vẫn tươi cười:
- Đã xảy ra chuyện bất ngờ. Y vì tình cờ nhìn thấy thi thể họ Lục nên lúc hoảng sợ có bỏ chạy thác loạn. May nhờ Thanh nhi tìm thấy y. Muội cũng vừa tra hỏi y xong, nếu thấy cần, Tống lão huynh có hể hỏi lại cho cặn kẽ hơn.
Lão tiên ông sau một lúc ngắn ngủi ngẫm nghĩ chợt lắc đầu, bảo:
- Nhị muội nếu đã tra hỏi xong cũng đủ rồi. Lão huynh cần gì hỏi lại, vì làm thế có khác nào không tin nhị muội? Nhưng này, đâu thiếu gì chỗ để nhị muội tra hỏi, cần gì phải đưa y đến chỗ kín đáo này? Hay ở y đã có điều làm cho muội nghi ngờ?
Tiên nương quả có tài bịa chuyện, lời giải thích cứ trơn tru phát ra:
- Sau mấy ngày chạy loạn, nếu Thanh nhi không kịp phát hiện có lẽ y đã rơi xuống vực chết tan thây. Đây là nơi Thanh nhi đặt y nằm tịnh dưỡng. Muội cũng buộc phải đến và vừa giúp y xem lại toàn bộ kinh mạch, cũng may y không bị tổn thương. Tống lão huynh nhìn xem, có phải y vừa mặc lại y phục? Do vội lại gặp lúc Tống lão huynh tình cờ tìm đến, kể cả muội cũng chưa có cơ hội giúp y sửa lại y phục cho tươm tất.
Đoạn tiên nương dõng dạc ra lệnh cho Liễu Tuyết Thanh:
- Ta tâm giao y cho Thanh nhi. Khi nào thấy đã ổn hãy lập tức đưa y đến chỗ Tống bá bá, bổ sung vào đám Nhị Ất, Lục Kỷ như trước kia.
Liễu Tuyết Thanh khom người nhận lệnh:
- Đồ nhi biết rồi. Nhưng có lẽ phải hết đêm nay đồ nhi mới có thể đưa y đến chỗ Tống bá bá.
Tống tiên ông thoạt nghe liền cau mày toan hỏi, vừa kịp có tiên nương lên tiếng, nói với Liễu Tuyết Thanh:
- Cứ như thế đi. Nhưng nhớ, đưa y đến chỗ Tống bá bá càng sớm càng tốt. Chúng ta đã quá muộn so với dự định trong việc gắng sức đào luyện Thập Nhân Can, gây dựng thế lực sau này. Ngươi hiểu cả

chứ, Thanh nhi?
Và quay qua Tống tiên ông, tiên nương cười tươi như hoa nở:
- Nhưng dù vội, chúng ta có muộn thêm một ngày cũng không có gì quá đáng, đúng không, Tống lão huynh? Đi nào, Tống lão huynh, cứ để việc đó cho Thanh nhi lo liệu, sẽ ổn thôi. Thật đấy.
Và bằng võ công diệu kỳ, tiên nương từ từ lao ra ngoài động thất, sau đó cất cao lên, bay mất hút theo vách đá, khuất khỏi tầm mắt quá đỗi kinh ngạc lẫn thán phục của Tiểu Quặt.
Bỗng có tiếng lão Tống dò hỏi nó:
- Ngươi chưa thấy ai thi triển khinh công cao minh như thế?
Tiểu Quặt vẫn nhìn theo, miệng hỏi lại lão:
- Lão trượng gọi đó là khinh công? Không phải phép mầu của bậc thần tiên sao?
Lão Tống bật cười:
- Ngươi thật sự nghĩ dó là phép mầu? Ha… ha… hay ngươi có võ công nhưng vẫn giả vờ không biết? Để xem nào.
Lập tức có một bàn tay thô lỗ chộp vào Tiểu Quặt. Thật bất ngờ là có thêm tiếng Liễu Tuyết Thanh kêu hoảng:
- Mong Tống bá bá nương tay. Vì quả thật y không hề biết võ công.
Tiểu Quặt nhìn lại, thấy Liễu Tuyết Thanh lo lắng cũng phải. Vì vào lúc này, Tống lão vì đứng ngay bên cạnh nên để lộ cho Tiểu Quặt thấy một diện mạo độc ác với nụ cười dù mím chặt vẫn nở trên môi lão. Tiểu Quặt kinh hãi:
- Lão trượng định làm gì tiểu bối? Thanh tỷ mau cứu đệ.
Tiểu Quặt kêu lớn, nhờ thế mới nghe tiếng của tiên nương từ đâu đó mãi bên trên vọng xuống trấn an nó:
- Hài tử chớ quá lo. Vì một khi biết ngươi không có võ công, bổn nương nương đoan chắc sẽ không có gây bất lợi gì cho ngươi. Đúng như thế chứ, Tống lão huynh?
Lão Tống liền buông tay, không chộp giữ Tiểu Quặt nữa, dù vẫn hậm hực bảo:
- Ngươi là Đại Giáp, trước sau gì cũng là thuộc hạ của lão phu. Nếu lần sau còn hô hoán, tỏ ra bất kính với lão phu, ngươi sẽ biết tội bất kính ắt nhận chịu hậu quả như thế nào.
Lão quay qua ra lệnh cho Liễu Tuyết Thanh:
- Ta nhận thấy y hoàn toàn bình ổn. Ngươi nên liệu đấy, càng sớm đưa y đến chỗ ta, sẽ càng tốt cho bản thân ngươi. Nhớ chứ? Hừ!
Rồi lại “vù” một cái, lão Tống liền biến mất, để lại thật nhiều ngỡ ngàng cho Tiểu Quặt, lúc có thể lên tiếng hỏi Liễu Tuyết Thanh:
- Đệ không muốn trở thành thuộc hạ của lão. Tỷ có thể giúp đệ mãi

mãi lưu lại bên cạnh lệnh sư và cạnh tỷ?
Đáp lại, Liễu Tuyết Thanh bỗng đặt một ngón tay lên môi và khẽ thì thào:
- Tống bá bá có bản lãnh rất cao minh. Tạm thời chúng ta đừng lên tiếng, kẻo bị Tống bá bá nghe được thì khốn.
Sau đó một lúc, Liễu Tuyết Thanh chợt nhìn nó và bảo:
- Ngươi thật không biết xấu hổ, lớn thế này còn dám thay đổi y phục trước mặt ngoại nhân. Sao lại thế?
Tiểu Quặt chợt nhớ đến cảnh lõa thể lúc nãy, liền đỏ mặt cúi đầu:
- Lệnh sư đã ra lệnh. Đệ cũng ngại sẽ bị tỷ bắt gặp nhưng vẫn không thể tránh. Mà này, sao lệnh sư cứ muốn đệ mặc thêm lớp y phục bên trong?
Nó nghe tiếng Liễu Tuyết Thanh thở dài:
- Do sư phụ ta đã bị Tống bá bá cầm chân, có lẽ ta đành thay thế, giải thích cho ngươi hiểu là thế này…
Lần đầu tiên Tiểu Quặt được nghe Liễu Tuyết Thanh nói rõ mọi điều có liên quan đến Giao Thiên đỉnh, là nơi chỉ mới đêm qua thôi Tiểu Quặt nhờ tình cờ nghe nên hiểu vì sao phải gọi đó là tuyệt địa võ lâm và bây giờ nó càng hiểu thêm.
Nó chợt hỏi:
- Vì tin rằng trên Giao Thiên đỉnh có báu vật nên từ lâu nay vẫn luôn có nhiều nhân vật bất chấp hiểm nguy, quyết tìm vào để đắc thủ?
Liễu Tuyết Thanh lắc đầu:
- Vì chưa có một ai sau khi tiến vào đã toàn mạng thoát ra nên chẳng ai dám đoán chắc đó là báu vật gì. Và có lẽ tất cả sẽ minh bạch nếu ngay đêm nay ngươi tiến vào, rồi sau đó an toàn quay trở ra.
Nó lo lắng:
- Nếu chưa có ai từng thoát ra an toàn thì sao lệnh sư lại quả quyết đệ sẽ là người đầu tiên và duy nhất?
Liễu Tuyết Thanh giải thích:
- Ngươi cần phải tin tưởng vào sự phán đoán của sư phụ ta. Và nhớ đừng bao giờ để mất đi đởm lược. Sư phụ ta dám quả quyết như thế vì đã thử qua một lần. Và lần đó, vì tin tưởng vào suy luận, người quyết không dùng đến võ công, nên người đã có cơ hội tiến khá sâu vào Giao Thiên động, đồng thời quay lui an toàn.
Nó động tâm:
- Lệnh sư đã vào rồi lại phải quay lui, ắt là vì vấp phải chướng ngại, một việc nếu muốn vượt qua lệnh sư không thể không cần dùng đến võ công?
Liễu Tuyết Thanh thừa nhận:

- Ngươi đoán đúng. Và đó là một hẻm vực mà muốn lao qua hoặc tìm cách leo xuống đáy rồi lại trèo lên trên theo vách đá phía bên kia vực, sư phụ ta không thể thực hiện nếu không dùng đến võ công. Nhưng hễ dùng đến võ công tức là nạp mạng, một khi bị hiện tượng Quang Hội Chiếu phát sinh, tạo thành uy lực kinh thiên động địa hủy diệt.
Nó giật mình:
- Tia chớp sáng lòa đêm qua làm đệ thức giấc chính là Quang Hội Chiếu? Hiện tượng đó chỉ xuất hiện và hủy diệt kẻ nào biết võ công đã mạo hiểm tiến vào Giao Thiên động?
Liễu Tuyết Thanh gật đầu và thở dài:
- Đã ngoài ba năm ta luôn ngấm ngầm giám sát, quả thật hễ có nhân vật nào biết võ công tiến vào là Quang Hội Chiếu liền xuất hiện hủy diệt nhân vật đó. Chưa một ai thoát, cho dù đã có người nhờ điều kỳ lạ nào đó bỗng làm cho hiện tượng Quang Hội Chiếu không xảy ra.
Tiểu Quặt không thể không nhớ đến nhân vật đêm qua, bảo chủ Vạn Thạch bảo.
- Thanh tỷ muốn ám chỉ nhân vật Tôn Phong Kiệt? Và vì tỷ đêm qua có bỏ đi dò xét nên bây giờ đã rõ nhân vật Tôn Phong Kiệt vẫn không thoát?
Liễu Tuyết Thanh cười lạt:
- Ngươi luôn ghi nhớ kỹ mọi điều mắt thấy tai nghe? Có phải ý những đang dao động, không muốn tiến vào Giao Thiên động trên đỉnh Giao Thiên đỉnh nữa?
Tiểu Quặt mỉm cười:
- Đệ không dao động dễ như Thanh tỷ nghĩ đâu. Chỉ có điều, vì tin chắc sứ mệnh này đệ sẽ hoàn thành nên đệ muốn nêu một yêu sách, gọi là đánh đổi lần mạo hiểm đến sinh mạng của đệ.
Liễu Tuyết Thanh hừ lạnh:
- Ngươi đùng mong giở trò, chỉ thủ lợi cho bản thân ngươi mà thôi. Như không có ngươi, ta và sư phụ vẫn cố nhẫn nại tìm người khác thay vào.
Nó vẫn cười:
- Thanh tỷ đừng gạt đệ. Vì nếu tìm được, tỷ và lệnh sư đâu cần chờ đến hôm nay, bỏ phí rất nhiều thời gian để lưu ngụ và giám sát từng động tĩnh quanh Giao Thiên đỉnh? Huống hồ thời gian như không còn chờ tỷ và lệnh sư nữa. Bởi đã có quyết định, nội nhật đêm nay đệ phải bắt đầu đúng không nào?
Liễu Tuyết Thanh không hề bối rối:
- Ngươi đừng vội cao ngạo. Nên biết, để tìm một nhân vật có bản

lãnh thông thiên triệt địa mới khó, chứ như một kẻ hoàn toàn không có võ công như ngươi thật dễ như trở bàn tay.
Tiểu Quặt cũng không bối rối:
- Vậy tỷ và lệnh sư cứ tìm, cũng đừng quên người đó cũng cần có lòng đởm lược như đệ, đủ để dám leo trèo khắp các vách đá vừa thẳng đứng vừa chênh vênh hung hiểm tương tự đệ.
Chợt "vù" một tiếng, tiên nương sư phụ của Liễu Tuyết Thanh bỗng đột ngột xuất hiện:
- Hài tử ngươi sao chỉ vài ngày ngoan ngoãn bỗng đổi ra giở chứng thế này? Tóm lại, ngươi định yêu sách gì?
Lời đáp của Tiểu Quặt làm cho sư đồ Liễu Tuyết Thanh bỡ ngỡ, nếu không muốn nói là lâm cảnh dở khóc dở cười. Vì nó bảo:
- Yêu sách của đệ tử không quá khó. Chỉ cần nương nương hứa đừng bao giờ đưa đệ tử đến chỗ lão Tống lúc nảy, việc tiến vào Giao Thiên động và giúp nương nương thành toàn ý nguyện, đệ tử dù mất mạng vẫn hứa tiến hành.
Quá ngỡ ngàng, Liễu Tuyết Thanh hỏi nó:
- Sao ngươi tỏ ra khiếp hãi Tống bá bá như thế?
Tiểu Quặt thật thà đáp:
- Đệ không khiếp hãi. Vì còn nỗi khiếp hãi nào có thể so sánh với nỗi sợ chết? Tuy nhiên đệ cảm thấy không nhẹ nhõm chút nào nếu bảo đệ cứ luôn nhìn thấy lão thay vì được lưu lại vịnh viễn bên cạnh tỷ và lệnh sư.
Nó ngước nhìn tiên nương:
- Mong nương nương đáp ứng, chấp thuận yêu sách này của đệ tử.
Tiên nương nhoẻn cười, lấy tay xoa đầu nó:
- Được, bổn nương nương hứa. Mà này sao ngươi dám nghĩ bấy lâu bổn nương nương chẳng thể tìm thấy ai khác ngoài ngươi, hội đủ mọi yếu tố cần thiết?
Vì được hứa nên Tiểu Quặt tươi hớn hở:
- Điều này không khó đoán. Vì hầu hết những ai không có võ công đều tỏ ra kém đởm lược, nhất là lúc đối đầu với hiểm cảnh. Vả lại nếu đã tìm thấy, nương nương đâu cần nhẫn nại chờ đến hôm nay?
Tiên nương gật gù, thán phục:
- Còn việc ngươi bảo thời gian sẽ không chờ đợi thêm bổn nương nương thì giải thích thế nào?
Nó cau mày giải thích:
- Hết đêm nay đệ tử vẫn chưa thể vì nương nương hoàn thành sứ mạng, ngày mai Thanh tỷ buộc phải đưa đệ tử đến chỗ lão Tống. Đến lúc đó, ắt phải khó khăn lắm nương nương mới có thể giấu lão

và đưa đệ tử quay lại đây để tiếp tục sứ mạng. Còn không thể đưa đệ tử quay về, có phải nương nương sẽ sẽ lại vất vả tìm một người khác cũng hội đủ mọi yếu tố cần thiết như đệ tử đó sao? Vì nghĩ như thế nên đệ tử mới dám quả quyết, đêm nay là cơ hội kể như cuối cùng vừa của nương nương đồng thời cũng vừa của đệ tử nếu vẫn muốn mãi mãi lưu ngụ cạnh nương nương.
Tiên nương chợt khanh khách cười phá lên:
- Tuy còn bé nhưng biết suy nghĩ thấu đáo như ngươi quả hiếm có. Nhân tiện bổn nương nương cũng cho ngươi biết thêm một điều. Đêm nay đúng thật là cơ hội gần như cuối cùng dành cho mỗi người trong chúng ta. Phần của ngươi thì nguyên do thế nào, tự ngươi cũng đã nói ra. Riêng phần của bổn nương nương và Thanh nhi thì qua thời gian dài giám sát và liệu tính, bổn nương nương đã nhận định, cứ mỗi tuần trăng thì chỉ vào một đêm một không trăng không sao như đêm nay mới chính là thời khắc ít xảy ra hiện tượng Quang Hội Chiếu nhất. Nghĩa là mọi hung hiểm nếu có xảy đến cho ngươi thì đêm nay mười phần giảm đến bảy phần. Thêm vào đó ngươi còn có bảo y bổn nương nương đã trao tặng để giúp bảo hộ sinh mạng. Đôi ba phần hung hiểm còn lại kể như giảm thêm một nửa. Vậy thì nửa kia dĩ nhiên là tùy vào đởm lược của ngươi.
Nó giật mình, lấy tay chạm vào lớp y phục mỏng đã mặc vào người:
- Sao gọi là bảo y?
Liễu Tuyết Thanh nhanh nhảu giải thích:
- Ngươi nghi ngờ vì phát hiện y phục quá mỏng? Đừng nghi ngờ như thế kẻo lầm. Vì đó là Thiên Tằm Bảo Y, một bảo vật có thể giúp ngươi đạt mức đao thương bất nhập. Đồng thời nếu ngươi có sơ ý ngã xuống vực cũng có thể nhờ bảo y nên toàn mạng. Đủ hiểu sư phụ ta kỳ vọng và dành hết mọi ưu ái cho ngươi đến thế nào. Hãy liệu theo đó mà báo đáp cho cân xứng.
Nó thật sự cảm kích:
- Nếu đúng thế này đệ tử càng thêm ao ước sao cho mãi mãi được sống cạnh nương nương. Đệ tử hứa sẽ tận lực đền đáp bằng cách quyết tâm hoàn thành sứ mạng được giao phó.
Đoạn nó hỏi:
- Sau khi lọt vào Giao Thiên động, vật gì đệ tử phải tìm để phó giao cho nương nương?
Lần đầu tiên Tiểu Quặt thấy tiên nương hoang mang ngập ngừng:
- Vì chưa có bất kỳ ai toàn mạng thoát ra nên… Thôi thì cứ tùy tiện ngươi quyết định. Nếu phát hiện bất luận vật gì được kể là kỳ lạ, có thể nghi là bảo vật, ngươi cứ thu nhặt và mang ra cho bổn nương

nương. Được chứ?
Và cũng lần đầu tiên Tiểu Quặt tỏ ra bị dao động:
- Nhỡ đệ tử không thể quay ra thì sao, cho dù đã tìm thấy vảo vật?
Tiên nương chợt ngó qua Liễu Tuyết Thanh, sau đó bỗng nói:
- Nếu ngươi không thể toàn mạng ra, hừ, bảo vật đó dù trân quý đến mấy thì cũng là vật từng khiến nhiều anh hùng hào kiệt mất mạng. Ngươi hãy thay trời hành đạo, hủy vật đó, tránh cho võ lâm thế nào cũng còn nhiều người mất mạng vì vật đó. Rõ chưa?
Liễu Tuyết Thanh chợt thở dài ảo nảo khi thấy Tiểu Quặt gật đầu, đáp ứng đề xuất vừa rồi của sư phụ. Nhưng sau đó chính nàng cũng nói:
- Nếu hủy được cũng nên hủy. Thà như thế còn hơn để vật đó rơi vào tay kẻ khác.
Tiên nương chợt đứng lên:
- Mọi việc vậy là đã định đoạt. Thanh nhi hãy thay ta lo liệu cho ổn thỏa. Thật tiếc là ta không có mặt để mục kích ngay từ đầu, vì cần phải ở quanh quẩn lão Tống, quyết không thể để lão nghi ngờ. Ta đi đây, cầu chúc cho hài tử ngươi mã đáo thành công.
Tiên nương đi rồi, Liễu Tuyết Thanh mới lần đầu thổ lộ cùng Tiểu Quặt:
- Tuy sư phụ ta căn dặn thế nhưng chỉ khi thật sự lâm cảnh vạn bất đắc dĩ ngươi hãy tiến hành hủy bỏ vật đó. Rõ rồi chứ?
Nó mỉm cười:
- Đó chỉ là tình huống giả định do đệ thuận miệng hỏi thế thôi. Vì kỳ thực đệ không hề nghĩ sẽ thất bại.
Liễu Tuyết Thanh cau mày tỏ ý không hài lòng:
- Dù ngươi có thừa đởm lược nhưng cao ngạo và quá tự phụ thế này cũng chẳng có gì tốt. Huống hồ còn một điều nữa có lẽ sư phụ ta do vội nên chưa giải thích rõ với ngươi.
Tiểu Quặt động tâm:
- Có phải việc đêm nay ít xảy ra hiện tượng Quang Hội Chiếu là một nhận định không thật đúng?
Liễu Tuyết Thanh giật mình:
- Sao ngươi nghĩ thế? Kể cả nhận định của sư phụ ta ngươi cũng không tin?
Nó ngập ngừng:
- Không phải không tin mà là đệ cảm thấy khó hiểu.
- Khó hiểu như thế nào?
Nó giải thích:
- Đã bảo, chỉ khi nào có nhân vật biết võ công tiến vào, hiện tượng

Quang Hội Chiếu mới xảy ra. Vậy thì dựa vào đâu lệnh sư đoán chắc cứ mỗi đêm không có trăng sao là hiện tượng đó ít xảy đến? Có phải vì vào những đêm như thế, trời quá tối nên chẳng có nhân vật nào dám mạo hiểm đi vào Giao Thiên động? Nếu như vậy, đêm nay đệ chỉ được mỗi một điều lợi là không sợ bị một ai đó phát hiện. Còn hiện tượng Quang Hội Chiếu nếu muốn vẫn xảy ra, bất luận bầu trời đêm có hay không có ánh trăng sao. Đúng không?
Liễu Tuyết Thanh thở dài:
- Ngươi đã tỏ ra quá thông tuệ? Được rồi, ta đành tỏ bày toàn bộ sự thật cho ngươi biết thì hơn. Quả vậy, chính vì trời quá tối nên sẽ có ít người tìm đến Giao Thiên đỉnh, vậy là về phương diện ngươi bị người ngăn cản sẽ ít có cơ hội xảy ra. Riêng về hiện tượng Quang Hội Chiếu kỳ thực ta và sư phụ ta đã nhờ quan sát nhiều nên có một phần nhận định. Đó là lúc thời tiết càng trở nên oi bức thì hiện tượng này càng xảy ra, bất luận có hay không có cao thủ võ lâm tiến vào Giao Thiên động. Đồng thời một tiết trời oi bức như thế chỉ độ đôi ba ngày nữa sẽ đến. Chứng tỏ nếu chúng ta bỏ lỡ cơ hội như đêm nay ắt hẳn phải xấp xỉ gần một năm nữa cơ hội này mới đáo lại. Ngươi rõ rồi chứ?
Nó gật đầu và đưa mắt nhìn ra bên ngoài động thất:
- Đã chiều rồi. Tỷ định lúc nào đưa đệ lên Giao Thiên đỉnh?
Liễu Tuyết Thanh chợt lấy ra một gói vật thực:
- Giờ xuất phát là gần giữa đêm. Có thể hiểu đây là bữa ăn cuối cùng trước lúc ta tiễn ngươi đi vào Giao Thiên động, trên đỉnh Giao Thiên. Ngươi nên ăn cho no, nghỉ ngơi cho thật đủ. Để đến lúc, ta sẽ gọi ngươi thức dậy và bắt đầu.
Nó cảm kích, nhận lấy và ăn…

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 5
Giao Thiên động người người vong mạng
Tham bảo vật Quỷ Cước mệnh chung

Đỉnh Giao Thiên vì có địa thế cao nên lạnh. Và càng lạnh hơn với thời khắc đã vào nửa đêm.
Phát hiện Tiểu Quặt thi thoảng chợt run lên, Liễu Tuyết Thanh khẽ khàng hỏi ướm:

- Ngươi lạnh hay đang sợ nên run?
Nó thì thào:
- Không lẽ tỷ đang run cũng vì lạnh như đệ?
Liễu Tuyết Thanh xích lại gần nó:
- Hóa ra ngươi lạnh? Vậy hãy đi gần ta cho ấm. Đã rõ chưa?
Tiểu Quặt quàng tay quanh vòng hông thon thả của Liễu Tuyết Thanh:
- Đệ cũng đoán tỷ run vì sợ. Sao vậy? Hay tỷ chợt có cảm giác bất an?
Liễu Tuyết Thanh bối rối, gỡ tay Tiểu Quặt ra:
- Ngươi học đâu cái thói trăng hoa sàm sỡ thế này? Nếu còn tùy tiện chạm vào ta lần nữa…
Tiểu Quặt bỗng phì cười:
- Đệ ngỡ tỷ cũng muốn được như thế để đỡ sợ. Nhưng giờ thì không cần nữa, đúng không? Vì hễ tỷ còn biết giận, ắt nỗi lo sợ cũng quên đi.
Liễu Tuyết Thanh cũng phì cười, tiện tay cốc lên đầu Tiểu Quặt:
- Ngươi là tiểu quỷ, vừa tinh ranh, vừa lém lỉnh, biết cách nói cho được lòng người. Nhưng cũng đúng, quả thật ta có hơi sợ, giờ bị ngươi chọc phá ta đã hết sợ thật.
Bỗng có một thanh âm thoảng nhẹ tợ hư không từ giữa màm đêm đen phát lên:
- Nhưng sao phải lo sợ, hở Thanh muội? Trừ phi có mưu đồ cùng lệnh sư, muội sợ bị người phát hiện đang có ý định lén tiến vào Giao Thiên động. Có đúng thế chăng? Hay sư phụ ta chỉ vì quá đa nghi nên ra lệnh cho ta phải mai phục ở đây chờ muội, mất một đêm lẽ ra được ngủ?
Tiểu Quặt giật thót người, bật hỏi:
- Là ai thế, Thanh tỷ? Vì sao vẫn có người cố tình mai phục chờ tỷ?
Trước mặt Tiểu Quặt lập tức có một bóng nhân ảnh xuất hiện:
- Còn ngươi là Đại Giáp? Hạng hạ nhân như ngươi sao dám vô lễ, gọi hảo muội tử của Điền Phương này là Thanh tỷ? Ngươi không muốn sống nữa sao tiểu oa nhi ngu xuẩn?
Liễu Tuyết Thanh chợt choàng tay kéo Tiểu Quặt lại gần:
- Điền Phương huynh không được hồ đồ, gọi y là tiểu oa nhi này nọ. Muội chấp nhận cách xưng hô của y, thiết nghĩ không liên quan gì đến huynh, cũng không can hệ đến chuyện y có là hạ nhân hay không. Vả lại, Tống bá bá có ý gì khi cố tình sai huynh mai phục ở đây chờ muội?
Điền Phương có dáng dấp ốm cao, thật không tương xứng với tên

gọi, vì Điền Phương còn một ngữ nghĩa nữa là vuông vức. Điền Phương từ trên cao xạ mắt nhìn Tiểu Quặt:
- Ngươi đã được chọn, là một trong Thập Nhân Can, hàm ý chỉ là hạng thuộc hạ dưới quyền ta sai khiến. Hãy mau đứng lùi ra, nếu bất tuân chớ trách ta độc ác.
Tiểu Quặt nghe thế, càng đứng sát vào Liễu Tuyết Thanh hơn:
- Thanh tỷ, có phải sư phụ y chính là nhân vật được tỷ gọi là Tống bá bá?
Liễu Tuyết Thanh vẫn choàng tay qua hai vai Tiểu Quặt như cố tình tỏ ra thân thiện:
- Chính là Tống bá bá đệ đã một lần gặp. Đừng sợ, chỉ đến mai tỷ mới phải đưa đệ đến chỗ Tống bá bá. Nhưng vì chưa đến lúc, hiện giờ đệ vẫn là bào đệ của ta, sẽ không ai, kể cả y, đủ bản lãnh đe dọa đệ trước mặt ta.
Và vẫn giữ nguyên cảnh trạng thân thiện như thế, Liễu Tuyết Thanh hất hàm hỏi Điền Phương:
- Lời của Tuyết Thanh vừa nói có lẽ cũng đủ cho Điền Phương huynh thấu hiểu? Hay mau quay về và yên tâm, và ngay khi trời sáng muội sẽ tự khắc đưa y đến chỗ cần đến. Còn bây giờ, xin đừng làm phiền khoảnh khắc tâm sự ngắn ngủi trước khi tỷ đệ muội tạm chia tay.
Điền Phương vụt cười lạt:
- Tâm sự để chia tay hay chỉ là cách muội xua đuổi, để ta không ngăn cản ý đồ tiến vào Giao Thiên động của muội?
Liễu Tuyết Thanh cũng cười lạt:
- Muội biết muội có ý định tiến vào Giao Thiên động để nạp mạng hay không, sao Điền Phương huynh không thể đi theo muội vào đó một lần cho biết? Hay là huynh không dám, vì sợ mất mạng? Được thôi, huynh đã không dám thì chớ hỏi nhiều. Vì muội cũng như huynh, vẫn chỉ có một mạng, lẽ nào biết Giao Thiên động là tử địa cứ mạo hiểm tiến vào? Trái lại, để chìu ý hảo đệ đệ, muội chỉ muốn y một lần được nhìn thấy để biết thế nào là Giao Thiên động. Muội có thể đi tiếp được chưa? Nếu vẫn còn nghi, thế này nha, muội không hề ngăn cản huynh theo chân. Ngược lại, cũng mong huynh đừng viện dẫn nhiều nguyên do vô cớ hầu ngăn cản muội. Nếu huynh cố chấp, đừng trách muội tuyệt tình, trở mặt và động thủ cùng huynh.
Và nàng kéo Tiểu Quặt tiếp tục bước đi.
- Chúng ta cứ đi. Thử xem kẻ nào dám ngăn cản chúng ta.
Điền Phương bỗng gằn giọng:
- Không được đi. Hoặc giả, nếu muội muốn đi thì trừ phi muội đừng tỏ ra quá thân mật với y.

Liễu Tuyết Thanh khựng lại:
- Sao thế? Huynh có ý gì khi cố tình đề cập đến hai chữ quá thân mật? Đừng quên lời muội vừa nói, giữa muội và y chỉ là tình tỷ đệ. Muội không cho phép huynh có ý nghĩ hàm hồ.
Điền Phương hừ lạt:
- Là tỷ đệ nhưng vai chạm vai, thân kề thân. Muội bảo, nếu ta không nghĩ thế thì nên nghĩ theo cách nào đây?
Liễu Tuyết Thanh cũng hừ lạt:
- Muội không quan tâm cũng không muốn phí thời gian. Tóm lại, muội và y vì là tỷ đệ nên đang cần đưa y đến Giao Thiên động một lần. Mong huynh nể mặt, đừng tiếp tục gây khó khăn cho muội.
Liễu Tuyết Thanh toan lôi Tiểu Quặt bước đi, một lần nữa ý định của nàng liền bị Điền Phương ngăn cản. Không chỉ có thế, Điền Phương còn mở miệng nói những lời khó nghe:
- Muội không quan tâm nhưng Điền Phương này quan tâm. Hãy nhìn lại đi. Y tuy còn bé nhưng thân xác thì ngược lại, không nhỏ bé chút nào. Vì càng trông càng chướng mắt, như thể đang mục kích cảnh quấn quýt của đôi mèo mả gà đồng vào mùa giao phối. Hay muội cố tình khích nộ, muốn ta ban cho tiểu oa nhi một chưởng chết tươi?
Liễu Tuyết Thanh động nộ:
- Huynh thật vô sỉ, sao dám dùng những lời lẽ hạ lưu, so sánh Tuyết Thanh này với hạng mèo mả gà đồng, đang cố tình gầy chuyện trăng hoa?
Điền Phương có một thoáng bối rối:
- Nếu không đúng như thế, hà tất muội cứ choàng vai bá cổ tiểu oa nhi. Ta trông chẳng thuận mắt chút nào.
Liễu Tuyết Thanh buông tiếng hừ hậm hực:
- Muội cần gì quan tâm việc huynh trông có thuận mắt hay không. Vì đối với muội, miễn sao muội không cảm thấy thẹn với lương tâm là đủ. Còn huynh, nếu còn một lời nào tương tự, đừng trách muội buộc phải nhìn nhận lại tư cách của huynh.
Điền Phương bỗng quắc mắt nhìn Tiểu Quặt:
- Nhưng dù thế nào đi nữa, nếu muội vẫn cứ tỏ ra quá thân mật với y, Điền Phương này quyết không bỏ qua cho y.
Liễu Tuyết Thanh chợt hất mặt:
- Huynh lấy tư cách gì ngăn cản, cấm đoán muội điều này, điều khác. Hãy nhớ, muội gọi huynh là huynh cũng vì thể diện của nhị vị sư phụ chúng ta. Bằng không, muội là muội, huynh là huynh, muội muốn làm gì thì cứ làm, chẳng một ai, kể cả huynh có quyền ngăn cản.
Điền Phương vụt cao giọng:

- Sao muội nói như thể không hay biết tấm chân tình từ lâu ta luôn dành cho muội? Ta yêu muội, muốn cùng muội trở thành phu thê. Bấy nhiêu đó há chưa đủ để ta có tư cách ngăn cản mọi hành vi dễ gây thành ngộ nhận của muội sao?
Liễu Tuyết Thanh cười phá lên:
- Huynh yêu muội? Ha… ha… ý huynh bảo lý ra muội nên cảm kích vì được huynh yêu? Tiếc thay muội lại không hề yêu huynh, có lẽ cũng sẽ chẳng bao giờ yêu huynh. Vì thế, loại tư cách mà huynh vì ngộ nhận mà cho là có, hoá ra chẳng mảy may tác động đối với muội. Huynh hiểu rồi chứ? Ha ha.
Điền Phương bối rối tột cùng:
- Muội không thể yêu ta? Vì sao? Vậy tại sao bấy lâu nay mọi hành vi cử chỉ muội dành cho ta đều như ngấm ngầm cho ta biết muội đã phải lòng ta? Hay tất cả chỉ là giả dối, kỳ thực muội chỉ đùa với ta? Hoặc điều đó nếu trước kia từng là sự thật thì lúc này vì muội bị tiểu oa nhi kia mê hoặc nên muội cố tình chối bỏ tình ta?
Liễu Tuyết Thanh quát:
- Chớ nói nhảm. Giữa ta với y chỉ là tỷ đệ, cũng như giữa ta và ngươi chỉ là tôn trọng nên mới có tình muội huynh. Nếu ngươi còn cố tình nhầm lẫn hoặc tìm cách hạ thấp danh giá và phẩm hạnh của ta, ngươi tin không nếu ta bảo sẽ cho ngươi một bài học?
Điền Phương vụt cười ngây dại:
- Là tỷ đệ nhưng lại thân cận âu yếm như đôi tình nhân? Thanh muội ơi Thanh muội, phẩm hạnh cùng danh giá của muội đã bị chính bản thân muội đánh mất rồi. Còn gì nữa để muội muốn ta tôn trọng? Ha ha…
Dù rất thịnh nộ nhưng Liễu Tuyết Thanh đã cố kiềm chế. Tiểu Quặt nhận ra điều đó rất rõ qua cánh tay của nàng, cho dù đang run bắn lên vẫn cố giữ nguyên trên vai nó và kéo nó cùng đi.
- Chúng ta đi. Nếu không, ta sợ sẽ khó giữ nổi bình tâm đối với hạng người hồ đồ như thế.
Thêm một lần nữa, ý định của nàng bị Điền Phương ngăn cản. Và lần này Điền Phương còn cố ý quật một luồng kình phong uy mãnh vào Tiểu Quặt.
- Không được đi, trừ phi muội lưu mạng y lại cho ta.
“Ào…”
Liễu Tuyết Thanh lập tức kéo Tiểu Quặt lui về phía sau nàng, đồng thời cũng hất tay phất một loạt kình ngăn cản luồng kình phong của Điền Phương.
- Ngươi muốn chúng ta trở mặt động thủ với nhau thật sao? Vậy thì

đây.
“Ầm.”
Tiếng chấn động vang dội, vọng vào tai làm Tiểu Quặt ngầy ngật người và choáng váng. Nhưng cũng nhờ đó nó mới biết thế nào là bản lãnh lợi hại của người đã luyện qua công phu. Nó nghe Điền Phương giận dữ gầm vang:
- Sao muội cứ luôn bao che và lo lắng cho tiểu oa nhi? Hay muội đã bất kể sỉ diện, vẫn đem lòng yêu thương khi biết y chỉ là một đứa bé? Muội không biết xấu hổ thật sao? Mau tránh, để ta giúp muội kết liễu y. Khiến muội không bị y mê hoặc nữa.
“Ào…”
Liễu Tuyết Thanh vẫn quyết liệt cùng Điền Phương đối đầu, không để Tiểu Quặt bị Điền Phương gây tổn hại. Nàng quát:
- Ngươi càng nói càng hồ đồ. Nếu không cho ngươi nếm mùi lợi hại có khác nào ta tự thừa nhận đã bị mê hoặc như ngươi nói. Hãy đỡ!
“Ầm.”
Cuồng phong va chạm không chỉ gây tiếng động kinh hồn mà còn tạo nhiều dư phong mãnh liệt, khiến Tiểu Quặt vì không chi trì nổi cứ lảo đảo suýt ngã.
Đang lúc đó nó chợt thấy bóng dáng của Điền Phương bất thần xuất hiện trước mặt với sắc thái và lời lẽ như hung thần ác sát:
- Mau nạp mạng cho ta!
Cùng với tiếng quát, Điền Phương còn quật tung vào Tiểu Quặt một luồng kình phong cả thể.
“Ào…”
Tiểu Quặt chưa đối diện với nguy hiểm nào tương tự, vì thế chỉ biết há miệng kêu la:
- Thanh tỷ!
Liễu Tuyết Thanh kịp xuất hiện như tiên nữ hạ phàm cứu khổn phò nguy:
- Điền Phương, ngươi thật to gan. Mau đỡ!
“Vù…”
Điền Phương chợt mất dạng, trước khi bị lực đạo của Liễu Tuyết Thanh ập đến.
Thấy thế, Liễu Tuyết Thanh vội gọi Tiểu Quặt:
- Đệ cứ mau chạy đến Giao Thiên động, ở bên hữu chỉ cách đệ mười trượng. Phần ta sẽ ngăn cản Điền Phương. Đi đi.
Nhưng Điền Phương một lần nữa xuất hiện cạnh Tiểu Quặt mang theo gương mặt độc ác:
- Ngươi cần gì phí công chạy đến Giao Thiên động. Để ta tiễn ngươi

vào Quỷ Môn Quan thì hơn. Ha… ha…
Liễu Tuyết Thanh cũng hiện thân đúng lúc với nụ cười đắc ý:
- Ngươi tự phụ có Cửu U Quỷ Bộ Pháp thì ta cũng có cách dẫn dụ ngươi tự xuất hiện đúng phương vị ta muốn. Để xem ai sẽ tiễn ai vào Quỷ Môn Quan trước. Đỡ!
Từ tay Liễu Tuyết Thanh lia ra một tia chớp bạc, cuộn thẳng vào người Điền Phương.
"Vù…"
Điền Phương toan hạ thủ lấy mạng Tiểu Quặt, vì thấy tia chớp bạc của Liễu Tuyết Thanh cuộn đến nên kinh hoảng tháo lùi:
- Thiên La Tuyệt Kiếm? Muội đối xử với ta như kẻ thù thật sao?
Điền Phương vừa lùi, Liễu Tuyết Thanh liền thay thế xuất hiện trở lại cạnh Tiểu Quặt. Nàng vừa lôi Tiểu Quặt đi đến Giao Thiên động vừa thản nhiên tỏ lộ thái độ cho Điền Phương biết:
- Ta đang cần đưa hảo đệ đệ đến thật gần Giao Thiên động, bất luận ai dám ngăn cản, ta đều xem là kẻ thù, kể cả ngươi cũng thế. Vì vậy, hà tất ngươi cố tình chuốc họa vào thân.
Đi cạnh Liễu Tuyết Thanh, Tiểu Quặt chợt hiểu ra vì sao mới vừa nãy từ tay nàng bỗng xuất phát tia chớp bạc. Đấy là vì trên tay nàng lúc này đã có thêm một thanh ngân kiếm có màu trắng phát ra thật tự nhiên.
Toan hỏi nàng đã lấy thanh kiếm từ đâu ra, Tiểu Quặt chợt nghe nàng hạ thấp giọng, thầm thì căn dặn:
- Để không bị nghi ngờ, lúc vừa đến ta sẽ đẩy ngươi cho lọt vào Giao Thiên động. Khi đó, dù ta có giả vờ kêu thất thanh như thế nào cũng vậy, việc của ngươi là cứ lo hoàn thành sứ mạng đã giao, rõ chưa? Đừng chạy trở lại dù bất kỳ nguyên nhân nào, rõ chứ? Sắp đến rồi đấy. Có lẽ ta không còn cơ hội nữa để cùng ngươi nói lời chia tay, đành nói ngay lúc này thì hơn. Tạm biệt.
Tiểu Quặt cũng vừa vặn nhìn thấy một khối đen to lù lù. Và nhờ nhìn kỹ hơn, Tiểu Quặt mới nhận ra đó chỉ là một khối đá tự nhiên đã đột ngột từ phía dưới mọc trồi lên, tạo thành vật cao nhất chiếm lĩnh đỉnh Giao Thiên này. Ở phần dưới thấp của khối đá kia, có một chỗ tối hơn, gió mơn man từ vật thể đó thổi phả ra, cho Tiểu Quặt biết chỗ tối đó chính là lối xuất nhập dẫn vào Giao Thiên động, một nơi chốn mà sắp phải một mình tiến vào.
Và lúc thời khác điểm, Tiểu Quặt dù biết thế nào Liễu Tuyết Thanh cũng đẩy nó lọt vào đó nhưng bản thân vẫn giật mình khi bị nàng dụng lực đẩy vào người nó thật nhanh.
Tiểu Quặt bị ngã chúi vào động khẩu, chợt nghe có tiếng quát thật to

ở phía sau:
- Dừng ngay!
Liễu Tuyết Thanh cũng kịp kêu gào, giả vờ hốt hoảng:
- Đừng chạy vào đó. Dừng lại mau. Sao đệ không nghe ta, cứ chạy vào chỗ chết? Ối…
Và còn có một loạt cười ngạo nghễ vang lên che lấp chuỗi kêu gào nghe như thật của Liễu Tuyết Thanh:
- Thiên La, Cửu U nhị viện đang có âm mưu gì đây? Sao cả hai kêu cứ kêu, quát cứ quát nhưng chẳng một ai động thủ, giữ tiểu oa nhi kia lại? Trừ phi bọn ngươi đã tìm được cách an toàn vào động Giao Thiên và đây là kế để nhị viện che mắt mọi người. Có phải như thế chăng? Ha ha…
Tiếp theo là hàng loạt những chuỗi tiếng chấn động ầm ầm nối tiếp nhau phát ra, vọng u u theo Giao Thiên động, lọt vào tai Tiểu Quặt làm nó ù choáng, khiến không thể nghe được gì nữa những diễn biến kế tiếp ắt hẳn vẫn xảy ra. Dù vậy, nó vẫn đang cúi gập người, cố chạy thật nhanh vào trận trong sâu Giao Thiên động.
Tai nó chỉ bắt đầu nghe trở lại mọi tiếng động khi ở đầu vai nó bỗng có một bàn tay vỗ vào và giữ lại:
- Ta không tin một đứa bé như ngươi lại có bản lãnh thượng thừa khiến Thiên La, Cửu U nhị viện tin tưởng, giao phó ngươi tiến vào động Giao Thiên để giúp họ đắc thủ bảo vật. Có đúng như thế chăng?
Bị giữ chặt lại quá đột ngột, Tiểu Quặt sợ đến nỗi bật thét lên:
- Thanh tỷ, mau cứu đệ!
Vai bên kia của nó lại bị thêm một bàn tay khác vỗ vào, kèm theo là lời phát thoại cũng xa lạ:
- Ngươi không biết võ công? Vậy tại sao ngươi để họ xui khiến tiến vào chỗ tuyệt địa này?
Tiểu Quặt chưa kịp trấn tĩnh, chợt hiểu nó đang ở đâu và vì sao Liễu Tuyết Thanh không thể xuất hiện giải cứu, thay vào đó chỉ là hai nhân vật xa lạ đang truy hỏi nó về những điều gần đúng với sự thật. Quyết giữ kín mọi sự thật. Tiểu Quặt liền bất ngờ vùng vẫy, cố thoát khỏi hai nhân vật nọ và quát bừa:
- Ai bảo tiểu gia không biết võ công? Nếu biết thì chạy vào đây làm gì? Hãy bỏ tay ra nào.
Nhưng nó vẫn bị hai nhân vật nọ giữ lại. Đồng thời, giữa màn đêm u tối của Giao Thiên động nó chợt nghe một trong hai nhân vật đó khẽ kêu:
- Quả nhiên ngươi không có võ công? Hay đây là phương cách duy

nhất đã bị nhị viện phát hiện, rằng chỉ những kẻ không biết võ công mới đủ tư cách tiến vào Giao Thiên động an toàn? Đạo trưởng Võ Đang phái nghe tại hạ nói như thế liệu hợp lý chăng?
Hai nhân vật này đang hỏi nhau. Vì thế, có tiếng của nhân vật thứ hai đáp lại:
- Trịnh huynh vốn nổi danh là nhân vật thông tuệ nhất Hoa Sơn phái. Bần đạo xin chờ nghe cao kiến, quyết không dám lạm bàn. Nhung dù sao cũng cảm thấy điều đó thật vô lý.
Tiểu Quặt rất lo, chợt tung chân đạp bừa về mọi phía, tình cờ làm cho một trong hai nhân vật nọ bị đau. Lập tức một đầu vai của nó phía bên tả, bị nhân vật đó dụng lực bóp thật đau:
- Một tiểu oa nhi vô dụng như ngươi sao không biết tự lượng sức, dám đối đầu với Trình Quân ta? Ngươi muốn chết phải không?
Bị đau, nó toan kêu thét, chợt nhớ sẽ chẳng có ai cứu vì đây là Giao Thiên động. Nó bèn tự cứu bằng cách xoay nghiên đầu, dùng răng cắn mạnh vao tay của nhân vật tự xưng là Trình Quân.
Bằng cách này Tiểu Quặt đã làm cho Trình Quân phải vừa bỏ tay ra vừa thịnh nộ quát:
- Ngươi đã muốn chết, ta sẽ cho ngươi toại nguyện.
Dứt tiếng quát, một sức lực thật nặng nề bỗng giáng ngay vào ngực nó.
“Bộp.”
Sức lực đó còn đủ mạnh để đẩy nó thoái hậu, tình cờ thoát luôn tay của nhân vật thứ hai thật ra chỉ còn giữ hờ vào vai nó.
Đúng lúc đó, nó nghe tiếng của nhân vật thứ hai vang lên hồ nghi:
- Trình huynh mau lắng nghe. Dường như có chuỗi âm thanh như tiếng sấm động đang rền vang, sắp lan đến chỗ chúng ta thì phải.
Tiểu Quặt sau vài lượt thoái bộ chợt vấp vào một mô đá bị ngã xuống.
Tiếng kêu hoảng của Trình Quân bỗng lào thào vang lên:
- Không phải tiếng sấm động mà dường như đó chính là cuồng phong từ trong sâu thổi cuộn ra. Đạo trưởng nghĩ sao? Chúng ta lui ra cố chi trì chịu đựng cho qua đợt cuồng phong này?
Đó là lúc kể cả Tiểu Quặt cũng nghe chuỗi âm thanh kỳ quáo đang càng lúc càng đến gần.
Đạo trưởng Võ Đang bỗng cất giọng run run đề xuất:
- Chưa một ai tiến vào đây mà vẫn toàn mạng. Có lẽ chúng ta nên lui thì hơn.
Trình Quân chợt thở dài:
- Muộn rồi. Tốc độ cuồng phong cuộn đến thật nhanh, có muốn lui

cũng không kịp.
“Ù… ù…”
Chuỗi tiếng động đã vang đến quá gần. Vì thế thật dễ hiểu khi Tiểu Quặt nghe Trình Quân vụt quát:
- Mau nép người qua một bên, đừng để cuồng phong cuộn bay vào những vách đá.
Đạo trưởng Võ Đang phái cũng quát:
- Vách đá quá nhẵn nhụi, có nép vào cũng không thể đối chọi lại cuồng phong. Hai chúng ta nên hợp lực, cùng trụ tấn may ra có thể chi trì nổi.
“Ù… ù…”
Cuồng phong lao lướt ngay bên trên chỗ Tiểu Quặt nằm. Và nó suýt bị cuốn đi nếu như không kịp bấu giữ cả hai tay lẫn toàn thân vào mô đá vừa làm cho nó vấp ngã.
Nó đang chi trì chịu đựng, thầm cầu mong cho tai kiếp này mau chóng trôi qua, chợt nghe hai loạt gào thất thanh hòa vào nhau vang lên, kèm theo là một tia chớp sáng vàng chói thật kỳ quái.
- A… a…
- A… a… a…
“Ù… ù… ù…”
Tiểu Quặt điếng người nhắm chặt hai mắt, không dám mục kích cảnh trạng kinh hoàng này. Chỉ thật lâu sau đó, khi xung quanh hoàn toàn vắng lặng, không còn tiếng cuồng phong xô cuộn đến nữa, Tiểu Quặt mới hoàn hồn ngồi dậy và lẩm bẩm:
- Họ chết thật rồi sao? Này, nhị vị còn ở đó chăng?
Không ai đáp lại, Tiểu Quặt thất kinh, cứ ngỡ chung quanh thể nào cũng có hai thi thể với tử trạch cực kỳ thê thảm. Và càng tự mường tượng nó càng sợ, vội đứng bật lên, chỉ để cắm đầu chạy thục mạng.
“Thình thịch… thình thịch…”
Tiếng bước chân nó chạy cũng làm nó sợ. Vì thế, nó càng chạy nhanh hơn, mong sao chóng chạy thoát ra ngoài và tự hứa sẽ không còn gì bắt buộc được nó phải chui trở lại Giao Thiên động.
Nhưng sau một lúc chạy đủ lâu, Tiểu Quặt kinh nghi dừng lại:
- Sao ta chạy mãi vẫn không thấy thoát?
Ngỡ chỉ lẩm bẩm một mình, Tiểu Quặt chợt giật nảy người vì bỗng có thanh âm vang lên hỏi nó ngay bên cạnh:
- Sao thế? Vậy mà ta cứ ngỡ tiểu oa nhi ngươi đang cố chạy vào tận trong để tranh phần đoạt bảo vật cùng ta.
Tiểu Quặt suýt nữa đã bật thét và như cố kềm chế để thoát ra miệng tiếng hỏi:

- Ai?
Lập túc có người chạm tay vào nó:
- Quả nhiên ngươi không biết võ công? Có phải vì thế cuồng phong lúc nãy tỏ ra vô hại với ngươi, giống như ta nhờ kịp thời nhớ lại lời Trình Quân, may nhờ không vận công kháng cự nên cũng không bị cuồng phong gây bất lợi. Có đúng là vì thế nên nhị viện Cửu U, Thiên La mới mạo hiểm để ngươi thay họ tiến vào Giao Thiên động?
Tiểu Quặt động tâm và chột dạ: "Hóa ra ngoài Trình Quân và một đạo trưởng Võ Đang phái, lúc nãy còn có cả lão huynh đã cùng đuổi theo tiểu gia vào đây?"
Bàn tay đang chạm vào nó chợt hóa thành một dùi sắt nung đỏ, dí thẳng vào một bên mặt nó thật đau:
- Không được vô lễ. Vì Trình Quân dù là cao đồ được đích thân chưởng môn nhân Hoa Sơn phái thu nhận thì so về bối phận lẫn niên kỷ, hắn vẫn phải gọi ta là tiền bối. Ngươi chỉ là một tiểu oa nhi miệng còn hôi sữa, tư cách gì gọi ta là lão huynh, lại còn dám mở miệng tự xưng là tiểu gia với ta?
Tiểu Quặt bước lùi lại, cũng vừa vặn dùi sắt nung đỏ đó rời khỏi mặt nó. Tuy nhiên nỗi đau buốt da vẫn còn đó nên nó lí nhí hỏi:
- Mắt tiểu bối vì không nhìn thấy gì nên khó lòng phân biệt để có cách xưng hô thích hợp. Xin hỏi, tiểu bối phải gọi như thế nào mới đúng?
Đáp lại lời nó là một lời thật cao ngạo:
- Võ lâm có thất đại phái, nhất bang, nhị bảo, tam viện với những nhân vật đứng đầu đều là đại cao thủ. Ngoài họ ra, còn có nhất ma, nhị ác, tam quỷ, tứ yêu, cũng đều là những cao nhân đương đại. Ta là lão nhị trong tam quỷ, được mệnh danh là Quỷ Cước. Hãy theo đó, ngươi nghĩ nên gọi ta như thế nào?
Trên mặt nó, có lẽ từ chỗ vừa bị dùi sắt nung đỏ chạm vào thì phải, bỗng chầm chậm chảy dài xuống một vệt chất lỏng âm ấm. Tiểu Quặt tự đưa tay sờ lên mặt, chạm vào vệt nọ và đưa lên mũi ngửi:
- Máu?
Quỷ Cước cười khùng khục:
- Đó chỉ mới là lần khiển trách đầu tiên. Vì nếu ngươi vẫn tiếp tục vô lễ. Hà… hà… thì lần sau máu không phải chảy từ mặt mà là giữa tâm thất ngươi. Hãy tin như thế thay vì xuẩn động tỏ ra nghi ngờ lời của ta.
Tiểu Quặt chợt nóng mặt, máu huyết trong người cũng sùng sục sôi lên:
- Lão quỷ, ta và lão vốn vô thân vô thích, cũng chưa gặp nhau lần nào. Dù ta có lỡ lời gọi lão như thế nào đi nữa vẫn chưa phải là

mắng hay thóa mạ lão. Hà cớ chỉ vì một cách gọi, lão độc ác khiến ta đổ huyết? Trừ phi ta gọi lão là lão cẩu hay lão rùa đen, lão có làm gì ta cũng cam chịu. Đằng này…
Có một vật cứng nhọn bỗng chọc thẳng vào vùng tâm thất của nó. Vật ấy chỉ có thể do Quỷ Cước thi triển, bởi vì tiếng lão lạnh lùng vang lên:
- Ngươi thật không sợ chết? Hãy chờ đấy, khi máu huyết ngươi từ từ chảy cạn kiệt, ta nghĩ, ngươi sẽ phải hối hận vì đã gọi ta bằng những từ xấu xa đê tiện như thế. Hà… hà…
Nhưng giọng của Quỷ Cước đã đột nhiên đổi thành tiếng kêu kinh ngạc xen lẫn với lo sợ:
- Ngươi đã luyện thành Thiết Bố Sam hay Kim Chung Trảo? Sao ta không thể bấu thủng da thịt ngươi?
Nhân cơ hội đó, Tiểu Quặt bước lùi lại thật xa. Tự hiểu nếu không nhờ Thiên Tằm Bảo Y có lẽ tâm thất sẽ bị Quỷ Cước bấu thủng và nó ắt sẽ chết một khi toàn bộ máu huyết cứ theo đó chảy đến cạn kiệt.
Không những chỉ có lùi, Tiểu Quặt còn vì sợ, vội quay đầu tháo chạy thật nhanh. Lần này thì chạy bất kể chạy về đâu, có chạy thoát ra ngoài cũng tốt, hoặc có chạy mãi đến tận trong Giao Thiên động vẫn không hề gì.
“Thình thịch… thình thịch…”
Đuổi theo Tiểu Quặt vẫn là những tiếng bước chân nện của chính nó. Tuy vậy, Tiểu Quặt vẫn cứ lo lo, thầm đoán lẽ nào Quỷ Cước lại không đuổi bám theo và chịu bỏ qua cho nó.
Đúng như nó nghĩ, bàn tay của Quỷ Cước đã từ phía sau chạm vào và giữ nó lại:
- Chạy đâu cho thoát? Đừng quên ta là Quỷ Cước, dù không vận dụng công phu thi triển khinh công ta vẫn thừa bản lãnh đuổi kịp ngươi.
Tiểu Quặt động nộ, cố quát lớn:
- Lão không dám vận dụng công phu ư? Vậy thì tốt. Ta sẽ cùng lão, sức với sức chọi nhau. Đỡ này, trúng này.
Tiểu Quặt nhờ bị Quỷ Cước giữ lại nên thừa đoán lão chỉ đứng đâu đó trong tầm tay. Vì thế nó cứ cật lực nện tay tung chân, vừa đấm vừa đá loạn xạ, quật vào Quỷ Cước hết quyền này đến cước nọ. Tiếng động tay động chân vì thế cũng vang lên bình bịch.
Tuy vậy, Quỷ Cước vẫn cười:
- Ngươi toan dùng cách này để hy vọng ta vì bị khích nộ nên dụng lực, tiếp đó sẽ bị cuồng phong xuất phát từ Giao Thiên động cuộn

đến lấy mạng ta. Thật tiếc cho ngươi vì cách này vô ích. Bởi ta đâu ngu xuẩn dụng lực làm chi. Trái lại, vì mục lực ta trông thật tỏ tường, lại nhờ từng luyện võ đến bực cao minh, thế cho nên cứ để ngươi tha hồ đấm đá, ta chỉ cần lấy hai tay đỡ là đủ, và cuối cùng người kiệt lực chỉ có thể là ngươi. Ha ha…
Tiểu Quặt không tin, cứ tiếp tục loạn đánh loạn đá. Sau cùng rồi cũng nhận ra quả nhiên nó chỉ phí lực đấm hoặc đá vào chỗ đôi bàn tay xòe rộng chỉ được dùng để gạt đỡ của Quỷ Cước. Và vì thất vọng nên nó nổi xung, bất ngờ giả vờ đấm nhưng lại đột ngột chộp vào tay lão và ghé miệng cắn một phát thật mạnh.
Quỷ Cước bị cắn đau nên cũng nổi xung:
- Tiểu quỷ muốn chết. Ta phải giết ngươi.
Lập tức có một lực đạo cực mạnh giáng ngay vào người Tiểu Quặt.
"Ào…"
Nhưng lực đạo đó chợt biến mất trước khi có cơ hội quật vào người Tiểu Quặt. Đồng thời có tiếng lão Quỷ Cước cười gằn:
- Suýt nữa ta quên. Ắt hẳn khắp thân ngươi, ngoại trừ gương mặt, vì có vật hộ thân che chắn nên ta có chưởng vào thân ngươi cũng vô ích. Chi bằng ta cứ thế này, bấu thủng cả năm đầu ngón tay vào thiên linh cái của ngươi chẳng phải dễ hơn sao. Hà… hà…
Đúng như thế thật. Vì phủ chụp quanh vần trán của nó, từ trước ra phía sau, lúc này là cả một vòng đai nặng như kim thiết, đang từng lúc siết chặt vào.
Chợt.
"Ù… ù…"
Tuy đầu đang đau ngỡ sắp vỡ tung nhưng chuỗi thanh âm nó vừa nghe cũng làm nó phấn khích kêu to:
- Cuồng phong lại xuất hiện. Nếu lão Quỷ cứ tiếp tục dụng lực thì…
Vòng đai liền nới lỏng, sau đó rời khỏi đầu nó, chỉ lưu lại tiếng lào thào hoảng loạn của Quỷ Cước:
- Không lẽ chỉ vì ta vừa mới lỡ tay vận lực, cuồng phong liền xuất hiện? Hãy nói mau, thật ra lúc nãy ngươi nhờ hành động như thế nào nên thoát? Hả?
Cuồng phong cuộn đến thật nhanh.
"Ù… ù…"
Vòng đai tuy không còn nhưng khắp đầu nó vẫn đau bưng bưng.
Nhân cơ hội đó, Tiểu Quặt vừa ôm đầu vừa giả vờ khuỵu xuống:
- Ôi… lão làm đầu ta đau đến thế này còn muốn ta chỉ giúp lão ư? Ôi… đau quá, đau quá.
Khi khuỵu xuống, Tiểu Quặt còn vờ ngã lăn, nhân đó thử lấy tay mò

tìm, hy vọng sẽ phát hiện một chỗ bấu tay nào đó bất kỳ như hồi nãy cũng đã nhờ thế nên thoát cảnh cuồng phong hủy diệt.
Lúc còn đang kiếm tìm nhưng chưa có kết quả, đột nhiên có người ngã nằm lên mình nó:
- Dù chưa rõ hư thực thế nào nhưng ta quyết sẽ không dụng lực. Để xem, nếu thoát thì cả hai cùng thoát. Còn như không thể, hừ, ta có chết cũng kéo theo ngươi cùng chết theo.
"Ù.. ù…"
Cuồng phong cuộn đến và điều bất lợi đầu tiên mang đến cho Tiểu Quặt là sức nặng do Quỷ Cước tác động đã càng lúc càng đè mạnh, làm nó vừa đau vừa khó thở như suýt ngạt. Không chỉ có thế, ắt hẳn do lão vì nằm chồng lên trên, vì có vị thế cao, nên bị sức cuốn mãnh liệt cùa cuồng phong cứ muốn cuộn lão đi. Vì thế, để giữ lại và để chi trì, lão vì không dám vận dụng công phu nên cứ bấu cứng vào người Tiểu Quặt, xem nó như một vật để bấu vào. Hễ lão càng bấu mạnh, nhất là ở hai đầu vai Tiểu Quặt, thì chỗ lão bấu càng làm cho Tiểu Quặt đau thêm.
Dẫu vậy, do chính bản thân Tiểu Quặt vì không có chỗ nào để bám chịu, cuồng phong đã bắt đầu xô đẩy cuốn nó theo. Nó bị cuồng phong cuốn thì bên trên nó, lão Quỷ Cước đương nhiên cũng cùng chung số phận.
"Ù… ù…"
Cả hai bị cuốn đi càng lúc càng nhanh và vẫn giữ nguyên vị thế là Tiểu Quặt nàm úp người ở dưới, còn lão Quỷ Cước thì vẫn nằm đè lên với từng làn hơi thở nóng hổi cứ liên tiếp thổi phà vào gáy Tiểu Quặt.
Bất chợt, có một vật cứng, nhô cao hơn nền đá lạnh, bỗng trôi nhanh và ngược chiều lướt qua bên dưới thân Tiểu Quặt.
Sực nghĩ đó có thể là một mô đá, hoặc một vật nào đó cũng được, ắt hẳn sẽ trở thành chỗ cho nó tỳ thân chịu lại, Tiểu Quặt lập tức nghiêng đầu qua một bên, co thóp bụng dưới lại và chờ cho vật đó trôi vượt qua đầu liền lấy hai tay ôm ghì vật đó.
Nó đoán đúng. Đó là một mô đá nhô lên từ nền động. Và nhờ kịp chộp giữ vào, thân hình Tiểu Quặt đang bị cuồng phong cuốn đi bỗng bất thần được ghìm lại.
Không được may mắn như nó, lão Quỷ Cước nằm bên trên vì thế vẫn tiếp tục bị cuồng phong cuốn về phía sau. Chỉ đến lúc tối hậu, lúc Tiểu Quặt ngỡ có thể thoát lão Quỷ Cước hoàn toàn thì hai chân nó bỗng có hai cánh tay cùng một lúc ôm vào, giữ lại.
"Ù… ù…"

Cuồng phong đang cuộn thổi, bỗng có một loạt gào thất thanh vang lên từ đâu đó mãi phía sau Tiểu Quặt và lão Quỷ Cước là người vừa kịp ôm giữ cả hai tay vào chân nó.
- A… a…
Chỉ một thoáng sau, cuồng phong hoàn toàn tan biến, tạo cơ hội cho Quỷ Cước phát thoại với giọng nói hãy còn chưa hoàn hồn:
- Ta đoán thế mà đúng. Cũng may ta suýt đã vận dụng chân lực nếu như không kịp ôm giữ vào đôi chân của ngươi. A… kẻ nào lúc nãy đã tiến vào đây sau, kẻ đó thật xấu số, có chết cũng đáng kiếp.
Tiểu Quặt chợt co đạp hai chân:
- Đã hết nguy hiểm rồi, sao lão còn giữ mãi, không chịu buông chân ta ra?
Lão Quỷ Cước không những không chịu buông mà còn lấy hai tay lần theo hai chân Tiểu Quặt để bò dần lên:
- Ta buông ngươi thế nào được một khi tội vô lễ của ngươi lúc nãy vẫn chưa bị ta trừng trị?
Và lão cười khùng khục, hài lòng vì lần này đối với lão, Tiểu Quặt đừng mong thoát.
Đột nhiên đang cười, lão chợt ngừng ngang và tự lẩm bẩm thốt ra một lời nghi ngại:
- Sao lại thế? Ta vẫn chưa dụng lực, cớ sao lại có chuỗi tiếng động như thể cuồng phong quái quỷ đang sắp sửa tiếp tục dấy lên?
Lúc lão lẩm bẩm tự hỏi xong cũng là lúc Tiểu Quặt bắt đầu phát hiện quả nhiên có chuỗi tiếng động ầm ĩ vọng đến tai.
Nó kinh hoảng, vội phục người thật sát vào nền đá bên dưới, hai tay cũng ôm chặt vào mô đá đã là vật cứu tinh của bản thân nó lúc mới rồi.
Cuồng phong cuộn đến thật.
“Ù… ù…”
Lão Quỷ Cước cũng kinh hoảng, vì thế càng không thể buông bỏ Tiểu Quặt vẫn từng là chỗ cho lão bấu giữ, thoát chết qua một đợt cuồng phong.
Nhưng cuồng phong lần này vì xuất hiện quá nhanh, hầu như là liên tiếp với đợt vừa rồi, khiến uy lực của cuồng phong ngay thoạt đầu đã tỏ ra lợi hại. Lão Quỷ Cước vì thế vẫn bị trôi dần về phía sau, chỉ khi hai vòng tay của lão nhờ thít chặt vào hai cổ chân của Tiểu Quặt mới không bị trôi tiếp.
“Ù… ù…”
Cuồng phong quái đản vừa lướt qua chỗ Tiểu Quặt và lão Quỷ Cước nằm liền tạo ra một loạt gào thất thanh khác.

- A… a…
Khi loạt gào này chấm dứt thì cuồng phong cũng theo đó biến tan. Tiểu Quặt nhân cơ hội đó, lên tiếng tỏ bày ý định với lão Quỷ Cước:
- Lão có thể hiểu chút nào về những gì vừa xảy ra chăng? Ta nghĩ không phải chỉ có hai nhân vật vừa rồi vì tiến vào Giao Thiên động sau lão và vì không biết nên lỡ vận dụng chân lực, hậu quả là họ cùng chết thảm. Thế cho nên, ta quyết định quay lại, kẻo còn thêm một vài nhân vật nữa tiến vào làm cho cuồng phong cứ nối tiếp nhau xuất hiện thế này, ôi chao, trước sau gì ta và lão cũng đừng mong toàn mạng.
Lão Quỷ Cước vì vừa thoát cơn nguy hiểm nên một lẫn nữa theo đôi chân của Tiểu Quặt để tiến dần lên:
- Ta nhất quyết không bỏ cuộc, huống hồ đã vừa biết một cách minh bạch là hễ không dụng lực thì không bị nguy. Nhưng ta cũng không cho ngươi thoái lui. Vì dường như có ngươi bên cạnh, nói thật nha, hà… hà… không hiểu sao ta cảm thấy yên tâm hơn.
Tiểu Quặt lại co chân quẫy đạp:
- Nhưng ta không muốn tiếp tục mạo hiểm. Nếu thích, lão cứ tiến lên một mình. Hà tất kéo ta chết theo lão. Buông ta ra.
Quỷ Cước đã tiến đền cạnh Tiểu Quặt, lão cười và tai nó:
- Trước sau gì ngươi cũng chết. Vì nếu trái ý ta, dĩ nhiên ta buộc phải hạ sát ngươi ngay lúc này. Thôi nào, thà ngoan ngoản nghe theo ta, biết đâu ta và ngươi sẽ là hai nhân vật đầu tiên không chỉ an toàn lọt vào Giao Thiên động mà còn có cơ hội hãn hữu đắc thủ bảo vật thế nào cũng được ẩn giấu ở đây. Ha… ha…
Nó cố vùng vẫy:
- Lão đừng mong ta tin lời hứa hão của lão. Thả ta ra. Hạng người như lão dễ gì khi tìm thấy bảo vật lại không loại bỏ ta để độc chiếm cho riêng lão. Hãy buông ta ra nào.
Đáp lại tiếng nó kêu gào, từ phía sau, khá xa, chợt có tiếng người kêu vọng đến:
- Ai đang ở trong đó? Thật quái lại, sao vẫn có người toàn mạng sau khi loạt biến kinh hoàng vừa xảy ra?
Lão Quỷ Cước bịt kín miệng Tiểu Quặt. Lão còn thì thầm đe dọa:
- Lại có người vẫn muốn tiến vào đẻ tranh phần chiếm đoạt bảo vật. Nếu ngươi cứ lớn tiếng, có khác nào gây kinh động, tạo hy vọng cho lũ vô dụng kia kéo vào càng lúc càng đông? Hãy ngậm im miệng nếu như ngươi vẫn muốn sống.
Vì không có tiếng ai đáp lời, người vừa lên tiếng lúc nãy bỗng tỏ ra sinh nghi, càng kêu to hơn:

- Ai ở trong đó sao không lên tiếng? Đừng giả thần giả quỷ làm ta ngỡ lúc nãy không nghe rõ tiếng người. Có phải ngươi không mở miệng vì ngại sẽ có thêm ta cùng ngươi tranh đoạt bảo vật? Có phải như thế không? Hãy đáp đi.
Tiểu Quặt bị bịt miệng, dĩ nhiên không thể lên tiếng. Còn Quỷ Cước, thật dễ hiểu vì sao lão không muốn mở miệng.
Tuy nhiên, chỉ một thoáng sau chính lão lại lên tiếng, nghiến răng thì thầm vào tai Tiểu Quặt:
- Chúng ta sắp nguy nữa rồi. Gã vô dụng kia có lẽ vì nôn nóng, sợ mất cơ hội đoạt bảo vật nên ngu xuẩn vận dụng chân lực, đang dùng khinh công lao bừa vào đây. Ngữ này, cuồng phong quái đản thế nào cũng bộc phát. Hừ!
Chuỗi tiếng động âm u lại vọng đến.
“Ù… ù…”
Cũng là lúc tai Tiểu Quặt bắt gặp tiếng y phục giũ phần phật, cho biết quả nhiên đang có người từ phía sau lao khá nhanh vào.
“Vù…”
Lão Quỷ Cước chỉ còn mỗi một hành động là ôm cứng lấy thân hình Tiểu Quặt.
Tiểu Quặt đang khó chịu vì lão, giờ lại bị lão ôm siết, do giận dữ nên Tiểu Quặt thay vì ôm giữ vào mô đá lúc nãy thì vẫn cứ quẫy đạp vẫy vùng, cố thoát ra.
“Ù… ù…”
Cuồng phong ở những loạt bộc phát về sau không hiểu sao cứ càng lúc càng xuất hiện thật nhanh. Và chỉ thoáng chốc, cuồng phong đã cuộn đến chỗ Tiểu Quặt đang cùng lão Quỷ Cước kẻ xô ra người ôm quyện vào.
“Ù… ù…”
Bị cuồng phong tác động, lại do Tiểu Quặt không kịp thời ôm giữ vào mõm đá, nên ngay lập tức cả hai bị cuốn đi, lăn lông lốc dưới nền đá.
“Ù… ù…”
Lão Quỷ Cước dù bị quăng quật vẫn không buông rời Tiểu Quặt. Đã thế, lão còn rít the thé, hỏi Tiểu Quặt:
- Sao lần này cả ngươi cũng bị cuốn đi? Ngươi phải tìm cách giữ bản thân ngươi lại chứ? Hay đây là ngươi cố ý, để cả ngươi lẫn ta cùng chịu chung số phận là chết chẳng toàn thây.
Không cần nghe lão rít, bản thân Tiểu Quặt vì cũng muốn toàn mạng nên đang quơ loạn hai tay, hy vọng sẽ tình cờ chộp được vào một mô đá nào đó để giữ lại như đã một lần từng gặp may mắn như thế. Nhưng tiếc thay, nó như đã hết vận may, nó dù đã quơ loạn xạ thế

nào vẫn không chạm tay vào chỗ đang cần chạm. Vì thế, nó và lão Quỷ Cước vẫn tiếp tục cùng nhau lăng lông lốc.
Đúng lúc đó cuồng phong lướt qua bên trên nó.
"Ù… ù…"
Lần này cùng với cuồng phong còn xuất hiện kèm theo một tia chớp chói lòa.
Và tia chớp vụt tắt, lưu lại sau đó là một chuỗi gào thê thảm.
- A… a…
Tiếng gào vì vang lên quá gần khiến Tiểu Quặt khiếp đảm, bủn rủn toàn thân, đành vòng tay lên đầu, chủ ý để che kín hai tai, hầu đừng nghe nữa tiếng rên quá ư bi thảm đó.
Lão Quỷ Cước vẫn ôm quanh thân Tiểu Quặt, vẫn tiếp tục cùng Tiểu Quặt bị cuồng phong quăng quật thêm một lúc nữa, cho đến khi cuồng phong hoàn toàn tan biến.
Chỉ đến lúc đó Tiểu Quặt mới nghe thấy lại thanh âm của lão:
- Quang Hội Chiếu? Ôi chao, uy lực của nó thật lợi hại, đã thiêu cháy và hủy diệt toàn bộ thân xác của gã nọ. Quả là loại công phu đoạt quyền tạo hóa, không thể nào tin nổi cho dù bản thân ta vừa được tận mắt mục kích.
Lời của lão đã làm Tiểu Quặt nghi ngờ:
- Lão đã sao rồi?
Lão thở hắt ra, hỏi lại nó:
- Sao ngươi lại hỏi ta câu đó?
Tiểu Quặt thử cử động cựa thân mình, nhờ đó phát hiện vòng tay ôm giữ của lão vào lúc này không còn nhiều sức mạnh như đã có:
- Giọng của lão nghe yếu ớt lạ. Có vẻ lão không được khỏe. Đúng không?
Và vì nó động cựa nên vòng tay của lão như được nhắc nhở bỗng tự thít vào mạnh hơn.
- Ngươi đừng nghĩ thế mà tưởng có thể dễ trốn thoát khỏi tay ta. Hừ! Ta vẫn dư khỏe để bắt ngươi cùng ta…
Lời của lão liền gián đoạn. Vì lúc đó là lúc Tiểu Quặt cố tình vùng vẫy thật mạnh, thoát khỏi tay lão và đứng lên chạy bán mạng:
- Lão đâu thể dối được ta. Lão đã kiệt sức, giọng thì yếu, tay đã run, đừng mong có thể khiến được ta cùng chết chung với lão.
Nhưng Tiểu Quặt đã vui mừng quá sớm. Và bằng cớ là lão vẫn còn thừa năng lực chạy đuổi theo nó:
- Ta tuy bị quăng quật bầm dập khắp cả người, nhưng không lẽ ngươi không bị? Vì thế, ngươi đừng mong thoát khỏi tay ta. Hừ!
Tiểu Quặt cả kinh, cố chạy nhanh hơn. Để rồi tự lấy làm lạ là tại sao

nó vẫn đủ khỏe để chạy, nào có bị đau bầm đau dập khắp người như lão Quỷ Cước vừa nói. Và chỉ một lúc sau, nó chợt hiểu, khi tự đưa tay sờ soạng quanh người. Y phục lớp bên ngoài của nó lúc này tuy còn đó nhưng hầu như đã rách bươm. Trái lại, chỉ có lớp y phục bên trong là vẫn nguyên vẹn. Đủ cho nó hiểu dù bị quăng quật nhưng không hề hấn gì thì đó chính là nhờ lớp Thiên Tằm Bảo Y che chở. Mừng vì phát hiện này, nó cố tình cười vang:
- Nếu vậy, ta với lão thử cùng thi nhau chạy, liệu xem lão có còn đủ khỏe để đuổi kịp ta như lời vừa nói chăng. Ha… ha…
Tiểu Quặt nói xong vội chạy mau hơn, tin tưởng quãng thời gian dài từng gánh nước ở Kim gia trang ắt hẳn đây là lúc phát huy tác dụng, giúp nó loại bỏ lão Quỷ Cước vẫn tỏ ra quá độc ác với nó.
Nhưng nó có phần lầm. Lão Quỷ Cước dù đang có nhiều dấu hiệu cho thấy đã kiệt sức nhưng có lẽ nhờ vào bản lãnh cước quỷ, hoặc vì một nguyên do nào khác, vẫn đủ khỏe để tiếp tục chạy bám đuôi theo sau.
Vì hoài nghi nên nó vừa chạy vừa lớn tiếng hỏi lão:
- Lão không sợ cuồng phong lại xuất hiện sao? Lão dám dùng võ công, vận dụng chân lực đuổi theo ta à?
Đáp lại nó, lão cũng vừa chạy vừa phát ra những tiếng rít giận dữ:
- Đừng nghĩ ta ngu xuẩn, tự gieo họa cho bản thân như thế. Và thật ra không cần dùng đến khinh công, với quỷ cước, ta vẫn thừa năng lực đuổi theo ngươi. Hừ!
Tiểu Quặt thất kinh, thật không ngờ cái gọi là quỷ cước lại lợi hại đến như vậy. Vì thế, kể như không còn phương kế nào khả thi, Tiểu Quặt chỉ còn biết dốc hết toàn lực vào việc cắm đầu chạy.
Được một lúc khá lâu, khi nó vừa cảm thấy mệt thì bất đồ toàn thân nó bị va chạm mạnh vào một vách đá sù sì nhám nhúa.
“Huỵch.”
Nó vừa ngã lăn quay thì cạnh nó cũng có người té ngồi phịch xuống. Đồng thời có tiếng lão Quỷ Cước vừa thở phì phò vừa đe dọa:
- Sao ngươi không chạy nữa? Hết lối rồi ư? Đã vậy, kể như sinh mạng ngươi sẽ thuộc về ta định đoạt. Ngươi còn gì để nói nữa không? Hử?
Cũng có một vòng tay bắt đầu lần mò lên cổ nó và từ từ cuộn thít lại. Biết nó sẽ khó thoát và ắt hẳn sẽ không mong gì được lão Quỷ Cước buông tha, Tiểu Quặt vội vận dụng tâm cơ, thầm mong sẽ nghĩ được quỷ kế, kịp thoát cảnh thập tử nhất sinh này.
Và vách đá cứng vừa làm nó té ngã lại hóa ra là vật có thể giúp nó tự cứu. Nó chợt kêu:

- Có phải lão vừa bảo chạy đến đây là hết lối? Nếu thế, bảo vật lão cần chiếm đoạt sao không thấy lão tìm? Hay ở đây không hề có bảo vật?
Vòng tay đang thít quanh cổ nó bỗng tự nới ra. Thay vào đó là tiếng được lão Quỷ Cước thốt ra trong tâm trạng hoang mang:
- Ngươi không nhắc suýt nữa ta quên. Nhưng lạ thật, sao ta cũng không thấy bảo vật gì đó lẽ ra phải có?
Biết lão trúng kế, Tiểu Quặt chợt bảo:
- Có thể ở phía sau vách đá này vẫn còn lối thông, ắt sẽ dẫn đến chỗ ẩn giấu bảo vật?
Trúng kế nó, lão vội đứng lên:
- Ngươi đoán hay đấy. Vách đá này chỉ cao hơn khỏi đầu một ít, quả nhiên có thể leo vượt qua. Và nhất định ở phía sau phải là nơi tàng chứa bảo vật.
Lão vừa dứt lời, thật đúng ý Tiểu Quặt, nó chợt cảm nhận lão đang dùng khinh công để lao lên bên trên đỉnh vách đá.
Chợt có tiếng ai đó hốt hoảng, thều thào gọi để ngăn lão Quỷ Cước lại:
- Đừng vận dụng công phu. Đừng…
Nhưng lão Quỷ Cước đã vận dụng khinh công. Và lập tức từ đâu đó trên đỉnh vách đá liền xuất hiện một tia chớp sáng chói lòa làm Tiểu Quặt quá thất kinh vội nhắm tịt hai mắt. Tuy vậy, tai nó vẫn nghe loạt gào thê thảm của lão Quỷ Cước.
- A… a….

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 6
Chốn tuyệt địa ngộ cao nhân
Thạch Hương đàn não nề thất vọng

Quầng chớp sáng tuy không còn nhưng phải sau đó một lúc khá lâu cuồng phong vì xuất hiện muộn nên tan biến muộn.
Chờ khi tất cả yên ắng, Tiểu Quặt mới dám cất giọng run run, hỏi người nào đã vừa lên tiếng thều thào:
- Ai… ai vậy?
Đáp lại chỉ là một câu hỏi dành cho nó:
- Còn tiểu hài ngươi là ai? Sao không có chút lo lắng cho dù vừa mục

kích lão bằng hữu của ngươi vừa vong mạng?
Đã hỏi ngươi không được đáp lại còn bị vặn hỏi ngược như thế, Tiểu Quặt vì hậm hực nên lầu bầu:
- Lão quỷ đó nếu là lão bằng hữu thì việc gì hết lần này đến lần khác cố tìm cách sát hại kẻ hèn này? Tôn giá ắt hẳn không biết lão quỷ đó còn được mọi người gọi là Quỷ Cước, một trong những nhân vật gì đó được mệnh danh là yêu tinh ma quỷ.
Tiếng của nhân vật đó phì cười:
- Là nhất ma, nhị ác, tam quỷ, tứ yêu, đâu phải yêu tinh ma quỷ gì đâu như tiểu hài ngươi vừa nói sai. Mà cũng phải, thảo nào khi nãy bổn bảo chủ có nhìn thấy thái độ của Quỷ Cước như muốn bóp cổ tiểu hài ngươi cho kỳ chết. Hóa ra chỉ vì bi Quỷ Cước chạy đuổi, tiểu hài ngươi tình cờ lọt vào đây?
Tiểu Quặt nghe mà giật mình:
- Bảo chủ? Nghe tôn giá tự xưng, tiểu bối chợt nghĩ ngay đến diễn biến đã xảy ra cách đây đã một ngày một đêm. Có phải tôn giá chính là bảo chủ Vạn Thạch bảo, tính danh Tôn Phong Kiệt?
Giọng nọ dù vẫn thều thào nhưng cũng tỏ ra ngạc nhiên:
- Chỉ mới một ngày một đêm thôi sao? Vậy mà bổn bảo chủ ngỡ bản thân nhờ may nên đã tồn tại ở đây lâu lắm rồi. Nhưng sao tiểu hài ngươi cũng biết chuyện bổn bảo chủ xông vào Giao Thiên động? Có phải đêm đó tiểu hài ngươi cũng có mặt?
Tiểu Quặt đáp lại, nhưng vì miễn cưỡng nên chỉ nói một phần sự thật:
- Tiểu bối chỉ vì tình cờ nên đêm qua có lân la mò lên đỉnh Giao Thiên. Nhờ đó vô tình nghe bảo chủ lớn tiếng quát mắng, sau lại thấy bảo chủ xông vào Giao Thiên động này. Vậy hóa ra bảo chủ vẫn toàn mạng. Nhưng sao không quay ra thay vì cứ lưu lại chốn nguy hiểm này?
Có tiếng thở dài não nuột:
- Tiểu hài ngươi không biết võ công quả là điều may. Đâu như bổn bảo chủ vì ỷ trượng vào bản lãnh nên chỉ suýt nữa là mất mạng như Quỷ Cước vừa rồi. Giờ đây, bổn bảo chủ đã như một phế nhân, tứ chi gãy vụn, có muốn quay ra cũng lực bất tòng tâm. Hà…
Tiểu Quặt thấy bất nhẫn:
- Được rồi, để tiểu bối đưa bảo chủ thoát ra.
Giọng thều thào bảo:
- Tiểu hài ngươi thật tốt. Nhưng bổn bảo chủ chỉ xin đành tâm lĩnh vậy.
Nó kinh nghi:

- Sao thế? Hay bảo chủ ngại tiểu bối không đủ lực đưa cả hai cùng thoát?
- Không phải thế. Mà chỉ vì….
Tiểu Quặt dựa theo hướng có thanh âm, vội tiến lại gần Tôn Phong Kiệt:
- Bảo chủ xin chớ ngại. Huống hồ từ nhỏ đến giờ, chí ít cũng nhiều năm dài tiểu bối đã quen gánh nước, việc nặng nhọc như thế vẫn còn kham nổi, sá gì chuyện đưa bảo chủ cùng thoát đi?
Nhờ đến gần nên Tiểu Quặt phát giác thêm bảo chủ Vạn Thạch bảo đến nhịp hô hấp cũng yếu ớt. Tuy vậy Tôn Phong Kiệt vẫn gượng thều thào hỏi nó bằng giọng quan tâm:
- Ngươi từ nhỏ đã quen với những việc lao dịch nặng nhọc? Tiểu hài ngươi không có ai nuôi dưỡng cưu mang sao?
Nó chạm tay vào thân hình mềm oặt của Tôn Phong Kiệt, vừa tìm chỗ để ôm nhấc Tôn Phong Kiệt lên, vừa nói cho qua chuyện:
- Tiểu bối, thân sinh phụ mẫu đều mất cả, còn lại một a di. Nhưng vì nghịch ngợm phá phách nên tiểu bối vẫn thường bị di phu xử phạt.
- Tính danh ngươi là gì?
Toàn thân Tôn Phong Kiệt chỗ nào cũng mềm nhũn khiến Tiểu Quặt thất vọng vì không có cách nào ôm nhấc lên:
- Dương Cần. Đó là tính danh của tiểu bối.
- Dương Cần? Tiểu hài ngươi ở họ Dương? Vậy ngươi có biết ai là Dương Thế Tôn chăng?
Nó đáp:
- Dương Thế Tôn là ai? Tiểu bối không biết, chỉ biết thân phụ tiểu bối tên Dương Bân. Chết rồi.
- Dương Bân? Chưa nghe bao giờ. Thảo nào tiểu hài ngươi không biết võ công. Mà này, ngươi đừng phí công đưa bổn bảo chủ cùng thoát. Bổn bảo chủ thà lưu mạng vĩnh viễn ở đây hơn là quay ra.
Tiểu Quặt kinh ngạc:
- Sao vậy, bảo chủ?
Tôn Phong Kiệt thở dài:
- Tiểu hài ngươi đã không thể nhấc ta lên, có phải vì một phần lớn toàn bộ xương cốt của ta đều vỡ vụn sau khi bị cuồng phong quăng quật nhiều lần. Ngươi thấy đó, một kẻ tàn phế như vậy, nếu có cơ hội quay trở lại liệu còn xứng đáng là bảo chủ Vạn Thạch bảo từng được đồng đạo khắp võ lâm kính nể? Hay ta chỉ bị mọi người cười chê do đã trở nên vô dụng, khiến uy danh Vạn Thạch bảo gần trăm năm tồn tại sẽ vì thế bị hủy diệt?
Nó bảo:

- Miễn sống là được, sá gì những lợi danh hoặc hữu dụng hay không để cam tâm chịu vùi thân tại nơi này mãi mãi? Trừ phi đó là những điều tỏ ra hết sức hệ trọng đối với bảo chủ, quan trọng hơn cả tính mạng.
Tôn Phong Kiệt lại phì cười:
- Tiểu hài ngươi không biết võ công, lại chưa ngày nào thử mang thân phận một nhân vật giang hồ, chỉ có thể nói đối với kiếp người, không có gì quan trọng bằng sinh mạng. Nhưng sự thật, tiếc thay, hoàn toàn không dễ như ngươi nghĩ.
Nhờ có một lúc nghĩ ngơi nên bây giờ Tiểu Quặt cảm thấy đã hồi phục. Nó khom người sát xuống, cố luồn hai tay vào phía dưới tấm thân mềm nhũn của Tôn Phong Kiệt:
- Dễ hay không cũng được. Bây giờ để tiểu bối sẽ đưa bảo chủ lui ra. Vì tiểu bối thật tâm không nỡ để bảo chủ nằm mãi ở nơi này.
Tôn Phong Kiệt bất chợt kêu đau:
- Đừng. Vì ngươi làm thế có khác nào khiến Tôn Phong Kiệt ta mau chết.
Nó lo lắng:
- Bảo chủ xin hãy cố chịu đựng. Nếu không…
- Được rồi. Vì ngươi nhân hậu, nếu có thể, sao ngươi không hứa giúp ta hoàn thành một việc?
Tiểu Quặt chột dạ:
- Giúp bảo chủ? Có phải bảo chủ mong muốn dù mất mạng cũng chỉ là một lần được nhìn thấy tận mắt bảo vật ở đây?
Tôn Phong Kiệt thêm một lần nữa phì cười:
- Toàn bộ võ công của ta đều bị thất tán, hơn nữa tấm thân đã tàn phế, cho dù ở đây có bảo vật, ta chẳng thiết nhìn thấy để làm gì.
Nó hỏi:
- Nhưng bảo chủ vẫn muốn tiểu bối giúp hoàn thành một việc?
Tôn Phong Kiệt bảo:
- Là một việc có quan hệ đến sự tồn vong của bổn bảo. Nếu ngươi thoát và chịu hứa giúp ta, ta dù đang lâm cảnh ngộ bi thảm này vẫn có cách đền đáp ân tình của tiểu hài ngươi.
Tiểu Quặt lắc đầu:
- Giúp thì giúp, quân tử thi ân bất cầu báo. Xin bảo chủ chớ nghĩ tiểu bối vì vẫn còn là một đứa bé nên hễ nhờ việc gì đều phải có sự đền đáp mới ưng nhận.
Tôn Phong Kiệt bỗng thở ra:
- Tiểu hài ngươi không những nhân hậu mà còn tỏ ra rất ngoan ngoãn. Ước chi nhi tử của ta là Tôn Nhân Long, Nhân Phụng chỉ cần

có một phần nhỏ những đức tính như thế thì hay biết mấy. A…
- Bảo Chủ có những hai hậu nhân cốt nhục ư?
- Nhân Long là ca ca, tiểu muội muội của Nhân Long là Nhân Phụng. Nhưng gộp cả hai lại, ta nghĩ, chúng không thể nào có đởm lược, dũng khí hoặc có nhiều lòng nhân từ như tiểu hài. Nhưng thôi, đó chỉ là tư sự của riêng Tôn gia, không liên quan đến điều ta đang chờ tiểu hài ngươi nhận lời hứa giúp.
Tiểu Quặt đành hứa:
- Xin bảo chủ cứ nói. Tiểu bối hứa, ngay khi có cơ hội sẽ thay bảo chủ thành toàn.
Tôn Phong Kiệt tỏ ra rất cẩn trọng:
- Tiểu hài có thể lập trọng thệ, quyết giữ kín điều ta nhờ, không bao giờ tiết lộ cho bất luận ai khác biết?
Cảm nhận điều sắp được nhờ ắt hẳn rất quan trọng. Tiểu Quặt đắn đo:
- Nếu đều đó là hệ trọng đến vậy, bảo chủ đã cân nhắc kỹ chưa? Chỉ sợ tiểu bối không đủ bản lãnh thực hiện điều bảo chủ nhờ.
Tôn Phong Kiệt cười:
- Hảo. Ngươi càng biết cân nhắc đắn đo càng chứng tỏ vận số của Vạn Thạch bảo vẫn còn nhiều may mắn. Nhờ đó mới xui khiến Tôn Phong Kiệt ta dù sắp phải từ giả cõi đời vẫn tìm được một người vừa ý như tiểu hài để phó giao đại sự.
Nó ngơ ngác:
- Vì sao bảo chủ bỗng có một tâm trạng cao hứng?
Tôn Phong Kiệt giải thích:
- Nếu là những kẻ khác, ắt hẳn vừa thoạt nghe ta nhờ vả một điều hệ trọng, lại còn căn đi vặn lại, bảo phải lập trọng thệ. Giả như kẻ đó có lòng tham tất sẽ hứa bừa và cũng lập tức phát thệ ngay để cho ta tin. Vậy thì lời hứa của kẻ đó chỉ là giả dối, nếu không muốn bảo miệng thì hứa nhưng trong lòng thì sẵn mưu đồ. Không được như ngươi đã tỏ ra đắn đo trước khi ưng nhận, lại còn lo sợ bản thân khó thể bảo toàn đều đã hứa. Chẳng phải cho thấy tiểu hài ngươi chính là người đủ cho Tôn Phong Kiệt ta tin tưởng phó giao đại sự sao?
Nó vẫn lo lo:
- Nhưng liệu tiểu bối có thực hiện được chăng?
Tôn Phong Kiệt lập tức quả quyết:
- Đương nhiên là được, còn thừa nữa là khác. Vì điều ta muốn nhờ chỉ là thế này.
Theo Tôn Phong Kiệt nói thì trước khi có quyết định sẽ mạo hiểm xông vào Giao Thiên động, Tôn Phong Kiệt vì ngại sẽ gặp chuyện bất

tường nên đã đem theo một vật chí báu của Vạn Thạch bảo giấu vào chỗ chỉ có một mình Tôn Phong Kiệt biết. Và tình cảnh lúc này, do Tôn Phong Kiệt không muốn xuất hiện trở lại trước mọi người với tấm thân tàn phế nên quyết định chọn Tiểu Quặt để phó giao địa điểm cất giấu báu vật đó. Tôn Phong Kiệt còn dặn:
- Ta cũng không muốn tiểu hài ngươi vội đem điều bí ẩn này tiết lộ cho Nhân Long hay Nhân Phụng biết, cho dù chúng chính là cốt nhục của ta. Trái lại, ngươi cứ tạm giấu kín. Chờ khi nào một trong hai, hoặc cả hai đều tỏ rỏ đủ bản lãnh đảm đương đại cuộc, khi đó tùy tiểu hài ngươi muốn tiết lộ chỗ cất báu vật chí báu cho Nhân Long hay Nhân Phụng biết cũng được.
Tiểu Quặt hoang mang:
- Phải như thế nào mới được xem là đủ bản lãnh đảm đương đại cuộc.
Tôn Phong Kiệt thố lộ:
- Cả hai từng nhiều lần làm ta thất vọng, vì thế chúng buộc ta phải có những bố trí thỏa đáng. Tiểu hài ngươi hãy cứ như thế này thực hiện. Nếu mai hậu phát hiện chúng thối chí ngã lòng, tìm cách xa lánh Vạn Thạch bảo, thì đừng bao giờ tiết lộ chỗ cất giấu cho chúng. Hoặc giả có một trong hai, cũng có thể là cả hai cùng rắp tăm muốn tranh đoạt cương vị bảo chủ Vạn Thạch bảo, cũng không nên cho chúng biết nơi đó để làm gì. Và nếu tình huống đó thật sự xảy ra, tốt nhất, có lẽ tự ngươi nên tìm đến chỗ ta vừa điểm chỉ, phàm vật gì được ta giấu ở đó, ngươi có quyền tùy nghi quyết định. Hoặc sử dụng cho bản thân ngươi, hoặc hủy bỏ đi nếu ngươi không muốn đa mang gánh nặng. Rõ chưa?
Nó thở dài:
- Bảo chủ đã tỏ ra quá nghiêm khắc với lệnh lang và lệnh ái. Làm thế này, một phần thì quá đáng, phần khác thì vô tình phó giao cho tiểu bối một trọng trách quá ư nặng nề. Nhỡ tiểu bối vì một lúc động lòng tham, cho dù lệnh lang hoặc lệnh ái hội đủ điều kiện tiếp nhận báu vật, tiểu bối thay vì giao cho họ, lại chiếm hữu cho bản thân thì sao?
Tôn Phong Kiệt vẫn một mực kiên định:
- Càng biết nghĩ như tiểu hài ngươi thì càng khiến Tôn Phong Kiệt này trêm tin tưởng và nghĩ là đã không phó giao đại sự lầm người. Hãy cứ như thế đi. Còn bây giờ là đến lượt phần đền đáp của bổn bảo chủ. Hãy nghe đây.
Nó cũng một mực khước từ:
- Chỉ là giúp bảo chủ giữ kín một việc, đâu đáng gì để tiểu bối tiếp nhận sự đền đáp. Xin bảo chủ miễn cho.

Nhưng Tôn Phong Kiệt bảo:
- Tiểu hài ngươi đâu đã biết ta toan đền đáp như thế nào, vội gì đã khước từ làm ta thất vọng? Chỉ là vật mọn, ngươi nên nhận cho ta yên tâm.
Nó miễn cưỡng hỏi:
- Chỉ là một vật mọn thôi ư? Là vật gì?
- Hãy tìm hộ ta, trong bọc áo. Một vật có hình cầu, nhỏ bằng đầu ngón tay.
Tiểu Quặt nhớ đến cũng một vật tương tự như thế đã được Lục Thân di tặng:
- Vật đò liệu có mang màu đỏ chăng?
Tôn Phong Kiệt hoài nghi:
- Sao tiểu hài ngươi chợt quan tâm đến màu sắc?
Nó bịa ngay một lời đáp:
- Vì tiểu bối có một lần nghe nói một vật tương tự, được gọi là Hỏa Khí Diêm La Cầu.
Tôn Phong Kiệt kêu:
- Đó là lợi khí thành danh của Quỷ Diêm La, đại tỷ tỷ của Quỷ Cước. Tiểu hài ngươi sao lại vô phúc, gặp phải cả hai quỷ trong Tam Quỷ.
Tiểu Quặt kinh hãi, nào có ngờ sư phụ của Lục Thân lại là nhân vật được xếp chung với Quỷ Cước thành Tam Quỷ.
May thay, Tôn Phong Kiệt chỉ kêu như thế rồi thôi, không căn vặn gì nữa về Hỏa Khí Diêm La Cầu. Đồng thời, Tôn Phong Kiệt bảo:
- Vật mọn ta định trao tặng tiểu hài ngươi chỉ là một hoàn linh đan. Có màu gì ta không rõ lắm, vì linh đan được một lớp sáp bao bọc kín ở bên ngoài. Ngươi tìm được chưa?
Nhờ có cơ hội mò tìm trong khắp bọc áo của Tôn Phong Kiệt nên Tiểu Quặt ngoài việc đã tìm thấy vật đó còn có thêm chút hiểu biết là vẫn có chỗ để nâng Tôn Phong Kiệt lên và không ngại gây ra đau đớn. Nó bảo:
- Tìm thấy rồi. Nhưng giờ thì…
Chợt ngay trên đỉnh vách đá, chỗ lúc nãy đã phát ra một tia chớp sáng, bỗng xuất hiện cuồng phong.
"Ù… ù…"
Tiểu Quặt sợ hãi cúi mọp xuống vừa vặn nghe Tôn Phong Kiệt lẩm bẩm:
- Lại thêm một người nữa tự tìm cái chết. Giao Thiên động này từ khi tồn tại đã vô hình chung trở thành mồ chôn không biết bao nhiêu anh hung hào kiệt võ lâm. Mà nào nó có tàng chứa bảo vật gì cho cam? Tất cả chỉ là lời đồn đại khiến từng người từng người vì hiếu kỳ nên

uổng mạng. A…
Cuồng phong lao vút đi thật xa, mãi sau đó khá lâu mới có chuỗi tiếng gào mơ hồ vọng đến. Điều đó khiến Tiểu Quặt kinh nghi:
- Tiếng gào vang lên quá xa. Chẳng lẽ Giao Thiên động chỉ là một xuyên sơn đạo ngầm và dài thật dài?
Tôn Phong Kiệt chỉ chép miệng không đáp. Vừa lúc đó lại có cuồng phong dấy lên và nhanh chóng lao vút qua chỗ Tiểu Quặt vẫn ngồi cạnh Tôn Phong Kiệt.
"Ù… ù…"
Dĩ nhiên sau đó lại có một chuỗi tiếng gào mơ hồ vọng đến. Nhưng lần này, tiếng gào bỗng làm Tiểu Quặt nộ hùng tâm. Nó bảo:
- Nếu có thể minh chứng trong này không hề có bảo vật, bảo chủ nghĩ xem, liệu có thể vì thế sẽ không còn ai tự lao đầu vào đây tìm cái chết?
Tôn Phong Kiệt nghi ngại:
- Tiểu hài ngươi đang có ý gì?
Tiểu Quặt nhăn nhó:
- Lúc này dường như đang có khá nhiều người tìm cách tiến vào. Họ mất mạng vì họ dụng lực, cho dù điều đó chỉ có hại đến mạng họ nhưng vẫn là nguyên do khiến tiểu bối không biết đến lúc nào mới dám quay ra.
Tôn Phong Kiệt hiểu:
- Cuồng phong sẽ làm ngươi khốn đốn, bởi họ cứ liên tiếp tiến vào. Ý của ngươi đúng là như thế?
Tiểu Quặt gật đầu:
- Và còn nữa. Đó là biết đâu vẫn có rất nhiều nhân vật đang chờ ở bên ngoài. Cho dù họ không tiến vào thì họ cứ ở đó nên lúc tiểu bối quay ra, ắt hẳn sẽ bị…
Tôn Phong Kiệt càng thêm hiểu:
- Họ sẽ nghi ngờ, cho rằng ngươi có thể toàn mạng thì bảo vật họ đang thèm khát cũng có thể đã lọt vào tay ngươi, đúng không? Vậy ý ngươi muốn hành động thế nào?
Nó đáp:
- Đằng nào cũng một lần quay ra, nếu tiểu bối nhờ may mắn vẫn toàn mạng, chi bằng cứ thử kiếm tìm bảo vật. Để sau đó, cứ sự thực thế nào thì liệu cách nói cho họ rõ sự thật thế ấy. Chỉ có cách đó mới khiến cho mọi người mãi sau này không ai bị uổng mạng nữa.
Tôn Phong Kiệt chợt lo:
- Ngươi dám mạo hiểm cả sinh mạng ngươi thật sao?
Tiểu Quặt gượng cười:

- Không mạo hiểm cũng không được. Vì trước sau gì tiểu bối cũng phải một lần đối diện với mọi người, đúng không? Duy chỉ ngại là nếu tiểu bối mất mạng sẽ không ai giúp bảo chủ thực hiện điều bảo chủ vừa nhờ giúp.
Tôn Phong Kiệt bật cười:
- Đến sinh mạng, tiểu hài ngươi còn dám vì đại cục võ lâm mà mạo hiểm hy sinh thì sá gì chuyện cỏn con ta đã nhờ cũng sẽ có thể không còn người thực hiện? Chớ quá lo, Tôn Phong Kiệt ta chính là vì sự an nguy của võ lâm nên mới vào đây. Bây giờ, tuy chỉ còn là tấm thân tàn ma dại tàn phế nhưng để giúp ngươi, còn một chút hơi thở tàn ta cũng cam nguyện giúp ngươi.
Tiểu Quặt cười theo:
- Nghĩa là bảo chủ chấp thuận để tiểu bối đưa đi cùng?
Tôn Phong Kiệt bảo:
- Đương nhiên. Và nếu minh bạch bảo vật không hề có, ắt hẳn chỉ có ta lên tiếng trước mọi người mới khiến bọn ho tin ta, thay vì để một tiểu hài như ngươi dù nói thế mấy cũng khó lòng làm họ tin.
Tiểu Quặt liền gượng nhẹ, nâng Tôn Phong Kiệt lên:
- Trước tiên chúng ta phải leo vượt qua vách đá. Bảo chủ cố chịu đựng được không?
Tôn Phong Kiệt đang cố nén nhịn cơn đau và ái ngại:
- Có thêm ta, liệu ngươi leo vượt qua được không?
Không thể đáp là đã từng khổ luyện việc leo trèo, Tiểu Quặt chỉ nói:
- Tiểu bối chỉ biết tận lực. Mong rằng thời gian dài lao dịch nặng nhọc sẽ đủ giúp tiểu bối có thừa sức đưa bảo chủ cùng đi. Xem nào.
Vừa khẽ quát, Tiểu Quặt vừa nhón chân, tìm cách đặt Tôn Phong Kiệt có thể nằm nhẹ nhàng ngay trên bề mặt của đỉnh vách đá quả thật chỉ cao hơn đầu người một ít. Sau đó mới đến lượt nó thót người leo lên.
Lúc lên đến nơi, Tiểu Quặt lại vội nâng Tôn Phong Kiệt đi tiếp.
- Cầu mong sao vào lúc này ở bên ngoài đừng có ai hăm hở tiến vào, vì nếu cuồng phong lại phát động thì cái mạng của tiểu bối cùng với bảo chủ e khó…
Nói đến đây Tiểu Quặt đột ngột ngưng lời, đồng thời cũng vội vàng dừng chân.
Lấy làm lạ, Tôn Phong Kiệt khẽ hỏi:
- Có chuyện gì?
Nó nghiêm giọng đáp:
- Có một hẻm vực. Chỉ suýt nữa tiểu bối đã sa chân ngã xuống.
Tôn Phong Kiệt động tâm:

- Không lẽ bảo vật ở dưới đáy vực?
Tiểu Quặt đặt Tôn Phong Kiệt nằm xuống:
- Hư thực thế nào, có lẽ đích thân tiểu bối phải thử leo xuống dưới đó mới biết.
Tôn Phong Kiệt ngăn lại:
- Đừng mạo hiểm. Nhỡ đáy vực quá sâu, ngươi tụt xuống được nhưng leo lên không được thì sao?
Tiểu Quặt vẫn quyết tâm:
- Tiểu bối đã nói, không thể quay lui. Nhưng bảo chủ yên tâm, tiểu bối hứa sẽ hết sức cẩn trọng. Nhất định tiểu hối sẽ quay lại.
Đang loay hoay tìm cách tụt xuống, Tiểu Quặt chợt nghe Tôn Phong Kiệt gọi:
- Phải hết sức bảo trọng nha, hài tử. Ước chi Tôn Phong Kiệt ta có một hảo điệt nhi hào khí ngút trời như hài tử ngươi.
Nó cảm kích, lên tiếng:
- Bá bá chớ lo, tiểu điệt quyết sẽ quay lại nguyên vẹn.
Tôn Phong Kiệt nghẹn ngào:
- Ngươi khá lắm. Ta thật diễm phúc khi được ngươi gọi là bá bá. Nhớ phải cẩn trọng đấy.
Tiểu Quặt đã dễ dàng tụt xuống. Vì khắp vách đá hầu như quờ vào đâu cũng có chỗ bấu tay hoặc đặt chân. Được một lúc, Tiểu Quặt từ dưới đáy vực gọi vọng lên:
- Đáy vực không sâu lắm, lại có khá nhiều dây leo. Không có bảo vật. Thay vào đó lại có thêm vách đá khác. Tiểu điệt định leo lên, tìm cách đưa bá bá xuống đây, sau đó thi leo qua vách đá thứ hai. Bá bá không ngại chứ?
Tôn Phong Kiệt ngẫm nghĩ một lúc mới đáp vọng xuống:
- Cũng có thể sau vách đá thứ hai sẽ có lối đưa đến chỗ tận cùng của Giao Thiên động. Hài tử ngươi hãy liệu sức, nếu không thể đưa ta đi thì thôi.
Tiểu Quặt bật cười:
- Bá bá đâu nặng hơn thùng nước chứa đầy kim thiết tiểu điệt từng gánh. Huống hồ khi đó tiểu điệt lại gánh cả đôi. Tiểu điệt sẽ thừa sức đưa bá bá cùng đi.
Sau khi quơ tìm vài đoạn dây leo thật chắc, Tiểu Quặt trèo lên. Một lúc sau, với Tôn Phong Kiệt đã được buộc cẩn thận trên lưng, Tiểu Quặt thận trọng tụt xuống.
Đến đáy, Tiểu Quặt tiến lại gần vách đá thứ hai và nghe Tôn Phong Kiệt tặc lưỡi thở dài:
- Đáy vực không sâu, hai bờ vực cũng chỉ cách nhau không đến hai

trượng. Đều là những trở ngại không hề khó đối với người từng luyện qua công phu võ học. Dẫu vậy, nếu vận dụng võ học ở đây nghĩa là tự tìm cái chết. Còn như không vận dụng chân lực thì những trở ngại thoạt ngỡ là dễ dàng này lại hóa ra điều thiên nan vạn nan có thể bảo không một ai đủ lực vượt qua.
Tiểu Quặt kêu:
- Tiểu điệt qua được. Bá bá thấy rồi còn gì, tiểu điệt thừa bản lãnh qua được.
Tôn Phong Kiệt phì cười:
- Ta nào đã nói xong. Không sai, chỉ có hài tử Dương Cần ngươi nhờ đã quen lao dịch từ nhỏ, tuy không am hiểu võ học nhưng lại có sức vóc hơn người. Quả thật, ở trên đời này nếu có ai đủ lực qua được thì chỉ có một mình hài tử ngươi thôi. Ta còn đoán, há lẽ đây là số phận dành cho mỗi hài tử ngươi? Thôi, được rồi, leo lên đi.
Tiểu Quặt phấn khích leo lên, cho dù lần này sức đeo trì ở ngay trên lưng nó, nghĩa là trọng lượng của Tôn Phong Kiệt không hiểu sao cứ càng lúc càng nặng.
Dẫu vậy, Tiểu Quặt vẫn đủ lực đưa Tôn Phong Kiệt lên. Nó đưa mắt nhìn nhìn xa xa và bật kêu:
- Có ánh sáng? Bá bá nhìn thấy chăng? Có ánh sáng lờ mờ ở phía trước.
Đáp lại tiếng kêu mừng rỡ của Tiểu Quặt, giọng nói của Tôn Phong Kiệt chừng như hụt hẫng:
- Đó không phải là thứ ánh sáng bình thường, trái lại còn hòa lẫn một ánh vàng kỳ quái. Không lẽ ở ngay đấy quả có thần binh cổ khí, từ đó ánh ra sắc vàng?
Tôn Phong Kiệt vừa dứt lời, từ phía sau lưng cả hai chợt có thanh âm khào khào bất ngờ vang lên tán dương:
- Tôn Phong Kiệt ngươi quả không hổ danh bảo chủ Vạn Thạch bảo. Kiến văn thật uyên bác, mục lực cũng không kém tin tường.
Tiểu Quặt giật mình quay lại:
- Ai?
Tôn Phong Kiệt cũng rúng động:
- Bằng hữu nào đủ bản lãnh đến đây, lại còn nhận rõ tôn mỗ là bảo chủ Vạn Thạch bảo?
Và Tiểu Quặt chỉ nhìn thấy một đống lù lù, với tiếng phát ra cũng từ đống đó:
- Mỗ ở họ Liễu, từng vào đây trước Tôn bảo chủ khá lâu. Hy vọng ngươi vẫn chưa quên ta?
Tôn Phong Kiệt giật mình:

- Liễu Tuyết Đan? Có thật các hạ là Liễu Tuyết Đan năm năm trước từng nghe bảo đã xông vào Giao Thiên động, dẫn đến việc bặt vô âm tín? Sao các hạ vẫn còn sống sau ngần ấy năm ở chốn này?
Tiểu Quặt động tâm, cúi người nhìn đống lù lù nọ:
- Tiểu điệt có biết một vị tỷ tỷ gọi là Liễu Tuyết Thanh. Chẳng hay tôn giá có biết Thanh tỷ?
Đống lù lù chợt lảo đảo đứng lên, tự nhận bản thân chính là Liễu Tuyết Đan:
- Đấy chính là ái nữ duy nhất của Liễu Tuyết Đan ta. Tiểu tử ngươi đã gặp Thanh nhi khi nào? Hiện nay Thanh nhi ra sao? Có lo lắng không vì không còn nghe nói đến ta?
Tiểu Quặt nào dám tỏ lộ, nói rằng chỉ mới gặp Liễu Tuyết Thanh gần đây. Vì bây giờ nó đã biết chuyện nó vào đây là do nhị viện Thiên La, Cửu U sai khiến. Và dù chuyện này có được tiên nương Thiên La viện che giấu, Cửu U dẫu sao cũng là một liên minh cùng với Thiên La, mà theo Lục Thân cho biết thì đây gọi là nhị viện liên minh với mưu đồ có thể khiến Tôn Phong Kiệt bảo chủ Vạn Thạch bảo tức giận. Tiểu Quặt đành đáp cho qua chuyện:
- Là nhi tử, dĩ nhiên Thanh tỷ rất lo lắng, vẫn hằng mong muốn sẽ có ngày cùng bá phụ đoàn viên. Gặp được bá phụ như thế này là tốt rồi. Có phải bá phụ không thể tự thoát ra ngoài cho dù rất muốn? Nếu vậy, xin bá phụ yên tâm, Thanh tỷ luôn đối xử tốt với tiểu điệt, đợi một lúc tiểu điệt sẽ đưa bá phụ cùng thoát.
Tôn Phong Kiệt chợt hắng giọng:
- Hài tử ngươi có quen biết ái nữ của họ Liễu ư? Sao lạ vậy, ngươi tuy không am hiểu võ công, cũng chưa ngày nào hành tẩu giang hồ như một nhân vật võ lâm đích thực, cớ sao lại có duyên số, liên tiếp gặp và quen biết toàn là những nhân vật… à… à…
Liễu Tuyết Đan dù đã tự đứng lên nhưng sau một hồi lảo đảo vẫn đành buông người ngã ngồi xuống, như thể chỉ nội chuyện đứng lên cũng là điều vượt quá sức Liễu Tuyết Đan. Tuy vậy, Liễu Tuyết Đan vẫn tỏ bày lòng giận dữ bằng cách lên tiếng ngắt ngang lời của Tôn Phong Kiệt. Liễu Tuyết Đan bảo:
- Họ Tôn ngươi định nói gì? Ngươi bảo duyên số là duyên số làm sao, hử? Vậy chuyện tiểu tử vì tình cờ vào đây nên bắt gặp một kẻ thân tàn ma dại như ngươi, có phải ý ngươi muốn nói đấy là phúc cho tiểu tử sao? Đã vậy, ngươi còn không biết ngượng, thấy chỉ có tiểu tử mới có thể cứu ngươi, bèn vội vàng bắt quàng làm họ, tự nhận là bá bá, nghe thật chói tai.
Tiểu Quặt ngơ ngẩn nhìn cả hai:

- Sao thế này? Nhị vị bá bá chẳng phải từng quen biết nhau sao? Lẽ ra sau thời gian dài gặp lại, nhị vị bá bá phải vui mừng mới đúng, cớ sao lại tỏ ra bất hòa, nói toàn những lời hàm ý miệt thị nhau?
Tôn Phong Kiệt vì xương cốt toàn thân hầu như vỡ vụn nên thủy chung vẫn nằm một chỗ. Vì thế, Tôn Phong Kiệt thở dài ngao ngán:
- Quen biết thì đã sao? Cũng như hài tử ngươi với Quỷ Cước lúc mới rồi, ta thân phận thấp hèn làm gì dám tỏ ra vui mừng như thể họ Liễu là bằng hữu của ta? Nhưng dẫu sao nói như hài tử ngươi cũng đúng. Ta và họ Liễu kể như đã đặt một chân vào nhà mồ, đúng là không nên có những thái độ như ngươi vừa mục kích. Sắp chết rồi, cũng nên có chút nào đó gọi là tâm trạng thảnh thơi nhẹ nhỏm. Hà…
Liễu Tuyết Đan lập tức phản bác:
- Cảnh ngộ như ngươi đang hứng chịu, chỉ có ngươi mới là kẻ đã đặt chân vào mồ. Đâu thể đánh đồng với ta dẫu sao vẫn còn thụ hưởng thọ mạng trời ban dài hơn ngươi.
Nhờ chút ánh sáng lờ mờ từ xa xa phía trước nên Tiểu Quặt có thể bước đến gần và dò xét Liễu Tuyết Đan:
- Thân thể bá phụ gầy trơ xương, xin được hỏi, có phải sau ngần ấy năm không thể thoát ra, bá phụ vì không tìm đủ vật thực để nuôi thân nên sức lực cạn kiệt?
Liễu Tuyết Đan cố giữ cho thân hình ngồi vững dù rằng điều đó cũng tỏ ra quá khó:
- Ngươi quan tâm đến chuyện đó để làm gì? Hoặc do thương hại hoặc ngươi vì nghĩ ta cạn kiệt chân lực nên có ý xem thường ta. Nói mau?
Tiểu Quặt từ từ ngồi xuống, đối diện họ Liễu:
- Tiểu điệt hỏi không vì thương hại hoặc xem thường. Huống hồ có thương hại bá phụ cũng vô ích, bởi tiểu điệt dù rất muốn cũng không biết tìm đâu ra vật thực để giúp bá phụ ngay lúc này. Còn chuyện xem thường cũng không có. Vì như tiểu điệt vừa nói, Thanh tỷ luôn đối xử rất tốt với tiểu điệt, bá phụ lại là đấng sinh thành của Thanh tỷ, tiểu điệt tôn kính không hết, cớ đâu lại dám tỏ vẻ xem thường? Chỉ có điều, tiểu điệt nói như thế vì kỳ thực cũng muốn thành tâm khuyên bá phụ một câu.
Liễu Tuyết Đan nhấp nháy đôi mắt ngơ ngác vài lượt:
- Ngươi dám khuyên bảo ta? Khuyên như thế nào?
Nó đặt một tay lên, vai họ Liễu:
- Bá phụ chỉ có thể thụ hưởng tiếp thọ mạng trời ban nếu được tiểu điệt cứu thoát ra, đúng không? Vậy thì, đừng nói gì nữa, hãy gắng giữ gìn chút sức lực còn lại của bá phụ. Kẻo khi gặp điều bất ổn, chỉ

e đến sinh mạng bản thân cũng không giữ nổi, bá phụ còn mong gì có ngày cùng Thanh tỷ lệnh ái hội ngộ đoàn viên?
Liễu Tuyết Đan giận dữ cố hất tay Tiểu Quặt ra khỏi vai nhưng không được:
- Mau lấy tay ra. Ngươi lấy tư cách hoặc bản lãnh gì hăm dọa ta. Hử?
Tiểu Quặt lấy tay về:
- Tiểu điệt không hăm dọa, chỉ dám nhắc nhở bá phụ thôi. Đừng quên, nơi này không giống như đáy vực dưới kia, từng là chỗ có vị thế kín đáo giúp bá phụ sau ngần ấy năm dài vẫn không bị cuồng phong kỳ quái tiếp tục gây tổn hại đến sinh mạng. Chứ ở đây, chỉ cần bên ngoài kia có thêm người mạo hiểm xông vào, kẻ đó nếu dụng lực ắt làm cho cuồng phong dấy động, thử hỏi khi lâm cảnh đó lần nữa, bá phụ chi trì nổi sao?
Liễu Tuyết Đan ngớ người:
- Sao ngươi biết mấy năm qua ta vẫn náu mình dưới đáy vực?
Tiểu Quặt cười:
- Tiểu điệt tuy không biết võ công, cũng không có mục lực tinh tường, nhưng vẫn may còn có trí não để suy xét nhận định. Chính vì bá phụ từng náu thân dưới đáy vực, thứ nhất, ngờ đó bá phụ vẫn toàn mạng cho đến nay, thứ hai, bá phụ vì thế lẻn nghe phần nào câu chuyện giữa tiểu điệt và Tôn bá bá, lúc tiểu điệt toan tụt người leo xuống vực. Và sau cùng, vì bá phụ ở sẵn dưới đáy vực nên khi biết tiểu điệt có thể đưa Tôn bá bá tụt xuống sau đó leo lên, bá phụ liền nhân cơ hội đó, lẳng lặng bám theo đoạn dây leo còn thừa, lợi dụng sức của tiểu điệt để kéo bá phụ cùng lên. Tiểu điệt dám đoan quyết như thế vì khi nãy, lúc leo lên, sức nặng kéo trì tiểu điệt đã tỏ ra tăng lên bội phần. Và còn nữa, đoạn dây leo bá phụ hiện đang cầm trong tay minh chứng cho lời tiểu điệt vừa giải thích.
Tôn Phong Kiệt chợt lên tiếng mai mỉa:
- Ngỡ thế nào, hóa ra một Liễu Tuyết Đan từng khiến nhiều nhân vật giang hồ kinh tâm táng đởm mỗi khi nghe đến, kỳ thực vẫn có lúc dùng xảo kế để mưu cầu điều lợi cho bản thân. Ngươi nói vì ta thấy nhờ được nên bắt quàng làm họ, vậy hành vi lợi dụng của ngươi thì bảo như thế nào đây, hử?
Tiểu Quặt vội quay qua Tôn Phong Kiệt:
- Bá bá cũng đừng để phí sức chỉ vì chuyện cỏn con này. Vả lại, kỳ thực tiểu điệt không hề nghĩ bá bá là hạng người giống như Liễu bá phụ đã nói. Thật ra trong thâm tâm tiểu điệt rất cảm kích vì được bá phụ tin dùng, xem trọng hơn cả cốt nhục của bá bá, tiểu điệt nói thật

đấy.
Tôn Phong Kiệt thật sự xúc động:
- Hài tử ngươi có ý nghĩ như thế thật sao? Tạ ơn cao xanh, vì ta cứ ngỡ ắt hẳn ngươi đã bị những lời nói quàng xiên của họ Liễu tác động, khiến sẽ không nghĩ ta luôn thật tâm với hài tử ngươi như thế nào. Nếu được như vậy thì hay quá.
Đến lượt Liễu Tuyết Đan cất lời miệt thị:
- Ngươi có thật tâm hay không…
Tiểu Quặt chợt xua tay, hốt hoảng ngăn câu nói của họ Liễu lại:
- Ánh sáng mờ mờ ở phía trước vụt lóe lên. Nhị vị bá bá mau đoán xem, liệu có phải sắp xảy ra sự biến gì chăng?
Hỏi xong, Tiểu Quặt đã tự mình đoán ra sự thể và một lần nữa tỏ ra hốt hoảng:
- Không ổn rồi. Dường như đó là dấu hiệu cho thấy cuồng phong sắp dấy động. Liễu bá phụ hãy mau mau nằm sát xuống. Tiểu điệt sẽ tận lực giữ cho nhị vị bá bá không bị cuồng phong gây tổn hại. Nhanh lên nào.
Dứt lời, tự Tiểu Quặt cũng phục người nằm xuống, một tay thì vòng quanh thân mình mềm nhũn của Tôn Phong Kiệt, tay còn lại thì đưa ra để Liễu Tuyết Đan theo đó vươn cả hai tay nắm chắc vào, đề phòng việc bị cuồng phong cuộc đến cuốn đi.
Nhưng cuồng phong lúc lao lướt qua thật nhẹ, như thể đó chỉ là luồng gió mát bình thường. Và chỉ sau đó một lúc thật lâu, họ mới nghe tiếng cuồng phong từ từ cuộn đi càng lúc càng xa.
“Ù… ù…”
Tiểu Quặt hoài nghi:
- Sao cuồng phong lúc lao qua chúng ta cứ nhẹ như chẳng có uy lực?
Liễu Tuyết Đan cũng có ý nghi ngờ:
- Nhưng theo âm thanh vừa vọng lại thì đó vẫn là đợt cuồng phong quái đản từng chứng tỏ một uy lực không gì sánh nổi. Sao lại như thế? Sao lúc lướt qua chúng ta, đó chỉ là luồng gió thổi thoáng qua?
Tôn Phong Kiệt chợt chép miệng lẩm bẩm:
- Không lẽ mọi chuyện xảy ra chỉ do ngẫu nhiên và dễ hiểu như thế này thôi sao? Giao Thiên động vì là một xuyên sơn đạo thật dài, lại có địa hình vừa kín vừa hiểm trở, tương tự lối thông phong tự nhiên sẵn có, nên ở đầu ngoài kia, chỉ cần có người vô tình dụng lực làm cho không khí bên trong bị khuấy động, ngẫu nhiên tạo thành lực tác động khiến ở đầu này không khí bị cuộn vào. Sau cùng, khi không khí bị hút vào, càng di chuyển theo xuyên sơn đạo thì nó càng trở

nên mãnh liệt, biến thành thứ cuồng phong có uy lực lợi hại như chúng ta từng mục kích, đã từng là đối phương cho cuồng phong gây phương hại?
Tiểu Quặt không tin lắm vào lời giải thích đó:
- Ý bá bá muốn nói chỗ tận cùng của Giao Thiên động sẽ chỉ là một chốn lộ thiên? Vậy tại sao bấy lâu nay chẳng ai tình cờ nhìn thấy chỗ lộ thiên đó?
Liễu Tuyết Đan thì nghi ngờ theo cách hiểu khác:
- Giải thích của họ Tôn ngươi cũng phần nào nghe thuận tai. Vì chỗ lộ thiên như tiểu tử ngươi vừa nghi vấn cũng có thể do quá kín đáo nên khó mong có người phát hiện. Tuy vậy, hãy còn một điểm nữa không thể không kể đến. Đó là hiện tượng Quang Hội Chiếu. Hiện tượng đó vì sao phát sinh? Tuyệt đối không thể bảo nó phát sinh và hủy diệt bất kỳ nhân vật võ lâm nào mạo hiểm tiến vào Giao Thiên động đều là do ngẫu nhiên mà ra.
Họ vẫn nằm. Và một lần nữa ngọn gió lại phát sinh, lao lướt qua bên trên họ.
Thấy thế, họ thắc thỏm chờ tiếng cuồng phong cuộn hú nếu mọi việc diễn biến ra đúng như lời Tôn Phong Kiệt giải thích.
Và điều đó đã diễn ra, có phần đúng như họ Tôn đoán. Vì tiếng cuồng phong cuộn hú chỉ vọng đến tai họ khi ngọn gió đã lao lướt qua đủ lâu.
“Ù… ù…”
Phần nào yên tâm vì không còn ngại cuồng phong gây tổn hại, Tiểu Quặt nhổm người nhìn lên và đề xuất:
- Hay chúng ta đi tiếp? Thử xem ở phần lộ thiên phía trước sẽ có hay không hề có bất kỳ bảo vật nào?
Nói xong, cũng chính Tiểu Quặt đột ngột kêu thất thanh:
- Úy! Thiên địa quỷ thần ơi! Sao lại có thứ ánh sáng bật lóe đến chói mắt thế này?
Và Tiểu Quặt phục người nằm xuống trở lại thật nhanh, vừa kịp để một luồng sáng lao lướt qua ngay chỗ Tiểu Quặt vừa nhỏm đầu lên.
“Ù…”
Cũng nhìn thấy tia sáng kỳ quái. Liễu Tuyết Đan chợt gọi Tôn Phong Kiệt:
- Ngươi cũng mục kích rồi chứ, họ Tôn kia? Theo ngươi, đó có phải là kiếm quang xuất phát từ thần binh cổ khí? Hay là một công phu thượng thừa do bậc thế ngoại cao nhân đang ẩn cư ở đây thi triển để ngăn cản bất luận ai dám xông vào khuấy phá chỗ thanh tu?
Tôn Phong Kiệt cất giọng hồ nghi:

- Hiện tượng Quang Hội Chiếu đã xuất hiện và tồn tại tính đến nay gần trăm năm. Nếu nó là do cao nhân thi triển, không lẽ nhân vật đó vẫn trường sinh, cứ sống mãi ở đây sau ngần ấy năm?
Có tiếng gào mơ hồ vọng đến.
- A… a…
Tiểu Quặt chợt bảo:
- Chúng ta nên tiến đến xem thử. Nhỡ có gặp bậc thế ngoại cao nhân cũng tốt. Cần phải ngăn hành vi bất cận nhân tình đó lại. Nhị vị bá bá bảo sao?
Tôn Phong Kiệt tán đồng:
- Vì sinh mạng bao nhiêu đồng đạo giang hồ có thể sẽ tiếp tục bị tổn hại, thiết nghĩ cũng đáng cho chúng ta mạo hiểm một phen. Đi nào…
Liễu Tuyết Đan cũng loạng choạng tự đứng lên mặc dù vẫn e ngại:
- Luồng sáng đó có thể phát sinh bất kỳ lúc nào. Chúng ta có đi cũng không nên đi tất cả.
Tiểu Quặt cười:
- Bá phụ không muốn đi thật sao? Nhỡ ở phía trước thật sự có bảo vật, thiếu bá phụ nghĩa là sẽ không được chia phần đấy.
Liễu Tuyết Đan ngần ngừ:
- Nghe đến bảo vật ai không thích. Nhưng ta đã một lần gặp may, được toàn mạng đến lúc này, nếu phải mạo hiểm thêm lần nữa, ta thật ngại sẽ không gặp may lần thứ hai.
Tiểu Quặt liền bảo:
- Thú thật, tiểu điệt cũng không mong chiếm đoạt bảo vật. Chỉ vì cảm thấy ở phía trước nếu thật sự là chỗ lộ thiên, nghĩa là dịp thoát thân đã cận kề, tiểu điệt thật mong sẽ toàn mạng thoát ra, đồng thời đây cũng là cơ hội để tiểu điệt báo đáp phần nào ân tình của Thanh tỷ, vì thế chỉ muốn đưa bá phụ cùng đi một lần. Nếu bá phụ quyết ý không đi, tiểu điệt vẫn đi và không biết có dám quay lại lần nào nữa.
Tôn Phong Kiệt cười chê họ Liễu:
- Một Liễu Tuyết Đan lại sợ chết đến như việc mong một lần nhìn thấy bảo vật cũng không dám nữa sao? Điều này như không đúng với một họ Liễu ta từng quen biết với ngoại hiệu là…
Liễu Tuyết Đan giận dữ nạt ngang:
- Dù ngoại hiệu như thế nào thì vẫn là một người phàm. Ta có tham sinh úy tử thì đã sao? Nhưng để họ Tôn ngươi không chê cười, ta cho ngươi biết, ta thật mong ở phía trước sao cho đừng có lối thoát. Thử xem khi ngươi bị sinh cầm một thời gian dài như ta, liệu ngươi có đủ đởm lược tự sinh tồn bằng cách dám uống từng giọt sương đêm đọng trên các vách đá như ta chăng? Có dám ăn cây cỏ thay

vật thực hoặc dám ăn sống nuốt tươi từng con côn trùng tình cờ tìm thấy như mấy năm qua ta luôn nhờ thế mà sống chăng? Hay ngươi vì thiếu đởm lược sẽ tự tìm cách quyên sinh, thay vì cố sống như ta đã sống?
Do nói một thôi dái nên họ Liễu kiệt lực, từ từ khuỵu xuống. Nhân cơ hội đó, Tiểu Quặt sau khi đã nhấc Tôn Phong Kiệt đặt lên lưng và dùng một đoạn dây leo cột giữ lại, bèn thuận tay nhấc họ Liễu cùng đi.
Thoạt đầu, Liễu Tuyết Đan nếu vẫn cứ luôn miệng lầu bầu vì không muốn mạo hiểm thì chỉ một phút sau lại đột ngột có nhận định:
- Dường như sau hiện tượng Quang Hội Chiếu vừa rồi, những kẻ đang lăm le toan mạo hiểm xông vào Giao Thiên động đều sờn lòng chùng bước. Vì nãy giờ như không có đợt gió nào dấy động nữa, chứng tỏ sẽ chẳng một ai ngay lúc này dám xông vào, vô tình làm cuồng phong cuộn lên.
Tiểu Quặt phì cười:
- Nhờ đó, bá phụ lúc này đã thấy vững tâm hơn, đúng không?
Tôn Phong Kiệt cũng yếu ớt cười:
- Nếu có thể thoát, ta thật mong sẽ có dịp kể cho mọi người nghe về thái độ vừa rồi của họ Liễu ngươi. Ắt chẳng ai dám tin một nhân vật vang danh là thế lại có lần sợ cái chết đến thế. Ngươi nghĩ sao nào, Liễu Tuyết Đan?
Liễu Tuyết Đan không buồn đáp, thay vào đó hai mắt cứ chong chong nhìn về phía trước, nơi vẫn luôn có ánh sáng lờ mờ hiện hữu, là dấu hiệu chỉ đường cho Tiểu Quặt tiếp tục bước đi.
Được một lúc, Liễu Tuyết Đan chợt bảo Tiểu Quặt:
- Ngươi không thể đi nhanh hơn được sao?
Sự nôn nóng của họ Liễu làm Tiểu Quặt nghi ngờ:
- Đã đến lúc bá phụ nôn nóng, mong sớm thoát thế sao? Hay vì muốn chóng nhìn thấy bảo vật nên bá phụ không thể chờ được nữa?
Họ Liễu thở dài:
- Không hiểu sao trong lòng ta đang cứ như lửa đốt, bỗng cảm thấy lo cho Thanh nhi.
Tiểu Quặt vội trấn an:
- Bá phụ đã lâu chưa gặp lại Thanh tỷ, tình phụ tử có thể đã khiến cho bá phụ có cảm giác lo như thế. Được rồi, để tiểu điệt đi nhanh hơn. Hy vọng sẽ sớm giúp phụ tử của bá phụ đoàn viên.
Nơi có ánh sáng mờ mờ đã dần dần đến gần và lần đầu tiên Tiểu Quặt nhìn thấy một vật như thể một đỉnh hương bằng đá:
- Không lẽ nơi này thật sự có cao nhân ẩn ngụ? Nhị vi bá bá đã lần

nào nhìn thấy một đỉnh hương cao to như thế này bao giờ chưa?
Tôn Phong Kiệt chợt chùng giọng xuống:
- Hài tử ngươi nói như thế không đúng lắm. Đó không phải là một đỉnh hương bằng đá, mà là một khối đá cao to có hình dạng tương tự một chỗ để thắp hương.
Liễu Tuyết Đan giật mình:
- Có phải họ Tôn ngươi muốn ám chỉ Thạch Hương đàn? Là nơi từng nghe truyền thuyết kể đã do Tề Thạch công kiến lập để tế thiên bái địa đăng đàn tự phong vương?
Tôn Phong Kiệt cũng giật mình:
- Ngươi cũng biết và tin vào câu chuyện huyền thoại đó?
Tiểu Quặt động tâm:
- Nếu chỉ là huyền thoại thì tại sao địa hình ở đây lại có khối đá to mang dáng dấp một đỉnh hương?
Họ Liễu không đáp, chỉ lặng yên như để ngẫm nghĩ.
Thấy vậy, Tôn Phong Kiệt giải thích:
- Huyền thoại dù sao vẫn chỉ là huyền thoại. Nhưng Thạch Hương đàn lại là một địa danh có liên quan đến một câu chuyện có thật khác. Ta nói như thế có đúng không, Liễu Tuyết Đan?
Vì được hỏi đích danh nên họ Liễu miễn cưỡng đáp:
- Chuyện nào là có thật? Trừ phi đến lượt họ Tôn ngươi cũng tin vào những lời đồn đại vô căn cứ. Cho rằng Thạch Hương đàn chính là nơi Kim Liên thượng nhân giao đấu và tiêu diệt đại ác ma Kim Khôi Ma Đao. Lời đồn đã tồn tại ngoài hai trăm năm. Ai dám bảo đã không được nhiều người mỗi lần kể mỗi thêm bớt một ít? Sau cùng gán cho địa điểm đã xảy ra trận Long tranh Hổ đấu, chính là nơi không một ai từng nhìn thấy là Thạch Hương đàn.
Đó là lúc Tiểu Quặt chỉ còn một quãng ngắn nữa là đặt chân đến vùng có ánh sáng lờ mờ, như thể đó là ánh sáng từ bên trên chiếu rọi xuống và phủ ngay chỗ có khối đá to mang hình đỉnh hương. Tiểu Quặt nêu nhận định:
- Đúng là một chỗ lộ thiên thật rồi. Hy vọng nơi đang để cho ánh sáng từ bên trên chiếu xuống cũng sẽ là chỗ cho chúng ta thoát thân.
Cùng lúc đó, đột nhiên Liễu Tuyết Đan vùng thoát khỏi tay Tiểu Quặt. Không những thế, họ Liễu còn bất thần thi triển khinh công, lao thật nhanh lên phần cao nhất của đỉnh hương bằng đá.
“Vút.”
Trông thấy thế, Tôn Phong Kiệt chợt kêu:
- Thì ra họ Liễu ngươi chỉ giả vờ kiệt lực? Kỳ thực là đã dành sức để nhân cơ hội này độc chiếm di vật của Kim Liên thượng nhân và Kim

Khôi Ma Đao cho riêng ngươi?
Lúc đã hạ thân an toàn trên đỉnh hương, họ Liễu cười đắc ý:
- Bảo vật chỉ dành cho ai đủ bản lãnh và tâm cơ chiếm đoạt. Ta đã năm năm trời ẩn nhẫn chờ đợi, lẽ nào lại ngu xuẩn để tuột mất khỏi tầm tay? Ha… ha….
Nhưng đang cười, họ Liễu vùng tái mặt, nhìn xuống chỗ nào đó ngay bên chỗ lão đang đứng:
- Ôi! Sao lại thế này? Tất cả đều bị thiêu hủy? Ai? Ai đã vào đây trước đã nhẫn tâm lưu lại hiện trạng này để hí lộng Liễu Tuyết Đan ta? Ai?
Đoạn họ Liễu khom người, như muốn nhặt vật gì đó dưới chân lão.
Chợt Tiểu Quặt hô hoán:
- Bá phụ lui xuống mau. Ôi… nguy mất!
Từ chỗ họ Liễu đứng bỗng lòe lên một luồng kim quang chói ngời.
Tuy vậy, bản lãnh của người luyện võ, nhất là bản lãnh của Liễu Tuyết Đan chợt làm cho Tiểu Quặt sững sờ và thán phục. Vì ngay khi có tiếng Tiểu Quặt hô hoán, họ Liễu cũng đã thần tốc uốn ngã người qua một bên và như cánh chim bằng, lão lao vút xuống dưới thật nhanh, thoát khỏi luồng kim quang kỳ lạ trong gang tấc.
Họ Liễu dù an toàn vẫn khiếp hãi đến tái nhợt thần sắc. Vì luồng kim quang sau đó cứ nhanh chóng lao mất hút theo xuyên sơn đạo, là một đoạn dài gọi là Giao Thiên động như mọi người đã biết.
Lão chấp chới khuỵu người xuống:
- Quang Hội Chiếu? Chỉ suýt nữa là họ Liễu này bị Quang Hội Chiếu hủy diệt? Nguy hiểm thật và cũng thật kỳ quái!
Tiểu Quặt chạy đến đỡ họ Liễu lên:
- Bá phụ không sao chứ?
Nhưng họ Liễu đã hoàn toàn kiệt lực:
- Ta đã thất bại trong lần dốc toàn lực sau cùng. Đã không tìm thấy bảo vật lại còn suýt bỏ mạng vĩnh viễn. Có thể chúng ta nên tìm cách thoát thân thì hơn. Bây giờ ta chỉ muốn toàn mạng quay lại mà thôi. A…
Đột nhiên Tôn Phong Kiệt cười:
- Hiểu rồi. Ta hiểu cả rồi. Ha ha…

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 7

Thạch Hương đàn phong lôi xuất phát
Quang Hội Chiếu uy lực tề thiên

Liễu Tuyết Đan hậm hực nhìn Tôn Phong Kiệt:
- Ngươi cười đắc ý vì thấy ta suýt bị mất mạng?
Tiểu Quặt cũng nghi ngờ nhìn Tôn bá bá:
- Nhất định bá bá không có ý cười Liễu bá phụ, đúng không?
Tôn Phong Kiệt tuy vẫn mềm nhũn, nằm bất động nhưng lần đầu tiên từ đôi mắt bỗng bắn xạ tia nhìn đầy uy lực nhìn Liễu Tuyết Đan:
- Ta có cười họ Liễu ngươi thì cũng đâu bảo là quá đáng, đúng không? Vì vậy, ta muốn hỏi ngươi một câu. Trước khi phóng người phi thân lên đỉnh Thạch Hương đàn, ngươi có cẩn trọng ngó nhìn kỹ xung quanh chưa? Có đề phòng kẻo lọt vào mưu ma quỷ kế của người muốn hại ngươi như từ thuở nào ngươi vẫn quen có lối hành sự cẩn mật như thế chưa? Hay là vì quá tham bảo vật, chỉ muốn nhanh tay chiếm đoạt nên lần đầu ngươi mất đi sự cảnh giác đề phòng?
Liễu Tuyết Đan đứng nhìn quanh bằng thái độ khả nghi dò xét:
- Ngươi bảo chuyện xảy ra cho ta vừa rồi là có địch nhân lẻn mai phục mưu hại ta?
Dĩ nhiên Tiểu Quặt cũng lo lắng nhìn khắp nơi và bây giờ bất ngờ kêu:
- Xem này. Ngay dưới chân Thạch Hương đàn có lưu tự dạng: “Đây là nơi Kim Khôi Ma Đao sẽ hủy diệt lão trọc quỷ Kim Liên thượng nhân,” ắt là do Kim Khôi Ma Đao tự thân lưu lại?
Liễu Tuyết Đan nghe thế vội nhìn và phát hiện một hàng chữ khác có nội dung đối đáp lại câu ca dao do Tiểu Quặt vừa phát hiện và mới đọc xong. Liễu Tuyết Đan đọc thành tiếng:
“Vì võ lâm, a di đà phật, tại Thạch Hương đàn này lão nạp đã thay trời hành đạo, đã cho Kim Khôi Ma Đao vĩnh linh siêu thoát. Kim Liên thư bút.”
Và họ Liễu đưa mắt nhìn qua Tôn Phong Kiệt:
- Là ngươi muốn ám chỉ những hàng tự dạng này? Vậy thì liên quan gì đến Quang Hội Chiếu vừa suýt hủy diệt ta?
Tôn Phong Kiệt vẫn không thay đổi phong thái uy lẫm đang dành cho họ Liễu:
- Ngươi vẫn chưa hiểu? Vậy hãy nghe ta hỏi thêm câu khác. Ngươi nhìn thấy những gì ngay trên đỉnh Thạch Hương đàn? Có phải một khối kim lượng, không ra hình thù gì cả?

Họ Liễu ngẩn người:
- Sao ngươi biết? Mà này, ta đang hỏi ngươi về hiện tượng Quang Hội Chiếu vừa xảy ra kia mà? Sao ngươi không giải thích, chỉ nói loanh quanh về những gì ta đã nhìn thấy ở… ở…
Tự họ Liễu nhập ngừng và sau cùng buông lửng câu đang nói. Và đó như là dịp để Tôn Phong Kiệt bĩu môi cười mai mỉa:
- Rốt cuộc ngươi cũng hiểu. Đúng không?
Đến lượt Tiểu Quặt ngơ ngác:
- Hiểu gì chứ, bá bá?
Tôn Phong Kiệt thở dài:
- Hài tử ngươi không cần tìm hiểu làm gì. Tốt nhất ngươi nên thử tìm quanh, liệu có lối nào để thoát ra chăng?
Thái độ thần bí của Tôn Phong Kiệt khiến Tiểu Quặt hết sức băn khoăn, không rõ vì sao Tôn bá bá không chịu giải thích cho nó hiểu.
May thay, Liễu Tuyết Đan một lần nữa bỗng kêu lên:
- Không đúng. Lời của họ Tôn ngươi khiến ta có phần nào hiểu nhưng càng ngẫm lại càng cảm thấy không đúng. Trừ phi ngươi giải thích rõ cho ta biết vì sao đúng lúc đó hiện tượng Quang Hội Chiếu mới xảy ra, chẳng sớm hơn cũng không muộn hơn.
Biết rõ câu chuyện thần bí thế nào cũng dần dần hé lộ, lập tức Tiểu Quặt chú tâm nghe, để xem Tôn bá bá sẽ hồi đáp lời họ Liễu như thế nào. Thật không ngờ Tôn Phong Kiệt bỗng hỏi ngược lại Liễu Tuyết Đan:
- Nếu ta giải thích được, liệu ngươi có dám hy sinh tính mạng để thực hiện một hành động mà ta tin rằng ngươi đã biết là thực hiện điều gì?
Liễu Tuyết Đan lập tức cụp mắt lại, lo sợ, không dám nói thêm gì dù chỉ là một lời.
Sau cùng, vì thấy Tôn Phong Kiệt như cứ chờ mãi một câu đáp ứng, họ Liễu chợt lẩm bẩm:
- Dù muốn hy sinh, chỉ e cả ta lẫn ngươi vẫn không đủ lực hoặc hủy bỏ hoặc nhấc khối kim lượng ném ra khỏi đỉnh Thạch Hương đàn. Thôi thì đành cứ để nguyên trạng như vậy thì hơn.
Tiểu Quặt thoạt nghe vội quay người, tiến lại gần khối đá có hình như một đỉnh hương cực to.
Tôn Phong Kiệt hốt hoảng gọi ngăn lại:
- Hài tử ngươi định làm gì? Lùi lại mau.
Tiểu Quặt vẫn tìm cách leo lên đỉnh Thạch Hương đàn:
- Tiểu điệt tuy chưa hiểu gì về những lời mập mờ của nhị vị bá bá nhưng vẫn thừa rõ hiện tượng Quang Hội Chiếu nếu có xảy ra chỉ là

do trên đó có một khối kim lượng như nhị vị bá bá vừa đề cập, cũng như vừa bảo là phải tìm cách hủy bỏ. Tiểu điệt tự nhận có đủ sức lực để thực hiện việc đó. Nào có khó gì với tiểu điệt?
Tôn Phong Kiệt càng thêm khẩn trương hơn:
- Ta bảo không được là không được. Vì chỉ cần ngươi sơ ý, đưa tay đến gần khối kim lượng đó, hiện tượng Quang Hội Chiếu lập tức xảy ra, sẽ hủy diệt ngươi trong chớp mắt. Hay ngươi không muốn sống nữa?
Tiểu Quặt đang bám tay vào khối đá, leo dần lên:
- Tiểu điệt không tin hễ chạm tay vào là xảy ra ngay hiện tượng Quang Hội Chiếu.
Tôn Phong Kiệt cuống quýt, vội giải thích:
- Đừng vội như thế, hài tử. Ta sẽ giải thích cho ngươi hiểu, sau đó tùy ngươi, muốn mạo hiểm hay không cũng được. Đó là ngươi có bao giờ mục kích giữa cảnh trời giông gió bỗng xuất hiện tia chớp có thể thiêu hủy cả một cội đại thụ, cháy thành than, kèm theo một tiếng sấm động thật to chăng?
Tiểu Quặt đang leo bỗng khựng lại:
- Bá bá muốn nói Thạch Hương đàn này vì nằm cao chơ vơ giữa trời và đất nên luôn luôn là đối tượng cho sấm sét quật vào? Nhưng bá bá có thử lên đến đây để nhìn thấy bầu trời trên kia chưa? Trời đang quang đãng, đâu phải lúc giông tố như bá bá lo sợ?
Tôn Phong Kiệt thở dài:
- Ngươi nghĩ thế là lầm. Huống hồ đỉnh núi này nào phải ngẫu nhiên được gọi là Giao Thiên đỉnh? Địa thế nó sẵn cao nên hầu như lúc nào cũng được tích tụ sẵn âm khí từ dưới đất. Khối kim lượng trên đó vì ngẫu nhiên hiện hữu và tồn tại nên tự hóa thành vật để hấp thụ dương khí có đầy trên chín tầng mây. Một động chạm của ngươi dù nhẹ vẫn là động thái kích hoạt khiến Âm Dương nhị khí cùng bộc phát, sẽ tạo ngay hiện tượng Quang Hội Chiếu như mới lúc nay họ Liễu suýt bị hủy diệt. Nếu ngươi vẫn chưa tin, thử hỏi lại Liễu bá phụ ngươi thì rõ.
Tiểu Quặt tuy không muốn hỏi nhưng vì hoang mang, bán tín bán nghi nên thành ra hỏi:
- Có thật Liễu bá phụ chỉ nhìn thấy ở trên đó có cả một khối kim lượng đúng như Tôn bá bá suy đoán?
Liễu Tuyết Đan vẫn còn rùng mình khi nhớ lại để đáp:
- Mặt đá ở bên trên thì vỡ vụn, thân thì bị thiêu hủy có thể bảo đã hóa [thiếu một đoạn]
Tôn Phong Kiệt gọi nó:

- Ngươi muốn rõ, hãy mau tụt xuống đây. Đừng bướng bỉnh đeo mãi ở đó rất nguy hiểm.
Nhưng Tiểu Quặt bỗng phì cười:
- Hiểu rồi. Khối kim lượng không phải ngẫu nhiên có mà là do hai nhân vật Kim Khôi, Kim Liên gì đó hai trăm năm trước đã vô tình lưu lại tạo ra. Tiểu điệt đoán như thế đúng chăng, bá bá?
Tôn Phong Kiệt bảo:
- Đoán được thì tốt rồi. Hãy leo xuống mau.
Tiểu Quặt không những không leo xuống, trái lại còn hăm hở leo lên:
- Là đệ tử cửa Phật, thượng nhân Kim Liên nào đó đã hoang phí, đem cả khối kim lượng vất bỏ ở đây, còn vô tình tạo thành hiện tượng Quang Hội Chiếu hại biết bao mạng vô can. Tiểu điệt ngoài việc muốn ngăn ngừa tai họa còn ước mong đem hết chỗ kim lượng này bố thí cho bá tánh. Làm như thế ắt được trời phật thương tưởng và ban phước.
Liễu Tuyết Đan đến lúc này mới mở miệng trở lại, nửa mai mỉa, nửa trách Tiểu Quặt:
- Hễ chạm tay vào là ngươi bị hủy diệt ngay. Theo ta, phước đâu chẳng thấy, trái lại thế nào cũng được chứng kiến cảnh tiểu tử ngươi hồn xiêu phách lạc.
Tiểu Quặt nhờ từng khổ luyện leo theo vách đá nên cuối cùng cũng được đặt chân lên đỉnh Thạch Hương đàn. Nó kêu:
- Chao ôi, khối kim lượng to thật.
Sực thấy Tiểu Quặt toan khom người xuống nhặt, Tôn Phong Kiệt hoảng sợ kêu vang:
- Lời của ta nãy giờ chẳng lẽ chưa lọt vào tai ngươi? Đừng tự tìm chết như thế, hài tử.
Nhưng Tiểu Quặt đã an tường dùng hai tay bê cả khối kim lượng lên cao:
- Bá bá chớ lo lắng thái quá. Vì dường như hãy còn một điều tiểu điệt nhận thấy nhị vị bá bá vì quên nên không đề cập đến.
Tôn Phong Kiệt kinh hoảng nhìn cảnh tượng Tiểu Quặt đang nâng trên tay cả một khối bất tường:
- Ngươi nhấc lên được thì còn chờ gì nữa chưa quăng nó đi? Ta quả quyết đã không quên hoặc bỏ sót bất kỳ điều gì. Mau ném đi.
- Quang Hội Chiếu cũng như cuồng phong, hầu như luôn xảy ra nếu có người vì am hiểu võ công nên dụng lực tạo thành. Liễu bá phụ lúc nãy cũng vì thế nên suýt mất mạng. Điều bá bá quên là tiểu điệt không hề biết võ công. Có thể bảo đây là điều do thiên định, chỉ một mình tiểu điệt là có thể chạm tay vào, nhặt lấy và tùy nghi xử dụng

nguyên cả khối kim lượng này vào việc tạo phúc cho võ lâm và cho nhiều bá tánh khác.
Liễu Tuyết Đan suýt xoa:
- Tiểu tử ngươi nghĩ như thế thật là đúng. Vì đó cũng là điều lúc nãy ta nghi vấn, muốn hỏi lại họ Tôn cho minh bạch. Giờ thì rõ rồi, quả là vì ta vô tình đụng trúng nên tự gây ra mối họa suýt diệt thân. Nhân đó, sao ngươi không thử kiếm tìm thêm. Biết đâu ở trên đó sẽ có thêm những di học thượng thừa do hai nhân vật từng có bản lãnh kinh thiên động địa một thời lưu lại?
Tiểu Quặt toan làm theo lời họ Liễu, chợt nghe Tôn Phong Kiệt gọi:
- Ngươi đừng phí công vô ích. Vì di học dù có lưu lại thì sau bao nhiêu lần xảy ra hiện tượng Quang Hội Chiếu, lẽ nào chúng vẫn còn tồn tại, không hề bị thiêu hủy?
Tiểu Quặt liền gật đầu tán đồng:
- Bá bá nói cũng phải. Vì đến cả đá ở trên này còn bị thiêu rụi thành tro bụi nữa là.
Nói xong, ở Tiểu Quặt chợt xuất hiện một vẻ mặt thật kỳ quái.
Liễu Tuyết Đan vì nhìn thấy nên hoài nghi:
- Có điều gì bất thường chăng? Sao ngươi cứ ngơ ngẩn nhìn xuống như thể đã phát hiện di vật được lưu lại trên đó?
Tiểu Quặt bỗng dừng chân, vừa khều vừa như muốn kiếm tìm một vật gì ở trên đó:
- Có một vật. Không rõ được làm bằng gì, chỉ biết có một màu sắc đen tuyền. Vuông vức độ nửa bàn tay. Còn có vài nét loằng ngoằng vẽ trên mặt như thể một bức họa đồ, ám ký có sông có núi.
Tôn Phong Kiệt chợt bảo:
- Ngươi mau xem lại cho kỹ. Tốt nhất là xem cả hai mặt của vật đó. Nếu có khác ghi hàng chữ “Tề công chân mạng đế quân” thì đó chính là Vương Mệnh bài có liên quan đến truyền thuyết Tề Thạch công đăng đàn bái tế thiên địa. Và đây đúng là Thạch Hương đàn như truyền thuyết từng lưu kể.
Tiểu Quặt liền ngồi xuống, đặt khối kim lượng qua một bên, mắt thì chăm chăm nhìn vào mảnh Thiết Bài vuông vức đen sì như vừa nói.
Chợt tự Tiểu Quặt lên tiếng kêu hoảng:
- Lại có người xông vào Giao Thiên động? Gió đang từ bên trên bắt đầu cuộn xuống. Nhị vị bá bá mau đề phòng. Tiểu điệt đành đem khối kim lượng này xuống khỏi Thạch Hương đàn ngay. Quyết không thể để hiện tượng Quang Hội Chiếu một lần nữa phát sinh hại mạng.
Nói xong, Tiểu Quặt nhặt cả khối kim lượng đứng lên. Và để dễ bề tự leo xuống, Tiểu Quặt đặt khối kim lượng lên đầu, cố tình dùng một

tay để chịu giữ ý là với một tay còn lại cũng quá đủ cho việc leo xuống.
Bỗng có tiếng Tôn Phong Kiệt kêu thất thanh:
- Ném mau, hài tử. Vật đó bắt đầu loé sáng kìa. Ngươi đừng để Quang Hội Chiếu hủy diệt ngươi. Hãy ném mau.
Tiểu Quặt kinh hoảng, lập tức ngước mắt nhìn lên khối kim lượng. Khối đó đang tự loé sáng thật, giúp cho Tiểu Quặt hiểu, nếu không kịp ném thì hiện tượng Quang Hội Chiếu ắt lập tức xảy ra và hủy diệt Tiểu Quặt ngay tức thì.
Để ném, trước tiên Tiểu Quặt dùng cả hai tay chạm vào khối kim lượng sau đó tự nâng lên khỏi đầu, cuối cùng là tìm chỗ để ném. Thạch Hương đàn vì là một khối đá to mọc chơ vơ nên ngoài một phía để leo lên thì những phía còn lại đều là vực thẳm. Có một phía với địa thế cho thấy chính là hẻm vực sâu nhất, Tiểu Quặt lập tức ném cả khối kim lượng vào đó.
Khi ném xong, với dáng vẻ phần nào nuối tiếc, Tiểu Quặt quay lại hỏi vọng xuống Tôn Phong Kiệt:
- Làm gì có Quang Hội Chiếu xảy ra? Sao bá bá cố tình dọa khiến tiểu điệt mất cơ hội giữ khối kim lượng vô giá đó lại?
Nhưng Tôn Phong Kiệt đang bàng hoàng nhìn Tiểu Quặt, miệng thì lắp bắp nói không rõ lời:
- Hài tử ngươi… vẫn còn sống? Ngươi không cảm thấy… gì sao? Không đau… cũng không nóng như sắp bị hỏa thiêu… sao?
Tiểu Quặt lấy làm lạ, ngạc nhiên nhìn qua Liễu Tuyết Đan:
- Có phải… có phải hiện tượng đó đã thật sự xảy ra? Sao tiểu điệt không hay biết cũng chẳng có cảm nhận gì?
Liễu Tuyết Đan cũng mang vẻ mặt bàng hoàng không kém gì họ Tôn:
- Nó đã xảy ra ngay khi ngươi còn cầm giữ vật đó. Có thật ngươi không hay biết và hiện giờ vẫn cảm thấy bình ổn?
Tiểu Quặt mãi đến lúc này mới thấy sợ, tự nhìn lại khắp thân mình. Cuối cùng, Tiểu Quặt chợt há hốc mồm, kêu bằng giọng chợt bị lạc đi, rất ư kinh hãi:
- Nó đã xảy ra? Chao ôi! Đúng như thế thật rồi? Vì toàn bộ y phục của tiểu điệt đều bị… đều bị thiêu rụi. Ôi… vậy tiểu điệt chết mất còn gì.
Kêu đến đó, không hiểu sao trí giác của Tiểu Quặt bỗng tiêu tan, chỉ còn là khoảng không bao la và tối đen, dẫn đến việc nó không còn hay biết gì nữa. Dường như khoảng không bao la vô tận đã cuốn hút nó vào và nhấn chìm hoàn toàn…
* * *

Gió mơn man thổi lạnh khiến Tiểu Quặt từ từ tỉnh lại, tai thì nghe mơ hồ có tiếng nữ nhi khóc.
Nhận thức dần dần hồi phục, Tiểu Quặt rồi cũng nhớ lại những gì đã xảy ra, đồng thời còn nhận biết tiếng của nữ nhi nào đang khóc tức tưởi. Nó cựa mình và lên tiếng:
- Đệ đâu đã chết. Thanh tỷ đừng khóc nữa, khiến đệ cứ cảm thấy như bản thân đã chết thật.
Tiếng khóc tức tưởi kia liền dừng ngay. Thay vào đó là giọng nói của Liễu Tuyết Thanh vẫn lạnh lùng như thuở nào:
- Vì ngươi không chết nên ta mới ra tay cứu ngươi đưa đến đây. Do đó, ngươi đừng vội mừng, nghĩ Liễu Tuyết Thanh này có thể vì ngươi rơi nước mắt.
Tiểu Quặt lồm cồm ngồi dậy, nhìn quanh quất vào trong bóng đêm đen đang vây phủ khắp nơi.
- Cứu đệ? Đưa đến đây là đưa đến đâu? Vì sao Thanh tỷ phải cứu đệ?
Tiếng đáp của Liễu Tuyết Thanh vẫn vang lên từ chỗ nào đó khá mơ hồ:
- Ta…
Nhưng Tiểu Quặt bỗng lên tiếng kinh nghi và ngạc nhiên:
- Chậm đã. Thanh tỷ bảo cứu đệ, có phải đã tìm gặp được lệnh tôn, Liễu Tuyết Đan bá phụ? Vậy Liễu bá phụ ở đâu? Sao không ở cùng chỗ với Thanh tỷ?
Liễu Tuyết Thanh lại khóc, lần này còn căm phẫn nghiến răng ken két:
- Ngươi đừng nhắc nữa. Ngươi không thấy ta đang khóc vì gia phụ chẳng còn nữa hay sao? Mụ yêu phụ thật độc ác, đã nhẫn tâm dùng nhục hình, cho dù phụ thân ta đã nói tất cả và nhất là người chẳng còn chút sức lực nào để chịu đựng những nhục hình dã man kinh tởm của mụ. Liễu Tuyết Thanh này đã lập thệ sẽ giết mụ để báo thù cho phụ thân.
Tiểu Quặt kinh tâm, cố tình lò dò đi đến chỗ đã phát ra tiếng khóc của Liễu Tuyết Thanh:
- Liễu bá phụ đã chết? Không thể nào. Vì lúc tiểu đệ sắp ngất vì bị Quang Hội Chiếu gây ra, tự mắt đệ vẫn thấy Liễu bá phụ còn sống rõ ràng. Ai đã sát hại Liễu bá phụ? Mụ yêu phụ nào Thanh tỷ vừa bảo sẽ báo thù?
Và tuy thấy lờ mờ nhưng Tiểu Quặt cũng nhận ra Liễu Tuyết Thanh đang đưa tay chỉ cho nó thấy hai nấm mộ được đắp vội:
- Mụ là viện chủ Thiên La viện, là kẻ được ngươi kính cẩn gọi là tiên

nương. Đây là nơi táng thân của gia phụ. Cạnh đó là…
Tiểu Quặt rủn người, chợt khuỵu xuống:
- Kể cả Tôn Phong Kiệt bá bá cũng chịu chung số phận và đều do sư phụ của Thanh tỷ gây ra.
Liễu Tuyết Thanh bỗng chộp tay Tiểu Quặt:
- Việc ta cứu ngươi có lẽ bây giờ mụ đã biết. Nghĩ tình nhờ ngươi nên ta có cơ hội gặp lại gia phụ dù chỉ là lần cuối cùng, hãy mau theo ta đi, kẻo mụ yêu phụ ập đến, cả ta và ngươi e khó thoát. Đi mau.
Tiểu Quặt không biết võ công, vì thế dù không muốn, Tiểu Quặt cũng được Liễu Tuyết Thanh dùng khinh công đưa đi thật nhanh.
Nhân cơ hội đó, Tiểu Quặt tìm cách dò hỏi:
- Mọi chuyện xảy ra thế nào? Là tỷ hay là ai đã vào Giao Thiên động bắt gặp đệ hôn mê, bên cạnh còn có Liễu bá phụ và Tôn bá bá?
Liễu Tuyết Thanh chợt gắt:
- Ta đang đưa ngươi chạy chết, không thấy sao? Đừng lắm lời nữa. Thay vào đó hãy giữ im lặng cho ta nhờ. Ta còn phải nghe ngóng mọi động tĩnh xung quanh, đề phòng mụ đuổi theo còn liệu phương đối phó. Nếu muốn hỏi gì thì hãy chờ khi hoàn toàn vô sự, tự ta sẽ thuật hết cho ngươi biết. Được chứ?
Biết nàng gắt cũng phần nào vì cái chết quá đau thương của thân phụ, Tiểu Quặt hoàn toàn cảm thông nên đành giữ im lặng đúng ý nàng.
Được một lúc, bỗng tự nàng lên tiếng:
- Nguy rồi. Dường như mụ đuổi theo và sắp bắt kịp chúng ta.
Tiểu Quặt lo sợ:
- Mụ đuổi theo là vì đệ hay vì tỷ?
Nàng đáp:
- Cả hai. Một là mụ còn cần ngươi cho việc đào luyện Thập Nhân Can. Hai là ta đã dám to gan, lẻn mụ cứu ngươi đi. Nhưng ngươi hỏi như thế để làm gì?
Tiểu Quặt chợt thở ra:
- Nếu vậy, tỷ hãy cứ chạy một mình. Không vướng bận đệ chắc chắn tỷ sẽ thoát. Phần đệ tuy cũng chạy nhưng sẽ theo hướng khác. Bất quá có bị mụ bắt thì đệ cũng không đến nỗi mất mạng.
Nàng chợt ngập ngừng phân vân:
- Ta chỉ có thể cứu ngươi một lần, gọi là đền đáp ân tình ngươi đã đối xử với phụ thân ta. Nếu theo cách ngươi vừa nói, nhỡ mụ yêu phụ bắt được ngươi, ta thân thủ có hạn, vị tất có thể cứu ngươi thêm lần thứ hai.
Tiểu Quặt đã có chủ ý nên đáp:

- Đệ luôn ghi nhận ân tình tỷ luôn dành cho đệ. Cách này là do đệ đề xuất, mọi hậu quả đệ cam chịu, miễn tỷ có thể tự lo thoát thân là được.
Liễu Tuyết Thanh lập tức tìm chỗ dừng lại:
- Địa hình nơi này kể cả ta cũng không am hiểu. Nhưng dù sao chỗ ta dừng lại đây vẫn có địa thế hiểm trở. Ngươi hãy tự chọn một phương hướng để kịp đào tẩu. Tùy theo đó ta sẽ chọn một hướng khác.
Tiểu Quặt gượng cười:
- Đệ không biết võ công, có chạy đông tây hay nam bắc thì kết cục vị tất có gì khác nhau. Nhưng nếu có thể, sao Thanh tỷ không vắn tắt thuật cho đệ biết những gì đã xảy ra? Vì thiết nghĩ, dù thời gian có hao phí vẫn không nhiều hơn so với định ý của tỷ là sẽ chờ đệ bỏ chạy trước, sau đó mới đến lượt tỷ.
Trong bóng đêm, Tiểu Quặt lờ mờ nhìn thấy Liễu Tuyết Thanh dù có vẻ khó chịu nhưng vẫn miễn cưỡng đáp ứng. Nàng bảo:
- Dường như đối với ngươi, hễ điều gì ngươi muốn thì dù thế nào cũng nhất quyết thực hiện cho bằng được? Là ngươi luôn có nhiều quyết tâm hay bẩm sinh đã sẵn tính ương bướng?
Nhưng dẫu sao Liễu Tuyết Thanh vẫn phải nói:
- Thôi được, nhưng ta chỉ có thể nói ngắn gọn là thế này. Sau khi phát hiện việc ngươi xông vào Giao Thiên động dường như do chủ tâm và sự hỗ trợ của ta, Điền Phương và nhiều nhân vật võ lâm khác do cũng hiện diện nên thấy hết, họ liền cứ thế xông vào. Nhưng sau hơn một ngày một đêm, nghe từng tiếng gào của những kẻ vì xấu xố nên chết bi thảm, đồng thời cũng chẳng thấy ai quay lại, họ thất vọng bỏ đi.
Tiểu Quặt chợt hỏi xen vào:
- Điền Phương cũng chết?
Liễu Tuyết Thanh cười lạt:
- Kẻ giảo hoạt như hắn đâu dễ chết. Hắn chỉ xúi dục, thôi thúc người khác xông vào, phần hắn thì làm gì dám. Nhưng hãy để ta kể tiếp. Đó là vào đêm thiếp theo sau đêm ngươi đã xông vào, ta như có linh tính, đoán biết thế nào ngươi cũng thành công, lập tức cùng mụ yêu phụ xông vào Giao Thiên động. Thoạt tiên, lúc mới tiến vào, dĩ nhiên ta rất sợ, mụ cũng thế, vì vậy nào có ai dám thi triển khinh công để đi cho nhanh? Nhưng cuối cùng, ta và mụ rồi cũng phát hiện đã có sự thay đổi ở đấy. Có lẽ ngươi thừa hiểu ngay khi phát hiện Giao Thiên động đã trở nên vô hại, ta và mụ chạy vào trong nhanh như thế nào. Và mụ vì là sư phụ ta, mụ luôn nhanh hơn đồng thời cũng tranh mọi

phần hơn ta. Nhưng nhờ chậm chân nên ta có cơ hội hàn huyên đôi điều cùng thân phụ. Trong lúc đó thì mụ hoàn toàn thất vọng vì chỉ tìm thấy ngươi chẳng còn mảnh y phục nào trên thân, vẫn mê man và nằm ngay bên trên Thạch Hương đàn. Mụ thịnh nộ, toan hạ sát ngươi. Nhờ có lão họ Tôn đột ngột lên tiếng giải thích, ngươi toàn mạng vì đã có lão họ Tôn bị mụ chọn làm đối tượng trút hận thay cho ngươi.
Tiểu Quặt rúng động:
- Nghĩa là cũng lúc đó mụ hạ sát luôn Liễu bá phụ?
Liễu Tuyết Thanh bắt đầu đưa mắt nhìn quanh:
- Đã có nhiều người lảng vảng xuất hiện, kể như đến lúc ta phải đi. Ta chỉ nói thêm một câu nữa thôi. Là mụ yêu phụ ngoài tâm địa độc ác, còn là nhân vật bất cận nhân tình và bội tín. Mụ hứa chỉ vặn hỏi phụ thân ta vài câu thôi! Nào ngờ, nhân lúc ta bị mụ sai đưa ngươi đi về chỗ mụ lưu ngụ, mụ liền dùng nhục hình, sau cùng đã nhẫn tâm để phụ thân ta chết vì kiệt sức. Ta nói thế để ngươi có lỡ rơi vào tay mụ, thà ngươi tìm cách tự quyên sinh hơn là bị mụ dày vò hành hạ, kết cục là cũng chết. Rõ chưa? Ta đi đây.
Tiểu Quặt chộp vào tay nàng:
- Chờ đã. Tỷ bảo toàn thân y phục của đệ đều chẳng còn, không lẽ kể cả Thiên Tằm Bảo Y đệ luôn mặc trong người cũng bị thiêu hủy?
Nàng giật tay về, vẻ khẩn trương:
- Quang Hội Chiếu đủ uy lực hủy diệt tất cả, có sá gì một Thiên Tằm Bảo Y chỉ giúp ngươi chống lại đao thương? Này, nghe ta dặn, đừng liều lĩnh hoặc vì quá hoảng sợ mà cố tình chạy bám theo ta, nhớ chưa? Ta và ngươi kẻ như không còn nợ gì nhau. Ngươi nên lo thân ngươi, phần ta cũng vậy. Tạm biệt.
"Vút."
Liễu Tuyết Thanh lao đi với dáng vẻ chỉ muốn xa lánh ngay và không hề có ý định sẽ dây vào Tiểu Quặt lâu hơn. Tiểu Quặt cho dù biết nhưng không vì thế mà oán trách nàng. Trái lại, nó còn cố ý gào lớn lên, phá tan mọi tĩnh lặng lẽ ra nó phải giữ quanh đó:
- Ối… Ta đang ở đâu thế này Có ai không? Hãy mau giúp ta đi đến chỗ nào đỡ tăm tối và đỡ sợ hơn. Đừng để ta ở đây một mình. Ta sợ nhất là cảnh cô quạnh, xung quanh ta lại toàn là bóng đêm. Ôi… Có ai không? Mau cứu ta với…
Lập tức có một giọng âm trầm cất lên từ ngay phía sau Tiểu Quặt:
- Các hạ là ai? Sao cố tình ở đây hô hoán?
Nhưng rồi cũng chính giọng nói đó vụt thay đổi âm sắc, biến thành giọng hí hửng, vui mừng:

- Là ngươi? Hóa ra không phải Thanh muội lẻn cứu ngươi đi? Chúng ta lại gặp nhau, ngươi có còn nhớ hoặc nhận ra giọng nói của ta chăng? Ha… ha…
Tiểu Quặt vờ kinh hãi:
- Điền Phương huynh? Ôi, gặp được huynh quả là may cho đệ. Huynh hãy mau đưa đệ quay lại gặp Thanh tỷ. Thật không hiểu vì sao đệ đột nhiên phát hiện mình đang ở một chỗ kỳ quái như thế này.
Tiểu Quặt quay người lại và nhận ra ngay vẻ mặt độc ác của Điền Phương. Đó là lúc Điền Phương vừa cười nửa miệng vừa rít qua kẻ răng:
- Đưa ngươi đến gặp Thanh muội của ta? Thế ngươi không biết ta chỉ có mỗi ước mong là đưa ngươi đến gặp duy nhất một nhân vật thôi sao?
Tiểu Quặt cười gượng:
- Đệ biết chứ. Đó là huynh vì tuân lệnh sư phụ nên chỉ muốn ngay lập tức đưa đệ về đấy. Hóa ra huynh không thể đưa đệ đến gặp Thanh tỷ dù chỉ một lần?
Tiếng Điền Phương nghiến răng càng lúc càng vang to hơn:
- Ngươi ngỡ sau những gì do ngươi gây ra thì vẫn còn cơ hội để ta thu nhận ngươi vào Thập Nhân Can như ý định trước đây của sư phụ ta sao? Ngươi lầm rồi. Vì nếu không có ngươi, sư phụ ta vẫn ung dung tìm bắt những tiểu đồng khác, có rất nhiều, để tha hồ tuyển chọn, bổ sung đủ số lượng cho trận Thập Nhân Can. Phần ngươi, nhân vật ta muốn đưa ngươi đến gặp chính là lão Diêm Vương. Ngươi có hiểu điều đó nghĩa là gì chăng?
Tiểu Quặt thất kinh, vội lùi lại:
- Huynh muốn giết đệ? Thôi nào, đệ đâu đã làm gì mạo phạm đến huynh. Xin hãy nhớ lại, kỳ thực đến cả thái độ bất kính, đệ dường như vẫn chưa lần nào dám làm như thế với huynh. Không lẽ huynh muốn giết đệ thật, mặc dù chẳng hề có bất kỳ nguyên do nào?
Tiểu Quặt lùi đến đâu, Điền Phương cũng tiến lên áp sát đến đấy. Không chỉ có thế, Điền Phương lần này còn gật gù, gằn giọng:
- Có một nguyên do đó ta không thể không hạ sát ngươi.
Tiểu Quặt nghe lạnh khắp người, cố lùi nhanh hơn, hy vọng thoát xa hơn dáng vẻ uy hiếp của Điền Phương:
- Đấy là vì huynh yêu Thanh tỷ nhưng lại nghĩ bởi có đệ nên Thanh tỷ không đáp ứng tình huynh?
Điền Phương cười sùng sục:
- Điều đó không đáng kể. Thật ra đấy là vì ta đang muốn giết người,

ai cũng được, nhưng vẫn tốt hơn nếu kẻ đó là ngươi. Nguyên do ta vừa nêu nghe thuận tai đấy chứ? Ngươi mãn nguyện chưa? Vậy hãy ngoan ngoãn tuân theo số mệnh đã dành sẵn cho ngươi. Ha… ha…
Quá kinh hoàng, Tiểu Quặt xoay người toan bỏ chạy.
Chợt "vút" một tiếng, Điền Phương đã ung dung xuất hiện ngáng lối. Đồng thời, Điền Phương còn hất tay, giáng thật mạnh vào Tiểu Quặt luồng lực đạo cực nhanh.
"Ào…"
Tiểu Quặt hốt hoảng lùi lại, bất ngờ bị vấp vào một vật dưới chân, liền khuỵu ngã.
"Huỵch."
Đó là lúc luồng lực đạo của Điền Phương lao sát sàn sạt ngay trên ngực Tiểu Quặt.
Không trúng, nếu đó là điều Tiểu Quặt tạm thời vui mừng thì lại khiến Điền Phương nộ khí xung thiên. Điền Phương thót người chồm đến, cứ nhằm vào chỗ Tiểu Quặt vẫn đang ngã nằm để giáng liên tiếp nhiều thật nhiều những lực đạo xuống:
- Chết này! Ngươi phải chết này! Ta không thể biến ngươi thành đống bầy nhầy vỡ vụn thì ta không cam lòng. Thêm nữa này, cho ngươi chết thật này.
Lực đạo chạm vào làm Tiểu Quặt dù muốn dù không cũng bị dịch chuyển, hết lăn qua bên này thì lại bị hất bay qua phương vị khác. Vì thế, Điền Phương không cần biết Tiểu Quặt đã chết hay chưa, chỉ cần thấy thân hình Tiểu Quặt vẫn còn đó và bị hất qua hất lại là Điền Phương cứ thế tiếp tục giáng thêm lực đạo vào.
"Bung… bung… bung…"
Sau một lúc liên hồi kỳ trận đánh vào Tiểu Quặt, Điền Phương ngừng tay, hồng hộc thở nặng nề và nhìn Tiểu Quặt đã nằm im bất động:
- Ngươi chết thì chết nhưng vẫn chưa tan xương nát thịt ư? Cứ chờ đấy, Điền Phương này đã nói quyết không bao giờ sai lời. Ta mà hết mệt sẽ tiếp tục cho ngươi biết thế nào là lợi hại.
Lúc nhận thấy nhịp hô hấp đã bớt dập dồn, Điền Phương lập tức tiến gần đến thân hình của Tiểu Quặt. Và Điền Phương có phần hả dạ do thấy mắt mũi miệng của Tiểu Quặt chỗ nào cũng lai láng ứa huyết.
Chợt Điền Phương cau mặt, quát vọng về phía sau:
- Ai?
Có tiếng đáp:
- Thiếu viện chủ đấy ư? Thuộc hạ vừa nghe tiếng loạn kình vội chạy đến. Như thiếu viện chủ dù lâm địch vẫn đắc thắng nhờ bản lãnh cao minh hơn?

Điền Phương thở ra nhè nhẹ:
- Chạy đến theo ngươi còn có ai nữa không?
Một nam nhân có dáng người loắt choắt liền xuất hiện cạnh Điền Phương:
- Tạm thời chỉ có một mình thuộc hạ. Nhưng nếu thiếu viện chủ cần, thuộc hạ xin lập tức gọi tất cả đến.
Điền Phương xua tay:
- Đừng gọi đến. Trái lại, mau truyền lệnh của ta, cứ tiếp tục truy tìm cho đến lúc nào phát hiện ra nơi tiểu oa nhi Đại Giáp đang ẩn nấp mới thôi. Rõ chưa?
Nam nhân mới đến vội cúi đầu tuân lệnh:
- Không cần tìm Liễu cô nương nữa sao, thiếu viện chủ?
Điền Phương thở hắt ra:
- Tuy ta nghĩ là không cần, nhưng ngươi cứ truyền lệnh tìm. Mà này, đừng dại dột thố lộ cho ai biết ta vừa bảo là không cần đấy.
Nam nhân càng cúi đầu thấp hơn:
- Thuộc hạ quyết sẽ giữ kín không dám thố lộ những gì vừa nghe hoặc đang nhìn thấy. Thuộc hạ có thể lui được chưa?
Điền Phương gọi giật lại:
- Ngươi quả thật không trông thấy gì, đúng không?
Nam nhân nọ dù đang cúi đầu vẫn giật thót mình:
- Dĩ nhiên rồi. Hay thiếu viện chủ muốn thuộc hạ lập trọng thệ là đã không nhìn thấy gì?
Điền Phương cười lạt:
- Vậy thì không cần. Có chăng, để ngươi liệu đấy mà biết giữ gìn mồm miệng, hãy lại gần ta nào.
Nam nhân nọ bủn rủn, quỳ thịch xuống:
- Mong thiếu viện chủ tha mạng. Thuộc hạ…
Điền Phương cau mặt gắt:
- Bảo đến thì cứ đến. Có ai muốn giết ngươi đâu mà quỳ gối van xin? Mau đến đây.
Nam nhân nọ dùng hai đầu gối lệch bệch tiến lại gần Điền Phương:
- Thiếu viện chủ không giết thuộc hạ thật ư?
Điền Phương đang cau có cũng phì cười:
- Giết ngươi làm gì khi ta đang cần ngươi thực hiện thay ta một việc. Đứng lên đi.
Nam nhân nọ vẫn không dám đứng lên:
- Thuộc hạ quỳ thế này vẫn nghe rõ mệnh lệnh. Xin thiếu viện chủ cứ sai khiến. Dù phải lao vào rừng đao núi kiếm, thuộc hạ vẫn chẳng từ nan.

Điền Phương chỉ tay vào thân hình Tiểu Quặt vẫn nằm bất động:
- Để chứng tỏ ngươi không nhìn thấy gì, đó là địch nhân vừa cùng ta giao đấu, y chết vì không có bản lãnh bằng ta, dầu vậy, tội y dám xuất kỳ bất ý toan ám toán ta sẽ khiến y lãnh chịu hậu quả thảm khốc hơn, ngươi hãy thay ta, ban cho y cái chết không toàn thây. Được chứ?
Nam nhân vì có dáng loắt choắt nên mọi cử động khi cần thiết đều rất linh hoạt. Do đó, chỉ chớp mắt nam nhân nọ đã xuất hiện và đứng cạnh Tiểu Quặt:
- Thực hiện mệnh lệnh của Thiếu Viện Chủ nào có gì khó đối với thuộc hạ. Xem đây.
Cũng như Điền Phương lúc nãy, nam nhân loắt choắt lại liên hồi kỳ trận quật nhiều loạt kình vào thân hình Tiểu Quặt, khiến thân thể của nó thêm lần nữa bị hành hạ quăng quật, lăn nẩy loạn xạ về mọi phía. Nhưng được một lúc, nam nhân loắt choắt kinh nghi dừng lại:
- Thiếu viện chủ. Tiểu tử này thân thể như được luyện bằng kim thiết sao vậy? Thuộc hạ dù đã tận lực nhưng thủy chung thi thể tiểu tử vẫn y nguyên. Hay y là hoạt tử nhân?
Điền Phương cũng lấy làm lạ, tiến lại gần:
- Ngươi có mang lợi khí?
Nam nhân bối rối:
- Thuộc hạ do vội nên quên mang theo. Hay để thuộc hạ đi tìm, sẽ quay lại ngay?
Điền Phương cau mặt:
- Không cần, vì nếu thế e muộn mất, sẽ có thêm nhiều người hay biết. Ngươi mau tìm cách vùi lấp thật kín thi thể của y.
Nam nhân nhìn quanh:
- Có thể phóng hỏa thiêu hủy thi thể y sẽ tốt hơn?
Điền Phương nạt:
- Làm như thế có khác gì tự làm kinh động mọi người? Ta bảo chôn cứ chôn. Thực hiện đi.
Đúng lúc đó, Tiểu Quặt lảo đảo đứng lên:
- Đừng. Đệ dù sao vẫn chưa chết. Huynh nỡ nào toan chôn sống đệ?
Nhìn thấy Tiểu Quặt với khắp mặt đều nhuộm huyết, nam nhân loắt choắt bủn rủn tứ chi, từ từ khuỵu xuống:
- Thiên địa ơi? Quỷ… Quỷ nhập tràng…
Nổi giận, Điền Phương quật tung một lực đạo vào nam nhân:
- Ngươi là kẻ vô dụng đáng chết!
“Ầm.”
Chỉ một kích của Điền Phương, nam nhân nọ lập tức ngã lăn, tứ chi

gãy vụn như bị ngũ lôi phân thây, hồn du địa phủ tức thì.
Tiểu Quặt kinh khiếp đến trợn cả hai mắt:
- Chết rồi?! Huynh đã giết hắn chết thật rồi?
Điền Phương cũng trợn mắt theo một ý nghĩ khác:
- Hắn biết võ công vậy mà không chịu nổi một chưởng của ta. Cớ sao ngươi sao bao loạt chưởng vẫn vô sự? Có phải ngươi đã luyện Thiết Bố Sam hay trong người ngươi có bảo y bảo vệ?
Tiểu Quặt chợt run rẩy thối lui:
- Không có. Dù trước đây đệ từng có Thiên Tằm Bảo Y nhưng bây giờ thì… không còn.
Điền Phương thần tốc lao vút đến sát cạnh Tiểu Quặt:
- Ngươi có Thiên Tằm Bảo Y? Thảo nào! Được lắm, ta giết ngươi trước, sau sẽ chiếm đoạt bảo y của ngươi. Ha… ha…
Chợt có tiếng hắng giọng:
- Ngươi đã tìm thấy tiểu oa nhi rồi ư? Sao không sớm hồi báo cho bổn nương nương, thậm chí đến việc đưa y về gặp sư phụ, ngươi cũng chần chừ, chưa thực hiện? Sao thế Phương nhi?
Điền Phương rúng động:
- Trác cô cô… Cô cô chỉ mới đến hay là …
Tiên nương, sư phụ của Liễu Tuyết Thanh xuất hiện với phong thái phi phàm của bậc thần tiên:
- Ngươi còn dám gọi ta là cô cô nữa sao?
Vừa nhìn thấy tiên nương, Tiểu Quặt vừa chạy đến vừa lau máu khắp mặt:
- Nương nương xin mau cứu đệ tử. Không hiểu sao Điền Phương huynh đã nhiều phen cứ muốn hạ sát đệ tử?
Tiểu Quặt vừa đến gần liền bị tiên nương chộp giữ vào cổ tay. Nhưng khác với cử chỉ vừa vô tình bộc lộ phần nào tâm trạng giận dữ đó, lời nói của tiên nương dành cho Tiểu Quặt vẫn ôn nhu và hòa dịu như độ nào. Tiên nương bảo:
- Ta đang lo lắng, chỉ sợ không còn tìm thấy ngươi hoặc hài từ ngươi đã đổi ý, không muốn lưu lại mãi mãi cạnh ta nữa. Mà này, sao chỉ có một mình ngươi ở đây? Chẳng phải Thanh tỷ ngươi đã cùng đi với ngươi sao?
Cổ tay của Tiểu Quặt đã có một thoáng rất đau nhưng sau đó bỗng không còn. Nó ngơ ngác nhìn vị tiên nương họ Trác:
- Đệ tử cũng đang mong gặp Thanh tỷ, nhưng Điền Phương huynh cứ khăng khăng không chìu ý đệ tử. Mong nương nương ghi nhớ lời đã hứa, đừng để đệ tử phải lìa xa nương nương và Thanh tỷ. Vì chỉ mới vừa nãy thôi đây, đệ tử đột nhiên thấy rất nhớ nương nương.

Đang nhìn nó, tiên Nương chợt lạnh giọng quát:
- Ai cho ngươi đi?
Tiểu Quặt giật nảy người:
- Đệ tử vẫn đứng đây. Dù được đi, đệ tử cũng quyết không bao giờ bỏ nương nương để đi.
Tiên Nương nhoẻn cười với nó:
- Ta đâu hỏi ngươi. Nhưng ngươi sẽ không tự ý bỏ ta mà đi thật chứ?
Tiểu Quặt gật đầu và nhìn quanh:
- Đệ tử chỉ thích ở cạnh nương nương thôi. Thật đấy. Nhưng nếu không hỏi đệ tử, lẽ nào lời nương nương vừa quát hỏi là dành cho Điền Phương huynh? Sao nương nương không để Điền Phương huynh đi? Hay là đến lượt nương nương đổi ý, không muốn giữ đệ tử bên cạnh? Gọi Điền Phương huynh lại là để giao đệ tử cho Điền Phương huynh?
Tiên nương phì cười:
- Ngươi hoảng sợ đến độ muốn mau tránh xa Điền Phương đến như thế sao? Được rồi, thuận theo ngươi, ta sẽ cho Điền Phương được phép đi.
Lập tức có tiếng Điền Phương lắp bắp:
- Đa tạ cô cô đã… đã bỏ qua cho tiểu điệt. Xin được phép tiễn cô cô dời gót.
Tiên Nương hừ lạt:
- Ta chỉ hứa bỏ qua nếu ngươi cũng hứa sẽ không hỏi gì đến sự tồn tại của tiểu oa nhi này cạnh ta. Ngươi chấp thuận?
Điền Phương thở dài:
- Y đã chết. Tiểu điệt sẽ cứ thế bẩm báo với sư phụ, miễn sao cô cô đừng khinh xuất, vô tình để cho gia sư nhìn thấy y.
Tiên Nương nắm tay Tiểu Quặt mang đi:
- Ngươi cứ lo liệu phần của ngươi là đủ. Nhớ đấy, nếu sai lời, ngươi đừng nghĩ vì còn có sư phụ ngươi nên Trác Bách Hoa này không thể cho ngươi nếm mùi lợi hại. Rõ chưa?
Được Trác Bách Hoa Tiên nương đưa đi với một cước lực khó có gì so sánh nổi, Tiểu Quặt vừa cười vừa nhăn nhó:
- Đệ tử đã hứa gì tất không bao giờ sai lời. Sao nương nương vẫn cứ mãi hăm dọa sẽ cho đệ tử nếm mùi lợi hại?
Trác Bách Hoa vẫn đưa Tiểu Quặt cùng đi, chợt đáp bằng giọng lạnh lùng:
- Ngươi đừng giả vờ ngu ngơ trước mặt ta. Vì ta thừa biết ngươi dễ dàng hiểu lời ta vừa rồi là dành cho Điền Phương. Dù vậy, đấy cũng

sẽ là lời đe dọa dành cho ngươi nếu sau này ta phát hiện ngươi dám trí trá, giở trò với ta. Nghe rõ chưa?
Tiểu Quặt chấn động, từ đó đành im lặng, không dám hó hé gì thêm, dù chỉ là nửa lời.

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 8
Do bốc đồng mạo phạm cao nhân
Động tà dâm Đạo Yêu mất mạng

Những lớp sáng nhờ nhờ có từ một buổi sớm tinh sương tuy chưa thật sự sáng nhưng vẫn giúp Tiểu Quặt nhận ra nơi Trác Bách Hoa vừa đột ngột dừng chân. Nó nhìn quanh quất:
- Nương nương sao lại có chỗ lưu ngụ tồi tàn thế này? Chỉ là một huyệt động vừa trơ trụi vừa ẩm thấp, đến như chăn màn chiếu gối cũng chẳng có. Sao vậy nương nương?
Trác Bách Hoa đã tiến vào giữa lòng động, bất ngờ quay lại nhìn Tiểu Quặt:
- Ta nào phải lưu ngụ ở đây. Có chăng chỉ là một địa điểm tuy tình cờ chọn nhưng khả dĩ có thể giúp ta cùng ngươi nói minh bạch với nhau đôi điều. Ngươi mau vào đây. Đừng tỏ ra lo sợ như thế.
Tiểu Quặt sợ sệt tiến vào, mắt không hề rời sắc diện lạnh như băng của Trác Bách Hoa:
- Có phải nương nương muốn hỏi đệ tử về những gì đã xảy ra trong Giao Thiên động?
Trác Bách Hoa đột ngột chồm đến, lôi Tiểu Quặt lại gần:
- Nói mau, có phải còn điều gì giấu giếm nên lúc nào ngươi cũng cứ luôn phập phồng lo sợ?
“Yêu phụ có tâm địa thật độc ác,” Tiểu Quặt chợt nhớ ngay câu nhận định đó của Liễu Tuyết Thanh từng một lần đề tỉnh nó. Vì thế, Tiểu Quặt đành ngoan ngoãn thuật lại mọi điều đã xảy ra ở Giao Thiên động:
- Đệ tử vẫn mong có cơ hội hồi bẩm tất cả sự việc với nương nương và mãi bây giờ mới có. Chứ nào đã nói bao giờ để nương nương nghi hoặc, chưa gì đã cho đệ tử có ý giấu giếm. Chuyện xảy ra là thế này.
Dĩ nhiên Tiểu Quặt vì nhớ lời đã hứa với Tôn Phong Kiệt nên không

dám hé môi nói đến địa điểm được Tôn Phong Kiệt chọn làm chỗ cất giấu bảo vật vì chỉ liên quan đến Vạn Thạch bảo. Kể cả sự tồn tại của mảnh Thiết Bài ở trên đỉnh Thạch Hương đàn, Tiểu Quặt vì chưa kịp thuật đến phần đó, lại bị Trác Bách Hoa cắt ngang, nên vẫn còn là điều có lẽ chỉ có một mình nó biết. Trác Bách Hoa đã tỏ ra quá vội khi đột ngột ngắt lời Tiểu Quặt:
- Ngươi đoan quyết khối kim lượng đó đã bị ném xuống vực chỉ vì sự hoảng sợ của hai kẻ phế nhân khiến ngươi bị dao động theo?
Tiểu Quặt hoài nghi:
- Ý nương nương cho rằng đó là bảo vật lẽ ra đệ tử nên mang về giao cho nương nương? Nếu vậy, hãy để đệ tử leo xuống vực tìm lại?
Trác Bách Hoa cười nhẹ:
- Yên tâm. Một khi đến lúc cần, dĩ nhiên chính ngươi phải leo xuống vực thu hồi lại vật đó cho ta. Giờ thì nghe ta hỏi. Thiên Tằm Bảo Y ngươi vẫn mặc?
Nó lắc đầu:
- Nếu đệ tử nhớ không lầm thì bảo y đã bị hiện tượng Quang Hội Chiếu phát sinh nên bị thiêu hủy. Bởi trước lúc ngất, đệ tử có kịp nhìn toàn thân, quả nhiên chỉ thấy…
Trác Bách Hoa nóng nảy ngắt lời:
- Trên thân ngươi chẳng còn lấy một mảnh y phục nào dù nhỏ. Tuy vậy, ta không tin đấy là vì bảo y đã bị hiện tượng Quang Hội Chiếu thiêu hủy. Bởi nếu đến bảo y mà còn bị thiêu hủy, liệu ngươi còn toàn mạng như bây giờ sao?
Tiểu Quặt chợt hiểu:
- Nương nương nghi đệ tử bịa chuyện? Kỳ thực là đã lẻn giấu đi bảo y Thiên Tầm?
Trác Bách Hoa chợt tiết lộ:
- Ta không bảo hiện tượng đó không xảy ra. Vì trước khi đặt cho ngươi nghi vấn này, dĩ nhiên ta đã có cơ hội dò hỏi cặn kẽ Tôn Phong Kiệt và Liễu Tuyết Đan, nhờ vậy minh bạch quả thật có xảy ra hiện tượng đó. Nhưng với lý do như ta vừa quả quyết, hãy nói mau, ngay khi đó ngươi đã kịp cởi giấu bảo y ở đâu? Và sau này, là tự ngươi tìm lại bảo y hay có người tìm thay rồi giao lại cho ngươi?
Quyết không một lời nhắc đến chuyện đã được Liễu Tuyết Thanh giải cứu, Tiểu Quặt lập tức phủ nhận:
- Đệ tử sau khi ngất nào có hay biết gì. Lại còn vừa lúc tỉnh lại, liền có Điền Phương xuất hiện toan hạ sát. Làm gì có chuyện đệ tử giấu bảo y và sau này tìm lại?

Trác Bách Hoa cười cười:
- Ngươi nghĩ ta không phát hiện ngươi đã giả vờ chết, cho dù bị Điền Phương liên tiếp quật nhiều chưởng kình vào ngươi?
Tiểu Quặt giật mình:
- Nương nương đã thấy tất cả? Vậy sao nương nương không sớm xuất hiện giải nguy, có phải muốn đệ tử mất mạng vào tay Điền Phương?
Trác Bách Hoa thản nhiên giải thích:
- Tuy ta đến muộn, lúc đó ngươi đã bị Điền Phương đánh cho ngã xuống rồi, nhưng khi chực ra tay giải cứu ngươi, ta chợt hiểu ngươi dù có bị Điền Phương đánh thế mấy cũng không chết. Thôi nào, hãy thú thật và ngoan ngoãn giao trả lại Thiên Tằm Bảo Y cho ta.
Tiểu Quặt vẫn lắc đầu:
- Đệ tử quả quyết bảo y đã bị thiêu hủy. Nếu vẫn chưa tin, hoặc nương nương có thể soát sét khắp người đệ tử, hoặc hãy hỏi lại Tôn bá bá và Liễu bá phụ. Vì giả như đệ tử có giấu bảo y thì nhị vị bá bá không thể nào không nhìn thấy.
Trác Bách Hoa gật gù:
- Dĩ nhiên ta phải soát xét. Riêng chuyện hỏi lại họ thì không cần.
Phát hiện Trác Bách Hoa thật sự toan lục soát khắp người nó, Tiểu Quặt làm như vô tình hỏi:
- Sao nương nương bảo không cần hỏi họ?
Trác Bách Hoa bắt đầu mò tay vào bên trong lớp y phục Tiểu Quặt đang mặc:
- Vì một là lão họ Tôn do khó qua nổi cảnh ngộ bi thảm đã hứng chịu nên dĩ nhiên phải chết. Hai là họ Liễu tuy được ta hứa tận tình chăm sóc chữa trị nhưng do nghịch đồ là Liễu Tuyết Thanh bất tuân, đã tự ý đưa thân phụ ả đi, nên bây giờ dù có muốn hỏi, ta cũng không biết tìm họ ở đâu.
Đôi tay của Trác Bách Hoa chợt mò lục nhanh hơn:
- Úy, dường như ngươi không hề mặc thêm gì ngoài lớp y phục bên ngoài đã được ta bảo ả Liễu Tuyết Thanh mặc cho ngươi? Vậy tại sao Điền Phương dù thực hiện đủ cách vẫn không thể làm ngươi táng mạng?
Bị đôi tay dù quả quyết nhưng vẫn cứ mềm mại của Trác Bách Hoa chạm khắp người, nhịp hô hấp của Tiểu Quặt bỗng trở nên dồn dập. Và bất chợt Tiểu Quặt buột miệng thốt:
- Ắt hẳn nương nương chính là bậc thần tiên hạ phàm. Vì không chỉ có đôi tay mềm mại nhẹ êm, toàn thân cũng toát ra mùi u hương thoang thoảng thật dễ chịu.

Mặt của Trác Bách Hoa liền ửng đỏ, kể cả đôi tay chừng như cũng khựng lại:
- Ngươi không được nói nhảm. Đừng quên đây là ta đang lục tìm bảo y. Không hề có ý nghĩ nào khác khiến ngươi lầm tưởng.
Tiểu Quặt ưỡn người, ý muốn tiến sát thật gần Trác Bách Hoa:
- Đệ tử nói đều thật tâm, không nói nhảm cũng không dám quên điều nương nương đang tiến hành. Đây này, nương nương nếu còn muốn, xin cứ tìm xét khắp người đệ tử.
Trác Bách Hoa lần này khựng lại thật, không những thế, Trác Bách Hoa còn cố tình hắng giọng, nhắc nhở Tiểu Quặt:
- Ngươi dù sao cũng chỉ là một đứa bé. Đừng bao giờ lập lại thái độ này đối với ta. Bằng không…
Do đứng gần, Tiểu Quặt bất ngờ quàng cả hai tay quanh vòng eo lưng thon nhỏ của Trác Bách Hoa:
- Nhưng đệ tử vẫn muốn nương nương tin rằng đệ tử không hề giấu bảo y trong người. Sao nương nương không tiếp tục soát xét?
Nhịp hô hấp của Trác Bách Hoa cũng trở nên gấp gáp. Dù thế, Trác Bách Hoa vẫn tìm cách gỡ tay Tiểu Quặt ra:
- Đủ rồi. Ta không cần tìm nữa. Ta đã tin ngươi không giấu bảo y trong người. Được chưa? Vậy thì mau buông ra, không được động chạm vào ta.
Tay của Tiểu Quặt càng siết vào nhiều hơn, đồng thời còn xoa xoa vùng hậu tâm của Trác Bách Hoa:
- Đúng là từ người nương nương có toát mùi u hương thật. Thân thể vừa thơm vừa mềm, vừa mát lạnh. Chỉ có là thần tiên, nương nương mới được thế này.
Trác Bách Hoa vẫn tận lực cố gỡ tay Tiểu Quặt ra. Nhưng không rõ vì sao hễ càng cố gắng thì Trác Bách Hoa càng không thể thoát. Có lẽ vì thế nên Trác Bách Hoa chợt hạ thấp giọng nửa như nài nỉ nửa như nhắc nhở Tiểu Quặt:
- Mau buông ta ra, tiểu dâm tặc. Đừng quên ta dù sao cũng là trưởng bối, có thể đáng tuổi mẫu thân ngươi. Thái độ của ngươi không những vô lễ mà nếu xét kỹ ra ắt hẳn đây là một trọng tội, rất có thể bị ta lấy mạng, như gần đây ta từng không nương tay với hai lão Liễu, Tôn?
Có điều gì đó chợt lóe lên trong tiềm thức khiến Tiểu Quặt vụt tỉnh lại cơn mê đã vừa bất chợt ập đến, nhắc nó rằng Trác Bách Hoa là một yêu phụ độc ác, không hoàn toàn là vị Tiên nương hiền dịu như lâu nay nó luôn nghĩ. Vì không thể biết đó là điều gì, từ sâu thẳm của tiềm thức Tiểu Quặt bỗng bật ngay ra câu hỏi, cho dù hai bàn tay vẫn

đang theo bản năng cứ tiếp tục mơn man và xoa khắp lưng Trác Bách Hoa:
- Nương nương vừa bảo đã tự tay đoạt mạng nhị vị bá bá Liễu, Tôn?
Câu hỏi vừa bật thốt ra không chỉ làm Tiểu Quặt giật mình, tỉnh hồn hoàn toàn vì đã hiểu đó chính là điều vừa bật lóe lên trong tiềm thức, mà còn làm cho Trác Bách Hoa cũng hoàn hồn tỉnh mộng. Trác Bách Hoa lập tức phủ nhận lời vừa nói:
- Ta đã nói như thế thật sao? Thế thì không đúng với sự thật. Hoặc giả chỉ do ngươi nghe lầm? Vì kỳ thực…
Nhưng Tiểu Quặt vẫn dám đem sinh mạng quả quyết là điều nó nghe không hề lầm. Vì thế, đôi tay đang mơn man phía sau lưng Trác Bách Hoa liền được Tiểu Quặt cho thay đổi, biến thành một đôi tay có những cử chỉ, động tác vừa quyết đoán vừa nhanh nhẹn chuẩn xác:
- Có thật thế không, nương nương?
Toàn thân Trác Bách Hoa chợt rũ xuống, sắc diện tái nhợt, với câu quát mắng thốt ra vừa quá muộn vừa không còn chút hơi sức nào:
- Ngươi đã được chỉ điểm võ công? Kẻ nào độc ác xui ngươi dùng kế này để bất thần điểm huyệt phế bỏ toàn bộ võ công của ta? Có phải nghịch đồ Liễu Tuyết Thanh?
Cách Trác Bách Hoa rũ người từ từ tụt xuống nếu thoạt đầu có làm Tiểu Quặt nghi hoặc và ngơ ngác, đành lùi lại và chỉ dám đứng nhìn từ xa thì bây giờ vì nghe Trác Bách Hoa tự nói như thế bằng thứ thanh âm vô lực nên Tiểu Quặt vỗ tay cười reo lên:
- Có thật nương nương đã bị phế bỏ võ công chăng? Nếu thật thì hay quá, không ngờ những động tác này đệ tử chỉ ghi nhớ và làm theo đúng những gì Lục Thân đã làm lại hóa ra có kết quả. Hay thật. Vậy là Dương Cần ta từ lúc này sẽ không sợ gì mụ yêu phụ ngươi nữa. Ha ha…
Tiểu Quặt chạy ra đến gần Trác Bách Hoa. Vừa thụp người xuống Tiểu Quặt vừa dùng hai tay bắt đầu đập túi bụi vào mọi nơi trên người Trác Bách Hoa:
- Sao mụ nhẫn tâm đoạt mạng Tôn bá bá đã tỏ ra thật lòng thương mến ta? Hả? Mụ có biết ta từ nhỏ đã chẳng có ai để yêu thương kính nể không hả? Nay ta mới có một người để tôn kính, chính là Tôn bá bá, ấy vậy mụ vẫn độc ác đoạt mất mạng. Những cái đấm này là để ta thay Tôn bá bá đòi mụ phải đền mạng.
Vừa nói như quát, Tiểu Quặt vừa tận lực nện vào mụ thật nên thân theo từng nhịp nói. Khi đã hả giận vì xong phần Tôn Phong Kiệt, Tiểu Quặt lại nhớ đến những ân tình của Liễu Tuyết Thanh:

- Giờ đến phần ta hỏi tội mụ về cái chết của Liễu bá phụ. Mụ có biết ta cũng quý mến Thanh tỷ như ta đã từng quý mến mụ chăng? Lúc ngỡ rằng ta đã có thể gây bất ngờ cho Thanh tỷ bằng cách để cho phụ tử họ đoàn viên thì cũng tại mụ quá độc ác, lại nhẫn tâm sát hại luôn Liễu bá phụ. Mụ là yêu phụ độc ác, không thể là Tiên nương như ta lầm nghĩ. Thật không ngờ một người có diện mạo xinh đẹp như mụ lại có tâm địa độc ác đến thế. Một lúc giết hại luôn hai mạng người, mụ không gớm tay hay sao? Cũng không ghê tởm chính con người của mụ sao? Đã vậy, ta cũng sẽ không gớm tay nếu bây giờ nghĩ được cách hạ sát mụ.
Tiểu Quặt cũng vừa quát tháo vừa nện vào người mụ Trác Bách Hoa. Và bây giờ, khi nói phải tìm cách hạ sát mụ, Tiểu Quặt chợt chán nản dừng tay và thở dài ấm ức:
- Thật tiếc vì ta không biết võ công nên không có cách nào giết mụ. Càng tiếc hơn khi Hỏa Khí Diêm La Cầu, một vật đã được Lục Thân trước khi chết có giao cho ta, lại bị thứ Quang Hội Chiếu quỷ quái thiêu hủy. Chứ nếu còn, ta nhất định sẽ ném hỏa khí đó vào mụ, như thế mụ đừng mong toàn mạng.
Trác Bách Hoa vì bị phế võ công, lại bị một người có sức vóc như Tiểu Quặt loạn đả loạn đánh nên lúc này có thể nói khắp người mụ chỗ nào cũng ê ẩm đau nhức, kể cả mặt mũi mụ cũng thâm tím, bầm giập nhiều nơi. Có lẽ vì thế giọng của mụ khi cất lên cứ như đứt quãng:
- Đã không giết được ta, nếu muốn đánh ngươi cứ đánh, sau đó thì khôn hồn lẩn trốn đi thật xa. Vì đệ tử ta, ngoài Liễu Tuyết Thanh vẫn còn nhiều nữa, đều có bản lãnh cao minh hơn ngươi nhiều. Chúng đang chờ ta quay về, và bây giờ vì thấy ta về chậm, ắt hẳn chúng đang trên đường tìm kiếm và thế nào cũng đến đây để cứu ta.
Tiểu Quặt chột dạ, vội ngó mụ đăm đăm:
- Mụ không dọa ta chứ?
Trác Bách Hoa cũng ngó ngay vào mắt Tiểu Quặt và đang cố giữ sao cho nhịp hô hấp đừng quá dồn dập, có thể mục đích là làm cho bớt đau, bớt ê ẩm:
- Ta không muốn dọa ngươi. Vả lại dọa ngươi thì có ích gì một khi sinh mạng ta đang do ngươi trọn quyền định đoạt. Nhưng ta biết chắc bọn đệ tử của ta đang trên đường tìm kiếm. Vì chưa lần nào ta về muộn như lần này.
Đột ngột Tiểu Quặt chuyển mục quang ngó vào ngực mụ:
- A, mụ đang bịa chuyện để dọa ta? Vì ta thấy rõ mụ sợ ta phát hiện mụ nói dối nên nhịp thở của mụ lúc này không bình thường. Đúng

không?
Mụ nhăn nhó:
- Ta bị ngươi đánh đập hành hạ một lúc lâu, lẽ nào ngươi bảo ta không đau, không mệt, không thở dồn dập?
Tiểu Quặt vẫn ngó vào ngực mụ:
- Có phải hai chỗ gồ cao là nhũ hoa mà ở nữ nhân nào cũng có?
Mụ tái mặt:
- Ngươi… hỏi để làm gì?
Ánh mắt của Tiểu Quặt bỗng trở nên tò mò:
- Mụ đừng sợ. Vì ta cũng chỉ nghe nói như thế, sẵn đây ta muốn hỏi mụ cho rõ hư thực mà thôi.
Đoạn Tiểu Quặt đưa mắt nhìn ra ngoài động khẩu. Trời đã sáng. Và đột ngột Tiểu Quặt đứng lên, chạy thật nhanh ra ngoài, xoay người nhìn láo liên, sau đó chạy trở vào cũng thật nhanh.
Không kể gì mụ Trác Bách Hoa đang nhắm mắt cứ như đang quá mệt nên cần nghỉ, Tiểu Quặt ngồi xuống cạnh mụ và cười hềnh hệch:
- Ta chưa thấy cái đó của nữ nhân bao giờ. Mụ có chấp thuận để ta thử ngó qua một lần không? Vì ta nghĩ mụ nên ưng thuận. Hề hề, lũ đệ tử của mụ hiện vẫn chưa thấy tên nào ló mặt, tuy vậy, ta chỉ cần ngó qua là bỏ đi ngay.
Trác Bách Hoa lập tức mở bừng hai mắt:
- Ngươi dám làm nhục ta?
Tiểu Quặt chạm tay vào ngực mụ:
- Ta chỉ ngó qua, không lẽ mụ lấy thế làm nhục? Vậy mụ đã hai lần ngó toàn thân ta thì sao? Dù rằng có ngượng nhưng ta không hề nghĩ đó là nhục. Được không?
Đôi mắt Trác Bách Hoa chợt long lanh, có lẽ vì giận:
- Ngươi là nam nhân, dĩ nhiên có bao giờ biết thế nào là nỗi ô nhục của nữ nhân, nhất là của hạng khuê nữ vẫn còn trinh tiết như ta. Nếu ngươi vẫn cố tình xâm phạm tiết hạnh của ta, hãy nhớ, chính vì hành động này ta sẽ khiến ngươi tử vô địa táng.
Tiểu Quặt hiểu mụ đang long lanh hai mắt theo ý nghĩa khác:
- Tuy mụ nói như thế nhưng ta biết, cũng như ta khi nãy, ắt hẳn mụ đang mang tâm trạng thích thú vì được ta chạm vào. Cứ nhìn vào mắt mụ là đủ hiểu, đúng không? Kìa, sao mụ không nói gì nữa mà lại nhắm rịt hai mắt thế kia? Nhưng bất luận mụ muốn hay không muốn, ta vẫn quyết ngó qua cho bằng được.
Dứt lời, Tiểu Quặt sổ sàng nắm hai bên y phục mụ, mở phanh ra…
Mụ đang nhắm mắt cũng phải lên tiếng:
- Tiểu dâm tặc, ngươi vậy là tự tìm chết. Vì ngươi có biết, suốt đời ta

bình sinh chưa ai dám đối xử như thế này. Đây là nỗi nhục ta mãi mãi không bao giờ quên.
Tiểu Quặt vì mãi ngó vào ngực mụ nên không sao phát hiện mụ đang có những nhịp thở dài và trầm ổn. Thế rồi đột ngột mụ ngồi bật dậy, tung một lúc cả hai tay, giáng vào ngực Tiểu Quặt hai lực đạo cực mạnh:
- Ta cho ngươi chết.
“Bung… bung…”
Tiểu Quặt bị tống bay, va thật mạnh vào vách đá, rất gần lối xuất nhập của động khẩu. Và hậu quả không phải Tiểu Quặt chỉ bị đau đớn khắp người, chân tay cơ hồ rũ liệt, mà còn ngã lăn lộn, vừa ôm ngực vừa thổ huyết lai láng. Tuy vậy, vì vẫn chưa chết nên Tiểu Quặt rất sợ, vội xoay người tìm kiếm xem mụ đang ở đâu.
Đang tìm, Tiểu Quặt chợt rúng động vì phát hiện mụ đang sừng sững đứng ngay bên cạnh. Mụ rít lời độc ác:
- Ngươi không am hiểu võ công, đấy là nguyên do khiến ngươi không thể nào biết cách điểm huyệt của ngươi, vì thiếu năng nội lực nên bất quá chỉ làm ta tạm thời mất võ công. Và bây giờ, ha ha, tuy chẳng có đệ tử nào biết ta ở đây để tìm nhưng sinh mạng ngươi kể như đã được định đoạt. Hãy nạp mạng cho ta. Ha ha…
Mụ nâng cao tay, toan giáng mạnh một lực đạo tối hậu và Tiểu Quặt, thì bất ngờ mụ phải dừng tay vì nghe Tiểu Quặt cười ngạo:
- Mụ không nhận thấy mụ đang phơi bày những gì trước mắt ta sao? Chứng tỏ mụ không hề biết nhục như lời mụ vừa bảo. Ha ha…
Y phục phần trên của mụ vẫn bị phanh mở. Bây giờ nghe Tiểu Quặt nhắc, mụ chợt đỏ mặt nhìn xuống, cũng thu tay về để tự khép y phục lại.
Không bỏ lỡ cơ hội, Tiểu Quặt bật dậy thật nhanh, lủi bừa ra bên ngoài động khẩu, miệng thì kêu loạn xạ:
- Mụ đừng đuổi theo ta nữa. Nếu có đuổi, trước tiên mụ nên chỉnh trang lại y phục. Đừng cứ để thế mà chạy bừa chạy loạn giữa thanh thiên bạch nhật đấy.
Ngỡ rằng mụ sẽ vì thế nên chậm bước, Tiểu Quặt bèn vừa chạy vừa nhìn quanh để dò xét khắp địa hình, hy vọng sẽ bất ngờ tìm được một lối thoát hoặc ẩn trốn với điều kiện mụ sẽ không thể kịp phát hiện.
Nhưng càng tìm, Tiểu Quặt càng thất vọng. Bởi địa hình ở đây dù hoang vu vắng vẻ, chỉ là những gò đống nối tiếp nhau với loạn thạch ngổn ngang, nhưng vẫn không sao mong tìm thấy một chỗ ẩn thân dù nhỏ. Đến những bụi cây hoang dại dù có nhiều thật nhiều cũng

thấp lè tè do đã chọn nhầm nơi khô cằn sỏi đá để sinh trưởng. Không có bụi nào đủ kín đáo giúp Tiểu Quặt ẩn thân. Bất quá, ở xa xa có ẩn hiện một khu rừng, nếu kịp chạy đến đấy, Tiểu Quặt thầm mơ ước, ắt hẳn sẽ có cách lẫn thoát mụ.
Tia hy vọng này dù mong manh xa vời nhưng đối với Tiểu Quặt thì thà có vẫn hơn không. Tiểu Quặt vội co chân chạy cật lực về phía đó. Bỗng có tiếng mụ cười gằn đuổi theo sau:
- Ngươi có chạy lên trời cũng không thoát. Đỡ!
"Ào…"
Lực đạo quật đến mạnh như thiên lôi giáng, làm Tiểu Quặt ngã dúi dụi, sau cùng té lăn lông lốc trên một triền nghiêng toàn loạn thạch lổn nhổn.
Mụ Trác Bách Hoa vẫn bám theo, chờ Tiểu Quặt vừa hết té liền quát tiếp:
- Ngươi vẫn chưa chết ư? Ta không tin ngươi có lớp da dày như luyện bằng kim thiết. Hãy nạp mạng cho ta!
"Ào…"
Tiểu Quặt chợt phát hiện lần này mục xuất lực cố ý dánh vào đầu. Sợ hãi, Tiểu Quặt vội co đầu sát vào ngực, còn vòng kín hai tay lên che chắn, quyết không để mụ quật vỡ đầu, là cái chết không dễ coi chút nào. Nhờ vậy, kình này của mụ cũng chỉ làm Tiểu Quặt tiếp tục lăng lông lốc, va vào loạn thạch không biết bao lần mà đếm.
Mụ vẫn bám sát như âm hồn bất tán:
- Hay ngươi ngay từ bé đã ngấm ngầm được thân sinh phụ mẫu truyền cho Vô Tướng thần công hộ thân? Để xem, nếu đúng như vậy thì ngươi cũng không hề hấn gì mặc dù lần này ta buộc phải dùng loạn kiếm phân thây ngươi.
Đang bưng kín hai tay quanh đầu, Tiểu Quặt vừa nghe mụ nói như thế liền tự hé mở tay ra và kêu lên:
- Ở Thạch Hương đàn kỳ thực vẫn có bảo vật. Nếu mụ hạ sát ta, đừng bao giờ mụ mong có ngày nhìn thấy, chứ không bảo là sẽ có cơ hội độc chiếm bảo vật.
Trác Bách Hoa đang giơ cao tay kiếm chợt hạ xuống:
- Ngươi thử lập lại lần nữa xem?
Tiểu Quặt vì vẫn thủ hờ hai tay quanh đầu nên cứ len lén nhìn chừng vào thanh kiếm có vẻ rất sắc bén của mụ:
- Có một truyền thuyết đã rất lâu liên quan đến Thạch Hương đàn, mụ biết chăng?
Mụ nhịp nhịp thanh kiếm:
- Biết, vậy thì sao?

Tiểu Quặt vẫn không dám rời mắt khỏi thanh kiếm của mụ:
- Theo truyền thuyết, Tề Thạch công vì tin bản thân có chân mạng đế vương nên từng đăng đàn bái bái thiên địa tại Thạch Hương đàn. Truyền thuyết có thật và ta đã nhìn thấy Vương Mệnh bài có khắc chữ "Tề công chân mệnh đế quân."
Mụ buông lơi thanh kiếm:
- Đó là bảo vật ư? Vì sao?
Tiểu Quặt liếm quanh môi:
- Vì vật đó không như khối kim lượng từng bị tan chảy bất thành hình dạng vì Quang Hội Chiếu, Vương Mệnh bài vẫn giữ nguyên hình thù thuở ban đầu, là có hình vuông vức to bằng nửa bàn tay.
Mụ động tâm:
- Vật đó đâu?
Tiểu Quặt đáp loanh quanh:
- Lúc được phát hiện thì nó vẫn ở ngay trên đỉnh Thạch Hương đàn. Còn sau đó dĩ nhiên ta đã kịp cất giấu.
Mụ tiến lại gần hơn:
- Nhưng dù sao Vương Mệnh bài đối với ta vẫn là một phế vật không hơn không kém. Vì cái ta cần, nếu ngươi có thể cho ta biết để đổi lại sinh mạng nhỏ nhoi của ngươi, phải chính là di học thượng thừa của Kim Liên thượng nhân hoặc của Kim Khôi Ma Đao, vốn dĩ đều là nhân vật có võ học đệ nhất thiên hạ hai trăm năm trước. Ngươi có không?
Sợ mụ sẽ lấy mạng ngay lập tức, Tiểu Quặt liền đáp thật vội:
- Nhưng mặt sau của Vương Mệnh bài có khắc một bức họa đồ. Chỉ khi nào thấy ắt hẳn mụ cũng sẽ tin đó chính là bảo vật, giống như ta từng nghĩ.
Mụ chọc mũi kiếm vào giữa hai tay Tiểu Quặt, cho chạm khẽ vào giữa hai mắt nó:
- Có thật như thế không? Hay chỉ do ngươi bịa đặt?
Tiểu Quặt vờ kinh ngạc:
- Mụ không phải đã từng dọ hỏi Tôn bá bá sao? Lẽ nào Tôn bá bá quên, không nói cho mụ biết chỉ có ta vì nhìn thấy vật kỳ lạ đó nên được Tôn bá bá thuật cho nghe truyền thuyết nọ và đề quyết đó chính là Vương Mệnh bài, dựa theo hàng chữ có lưu lại như ta đã nói?
Mụ thu kiếm về với dáng vẻ bối rối:
- Dù muốn cung xưng thì lão Tôn vì bị ta hạ thủ quá nhanh nên kể như chẳng còn cơ hội.
Tiểu Quặt lại hỏi:

- Cả Liễu bá phụ cũng biết. Lẽ nào mụ cũng không nghe Liễu bá phụ đề cập, dù chỉ một lời?
Mụ nghiến răng:
- Vì ta ngỡ cả hai cố tình toa rập nhau, cũng cung xưng chung một giọng điệu như nhau, nên lúc tuyệt vọng, ta đã phẫn nộ hạ sát luôn lão Liễu. Ngươi nói mau, họa đồ đó chỉ nơi cất giấu bảo vật gì?
Tiểu Quặt gượng cười và cố tình đổi giọng:
- Đệ tử một là không có thời gian nhìn kỹ, hai là chỉ nhìn thoáng qua nên ngoài việc nhận biết trên họa đồ có vẽ hình sơn thủy thì không hề có khái niệm nào, dù nhỏ.
Mụ chộp vào và nhấc Tiểu Quặt lên:
- Ngươi mau chỉ nơi cất giấu. Ta hứa sẽ lập tức tha mạng ngươi.
Tiểu Quặt cười méo xệch:
- Nương nương sẽ không bao giờ giữ lời. Đệ tử vì tin quyết vào điều này nên nương nương muốn giết cứ giết, đệ tử thề sẽ không bao giờ hé môi.
Trác Bách Hoa cười lạnh:
- Ngươi không nói phải chăng muốn chịu nhục hình?
Tiểu Quặt nhắm mắt lại:
- Hãy đưa đệ tử quay lại Giao Thiên động. Chỉ khi đó đệ tử dù muốn dù không cũng đành điềm chỉ chỗ giấu Vương Mệnh bài cho nương nương.
Giọng của mụ tỏ ra hoài nghi:
- Cũng đến lúc đó ngươi mới cam tâm chấp nhận cái chết? Sao vậy? Ắt hẳn phải có nguyên do?
Tiểu Quặt thở dài, mắt vẫn nhắm:
- Dù biết trước sau gì cũng phải chết, nhưng nếu được chậm một ngày thì đệ tử tin rằng bản thân vẫn còn một ngày để tìm cơ hội thoát thân. Loài côn trùng hạ đẳng còn tham luyến sự sống, lẽ nào đệ tử lại để mất đi tia hy vọng vừa tìm thấy?
"Chát chát…"
Mụ vả liên tu bất tận vào hai bên mặt Tiểu Quặt cho đến kỳ mệt mới thôi. Sau đó mụ hỏi:
- Ta đã nói, vì ngươi dám lăng nhục ta nên ta không bao giờ tha. Được, ta tạm cho ngươi toại nguyện. Liệu đến lúc đó, hạng vô dụng như ngươi sẽ tìm được cách gì để không bị ta lấy mạng. Hừ!
Dứt lời, mụ lập tức đưa Tiểu Quặt cùng đi, quay lại Giao Thiên đỉnh.
* * *
Không có bất kỳ cơ hội nào cho Tiểu Quặt mơ đến chuyện thoát thân. Nhận định này đã càng lúc càng xuất hiện rõ trong tâm tưởng

Tiểu Quặt và dược bắt đầu từ đêm thứ nhất, kể từ khi thuận theo chủ ý của nó, Trác Bách Hoa đưa Tiểu Quặt quay trở lại Giao Thiên đỉnh. Trác Bách Hoa không tỏ ra vội. Bằng chứng là khi thấy hoàng hôn buông về, cho dù Giao Thiên động cao vút đã ẩn hiện xa xa, Trác Bách Hoa vẫn thản nhiên chậm bước và tìm chỗ nghỉ chân:
- Hiện tượng Quang Hội Chiếu đã không còn, Vương Mệnh bài may thay đã do ngươi tự cất giữ, vì thế ta không cần phải vội, tội gì phải tiến vào Giao Thiên động lúc trời đêm? Cứ nghỉ ngơi cho khỏe chờ trời sáng sẽ tiếp tục. Ngươi có ý gì khác không?
Tiểu Quặt nếu có ý gì khác thì chỉ dám nghĩ trong lòng: “Mụ đừng giả vờ bình thản. Ta thừa biết đấy là mụ muốn ta tự thú nhận hoặc không có Vương Mệnh bài hoặc nếu có thì ta không hề cất giấu. Và mụ chỉ cần chờ như thế để hạ thủ đoạt mạng ta chứ gì? Hừ, mụ đừng mong toại nguyện.”
Tìm một chỗ nghỉ ngơi vừa kín đáo vừa sạch sẽ tinh tươm thích hợp như mụ hiện đã tìm thấy, Tiểu Quặt nghĩ, mụ quả là người năng động, linh hoạt và cầu toàn. Còn nếu là do Tiểu Quặt tìm, hừ, đất trời rộng thênh thang, chỗ nào nghỉ ngơi mà chẳng được. Nhưng dù sao, Tiểu Quặt lại thầm nghĩ và thán phục mụ, được một chỗ nghỉ ngơi như mụ vừa tìm thấy không một chút vất vả vẫn tốt hơn là bạ đâu nghỉ ngủ đấy.
Mụ như đọc được ý nghĩ của Tiểu Quặt thì phải. Bởi mụ lạnh lùng nhìn nó:
- Có phải ngươi đang nghĩ, chỉ cần nghỉ lại có một đêm, lẽ ra ta không nên phí công tìm một chỗ thật vừa ý? Nếu có nghĩ như thế thì chỉ là ngươi không tài nào đoán được chủ định của ta. Cứ chờ đấy, tự khắc ngươi sẽ hiểu thật minh bạch.
Tiểu Quặt gượng cười, đành tìm cách tán dương mụ một câu, chỉ mong sao đừng nhìn thấy nữa vẻ lạnh lùng của mụ:
- Dĩ nhiên nương nương vì là thần tiên hạ phàm nên đệ tử với trí nghĩ nông cạn đâu thể nào đoán được chủ định của nương nương? Vả chăng, nếu có nghĩ gì thì đệ tử chỉ có thể thật tâm thán phục. Tìm được một chỗ nghỉ ngơi tốt như thế này, ngoài nương nương ra thì không người nào có thể tìm ra và nhất là chỉ tìm thấy trong khoảng thời gian cực ngắn.
Mụ vẫn lạnh lùng nhìn Tiểu Quặt:
- Ngươi vẫn nghĩ ta là thần tiên hạ phàm? Có phải vì trong mắt ngươi, ta thật xinh đẹp?
“Lại như thế nữa rồi,” Tiểu Quặt tuy thầm kêu nhưng ngoài miệng vẫn phải đáp:

- Đương nhiên nương nương là người xinh đẹp nhất.
- So với Liễu Tuyết Thanh thì thế nào?
Tiểu Quặt cố lẩn tránh cái nhìn của mụ:
- Thật ra thì… ở mỗi người đẹp mỗi vẻ.
- Ta đang cần ngươi thành tâm và nhất là phải có một lời đáp rõ ràng, không thể nói chung chung. Thế nào, ta và ả thật ra ai đẹp hơn?
Tiểu Quặt cúi đầu, giấu đi trạng thái đang nuốt nước bọt khan vì sợ:
- Nương nương xinh đẹp hơn.
Có vẻ Tiểu Quặt đã thành công trong việc lấy lòng mụ, vì Tiểu Quặt chợt nghe mụ tuy lên tiếng hỏi tiếp nhưng bằng giọng khàn khàn hạ thấp như thể đang xúc động vì được khen. Mụ hỏi:
- Kẻ lúc diện mạo ta đang thâm tím một vài chỗ như bây giờ, ngươi vẫn quả quyết nhan sắc của ả không thể nào so được với ta?
Cổ nhân thường răn dạy, đã phóng lao thì phải theo lao, Tiểu Quặt thu hết đởm lược nhìn lên mụ:
- Đệ tử thật áy náy vì đã dám nặng tay. Nhưng quả thật, nương nương vì có cốt cách thần tiên nên càng thế này càng thêm xinh đẹp.
Mụ cười hài lòng:
- Ta mừng vì được nghe ngươi nói những lời này. Và để tưởng thưởng, ngươi thấy có cần không nếu bây giờ ta sẽ đi tìm bắt về một ít dã thú, sau đó sẽ cùng ngươi nếm thử mùi vị đã được cao xanh rộng lượng lúc nào cũng ban sẵn, chỉ cần bỏ công tìm về là có?
Tiểu Quặt khấp khởi mừng, vội lấy hai tay xoa khắp bụng:
- Chưa được ăn đã thấy thèm. Nhưng đệ tử cũng đói thật. Nếu nương nương có lòng, nhận tưởng thưởng thì đệ tử không dám, nhưng đã là do nương nương ban cho, đệ tử hứa sẽ ăn cho kỳ hết những gì được nương nương đích thân tìm về.
Mụ nhoẻn cười vui vẻ:
- Ngươi có vóc dáng to khỏe, lớn hơn độ tuổi. Vậy thì ta sẽ tìm về thật nhiều, đủ cho ngươi ăn đến kỳ no. Chờ đấy, ta còn hứa sẽ cho ngươi một bữa ăn chưa bao giờ ngon bằng.
Chỉ thoáng mắt mụ lao đi mất dạng. Tiểu Quặt nhìn theo và ngầm rủa: “Được một bữa ăn thật ngon và thật là no để sau đó bị mụ hạ sát. Thôi thì bữa ăn này ta thà không tiếp nhận thì hơn. Tạm biệt mụ.”
Tiểu Quặt quay người, toan tìm đường đào tẩu. Chợt có tiếng mụ vui mừng kêu vang:
- Cao xanh quả nhiên rộng lượng, chưa gì đã ban cho ta một con thỏ.
Tiểu Quặt ngay lập tức quay lại nguyên vị, vừa kịp giấu ý đồ đào tẩu

ngay khi mụ xuất hiện bên cạnh. Mụ khoe cho Tiểu Quặt thấy xác một con thỏ đã bị mất đầu, chỉ còn lại phần thân với bốn chân vẫn giần giật run do chưa chết hoàn toàn.
- Nhưng con thỏ này nhỏ quá. Dù ngươi ăn một mình vị tất đã no.
Cảm thấy cơ hội vẫn còn, Tiểu Quặt lập tức đưa tay nhận con thỏ, đầu thì gật gật:
- Đúng là nhỏ thật. Nhưng cũng tạm đủ vì đệ tử nào dám phiền nương nương lại bỏ công tìm thêm?
Mụ bỗng tỏ ra hào phóng lạ:
- Có chi là phiền. Huống hồ ta đã hứa sẽ cho ngươi ăn thật no. Quân tử nhất ngôn, điều gì đã hứa thì không nên sai lời. Chờ đấy, ta sẽ đi tìm thêm.
Tiểu Quặt liền quẳng con thỏ qua một bên và nhìn theo hướng mụ vừa mất dạng. “Mụ ngu xuẩn nên mới quân tử nhất ngôn. Ta vì là thứ tiểu nhân thấp hèn nên một lần nữa xin tạm biệt mụ.”
Nhưng Tiểu Quặt chưa kịp làm gì thì thật oái oăm, chợt có tiếng mụ quát gay gắt:
- Ai?
Đúng là trời không chiều lòng người, quả nhiên có một kẻ xa lạ bỗng xuất hiện, hoàn toàn không đúng lúc chút nào. Kẻ đó cất giọng ồm ồm lên tiếng:
- Tạ ơn trời phật. Lão gia đây đang phải lúc bụng rỗng. Cô nương sẵn đang bỏ công săn bắt dã thú, xin làm phúc bắt về nhiều hơn, nhân tiện cho lão gia cùng ăn.
Mụ quay lại thật nhanh. Và lạ lùng hơn khi lần này trên tay mụ vẫn có một xác thỏ mất đầu giống hệt lúc nãy. Cứ như thể đó là thỏ mụ nuôi, một cặp, và chỉ cần thò tay ra là mụ bắt được ngay. Đó là cách lý giải duy nhất đối với việc mụ săn bắt quá nhanh như thế.
Nhưng lần này, thay vì trao con thỏ thứ hai cho Tiểu Quặt, mụ vẫn giữ trong tay và đưa mắt nhìn vào một chỗ cần nhìn:
- Nếu muốn ăn, sao các hạ vẫn chưa xuất đầu lộ diện?
Tiểu Quặt nghi hoặc cũng nhìn theo mụ. Quả nhiên từ phía đó có một nhân vật xuất hiện với một bộ dạng lạ lùng chưa khi nào Tiểu Quặt nhìn thấy.
Nhân vật đó tuổi độ ngoại tứ tuần, tóc để dài lõa xõa, đối nghịch hoàn toàn với tấm đạo bào thêu hình thái cực được nhân vật đó luôn chăm chút bằng cách vừa đi vừa dùng tay vén cao như sợ những nhánh cây mọc dại vô tình cào rách hoặc làm cho bẩn đạo bào.
- Như cô nương độ lượng, chấp thuận cho lão gia cùng ăn? Nếu là vậy, lão gia xin có lời đa tạ trước. Hề hề…

Với thái độ ung dung, cũng hàm ý là bất cần đời hoặc chẳng sợ gì ai, nhân vật nửa đạo nửa tục vừa cười vừa tiến đến, khom người nhặt lại con thỏ đã do Tiểu Quặt quẳng lúc nãy:
- Tiểu oa nhi ngươi có phúc không biết hưởng. Đã được mỹ nhân thương tưởng, vì quan tâm nên đã tất bật tìm bắt dã thú đem về bồi bổ cho ngươi, lẽ nào ngươi đang tâm khước từ và quẳng đi? Thôi thì phần phúc này lão gia đành thay ngươi hưởng thụ. Ngươi có thể đi được rồi. Cũng đừng lo sẽ không ai thay ngươi chăm sóc nương nương ngươi.
Đang mừng rơn vì đột nhiên có người xui bỏ đi, Tiểu Quặt chợt thất vọng vì khi nghe nhân vật kỳ lạ nọ một lần nữa chợt lên tiếng nhưng là để gọi nó lại:
- Mà này, sao ngươi không gọi nàng là tỷ tỷ, rất hợp với tuổi tác chênh lệch, lại gọi là nương nương?
Tiểu Quặt liếc nhìn mụ, chủ ý toan cho nhân vật nọ biết mụ là ai. Nhưng mụ không nhìn nó, trái lại cứ lạnh lùng nhìn nhân vật nọ. Và có lẽ nhân vật nọ dường như nhận ra mụ. Ánh mắt của nhân vật nọ bắt đầu đảo quanh, hết nhìn mụ lại nhìn vào con thỏ đã lỡ nhặt, nhất là nhìn vào vị trí lẽ ra phải có cái đầu nếu như con thỏ vẫn còn đầu. Cuối cùng nhân vật nọ lắp bắp:
- Thiên… La… Chỉ? Cô nương là… nương nương là… viện chủ Thiên La viện? Trác Bách Hoa Thiên La tiên tử chính là ngươi?
Bấy giờ mụ mới cười:
- Còn lão gia đây chính là Đạo Yêu trong tứ yêu Quái, Nhân, Đạo, Tiếu?
Đạo Yêu rũn người:
- Tiểu nhân thật đắc tội. Nhưng chỉ là vì nào dám ngờ lại gặp được viện chủ nương nương ở đây, nhất là dung diện của nương nương bây giờ nhìn rất khác. Mong nương nương đại lượng dung thứ.
Mụ cười tươi hơn:
- Đạo Yêu bảo dung diện của bổn nương nương nhìn rất khác là ý gì?
Đạo Yêu rũn người đến độ buông rơi con thỏ nhưng không nhận ra:
- Tiểu nhân không có ý gì khác. Vì quả thật nương nương vẫn giữ được nhan sắc kiều diễm như độ nào. Huống hồ gì lại được nương nương cố tình điểm tô, tuy khác đi nhưng đẹp vẫn đẹp.
Mụ liếc nhìn Tiểu Quặt:
- Nếu Đạo Yêu bảo đây là sự điểm tô thì chính tiểu tử kia vì ưu ái đã tự điểm tô cho bổn nương nương đấy.
Tiểu Quặt rúng động khi thấy đến lượt Đạo Yêu vừa liếc nhìn nó vừa

thốt những lời cố ý lấy lòng mụ:
- Ý của nương nương là… Tiểu nhân hiểu rồi. Hóa ra tiểu oa nhi đã phụ lòng nương nương, không chỉ bằng cách quẳng bỏ dã thú đã do tự tay nương nương tìm về mà y còn dám… dám nặng tay đối xử với nương nương như thế. Hãy để tiểu nhân thay mặt cho nương nương trị tội y.
Và đúng như Tiểu Quặt lo sợ, mụ bình thản gật đầu:
- Nếu Đạo Yêu có thể giúp bổn nương nương rửa hận, nhớ, phải giết y cho đến kỳ tan xương nát thịt, thì bất luận Đạo Yêu muốn gì ở bổn nương nương cũng sẽ được toại nguyện.
Tiểu Quặt kinh tâm nhìn mụ:
- Nương nương không muốn chiếm hữu Vương Mệnh bài nữa sao?
Mụ nghiến răng:
- Đạo Yêu sao chưa thực hiện? Hay chê bổn nương nương về nhan sắc lẫn phẩm hạnh đều không hợp ý Đạo Yêu?
Đạo Yêu chợt vỡ lẽ:
- Không lẽ tiểu oa nhi là kẻ đầu tiên cũng là duy nhất đã lỡ có lời lẽ mạo phạm đến nương nương. Và để bảo toàn phẩm giá, tuy nương nương không thể tự tay lấy mạng y nhưng vẫn mong có người thực hiện hộ? Nếu là vậy, tiểu oa nhi dù có ba đầu sáu tay, Đạo Yêu này cũng quyết vì nương nương đòi lại công đạo. Ngươi kể như chết chắc rồi đấy, tiểu oa nhi mau mau nạp mạng!
Và nhanh đến không thể tưởng, Đạo Yêu vừa dứt lời thì lập tức có một lực đạo giáng thẳng vào Tiểu Quặt.
“Bùng.”
Tiểu Quặt bị chấn bay, ngã dúi dụi và nằm cắm đầu vào một bụi cây mọc hoang.
Đạo Yêu tiếp tục lao đến với một lực đạo khác uy mãnh hơn:
- Nương nương đã muốn ngươi tan xương nát thịt. Vậy đừng trách ta độc ác. Chết này! Tan xương này! Nát thịt này!
“Bùng… bùng… bùng…”
Có hơn mười lượt thân thể Tiểu Quặt phải hứng chịu những lực đạo nặng ngàn cân của Đạo Yêu. Nhưng cuối cùng Đạo Yêu lại lấy làm kinh nghi ngừng tay:
- Sao tiểu oa nhi vẫn không bị hủy diệt thi thể?
Mụ từ chỗ đứng bỗng bảo:
- Thật như thế ư? Nhưng không sao, chỉ cần y không còn sống nữa là đủ.
Đạo Yêu gật đầu quả quyết:
- Tiểu nhân đã hứa quyết giữ lời, huống hồ vừa rồi còn rất tận lực ra

tay. Tiểu oa nhi cho dù có mười mạng cũng không thể giữ được một.
Mụ hiểu ngay ẩn ý trong câu nói của Đạo Yêu:
- Bổn nương nương cũng không phải hạng nuốt lời, nhưng có một điều bổn nương nương vì muốn Đạo Yêu minh bạch nên không thể không nói.
Đạo Yêu quay lại, cảnh giác nhìn mụ:
- Mong nương nương chỉ dạy, tiểu nhân xin được rửa tai lắng nghe.
Mụ đã làm Đạo Yêu yên tâm bằng cách chỉ một mình mụ là có đủ bản lãnh làm. Đầu tiên mụ hỏi:
- Đạo Yêu hãy nói thật lòng, có phải nhan sắc của bổn nương nương vẫn còn xinh dẹp, đủ làm say đắm bất luận ai, kể cả bản thân Đạo Yêu?
Đạo Yêu thú nhận:
- Đây là điều ai cũng biết, nương nương hà tất hỏi chi những câu thừa này.
Mụ lại hỏi:
- Thế Đạo Yêu có đoán biết hiện niên kỷ của bổn nương nương độ bao nhiêu chăng?
Đạo Yêu có cơ hội tâng bốc:
- Chưa đến tam tuần. Nhiều lắm thì cũng chỉ ngoài tam tuần một ít, rất ít.
Mụ phủ nhận:
- Đoán lại đi. Nhưng chớ có ngại cho dù phải thốt lời trung ngôn nghịch nhĩ.
Đạo Yêu dè dặt:
- Khoảng bốn mươi chăng?
Mụ bảo:
- Vẫn chưa đúng.
Đạo Yêu dạn dĩ:
- Vậy thì đúng tứ tuần?
Mụ cười:
- Vẫn ít hơn ba năm so với niên kỷ thật của bổn nương nương. Đạo Yêu bảo bổn nương nương có già lắm không?
Đạo Yêu cố tình kêu:
- Già? Làm gì có. Thế nương nương không nhớ mới lúc nãy tiểu nhân lẩm nên có lỡ gọi nương nương là cô nương đấy sao? Kỳ thực nhìn vẻ ngoài ai cũng phải nghĩ nương nương hãy còn trẻ, rất trẻ.
Mụ hài lòng:
- Có lẽ đấy là nhờ bổn nương nương phần thì hãy còn giữ nguyên vẹn tấm thân xử nữ, phần thì biết cách luyện thuật trụ nhan. Đạo Yêu

bảo có phải không?
Đạo Yêu chép miệng thán phục:
- Thảo nào trông nương nương cứ như mới ngoài đôi mươi. Tiểu nhân cũng nghe rất nhiều người quả quyết nương nương dù là viện chủ Thiên La viện, là nhất môn chi chủ nhưng vẫn khăng khăng không chịu thành lập gia thất. Có thật như thế chăng?
Mụ thở dài:
- Chim khôn lựa cành mà đậu, thật đáng tiếc là chẳng có nam nhân nào đủ tư cách để bổn nương nương chọn làm phu quân. Ấy vậy mà tiểu tử kia lại dám to gan, dám mạo phạm trinh tiết của bổn nương nương.
Đạo Yêu giật mình:
- Nghĩa là tiểu oa nhi kia đã… Và nương nương vì thế cũng đã…
Mụ lắc đầu:
- Cũng chưa đến nỗi như Đạo Yêu đang lầm nghĩ. Và vì Đạo Yêu khi nãy đã cố tình đề cập đến chuyện giữ lời, đồng thời cũng chính Đạo Yêu đã thay bổn nương nương rửa hận, được rồi, Đạo Yêu muốn gì cứ nói. Bổn nương nương quyết không sai lời, sẽ chiều theo mọi ý muốn của Đạo Yêu.
Đạo Yêu mừng rơn:
- Có thật như thế chăng? Nhưng nếu nói ra, chỉ sợ nương nương không những không thuận mà còn sinh lòng giận dữ với tiểu nhân thì khốn.
Mụ trấn an:
- Quân tử nhất ngôn. Đạo Yêu xin cứ nói.
Đạo Yêu ngập ngừng:
- Nhưng chỉ ngại tiểu nhân không đủ tư cách.
Mụ hiểu:
- Có nghĩa là Đạo Yêu muốn tìm hiểu xem có thật bổn nương nương vẫn còn băng tâm ngọc khiết hay không?
Do mụ đã tự mở lời nên đệ tử nôn nóng đáp ngay:
- Cần gì phải tìm hiểu. Tiểu nhân luôn luôn tin lời nương nương. Huống hồ người có bản lĩnh như nương nương đâu dễ gì để một tiểu oa nhi bất tài vô dụng mà chịu thất thân một cách oan uổng. Và nếu nương nương đã quyết định nguyện ý trao thân cho tiểu nhân thì đời này kiếp này tiểu nhân một lòng một dạ làm thân khuyển mã cho nương nương sai khiến.
Mụ đỏ mặt bẽn lẽn:
- Muốn như vậy, sao Đạo Yêu không bỏ công thêm lần nữa, cần phải đem tiểu tử kia ném cho khuất mắt. Cứ để như thế đâu được.

Một mơ ước mơ tưởng không bao giờ có lại sắp trở thành sự thật, Đạo Yêu vì quá mừng nên vội chạy đến chỗ Tiểu Quặt.
Tiểu Quặt vẫn nằm bất động, đầu vẫn cắm sâu vào bụi cây. Đạo Yêu nắm chân, lôi Tiểu Quặt ra. Chợt Đạo Yêu kêu:
- Úy, tiểu oa nhi chưa chết?
Mụ cũng giật mình:
- Sao lại thế?
Đạo Yêu rùng mình:
- Mặt mũi tay chân y tuy lai láng huyết, y dù đang nhịn thở nhưng dường như đấy chỉ là cách y muốn trá tử để mong tìm cơ hội thoát thân.
Mụ bảo:
- Nếu vậy, Đạo Yêu có cách nào làm y lên tiếng, để minh chứng y vẫn còn sống?
Đạo Yêu thở ra nhè nhẹ:
- Làm y đau, lẽ nào không mở miệng kêu la? Nhưng có cần như thế chăng, nương nương? Thay vì cứ để cho tiểu nhân tiếp tục tìm cách cho tiểu oa nhi hồn du địa phủ?
Giọng của mụ chợt lạnh như băng:
- Cứ làm theo ý ta. Hãy để ta nghe tiếng y kêu.
Tuy không hiểu vì sao nhưng Đạo Yêu vẫn nắm tay Tiểu Quặt và lắc mạnh.
Bị đau, Tiểu Quặt dù muốn tiếp tục trá tử cũng không dám:
- Ối…
Đạo Yêu toan bẻ tay Tiểu Quặt cho kỳ gãy, chợt có tay mụ nắm vào vai Đạo Yêu và lôi ra:
- Ta những muốn giữ lời hứa với ngươi nhưng vì ngươi bất lực, đến việc hạ sát một kẻ không biết võ công cũng không hoàn thành, vậy đừng trách ta độc ác.
Đạo Yêu cuống cuồng giãy giụa:
- Nương nương xin đừng vội. Tiểu nhân sẽ tiếp tục đập chết y, đúng theo ý nguyện của nương nương.
Mụ bình thản lắc đầu:
- Quá muộn rồi. Huống hồ nếu có thể hạ sát y, ắt hẳn người đã đắc thủ ngay chiêu chưởng đầu tiên. Ngược lại không phải thế, có nghĩa là nếu y sống thì ngươi phải chết.
Đạo Yêu giận dữ quát vang, đồng thời cũng tìm cách xoay người, tung chân hất tay đánh vào người mụ Trác Bách Hoa:
- Nếu muốn giết ta, sao không đủ đởm lược buông tay ra để cùng ta động thủ, chứng tỏ tiện nhân ngươi có bản lãnh thượng thừa? Hãy

đỡ!
Mụ bật cười, thuận tay điểm vài lượt vào người Đạo Yêu:
- Nói về bản lãnh, Đạo Yêu ngươi chẳng phải bình sinh chỉ có mỗi một bản lãnh là dùng thủ đoạn lẻn ám toán hại người hay sao? Vậy thì ta cần gì phí công đối phó với một kẻ thật ra chẳng có một bản lãnh nào như ngươi? Hãy ngoan ngoãn và đừng vùng vẫy nữa nào. Ha ha…
Đạo Yêu đang giãy giụa bỗng dừng lại, như thể chẳng còn chút sức lực nào.
Bấy giờ mụ Trác Bách Hoa mới tỏ thái độ, đầu tiên là hỏi Đạo Yêu:
- Ngươi lúc nãy đã nhìn ta bằng ánh mắt thèm khát, phải không?
Không để Đạo Yêu đáp lời, mụ thọc tay vào đôi mắt đang mở trừng trừng của Đạo Yêu:
- Đấy là ngươi dám mạo phạm phẩm hạnh vô giá của ta bằng mắt. Vậy đầu tiên ta hủy bỏ đôi mắt chó của ngươi.
Mụ chọc thủng đôi mắt, khiến Đạo Yêu há miệng kêu thảm thiết.
Nhân đó mụ bóp vào hai bên miệng Đạo Yêu, khiến lưỡi Đạo Yêu thè dài ra:
- Ngươi còn dám dùng miệng lưỡi này để thốt ra những lời bộc lộ sự thèm khát xuất phát tự đáy lòng người. Vậy thì vật này cũng đáng bị trừng phạt.
Mụ lấy tay bấm mạnh vào lưỡi và thản nhiên giật đứt lưỡi khỏi miệng Đạo Yêu.
Lúc này Đạo Yêu tuy vẫn còn kêu là nhưng một là không thành lời, hai là để tràn ra toàn những huyết với huyết.
Không chút thương tâm, cuối cùng mụ đặt tay lên đỉnh đầu Đạo Yêu:
- Trí não ngươi cũng chứa toàn những ý nghĩ xằng bậy. Vậy ta còn lưu lại cho ngươi làm gì?
Tiểu Quặt không còn đủ đởm lược để tiếp tục mục kích cảnh tượng này. Lập tức ngồi bật dậy:
- Đủ rồi. Nếu mụ độc ác là thế, ta mới chính là kẻ mạo phạm, mụ thà giết ta thì hơn.
Tay mụ vẫn vỗ vỗ vào não bộ Đạo Yêu, biến Đạo Yêu thành một thây ma không đầu, hay nói cho thật đúng thì cái đầu của Đạo Yêu đã nát bét, chỉ còn là một đống lầy nhầy ngay trên cổ Đạo Yêu.
Mụ quẳng thi thể của Đạo Yêu qua một bên, sau đó tiến lại gần Tiểu Quặt:
- Ngươi vừa gọi ta như thế nào?
- Nương nương, đệ tử tự biết đã mạo phạm nương nương như thế nào, còn đáng tội chết hơn Đạo Yêu trăm ngàn lần. Nếu Đạo Yêu

còn bị xử như thế, đệ tử cam tâm đem sinh mạng này chuộc lại mọi lỗi lầm đã khiến nương nương ô nhục.
Có tiếng mụ thở nhè nhẹ:
- Ta chưa muốn ngươi chết. Chỉ mong rằng ngươi đừng bao giờ gọi ta như ngươi vừa gọi. Nhớ chưa? Thôi, hãy mở mắt ra.
Tiểu Quặt mở mắt, thấy mụ đang thản nhiên lau hai tay đến kỳ sạch vào tấm đạo bào may vẫn còn nguyên vẹn và sạch tinh tươm của Đạo Yêu. Sau đó, mụ tự tay lấy từ trong người ra một vuông lụa, đưa cho Tiểu Quặt:
- Hãy tự lau mặt. Đừng để như thế, trông chẳng hay chút nào.
Tiểu Quặt vừa nhận lấy vuông lụa chợt hoang mang nhìn thấy mụ nhặt lại hai con thỏ và bình thản bỏ đi đâu đó một lúc.
Lúc mụ quay lại, dù bầu trời đã chập tối nhưng Tiểu Quặt vẫn còn đủ mục lực để nhìn thấy hai con thỏ trên tay mụ đã được vặt sạch lông, kể cả bụng cũng bị mổ phanh và rửa rất kỹ.
Mụ trao cả hai con cho Tiểu Quặt:
- Ngươi không thử tìm cách bỏ trốn? Như thế cũng tốt vì đừng mong trốn thoát ta. Giờ thì cầm lấy, chờ ta đốt lửa lên, có thể nói ngươi sẽ được thưởng thức một bữa ăn thật ngon miệng qua tài nấu nướng của ta. Nào, cầm đi chứ. Ngươi làm gì nhìn ta ngơ ngẩn như thế?
Tiểu Quặt đành cầm lấy, miệng nuốt nước bọt ừng ực:
- Nếu được ăn một bữa ngon sau đó dù chết đệ tử vẫn mãn nguyện và nhất mực cảm kích nương nương.
Mụ cười và thay vì đáp cứ lui cui nhóm cháy một đống lửa.
Mụ rất thạo việc, chỉ một thoáng là đã có một đống lửa cháy bùng, xua tan mọi bóng đêm đang lảng vảng định đổ ập đến.
Không những thế, mụ còn rất khéo tay. Tiểu Quặt nhìn cách mụ xoay trở làm cho cả hai tảng thịt thỏ được nướng trên lửa đều dần chín như nhau, tỏa mùi thơm lừng, đành buột miệng khen mụ:
- Thật phúc cho ai được nương nương chọn làm phu quân. Người đó không lo gì đói, lại còn luôn được thưởng thức tài khéo léo của nương nương.
Gương mặt mụ đỏ hồng hồng vì phải ngồi lâu cạnh đống lửa để nướng hai tảng thịt thỏ cho thật chín:
- Muốn ta chọn làm phu quân, nhân vật được chọn chí ít phải hội đủ hai điều kiện. Một là phải có bản lãnh nào đó vượt trội hơn, đủ làm ta tâm phục khẩu phục. Thật đáng tiếc, chỉ nội điều kiện này thôi đủ khiến ta vất vả trong việc kén chọn đấng phu quân.
Tiểu Quặt trợn mắt:
- Không lẽ khắp nam nhân thiên hạ hiện nay chẳng có một ai có bản

lãnh bằng chứ đừng nói là cao minh hơn nương nương?
Mụ cười và trao cho Tiểu Quặt một tảng thịt:
- Ăn đi. Thử xem có vừa miệng ngươi chăng? Còn về điều ngươi hỏi, thú thật cũng có năm bảy nam nhân tuy bản lãnh hơn ta nhưng một là họ đã có thê tử, không thể đáp ứng điều kiện thứ hai của ta, hai là kẻ đó vì nhiều nguyên nhân này khác nên không muốn thành lập gia thất. Không lẽ ta như vậy lại miễn cưỡng họ trong chuyện này?
Tiểu Quặt vừa ngồm ngoàm ăn vừa tiếp tục trò chuyện cùng mụ:
- Điều kiện thứ hai của nương nương là gì?
Mụ đang xé nhỏ từng mẩu thịt và nhỏ nhẹ ăn. Chờ nuốt xuống miếng thịt đã lỡ ăn vào miệng, mụ mới đáp:
- Ngươi không thể tự đoán à? Đấy là nhân vật được ta chọn phải là người chưa thành lập gia thất, dù chỉ một lần. Có nghĩa là ta cũng không chấp nhận sự tục huyền của kẻ đó, bất chấp kẻ đó bản lãnh nghiêng trời lệch đất đến đâu.
Tiểu Quặt vì đang sức lớn nên ăn như hổ đói:
- Hiểu rồi. Nương nương không muốn chỉ là một thứ thiếp. Thà không có trượng phu, hoặc có thì phải là thê tử đầu tiên của nhân vật đó. Chính vì thế nương nương cho đến nay vẫn phòng không bóng chiếc?
Thấy Tiểu Quặt sắp ăn hết tảng thịt phần nó, mụ ném phần của mụ qua cho Tiểu Quặt:
- Không chỉ là thê tử đầu tiên mà thôi, còn phải là duy nhất nữa. Vì gì thì gì, mọi thứ khác nếu ta có thể san sẻ thì riêng về chuyện phu thê, ta vì hẹp lượng nên quyết không chia sẻ cùng ai.
Tiểu Quặt bối rối khi nhận thức ăn phần mụ:
- Nương nương sao không ăn?
Mụ lắc đầu:
- Ta đã hứa, một là cho ngươi ăn ngon miệng, hai là để ngươi ăn kỳ no. Ăn đi, vì nói về đói khát ta nhịn được. Ngươi không cần khách sáo.
Tiểu Quặt mỉm cười và gật gù:
- Là bữa ăn cuối cùng dành cho tử tội đây mà? Vậy thì được, Dương Cần đây quyết không khách sáo, đành nói lời đa tạ vậy.
Toan ăn tiếm, Tiểu Quặt chợt nghe mụ bảo:
- Có một cách để ngươi không bị ta xử trị về tội dám mạo phạm ta.
Tiểu Quặt cả mừng, nhìn lên mụ:
- Cách gì?
Mụ cười:
- Ăn đi. Vả lại đó là điều ta chỉ có thể tiết lộ ngay sau khi ta và ngươi

thu hồi xong mảnh Vương Mệnh bài.
Tiểu Quặt lại cắm cúi ăn và nghĩ thầm: “Có lẽ đến lúc đó ta đã cao bay xa chạy và mụ sẽ tha hồ giữ mãi điều đó cho riêng mụ.”
Chờ Tiểu Quặt ăn xong, mụ hỏi:
- Ngươi ăn có được no?
Tiểu Quặt xoa bụng:
- Cũng tạm hài lòng. Vả lại đệ tử thật không nỡ làm phiền nương nương vào lúc tăm tối như thế này.
Mụ cười nhẹ:
- No thì bảo là no. Ngươi đừng giữ thói thích dùng miệng lưỡi để nói cho hơn người. Vì ta không ngại phiền cũng không sợ ngươi nhân cơ hội đào tẩu.
Tiểu Quặt gượng cười:
- Nếu vậy cũng tạm no. Nương nương thì lại có tính khí thích chuyện nào rạch ròi theo chuyện ấy.
Mụ gật đầu thừa nhận:
- Mới chỉ một đôi ngày gần gũi ngươi đã sớm nhận ra tâm tính của ta. Vậy thì tốt. Giờ thì ngủ đi, lúc trời sáng ta sẽ đánh thức ngươi dậy và khởi hành.
Bị cách không điểm vào người một lượt, Tiểu Quặt lập tức ngủ mê man với một nghi vấn không kịp hỏi. Đó là tại sao mụ có thể làm cho nó ngủ ngay? Mụ là thần tiên thật sao?

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 9
Động Giao Thiên sự biến phát sinh
Thạch Hương đàn ẩn tang bảo vật

Tuy trên Giao Thiên đỉnh lúc này hoàn toàn vắng bóng người nhưng Tiểu Quặt nghe rõ mụ Trác Bách Hoa lầu bầu:
- Tin về sự vô hại của Giao Thiên động không ngờ lại được lan truyền nhanh đến thế. Nhưng chuyện không có bảo vật lẽ ra cũng được lan truyền và họ không nên kéo lên đây mới phải. Sao sự việc lại xảy ra ngược lại?
Tiểu Quặt luôn được mụ đặt đứng ngay bên cạnh. Và vì không mong gì có cơ hội thoát thân nên Tiểu Quặt nhìn ngay vào trong Giao Thiên động:

- Ý của nương nương bảo rằng trong đó hiện giờ có rất nhiều ngươi?
Mụ nắm tay nó lôi đi tiếp:
- Nếu bọn họ đến đây vì hiếu kỳ thì cho dù có thêm sự xuất hiện của ta và ngươi chưa chắc đã làm bọn họ quan tâm đâu.
Chợt có âm thanh gọi đích danh mụ:
- Trác Bách Hoa nhị muội đã bỏ đi sao còn quay trở lại? Há chẳng phải muội đã từng vào Giao Thiên động xem xét và quả quyết rằng trong đây không hề có bảo vật đấy sao? Vậy giờ muội còn quay lại để làm gì?
Trác Bách Hoa nắm lấy tay Tiểu Quặt cùng quay lại vừa lúc đối diện với lão họ Tống viện chủ Cửu U viện và cũng là sư phụ của Điền Phương. Trác Bách Hoa bình thản hỏi ngược lại lão Tống:
- Tống huynh chẳng phải cũng đang có mặt ở đây hay sao mặc dù chính Tống lão huynh đã từng cùng lệnh đồ xông vào Giao Thiên động và xem xét thật kỹ từng bụi cây ngọn cỏ đấy sao? Nếu Tống lão huynh có thể lưu lại thì hà cớ gì mà hoài nghi, hỏi muội quay trở lại để làm gì?
Không vặn hỏi được Trác Bách hoa lão Tống quay sang hỏi Tiểu Quặt:
- Vẫn tiểu oa nhi này là Đại Giáp. Hóa ra nhị muội muốn quay lại là giao tiểu oa nhi cho lão huynh tiếp tục thực hiện việc đào tạo Thập Nhân Can. Nếu là vậy lão huynh xin nhận.
Mụ họ Trác chợt nghiêm giọng:
- Có nhiều nhân vật võ lâm ở ngay đây. Tống lão huynh xin cẩn ngôn và đừng quên chuyện nhị viện kết minh giữa chúng ta tạm thời vẫn phải được giữ kín.
Lão Tống tủm tỉm cười:
- Hóa ra nhị muội vẫn còn nhớ tất cả. Thế mà gần đây ta đã nghĩ…
Thái độ của lão Tống rất lạ, đang nói nhưng muốn dừng là dừng không phải ngập ngừng mà là dừng hẳn quyết không chịu nói hết những gì định nói. Điều đó làm cho Tiểu Quặt lo ngại, tự nắm tay Trác bách Hoa giật kẽ:
- Chúng ta đi thôi.
Lão Tống thoáng cau mặt, phát hiện vẻ mặt của lão Tống, Trác Bách hoa tủm tỉm cười:
- Tống lão huynh xin chớ trách. Tại vì từng nghe, không phải mà là tại vì từng suýt chết trong Giao Thiên động, nay chợt biết Giao Thiên động bỗng nhiên trở nên vô hại, y cứ nài nỉ muội đưa y vào như chính tay Tống huynh đã vừa nghe. Xin thất lễ đã đến lúc muội phải giúp y thành toàn sở nguyện. Tạm biệt!

Lão Tống đành miễn cưỡng gật đầu:
- Nếu vậy lão huynh không tiện giữ nhị muội lâu hơn. Mà cũng có thể một lúc nữa lão huynh sẽ vào đó. Không biết đã xảy ra chuyện gì khiến cho bọn họ, đều là cao thủ các võ phái tuy vào đó đã lâu nhưng vẫn không thấy quay ra.
Trác Bách Hoa cũng gật đầu và lấy làm lạ về những gì vừa nghe lão Tống nói:
- Nếu họ đã vào lâu đúng như lời Tống lão huynh nói, hay là Tống lão huynh mau theo muội cùng vào. Biết đâu với chúng ta thì khác, họ nhờ đông và phần nào nhờ may mắn phát hiện được điều gì mặc dù chúng ta tìm kỹ vẫn không phát hiện được?
Nhưng lão Tống khước từ lời mời này:
- Lão huynh còn một vài việc chưa thu xếp xong. Nhị muội cứ đưa y vào trước. Nhất định sẽ có lúc chúng ta gặp lại nhau trong đó.
Không khách sáo nữa Trác bách Hoa quay người đưa Tiểu Quặt bước đi một mạch Trong khoảng thời gian đó Tiểu Quặt suýt mấy lần mở miệng toan nói thì bị Trác Bách Hoa hoặc bằng ánh mắt hoặc bằng cách len lén bấm vào tay Tiểu Quặt ra hiệu khiến Tiểu Quặt chẳng có cơ hội nào thực hiện. Cho đến khi Tiểu Quặt chợt nghe Trác Bách hoa thở ra nhè nhẹ :
- Ngươi đừng bao giờ quên đối với những nhân vật có thân thủ nhanh nhẹn và bản lãnh như ta hoặc như lão Tống mọi điều ngươi nói rất khẽ vẫn không sao qua được thính lực của lão. Nhưng bây giờ thì khác rồi chúng ta đã đi cách ra lão và nhất là lão hiện giờ cũng đã bỏ đi rồi, ngươi có thể nói được rồi đấy. Ngươi như muốn giải thích lý do lần đầu tiên thúc giục ta đưa ngươi vào Giao Thiên động?
Tiểu Quặt vừa khâm phục vừa sợ mụ:
- Nương nương dù không quay lại nhìn cũng biết lão đã bỏ đi. Có phải nhờ vào thính lực cao minh như nương nương vừa cho đệ tử biết?
Mụ cười và nhìn Tiểu Quặt:
- Đêm qua trước lúc Đạo Yêu xuất hiện, nhất cử nhất động của ngươi đều bị ta phát hiện rõ mồn một. Vậy ngươi cần gì hỏi ta về thính lực, chủ ý chỉ là muốn chần chừ, không chịu nói cho ta nghe một điều mà khiến ngươi từng lo lắng, chỉ muốn nói ngay với ta? Hay ngươi vừa thay đổi ý định vì nhận ra điều ngươi toan nói nếu như không nói ra sẽ có lợi cho ngươi hơn là cho ta hay?
Tiểu Quặt hoảng hồn nhìn sững mụ:
- Lẽ nào nương nương cũng biết và còn đọc được những tư tưởng

trong đầu của đệ tử?
Họ đã bắt đầu đi vào trong Giao Thiên động cho nên giọng của mụ khẽ lại:
- Ngươi toan cho ta biết mặc dù đã bị ngăn cấm nhưng Điền Phương đã bẩm báo toàn bộ sự việc từ lúc ta xuất hiện cứu ngươi khỏi tay hắn cho sư phụ hắn biết?
Mục quang của Tiểu Quặt đã đến lúc không còn thấy được gì nữa vì Giao Thiên động vẫn tối âm u. Vì thế Tiểu càng thêm hy vọng là mụ sẽ không thấy nét mặt ngượng ngùng mà nó đang có.
- Nương nương tuy đoán trúng nhưng đừng vì đa nghi mà nghĩ đệ tử không muốn cảnh báo cho nương nương biết.
Có lẽ điều Tiểu Quặt hy vọng đã thành sự thật. Mụ tuy có hỏi lại nó nhưng mà trong giọng của mụ thì không có chút biểu hiện nào có thể cho biết mụ đã thấy nó ngượng ngùng:
- Ngươi có suy nghĩ thế nào khi nói đây là điều ngươi định toan cảnh báo ta?
Mụ đã quá sâu sắc khiến cho Tiểu Quặt dù biết đã lỡ lời dùng hai chữ "cảnh báo" nhưng vẫn phải giải thích:
- Cũng đâu có gì khó đóan. Này nhé vì Điền Phương đã bẩm báo tất cả cho nên lão Tống cũng đã biết là nương nương đã có ý giữ riêng đệ tử cho nương nương. Bằng chứng là lão vừa lấp lửng cho rằng có thể vì có mưu đồ gì đó nên nương nương ngay khi giữ được đệ tử liền bỏ đi ắt hẳn sẽ không còn lưu tâm đến chuyện nhị viện liên minh, thậm chí đến chuyện đào luyện Thập Nhân Can như từng bàn định thực hiện. Thế mà lão chỉ lấp lửng nói như thế rồi thôi. Tại sao vậy, có phải là vì lão cũng đang toan tính mưu đồ?
Trong bóng đêm mụ chợt bóp nhẹ vào tay Tiểu Quặt:
- Ngươi nhận định khá đấy, khá hơn ta tưởng. Vậy thử đóan xem lão đang toan tính gì?
Chưa được ai khen bao giờ nên Tiểu Quặt hí hửng moi hết tâm can ra nói:
- Vẫn chưa hết đâu. Có lẽ vì nghi ngờ lần quay lại của chúng ta nên lúc nãy lão cố tình nêu nghi vấn bảo bọn võ lâm các phái dù vào lâu nhưng cũng phải thấy quay ra, ấy là lão muốn dò ướm thử xem nếu quả thật chúng ta có chủ ý thì thế nào cũng để lộ ra sắc mặt. Thật may là nương nương nhờ vẫn giữ được nét bình thản nên lão đành thất vọng.
Mụ lại bóp vào tay Tiểu Quặt:
- Ngươi cũng đâu kém vì ta những tưởng thế nào lão cũng phát hiện ra từ sự thiếu bản lãnh giữ điềm tĩnh của ngươi. Mà này sao ngươi

không lợi dụng lúc đó cho lão biết chủ ý thật của ta? Vì không chừng khi lão biết được chủ ý của ta thì thể nào giữa ta và lão lại không xảy ra tranh giành, chính là cơ hội tốt cho ngươi có dịp thoát khỏi tay ta. Đúng không? Hay là ngươi kém nghĩ nên không nghĩ ra điều ta vừa nói?
Tiểu Quặt cũng bóp chặt vào bàn tay mềm mại của mụ:
- Nói cho lão biết ư? Đệ tử thà mất mạng dưới tay nương nương hơn là lọt vào tay sư đồ lão ấy mà phải chịu hành hạ suốt đời.
Mụ giật tay của mụ về:
- Có phải ngươi muốn nói là chết dưới tay nữ nhi làm một kiếp quỷ cũng phong lưu?
Tiểu Quặt ngơ ngẩn hỏi ngược lại:
- Thế nào là làm quỷ phong lưu?
Mụ bỏ ngay đề tài đó:
- Ngươi không biết thì thôi đừng hỏi? Còn phần lão Tống, ngươi sợ lão đến thế ư?
Tiểu Quặt hậm hực:
- Không hẳn là sợ. Kỳ thực ngay lần đầu gặp là đệ tử đã có ác cảm với lão. Đồng thời từ lúc đó chưa bao giờ đệ tử nảy ước muốn phải chi bản thân cũng có võ học thần thông như thế.
Mụ lại nắm tay Tiểu Quặt:
- Tại sao ngươi lại mong có võ học thần thông?
Tiểu Quặt thú thật:
- Lão quá hống hách, cao ngạo và trịch thượng. Kể cả Điền Phương đệ tử lão cũng thế.
Bàn tay thứ hai của mụ cũng từ chạm vào và vỗ vỗ bàn tay của Tiểu Quặt:
- Ngươi sẽ có bản lãnh đó nếu như…
Chợt mụ buông lững câu đang nói. Thay vào đó mụ lôi Tiểu Quặt đi thật nhanh:
Tiểu Quặt hòai nghi:
- Sắp có chuyện gì xảy ra sao?
Mụ bấm vào tay Tiểu Quặt:
- Sao ngươi hỏi ta? Trong khi cả ta và ngươi đều chưa đi đến chỗ ta và ngươi cần đến?
Tiểu Quặt không đoán được ý của mụ:
- Sắp đi đến Thạch Hương đàn chưa? Dường như chúng ta cũng sắp đến chỗ đột ngột có hẻm vực.
Mụ lại bấm vào tay Tiểu Quặt:
- Có lẽ mi đang hy vọng ta thi triển khinh công thượng thừa để coi ta

có thể vượt qua nổi hẻm vực đó được chăng, đúng không?
Đến lúc này Tiểu Quặt mới hiểu ẩn ý của mụ sau hai lần bị bấm vào tay. Vì thế Tiểu Quặt tiếp tục cùng mụ nói với nhau những chuyện chẳng đâu ra đâu đồng thời cũng tuyệt đối không nhắc lại những chuyện đã cùng nhau nói trước đó.
Được một lúc mụ chợt nắm chặt tay Tiểu Quặt:
- Đến hẻm vực rồi. Đi!
Thân hình Tiểu Quặt lập tức lao vút vào một khoảng không, làm cho Tiểu Quặt lần đầu tiên phấn khích đến nổi phải kêu lên:
- Hay thật. Cứ như là đang bay vậy.
Đến khi cả hai hạ thân xuống, mụ liền nghiêng đầu thì thào vào tai Tiểu Quặt:
- Ngươi không đến nỗi đần độn. Dù ta phải hai lần ra dấu ngươi mới biết có người lẻn bám theo để cùng ta nói lãng qua chuyện khác.
Tiểu Quặt thì thào:
- Vẫn là lão Tống ư? Sao lão không bám theo nữa?
Mụ cười vào tai làm Tiểu Quặt phải phì cười vì nhột:
- Không phải lão mà là đệ tử của lão. Và không phải là Điền Phương không bám theo nữa mà là hắn cố tình lưu lại để ngấm ngầm tìm kiếm ở dưới đáy vực. Vì thế ta không ngại bị hắn lẻn nghe.
Tiểu Quặt động tâm:
- Liễu bá phụ cũng từng lưu ngụ dưới đó những năm năm. Không biết chứng hắn sẽ tìm thấy những điều quan hệ.
Mụ tỏ ra xem thường:
- Liễu Tuyết Đan cũng chỉ là Nhân Yêu trong tứ yêu. Giả như ở dưới đó có manh mối gì thì đừng mong gã họ Liễu không phát hiện. Vậy mà họ Liễu tới lúc chết vẫn không có gì đáng giá để mang ra đánh đổi sinh mạng. Từ đó suy ra dưới đáy vực cũng chả có gì đáng bỏ công ra xem xét.
Lần đầu tiên Tiểu Quặt được biết đến lai lịch và xuất thân của Liễu Tuyết Thanh. Một nữ nhân xinh đẹp từng lưu lại nhiều thiện cảm cho Tiểu Quặt.
- Liễu bá phụ là một trong tứ yêu?
Mụ lại cười:
- Nhất ma, nhị ác, tam quỷ, tứ yêu. Mười nhân vật đó chỉ có ba nhân vật đầu là đáng kể. Thiết nghĩ họ Liễu không đủ tư cách để ngươi gọi là bá phụ.
Tiểu Quặt nhớ lại những hành vi bộc lộ dã tâm tham lam của họ Liễu.
- Thảo nào Liễu bá phụ cũng có vài thủ đoạn giống như Đạo Yêu. Phải chăng họ vì cùng là Yêu như nhau nên hợp thành tứ yêu? Vậy

bảo chủ Vạn Thạch bảo gọi là Tôn bá bá được chứ?
Giọng lưỡi của mụ có phần nào tôn trọng hơn:
- Trong nhất bang, nhị bảo, tam viện và thất đại phái đáng nể nhất chính là Cái bang, Vạn Thạch bảo và nhị đại phái Thiếu Lâm và Võ Đang. Sở dĩ có sự phân biệt là vì những nhân vật ta vừa nêu cũng phần nào xứng đáng với bốn chữ danh môn chính phái. Kỳ dư những nhân vật còn lại đều tùy thời tùy lúc, vẫn có thể dùng thủ đoạn chẳng khác gì tam quỷ hay tứ yêu.
Tiểu Quặt thầm dao động:
- Nương nương sao không những không tránh, lại còn cố tình cho đệ tử biết quý viện Thiên La cũng sính dùng thủ đoạn?
Mụ chợt trầm ngâm, Tiểu Quặt biết rõ như thế qua giọng nói của mụ thiếu hẳn âm sắc cao ngạo thường nhật:
- Lý ra ngươi phải vui và hỏi tại sao ta tuy nhẫn tâm sát hại nhưng vẫn đề cao Tôn Phong Kiệt là nhân vật xứng đáng với bốn chữ danh môn chính phái mới đúng.
Tiểu Quặt cần biết rõ vì sao ở mụ chợt xuất hiện trạng thái phản thường này:
- Vậy đệ tử xin hỏi, vì sao?
Mụ thở hắt ra:
- Muộn rồi. Ta đành để ngươi tự tìm hiểu nếu ngươi quả thật còn cơ hội để thực hiện.
Tiểu Quặt rung động và có cảm nghĩ không phải mụ bảo tự tìm hiểu về họ Tôn và Vạn Thạch bảo mà là mụ ỷ có tài đọc được ý nghĩ của kẻ khác, cụ thể là của Tiểu Quặt, nên lời của mụ khiến Tiểu Quặt phải đinh ninh đó là mụ để Tiểu Quặt tự tìm hiểu về trạng thái phản thường mụ đang có. Đang hoang mang vì chưa biết đúng sai thế nào, Tiểu Quặt bỗng cảm thấy toàn thân một lần nữa lao vút đi.
Một thoáng sau, khi phát hiện có ánh sáng lờ mờ từ xa, Tiểu Quặt toan mở miệng hô hoán, chợt nghe mụ lào thào:
- Có khá nhiều nhân vật quanh Thạch Hương đàn. Ngươi nói đi, chúng ta có cần đi đến tận đấy, hay chỉ dừng ở đâu đây?
Tiểu Quặt hiểu mụ muốn hỏi gì:
- Vương Mệnh bài được giấu ở Thạch Hương đàn.
Mụ thoáng dừng lại:
- Nghĩa là chúng ta phải chờ đợi đến lúc tất cả bỏ đi? Hay chính vì phát hiện Vương Mệnh bài nên họ bảo nhau lưu lại chờ phân định xem ai xứng đáng là chủ nhân của vật đó?
Tiểu Quặt cũng hiểu câu hỏi thật của mụ là gì:
- Cũng có thể là họ đã phát hiện nhưng cũng có thể chưa. Tốt nhất

cứ để cho họ bỏ đi thì hơn.
Mụ chợt bấu mạnh vào vai Tiểu Quặt:
- Đã đến lúc ngươi nên nói thật dù hay không có Vương Mệnh bài?
Bị mụ bấu đau thấu xương, Tiểu Quặt tình cờ nghĩ được mưu kế có thể thoát mụ:
- Có. Đệ tử có thể đem sinh mạng để quả quyết điều đó.
Mụ thì nghĩ đã có cách để Tiểu Quặt cung xưng sự thật nên bấu mạnh hơn:
- Vậy trên Vương Mệnh bài cũng có khắc ghi họa đồ?
Trán của Tiểu Quặt bắt đầu lấm tấm xuất hạn vì quá đau:
- Có. Để quả quyết đệ tử cũng dám đem sinh mạng ra lập thệ.
Mụ cười khẩy:
- Còn đây là câu hỏi cuối, có thể bảo sẽ định đoạt số mệnh của ngươi. Vật đó được giấu ở đâu?
Tiểu Quặt cũng mong đây là lần cuối cùng bị mụ hành hạ:
- Ngay trên đỉnh Thạch Hương đàn, dưới lớp đá vỡ vụn, do bị đệ tử tình cờ dùng chân đạp mạnh lên nên bị lún xuống.
Mụ nới lỏng tay ra:
- Sao lần này ngươi ngoan ngoãn như thế, ta hỏi đến đâu liền đáp ngay đến đấy? Trừ khi ngươi có mưu đồ và sắp sửa giở trò với ta.
Đã đến lúc tiến hành ý định, Tiểu Quặt chợt kiễng chân, thầm thì căn dặn mụ:
- Nhân lúc họ nhốn nháo, nếu nương nương tin lời đệ tử thì đừng bỏ lở cơ hội lao đến thu đoạt Vương Mệnh bài.
Mụ lách đầu ra và nghi hoặc nhìn Tiểu Quặt:
- Họ sẽ nhốn nháo? Vì sao?
Không đáp Tiểu Quặt chỉ bất ngờ phát ra tràng cười thật to:
- Mọi người đều sắp gặp đại họa và chết đến nơi, thích thú gì mà đứng mãi ở đấy? Ha ha…
Trác Bách Hoa vì là cao thủ, là viện chủ viện Thiên La nên có phản ứng trước thái độ bất thường của Tiểu Quặt cũng thật cao minh. Đó là mụ thay gì chế ngự để Tiểu Quặt hoặc không kịp nói hoặc nếu có ắt cũng không thể thốt được một câu dài đến thế, thì đàng này vì biết không thể ngăn chặn kịp nên mụ thà để Tiểu Quặt nói tròn câu hơn là chặn lại giữa chừng chỉ làm những ai đương diện thêm sinh nghi. Dù vậy, mụ cũng cảm thấy vừa bối rối vừa hoang mang do bị những nhân vật nọ cùng một lúc quay đầu nhìn và nhất là không thể biết Tiểu Quặt đang giở trò gì hoặc vì sao dám mở miệng bảo mọi người đều sắp gặp đại họa.
Vạn bất đắt dĩ, mụ đành giận dữ, quát mắng Tiểu Quặt:

- Ngươi chỉ là một tiểu oa nhi, biết gì mà nói như thế khiến tất cả đều hoang mang?
Tiểu Quặt chợt có cảm giác không còn sợ gì mụ Trác Bách Hoa nữa:
- Hóa ra một viện chủ Thiên La viện như nương nương cũng không nhận ra điều đó? Nương nương há lẽ không cảm thấy nghi hoặc hay chí ít cũng phải nhận ra đã có điều gì bất thường qua sự việc bỗng có người cố tình lưu lại và lui cui tiến hành một ý đồ nào đó thật đáng nghi ở ngay bên dưới hẻm vực?
Lời của Tiểu Quặt ngay lập tức gây thành làn sóng xôn xao đối với hầu hết mọi nhân vật đương diện, chỉ trừ mụ Trác Bách Hoa. Và mụ len lén nở nụ cười khi nghe tiếng một nhân vật buột miệng hỏi Tiểu Quặt:
- Ngươi là ai? Điều ngươi vừa nói liệu có đáng tin không? Ai đang lui cui gì bên dưới đáy hẻm vực?.
Mụ Trác Bách Hoa chộp nhanh vào tay Tiểu Quặt:
- Hãy mau nói, ngươi đã nhìn thấy gì? Và tại sao điều ngươi thấy, ta lại không phát hiện? Trái lại ta chỉ nhìn thấy tuy có người tụt xuống hẻm vực nhưng vị tất người đó hành động như thế vì có ý đồ gây bất lợi như ngươi vừa nói.
Vì câu nói này nên đến lượt mụ Trác Bách Hoa bị một nhân vật khác cật vấn:
- Trác viện chủ cũng nhìn thấy có người thay vì lao vượt qua lại cố tình chui xuống đó ư? Và liệu đó có phải là hành vi khả nghi, như muốn gây bất lợi cho tất cả những ai đã lở xông vào đấy?
Trác Bách Hoa toan đáp nhưng cơ hội để mở miệng đã bất ngờ bị một nhân vật khác tước đoạt mất. Và nhân vật đó cất giọng hoảng sợ:
- Nếu thật sự có một mưu đồ nào đó. Ôi chao, Giao Thiên động như chúng ta đang thấy và đang hiện diện chỉ là một bẫy sập thiên tạo, độc nhất chỉ có mỗi một lối xuất nhập. Giả như lối xuất nhập này đột ngột bị phong tỏa thì chao ôi, hậu quả không cần nói cũng biết là khó lường.
Làn sóng xôn xao được dịp lan rộng và chỉ thoáng mắt liền biến thành nỗi hoang mang lo lắng bao trùm lấy mọi người. Họ nhất tề nhốn nháo:
- Nói rất phải. Nhỡ có người lén chôn hỏa dược, phá hủy Giao Thiên động thì sao?
- Không cần phá hủy toàn bộ Giao Thiên động, trái lại chỉ cần làm tắc nghẽn lối xuất nhập là đủ làm cho chúng ta nguy khốn rồi.
- Không ổn, không ổn. Vì bất luận mưu đồ đó có hay không có xảy ra,

chúng ta quả là xuẩn động mới chui cả vào đây.
- Vậy còn chờ gì nữa mà chưa lui? Huống hồ chúng ta ai cũng đã bỏ phí hàng nửa ngày trời tìm kiếm, nào có thấy bảo vật gì ở đây? Lui thôi!
- Không phải lui. Vì nếu nói như thế có khác nào chúng ta tự nhận là khiếp nhược? Trái lại, ắt hẳn bảo vật đã có người lẻn vào trước và đắc thủ, chúng ta cần quay trở lại để tìm hiểu thực hư, xem đó là nhân vật nào.
Họ bắt đầu tuôn ra. Thoạt đầu còn tỏ ra bình thản, chỉ chầm chậm tiến ra nhưng chỉ thoáng mắt sau là biến thành trận tranh giành xô đẩy, ai cũng muốn là người đầu tiên thoát ra trước.
Phát hiện sự việc xảy ra đúng như ý đồ, Tiểu Quặt nhân lúc bị mọi người chen lấn liền giật lùi thật nhanh, lập tức thoát ra khỏi bàn tay mụ Trác Bách Hoa có lẽ vì đang sững sờ trước hành vi hoảng loạn của mọi người nên chỉ giữ hờ tay của Tiểu Quặt mà thôi.
Và khi thoát, Tiểu Quặt cũng cùng mọi người thi nhau chen lấn, lòng thầm mãn nguyện là mụ họ Trác đừng mong tìm lại nó giữa một rừng người cùng nhốn nháo như nhau.
Khi đã cảm thấy an toàn, Tiểu Quặt cũng vì lo ngại nên quay đầu nhìn lại phía sau. Nhờ đó nó thêm đắc ý vì phát hiện bóng dáng mụ họ Trác đang hối hả kiếm tìm Vương Mệnh bài trên đỉnh Thạch Hương đàn đúng như Tiểu Quặt chỉ điểm.
Vậy là mụ không thể phân thân, vừa lo độc chiếm Vương Mệnh bài vừa đuổi theo tìm nó. Tiểu Quặt sung sướng nghĩ như thế đồng thời tiếp tục cùng mọi người chen lấn xô đẩy để thoát ra.
Đến chỗ có hẻm vực, Tiểu Quặt chợt bối rối vì bản thân không thể nào phóng người lao vút qua như mọi người.
Còn đang phân vân, không biết có nên leo tuột xuống để sau đó lại tìm cách leo lên qua bờ bên kia hẻm vực hay không. Tiểu Quặt chợt bị bàn tay của một nhân vật chộp vào và giữ lại.
Vừa mới nghĩ đó là mụ Trác Bách Hoa thì lưng của Tiểu Quặt cũng bị một vật nhọn đâm vào đau nhói. Đồng thời là thanh âm của Điền Phương vang lên, nói vừa nhanh vừa thật khẽ vào tai nó:
- Ngươi đã gây khá nhiều phiền toái cho ta rồi đấy. Vậy cũng đừng trách một khi ta chỉ còn mỗi một hạ sách này để không còn bị ngươi gây thêm phiền toái nào nữa. Vĩnh biệt.
Bị đau nhói ở lưng, Tiểu Quặt lập tức vùng vẫy và kêu thất thanh:
- Sao Điền Phương ngươi đê tiện lén hạ thủ ta từ phía sau? A… a…
Lúc vùng vẫy, Tiểu Quặt nào có nhớ đang đứng kề hẻm vực. Vì thế đành gào bi thảm khi nhận ra nó đang rơi vào hẻm vực.

Có lẻ nỗi kinh hoàng vì bộc phát quá tột độ nên Tiểu Quặt lập tức ngất lịm hôn mê, trước cả khi toàn thân rơi đến tận dưới đáy vực…
Lúc tỉnh lại, vừa nhìn thấy Điền Phương, Tiểu Quặt chưa kịp tỏ lộ nỗi giận dữ căm phẫn thì đã nghe Điền phgương lạnh lùng ra lệnh:
- Đi theo ta.
Ra lệnh xong, Điền Phương ngang nhiên xoay người bước đi, tợ hồ biết chắc thế thế nào Tiểu Quặt cũng tuân lệnh và không thể không bước đi theo hắn.
Mà đúng như thế thật, Tiểu Quặt đã ngay lập tức đứng bật dậy và đi theo Điền Phương, lòng hí hửng mừng vì tin chắc rằng sở dĩ Điền Phương có thái độ như thế ắt là do mụ Trác Bách Hoa tác động. Chỉ có mụ họ Trác vì đến tìm nó, Điền Phương vậy là không thể không thả Tiểu Quặt ra, dù hậm hực nhưng Điền Phương cũng phải đành giao trả nó cho mụ họ Trác.
Tiểu Quặt theo chân Điền Phương đi xuyên qua nhiều lần thạch động không có bất kỳ một phương hướng nào nhất định. Và có một đôi lần Tiểu Quặt chỉ muốn lủi người lẫn trốn vào một kẹt đá bất kỳ nào đó, hơn là cứ đi theo Điền Phương để cuối cùng vẫn không sao thoát khỏi mụ họ Trác. Nhưng nó lại sợ Điền Phương phát hiện. Và nếu thế, Tiểu Quặt thà bị rơi vào tay mụ họ Trác, bất quá chỉ là một lần chết, còn hơn là mãi mãi bị Điền Phương hành hạ đọa đày. Bởi đó tiểu Quặt cũng cố nén nhịn, đành thất thiểu đi theo Điền Phương.
Điền Phương dừng chân ở một thạch thất có địa hình thật kỳ lạ. Vì xung quanh thạch thất, ở từng vách đá khác nhau tùy theo lớn nhỏ lại có thêm nhiều huyệt khẩu đột nhiên xuyên lõm vào. Điền Phương lấy tay chỉ vào một trong những huyệt khẩu đó, ra lệnh mà không nhìn ngó gì đến Tiểu Quặt:
- Đây là nơi tạm ngụ dành cho ngươi. Chui vào mau.
Lẽ ra Tiểu Quặt đã lên tiếng hỏi là tại sao Điền Phương bắt phải chui vào thay vì đưa luôn nó đến gặp mụ họ Trác. Nhưng Tiểu Quặt lại không hỏi, đã vậy còn ngoan ngoãn chui vào.
Chờ khi Tiểu tự xoay sở và tìm được một vị thế ngồi ổn định, Điền Phương khi đó vẫn đứng chờ bên ngoài bỗng bất ngờ bảo nó:
- Ta sẽ đọc cho ngươi nghe đoạn khẩu quyết võ công phần ngươi. Chỉ khi nào ngươi ghi nhớ và học đến làu thông, ta sẽ chỉ tiếp cho ngươi cách thức vận dụng khẩu quyết. Hãy chú tâm lắng nghe.
Tuyệt đối không hiểu Điền Phương sao bỗng có thái độ kỳ quặc này, một lần nữa Tiểu Quặt toan hỏi nhưng lại thôi. Vì nghĩ hay đây là Điền Phương muốn chuộc lại lỗi lầm từng gây cho nó, đành điểm chỉ khẩu quyết võ công, nên Tiểu Quặt đành cứ thế lắng nghe và ghi

nhận.
Điền Phương đọc đi đọc lại đoạn khẩu quyết đó đến ba lượt, sau đó lạnh lùng bỏ đi.
Lần này Tiểu Quặt cũng tỏ ra nhẫn nại lạ, cứ ngồi im và không muốn nói gì mặc cho Điền Phương đi cứ đi.
Nhưng khi Điền Phương đi thật khuất. Tiểu Quặt lập tức cúi người chui ra, sau đó lại chui vào và là chui vào huyệt khẩu khác cạnh đó. Trong đó quả nhiên có một người đang ngồi, đúng như lúc nảy Tiểu Quặt nhờ kịp đưa mắt nhìn chung quanh nên phát hiện. Tiểu Quặt vui vẻ chạm tay vào người đó:
- Này, Nhị Ất phải không? Sao ngươi cũng ở đây? Còn nhận ra ta không? Ta là Đại Giáp đây.
Kẻ đó tuy trạc tuổi Tiểu Quặt và đúng là Nhị Ất như Tiểu Quặt vẫn luôn luôn nhận ra. Nhưng khi lên tiếng, Nhị Ất lại tỏ thái độ bình thản và điềm đạm không khác nào nào hạng trung niên. Nhị Ất nhẹ gật đầu:
- Đại Giáp? Biết rồi. Thập Nhân Can gồm đủ mười phương vị, từ Đại Giáp cho đến Thập Quỷ. Đại Giáp vị đứng đầu nên có phận sự lĩnh xướng và chủ trận. Hỗ trợ Đại Giáp còn có Nhĩ Ất và Thất Canh. Nếu Đại Giáp bị địch vây hãm, khiến không thể tiếp tục phát động thế trận như đã định thì Nhị Ất và Thất Canh phải tùy nghi linh hoạt, thay thế Đại Giáp chủ trì thế trận. Chỉ khi trận thế hoàn toàn bình ổn, không còn lâm vào tình trạng hỗn loạn nữa, thì Tam Bính, Ngũ Mậu hoặc Bát Tân, Cửu Nhâm mới được phép lìa trận, lo giải nguy cho Đại Giáp. Trận Thập Nhân Can vì thế sẽ tự phát sinh nhiều lần biến hóa. Có lúc từ một hóa thành hai hoặc ba nhưng lợi hại nhất vẫn là trận Thất Tinh bảy phương vị hợp với Tam Tài gồm ba nhân vật còn lại trấn giữ ba phương vị khác. Tuy vậy cũng không thể xem thường một khi tình thế bắt buộc phải phân khai thành Bát Quái hợp Lưỡng Nghi, Lục Hợp và Tứ Tương, hoặc hai trận Ngũ Hành một công một thủ. Vì thế…
Nhị Ất sẽ cứ như thế nói mãi nếu như Tiểu Quặt không nhờ hoang mang nôn nóng một lần nữa chạm mạnh tay vào Nhị Ất:
- Ngươi nói lảm nhảm gì thế? Nhìn mắt ngươi ta biết ngay ngươi không nhận ra ta. Sao vậy? Hay ngươi không là vị thiếu gia, lệnh lang của một đại tướng quân đương triều như ta từng biết? Hãy mau nói cho ta biết. Hay ngươi vì sợ có người lẻn nghe nên giả vờ không nhận ra ta?
Bị Tiểu Quặt chạm mạnh, Nhị Ất vì suýt ngã nên quắc mắt nhìn Tiểu Quặt.

Sau đó, chờ Tiểu Quặt dứt lời, Nhị Ất nhẹ nhàng lật cổ tay, bình thản gỡ tay Tiểu Quặt ra:
- Khẩu quyết võ công có đoạn nói về cách vận dụng nội lực, hầu đối phó với tình huống tương tự thế này. Là đưa chân khí từ Đan Điền lên, cho dẫn lưu qua Tả Nhân mạch, đưa đến lâm chưởng qua ngõ Kiên Tĩnh huyệt ở đầu vai bên hữu, thông qua Khúc Trì và phát động thành một kình như thế này.
Nhị Ất nói đến đây vụt hất tay, khiến tay Tiểu Quặt đang bị Nhị Ất cầm bị run bắn thật mạnh, tiếp đó làm Tiểu Quặt loạng choạng thiếu điều ngã bật ngữa ra ngoài.
Giận dữ thì ít, hoang mang thì nhiều hơn, Tiểu Quặt lồm cồm ngồi dậy vì toan xông vào trở lại để hỏi Nhị Ất cho ra lẽ. Bất chợt mục quang của Tiểu Quặt bắt gặp vóc hình một người khác, ở một huyệt khẩu khác.
Lấy làm lạ, Tiểu Quặt đi thật nhanh đến huyệt khẩu đó và thò đầu nhìn vào:
- Ngươi là Lục Kỷ, có phụ thân là một đại phú gia ở Kim Lăng?
Đứa bé ngồi trong huyệt khẩu đó chính là Lục Kỷ đã được Tiểu Quặt nhớ và gọi không lầm. Lục Kỷ liền mở miệng, nào ngờ lại lảm nhảm nói toàn những lời Tiểu Quặt không thể nào hiểu, cũng như Nhị Ất lúc nãy:
- Lục Kỷ là phương vị luôn được xem là trung chuyển, hoặc biến thành phương vị cuối cùng cho một trận Lục Hợp, hoặc sẽ là chủ vị cho trận Ngũ Hành thứ hai. Để đủ bản lảnh cáng đáng trọng trách này người đảm nhận phương vị Lục Kỷ phải luôn ghi nhớ đúng khẩu quyết sau đây…
Nghe Lục Kỷ đọc đoạn khẩu quyết, Tiểu Quặt sau khi chờ vẫn không thấy dấu hiệu sẽ dừng lời, đành thất vọng quay đi.
Càng đi loanh quanh Tiểu Quặt càng thêm kinh ngạc. Vì ở đây, nếu có mười mấy huyệt khẩu thì hầu hết đều có người, mỗi người chiếm ngụ một huyệt khẩu và toàn là những đứa bé chỉ trạc mười bốn mười lăm cỡ Tiểu Quặt. Vì thế Tiểu Quặt chợt hiểu. Đây là Thập Nhân Can, có cả Tiểu Quặt trong đó, là thế lực được nhị viện liên minh ngấm ngầm đào luyện, đúng như Tiểu Quặt từng nghe Lục Thân mách bảo. Và điều này có nghĩa là Tiểu Quặt sẽ không được giao trả cho mụ Trác Bách Hoa, ngược lại sẽ mãi mãi là một trong Thập Nhân Can đang trong thời gian đào luyện. Chỉ vì thế, Điền Phương khi nãy mới căn dặn, bảo Tiểu Quặt ghi nhận và nhớ đến làu thông phần khẩu quyết được Điền Phương đọc cho nghe.
Giật mình vì cảnh ngộ lâm vào, Tiểu Quặt lập tức rắp tâm phải nghĩ

cách tẩu thoát. Nhưng dang loay hoay tìm lối thoát khỏi thạch thất, thì Tiểu Quặt chợt nghe có tiếng người từ xa xa mơ hồ vọng đến:
- Ngươi thử nghĩ, liệu sẽ có lúc bọn ta được thiếu viện chủ cho quay về Cửu U viện, thay vì cứ lưu mãi tại chốn hoang vu hẻo lánh này. Ngày ngày cung phụng đủ ba bữa vật thực cho lũ tiểu quỷ chỉ biết suốt ngày ăn no rồi lại luyện công?
- Lão Đại lại đố kỵ, ganh với bọn tiểu quỷ vì được những cao thủ như bọn ta phục dịch? Thế lão Đại không nhớ thân phận hiện nay của lũ tiểu quỷ đối với bốn viện Cửu U là thế nào sao?
- Ngươi càng nhắc càng khiến ta thêm tức bực. Thử hỏi, bọn ta đã tận trung với Cửu U viện thật ra vì mục đích gì? Cớ sao viện chủ đối xử không công bằng, thay vì lấy bọn ta để lập trận Thập Nhân Can, lại chọn lũ tiểu quỷ chưa hề có chút công trạng nào? Hay viện chủ chê bọn ta vì đã xấp xỉ tam tuần nên tam can khí đảm không thể bằng lũ tiểu quỷ chỉ mới rời vú mẹ?
- Suỵt. Lão Đại đừng quá to tiếng. Đồng thời cũng đừng bao giờ để lộ tâm tư bất bình như vậy. Há lẽ lão Đại không ghi nhớ những gì thiếu viện chủ từng căn dặn, hầu nhờ đó tự đoán ra ẩn ý thật của viện chủ?
- Nhớ chứ. Nhưng liệu nhớ thì có ích gì? Huống hồ những gì thiếu viện chủ căn dặn nếu được ta suy nghĩ thấu đáo thì chỉ toàn là những lời cấm đoán đầy vẻ bất công đối với bọn ta. Nào là không được ăn những gì đã được thiếu viện chủ dặn bảo là chỉ dành cho lũ tiểu quỷ. Và nhất thiết là không được lẻn nghe những khẩu quyết võ công đã được thiếu viện chủ truyền thụ cho lũ tiểu quỷ. Ngươi thấy chưa? Công trạng dẫy đầy như bọn ta vậy mà cho đến nay nào đã được viện chủ ưu ái biệt đãi như thiếu viện chủ đang dốc tâm sức lo cho lũ tiểu quỷ?
Sắp có hai nhân vật nhất định là thuộc hạ của Điền Phương đi vào. Tiểu Quặt vì không muốn sớm bị lộ ý đồ đào ngũ nên lập tức chui trở lại huyệt khẩu đã được Điền Phương chỉ định cho nó.
Thanh âm của hai nhân vật vang đến càng lúc càng gần:
- Nếu lão Đại xem đây là những ưu ái biệt đãi thì ta đố lão đấy, lão có dám ăn thứ vật thực được dành riêng cho lũ tiểu quỷ chăng?
- Ngươi đừng hại ta. Vì nhỡ ta ăn, thiếu viện chủ phát hiện thì mạng ta còn gì?
- Đừng vội nói chi chuyện mất mạng, ta chỉ sợ lúc ăn xong, lão Đại vì hóa thành u mê nên kể cả khí bị mất mạng cũng không đủ nhận thức để biết lão đang mất mạng.
- Uý. Sao ngươi dám quả quyết như thế? Chẳng khác nào bảo ta đây

là những vật thực dù ngon miệng đẹp mắt nhưng lại được trộn sẵn mê dược?
- Không phải mê dược tầm thường đâu. Mà là dược vật ngoài diệu dụng làm cho nội lực khổ luyện mau tiến triển còn có thêm tác hại, khiến trong tâm tưởng mãi mãi chỉ biết trung thành với một chủ nhân mà thôi.
Hai nhân vật đó đã tiến vào thạch thất, một thấp một cao. Nhân vật có dáng người thấp đậm đang buột miệng:
- Sao ngươi biết?
Nhân vật cao hơn liền bĩu môi:
- Ta tự đoán. Và nếu ta đoán sai, lão Đại thử lắng nghe thì biết, tại sao lũ tiểu quỷ kia dù còn nhỏ, đang tuổi hiếu động, lại cứ chịu ngoan ngoãn ngồi yên chỗ đã được chỉ định cho chúng, đồng thời còn luôn miệng lảm nhảm, như thể chúng không còn biết gì hơn ngoài những gì thiếu viện chủ ra lệnh, sai bọn chúng thực hiện?
Tiểu Quặt nghe đến đây vừa rúng lòng vừa vỡ lẽ. Thảo nào bọn Nhị Ất đều có chung những trạng thái hoàn toàn giống nhau và đều không nhận ra Tiểu Quắt.
Nhưng tâm trạng rúng động này của Tiểu Quặt không chỉ dừng ở đấy. Trái lại bỗng được tăng lên bội phần kể từ lúc Tiểu Quặt chợt nghe có tiếng người cười lạnh vang vào. Người đó là Điền Phương, và Điền Phương vẫn cười cho dù đã hiện thân ngay trước mặt hai nhân vật nọ.
Thấy Điền Phương, hai nhân vật nọ sợ hãi tự bước lùi lại:
- Thiếu viện chủ?
Điền Phương lạnh lùng tiến lên theo từng bước lùi của hai nhân vật nọ:
- Bọn ngươi vừa nói với nhau những gì? Bất bình vì không được dành nhiều ưu ái như những tiểu tử kia? Đúng không?
Gã cao cao run rẩy:
- Đấy là lão Đại… không phải không phải hạ nhân.
Điền Phương độc ác nhìn gã thấp:
- Ngươi bất bình vì bị đối xử bất công? Được, ta sẽ cho ngươi mãn nguyện. Ăn đi. Hãy ăn những gì ngươi thích và đang được ngươi mang vào cho lũ tiểu tử kia.
Gã thấp giật thót người, vô tình làm rơi loãng xoãng toàn bộ những vật thực vốn được gã lề mề mang trên tay:
- Thuộc hạ… thuộc hạ… Mong thiếu viện chủ tha mạng.
Điền Phương quắc mắt:
- Sao thế? Sao ngươi không dám ăn? Lại còn để rơi nữa? Sao vậy?

- Vì hắn bảo… hắn bảo trong vật thực có trộn dược vật.
Điền Phương đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn gã cao:
- Sao ngươi biết trong thức ăn có trộn dược vật? Ai đã tiết lộ cho ngươi?
Gã cao cũng tự làm rơi toàn bộ những thức ăn gã mang theo:
- Thuộc hạ… thuộc hạ chỉ tự đoán. Xin… xin thiếu viện chủ rộng dung.
Điền Phương chợt thở dài:
- Được. Ta sẽ tha. Nhưng là tha cho bọn ngươi được toàn mạng ở kiếp sau. Còn kiếp này thì…
Điền Phương như độc xà lao đi, chộp nhanh hai tay vào đầu của hai gã cao thấp:
- Có chạy cũng không thoát. Chết…
Hai gã thấp cao bị uổng tử, chỉ có thể bật ra loạt gào bi thảm cuối cùng:
- A… a…
- A… a…
Hạ thủ xong hai mạng, Điền Phương vừa vất hai thi thể vào một xó, chợt giật mình bật quát:
- Ai?
Lão Tống, sư phụ của Điền Phương xuất hiện nhẹ nhàng như bóng u linh:
- Ta. Ngươi lại hạ sát thêm thuộc hạ? Nếu ngươi vẫn lối xử sự này kéo dài, thứ nhất, bổn viện sẽ chẳng còn ai để sai khiến, thứ hai, bổn viện nếu muốn thu nhận thêm cũng không ai đủ đảm lược đầu nhập cho dù lời hứa sẽ hậu thưởng và trọng dụng vẫn còn đủ ma lực hấp dẫn.
Điền Phương sợ hãi cúi đầu và vội vàng biện minh:
- Nhưng hai gã này không chỉ vô dụng mà còn tự phát giác, đã biết đồ nhi tuân lệnh sư phụ trộn dược vật vào thức ăn.
Tống lão đi quanh thạch thất, đến mỗi huyệt khẩu đều đưa mắt nhìn vào.
- Đây là thuộc hạ, hầu hết đều là hạng do bất tài vô dụng. Chúng phát giác chuyện đó thì đã sao? Bất quá ngươi chỉ xử phạt chúng là đủ, nặng hơn thì cứ cho chúng một liều Thất Hồn Tán. Chúng càng u mê càng dễ cho ngươi sai khiến. Thêm một điều lợi hại nữa là bổn viện vẫn còn người không phải tốn kém ngân lượng cho việc thu nhận cũng là hạng người vô dụng bù vào kẻ vô dụng bị ngươi sát hại. Còn lũ này thì sao? Vẫn ngoan ngoãn và không có gì bất bình thường xảy ra chứ?

Điền Phương cập rập đi theo sau hầu sư phụ:
- Đồ nhi cũng muốn phạt nhẹ thôi. Nhưng chúng cứ như đã tận số, hễ nghe động là quay người tháo chạy. Ngữ như thế nếu không diệt ngay, mai hậu cũng phản, trở thành họa tâm phúc khó lường. Riêng lũ tiểu quỷ này, dược vật do sư phụ mô phỏng theo Thất Hồn Tán của mụ họ Trác, vừa chế luyện ra nhiều vừa gia tăng thêm liều lượng quả nhiên có hiệu dụng phi thường. Có thể quả quyết, chỉ không đầy nửa năm, chúng sẽ là lũ thuộc hạ đắc lực đầu tiên của bổn viện. Tuy bản lãnh chưa đủ lợi hại nhưng quyết không thể kém những kẻ vô dụng đã bị đồ nhi lỡ tay sát hại.
Lão Tống dừng chân ở huyệt khẩu của Lục Kỷ ngồi:
- Ta cũng mong được như ngươi nói không phải vì chúng sớm trở thành một thế lực cực kỳ lợi hại như ta chờ đợi, mà là vì ngươi sẽ không do bản tánh háo sát để tiếp tục tiêu diệt dần những thuộc hạ bị ngươi cho là vô dụng bằng không nếu ngươi cứ mãi thế này ắt chẳng mấy chốc sẽ có cảm nhận giết người là điều vui thú. Khi đó, có lẽ chỉ để tiêu khiển thôi, ngươi càng giết người càng tự biến thành Vưu Ma Tử và không sớm thì muộn cũng trở thành đại công địch võ lâm. Mà sao tiểu oa nhi này không lặng lẽ toạ công, trái lại cứ mãi lảm nhảm?
Điền Phương chui người vào, vỗ mấy loạt lên cơ thể Lục Kỷ:
- Đồ nhi mấy ngày qua chưa hề phát hiện chuyện như thế này xảy ra. Sư phụ bảo, có thể do sử dụng dược vật kéo dài nhiều ngày nên sinh ra như vậy?
Tống lão trầm ngâm:
- Y đã thôi lảm nhảm. Riêng nhận định của ngươi vừa rồi, cứ để ta suy nghĩ lại. Và nếu ngươi còn phát hiện nữa y vẫn tiếp tục lảm nhảm, có lẽ tốt nhất cứ loại bỏ y. Thà kiếm một tiểu oa nhi khác thay thế vào hơn là lưu giữ mãi một kẻ trước sau gì cũng biến thành phế vật.
Tiểu Quặt chấn động. Vừa lúc đó lão Tống đi ngang qua huyệt khẩu có Tiểu Quặt ở bên trong. Lão lập tức dừng lại:
- Y thì sao?
Tiểu Quặt đành nhắm mắt ngồi yên, bắt chước giống hệt trạng thái của lũ Nhị Ất đã lần lượt nhìn thấy Tiểu Quặt còn thầm kinh hoảng khi nghe Điền Phương bẩm báo với sư phụ bằng giọng hả hê:
- Vì y có lớp da thịt săn chắc khác thường nên ba ngày qua dù có cho y phục dược vật nhưng đồ nhi cũng chỉ dám giải khai huyệt đạo cho y sáng nay. Cũng may dược vật vẫn có kiến hiệu, y hoàn toàn ngoan ngoãn, mặc tình đồ nhi sai khiến.
- Ngươi từng bảo dù quật bao nhiêu chưởng, y ngoài việc thổ huyết

kỳ dư đều bình an vô sự?
Có tiếng Điền Phương xoa hai tay vào nhau:
- Để đồ nhi gọi y bước ra, thử quật năm bảy chưởng cho sư phụ mục kích.
- Đủ rồi. May còn có ta ở đây mà ngươi vẫn chứng nào tật nấy, cứ ngứa ngáy tay chân muốn sát nhân hại mạng. Bỏ đi. Kẻo sau này, vì ngươi tự chuốc họa bằng cách trở thành công địch võ lâm, nên không thể trách ta buộc phải đứng về phía công đạo, diệt trừ ngươi như bao kẻ thù khác từng bị ta dùng mưu này chước kia tiêu diệt. Nhưng còn chuyện ngươi dùng lợi khí lẻn hạ sát y bất thành thì sao? Có chuyện đó thật không?
Giọng của Điền Phương tỏ ra bất phục:
- Đồ nhi tin quyết thế nào y cũng được cao nhân chỉ điểm cho cách luyện Kim Cương Bất Hoại Thân. Nếu không phải thế, đồ nhi có mang sẵn thanh tiểu đao đây, sư phụ muốn rạch vào y chỗ nào cũng được, ắt sẽ thừa nhận da thịt y đã vào loại đao thương bất nhập.
- Hừ. Ngươi bảo muốn luyện Kim Cương Bất Hoại Thân dễ lắm sao? Huống hồ y chỉ là đứa bé, chưa được bao nhiêu tuổi đầu. Thật khó tin.
- Thoạt tiên đồ nhi cũng không dám tin. Nhưng hôm đó, sau khi nhanh chân chạy thoát, không để mọi người có chút hoài nghi nào về việc đồ nhi tuân lệnh sư phụ chôn hỏa dược để phá huỷ Giao Thiên động hầu diệt bớt nguyên khí và cao thủ của các phái, đồ nhi cũng bắt giữ y đem theo. Và đồ nhi đã nhân lúc y còn bị chế ngự huyệt lão, có thử đâm thêm vài nhát vào nhiều chỗ khác nhau. Hóa ra ngoại trừ khuôn mặt, kỳ dư toàn thân y chỗ nào cũng vậy, không hề bị lợi khí xuyên thủng.
Lão Tống chợt hắng giọng:
- Lẽ ra ngươi nên hủy hoại toàn bộ diện mạo của y, thay vì chỉ thử vạch một vệt quá nhỏ, không đủ làm biến đổi diện mạo, khiến sau này mọi người vẫn nhận ra y chính là tiểu oa nhi từng hô hoán, cáo giác chuyện ngươi ngấm ngầm thực hiện mưu đồ bất lợi cho các phái hôm đó. Nhưng dù sao thì mọi chuyện cho đến bây giờ vẫn vô ngại. Dường như chẳng một ai hay biết việc hành sự bất thành đó của ngươi.
Điền Phương chép miệng, vẻ nuối tiếc:
- Nếu có ai hay biết, kẻ đó chỉ có thể là mụ họ Trác.
- Ngươi yên tâm. Từ hôm đó đến nay, ta cố tình không quay lại đây là để cật lực dò la động tĩnh, có thể bảo, mười phần đến chín mụ ông ẹo đó ắt hẳn đã bị chôn sống trong Giao Thiên động. Vì suốt ba ngày

qua, hôm nay là ngày thứ tư liên tiếp, vẫn chưa ai thấy bóng dáng mụ xuất hiện.
Bỗng có một bàn tay chộp vào tay của Tiểu Quặt. Sau đó ở cánh tay của Tiểu Quặt có một vật cứng nhọn chạm vào, kéo thành một vệt dài, kèm theo là tiếng kêu xuýt xoa của chính lão họ Tống:
- Ngươi nói quả không sai, lực ta đâm vào nào phải kém, vậy mà tay của y vẫn nguyên vẹn. Chỉ bị một vết hằn sâu nhưng rồi từ từ biến mất. Nhất định y ngay từ nhỏ có lẽ đã được cao nhân hoặc do chính thân sinh phụ mẫu ngấm ngầm điểm hóa và truyền cho y một loại công phu nào đấy thật thượng thừa. Nếu vậy, đây quả là dịp may hiếm có, ta sẽ liệu cách, quyết đào luyện y trở thành một thủ hạ tâm phúc, bản lãnh tuyệt đại cao minh. Quả là trời có ý giúp Tống Thanh Đạt ta. Ha ha…
Nhân lúc họ Tống cười, có một điều nếu vừa xuất hiện làm cho Tiểu Quặt phân vân thì ngay lúc này Tiểu Quặt chợt nảy ý hay, có thể giúp Tiểu Quặt chẳng hề bị sư đồ họ Tống nghi ngờ. Vì thế, Tiểu Quặt thật nhẹ nhàng, vừa mở mắt nhìn vừa lật cổ tay chộp vào tay lão Tống.
- Trong khẩu quyết võ công có một đoạn nói về cách vận dụng nội lực, hầu đối phó với tình huống tương tự như thế này.
Lẽ ra Tiểu Quặt cứ như thế đọc đúng như phản ứng của Nhị Ất lúc nãy bị chính Tiểu Quặt chạm vào. Nhưng vừa vặn lúc đó lão họ Tống lại bất thần thu tay về:
- Ngươi bắt đầu truyền thụ khẩu quyết Cửu U Tàn Hồn tâm pháp cho y từ lúc nào?
Điền Phương cũng có sắc mặt ngạc nhiên tương tự sắc mặt lão họ Tống vừa có:
- Chỉ mới sáng nay thôi. Thật không ngờ y là kẻ có sẵn tư chất thông tuệ. Tuy chưa được đồ nhi chỉ điểm cách vận dụng y vẫn một mình tự lĩnh hội và lập tức có phản ứng đúng theo khẩu quyết.
Lão Tống giương mắt dò xét Tiểu Quặt:
- Cũng có thể đấy chính là phản ứng tự phát, xuất xứ từ công phu thượng thừa y đã được đào huyệt từ nhỏ. Ngươi mau gọi y bước ra cho ta xem.
Điền Phương lạnh giọng gọi Tiểu Quặt:
- Mau ra đây.
Tiểu Quặt vừa bước ra liền nghe lão họ Tống bảo Điền Phương:
- Ngươi mau chỉ y cách tọa công. Sau đó, khi y đã bắt đầu, ngươi hãy cùng y thử đấu nội lực. Có thể qua đó sẽ phát hiện y đã có sẵn nội lực hay không? Và nếu có thì được bao nhiêu năm công phu tu vi

hoả hầu.
Điền Phương ấn Tiểu Quặt ngồi phệt xuống, sau đó tự chỉ cho Tiểu Quặt tư thế tọa công. Điền Phương cũng ngồi tương tự, nhưng diện đối diện với Tiểu Quặt. Và khi đôi bàn tay của Tiểu Quặt vừa áp chạm thẳng vào đôi tay của Điền Phương thì từ tay của Điền Phương liền xuất hiện hai luồng nhiệt khí cùng một lúc xuyên thấu qua đôi tay Tiểu Quặt, xông xồng xộc vào khắp người nó, làm cho Tiểu Quặt chợt giật nảy lên suýt ngã.
Lão Tống vội kêu:
- Từ từ thôi. Cách ngươi hành động có khác gì đẩy y vào tử địa?
Điền Phương hoang mang thu tay về:
- Sư phụ. Đan Điền huyệt của y hoàn toàn trống rỗng. Giống như một kẽ chưa hề luyện võ công bao giờ.
Lão Tống cau mặt:
- Ngươi thử xem lại toàn bộ kinh mạch của y xem.
Điền Phương liền lấy tay mò chạm vào toàn bộ kinh mạch của Tiểu Quặt
- Đúng là không có võ công
Lão Tống cau mặt nhiều hơn:
- Lần này hãy truyền cho y một ít chân nguyên nội lực. Sau đó giúp y đưa chân nguyên nội lực đi khắp các kinh mạch xem sao?
Điền Phương tuân lệnh và lập tức ở quanh vùng dươi rốn của Tiểu Quặt xuất hiện một quả cầu ấm nóng cứ xoay tròn mãi nói đó. Nhưng chỉ một lúc sau Điền Phương kêu la thất thanh.
- Thật là quái lạ!
Lão Tống giật mình:
- Sao?
Điền Phương bối rối tột độ vội thu tay về:
- Mọi lối để dẫn lưu chân khí xuất phát từ đại huyệt Đan Điền của y dường như đã được cố ý bức chế, phong tỏa bởi một dị nhân nào đó. Đồ nhi không thể giúp y vận hành chân nguyên nội lực.
Lão Tống vội ngồi xuống thế vào chỗ của Điền Phương vừa tự đứng lên:
- Nếu muốn đào luyện một cao thủ từ nhỏ thì thông thường ai cũng phải để ngỏ chứ không ai lại phong tỏa hết mọi lối vận hành công phu như ngươi vừa nói. Hay là y từ khi lọt lòng đã bị bẩm sinh kinh mạch bất túc? Nhưng bù lại y đã có được tấm thân y như đã luyện được Kim Cương Bất Hoại?
Đang khi tự hỏi như thế thì lão họ Tống cũng đã trút vào nội thể của Tiểu Quặt một ít chân nguyện nội lực, và cũng như Điền Phương khi

nãy lão họ Tống cũng giật mình thu tay về.
- Quả nhiên là thế. Có thể nói đại huyệt Đan Điền của hắn cứ như là bị cô lập hoàn toàn và không có liên quan gì đến nhị thông mạch Nhâm và Đốc. Quả là khác người.
Điền Phương chợt bĩu môi nhìn Tiểu Quặt:
- Hoặc y khác người hoặc y bẩm sinh đã là quái nhân.
Lão Tống cũng từ từ đứng lên:
- Ngươi bảo thân sinh phụ mẫu y là ai?
Điền Phương đáp:
- Sư phụ đừng có nghĩ là phụ mẫu y từng là cao nhân ẩn thế. Trái lại phụ thân y là Dương Bân một đạo tặc bản lãnh tầm thường, nghe bảo là đã bỏ mạng trong một lần cướp đất không thành. Còn thân mẫu của y là thân tỷ của phu nhân trang chủ họ Kim. Mẫu thân y không hề biết võ công lại còn tự quyên sinh sau khi biết trao thân nhầm phải hạng chẳng ra gì. Vì thế kể từ đấy cho đến lúc gần đây y may mắn được họ Kim cưu mang. Sau khi biết nhị viện liên minh cần đào tạo luyện Thập Nhân Can. Họ Kim liền trao y cho người của Thiên La viện. Vừa trút gắnh nợ đã trót mang và khi họ Kim trao y cho người của Thiên La viện cũng là một cách lập công với Thiên La viện.
Tiểu Quặt chợt hộc lên một tiếng hai mắt nhân đó cũng long lên vì giận dữ.
Phát hiện có diễn biến lạ lão họ Tống lập tức điểm huyệt của Tiểu Quặt:
- Sao lại thế? Dường như đến lúc này ta vừa truyền cho y một chút chân nguyên nội lực thì đã làm cho y phản ứng?
Điền Phương tiến đến kế bên Tiểu Quặt :
- Hoặc đúng như sư phụ nói hoặc là y vì chưa hoàn toàn u mê nên khi nghe đồ nhi nói xúc phạm về thân phụ thân mẫu hắn nên mới có phản ứng thế.
Lão họ Tống xem lại khắp các kinh mạch của Tiểu Quặt rồi nói:
- Nội khí đang quay cuồng đảo lộn trong nội huyệt Đan Điền của y. Tuyệt đối không phải vì nguyên nhân như ngươi vừa hàm hồ đóan.
Điền Phương gượng cười:
- Sao sư phụ không để đồ nhi dò xét hư thực? Y rất giảo quyệt, đồ nhi từng biết rất rõ về y.
Lão họ Tống cười lạt:
- Ngươi lại muốn sát hại y để thỏa mãn tính hiếu sát của ngươi? Mau lui ra và đừng bao giờ lập lại những hành vi có thể dẫn ngươi đến chỗ tự hủy hoại, khiến bao kỳ vọng ta dành cho ngươi cũng tan theo

bọt bể. Đồng thời kể từ nay việc đào luyện y cũng do đích thân ta ra tay lo liệu.
Chợt có tiếng của Điền Phương kêu thất thanh từ ngoài vọng vào:
- A…
Lão họ Tống đang lúc tự giải khai huyệt đạo cho Tiểu Quặt nghe thế liền nói:
- Ngươi đừng giở trò với ta. Ai khác thì không biết chứ với ngươi thì ta rất rõ.
Đáp lại lời lão là tiếng kêu càng lúc càng đau đớn của Điền Phương:
- A… sư phụ… sư phụ…
Lão giật mình đứng lên:
- Không lẽ lại có người to gan dám tìm đến đây gây náo loạn? Ai?
Đến lúc này mới có một thanh âm đáp lại thật minh bạch:
- Muội tuy không to gan nhưng không lẽ không thể đến vấn an Tống huynh được chăng?
Lão biến sắc vội khom người cắp Tiểu Quặt lên và phi thân phóng vút ra ngoài.

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 10
Cửu U liên minh Địa Tuyệt viện
Lâm hiểm cảnh đành bỏ mệnh bài

Cũng uy hiếp một người trong tay giống hệt lão họ Tống đang uy hiếp Tiểu Quặt, mụ Trác Bách Hoa ung dung cười với Điền Phương là người đang bị mụ bắt giữ:
- Không cần hỏi cũng biết chính ngươi mấy ngày trước đã giở trò toan hại bổn nương nương tại Giao Thiên động. Ngươi to gan thất đấy, kể cả lời từng hứa với bổn nương nương, ngươi vẫn ngang nhiên bội tín, cứ tìm cách gây bất lợi cho tiểu tử kia là kẻ được ta bảo hộ. Đúng như thế chăng? Hay ngươi sẽ có cách phủ nhận hành vi đáng tội chết của ngươi?
Nhìn thấy mụ, thoạt tiên Tiểu Quặt không dám kêu. Nhưng vừa nghe mụ có mấy lời như thế với Điền Phương, Tiểu Quặt lập tức vùng vẫy và tru tréo:
- Nương nương mau cứu đệ tử!
Lão họ Tống kinh ngạc đến sửng sờ:

- Tiểu oa nhi ngươi vẫn không bị dược vật làm cho u mê?
Mụ Trác Bách Hoa cũng có nguyên do để sững sờ kinh ngạc:
- Dược vật? Có phải Tống lão huynh muốn ám chỉ Thất Hồn Tán đã có lần muội giao cho Tống lão huynh? Ngươi đã bị họ phục dược vật vào người thật sao, Dương Cần?
Tiểu Quặt nhăn nhó khổ sở:
- Đã ba ngày rồi, Điền Phương cứ nhân lúc đệ tử hôn mê…
Đang nói, mọi thanh âm của Tiểu Quặt chợt bị nghẹn lại chỉ sau cái chạm khẽ vào người do lão họ Tống thực hiện. Đồng thời chính lão lại lên tiếng:
- Đã đến lúc chúng ta nói thẳng tất cả. Nhị muội có ý gì khi đường đột hạ thủ và bắt giữ tệ đồ?
Trác Bách Hoa cười lạt, hỏi ngược lại:
- Muội cũng muốn hỏi minh bạch Tống lão huynh một câu. Đó là vì ý gì Tống lão huynh đột ngột chuyển dời toàn bộ, chọn địa điểm này để đào luyện Thập Nhân Can?
Lão họ Tống đáp một cách bình thản:
- Nhị muội không nhận thấy địa điểm cũ vì quá gần Giao Thiên động, rất dễ bị mọi người phát hiện mọi mưu toan của nhị viện liên minh sao? Lão huynh chọn địa điểm này, há lẽ chỉ vì thế nhị muội phiền lòng?
Trác Bách Hoa bảo:
- Muội sẽ không phiền nếu Tống lão huynh trước lúc chuyển hoặc ngay sau đó chịu khó nói cho muội biết một tiếng. Trừ phi Tống lão huynh cố ý không muốn cho muội biết.
Lão Tống thở dài:
- Nhị muội đừng làm khó lão huynh. Nếu chẳng phải lúc tình cờ gặp nhau tại Giao Thiên đỉnh, nhị muội đừng vội tiến vào Giao Thiên động, có lẽ lão huynh đã kịp cho nhị muội biết mọi chủ trương. Nhưng dù sao, đằng nào thì nhị muội cũng đã đến, như thế là tốt rồi. Thôi thì tội của tệ đồ là do lão huynh giáo huấn bất nghiêm, nếu nể mặt, mong nhị muội tha cho hắn một lần.
Trác Bách Hoa lạnh giọng:
- Đâu dễ như thế, Tống lão huynh. Vì nếu nghe kỹ những gì vừa thoạt đến muội đã nói, ắt hẳn Tống lão huynh cũng biết cũng vì lệnh đồ khiến nhị muội suýt mất mạng, chí ít cũng suýt bị sinh cầm vĩnh viễn tại Giao Thiên động. Tội trạng đó của lệnh đồ, thể chấp thuận theo ý Tống lão huynh.
Lão cau mặt:
- Tệ đồ suýt làm nhị muội mất mạng? Không thể có chuyện đó một

khi bản lãnh của tệ đồ là thế nào, nhị muội cũng như lão huynh đều biết rất rõ. Tệ đồ tuyệt đối không thể có một bản lãnh như thế, càng không khi nào dám có ý nghĩ gây bất lợi cho nhị muội vốn là hảo bằng hữu thâm giao duy nhất của lão huynh?
Trác Bách Hoa giải khai huyệt đạo cho Điền Phương:
- Ngươi tuân lệnh ai, chôn hỏa dược phá hủy Giao Thiên động? Chỉ cần ngươi nói, ta lập tức tha cho ngươi.
Điền Phương tái nhợt sắc mặt:
- Mong Trác cô cô tha mạng. Tiểu điệt không hề chôn hỏa dược và càng không có ai sai khiến.
Trác Bách Hoa biến sắc, nhất là khi nghe lão họ Tống bật cười đắc ý:
- Nhị muội vậy là đã nhìn lầm người. Huống hồ từ khi có chủ trương di chuyển chỗ đào luyện Thập Nhân Can, chính tệ đồ vì tất bật lo toan bộn bề, dù muốn cũng không có thời gian chôn hỏa dược như nhị muội nghi ngờ. Thôi thì hãy để chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa thành không. Nhị muội nên buông tha cho tệ đồ lần này. Ha… Ha…
Trác Bách Hoa chợt tủm tỉm cười:
- Tống lão huynh khoan đắc ý vội. Vì muội có chủ ý này và nếu được Tống lão huynh ưng thuận, muội đoan chắc có thể khiến mọi người minh bạch.
Đến lượt lão họ Tống biến sắc:
- Nhị muội lại có chủ ý gì?
Trác Bách Hoa lại điểm huyệt chế ngự Điền Phương:
- Rất dễ, chỉ cần Tống lão huynh giải khai á huyệt cho tiểu tử trong tay. Chỉ như thế thôi là đủ.
Lão họ Tống vụt hiểu, lập tức hất Tiểu Quặt ngã sấp mặt xuống đất và còn lấy chân đè lên:
- Nếu Nhị muội muốn như thế cũng không khó. Chỉ cẩn buông tha tệ đồ, lão huynh lập tức thực hiện đúng theo ý nhị muội.
Trác Bách Hoa cũng đặt ngay một tay lên đỉnh đầu Điền Phương:
- Có phải Tống lão huynh đang cố tình đẩy muội vào tình thế đối đầu? Muốn vậy cũng được, chúng ta hãy công bằng trao đổi, một mạng đổi một mạng, hoặc sống hoặc chết. Sau đó sẽ đến lượt Trác Bách Hoa này nguyện cùng Tống viện chủ lĩnh giáo tuyệt học.
Lão họ Tống đảo xoay tròng mắt, sau đó đột ngột hỏi:
- Nhị muội đã có chuẩn bị, quyết không thể đường đột xuất hiện?
Trác Bách Hoa phá lên cười:
- Những ngày qua, Tống viện chủ luôn dò xét tung tích của Trác Bách Hoa này. Vì thế, trước khi lẻn bám theo Tống viện chủ đến đây,

Trác Bách Hoa thừa biết sắp phải dấn thân vào một chỗ như thế nào, dĩ nhiên không thể không có chút ít chuẩn bị. Há lẽ Tống viện chủ cho Trác Bách Hoa vì chỉ là nữ nhân nên không thể đa mưu túc kế bằng người? Xin chớ nghi như thế mà lầm. Ha Ha…
Tống lão vội đưa mắt nhìn khắp nơi:
- Trác viện chủ có bằng hữu là cao nhân? Điều này quả là mới lạ so với tính khí luôn không thích kết giao của viện chủ. Hoặc giả Trác viện chủ chỉ giả vờ để tự tăng uy thế, tăng đởm lược? Vì nếu có viện binh, sao Tống Thanh Đạt này không thể phát giác, dù chỉ là một động tĩnh nhỏ?
Trác Bách Hoa hất hàm:
- Có hay không, chỉ cần Tống viện chủ tỏ cho biết một thái độ minh bạch sẽ có ngay mọi hư thực. Thế nào? Tống viện chủ muốn đổi người sống hay chỉ muốn cả ngọc đá đều nát tan ra?
Tống Thanh Dạt ngập ngừng:
- Muốn đổi người không khó, chỉ cần Trác viện chủ cho biết vì sao tỏ ra quá quan tâm đến một tiểu oa nhi bất tài vô dụng?
Trác Bách Hoa cau mặt:
- Tống viện chủ nếu muốn dùng kế sách này để kéo dài thời gian, chẳng hóa ra quá xem thường Trác Bách Hoa đến thế sao? Xin đừng quên, từng thủ đoạn dù nhỏ của Tống viện chủ, vì chúng ta từng là bằng hữu thâm giao như Tống viện chủ vừa đề cập, thế cho nên Trác Bách Hoa đều tỏ tường. Hãy đáp thẳng vào chính đề thì hơn.
Tống Thanh Đạt quả nhiên đang có ý kéo dài thời gian:
- Tống mỗ hỏi chỉ vì lấy làm lạ. Hay ở tiểu oa nhi này đã có ưu điểm gì đó khiến Trác Viện Chủ để lọt mắt?
Trác Bách Hoa gằn giọng:
- Đừng nhiều lời nữa. Hoặc đáp ứng thì thả người, nhược bằng ngược lại, Trác Bách Hoa sẽ chỉ chờ ba tiếng đếm, nếu Tống viện chủ khăng khăng không đáp ứng, cả hai chúng ta cứ đồng loạt hạ thủ. Thử xem ai trong chúng ta bị tổn thất nhiều hơn? Trác Bách Hoa chỉ mất một tiểu tử vô dụng như lời Tống viện chủ vừa bảo, so với Tống viện chủ chắc chắn sẽ mất một đệ tử đích truyền thì dường như Trác này có lợi hơn. Phải thế chăng Tống viện chủ?
Tống Thanh Đạt đang dần dần thất vọng:
- Kỳ thật Tống mỗ không tài nào hiểu nổi. Một tiểu oa nhi vô dụng như vậy cớ sao lại đáng để cho một nhân vật như Trác viện chủ quan tâm?
Trác Bách Hoa bắt đầu đếm:
- Một! Tống viện chủ nên chuẩn bị sẵn là vừa.

Tống Thanh Đạt bối rối:
- Chúng ta dù sao vẫn còn một lời ước hẹn sẽ liên minh. Lẽ nào nhị muội cứ cố tình đẩy lão huynh vào tình thế khó xử?
Trác Bách Hoa vẫn lạnh lùng đếm:
- Hai! Chỉ còn một lần đến nữa thôi, xin nhắc để Tống viện chủ đừng quên.
Chân của họ Tống từ từ nhấc khỏi đầu Tiểu Quặt:
- Cây muốn lặng nhưng gió chẳng chịu ngừng. Có thật Trác Bách Hoa ngươi luôn là một nữ nhân như thế, cứ tuyệt tình và trở mặt bất kỳ lúc nào cao hứng?
Trác Bách Hoa phẫn nộ, buông nhanh tiếng đếm sau cùng:
- Chính Tống viện chủ đã đẩy Trác Bách Hoa ta trở thành những như thế. Ba!
Lập tức có tiếng Tống Thanh Đạt hốt hoảng kêu to:
- Chậm đã!
Nhưng thật lạ, tiếng kêu của lão Tống như có hồi âm vang lại, cũng phát thành tiếng kêu tương tự:
- Chậm đã!
Hồi âm này không chỉ làm Trác Bách Hoa sửng sốt, kể cả lão họ Tống cũng có trạng thái như vậy. Và không hẹn mà đồng, Trác Bách Hoa cùng Tống Thanh Đạt lập tức đều giương mắt nhìn chung về một phía.
Từ phía đó, đúng như cả hai đang dõi mắt nhìn, xem ai là nhân vật đã phát thành tiếng kêu tương tự như Tống Thanh Đạt, một văn nhân trung niên có dáng dấp thật hào hoa, tuấn tú đã điềm nhiên xuất hiện. Không chậm hơn văn nhân trung niên chút nào, còn có thêm bốn lão nhân cũng mặc cẩm y như nhau cũng xuất hiện.
Tống Thanh Đạt sau một thoáng kinh ngạc bỗng tỏ ra vui mừng trước sự xuất hiện của năm nhân vật này:
- Nam Cung lão đệ sao bỗng dưng đại giá quang lâm cùng Tứ Tuyệt Hộ Thủ thế này? Tống lão huynh chậm tiếp nghinh, mong viện chủ Địa Tuyệt viện Nam Cung lão đệ lượng thứ.
Trác Bách Hoa tuy cũng có phần kinh ngạc nhưng rồi cũng vừa mừng vừa trách văn nhân trung niên:
- Vẫn chưa đến lúc khẩn trương, Nam Cung viện chủ xuất hiện sớm thế này phải chăng vì nôn nóng hay đã cảm thấy có điều bất ổn?
Văn nhân trung niên có phong thái thật đĩnh đạc, cứ chắp hai tay ở phía sau, đứng nguyên vị và cười cười. Đồng thời không những không lý gì đến bốn lão nhân cẩm y có vẻ đang đứng hầu phía sau, mà văn nhân trung niên còn không mở miệng để hoặc đáp lại tiếng

kêu vui mừng của Tống Thanh Đạt hay biện bạch trước lời Trác Bách Hoa.
Nhưng văn nhân trung niên không lên tiếng cũng phải. Vì Tống Thanh Đạt một lần nữa lại kêu:
- Nghĩa là sao? Không lẽ viện thủ định giúp Trác Bách Hoa chống lại Tống mỗ chính là Nam Cung lão đệ?
Trác Bách Hoa lúc bấy giờ mới nhoẻn miệng cười thật tươi:
- Tống viện chủ đừng tỏ ra quá kinh ngạc như thế. Vì nếu viện thủ của Trác Bách Hoa không là Địa Tuyệt viện viện chủ và Tứ Tuyệt Hộ Thủ thì sự mai phục của họ ở quanh đây dễ gì không bị Tống viện chủ phát hiện? Giờ thì thế nào? Ắt hẳn Tống viện chủ đã ưng thuận việc đổi người?
Tống Thanh Đạt vẫn giữ vẻ kinh ngạc sửng sốt, nhất là vì cứ nhìn văn nhân trung niên nên hầu như không nghe hoặc không muốn đáp lại câu hỏi của Trác Bách Hoa.
Trác Bách Hoa giận dữ nạt lớn:
- Thực lực của song phương thế nào, Tống viện chủ ắt thừa biết rồi. Việc chần chừ không chịu đổi người này có phải Tống viện chủ muốn tận mắt mục kích lệnh đồ thảm tử nhưng sau đó vẫn phải ngoan ngoản giao người theo đúng đề xuất của bổn nương nương? Nếu là vậy, bổn nương ương sẽ không khách sáo mãi. Xem đây!
Toan xuống tay hạ thủ đoạt mạng Điền Phương, chợt Trác Bách Hoa nghe văn nhân trung niên cất giọng bảo:
- Tiên tử xin đừng vội. Bằng không, lẽ nào sự xuất hiện đường đột của Nam Cung Hoàng này là vô ích? Không gợi chút lưu tâm nào từ phía tiên tử?
Trác Bách Hoa tái mặt:
- Nam cung viện chủ nói như thế là ý gì? Không lẽ Trác Bách Hoa mời viện chủ đến chỉ để tăng thêm khó khăn cho bản thân mình?
Nam Cung Hoàng điềm nhiên điểm nụ cười:
- Đã hứa giúp tiên tử, Nam Cung Hoàng này quyết không sai lời. Nhưng vì có một điều cần minh bạch nên Nam Cung mỗ đành đường đột hiện thân, mong được tiên tử lượng thứ và chỉ giáo.
Trác Bách Hoa nôn nóng thở hắt ra:
- Còn gì nữa mà bảo là chưa minh bạch? Điền Phương theo chủ ý của lão Tống, suýt tiễn Trác Bách Hoa này vào Quỷ Môn quan. Hắn còn to gan cướp mất một người bổn nương nương đang cần. Bấy nhiêu đó há lẻ chưa đủ lý do để Nam Cung viện chủ vẫn giữ lời là giúp bổn nương nương đòi lại công bằng?
Nam Cung Hoàng gật đầu:

- Những lý do này hoàn toàn có sức thuyết phục. Tuy nhiên vẫn có một điểm vì chưa thật rõ khiến Nam Cung mỗ không thể không hỏi.
Trác Bách Hoa đành miễn cưỡng khi cố giữ nhẫn nại:
- Nam Cung viện chủ muốn hỏi gì?
Nam Cung Hoàng đưa tay chỉ vào Tiểu Quặt, lúc này đã được Tống Thanh Đạt nhấc lên và giữ trong tay:
- Nếu Nam Cung mỗ nhớ không lầm thì tiên tử từng tiết lộ chính tiểu oa nhi kia đã một lần mạo phạm đến tiên tử?
Trác Bách Hoa vì muốn sớm kết thúc nên ứng tiếng đáp ngay:
- Không sai, và điều duy nhất Trác Bách Hoa đang cần là…
Nam Cung Hoàng nhẹ nhàng xua tay ngắt lời:
- Nam Cung mỗ chưa hỏi xong. Nghĩa là vì muốn xử trị tiểu oa nhi, tiên tử đang rất cần đoạt tiểu oa nhi lại?
Trác Bách Hoa thở dài ngao ngán:
- Đấy là điều Trác Bách Hoa toan nói và vẫn nhớ lời đã nói. Hà tất Nam Cung viện chủ cứ hỏi đi hỏi lại mãi điều này.
Nam Cung Hoàng đến bây giờ mới cố tình để lộ một khuôn mặt giả vờ kinh ngạc:
- Vậy thì có gì khác nếu tiên tử cứ để Tống Thanh Đạt lão huynh thay tiên tử hạ thủ tiểu oa nhi?
Trác Bách Hoa lạnh giọng:
- Vì ta chỉ muốn tự tay xử trị y. Nói như thế đã rõ chưa?
Nam Cung Hoàng bật cười:
- Rõ thì có rõ nhưng mỗ vì luôn tự hào là thông tuệ nên càng muốn hiểu rõ thêm về ẩn ý thật của tiên tử. Có thật tiên tử chỉ muốn xử trị y hay còn có ý nào khác? Và điều này tiên tử đừng bao giờ mong giấu diếm được mỗ. Ha ha…
Trác Bách Hoa giật mình:
- Nam Cung viện chủ sao lại cười?
Nam Cung Hoàng chợt nghiêm giọng:
- Hãy nói thật đi. Có phải tiểu oa nhi đã mạo phạm rất nghiêm trọng đối với tiên tử? Có hay không?
Trác Bách Hoa một lần nữa lại thở dài:
- Biết y có mạo phạm là đủ rồi. Hà cớ gì Nam Cung viện chủ cứ khăng khăng muốn hỏi thật rõ và kết quả chỉ làm Trác Bách Hoa bẽ mặt?
Giọng của Nam Cung Hoàng càng nghiêm trọng và quan tâm hơn:
- Có thể khiến tiên tử bẽ mặt, điều này cho thấy tội mạo phạm của tiểu oa nhi đã vượt quá mức cho phép. Đúng không?
Trác Bách Hoa đỏ mặt, đành gật đầu:

- Nói như thế cũng không sai.
Nam Cung Hoàng chợt biến sắc nhưng không vì tức giận tội mạo phạn của Tiểu Quặt mà là vì một nguyên nhân khác. Nam Cung Hoàng hỏi Trác Bách Hoa bằng giọng bỗng khàn khàn đi:
- Tiên tử ắt vẫn chưa quên chuyện đã xảy ra giữa chúng ta mười hai năm trước?
Trác Bách Hoa thở ra nhè nhẹ:
- Chuyện đã trôi qua đã lâu, Nam Cung viện chủ hà tất nhắc lại, nhất là vào lúc không mấy thích hợp này.
Nam Cung Hoàng cười buồn:
- Ta không thể không nhắc đến, trái lại vẫn nhớ mãi từng lời tiên tử dùng để khuyên nhủ ta, và nhất là khước từ tấm tình si ta luôn dành cho tiên tử.
Trác Bách Hoa lại tỏ ra sốt ruột, chỉ muốn sớm kết thúc câu chuyện với Nam Cung Hoàng:
- Khước từ những tấm chân tình, nào phải Trác Bách Hoa chỉ khước từ một mình Nam Cung viện chủ. Còn có rất nhiều người như vậy, chỉ vì chẳng ai trong họ đáp ứng cùng một lúc đủ hai sở nguyện của Trác Bách Hoa.
Nam Cung Hoàng gằn giọng:
- Tiên tử cần một phu quân là nhân vật có bản lãnh đủ cho tiên tử khâm phục, đồng thời còn phải là một đồng nam.
Quá chán nản, Trác Bách Hoa xua tay:
- Dĩ nhiên phải như thế. Và thật đáng tiếc, kể cả Nam Cung viện chủ cũng như nhiều người, đã thiếu mất một trong hai. Chúng ta đã có thể kết thúc chưa?
Nam Cung Hoàng bỗng cười lạt:
- Chưa đâu. Vì tiên tử hẳn còn nhớ có một lần vì say men rượu lẫn men tình, chỉ suýt nữa ta đã đắc tội với tiên tử?
Trác Bách Hoa cũng cười lạt:
- Đừng nhắc nữa, một khi Trác Bách Hoa này vì đã hứa lời lượng thứ nên bao lâu nay quyết không bao giờ nhớ đến.
Nhưng Nam Cung Hoàng vẫn nhắc:
- Ta vẫn phải nhắc. Nhờ đó, ta tình cờ nhớ lại, cũng lần đó tiên tử từng nói, phải chi ta đủ bản lãnh biến câu chuyện ra tình thế ván đã đóng thuyền thì bản lãnh đó cũng có thể khiến tiên tử ưng thuận, nhận ta làm phu quân. Đúng không?
Trác Bách Hoa biến sắc:
- Đủ rồi. Những lời sỗ sàng đó, lẽ ra Nam Cung Hoàng ngươi phải mãi mãi quên đi mới đúng. Còn bây giờ, nếu ngươi vẫn còn ý muốn

giúp ta như thoạt đầu đã hứa thì một là xin đừng xen vào, hai là thay ta, buộc lão Tống phải giao hoàn tiểu tử kia cho ta.
Nam Cung Hoàng bỗng cười khan:
- Giúp tiên tử ư? Để tiên tử dù đã ngoài tứ tuần vẫn không biết xấu hổ, quyết nhận tiểu oa nhi kia là phu quân và tận tình chăm sóc, lấy tinh mẫu tử thay cho nghĩa phu thê ư? Thật là nực cười. Ha ha…
Trác Bách Hoa rúng động, nhưng lập tức đanh giọng, quát bảo Tống Thanh Đạt:
- Nếu muốn lệnh đồ toàn mạng, phiền lão Tống ném ngay tiểu tử ở trong tay qua cho ta. Mau!
Miệng thì quát bảo nhưng tay của Trác Bách Hoa lại lập tức vỗ nhẹ một lượt vào ngực Điền Phương, khiến Điền Phương trợn ngược hai mắt, bất ngờ thổ hộc ra một búng huyết tươi như sắp chết đến nơi:
- Oe!
Tống Thanh Đạt biến sắc, vội ném ngay Tiểu Quặt khỏi tay:
- Mau nhận lấy và tha cho tệ đồ.
Trác Bách Hoa đắc ý, cũng ném Điền Phương đi, tay thì giang ra chỉ cần Tiểu Quặt bay đến là đón đỡ.
Chợt có tiếng Nam Cung gầm dữ tợn:
- Để tránh cho tiên tử khỏi tự chuốc sỉ nhục, ta đành thay tiên tử hạ sát tiểu oa nhi thúi tha.
Nam Cung Hoàng bật lao ra, tiếp cận Tiểu Quặt thật nhanh và thần tốc quật vào mặt Tiểu Quặt một lực đạo cực mạnh.
“Ào…”
Trác Bách Hoa phẫn nộ, cũng gầm vang:
- Nam Cung Hoàng ngươi dám? Vậy đừng trách ta không lượng tình. Đỡ!
Nhưng Trác Bách Hoa vừa nhích động thì bốn lão cẩm y vẫn đứng phía sau Nam Cung Hoàng cùng một lúc động thân lao ra, ngăn cản mọi động tác của Trác Bách Hoa. Họ còn nhẹ nhàng bảo:
- Xin Trác viện chủ bình tâm, đừng để bọn lão phu vì tuân mệnh chủ nhân nên phải có điều đắc tội. Xin dừng lại cho.
Vừa lúc đó có tiếng chấn kình vang lên.
“Ầm.”
Và ai ai cũng nhìn thấy Tiểu Quặt do lãnh nhận trọn vẹn lực đạo của Nam Cung Hoàng nên bị chấn bay thật xa, sau đó nặng nề gieo xuống và nằm yên bất động.
“Huỵch.”
Trác Bách Hoa thất kinh, chạy ngay đến chỗ Tiểu Quặt, cũng may là không bị bốn cẩm y lão ngăn cản.

Nam Cung Hoàng cũng cảm thấy không cần ngăn cản Trác Bách Hoa, trái lại còn hả hê vì mắt vẫn nhìn thấy tiểu oa nhi Tiểu Quặt cứ bất động nằm mãi.
Chợt có tiếng Tống Thanh Đạt hô hoán:
- Tiểu oa nhi chưa chết dễ như thế đâu. Nếu Nam Cung lão đệ vẫn quyết tâm loại bỏ tình địch thì mau ngặn lại, đừng để tiểu oa nhi được tiện nhân họ Trác cứu thoát đi.
Nam Cung Hoàng giật mình. Và khi nhìn thấy Tiểu Quặt chỉ sau vài lượt vỗ về giải huyệt của Trác Bách Hoa, lại vẫn bình yên vô sự đứng lên, Nam Cung Hoàng phẫn nộ quát:
- Hóa ra tiên tử vì ưu ái, đao trao ban Thiên Tằm Bảo Y cho tiểu oa nhi, vốn là tặng vật của Nam Cung Hoàng này chỉ dành cho một mình tiên tử?
Trác Bách Hoa đã đứng cạnh Tiểu Quặt, bĩu môi cười lạt trước thái độ giận dữ của Nam Cung Hoàng:
- Ngươi đừng hồ đồ. Nhìn đây, xem y có mặc gì ở bên trong hay không?
Tiểu Quặt cảm thấy ngượng khi bị Trác Bách Hoa giữa chỗ đông người bỗng vạch phanh phần y phục thân trên của nó ra. Tuy vậy, Tiểu Quặt cũng phần nào hả dạ lúc nghe Trác Bách Hoa lại tiếp tục giễu cợt Nam Cung Hoàng là nhân vật vừa tỏ ra độc ác, toan sát hại Tiểu Quặt. Trác Bách Hoa bảo:
- Riêng về Thiên Tằm Bảo Y kỳ thực không hề là tặng vật của ngươi. Trái lại đó chỉ là lễ vật, ta đành nhận để gọi là tha thứ cho thái độ vô lễ, toan mượn rượu làm càn của ngươi độ nào. Hạng thiếu bản lãnh và hồ đồ như ngươi, nếu có so sánh với tiểu tử này thì ngươi thật sự kém xa. Ha ha…
Nam Cung Hoành kinh nghi khôn xiết, nhìn Tiểu Quặt như nhìn quái vật:
- Y đã luyện Kim Cương Bất Hoại Thân?
Tống Thanh Đạt chợt kêu lên:
- Đừng chần chờ nữa, Nam Cung lão đệ, không được để đôi cẩu nam cẩu nữ thoát, kẻo kế sách liên minh giữa ta và lão đệ thế nào cũng bị tiết lộ.
Trác Bách Hoa giật mình:
- Liên minh? Không lẽ một mình Tống lão đã giở trò ma mỵ, bắt cá hai tay, ngoài mặt thì vờ liên minh với ta nhưng kỳ thực bên trong lại ngấm ngầm cấu kết Địa Tuyệt viện?
Nam Cung Hoàng cười ngạo nghễ:
- Tiện nhân ngươi là hạng nữ nhân vô tình, luôn cao ngạo và không

xem ai vào mắt. Tống lão huynh liên kết với ngươi chỉ là mượn dịp để đắc thủ Thất Hồn Tán hầu sử dụng cho mục đích bọn ta. Và bây giờ, ngươi đừng mong toàn mạng thoát khỏi nơi đây. Hãy xem lại tình thế đơn độc của ngươi lúc này thì biết. Ha ha…
Cẩm y lão tứ Tuyệt Hộ Thủ Địa Tuyệt viện lập tức động thân, từ tứ phía xông vào Trác Bách Hoa.
Tiểu Quặt chợt nghe Trác Bách Hoa thì thầm vào tai:
- Chúng ta phải thoát. Nhưng muốn thế, đây là lúc ta cần đến bản lãnh khác của ngươi. Đừng giận nếu ta buộc phải dùng hạ sách này.
Chưa hiểu ý mụ muốn nói gì, Tiểu Quặt lập tức nghe tứ lão cẩm y cùng quát vang:
- Đành thất lễ. Vì chỉ cần Trác viện chủ chịu khó lưu lại, ắt mọi can qua không thể xảy ra.
Mụ chộp vào Tiểu Quặt, nhấc lên và đặt lên nằm trên lưng mụ. Đồng thời mụ xuất thủ, nhắm vào mỗi một lão cẩm y duy nhất và xông ào đến:
- Ai ngăn cản ta phải chết. Mau tránh!
"Ào…"
Đối thủ của mụ cũng lập tức xuất lực đối phó:
- Sao Trác viện chủ không biết tự lượng sức? Hãy dừng tay thì hơn!
Cũng lúc này có vài lực đạo uy mãnh vì nhắm vào mụ từ phía sau nên cứ ào ào quật vào Tiểu Quặt.
"Ào… ào…"
Chấn kình phát lên vang dậy.
"Ầm… ầm…"
Tiểu Quặt bị kích thật mạnh, khiến Trác Bách Hoa vì cõng Tiểu Quặt trên lưng nên cũng bị hất bay ra phía trước. Nhờ đó, khí thế mụ lao vào lão cẩm y càng thêm mãnh liệt, khiến lão đó thất kinh vội tạt bộ nhảy tránh qua một bên.
Có lẽ đó là cơ hội đang được Trác Bách Hoa chờ đợi, mụ lao vút qua, miệng khẽ hỏi vọng lại phía sau với Tiểu Quặt:
- Ngươi vẫn ổn chứ?
Tiểu Quặt chỉ biết nhăn nhó:
- Dùng đệ tử để hứng đòn thay, nương nương có biết hành động này là quá đáng lắm không?
Mụ vẫn lao đi vùn vụt, cười đắc ý vì phát hiện sẽ chẳng lo ai đuổi kịp:
- Ta đã có lời nói trước rồi, sao ngươi tỏ ý giận ta? Hãy yên tâm, chỉ cần chúng ta thoát, ta hứa sẽ không trách gì ngươi nữa về những điều đã từng xảy ra giữa ta và ngươi. Huống hồ lần này chính là nhờ ngươi nên cả hai chúng ta cùng toàn mạng? Cứ như thế nha. Ha

ha…
Nhưng bất chợt mụ dừng lại, sau đó đột ngột chuyển hướng và lao tiếp.
“Vút.”
Tiểu Quặt hoài nghi:
- Sao nương nương đổi hướng? Hoặc giả ở hướng đó có mai phục?
Mụ vừa thi triển khinh công vừa hậm hực đáp:
- Nam Cung Hoàng quả nhiên đã có sẵn dự mưu. Ta đã ngây thơ, không nhận biết giữa hắn ta và lão Tống có những cấu kết ngấm ngầm. Và thay vì chỉ đưa theo ít người như chính miệng hắn trấn an ta, hóa ra hắn đã điều động nhân mã, đưa hầu hết thuộc hạ Địa Tuyệt viện của hắn cùng đến. Nếu phen này thoát, mai hậu ta quyết cho hắn biết thế nào là lợi hại. Hừ!
Tiểu Quặt cũng cảm thấy lo lo:
- Vậy sao nương nương cứ phải lụy người cầu cạnh ngoại nhân? Thuộc hạ Thiên La viện của nương nương đâu, sao không điều đến?
Mụ cười cười:
- Để cứu ngươi, nói thật, ta đâu có thể muối mặt sai phái thuộc hạ Thiên La viện. Nhỡ bọn chúng vặn hỏi ta vì sao phải cứu ngươi, thật bất tiện nếu chưa gì ta đã bảo vì ngươi là phu quân ta.
Tiểu Quặt rúng động:
- Nương nương quả thật có ý định như thế sao?
Mụ thở dài:
- Thân ta chỉ có thể ô uế vì một người. Nếu không nhận ngươi là phu quân thì dù ta có hạ sát ngươi, thân ta cũng không thể hết ô uế. Có chăng chỉ còn cách tự vẫn, vậy thì ích gì?
Tiểu Quặt bàng hoàng:
- Nhưng so về niên kỷ…
Mụ gằn giọng:
- Đừng viện lý do này nọ đối với ta, chỉ vô ích thôi. Hãy nói xem. Ta và ngươi có cùng chung huyết thống, có cùng họ Trác hoặc họ Dương của ngươi hay không?
Tiểu Quặt lí nhí:
- Vậy thì không. Nhưng…
- Không nhưng gì cả. Ngươi là đồng nam, ta hãy còn xử nữ, trai chưa vợ, gái chưa chồng, lại không cùng chung huyết thống, cũng không bị ràng buộc bởi bối phận sư đồ hoặc trưởng bối với thế điệt. Cớ sao ta cùng ngươi không thể gá nghĩa phu thê.
Tiểu Quặt đỏ mặt:
- Chỉ vì niên kỷ quá chênh lệch.

Mụ cười lạt:
- Chênh lệch có bằng những lão già lọm khọm đã quá tuổi đáo tuế nhưng vẫn nạp thứ thiếp đều là người tiều cô nương mơn mởn tuổi có khi chưa đến tròn trăng chăng? Hay ngươi bảo điều đó chỉ nam nhân mới có quyền, riêng nữ nhân như ta thì không?
Tiểu Quặt đuối lý, đành chống chế:
- Nhưng đệ tử bất quá chỉ đáp ứng có một trong hai điều kiện của nương nương, làm gì có đủ tư cách để nương nương miễn cưỡng nhận là phu quân?
Mụ cười:
- Ngươi nghĩ như thế là lầm. Vì ở ngươi ngay lúc này có thể kể như đã tạm hội đủ cả hai điều kiện của ta.
Tiểu Quặt đâu muốn làm phu quân của mụ:
- Nương nương xin chớ nói đùa. Vì đệ tử làm gì có bản lãnh khiến nương nương bái phục?
Mụ quả quyết:
- Ngươi có đấy. Thứ nhất, đó là ngươi nhờ ngẫu nhiên nên vô tình có tấm thân đao thương bất nhập, một bản lãnh độc nhất vô nhị, trên đời này ngàn trước không có, mãi mãi ngàn sau cũng không thể nào có.
- Ngẫu nhiên? Ý nương nương bảo đã tự hiểu vì sao đệ tử bỗng có thể chịu nỗi nhiều lực đạo kích vào nhưng không tán mạng?
Mụ bảo:
- Dù mơ hồ nhưng ta quả quyết có thể hiểu. Huống hồ ngươi sau đó, dù còn bé vẫn đủ bản lãnh suýt đặt ta vào tình thế ván đã đóng thuyền, là một điều có thể bảo đã có rất nhiều người mong muốn được ăn thịt thiên nga như Nam Cung Hoàng chẳng hạn, vậy mà chẳng có ai đủ bản lãnh thực hiện thành công. Ta nói như thế có lẽ đã quá rõ?
- Ăn thịt thiên nga là sao?
Mụ nhất thời lúng túng, khiến cước lực chợt chậm lại.
Chợt ở phía trước xuất hiện lố nhố nhiều bóng người, Tiểu Quặt nhìn thấy liền hô hoán:
- Chúng ta vấp phải mai phục.
Mụ dừng lại:
- Chỉ là lũ thuộc hạ vô dụng của lão Tống. Ngươi yên tâm, đối phó chúng, một mình ta là đủ.
Chợt có tiếng Tống Thanh Đạt cười xa xa ở phía sau:
- Trác Bách Hoa, ngươi thật sự qua được trận địa Cửu U Vạn Âm công của bổn viện chủ ư? Hãy thử xem nào. Ha ha…

Nhưng bóng người lố nhố phía trước xuất hiện rõ dần. Và Tiểu Quặt thấy trên tay họ đề có cầm mỗi người một não bạt nhỏ một màu đen ma quái.
Phát hiện bọn họ chực vỗ loạn những não bạt vào nhau, Trác Bách Hoa biến sắc kêu vang:
- Dừng tay, cũng đừng vội phát động.
Nhờ đó, Tống Thanh Đạt và Nam Cung Hoàng có cơ hội từ phía sau chạy đuổi đến. Tống Thanh Đạt cười đắc ý:
- Nếu ngươi muốn thương lượng thì bây giờ muộn rồi. Vì ngươi kể như đã biết khá nhiều những bí ẩn lẽ ra ngươi thà không biết thì hơn. Hoặc giả như ngươi đang có lời trăn trối trước khi chịu nạp mạng? Ha ha…
Nam Cung Hoàng cũng cười ngạo nghễ:
- Vẫn còn một cách để Tiên Tử tự bảo lưu sinh mạng. Đó là tự hiến thân cho ta, sau đó mãi mãi là thê thiếp chịu ta sai khiến hoàn toàn. Thế nào? Ha ha…
Trác Bách Hoa chợt tái nhợt sắc diện, nhìn quanh:
- Sao vẫn chưa thấy mụ Âm Ma đệ nhất độc xuất đầu lộ diện?
Đáp lời Trác Bách Hoa, một thanh âm the thé phiêu phiêu hốt hốt đưa đến:
- Được Trác Bách Hoa Tiên Tử thừa nhận Kiều Đại Mỹ này là thiên hạ đệ nhất độc quả là tam sinh hữu hạnh. Trác tiên tử muốn gặp mặt ta ư? Đến ngay đây.
Một lão bà đầu tóc bạc trắng liền xuất hiện, khiến Tiểu Quặt kinh tâm khẽ kêu:
- Giới võ lâm thật là kỳ quặc, lại có hạng xấu xa, ba phần giống người, bảy phần giống quỷ đến thế sao?
Lão bà vụt quắc mắt, bắn xạ hai tia nhìn xanh biếc chiếu vào Tiểu Quặt:
- Dám thốt một lời như thế, tiểu oa nhi thật đáng tội chết.
Lão bà cất tay, xòe rộng những ngón có để móng dài va co quắp, chộp hư không vào Tiểu Quặt. Từ đó phát xạ ra năm tia khói nhạt mờ ảo.
“Xì…”
Trác Bách Hoa thất kinh, kéo Tiểu Quặt dịch qua một bên:
- Không được hại phu quân ta. Mau dừng tay và hãy nghe ta nói mấy lời.
Nam Cung Hoàng tái mặt:
- Ngươi vừa gọi tiểu oa nhi là gì?
Còn lão tự xưng là Âm Ma Kiều Đại Mỹ thì phát lên tràng cười hăng

hắc:
- Ả gọi là phu quân. Nam Cung huynh không lẽ nghe chưa rõ? Thế thư huynh nên vỡ mộng là vừa. Ý trung nhân đã là hoa đã có chủ, tốt hơn huynh nên nhận thức rõ và đừng khước từ nữa tình muội dành cho huynh. Hé hé…
Tiểu Quặt rùng mình vì rợn người, không thể ngờ một mụ xấu xa như thế lại không biết tự soi gương, dám ngang nhiên thốt ra những lời say đắm đối với Nam Cung Hoàng vốn thật là nhân vật hào hoa tuấn tú.
Tiểu Quặt suýt chút nữa là bật nói ra lời bình phẩm này nếu như lúc đó không có tiếng Trác Bách Hoa cất lên đề xuất:
- Tấm chân tình của Âm Ma Kiều Đại Mỹ dành cho Nam Cung viện chủ, Trác Bách Hoa này vì cùng phận nữ nhi nên hiểu và nhất mực thán phục. Cứ như thế đi, Nam Cung viện chủ xin đừng đeo đuổi ta mãi, nhất là khi ta đã tự định đoạt xong phận thuyền quyên.
Thay vì thế, nếu chấp nhận tấm chân tình của Âm Ma Kiều Đại Mỹ, Trác Bách Hoa này không những rất tán thành mà còn cung hỉ, nguyện là khách mừng đầu tiên, có chút lễ mọn, cầu mong nhị vị bách niên giai lão, mãi mãi bền duyên cầm sắt.
Nhưng lúc Trác Bách Hoa tự lấy trong người ra một vật, Nam Cung Hoàng không cần nhìn, cứ phẫn hận hét toáng lên:
- Trác Bách Hoa ngươi đã sắp mất mạng đến nơi, sao còn to gan, dám dùng những lời như thế xúc phạm, cố tình hạ nhục Nam Cung Hoàng ta?
Lão bà Âm Ma Kiều Đại Mỹ vừa nghiến răng bật ra tiếng rít thịnh nộ:
- Nam Cung Hoàng, ta yêu ngươi là chân thành. Nhận hay không nhận tùy ngươi. Nhưng sao ngươi dám miệt thị, cho lời của Trác viện Ccủ là cố tình hạ nhục ngươi? Ý ngươi muốn nói, nhận lời yêu ta sẽ làm ngươi mất thể diện, đúng không?
Tống Thanh Đạt không lường trước sẽ xảy ra diễn biến này, lập tức lên tiếng dàn hòa:
- Nam Cung lão đệ và Âm Ma Kiều muội sao lại như thế? Há lẽ không nhận biết đấy chỉ là kế ly gián của Trác Bách Hoa? Xin đừng quên, mối kết minh giữa nhị viện Cửu U, Địa Tuyệt cùng với Nhất Ma là một đại sự không thể vì bất kỳ tiểu tiết nào làm cho thất bại.
Trác Bách Hoa đang cố ý nâng cao một vật:
- Lão Tống xin chớ ngộ nhận biến những lời đầy thành ý của ta trở nên kế ly gián. Hãy nhìn đây. Ta đã nói quyết giữ lời. Chỉ cần Nam Cung viện chủ ưng thuận cùng Âm Ma Kiều Đại Mỹ kết duyên Tần Tấn, đây là bảo vật duy nhất ta tìm thấy ở Giao Thiên động, ngay lập

tức sẽ biến thành lễ vật mừng của ta hiến tặng cho tân lang tân nương.
Tiểu Quặt động tâm nhìn lên và không dừng được tiếng kêu kinh ngạc:
- Vương Mệnh bài có khắc họa đồ của Tề Thạch công, chân mạng đế vương?
Tống Thanh Đạt cứ nhấp nháy hai mắt:
- Có thật đấy là vật nhị muội nhờ quay lại lần thứ hai nên phát hiện ở Thạch Hương đàn?
Trác Bách Hoa xoay Vương Mệnh bài cho ai ai cũng nhìn thấy những nét khắc ở mặt sau:
- Không như Kim Khôi của Kim Khôi Ma Đao, hoặc đóa kim liên cắm trên chóp thiền trượng của Kim Liên thượng nhân, Vương Mệnh bài này dù sau không biết bao nhiêu lần bị hiện tượng Quang Hội Chiếu phát sinh xuất hiện vẫn giữ nguyên hình dạng và nhất là vẫn tồn tại ngay trên đỉnh Thạch Hương đàn. Một bảo vật tự thân nó cũng vô giá là thế, liệu Trác Bách Hoa nguyện ý hiến tặng gọi là lễ mừng thì có xứng đáng chăng? Nam Cung viện chủ và Âm Ma Kiều Đại Mỹ?
Nam Cung Hoàng đã chú mục từ lâu để nhìn vào mảnh Thiết Bài màu đen không chớp mắt:
- Có thể để Nam Cung mỗ xem qua một lượt trước khi quyết định được chăng?
Trác Bách Hoa nhún vai, vẻ thản nhiên:
- Điều đó đâu khó. Được, nhận lấy.
Nhưng chưa kịp ném Vương Mệnh bài cho Nam Cung Hoàng, Trác Bách Hoa chợt nghe Âm Ma Kiều Đại Mỹ gọi ngăn lại:
- Đừng vội như thế. Vì vị tất hắn chấp thuận tình ta một khi đã chiếm được Vương Mệnh bài vào tay.
Trác Bách Hoa nhờ đó kịp giữ Vương Mệnh bài trở lại, sau đó tỏ ra khó xử, nhìn lão bà Âm Ma:
- Hay là Âm Ma cứ nhận lấy và chỉ khi nào Nam Cung viện chủ thuận tình, sau này sẽ tùy nghi cùng trượng phu độc chiếm Vương Mệnh bài, kèm theo cả một kho tàng bảo vật được bức họa đồ chỉ điểm nơi cất giấu?
Tống Thanh Đạt chợt lên tiếng bằng giọng mơn trớn lấy lòng Trác Bách Hoa:
- Ta quả có lỗi và đáng bị khiển trách vạn lần. Do trước kia, vì chưa hiểu hết về nhị muội nên đúng là có giấu chuyện ngấm ngầm cùng Địa Tuyệt và nhất ma liên minh.
Trác Bách Hoa chăm chú nghe:

- Dường như Tống lão huynh đang có chủ ý mới?
Tống Thanh Đạt gượng cười:
- Thú thật, qua những gì vừa mục kích, ta rất khâm phục nhị muội. Không những nhị muội đủ dũng cảm để thú nhận việc sẽ nhận tiểu oa nhi kia là phu quân mà còn rộng lượng sẵn sàng tác hợp cho nhất ma cùng Nam Cung lão đệ nên duyên tấn tần. Dũng khí này, nếu tam viện cùng nhất ma hợp thành một đại kết minh, lo gì đại sự của ta không có ngày thành tựu. Nhị muội nghĩ có phải không?
Tiểu Quặt vội vàng lên tiếng:
- Nương nương đừng nông cạn để bị lão lừa. Chỉ vì muốn chiếm hữu Vương Mệnh bài nên lão mới nhanh chóng thay đổi thái độ. Nương nương chớ có tin lão.
Trác Bách Hoa gật đầu nhìn Tiểu Quặt:
- Vậy theo ý ngươi ta phải làm gì?
Tiểu Quặt bảo:
- Dùng Vương Mệnh bài làm lễ mừng như nương nương vừa đề xuất là hay nhất.
Trác Bách Hoa thoáng cau mặt:
- Vậy nên trao bảo vật này cho ai? Vì nếu trao cho Nam Cung viện chủ, ngươi đã nghe rồi đó, Âm Ma Kiều Đại Mỹ không bao giờ chấp thuận. Còn như giao cho Âm Ma, liệu lão Tống và Nam Cung viện chủ có tán đồng hay không? Điều này thật là nan giải.
Tống Thanh Đạt chợt bảo:
- Địa điểm này nếu được dùng để tân lang và tân nương làm lễ bái đường thành thân thì rất thích hợp. Sao nhị nương không giao bảo vật cho ta để sau khi họ thành thân, vì là Nguyệt Lão, tự tay ta sẽ trao cho họ?
Lập tức cả Âm Ma Kiều Đại Mỹ cùng Nam Cung Hoàng đều lên tiếng bác bỏ:
- Không thể trao cho lão!
Trác Bách Hoa chợt tủm tỉm cười:
- Nhưng dù sao, vì ta đã hứa quyết sẽ dùng Vương Mệnh bài làm lễ vật, thế cho nên không thể không giữ lời. Bây giờ ta ném bổng Vương Mệnh bài lên cao, xin tùy chư vị, ai có đủ bản lãnh thì được quyền chiếm giữ. Xem đây.
Trác Bách Hoa nói thế nào làm thế ấy. Và Vương Mệnh bài liền từ tay Trác Bách Hoa bay bổng lên cao, và phương vị không hề xa so với vị thế đứng của bất kỳ ai trong ba nhân vật Tống Thanh Đạt, Nam Cung Hoàng, Kiều Đại Mỹ.
Nhưng ba nhân vật này như cố ý ghìm nhau, chẳng ai chịu động thân

lao lên để mong chếm đoạt Vương Mệnh bài.
Trác Bách Hoa bật cười:
- Hay là chư vị chê lễ vật của Trác Bách Hoa là bất xứng? Nếu vậy, ta đành thu hồi. Ha… Ha…
Và Trác Bách Hoa vươn tay, một cử chỉ cho thấy là sẵn sàng nhận lại nếu Vương Mệnh bài cứ từ từ trên cao rơi thẳng xuống.
Nhưng lúc Vương Mệnh bài sắp rơi trở lại trong tay Trác Bách Hoa, ba nhân vật nọ không hẹn mà đồng, cùng nhau phi thân xông vào cướp đoạt.
Trác Bách Hoa đang vươn tay, vụt phát xạ một lực đạo mảnh như sợi tơ cho chạm vào và khiến cho Vương Mệnh bài vừa rơi xuống lại bay bổng lên cao.
“Keng.”
Đồng thời với động thái đó, Trác Bách Hoa còn lẹ tay kéo Tiểu Quặt lùi lại.
Đến khi đó, Tiểu Quặt mới nhận ra ba nhân vật kia tuy cùng lao vào nhưng thay vì tranh đoạt bảo vật thì họ lại hợp nhau xuất lực đánh vào Trác Bách Hoa.
Nhưng giờ đây tình thế đã biến đổi. Bởi Trác Bách Hoa không những kịp lùi mà còn có cách làm cho Vương Mệnh bài tiếp tục bay bổng lên cao, thế cho nên lúc này cả ba nhân vật nọ một lần nữa lại có cùng chung một động thái, là đồng loạt uốn tung người bay lên như những cánh chim điêu, tranh nhau xem ai sẽ là người bay cao nhất để đắc thủ Vương Mệnh bài.
Và vì họ có thân thủ bản lãnh xấp xỉ bằng nhau nên có ba bàn tay cùng một lúc thò ra, đều hướng đến Vương Mệnh bài.
Tiểu Quặt vì chưa từng mục kích cảnh này bao giờ, những nhân vật biết bay cao như chim, nên cứ dán mắt nhìn mãi. Chợt có tiếng Trác Bách Hoa nói khẽ vào tai Tiểu Quặt:
- Ngươi thấy thủ đoạn của ta chưa? Rất tiếc là ta không thể để ngươi tiếp tục nhìn cảnh họ tranh giành xâu xé nhau như những kẻ thù không đội trời chung. Vì chúng ta đã đến lúc phải thoát đi cho thật xa.
Trác Bách Hoa lập tức đưa Tiểu Quặt vun vút lao đi và dĩ nhiên có những thanh âm náo loạn liền vọng đuổi theo sau họ.

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 11

Vì cố nhân chấp thuận bái đường
Do cảm phục cam nghĩa phu thê

Tiểu Quặt vẫn được Trác Bách Hoa mang trên lưng:
- Để cứu đệ tử, nương nương phải hy sinh Vương Mệnh bài như thế sao?
Trác Bách Hoa quả là có sự bền sức phi thường, khiến Tiểu Quặt ngấm ngầm thán phục. Vì mụ đã đưa Tiểu Quặt chạy không dưới hai canh giờ và lúc này vẫn tiếp tục chạy và không thấy dấu hiệu của sự kiệt sức hay cước lực chậm lại. Mụ đáp:
- Tuy có thể nói dối là vì ngươi ta sẵn sàng hy sinh nhiều hơn thế, nhưng bây giờ đã nhận ra ngươi thật sự thông tuệ hơn nhiều so với bao nhiêu đứa trẻ khác trạc tuổi, nên ta đành nói thật. Dùng bảo vật để bảo toàn sinh mạng dĩ nhiên có nhiều cách, nhiều thủ đoạn. Và thủ đoạn của ta là Vương Mệnh bài đó đối với ta cũng chỉ là phế vật.
Tiểu Quặt chợt hỏi:
- Sao nương nương biết đệ tử lọt vào tay Điền Phương.
Mụ chạy chậm lại:
- Khi thu hồi xong Vương Mệnh bài từ đỉnh Thạch Hương đàn, ta nghe tiếng ngươi thét bảo Điền Phương đê tiện ám hại ngươi. Ta liền đuổi theo, nhờ đó tuy mất dấu Điền Phương nhưng ta lại kịp thoát trước khi hỏa dược do Điền Phương tự tụt xuống đáy vực châm hỏa phá hủy toàn bộ Giao Thiên động.
Tiểu Quặt lạnh người:
- Đệ tử chỉ hô hoán, không ngờ Cửu U viện lại có âm mưu thâm độc đúng như vậy.
Mụ dừng chân mỉm cười:
- Kể như lần đó ta nhờ người nên thoát mạng. Vì thế ta nghĩ thà nhận ngươi làm phu quân còn hơn là tìm cách giết ngươi sau đó cũng phải tự vẫn chết theo ngươi.
Tiểu Quặt chợt nhìn quanh:
- Sao nương nương dừng lại? Hay là đã mệt? Đây là đâu?
Mụ đặt Tiểu Quặt đứng xuống :
- Ngươi có muốn nói lảng sang chuyện khác cũng không được. Tuy đây là địa điểm ngẫu nhiên gặp nhưng trên có non cao, dưới có nước biếc, quả là chốn hữu tình để ta và ngươi cùng nhau tế thiên bái địa, lập lời minh sơn phụ hải mãi mãi là phu thê của nhau.
Tiểu Quặt giật mình:
- Không được đâu nương nương?

Mụ vẫn thản nhiên tự sắp đặt mọi việc:
- Được hay không vì điều này đã do ta và ngươi bàn định qua, đã minh bạch nên ta quyết tiến hành. Trừ phi ngươi chợt nghĩ ra một nguyên do thật là thuyết phục, đủ khiến ta cân nhắc và xét lại chuyện này.
Tiểu Quặt liền bảo:
- Có một nguyên do mà đệ tử tin rằng sau khi nương nương nghe xong sẽ rất thất vọng và không bao giờ muốn có một phu quân như đệ tử cả.
Mụ gật gù:
- Chuyện ngươi chưa học biết võ công? Đó là điều không khó và ta cũng đã nghĩ đến. Là thế này, ta định ngay sau khi ngươi và ta thành thân chúng ta sẽ kiếm một chỗ để ẩn cư. Không lâu đâu. Vì ngươi thông tuệ, lại gặp ta là đại cao thủ vừa còn là một hiền thê đúng mực ta đoan quyết sau năm bảy năm là nhiều ta sẽ giúp ngươi trở thành một cao thủ thượng thừa, và nếu cần cũng dễ dàng tự xưng là thiên hạ đệ nhất nhân. Ta đủ nhẫn nại và chờ đợi để lo cho ngươi mọi điều tốt nhất miễn sao ta và ngươi mãi mãi là nhất phu nhất phụ.
Tiểu Quặt thật sự thán phục mọi tính toán của mụ nhưng đành lắc đầu:
- Nhưng đệ tử tuyệt đối không thể luyện võ công?
Mụ vẫn bình thản:
- Vì ngươi không có mối thù cần báo, không có mối hận cần rửa. Và cũng vì ngươi chưa thấy hết sự lợi hại của một nhân vật biết võ công thượng thừa. Nhưng không sao chỉ cần ngươi kiên nhẫn chịu khó tập luyện theo ta một thời gian ngắn ta tin chắc ngươi sẽ thích thú và hối hận vì đã lỡ nói một lời như hôm nay.
Tiểu Quặt cứ lắc đầu:
- Không phải chuyện thích hay là không thích. Mà là vì nguyên nhân khác.
Mụ nhăn nhó:
- Ngươi giải thích thử xem?
Tiểu Quặt bèn đem những lời Tống Thanh Đạt nhận định về nó nói tất cả cho mụ nghe.
Mụ sững sờ:
- Lão Tống đề quyết đại huyệt đan điền của ngươi hòan tòan cách ly với Nhâm, Đốc nhị mạch.
Tiểu Quặt tự tìm chỗ ngồi xuống:
- Đệ tử tuy bị sư đồ họ phục dược nhưng không hiểu sao lại chẳng u mê chút nào vì thế nghe và hiểu tất cả những gì họ nói. Nương

nương có thể tự kiểm tra lại.
Mụ cũng ngồi xuống đối diện với Tiểu Quặt và cũng có một hành động y như Điền Phương và Tống Thanh Đạt từng hành động.
Lúc thu tay về mụ chau mày:
- Không lý nào hiện tượng kỳ lạ cũng là do Quang Hội Chiếu gây ra?
Tiểu Quặt ngạc nhiên:
- Nương nương bảo sao? Do Quang Hội Chiếu à?
Mụ chợt hỏi:
- Theo ngươi vừa kể ngoại trừ một vết sẹo nhỏ trên mặt, kỳ dư Điền Phương dù dùng bất cứ loại binh khí nào cũng không thể gây thương tích trên mình ngươi?
Tiểu Quặt vẫn hoang mang:
- Không lẽ đấy là do Quang Hội Chiếu tạo ra?
Mụ ậm ừ:
- Có phải lúc ngươi cầm khối kim lượng trên hai tay, Thiên Tằm bảo y ngươi vẫn mặc trên người?
Tiểu Quặt chợt hiểu:
- Lẽ nào Thiên Tằm bảo y dù đã bị Quang Hội Chiếu thiêu hủy nhưng đặc điểm chí báu chỉ có bảo y đó vẫn kịp thấm nhập vào toàn bộ da thịt của đệ tử? Chỉ trừ khuôn mặt là không có bảo y trùm lên.
Mụ gật đầu và ngẫn người:
- Ngươi càng lúc càng tỏ ra thông tuệ lạ thường. Điều này chứng tỏ cách giải thích của ta vô hình chung đã được người chấp nhận, không thể bảo là từ bé ngươi đã luyện tập công phu Kim Cương Bất Hoại Thân, hoặc công phu thượng thừa nào khác, như lão họ Tống vì ngu xuẩn nên đã có ý nghĩ hồ đồ đó.
Tiểu Quặt không quan tâm đến chuyện bản thân thông tuệ hoặc lão họ Tống ngu xuẩn. Vì vậy Tiểu Quặt mỉm cười:
- Nhưng bất luận hiện trạng này có phải là do Quang Hội Chiếu gây ra hay không, ắt nương nương cũng thừa nhận là đệ tử không thể nào luyện tập võ công để trở thành cao thủ thượng thừa như nương nương từng dự kiến?
Mụ trầm ngâm:
- Nếu là do Quang Hội Chiếu gây ra, đồng thời ngươi là người duy nhất không bị Quang Hội Chiếu hủy diệt, trái lại chợt nảy ra ba hiện tượng lạ.
- Chỉ hai thôi, sao nương nương bảo là xảy ra ba hiện tượng lạ?
Mụ mỉm cười đắc ý:
- Nếu bảo chỉ có hai ngươi thử kể lại cho ta nghe?
Tiểu Quặt bảo:

- Thứ nhất vì Thiên Tằm bảo y tan nhập vào cơ thể của đệ tử nên đệ tử đột nhiên có sức chịu đựng phi thường.
Mụ gật đầu:
- Đó là một.
Tiểu Quặt tiếp:
- Điều thứ hai là hiện trạng này đã xảy ra ngay bên trong nội thể của đệ tử, khiến đệ tử bây giờ dù muốn cũng không thể luyện võ công.
Mụ gật đầu:
- Ngươi nhớ tuy không sai nhưng thiếu.
Tiểu Quặt hòai nghi:
- Còn thiếu điều gì?
Mụ hỏi:
- Vì sao khi ngươi bị Điền Phương phục dược dù ba ngày mà vẫn không u mê? Trong khi đó dù là dược vật do lão Tống chế luyện nhưng cũng vẫn dựa vào Thất Hồn Tán của ta, lẽ ra ngươi cũng phải bị u mê như bọn Nhị Ất, Lục Kỷ mới đúng. Vì sao?
Tiểu Quặt giật cả mình, và sau một lúc tự ngẫm nghĩ chợt bật kêu lên:
- Hoàn đan dược của Tôn bá bá?
Mụ kinh nghi:
- Đan dược nào? Ta được biết dù Tôn Phong Kiệt chưa chọn được ai làm người kế truyền nên dù tình cờ có một hoàn đan dược quý hiếm là Bát Bảo Huyền Đan gồm tám loại trân dược quý báu phối luyện lại mà thành, mà vẫn chưa dám dùng, cứ khư khư giữ mãi. Không lẽ vì lần đầu gặp mặt do ưu ái bỗng tặng Bát Bảo Huyền Đan cho ngươi?
Tiểu Quặt liền bịa ngay một lời giải thích :
- Không hẳn là tặng, Tôn bá bá chỉ nhờ đệ tử giữ giúp. Nhưng sau khi hiện tượng Quang Hội Chiếu xảy ra nếu Thiên Tằm bảo y còn tan biến thì chẳng lẽ Bát Bảo Huyền Đan còn giữ lại được?
Mụ vỡ lẽ:
- Có lẽ là cùng với Thiên Tằm bảo y, mọi dược lực trân quý của Bát Bảo Huyền Đan cũng tan thấm vào ngươi. Khiến ngươi ắt hẳn cũng có thêm một tuyệt kỹ nữa là Bách Độc Bất Xâm. Nếu biết thế này thì lúc ngươi sắp bị Âm Ma Kiều Đại Mỹ toan hạ thủ, ta đâu đến nỗi lo cho ngươi.
Tiểu Quặt cố tình hỏi:
- Âm Ma đó chính là nhất ma đứng đầu cả nhị ác, tam quỷ, tứ yêu?
Mụ vui vẻ giải thích:
- Chính là Kiều Đại Mỹ, còn điều này nữa. Mi đừng nghĩ mụ bẩm sinh

xấu xí mà lầm. Kỳ thực mụ cũng có nhan sắc nhưng chỉ vì luyện Âm Ma công nên diện mạo bị biến dạng.
Tiểu Quặt hỏi tiếp:
- Âm Ma công của Âm Ma có liên quan đến Cửu U Vạn Âm công mà có lần lão Tống đề cập đến không?
Mụ dường như không biết đến chuyện Tiểu Quặt cố tình làm mụ quên đi chuyện kết bái phu thê.
- Có liên quan, vì chỉ thoạt nghe qua danh xưng Cửu U Vạn Âm công ta biết ngay đó chính là trận thế do chính lão họ Tống và nhất ma tập luyện. Chính vì biết nên ta thà bỏ Vương Mệnh bài hơn là vẫn giữ khiến cho cả hai chúng ta mất mạng.
Chợt mụ cười:
- Ngươi còn điều gì muốn hỏi nữa không?
Thất kinh Tiểu Quặt vội tìm ngay câu hỏi khác và nói:
- Còn chứ?
Mụ bảo:
- Hỏi đi ta sẵn sàng trả lời cho đến khi nào ngươi toại nguyện!
Tuy biết hỏng nhưng Tiểu Quặt vẫn cố hỏi được câu nào đỡ câu đó.
- Có bản lãnh Bách Độc Bất Xâm là như thế nào?
Mụ vẫn vui vẻ:
- Là thế này, vì Bát Bảo Huyền Đan vừa đề cập gồm có thiên niên Tuyết Liên, Linh Chi thảo ngàn năm, Sâm Vương và Hà Thủ Ô trên ngàn năm tuổi, còn có bách niên Chu Quả, nước dãi hạc ngàn năm, nội đơn của Độc Xà Bạch Tuyến, sau cùng là có Long Diên Hương, toàn là những dược liệu vừa trân quý vừa hiếm có. Nên khi ngươi được đan dược tan nhập vào cơ thể thì sau này mãi mãi không bị người khác dụng độc hại được, bất luận đó là kẻ nào dù là Âm Ma thiên hạ đệ nhất độc cũng vậy. Rõ chưa?
Tiểu Quặt thất vọng gật đầu:
- Rõ rồi và cũng không còn gì để hỏi nữa rồi.
Mụ gật gù:
- Ngươi còn là kẻ biết thức thời. Tốt, xem ra chính ta vì có phúc phận nên không uổng công chờ đợi cuối cùng cũng có một đấng phu quân đầy đủ bản lãnh và cơ trí là ngươi. Vậy ngươi có ưng thuận gọi ta là phu nhân?
Từ một chỗ thật khuất lấp có một câu thóa mạ vang ra thật khẽ:
- Đồ mặt dày. Phu nhân gì mụ, một người đáng tuổi mẫu thân của phu quân.
Mụ cười lạc:
- Hãy ra đây đi cả hai. Vì ta đã phát hiện bọn ngươi ngay từ đầu,

nhưng vẫn không muốn xử trị. Vì không thể phá hỏng phong cảnh hữu tình mà ta đã quyết chọn làm nơi cùng phu quân làm nơi động phòng hoa chúc đêm nay.
Từ chỗ đó bỗng có tiếng hô hoán:
- Chạy thôi.
Nhưng vì chỗ đó có đến hai người cùng ẩn nấp nên có hai thứ tiếng âm thanh phát ra.
- Ra thì ra sợ gì. Nhưng nếu Liễu cô cô muốn chạy thì cứ chạy tiểu điệt nữ dù có kém bản lãnh cũng quyết ngăn cản mụ yêu phụ tiến hành chuyện chướng tai gai mắt.
Tiểu Quặt nghe thế chợt kêu:
- Tiểu Chân! Có phải Tiểu Chân muội đó không?
- Liễu Tuyết Thanh, hóa ra là hạng nghịch đồ ngươi? Chạy đâu cho thoát.
Mụ lao về phía đó.
“Vút.”
Từ phía đó cũng có một bóng dáng nữ nhân lao vút ra
“Vù…”
Tiểu Quặt nhận rất rõ diện mạo của nữ nhân đó hốt hoảng kêu lên:
- Tiểu Chân chạy mau đi… Ôi chao, đừng đối đầu, muội không phải là đối thủ của viện chủ Thiên La viện. Chạy đi.
Mụ họ Trác đã ra tay xuất thủ cực nhanh và lập tức hất Tiểu Chân té ngã, sao đó mụ lại lao tiếp như chỉ muốn bắt cho được Liễu Tuyết Thanh nữ đệ tử của mụ.
Tiểu Quặt chạy đến gần Tiểu Chân kinh hồn bạt vía thì chỉ thấy Tiểu Chân nằm thim thiếp, miệng chỉ ri rỉ tuôn chảy máu huyết ở hai khóe miệng. Tiểu Quặt nâng Tiểu Chân lên:
- Tiểu Chân muội! Sao thế này? Muội đừng chết. Ta đâu muốn muội chết vì ta. Tiểu Chân muội.
Tiểu Chân lờ đờ hé mở hai mắt khẽ nói:
- Dương ca ca. Sao ca ca vẫn chưa chạy? Hãy chạy mau đừng để mụ yêu phụ bắt ca ca làm phu quân của mụ.
Tiểu Quặt suýt rơi lệ:
- Ta không chạy. Nếu có chạy ta chỉ muốn có muội cùng chạy với ta. Tại sao muội lại xuất hiện nơi đây? Lại còn gọi Thanh tỷ là Liễu cô cô?
Tiểu Chân bắt đầu lăn dòng lệ thảm:
- Ca ca còn nhớ bậc dị nhận muội từng nói? Đó là gia mẫu. Còn tiên phụ chính thật là họ Liễu là bào huynh của Liễu cô cô. Tiên phụ qua đời kể từ khi nội tổ đột nhiên thất tung, gia mẫu cũng không biết tung

tích hạ lạc của Liễu cô cô nên đành phải tìm đến Kim gia trang tạm nương nhờ. Vì thế muội mới có cơ hội tìm và biết được những nghịch cảnh ca ca phải gánh chịu từ nhỏ.
Tiểu Quặt vừa nắm tay vừa gạt nước mắt vừa ngăn chặn dòng huyết rỉ ra từ khóe môi của Tiểu Chân.
- Vậy là vì gặp lại Liễu cô cô nên muội không ở lại Kim gia trang nữa?
Tiểu Chân gượng lắc đầu:
- Còn một nguyên do khác. Đó là do muội phát hiện mọi điền sản của Kim gia là do phụ thân ca ca tích góp gởi về, Kim trang chủ vì có dã tâm chiếm đoạt nên đã kể từ khi ca ca còn nhỏ luôn bị phu phụ Kim trng chủ tìm cách ám hại. Nhưng do muội không biết giữ kín có một lần muội bị Kim Mỹ Kỳ tiểu thư phát hiện muội luyện nội công. Vì muội chối nên bị Kim trang chủ xử phạt, thương muội mẫu thân đành xuất đầu hiển lộ công phu. Không ngờ bị Kim trang chủ lập kế khiến mẫu thân muội thảm tử, lúc kinh hoảng muội liền liều mạng bỏ chạy, may là gặp Liễu cô cô.
Tiểu Quặt căm phẫn:
- Sau đó thì sao? Thanh tỷ có giúp muội báo thù chăng? Di phu ta có bị trừng trị chưa?
Tiểu Chân lắc đầu:
- Muội cũng muốn nhưng Liễu cô cô không cho. Sau này mới biết là do Liễu cô cô trên đường đào tẩu nên không tiện lộ diện. Ca ca hãy hứa với muội.
Tiểu Quặt giật mình:
- Hứa? Được, ta hứa. Vì đối với muội điều gì ta cũng dám hứa.
Tiểu Chân gượng cười:
- Chỉ một điều thôi, là giúp Tiểu Chân báo thù, không chỉ báo thù cho mẫu thân muội mà còn báo thù cho bản thân muội nữa. Hứa không?
Tiểu Quặt nghĩ ngay đến mụ Trác Bách Hoa. Vì hễ hứa với Tiểu Chân thì sau này Tiểu Quặt và mụ sẽ phải đối đầu, bởi mụ chính là hung thủ khiến cho Tiểu Chân mất mạng.
Vừa nghĩ đến mụ Tiểu Quặt liền thấy mụ xuất hiện. Mụ ung dung hỏi Tiểu Quặt:
- Sao ngươi vẫn chưa hứa một lời cho Tiểu Chân muội của ngươi yên lòng nhắm mắt?
Tiểu Quặt cảm thấy không sợ mụ, ngược lại còn ra lệnh cho mụ:
- Hãy cứu mạng Tiểu Chân. Đừng quên đây là mệnh lệnh đầu tiên nếu phu nhân tôn trọng và muốn Dương Cần này là phu quân.
Đang nằm trong hai tay nâng đỡ của Tiểu Quặt, Tiểu Chân vội giật

mình:
- Sao thế ca ca? Yêu phụ…
Tiểu Quặt lập tức ngắt lời Tiểu Chân:
- Vậy muội không muốn ta giúp muội báo thù cho lệnh đường sao? Vì muốn thế, kỳ thực chẳng có ai ngoài phu nhân ta đủ năng lực giúp ta đạt bản lãnh thượng thừa. Đồng thời cởi chuông chỉ có người buộc chuông, ta chỉ muốn muội bảo toàn sanh mạng, và chỉ có phu nhân ta là làm được điều đó.
Mụ Trác Bách Hoa liền tươi cười:
- Lệnh của phu quân, Trác Bách Hoa chỉ có thể thực hiện một khi…
Tiểu Quặt cau mặt:
- Dương Cần này tuổi tuy chưa thành nhân nhưng trước sau gì cũng là đại trượng phu nam tử hán, phu nhân xin chớ đa nghi, trái lại hãy mau giúp Tiểu Chân khôi phục vẹn toàn. Chỉ như thế ta mới yên tâm cùng phu nhân tế bái thiên địa, phu thê giao bái, danh chính ngôn thuận trở thành phu phụ.
Trác Bách Hoa thuận tình:
- Được. Trác Bách Hoa đành tạm tin phu quân một lần. Hãy cho ả dùng hoàn linh dược này, sau đó tự tay Trác Bách Hoa sẽ giao hoàn cho phu quân một Tiểu Châu muội nguyên vẹn như thủa nào.
Nhận hoàn linh dược do Trác Bách Hoa giao. Tiểu Quặt không chút nghi ngờ, nạp ngay vào miệng Tiểu Châu.
Đến lượt Trác Bách Hoa thi thố biệt thủ. Nhưng trước đó, Trác Bách Hoa vẫn lắc đầu trách Tiểu Quặt:
- Có một điều phu nhân còn nên ghi nhớ. Từ nay về sau đừng bao giờ đặt hết niềm tin vào bất kỳ ai ngoại trừ bản thân và Trác Bách Hoa này. Nếu vừa rồi trong hoàn linh dược có ẩn tàng chất độc, Tiểu Chân của phu quân uổng mạng, phu quân sau này có báo được thù thì liệu ích chi một khi Tiểu Chân muội có thể sẽ không bao giờ sống lại?
Tiểu Quặt rúng động. Thật vui Trác Bách Hoa mỉm cười:
- Phu quân đừng nghi ngờ Trác Bách Hoa, kể cả bây giờ lẫn sau này vì Trác Bách Hoa luôn chủ trương nhất phu nhất phụ, lẽ nào khiến phu quân khó xử để sau này chúng ta cứ mãi sống trong cảnh tuy đồng sàng nhưng dị mộng? Yên tâm đi. Tiểu Chân sẽ bình phục rất nhanh cho phu quân xem.
Trác Bách Hoa không hề nói sai, đôi điều đó khiến Tiểu Quặt cảm phục khi thấy Tiểu
Chấn quả nhiên đã khôi phục hoàn toàn.
Phát hiện Tiểu Chân có vẻ mặt hoang mang, Tiểu Quặt hiểu ngay lý

do bèn ngượng ngùng hỏi Trác Bách Hoa:
- Nếu Dương Cần đưa thêm mệnh lệnh không phải là một thỉnh cầu khác liệu phu nhân có rộng lượng chấp thuận?
Trác Bách Hoa tuy miệng cười tủm tỉm nhưng vẫn hỏi:
- Phu quân vẫn chưa nói, Trác Bách Hoa biết thế nào để đáp thuận hoặc không?
Thu hết đởm lược, Tiểu Quặt bắt đầu nói:
- Liễu bá phụ dù sao cũng có duyên cùng Dương Cần này một lần tao ngộ.
Trác Bách Hoa cải chính:
- Liễu Tuyết Đan suýt đoạt mạng phu quân thì có duyên tao ngộ gì hạng người tráo trở đó?
Tiểu Quặt liếc nhìn Tiểu Chân đang kinh ngạc cũng nhìn Tiểu Quặt:
- Nếu vậy Dương Cần xin nói lại. Đó là Liễu bá phụ dù sao cũng là nội tổ cốt nhục của Tiểu Chân muội. Thế cho nên…
Trác Bách Hoa ngắt lời:
- Nếu phu quân từng nợ ân tình của Tiểu Chân thì Trác Bách Hoa vừa cứu một mạng ả, kể như ân đã đền, oán đã trả. Huống hồ Trác Bách Hoa bây giờ còn dám hứa sẽ mãi mãi không gây khó khăn gì nữa cho ả, không lẽ phu quân chưa vừa lòng, lại còn toan thỉnh cầu điều gì đó cho ả?
Tiểu Quặt thở hắt ra:
- Có phải phu nhân đã đoán được điều Dương Cần tuy muốn thỉnh cầu nhưng chưa nói ra?
Trác Bách Hoa cười nhẹ:
- Nếu bảo Trác Bách Hoa không đoán được mới là lạ, chứ nào khó gì chuyện đoán biết ý tứ của phu quân cho dù chưa kịp nói ra.
Tiểu Quặt chợt cười:
- Phu quân bảo Dương Cần toan thỉnh cầu điều gì?
Trác Bách Hoa nói ngay:
- Phu quân muốn Trác Bách Hoa cũng buông tha cho nghịch đồ Liễu Tuyết Thanh, chủ ý để Tiểu Chấn vì còn nhỏ nên cần có chỗ nương nhờ, đúng không?
Tiểu Quặt ngơ ngác:
- Thì ra phu nhân đã quay trở lại từ rất lâu và nghe tất cả những gì Tiểu Chân thổ lộ cùng Dương Cần?
Trác Bách Hoa thừa nhận:
- Phu quân xin chớ trách. Vì phu nhân nào lại chẳng có tánh cả ghen, Trác Bách Hoa tuy cố tình lén nghe nhưng kỳ thực chỉ muốn biết giữa phu quân và Tiểu Chân đã có mối quan hệ như thế nào. Ngoài

ra không có ý gì khác.
Tiểu Quặt gật đầu:
- Vậy là phu nhân đã biết mối quan hệ giữa Dương Cần và Tiểu Chân kỳ thực là do nguyên ủy như thế nào?
Trác Bách Hoa đáp:
- Chỉ là sự tương ái giữa hai người tình cờ có chung một cảnh ngộ. Đúng chứ?
Tiểu Quặt nhìn nhận bằng cách lại gật đầu:
- Dương Cần sẽ mất mạng nếu năm năm trước không có Tiểu Chân muội tận tình chăm sóc. Vậy phu nhân hãy thử nói, liệu Dương Cần yên tâm được không nếu bản thân từ nay về sau ắt sẽ có phu nhân quan tâm lo lắng còn Tiểu Chân muội thì không?
Trác Bách Hoa bảo:
- Ả này nên mau chóng tìm một đấng phu quân để trao thân gởi phận.
Tiểu Quặt bảo:
- Muốn được thế, chẳng thà Tiểu Chân muội không còn ai là trưởng bối như Dương Cần, ắt hẳn tiếng bảo là được quyền tự định đoạt tương lai. Nhưng tiếc thay Tiểu Chân muội hãy còn một cô cô.
Trác Bách Hoa lại bảo:
- Dễ thôi. Vậy là Trác Bách Hoa này chỉ cần hạ sát Liễu Tuyết Thanh đương nhiên ả Tiểu Chân sẽ toàn quyền định đoạt số phận.
Tiểu Quặt tủm tỉm cười:
- Nghĩa là phu nhân hiện vẫn chưa hạ sát Thanh tỷ?
Biết đã lỡ lời, Trác Bách Hoa đành im lặng không đáp. Tiểu Quặt vừa cười vừa nói thêm:
- Phu nhân vừa hứa sẽ mãi mãi không gây khó khăn gì nữa cho Tiểu Chân muội. Vậy việc bảo sẽ hạ sát Thanh tỷ chẳng phải là làm khó cho Tiểu Chân sao? Thôi nào, phu nhân dù gì cũng dự định, sẽ cùng Dương Cần tìm chổ ẩn cư, chí ít năm bảy năm. Vậy hãy cho tha Thanh tỷ, để Tiểu Chân muội còn một cô cô hủ hỉ ủi an.
Trác Bách Hoa thở dài:
- Thật không ngờ phu quân lại là người có thêm bản tánh này. Khẩu tài của phu quân khiến Trác Bách Hoa chỉ còn mỗi một cách là tuân lệnh.
Dứt lời, Trác Bách Hoa quay qua Tiểu Chân:
- Hãy đi theo hướng này chừng trăm trượng. Cô cô của ngươi tuy toàn mạng nhưng vẫn bị ta chế ngự huyệt đạo, vất lên một tàng cây cao. Đó là cột đại thụ duy nhất xuất hiện ở đây. Đi đi.
* * *

Đang mơ màng nửa ngủ nửa thức ngay trên lưng Trác Bách Hoa. Tiểu Quặt bỗng giật mình choàng tỉnh và đã lập tức hiểu ngay nguyên do.
- Đang chạy, sao phu nhân bỗng dừng lại? Có phải đã về đến viện Thiên La, nơi chúng ta sẽ động phòng hoa chúc, sau đó chúng ta sẽ đi tiếp một khi phu nhân thu xếp xong mọi việc với Thiên La viện?
Trác Bách Hoa từ từ đặt Tiểu Quặt đứng xuống:
- Nhưng có người lẻn bám theo chúng ta. Trác Bách Hoa đã thử đi thử lại nhiều lần, lúc đi chậm, lúc đi thật nhanh, thủy chung vẫn không sao giữ bỏ nỗi nghi ngờ luôn ám ảnh là có người bám theo sau.
Tiểu Quặt sợ hãi, đưa mắt nhìn màn đêm đen tối mịt vân phủ kín khắp nơi.
- Không lẽ vẫn là Thanh tỷ? Vì từ khi chúng ta phát hiện có Thanh tỷ cùng Tiểu Chân muội đã lẻn nghe những gì phu nhân bàn định, hầu như mọi động tĩnh trước đó của chúng ta đã gây kinh động bất kỳ ai.
Trác Bách Hoa nhẹ nhàng kéo Tiểu Quặt đi chếch về bên tả, xuyên màn đêm mà đi.
- Trác Bách Hoa đã tỏ ra độ lượng vì phu quân nên tha cho Tuyết Thanh và Tiểu Chân. Nếu suy cho cùng, cả hai dù không chút thành ý với Trác Bách Hoa thì chút ít vì cảm kích phu quân Trác Bách Hoa nghĩ Tuyết Thanh không đủ đởm lược bám theo hoặc có ý hại chúng ta.
Tiểu Quặt chợt mơ hồ, có cảm giác bất an:
- Độ lượng của phu nhân, quả thật Dương Cần vì được mục kích nên càng lúc càng thêm tin tưởng, ngưỡng mộ phu nhân. Tuy lời phu nhân vừa rồi nghe cũng phải, vì chiều ý Dương Cần, cả hai chúng ta cùng tận mắt nhìn thấy Tuyết Thanh và Tiểu Chân đã cùng nhau vội vàng bỏ đi như thế nào, đồng thời họ đã thật sự an toàn ra sao. Nhưng không rõ vì sao ngay lúc này Dương Cần bỗng có cảm giác vừa lạ vừa chưa hề có với Dương Cần bao giờ.
Trác Bách Hoa chợt dừng lại, tay nắm lấy tay Tiểu Quặt:
- Phu quân nói thật tâm đấy chứ?
Tiểu Quặt cũng bóp vào tay Trác Bách Hoa:
- Nghĩa phu thê, có lẽ đối với Dương Cần nếu ở tuổi này mà đề cập đến điều đó e khó cho ai tin. Tuy nhiên, Dương Cần vì tự biết đã nói lời thì quyết phải giữ lời, nên những gì Dương Cần vừa thổ lộ đều xuất phát tự đáy lòng.
Trác Bách Hoa xúc động, vỗ vỗ vào tay Tiểu Quặt:
- Nghe phu quân nói, Trác Bách Hoa vừa cảm kích vừa muôn phần

mãn nguyện… Đành rằng đối với hầu hết mọi người, việc Trác Bách Hoa cùng với phu quân kết thành phu phụ là một hành vi trái khoáy không hợp đạo lý. Nhưng thật tâm, từ lâu lắm rồi Trác Bách Hoa chưa bao giờ gặp cảnh khó xử như thời gian gần đây. Đó là ngoại trừ niên kỷ có phần còn nhỏ của phu quân kỳ dư những gì còn lại đều khiến Trác Bách Hoa hài lòng toại ý, đều xứng đáng là phu quân của Trác Bách Hoa này. Huống hồ tấm thân xử nữ này, chao ôi, đây là một tâm trạng chỉ những nữ nhân mới có thể cảm thụ hết, vì do phu quân là nam nhân đầu tiên nhìn thấy tất cả, Trác Bách Hoa không thể dám nhìn ai nếu như không được phu quân thu nhận là nội thê. Và nếu ai nghĩ Trác Bách Hoa vì cao niên nên không được phép có hành vi này thì kẻ hoặc quá chấp nê hoặc không hiểu biết gì về nữ nhân. Một nữ nhân đoan chính bắt buộc phải chọn giải pháp duy nhất đó nếu không muốn bị miệng đời dị nghị dèm pha, cho là hạng trắc nết lăng loàn, nay Tần mai Sở.
Tiểu Quặt cũng cảm xúc tột cùng:
- Dương Cần giờ mới biết mình đã sai, chỉ vì bốc đồng nông cạn nên gây khó xử cho phu nhân. Vả lại, không hạ thủ Dương Cần, đấy là phu nhân độ lượng hơn người và đoan chính không ai bằng. Ví thử bây giờ được chọn lại, ắt hẳn Dương Cần sẽ chẳng chọn ai khác ngoài phu nhân. Hãy cứ như thế đi. Bất luận mọi người nghĩ như thế nào, bất chấp niên kỷ chênh lệch đến bao nhiêu Dương Cần hứa sẽ không bao giờ gây khó xử thêm nữa cho phu nhân dù chỉ một lần.
Trác Bách Hoa chợt hít nhẹ một hơi dài và thật dài vào đầy lồng ngực:
- Xin đa tạ những lời đầy thành tâm vừa nghe. Còn bây giờ, đúng là cây muốn lặng nhưng trái lại gió chẳng chịu ngừng. Trác Bách Hoa vừa phát hiện chúng ta đang bị Cửu U Vạn Âm công vây hãm. Và sở dĩ có tình huống này, chúng ta chợt bị bọn Cửu U, Địa Tuyệt và nhất ma đuổi bám theo khá mạnh. Trác Bách Hoa có thể đoan quyết đấy là do nghịch đồ Liễu Tuyết Thanh dù cố ý hoặc không đã đưa đường cho bọn họ bám theo. Vậy thì để thoát, để bảo toàn tánh mạng nhất là cho phu quân, có lẽ phu quân sẽ không trách nếu Trác Bách Hoa buộc phải động khai sát giới, hạ thủ bất luận ai dám xuất hiện ngăn đường cản lối chúng ta?
Tiểu Quặt rùng mình chấn động:
- Vì sao phu nhân nhận biết đấy chính là Cửu U Vạn Âm công?
Trác Bách Hoa hạ thấp giọng giải thích:
- Tứ phía đều có mai phục. Đông nhân số như thế này phi bọn họ thì không còn bất kỳ môn phái nào chưa gì đã tỏ rõ địch ý và có hành vi

quyết liệt như vậy. Kết nữa, kỳ thực Trác Bách Hoa không hề có ý đưa phu quân về lại viện Thiên La, mà là đang đi theo bức họa đồ của Vương Mệnh bài. Ý Trác Bách Hoa muốn dùng địa điểm đó làm nơi hai chúng ta ẩn cư. Họ đã có Vương Mệnh bài và có thể nhờ nhất mực thông tuệ nên Nam Cung Hoàn rốt cuộc cũng đoán biết địa điểm, cho dù bức hoạ đồ là khiếm khuyết. Từ hai lý đó mà suy không lẽ phu quân vẫn chưa tin chúng ta đang bị Cửu U Vạn Âm công vây hãm?
Tiểu Quặt buột miệng hỏi khẽ:
- Chúng ta hiện có thoát chăng?
Trác Bách Hoa thầm thì sắp đặt:
- Thoát hay không cũng phải mạo hiểm. Về độc chất thì chúng ta không lo. Phu quân thì không ngại độc, Trác Bách Hoa thì thừa kinh lịch lẫn bản lãnh để tự đề phòng. Địch nhân đông thì chúng ta cứ mạo hiểm mở huyết lộ để xông ra. Chỉ đáng ngại là Vạn Âm công do một lúc gần trăm người phát động. Do vậy, đây là những điều phu quân cần ghi nhớ. Vì nếu Trác Bách Hoa không nhân lúc này nói ra tất cả sau đây cả hai chúng ta đều phải làm những giẻ vải bít kín hai tai, chỉ sợ đến lúc cần nói phu quân sẽ chẳng nghe được.
Chờ Trác Bách Hoa dặn xong mọi điều cần dặn, Tiểu Quặt gật đầu, nắm hai tay Trác Bách Hoa:
- Dương Cần này dù không nghi vấn, để hỏi tại sao phu nhân phải căn dặn mọi điều quá cặn kẽ. Nhưng có điều này Dương Cần không thể không dặn lại và mong phu nhân hãy thật tâm hứa đó là đừng bao giờ liều lĩnh, tự làm cho uổng mạng. Nên nhớ chúng ta dù chưa thành thân, chưa động phòng hoa chúc nhưng vẫn là phu phụ, sống cùng sống, chết cùng chết. Phu nhân không được liều mạng cho dù đấy có thể là vì Dương Cần này. Hứa đi.
Trác Bách Hoa mỉm cười tự tin:
- Muốn trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, thậm chí dù chỉ là nhất môn chi chủ thì điều không thể thiếu là cần phải có trước mọi tiên lượng. Phu quân cần ghi nhớ thêm điều đó. Riêng chuyện sống chết, yên tâm đi, muốn giết được Trác Bách Hoa, bọn họ nhất định phải trả một giá thật đắt. Nhưng vì họ còn dã tâm chưa hoàn thành, họ đâu thể vì giết Trác Bách Hoa để chịu uổng phí bao mưu toan đại sự đã từng dầy công sắp đặt. Chúng ta đi thôi.
Trác Bách Hoa lại cõng Tiểu Quặt phía sau lưng. Cả hai đều xé vải, bịt kín khắp các tai. Và Trác Bách Hoa cật lực lao đi, xé toang màn đêm đen…

Hồi 12
Vượt Cửu U phu phụ lâm nạn
Dưới đáy vực tái ngộ cố thê

Dù hai tai không còn nghe được bất kỳ âm thanh nào nhưng từ sau lưng Trác Bách Hoa, Tiểu Quặt vẫn đủ mục lực để nhìn thấy quả thật có rất nhiều những nhân vật tay cầm Não Bạt, vừa gõ loạn vào nhau vừa tìm cách ngăn chặn mọi lối thoát của Trác Bách Hoa cùng Tiểu Quặt.
Trác Bách Hoa không vì là nữ nhân mà thiếu dũng khí cần có. Trác Bách Hoa đang như mãnh hổ quần dương, cứ tả xung hữu đột xông ào ào vào bọn đối phương.
Màn đêm đen dù còn dày đặc, Tiểu Quặt cũng mơ hồ nhìn thấy từng ngón tay chỉ của Trác Bách Hoa đang luân phiên xạ ra những làn tơ mỏng, nhàn nhạt tợ khói sương. Nhưng vì đấy chính là thứ công phu từng được Đạo Yêu nhận biết là Thiên La Chỉ cho nên mỗi lần Trác Bách Hoa phát xạ là có một thân hình, nếu không nảy bật lên thì ngã vật ra chẳng khác nào ác thú giãy chết hoặc một cội cây bị bất ngờ đốn ngã.
Mục kích cảnh nầy, Tiểu Quặt dù kinh hoàng đến rụng rời tứ chi thì vẫn thừa nhận đây là chuyện chẳng đặng đừng và Trác Bách Hoa vì sinh mạng cả hai nên cũng đã nói trước. Trác Bách Hoa không những chỉ là nữ nhân mà còn lâm cảnh cô thế cùng sức đơn lực bạc. Huống hồ đối phương nào chỉ dựa vào số lượng đông đảo, trái lại còn thi triển toàn lực, vận dụng mọi lợi thế họ có, chỉ là để đối phó với mỗi một mình Trác Bách Hoa, Tiểu Quặt cảm thấy phẫn nộ dần dần, đến một lúc không còn giữ tâm trạng kinh hoàng từng có.
Chợt có một lực đạo giáng thật mạnh vào lưng Tiểu Quặt.
Dù đau đớn đến tận xương cốt, Tiểu Quặt vẫn chợt lo khi nhận ra Trác Bách Hoa vì thế cũng bất ngờ bị chao đảo suýt ngã.
Đó là lúc bọn đối phương tay cầm não bạt cũng thừa cơ hội xông vào, tận lực dùng đủ loại vũ khí họ dùng may còn lại lấy ra để quật loạn xạ vào Trác Bách Hoa.
Không cần biết Trác Bách Hoa sẽ đối phó thế nào hoặc có dịp đối phó hay không. Tiểu Quặt vì đang căm phẫn nên buông một tay khỏi cổ Trác Bách Hoa và dùng cách tay nhục thể đó huơ loạn.

Có một lưỡi đao thật to nặng bỗng chém xả mạnh vào tay Tiểu Quặt. Vì thế, tay của Tiểu Quặt tê rần nhưng chỉ bị đẩy bật ra kỳ dư không bị mang thương tích. Nhận thấy thế Tiểu Quặt rất mừng, vội thuận tay huơ gọn, lập tức chộp đúng vào lưỡi đao to đùng của nhân vật đó.
Không thấy Tiểu Quặt bị tiện mất cánh tay, nhân vật đó vì mãi trợn mắt thất kinh nên Tiểu Quặt chỉ cần giật mạnh là cướp mất đại đao. Cũng tiện tay, Tiểu Quặt quật luôn đốc đao vào đầu nhân vật nọ.
Dù đang đêm nhưng Tiểu Quặt cũng nhận thấy nhân vật nọ lảo đảo, kế đó là diện mạo của y cũng bị phủ mờ bởi nhiều làn chất lỏng sẩm màu cứ tuôn trào từ đỉnh đầu của y, chỗ đã bị Tiểu Quặt dùng đốc đao quật mạnh.
Biết đó là máu huyết và cảm nhận đây là lần đầu tiên giết người hại mạng, Tiểu Quặt thất kinh hồn vía, hoang đến độ đang buông bỏ đại đao nhưng không hay.
Chợt có thêm hai lực đạo khác nữa liên tiếp giáng chí mạng vào lưng Tiểu Quặt thật đau.
Tuy vậy lần này Tiểu Quặt lấy làm mừng vì thấy Trác Bách Hoa thay vì lảo đảo lại đột nhiên gia tăng cước lực, xông lướt qua không biết bao nhiêu nhân vật đang cố tình cản đường.
Phấn khích vì biết rằng Trác Bách Hoa đã biết cách đề phòng và còn biết tận dụng lực đạo đẩy phía sau để thoát đi nhanh hơn, Tiểu Quặt không rõ từ lúc nào bản thân đang há miệng toang hoác như vừa mới hô hào tán dương vậy.
Đến khi bắt gặp động thái đó của bản thân, lần đầu tiên Tiểu Quặt không những không cảm thấy ngượng mà trái lại còn chợt nảy ra những ý nghĩ đồng tình với hành vi phản ứng của Trác Bách Hoa nhiều hơn, phải hỗ trợ Trác Bách Hoa thay vì cứ thụ động để một mình Trác Bách Hoa khó khăn đối phó hầu tìm cách thoát. Chợt từ mé tả xuất hiện một ánh kiếm chiếu xạ vào.
Tiểu Quặt nhờ kịp nhìn thấy nên mỉm cười, tự đưa một cánh tay ra, hứng đỡ thẳng vào ánh kiếm. Và ngay khi cánh tay tê chồn vì bị chạm vào lưỡi kiếm, Tiểu Quặt liền nhìn đao, xoay cổ tay một vòng, vừa chộp vừa giật thật mạnh thanh kiếm.
Thế là chỉ nháy mắt Tiểu Quặt đã chiếm đoạt và đã có một thanh kiếm trên tay. Càng thêm phấn khích, Tiểu Quặt lại há miệng tàng hoạc, vừa hô hoán những gì tai không thể nghe vừa vung kiếm loạn xạ, quật vào tất cả người gì cử động chợt xuất hiện xung quanh hướng đang di chuyển của Trác Bách Hoa.
Một này, Tiểu Quặt chợt đếm khi nhận ra tay kiếm của bản thân dù

sao đi nữa cũng vừa đưa một nhân vật phe đối phương đi chầu trời. Hai này, ba này…
Tiểu Quặt đang nâng cao thanh kiếm, toan cật lực quật vào một nhân vật khác. Chợt có ánh kiếm khác lạ loé lên, chạm thẳng vào thân kiếm của Tiểu Quặt. Có vài ba tia tinh quang nhoáng lên lúc hai thanh kiếm chạm nhau. Tiếp đó kiếm của Tiểu Quặt bị rời tay bay đi. Tiểu Quặt tức giận, cứ dùng tay chộp vào thanh kiếm đó.
Lúc toan giật về để chiếm đoạt thanh kiếm đó làm vũ khí thay cho thanh kiếm vừa bị chấn bay thì chủ nhân của thanh kiếm cũng kịp vận lực giữ lại, cùng Tiểu Quặt diễn khai một cuộc giằng co có phần quyết liệt.
Tiểu Quặt vì quyết nên cố sức chi trì. Nào ngờ vì mãi giằng co nên Tiểu Quặt bị tuột khỏi lưng Trác Bách Hoa.
Cũng lúc đó Tiểu Quặt chợt nhìn thấy gương mặt độc ác của Nam Cung Hoàng, cũng là nhân vật đang cùng Tiểu Quặt dằn co một thanh kiếm.
Nam Cung Hoàng không hề nhìn Tiểu Quặt cho dù vẫn cùng Tiểu Quặt dằng co.
Vì thế Tiểu Quặt giật mình, vội xoay đầu nhìn theo hướng Nam Cung Hoàng đang nhìn. Và Tiểu Quặt lại thấy mụ Âm Ma Kiều Đại Mỹ. Mụ này đang xòe rộng bàn tay, có những móng tay mang những móng dài và cong quắp. Mụ Âm Ma đang chộp bàn tay đó vào tấm lưng thon thả của Trác Bách Hoa.
Có một ánh chớp vụt lóe lên trong tâm trí và nhận thức của Tiểu Quặt. Vì thế, Tiểu Quặt không cần nghĩ ngợi nhiều, vội buông thanh kiếm, không cùng Nam Cung Hoàng giằng co nữa, đồng thời cứ ba chân bốn cẳng nhẩy xổ đến chỗ mụ Âm Ma, giận dữ chộp cả hai tay vào bàn tay ma quái của mụ toan lén hạ thủ Trác Bách Hoa.
Tiểu Quặt nhờ liều nên chộp được, lập tức bị mụ Âm Ma vừa giật tay này về vừa hất tay còn lại chộp mạnh vào đầu vai Tiểu Quặt.
Tiểu Quặt mặc kệ, cứ cật lực vừa vặn xoắn vừa quyết bẻ gãy năm móng tay cong vút của mụ Âm Ma vẫn đang bị hai tay Tiểu Quặt chộp vào. Và Tiểu Quặt nhìn thấy bộ mặt xấu xa của mụ Âm Ma chợt nhăn nhóm chứng tỏ mụ đang rất đau vì bị Tiểu Quặt vặn bẻ năm móng tay. Tiểu Quặt trợn mắt nhìn, càng hả hê và càng vặn xoắn những móng tay dài của mụ Ác Ma nhiều hơn.
Bất chợt Trác Bách Hoa quay người lại, vô tình cho Tiểu Quặt nhìn thấy một diện mạo thật độc ác chưa từng xuất hiện ở Trác Bách Hoa bao giờ. Trác Bách Hoa vẫn giữ diện mạo dữ và độc ác xạ thẳng một làn tơ mỏng manh vào tâm thất Âm Ma Kiều Đại Mỹ.

Mụ Âm Ma thất kinh, quên cả đau, vội vàng thu tay còn lại về, đồng thời dùng tay đó tự bẻ gãy cánh tay đang bị Tiểu Quặt nắm giữ hành hạ. Khi tay bị gãy lìa, mụ Âm Ma Kiều Đại Mỹ còn hốt hoảng tự ngã lăn qua một bên, nhờ thế kịp thoát Thiên La Chỉ của Trác Bách Hoa, chỉ để bị xạ vào một bên vai thay vì bị xuyên thủng tâm thất như ý định của Trác Bách Hoa lúc xuất thủ.
Gương mặt Trác Bách Hoa ngay sau đó không vì thế là mất hoặc giảm đi vẻ độc ác. Trái lại, Trác Bách Hoa vẫn giữ nguyên thái độ, đột nhiên phát xạ tiếp hai tia Thiên La Chỉ. Một nhắm vào Nam Cung Hoàng, một còn lại thì hướng vào Tống Thanh Đạt cũng vừa vặn xuất hiện.
Hai nhân vật này vì thấy gương của Âm Ma Kiều Đại Mỹ trước mắt nên chưa chi đã vội co người nhảy lùi lại thật xa.
Như chỉ nhờ có thế, Trác Bách Hoa chộp vào Tiểu Quặt và vội vàng lôi đi, vận dụng toàn lực lao vun vút.
Bọn cầm não bạt đến lúc này tự nhảy giạt qua một bên, kinh hoàng nhường lối cho Trác Bách Hoa lao thoát.
Trác Bách Hoa lôi Tiểu Quặt đi mãi, cho đến khi trời tờ mờ sáng. Và lúc Trác Bách Hoa dừng lại thì cả hai đang đứng trên một mõm đá cheo leo. Chưa bao giờ Tiểu Quặt thấy Trác Bách Hoa có thái độ khẩn trương như bây giờ.
Trác Bách Hoa do quá khẩn trương nên vừa tự tay rút bỏ hai mảnh giẻ ở hai tai Tiểu Quặt vừa hào hển nên cũng quên rằng bản thân vẫn chưa tự rút bỏ hai mảnh giẻ ở hai tai mình. Vì thế Tiểu Quặt vừa nghe Trác Bách Hoa nói vội nói vàng, vừa giúp lại Trác Bách Hoa việc rút bỏ hai mảnh giẻ. Trác Bách Hoa nói với sắc diện đã tái nhợt:
- Lý ra ta sẽ cùng phu quân leo xuống đáy vực này nhưng bây giờ muộn rồi. Phu quân cứ một mình leo xuống. Mau đi.
Tiểu Quặt đau đớn nhìn Trác Bách Hoa:
- Chúng ta sống cùng sống, chết cùng chết, đúng không?
Trác Bách Hoa thêm khẩn trương, bắt đầu dõi mắt nhìn ngược về hướng mà cả hai vừa từ đó chạy đến:
- Bọn độc ác trước sau cũng chạy đến. Phu quân hãy tự bảo trọng và đừng phụ lòng kỳ vọng của Trác Bách Hoa ta.
Tiểu Quặt tiến lại gần:
- Sao phu nhân tránh câu trả lời? Có phải chúng ta sống cùng sống, chết cùng chết?
Lần đầu tiên Trác Bách Hoa sa lệ, nhưng mau chóng tự gạt đi:
- Điều đó chỉ đúng với tình thế chẳng đặng đừng. Còn lúc này, cơ hội thoát cho phu quân vẫn còn. Xin đừng tự làm khó bản thân, thậm chí

cũng gây khó lòng cho Trác Bách Hoa.
Tiểu Quặt cười nhẹ:
- Nếu vậy, Dương Cần có thể ôm phu nhân một lần, gọi là thể hiện tình phu phụ?
Trác Bách Hoa thở dài.
Thừa dịp đó, Tiểu Quặt tiến lên, vòng tay ôm thật chặt quanh Trác Bách Hoa. Và bất ngờ, Tiểu Quặt chỏi mạnh cả hai chân về phía sau, tạo đà, rồi cùng Trác Bách Hoa rơi ào khỏi mõm đá cheo leo, gieo luôn vào miệng vực thẳm.
Sợ Trác Bách Hoa vùng vẫy khi cả hai đã thật sự rơi, Tiểu Quặt há miệng quát to, cố át tiếng gió ào ào quật ngược lên:
- Phu nhân trúng độc, ta biết. Phu nhân không đủ lực ngăn cản bọn đối phương khá nhiều, ta cũng hiểu. Vì thế ta biết phu nhân chỉ muốn liều chết để một mình ta sống. Nhưng phu nhân đừng quên, ta vẫn có cách giúp phu nhân giải độc, đồng thời ta nhờ có bản lãnh trời ban nên cũng có cách cùng phu nhân toàn mạng cho dù có phải gieo thật mạnh vào đáy vực. Vậy thì phu nhân nên ngoan ngoãn càng co rút thật gọn càng tốt. Ta tự biết cách dùng tấm thân không bị tan vỡ này che chắn cho phu nhân. Chúng ta phải sống, phải báo mối thù này.
Lúc Tiểu Quặt dứt lời thì cả hai đã rơi xuống quá sâu, thế cho nên, dù muốn dù không, Trác Bách Hoa chỉ còn biết co rút toàn thân vào giữa vòng tay và tấm thân vạm vỡ của Tiểu Quặt và thút thít khóc:
- Phu quân. Thiếp dù mất mạng cũng mãn nguyện và tự hứa, nếu thật sự có kiếp sau, Trác Bách Hoa nguyện kiếp lai sinh sẽ mãi mãi là thê tử của phu quân.
Tiểu Quặt toan đáp lời, toan phản bác hai chữ kiếp sau Trác Bách Hoa vừa tình cờ buột miệng, chợt toàn thân bị chấn động thật mạnh. Vì nhận biết chấn động đó là do Trác Bách Hoa cố ý gây ra. Tiểu Quặt vội nhìn quan và phát hiện bản thân đang một mình chợt là đà di chuyển theo chiều ngang, hướng đang di chuyển đến là một huyệt khẩu ở lưng chừng vách núi đá bỗng xuất hiện. Còn Trác Bách Hoa thì cũng một thân một mình cứ nhanh chóng lao tiếp và gieo mất hút vào vực thẳm.
Tiểu Quặt vội vùng vẫy, cố làm cho thân hình cũng mau chóng lao xuống dưới cùng Trác Bách Hoa. Nhưng huyệt khẩu ở lưng chừng vách đá đã xuất hiện, nhẹ nhàng nuốt Tiểu Quặt vào. Khiến Tiểu Quặt tin rằng đã hoàn toàn vĩnh biệt Trác Bách Hoa. Một tâm trạng đau đớn vô cùng tận chợt ập đến, làm cho Tiểu Quặt đang há miệng toan gào lên thì bất ngờ hôn mê, có muốn cũng không thể gào được

nữa…
* * *
- Phu nhân! Sao phu nhân nhẫn tâm lìa bỏ ta, tự tìm lấy cái chết thê thảm! Phu nhân…
Tiếng gào chợt phát ra từ cửa miệng khiến ngay cả bản thân Tiểu Quặt cũng giật mình. Và nhờ giật mình nên Tiểu Quặt chợt mở mắt nhìn quanh, mới nhận ra bản thân vừa tỉnh lại sau một cơn mê không biết đã kéo dài bao lâu.
Rồi cũng nhờ nhìn quanh nên Tiểu Quặt mới nhận thấy chỗ bản thân đang nằm là một lòng động khô ráo, có cả một lớp đệm cỏ dưới lưng. Và xa xa là một khe đá rộng, tương tự một thạch môn, với cảnh quang bên ngoài tuy chưa rõ thực hư là thế nào nhưng trước mắt thì có hình hài một lão nhân đang ngồi xoay lưng lại, có vẻ như đang đăm chiêu ngắm nhìn cảnh gì đó không biết.
Tiểu Quặt nhẹ nhàng ngồi lên, rồi đứng dậy bước đi êm thắm, xuyên qua thạch môn, tiến lại gần lão nhân từ phía hậu.
Đó là hình hài của một người vẫn sống, Tiểu Quặt tin quyết như thế qua lần dò xét đầu tiên và phát hiện đôi vai lão nhân dù đang tư thế nhập định, hoặc là chiêm niệm cũng được, vẫn thi thoảng nhấp nhô lên xuống theo nhịp hô hấp đều đặn và có quảng cách khá dài lâu.
Và thêm một điều nữa cho Tiểu Quặt biết lão nhân chính là người còn sống, mặc dù lão nhân cứ ngồi bất động như pho tượng đang hướng mặt vào vách đá xa xa phía trước, ngăn cách với chỗ lão nhân đang ngồi là một khoảng trống do có vực thẳm xuất hiện. Đó là lúc lão nhân chợt tự lên tiếng, mặc dù không lần nào nhìn lại:
- Cung hỉ tiểu thiếu hiệp, thay vì lâm cảnh tan thây nát thịt dưới đáy vực lại ngẫu nhiên đặt chân đến một nơi trên không nhìn thấy trời, dưới không nhìn thấy đất.
Thanh âm đó thật ôn hòa khiến Tiểu Quặt không thể không giữ lễ:
- Lão trượng có bản lãnh thật thượng thừa, không chỉ cứu mạng và đưa tiểu bối vào đây mà còn nhận biết tiểu bối lúc nào sẽ lai tỉnh để ngồi sẵn và chờ đợi. Tiểu bối họ Dương tên Cẩn, xin được khấu đầu bái kiến.
Lão nhân chợt xoay lại, một động thái tuy nhẹ nhàng nhưng nếu là Tiểu Quặt thì không chắc có thực hiện được không. Bởi lão nhân hoàn toàn không dựa vào đâu cả, ấy vậy mà thân hình vẫn tự xoay ngược lại khiến tư thế ngồi xếp bằng vẫn giữ nguyên, cứ như thể là vừa có một lực vô hình nào đó chợt xuất hiện và xoay ngược người lão nhân lại vậy.
Lão nhân để tóc xõa che gần kín mặt. Từ đó hé lộ đôi mắt già nhăn

nheo đang từ từ nhìn lướt qua Tiểu Quặt:
- Tên thiếu hiệp ở họ Dương? Dám hỏi đã bao nhiêu niên kỷ?
Tiểu Quặt khom người bái lễ, sau đó khẩn khoản hỏi ngược lại:
- Tiểu bối được mười lăm. Xin lão trượng cho hỏi đây là nơi nào, gần hay cách xa chỗ mà lão trượng vừa bảo có lẽ tiểu bối phải ngã tan xương nát thịt?
Lão nhân vén tóc về hai bên, nhìn mặt Tiểu Quặt kỹ hơn:
- Nếu tiểu thiếu hiệp hỏi vì muốn tìm lại phu nhân vẫn còn tại thế e chỉ là chuyện vô ích. Xin mạo muội hỏi thêm lệnh tôn thật ra là ai ? Liệu có phải mang tính danh Dương Thế Tôn?
Tiểu Quặt bắt đầu nôn nóng, chỉ là do khẩn trương mà ra:
- Thuở sinh thời, gia phụ chỉ có mỗi một tính danh là Dương Bân. Mong lượng thứ, xin lão trượng hạ cố chỉ giáo cho điều tiểu bối vừa hỏi?
Lão nhận nhẹ gật đầu. Lộ ra hãi hùng với điều gì đó chỉ có bản thân biết. Nhân đó làm cho mái tóc dài từ hai bên lại xõa xuống, tiếp tục che gần kín lấp gương mặt tuy già nhưng vẫn phần nào còn hồng nhuận:
- Từ chỗ lúc nãy tiểu thiếu hiệp nằm, nếu quay lui một đỗi chừng mười trượng, chính là huyệt khẩu tiểu thiếu hiệp nhờ may nên bất ngờ rơi xiên vào. Riêng ân cứu mạng gì đó tiểu thiếu hiệp vừa đề cập, Bất Tri Nhân(1) này không dám nhận. Vì bất quá Bất Tri Nhân này chỉ có một ít công lao, là kịp phát ra một lượt nhu kình, giúp tiểu thiếu hiệp dẫu có ngã cũng không đến nỗi bị gây tổn hại, kỳ dư đều là do hồng phúc của tiểu thiếu hiệp, hoặc cùng lắm là có thêm sự hy sinh của quý phu nhân như lúc vừa tỉnh lại tiểu thiếu hiệp có hô hoán khiến Bất Tri Nhân này mạo muội đoán như thế.
Tiểu Quặt chợt thở dài thất vọng:
- Đây là nơi lão trượng lưu ngụ có lẽ đã khá lâu?
Lão nhân có vẻ bối rối:
- Tiểu thiếu hiệp hỏi câu đó như có ý trách Bất Tri Nhân này vì đã ngoài mười năm chỉ mới gặp duy nhất tiểu thiếu hiệp là một, nên lúc nãy đã có phần nói lắm lời?
Tiểu Quặt động dung:
- Không lẽ tiểu bối đoán đúng? Lão trượng nhờ lưu ngụ ở đây đủ lâu nên quyết chắc chưa từng có bất kỳ ai từ trên rơi xuống nhưng vẫn toàn mạng? Đủ hiểu, phu nhân của Dương Cần này kể như mười phần cũng chẳng còn phần nhỏ nào hy vọng?
Lão nhân thở dài:
- Bất Tri Nhân thật không dám ngoa ngôn vọng ngữ, huống hồ qua

tiếng kêu bi thiết lúc nãy đủ hiểu tiểu thiếu hiệp dấu ái và xót thương quý phu nhân như thế nào. Và kỳ thực, bất kể độ cao tính từ đây lên hay xuống mãi dưới sâu, chiều nào cũng không dưới trăm trượng. Quả thật suốt mười năm qua, tiểu thiếu hiệp là nhân vật đầu tiên Bất Tri Nhân cho rằng phải có thật nhiều may mắn mới không thảm tử. Như mới hôm qua chẳng hạn, có thể nói đã có rất nhiều lượt người thử tìm cách từ trên kia leo xuống. Nhưng dù họ làm đủ cách, cuối cùng cũng phải tuyệt vọng bỏ đi, không thể nào tìm và cứu được tiểu thiếu hiệp cùng quý phu nhân còn sống.
Lão nhân tuy đa ngôn lắm lời, ắt hẳn vì quá lâu không có người đối thoại, nhưng lần này lại tỏ ra hữu ích cho Tiểu Quặt:
- Lão trượng bảo có nhiều nhân vật toan leo xuống? Ngày hôm qua?
Lão nhân phì cười và lắc đầu:
- Phải ngày hôm qua, có nghĩa là lúc này những bằng hữu của tiểu thiếu hiệp đã bỏ đi, có muốn gào to kêu họ lại cũng không sao kịp.
Tiểu Quặt cũng cười nhưng là cười lạt:
- Bằng hữu gì những hạng độc ác và đầy dã tâm tham vọng như họ. Nhưng không sao, họ bỏ đi như thế càng tốt. Dương Cần này chờ khi an táng phu nhân xong, cho đủ nghĩa phu thê, sau này quyết gặp lại họ, sẽ đạp thành bình địa nào là Cửu U, Địa Tuyệt nhị viện, nào là mụ nhất ma, Âm Ma Kiều Đại Mỹ. Họ sẽ phải hối tiếc vì những gì tự họ đã gây ra hôm nay.
Tiểu Quặt toan xoay người đi ngược trở lại, chợt nghe lão nhân tự xưng là Bất Tri Nhân lên tiếng gọi:
- Chờ đã. Tiểu thiếu hiệp vừa bảo họ gồm những nhân vật nào?
Tiểu Quặt vì không có gì vội nên lập lại:
- Là Nam Cung Hoàng, viện chủ Địa Tuyệt viện, Tống Thanh Đạt, Cửu U viện viện chủ, cùng với Âm Ma Kiều Đại Mỹ, nhân vật đứng đầu trong nhất ma, nhị ác, tam quỷ, tứ yêu.
Lão nhân có một thoáng thừ người:
- Hóa ra đây là sự cố sát? Và vì những nhân vật này nên tiểu thiếu hiệp cùng quý phu nhân mới ngộ nạn? Dám hỏi, tiểu thiếu hiệp vì niên kỷ còn quá nhỏ nên không cần bàn đến, ắt hẳn quý phu nhân cũng là nhân vật võ lâm hữu danh nên mới bị họ đều là những đại cao thủ hiệp lực hãm hại?
Tiểu Quặt không thể không thừa nhận:
- Không dám, phu nhân của Dương Cần chính là viện chủ viện Thiên La nhũ danh Trác Bách Hoa.
Lão nhân giật bắn mình, lại vén tóc để nhìn thật kỹ Tiểu Quặt:
- Tiểu thiếu hiệp đã nói niên kỷ chỉ mới mười lăm? Sao có thể trở

thành trượng phu của…
Tiểu Quặt xua tay bảo:
- Chuyện kể ra khá dài, tiền bối xin tạm khất lại dịp khác.
Thấy Tiểu Quặt quả quyết bỏ đi, lão Bất Tri Nhân gọi giật lại:
- Tiểu thiếu hiệp định leo xuống đáy vực tìm thi hài Trác viện chủ?
Tiểu Quặt quay lại:
- Không lẽ không được?
Lão nhân lúng túng:
- Đừng nghĩ Bất Tri Nhân này vì có ác ý nên cố tình ngăn cản. Nhưng thiếu hiệp liệu có đủ bản lãnh leo xuống và vẫn an toàn chăng?
Tiểu Quặt nghiêm mặt:
- Không cần nói tiểu bối cũng biết lão trượng từng một thời là nhân vật võ lâm. Tuy vậy, nếu lão trượng nghĩ tiểu bối không có đủ bản lãnh hay đởm lược để leo xuống dưới là lầm. Nhưng thôi, đó là chuyện mà tiểu bối biết tự lo liệu, chỉ cần lão trượng đừng cậy biết võ công để ngăn cản tiểu bối là đủ. Cáo biệt.
"Vút."
Lão Bất Tri Nhân lao lướt qua và xuất hiện ngăn lối Tiểu Quặt:
- Tiểu thiếu hiệp không biết võ công?
Tiểu Quặt biến sắc:
- Lão trượng toan làm gì tiểu bối? Hay vì quen biết những nhân vật kia nên định thay họ, vẫn muốn hạ thủ tiểu bối?
Lão Bất Tri Nhân xua tay quầy quậy:
- Xin đừng nghĩ như thế. Trái lại, Bất Tri Nhân này chỉ không muốn tiểu thiếu hiệp liều mạng một cách oan uổng.
Tiểu Quặt thở hắt ra:
- Đa tạ lão trượng lo lắng. Nhưng chuyện bám vào vách đá để leo lên hay leo xuống đối với tiểu bối không hề khó khăn. Hay lão trượng chợt muốn tiểu bối tiếp tay, giúp lão trượng cùng thoát ? Điều đó tiểu bối cũng làm được.
Lão hất ngược toàn bộ mái tóc để xõa về phía sau, vô tình làm cho Tiểu Quặt nhìn thấy nhiều chấm xẹo xếp đều đặn trên trán, gần đỉnh đầu của lão.
- Tiểu thiếu hiệp không am hiểu võ công nhưng lại tự phụ đủ bản lãnh để leo lên hoặc leo xuống? Lời này liệu có đáng tin không?
Tiểu Quặt phì cười:
- Tin hay không, liệu lão trượng có dám để tiểu bối dùng dây cột vào người và leo xuống tận dưới đáy một lần cho biết?
Lão ngẫm nghĩ một lúc đoạn gật đầu:
- Cũng đáng để thử mạo hiểm một lần xem sao.

Tiểu Quặt liền tìm thấy một nhánh dây leo đủ dài, sau đó có lão giúp nên cũng dễ dàng cột chặt lão quang thân, cho nằm ngay trên lưng.
- Lão trượng cũng may không đến nỗi nặng, chưa thể bằng lần một mình tiểu bối kéo những hai nhân vật cùng leo lên.
Lão hắng giọng:
- Đấy là hai nhân vật nào? Sao họ không tự leo, trái lại phải cùng mạo hiểm với tiểu thiếu hiệp như thế?
Tiểu Quặt đã cùng lão quay trở lại chỗ có huyệt khẩu:
- Nếu người nhân vật lúc nãy lão trượng biết, ắt hẳn cũng phải biết hai nhân vật này. Một là Tôn bá bá, bảo chủ Vạn Thạch bảo, hai là Nhân Yêu, Liễu Tuyết Đan.
Lão cất giọng hoài nghi:
- Tiểu thiếu hiệp hẳn đã cùng Trác viện chủ trở thành phu phụ từ lâu, vì thế mới có cơ hội lần lượt hội diện nhiều nhân vật hữu danh đến vậy?
Tiểu Quặt đang xoay xở tìm cách leo xuống:
- Tất cả đều do ngẫu nhiên. Đến như phu nhân của Dương Cần này, tiểu bối cũng vì ngẫu nhiên nên tình cờ hội diện. Chưa hết đâu, tiểu bối còn một lần chạm mặt Đạo Yêu, thêm lần nữa thì suýt bị Quỷ Cước đoạt mạng. Còn nếu kể hết ra thì tiểu bối cũng có lần vì số phận nên gặp đệ tử của Quỷ Diêm La. Tính ra cũng đều là những nhân vật hữu danh.
Lão chợt hỏi:
- Tiểu thiếu hiệp quyết leo xuống thật?
Tiểu Quặt đang bắt đầu chuyện đó:
- Hay lão trượng sợ? Yên tâm đi, vì nếu có nhỡ rơi xuống, chỉ cần lão trượng nhớ cứ ôm chặt tiểu bối là đủ, tiểu bối tự có cách giữ cho cả hai cùng toàn mạng.
Lão hoài nghi:
- Giữ như thế nào một khi tiểu thiếu hiệp đề quyết là không am hiểu công phu?
Tiểu Quặt đang thản nhiên bám vào từng gờ đá để leo xuống :
- Nhờ trời ban, có lẽ thế, tiểu bối dù từng bị nhiều nhân vật võ lâm quật chưởng vào người nhưng vẫn vô sự. Và như họ nói, tiểu bối tình cờ có tấm thân như đã luyện qua Kim Cương Bất Hoại.
Lão càng thêm hoài nghi:
- Đúng là có công phu đó nhưng hầu như đã thất truyền. Từ lâu tiểu thiếu hiệp hoặc luyện được hoặc do trời ban như lời tiểu thiếu hiệp vừa tự nhận?
Tiểu Quặt không dám giải thích quá rõ:

- Tiểu bối không biết và cũng chưa hề luyện qua võ công, đó là sự thật. Còn vì sao hoặc nhờ đâu tiểu bối có bản lãnh này, lão trượng chớ hỏi, tiểu bối chưa thể thổ lộ và cũng không muốn đặt điều nói dối nhất là đối với người cao niên như lão trượng.
Lão chợt thở dài:
- Nói như vậy, lẽ nào trời đất này còn sinh ra bậc kỳ nhân? Lão nạp tuy không thể tin lời tiểu thí chủ nhưng xem ra cũng không thể không thử lại. Và trước tiên, hãy để lão nạp giúp tiểu thí chủ hoàn thành ý nguyện. Xuống này.
Thân hình Tiểu Quặt bỗng nặng như thể đang đeo cả khối đá ngàn cân. Vì thế, kể cả Tiểu Quặt lẫn lão Bất Tri Nhân đều vùn vụt lao xuống. Khiến Tiểu Quặt chỉ có thể há miệng gọi thất thanh:
- Ôi… Sao thế này? Nhưng lão trượng đừng sợ. Cứ bám chắc vào tiểu bối. Nhớ đấy, chúng ta rồi sẽ toàn mạng dù chuyện này xảy ra hoàn toàn ngoài ý muốn của tiểu bối.
Lão Bất Tri Nhân đâu có sợ. Trái lại, chính lão đang lên tiếng trấn an ngược lại Tiểu Quặt:
- Tiểu thí chủ không nhận biết đây là chuyện do lão nạp đã hữu ý gây ra sao? Nhưng chớ lo, vì lão nạp gây ra nên phương cách bổ cứu cũng sẽ do lão nạp lo liệu. Hãy xem đây.
Tiểu Quặt tuy không thể xem vì hiện tại lão Bất Tri Nhân vẫn bị cột dính ở phía sau lưng Tiểu Quặt, nhưng tai chợt nghe những tiếng y phục vỗ phành phạch trong không khí ở hai bên thân. Tiểu Quặt vội liếc mắt nhìn và thấy đấy là hai cánh tay của lão Bất Tri Nhân đang nhẹ nhàng, đều đặn nâng lên quạt xuống.
Ắt hẳn là do động thái đó của lão cho nên thân hình của Tiểu Quặt dù vẫn rơi nhưng từ từ chậm lại.
Chợt hiểu, Tiểu Quặt lên tiếng phán phục:
- Thật là phi thường. Hóa ra lão trượng đã cố tình chọn chỗ lưu ngụ hiểm trở như thế, không phải do số phận hay là tình cờ bị sinh cầm.
Có tiếng lão Bất Tri Nhân hô hấp đều đặn:
- Cũng có thể hiểu như thế. Và thú thực là do lão nạp tự tìm cách lánh đời, lánh xa cõi hồng trần có quá nhiều những lòng dạ nham hiểm độc ác và mưu mô.
Vì rơi chậm nên Tiểu Quặt có dịp để căng mắt hầu nhìn khắp đáy vực thế nào cũng có lúc nhìn thấy. Và Tiểu Quặt chợt thở dài thất vọng:
- Đáy vực vừa tối vừa giăng giăng những làn hơi mờ ẩm đục. Không lẽ tiểu bối đến cơ hội lo an táng chu đáo cho phu nhân cũng không thể nào thực hiện?

Lão Bất Tri Nhân vẫn nâng lên, quạt xuống đều đều hai cánh tay :
- Cứ để lão nạp có cánh lo liệu ổn thỏa cho tiểu thí chủ. Kia rồi, đáy vực vì chứa đầy những lớp lá cây ẩm mục, mềm nhũn tợ bùn, nên lão nạp có thể phát hiện một chỗ lún sâu xuống, như đó chính là vị trí Trác Viện Chủ đã rơi.
Lúc lão dứt lời cũng là lúc thân hình Tiểu Quặt chợt bay chếch qua một bên. Sau cùng như bị kết dính vào vách đá, nơi chỉ cách đáy vực không xa, đồng thời cũng là chổ khá gần để Tiểu Quặt đến lượt nhìn thấy ở đáy vực có một vệt lõm sâu hút:
- Lão trượng mau buông tiểu bối xuống. Tiểu bối chỉ muốn nhìn lại phu nhân, cho dù không thể an táng thì cũng được nhìn lần cuối cùng.
Tiểu Quặt kêu như thế vì lúc này quả nhiên Bất Tri Nhân đang tự bám tay vào vách đá, đưa Tiểu Quặt hướng mặt ra ngoài và đang nhìn vào vết sâu hút nọ. Lão lên tiếng:
- Thảm lá mục rất dày, chỉ cần tiểu thí chủ đặt chân lên đó lập tức bị chìm xuốn đến tận đáy ngay. Không được đâu.
Tiểu Quặt tự mở lớp dây leo đang cột dính giữa lão và bản thân ra:
- Không phải tiểu bối vì đau lòng mà muốn chết theo phu nhân. Tiểu bối chỉ có thể làm như thế sau khi báo được thù. Còn lúc này, lão trượng đã tỏ rỏ là bậc kỳ nhân, xin hãy giúp tiểu bối toại nguyện.
Lão thở dài:
- Tiểu thí chủ vẫn muốn xuống và mong lão nạp cứ thế này giòng dây đưa xuống và kéo lên?
Tiểu Quặt gật đầu:
- Sẽ không mạo hiểm chút nào đúng không? Vậy hãy giúp tiểu bối.
Có phần miễn cưỡng, lão bảo:
- Lão nạp sẽ giúp tiểu thí chủ nhưng không theo cách này. Vì tiểu thí chủ vừa bảo chỉ cần nhìn qua một lần cuối cùng là đủ. Đúng không?
Tiểu Quặt vừa gật đầu thừa nhận liền nghe lão đanh giọng hỏi:
- Vậy hãy tự bám chắc vào vách đá và nhìn cho thật rõ. Được chưa?
Lúc đó Tiểu Quặt đã tự cởi dây leo xong, cho dù có hoài nghi thì vẫn đành bám theo vách đá như lời lão Bất Tri Nhân vừa căn dặn.
Chợt lão buông tay cho rơi xuồng đáy vực và thật lạ, lão cứ bình thản đứng ngay bên trên thảm lá ẩm mục. Sau đó lão từ từ đẩy hai tay ra, hướng vào vệt sâu hút trước mặt, đồng thời còn bật quát:
- Xem cho kỹ. Khai!
Từ giữa hai tay lão liền phát sinh tiếng rú rít, sau đó thì đến lượt thảm lá mục xung quanh vệt sâu hút cũng từ từ phân khai, để lộ rõ dần những gì bao lâu nay vẫn bị thảm lá ẩm mục do quá dày nên che

khuất. Và một thân hình hiện ra nhưng lại lấm lem toàn những bùn đen, tuy vậy, Tiểu Quặt vừa thoạt nhìn qua đã phải gào rít lên:
- Phu nhân?
Đó cũng là lúc Tiểu Quặt ngất lịm hoàn toàn.
(1) Không biết ai, dù chỉ một người.

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 13
Lưng chừng núi vĩnh biệt hiền thê
Trung sơn động Tuệ Quang ẩn thế

Tỉnh lại, thấy vẫn nằm trên một lớp đệm cỏ, Tiểu Quặt liền ngồi bật dật và gào vang:
- Phu nhân của tiểu bối đâu? Lão trượng có thay tiểu bối, tìm cách đưa thi hài phu nhân của tiểu bối cùng lên đây không?
Từ bên kia thạch môn, có tiếng lão Bất Tri Nhân vọng vào:
- Sao tiểu thí chủ không tự bước ra ngoài này?
Tin chắc sẽ gặp lại Trác Bách Hoa, dù chỉ là một thi hài thì cũng là gặp Tiểu Quặt vội chạy vượt qua thạch môn.
Nhưng điều Tiểu Quặt nhìn thấy chỉ la một hàng chữ ắt là do lão Bất Tri Nhân thần bí tự tay khắc vào đá: “Hiền thê Trác Bách Hoa chi linh vị! Vấn Tâm Nhân trượng phu Dương Cần bái lập.” Sao chỉ là linh vị? Sao lại ghi thêm ba chữ Vấn Tâm Nhân?
Lão vẫn ngồi chỗ cũ và từ từ xoay ngược thân về phía Tiểu Quặt:
- Tiểu thí chủ đã nhận đúng là Trác viện chủ?
Tiểu Quặt không sao quên được lúc tạ thế lúc chết của thi hài nọ:
- Ở thi hài có một bàn tay với một ngón đưa cao, đừng nghĩ đó là không can tâm chết. Trái lại là cử chỉ thay cho lời ước nguyện hẹn gặp lại kiếp lai sinh. Hơn nữa, cũng ngón tay từng thi thố Thiên La Chỉ. Tiểu bối đã nhìn quen nên quyết không nhận lầm.
Lão Bất Tri Nhân với cách xưng hô đã đổi thay liền thở dài:
- Nếu vậy xin tiểu thí chủ đừng buồn. Thứ nhất đó là lão nạp dù muốn cũng không đủ lực giúp tiểu thí chủ thu hồi thi thể của quý phu nhân. Thứ hai người đã chết dẫu sao cũng không thể sống lại, huống hồ cách chết đó như là một định mệnh đã an bài cho quý phu nhân. Thiển nghĩ chúng ta thà cứ để yên vậy, hơn là vì sự xót thương, tự gây kinh đọng đến chỗ yên nghĩ ngàn thu của Trác viện chủ.

Tiểu Quặt chợt phục người, quỳ xuống trước mặt lão nhân:
- Phu nhân của tiểu bối chết quá thảm. Lão trượng là bậc kỳ nhân, xin giúp tiểu bối đủ năng lực hoàn thành ý nguyện, là báo thù cho hiền thê.
Lão chầm chậm lắc đầu:
- Không phải lão nạp không nhận lời. Nhưng vì có hai việc, nếu lão nạp chưa thực sự minh bạch ắt khó lòng giúp thí chủ toại nguyện.
Chợt lão lấy tay chỉ vào ba chữ Vấn Tâm Nhân:
- Việc thứ nhất, tiểu thí chủ hãy tự vấn tâm, xem có xứng đáng với hàng chữ "hiền thê Trác Bách Hoa" như lão nạp đã thay tiểu thí chủ khắc vào đây chăng?
Tiểu Quặt thừa hiểu ý hỏi thật của lão như thế nào:
- Lão trượng xin hãy nói luôn điều thứ hai, vì tiểu bối tự đoán không lầm thì hai việc này không những không thể tách rời mà còn có thể gộp lại làm một.
Ở nét mặt lão lập tức xuất hiện sự kinh ngạc xen lẫn vui mừng:
- Được lắm. Việc thứ hai là lão nạp cần biết mọi nguyên ủy có liên quan đến tiểu thí chủ, nhất là đã dẫn đến cảnh ngộ nạn của Trác viện chủ.
Tiểu Quặt vẫn quỳ:
- Chuyện có liên quan đến tiểu bối không dài. Và nếu đếm đủ từng ngày thì mọi việc như chỉ được bắt đầu cách đây không quá một tuần trăng, là thế này…
Tiểu Quặt thuật lại cho kỳ hết, chỉ giấu mỗi một chi tiết vì không thể phá bỏ đi lời đã hứa với Tôn Phong Kiệt, bảo chủ Vạn Thạch bảo.
Càng nghe lão Bất Tri Nhân càng giật mình, cuối cùng bảo:
- Tuy bảo sự việc chỉ kéo dài không quá một tuần trăng nhưng với bao cảnh ngộ đã dồn dập xảy đến cho tiểu thí chủ, thiết tưởng có thể so sánh bằng cả một đời từng trải của bất luận ai khác.
Đoạn lão vẫy nhẹ một tay:
- Hãy tự tìm một chỗ ngồi. Đừng quỳ mãi thế e khó cho chúng ta cùng đàm đạo.
Theo cái vẫy tay của lão, một làn gió nhẹ tuy mơn man nhưng vẫn thừa lực đẩy Tiểu Quặt nếu không mau mau ngồi xuống ắt phải lảo đảo ngả về phía hậu. Tuy bị buộc phải ngồi nhưng Tiểu Quặt vẫn khẩn thiết kêu:
- Lão trượng không nhận lời truyền dạy võ công cho tiểu bối sao?
Lão cười ôn hòa:
- Rồi tiểu thí chủ tự khắc rõ ngay sau khi hai chúng ta cùng đàm đạo. Và điều trước tiên lão nạp muốn đề cập đến là tiểu thí chủ không

phải lo nữa về địa điểm, nơi được bức tàng đồ tiên Vương Mệnh bài của Tề Thạch công khắc ghi.
Tiểu Quặt sinh nghi:
- Ý lão trượng là bức họa đồ dù có điểm chỉ nơi cất giấu kho tàng thì điều đó vì đã biết nên lão trượng đã có sẵn mọi lo liệu?
Đúng như thái độ lão vừa bày tỏ, lão không để cập đến nữa, trái lại chuyển qua ý tiếp theo:
- Kế đó là mưu đồ cùng với dã tâm của liên minh tam viện và nhất ma như tiểu thí chủ thuật kể.
Tiểu Quặt phản bác lại:
- Chỉ có nhị viện liên minh, không phải cả ba.
Lão tủm tỉm cười:
- Thoạt nghe thì ai ai cũng nghĩ chỉ có hai. Nhưng kỳ thực, nếu như Trác Viện chủ không vì tình cờ nhìn thấy trước tiểu thí chủ có thể trở thành bậc kỳ tài đương đại và giả như không do định mệnh an bài, khiến tiểu thí chủ dù còn nhỏ vẫn hóa thành phu phụ cùng một Trác Bách Hoa từng có nhiều tham vọng không kém, lão nạp xin đoan quyết chắc chắn phải xảy đến tam viện liên minh.
Tiểu Quặt hoài nghi:
- Nói như lão trượng chẳng hóa ra tiểu bối trở thành phu quân đều xuất phát từ mọi toan tính có lợi nhất của Trác Bách Hoa?
Lão trầm ngâm:
- Tuy nhận định đó mười phần có thể bảo đúng đủ mười nhưng lão nạp cũng xin nói thêm. Là Trác Bách Hoa viện chủ dù sao cũng là nữ nhân, lại còn thật sự là một xử nữ ngọc tâm băng khiết. Vì thế việc chấp nhận một phu quân như tiểu thí chủ vẫn có thể đoan quyết là xuất phát từ chân tâm. Bởi tiểu thí chủ là nam nhân đầu tiên và duy nhất đã khiến trái tim lạnh lùng đầy toan tính của Trác viện chủ rung động.
Nói đến dây cũng chính lão chợt xua tay:
- Nhưng thôi, đừng bàn đến nữa. Vì đây là điều mà chỉ mai hậu, khi tiểu thí chủ thành nhân mới có thể hiểu một cách thấu đáo. Riêng về liên minh và mưu đồ hiện nay của nhị viện và nhất ma, lão nạp nghĩ, dù không có tiểu thí chủ thì trước sau gì đồng đạo khắp võ lâm cũng biết. Khi đó, tự đồng đạo võ lâm sẽ lo liệu cách để tiêu trừ.
Tiểu Quặt chợt thất vọng:
- Lão trượng dù thoái ẩn võ lâm đã gần mười năm thì vẫn mặc nhiên là người võ lâm. Lẽ nào lão trượng có thể bình thân, bảo cứ để võ lâm đồng đạo tự lo liệu cách tiêu trừ?
Lão thở dài:

- Vậy ý tiểu thí chủ là thế nào?
Tiểu Quặt xoay chuyển ý nghĩ:
- Người võ lâm phải lo chuyện võ lâm. Và càng là người có thiện chí, có năng lực thì càng không thể thoái thác, bảo chuyện này là chuyện đã có nhiều người khác thực hiện thay. Nếu ai ai cũng có suy nghĩ tương tự, thử hỏi tình thế võ lâm rồi sẽ như thế nào, khi chẳng ai chịu đứng ra gánh vác và cùng nhau tiêu trừ tai họa?
Lão chợt hỏi:
- Tiểu thí chủ cứ nói như thể muốn đứng ra tự xoay vần cục diện? Không phải chỉ vì muốn báo thù cho Trác viện chủ mà thôi ư?
Tiểu Quặt bỗng thấy bứt rứt không nên:
- Tiểu bối tự biết bản thân không đủ lực. Nhưng cứ thế này mà suy, tiểu bối nếu muốn báo thù thì phải đối đầu họ và diệt được họ thì cũng là báo thù. Cứ thế, nếu nhất ma có quan hệ với liên minh thì nhị ác, tam quỷ, tứ yêu vì cùng là một giuộc, tránh sao được chuyển mã tầm mã ngưu tầm ngưu? Vậy thì sẽ đến lúc tiểu bối cũng đối đầu thêm những nhân vật này. Và xét đi xét lại, tất cả đều là ác nhân. Vậy thì suy cho cùng, có lẽ số của tiểu bối là vậy, dù muốn dù không cũng phải cùng bọn ác nhân đối đầu. Chao ôi, thật quả đúng như lời lão trượng vừa bảo, tiểu bối quả là không biết tự lượng sức mình, toan một mình đứng ra xoay vần cả cục diện. Thật hổ thẹn.
Lão bỗng nghiêm mặt:
- Thật đáng quý thay một hào khí chỉ bậc quân tử tâm can khí đởm mới có. Sao tiểu thí chủ lại tự ti, cho là hổ thẹn?
Tiểu Quặt liền nhìn lão:
- Sao lão trượng bảo đừng hổ thẹn?
Lão ngần ngại gật đầu:
- Lão nạp e đó là sự thật.
Tiểu Quặt điếng người:
- Chỉ vì thế, lão trượng không thể quyết định nhận hay không nhận lời giúp tiểu bối hoàn thành sở nguyện là báo thù cho phu nhân?
Lão miễn cưỡng đáp lời:
- Thật tiếc cho tiểu thí chủ đã nhờ phúc phận hơn người nên không những không bị hiện tượng Quang Hội Chiếu hủy diệt, trái lại còn thủ đắc một vài bản lãnh có thể bảo sẽ khiến bao người thèm khát, ước mong được như thế. Nhưng dù vậy, chuyện giúp tiểu thí chủ luyện công phu là điều thiên nan vạn nhất, tột cùng khó và vị tất thành công.
Tiểu Quặt mơ hồ có tia hy vọng.
- Nói như thế chuyện đó vẫn có cách bổ cứu, cho dù cơ may thành

công chỉ là vạn nhất?
Lão gật gù:
- Tiểu thí chủ rất thông tuệ, có thể nghe một hiểu đến mười, càng khiến lão nạp càng gần gũi càng phát sinh hảo cảm. Quả thật cũng có cách. Đó là tiểu thí chủ nếu cùng lúc được hai cao nhân có bản lãnh thượng thừa, nghĩa là cả hai phải là nội gia đại cao thủ, đồng thời họ phải đồng loạt thi thố diệu thủ, dùng nội lực bản thân giúp tiểu thí chủ từ đại huyệt Đan Điền, cùng một lúc xung phá nhị quan khai thông chỗ bế tắc hiện vẫn làm mạch Nhâm, Đốc không thể dẫn lưu nội kinh, chỉ phương cách đó là duy nhất khiến tiểu thí chủ có thể luyện công như bao người bình thường khác.
Tiểu Quặt khẩn thiết nhìn lão:
- Lão trượng là bậc kỳ nhân, biết bay như chim, có thể lên xuống một vực thẳm sâu trăm trượng tùy theo ý muốn. Như vậy bản lãnh của lão trượng dù có vài ba nội gia cũng không thể sánh bằng. Mong lão trượng mở lượng từ bi, thành toàn cho tiểu bối. Và để đền đáp, sau này lão trượng có bảo tiểu bối làm gì cũng được, dẫu phải chết tiểu bối cũng chằng từ nan.
Lão bỗng phì cười:
- Đúng là lời ngây thơ chỉ có thể thốt ra từ miệng tiểu thí chủ vừa còn hôi sữa không am hiểu tí gì về công phu võ học. Vì thật ra bản lãnh như lão nạp nếu có chút nào tự phụ thì chỉ dám thừa nhận bản thân mới là một trong hai nhân vật nội gia đại cao thủ như vừa nói. Đâu dám cao ngạo, tự sánh với những vài ba nhân vật như thế? Nhưng mà thôi, vẫn có câu “có tận nhân lực mới trị thiên mệnh.” Nghĩ cũng cảm thấy hoài phí nếu để một bậc kỳ tài tương lai như tiểu thí chủ phải cam cảnh mãi mãi mai một. Được, lão nạp sẽ thử giúp tiểu thí chủ một phen. Còn thành bại hay không xin hãy tùy theo mệnh trời.
Tiểu Quặt cả mừng vội sụp người toan hành lễ. Nhưng lão lại phất ra một làn gió nhẹ, ngăn Tiểu Quặt lại:
- Tiểu thí chủ chớ quá vội vàng hành lễ bái sư. Vì lão nạp chỉ sẽ nhận một khi đã giúp và giúp thành công. Còn nhỡ bại, a… có lẽ đây là thiên ý, hai chúng ta không có duyên sư đồ.
Tiểu Quặt áy náy:
- Nhưng hành lễ đáp tạ, để tỏ lòng cảm kích, không lẽ nào lão trượng cũng không nhận?
Lão cười thành tiếng, rất thích thú:
- Tiểu thí chủ quả hãy còn thơ ngây. Vì để đáp tạ chỉ cần nói một lời là đủ. Còn hành lễ như tiểu thí chủ muốn tiến hành, đấy là lễ bái sư, minh định danh phận sư đồ một cách danh chính ngôn thuận. Thôi

nào, cứ ngồi yên đấy, như Tống Thanh Đạt từng bảo tiểu thí chủ ngồi. Tự lão nạp sẽ biết cách xoay sở.
Cũng giống như độ nào Tiểu Quặt ngồi trước Điền Phương, Tống Thanh Đạt và Trác Bách Hoa, lần này thì ngồi đối diện Tiểu Quặt chính là lão Bất Tri Nhân kỳ bí. Lão cũng áp hai tay lão vào hai tay Tiểu Quặt.
Được một lúc lão thu về và lắc đầu ngồi im ngẫm nghĩ. Sau đó lão áp cả hai tay vào chỗ bụng dưới của Tiểu Quặt:
- Lão nạp có ý định dốc toàn bộ chân khí vào đại huyệt Đan Điền của tiểu thí chủ, rồi từ đó mạo hiểm xung phá lần lượt nhị quan. Nếu có cảm thấy bất ổn hoặc đau, tiểu thí chủ hãy cố gắng chịu đựng. Được chứ?
Tiểu Quặt vừa gật đầu liền nghe lão khẽ cất tiếng nạt:
- Nhập!
Lập tức ở đầu mé bên trong và phía vùng bụng dưới của Tiểu Quặt liền xảy ra hiện tượng cuộn xoắn. Nguyên nhân là diễn ra hiện tượng này là từ một quả cầu, thoạt đầu nhỏ, sau lớn phình ra, ắt là quả cầu bằng khí và vì nó luôn xoay tròn nên tạo cho Tiểu Quặt cảm giác là quả cầu khí đang cuộn xoắn.
Rồi như biết đến lúc nào đó là đủ, lão Bất Tri Nhân kỳ bí một lần nữa lại nạt khẽ:
- Khai!
Tiểu Quặt nhìn lão và nhận thấy ngay lão đang có nét mặt trầm lắng sâu đọng và nhất là khẩn trương. Cùng lúc đó quả cầu khí trong người Tiểu Quặt cũng lồng lộn khuấy đảo, khiến suýt nữa Tiểu Quặt thấy kinh hồn vía.
Chợt, cũng lúc này, Tiểu Quặt nhờ đang nhìn lão nên phát hiện ở ngay phía sau lưng lão, bất thần có một bóng nhân ảnh từ đâu đó phía dưới vực, thầm lặng nhô lên.
Thoạt ngỡ đó là Trác Bách Hoa hồi sinh hiện hình nhưng Tiểu Quặt lập tức gạt bỏ ý nghĩ đó ngay vì nhớ lại nơi đây không phải là huyệt khẩu Tiểu Quặt từng được Trác Bách Hoa liều mạng hy sinh đẩy cho bay vào. Trái lại đây chỉ là một miệng vực khác, cách vực sâu đã là nơi táng thân vĩnh viễn của Trác Bách Hoa bằng một dãy núi đá với một thạch môn dẫn xuyên qua, như Tiểu Quặt từng nhận biết. Nghĩa là bóng nhân ảnh đang thầm lặng nhô lên từ từ không thể nào là Trác Bách Hoa.
Không phải là Trác Bách Hoa tức thị bóng này phải là một nhân vật khác. Đồng thời, sự xuất hiện thầm lặng của nhân vật này chỉ có thể khiến Tiểu Quặt hiểu, đó là không muốn lão Bất Tri Nhân phát hiện.

Tại sao lại thế?
Tiểu Quặt đang nghi hoặc tự hỏi thì bóng nhân ảnh nọ đã hiện nguyên hình. Là một người dường như cố tình che kín toàn thân bằng một lớp lụa màu trắng bó sát toàn thân hình, kể cả diện mạo.
Tại sao phải giấu mặt?
Một lần nữa Tiểu Quặt đang tự hỏi như thế thì bóng trắng đó chợt nhè nhẹ vươn tay với một ngón tay chỉ thẳng, từ từ đi về phía sau lưng lão Bất Tri Nhân. Và lúc này, đôi mắt của bóng trắng như cố tình nhìn thẳng vào Tiểu Quặt.
Tiểu Quặt động tâm, đoán biết ngay bóng trắng muốn dùng thứ võ học gì đó tương tự Thiên La Chỉ của Trác Bách Hoa để ám hại lão Bất Tri Nhân nhưng sợ Tiểu Quặt nếu hô hoán thì hỏng việc, nên cứ dõi mắt nhìn từng diễn biến trên nét mặt Tiểu Quặt.
Phải đánh động cho lão Bất Tri Nhân biết để đề phòng, sau cùng là để đối phó. Tiểu Quặt vì có suy nghĩ đó nên bề ngoài tuy cố tỏ vẻ bình thản không nháy mắt cũng không nói gì nhưng trong thâm tâm thì hết sức lo lắng xen lẫn bồn chồn không yên.
Ngón tay chỉ của bóng trắng cứ từ từ vươn đến, không bao lâu nữa có thể sẽ chạm vào lưng lão Bất Tri Nhân.
Biết có thể không kịp, Tiểu Quặt đành nhắm mắt lại. Nhưng bất thần Tiểu Quặt chồm đến, xô lão Bất Tri Nhân ngả nghiêng, đồng thời cũng mở to hai mắt, nhìn cho kỹ và lấy một bên thân hứng đỡ ngón tay chỉ của bóng trắng đang chọc đến rất nhanh. Tiểu Quặt còn quát thật to:
- Có kẻ ám toán. Lão trượng mau đề phòng.
Diễn biến xảy ra nhanh và kết thúc cũng nhanh. Lão Bất Tri Nhân lăn người một vòng sau đó thì thần tốc đứng bật dậy và chỉ kịp nhìn thấy bóng trắng sau khi chỉ có thể điểm huyệt ngón tay vào Tiểu Quặt liền xoay người vừa cười vừa tự nhảy luôn xuống đáy vực:
- May cho lão đấy, Tuệ Quang. Nhưng Dương Thế Tôn này một khi quyết báo thù phục hận thì dù lão có ẩn lánh ở đâu cũng không mong thoát được mãi. Giờ thì tạm cáo biệt. Ha ha.
Lão Bất Tri Nhân lập tức chồm người nhìn xuống vực và tự lẩm bẩm:
- Dương Thế Tôn? Không lẽ nào y? Thật không tin được.
Tiểu Quặt đã lồm cồm ngồi dậy và bây giơ cũng nghiêng đầu nhìn xuống vực, không thấy bóng trắng đâu:
- Đấy là Dương Thế Tôn, lão trượng ngay lần đầu gặp mặt có đặt nghi vấn với tiểu bối? Nhưng sao y biết lão trượng ở đây để bất ngờ xuất hiện tầm thù? Tín danh của lão trượng là Tuệ Quang?
Lão quay lại cười thật gượng với Tiểu Quặt.

- Tiểu thí chủ quả thật không bị chút tổn hại nào? Tuệ Quang này lần đầu tiên phải có lời đa tạ là nhờ tiểu thí chủ nên vẫn chưa đến nỗi phải mất mạng.
Tiểu Quặt cũng quay lại theo lão Tuệ Quang:
- Vì là thù nhân nên Dương Thế Tôn cũng có thể bay từ dưới vực thẳm lên như lão trượng? Y xuất hiện vừa đột ngột vừa quá nhẹ nhàng, khiến tiểu bối chỉ còn mỗi cách duy nhất đó để cảnh báo cho lão trượng biết. Cũng may lão trượng vẫn bình anh vô sự. Nếu không, tiểu bối sẽ hết sức áy náy vì dường như do sự xuất hiện ở đây của Trác Bách Hoa nên thù nhân của lão trượng cũng tình cờ xuất hiện.
Lão Tuệ Quang giật mình:
- Không lý do nào sự việc lại xảy ra như lời tiểu thí chủ vừa buột miệng nói?
Tiểu Quặt không hiểu:
- Chao ôi, lẽ nào lão trượng nghi ngờ, bảo chính tiểu bối đã đưa đường dẫn lối cho Dương Thế Tôn có có hội tìm ra nơi lão trượng ẩn cư?
Lão ngồi phệt xuống và xua tay:
- Lão tuyệt đối không nghi ngờ tiểu thí chủ. Nhưng sự việc có thể đã xảy ra như thế này…
Chờ nghe lão giải thích xong, Tiểu Quặt kinh tâm hỏi:
- Dương Thế Tôn có bản lãnh cao minh đến như thế sao? Dám lẳng lặng bám theo và không ngại cho dù có phải cùng Cưu U, Địa Tuyệt và nhất ma đối đầu? Và vì có mưu đồ chiếm đoạt kho tàng của Tề Thạch công, phổng tay trên Nam Cung Hoàng, Tống Thanh Đạt và Âm Ma Kiều Đại Mỹ. Dương Thế Tôn nhờ có bản lãnh thám sát mọi nơi quanh đây nên tình cờ tìm thấy lão trượng, nhân đó suýt nữa đoạt mạng lão trượng để báo thù?
Tuệ Quang cau mày:
- Chỉ có thể hiểu theo cách đó mới giải thích được lý do vì sao chổ ẩn mặt lánh đời của lão nạp vô tình bị đối phương phát hiện.
- Đối phương? Có vẻ như lão trượng không còn tin nhân vật vừa rồi chính là Dương Thế Tôn như đã tự xưng?
Tuệ Quang gật đầu:
- Dương Thế Tôn tuy hận sâu thù cay lão nạp nhưng quyết không là hạng người vừa giở trò ám toán vừa che đầu giấu mặt. Trái lại y rất quang minh lỗi lạc và tiểu thí chủ có thể hiểu rõ về y nếu chịu khó nghe lão nạp kể lại một câu chuyện đã xảy ra cách đây mười năm. Là thế này…

Trận thư hùng giữa hai đại cao thủ, một là Dương Thế Tôn và một là thần tăng đại cao thủ Thiếu Lâm phái Tuệ Quang lại một lần nữa hiện qua từng lời kể của lão Bất Tri Nhân.
Nghe xong Tiểu Quặt hoảng sợ:
- Hóa ra lão trượng chính là thần tăng Thiếu Lâm phái, pháp hiệu Tuệ Quang? Ôi, tiểu bối thật bất kính.
Thần tăng Tuệ Quang cười buồn:
- Nhưng lão nạp đã lánh đời, lánh xa cả nhân thế, thật thẹn không dám nhận là thần tăng.
Tiểu Quặt vội hỏi:
- Vì sao phải thế một khi chính thần tăng đã tận lực vì võ lâm, diệt trừ Dương Thế Tôn cùng những tham vọng muốn dương danh thiên hạ của y?
Thần tăng thở dài.
- Tiểu thí chủ vẫn nhớ phần kết thúc trong câu chuyện lão nạp vừa kể?
Tiểu Quặt nhớ lại:
- Phải rồi. Trận thư hùng đó lẽ ra chỉ là một hội ước song phương nhưng cuối cùng tất cả mọi nhân vật võ lâm đều xuất hiện, thần tăng hổ thẹn vì bị Dương Thế Tôn quy cho tội bội ước, do đó quyết lánh mặt lánh đời?
Thần tăng lắc đầu:
- Không hẳn chỉ có thế. Trái lại lão nạp cảm thấy thẹn vì nhận ra mọi hành động của mình đều bị họ thao túng, sắp đặt và có ý lợi dụng. Họ không đủ bản lãnh đả bại khi biết rằng trước sau gì từng người trong họ cũng lần lượt bị Dương Thế Tôn khiêu chiến quyết phân cao thấp thắng bại. Vì thế dường như họ đã ngấm ngầm bàn định, cố ý chỉ để mình lão nạp đứng mũi chịu sào. Họ còn bảo, chỉ cần lão nạp hoặc thắng, hoặc thuyết phục Dương Thế Tôn từ bỏ ý định gây khó xử và phiền toái, họ sẽ có cách thu xếp ổn thỏa để Dương Thế Tôn thỏa mãn vì được lưu danh hậu thế. Nào ngờ đó chỉ là những lời giả dối. Và lão nạp chỉ nhận thức được sự thật khi quá muộn, đó là lúc họ hợp lực, quyết đả tử Dương Thế Tôn, bất chấp họ Dương khi đó đã bị lão nạp đả bại, phế bỏ hai trong bát đại kinh mạch, khiến họ Dương chỉ còn biết cam cảnh chịu chết.
- Dùng thủ đoạn này chỉ để đối phó với một người, Dương Thế Tôn đã phạm tội đáng phải chết như thế sao?
Thần tăng cười nhẹ:
- Tội của họ Dương là toan dám ngoi lên từ hạng vô danh, lại còn đòi ngang bằng với các võ phái vang danh vẫn có. Kỳ dư theo lão nạp,

Dương Thế Tôn chưa gây ra tội ác nào đáng phải chịu kết cục bi thảm như thế.
Tiểu Quặt giật mình:
- Vậy sao Thần tăng cứ tuân theo lời họ, vô tình đẩy họ Dương vào thảm tử?
Thần tăng bùi ngùi nhớ lại:
- Y rất cao ngạo, từng tuyên cáo sẽ đả bại bất kỳ ai dám nhận lời cùng y phân tài cao hạ. Y còn lập thệ, nếu bại y sẽ thoái ẩn, nhân đó sẽ khổ luyện tiếp công phu, cho đến kỳ y đạt mức võ học thiên hạ đệ nhất nhân mới thôi. Thử hỏi, ai nghe thế không ngại, sợ có ngày y chiếm được ngôi cao và sẽ tha hồ thao túng võ lâm thì sao? Vì thế mới xảy ra chuyện lão nạp đứng ra nhận lời khiêu chiến.
Tiểu Quặt cảm thấy xót xa và hoang mang:
- Dương Thế Tôn chết quá thảm, một kết cục lẽ ra không xảy ra nếu đừng có chuyện mọi người xuất hiện hợp lực đả tử. Vậy thì ai có lợi trong diễn biến này? Và vì sao nhân vật vừa ám hại thần tăng lại cố tình tự xưng là Dương Thế Tôn?
Thần tăng lo lắng:
- Nhận biết rõ lão nạp là Tuệ Quang, ắt y đã lẻn nghe từng lời đối thoại giữa lão nạp và tiểu thí chủ. Chính vì biết lão nạp đang dồn toàn bộ chân khí qua tiểu thí chủ nên y mới thừa cơ hội lẻn hạ thủ nhân lúc lão nạp bất phòng. Điều này chứng tỏ y là người rất quen, biết rõ và ngại thân thủ bản lãnh của lão nạp. Không lẽ chuyện xảy ra mười năm trước đối với Dương Thế Tôn thoạt tiên là đem lại lợi ích cho y? Đồng thời hiểu sâu xa hơn y cũng là nhân vật giật dây tất cả mọi người? Nếu như vậy, nhỡ kho tàng của Tề Thạch công lọt vào tay y, có thể hiểu đây là đại họa khó lường cho võ lâm, cho toàn thể thiên hạ?
Tiểu Quặt kinh hãi:
- Vậy phải ngăn y lại, nhất là không để kho tàng lọt vào tay y?
Thần tăng chợt gật đầu:
- Người võ lâm phải lo chuyện võ lâm. Tiểu thí chủ tuy còn nhỏ nhưng lúc nãy có lời khiến lão nạp chợt thức ngộ. Được rồi, lão nạp cho dù buồn phiền về chuyện năm xưa, buồn cả bổn phái Thiếu Lâm nên mới tìm đến đây lánh đời, nhưng nhờ đó lại tình cờ phát hiện trước kho tàng của Tề Thạch công. Vậy thì chuyện ngăn cản, không để kho tàng vô giá này lọt vào tay y đành do lão nạp đảm đương. Riêng chuyện dò xét y là ai và phải nghĩ cách đối phó y thế nào, có lẽ đành trông mong vào tiểu thí chủ.
Tiểu Quặt thất kinh:

- Phó giao cho cho tiểu bối? Điều này là không thể một khi tiểu bối kể như mãi mãi không thể luyện công phu.
Thần tăng thở ra nhè nhẹ:
- Chớ quên câu "tận nhân lực mới tri thiên mệnh." Huống hồ vì lúc nãy chuyện xảy ra quá đột ngột, lão nạp tuy có dốc truyền chân khí vào Đan Điền của tiểu thí chủ nhưng lại mất đi cơ hội thu hồi. Do vậy, cho dù tiểu thí chủ tạm thời chưa thể luyện công nhưng hiện này ngẫu nhiên đã hưởng dụng từ lão nạp gần một giáp tý nguyên khí công phu tu vi, là một nội lực ngang bằng một nội gia đại cao thủ. Vì thế…
Tiểu Quặt kêu hốt hoảng:
- Sao lại thế? Vậy thì oan uổng cho thần tăng quá? Xin thần tăng mau mau thu hồi.
Thần tăng mỉm cười từ hòa:
- Tất cả đều do thiên ý. Vả lại dù muốn thu hồi, với Đan Điền đại huyệt bị cách ly nhị mạch như tiểu thí chủ, phải chi lúc nãy lão nạp đang truyền vào còn có thể thu lại. Bây giờ vì đã gián đoạn, lão nạp đành chịu, không thể thu hồi.
Đoạn thần tăng xua tay:
- Hãy giữ kín điều này cho một mình bản thân tiểu thí chủ, vì nếu để lộ, nhân vật lúc nãy một khi biết, ắt sẽ quay lại và ung dung hạ thủ lão nạp.
Tiểu Quặt vội hứa:
- Vì an toàn cho thần tăng và cũng là an toàn cho cả một kho tàng thần tăng đang trấn giữ, Dương Cần này xin lập thệ quyết không để lộ.
Thần tăng gật đầu hài lòng:
- Chúng ta vì vô duyên nên không thể có danh phận sư đồ. Thôi thì nên chia tay, vạn chúc tiểu thí chủ gặp thêm nhiều hạnh ngộ may mắn. Hãy đi đi và cần thiết quên luôn địa điểm này. Được chứ?
Tiểu Quặt ngầm ngùi chia tay:
- Nếu sau này, khi có cơ hội, tiểu bối có thể quay lại chỉ để vấn an thần tăng?
Thần tăng đáp ứng:
- Nhưng chí ít phải một hai năm nữa? Tiểu thí chủ hãy hứa như thế.
Tiểu Quặt cũng đáp ứng:
- Được, tiểu bối xin hứa. Bảo trọng.
Tự hiểu thần tăng Tuệ Quang kể như không còn đủ bản lãnh để giúp bay lên khỏi vực. Tiểu Quặt đành dựa vào sức lực bản thân, bám vào vách đã, leo lên dần.

Từ đó nhìn xuống, Tiểu Quặt thấy bóng dáng thần tăng Tuệ Quang nhỏ dần sau cùng khuất hẳn.
* * *
Sau nhiều ngày vượt đèo lội suối và băng rừng với vật thực độ nhật chỉ toàn là quả rừng cùng nước ao hồ, sông suối, đến hôm nay Tiểu Quặt dần kiệt sức lực.
Tuy vậy, khi gặp phải một quả đồi chắn ngang, Tiểu Quặt vì ngại đi vòng quá xa nên vẫn liều lĩnh quyết vượt núi.
Đang bước đi với chân thấp chân cao, Tiểu Quặt bỗng phát hiện có một người đột ngột chắn lối với câu hỏi thật cao ngạo:
- Sao người chỉ đi một mình? Còn một cao nhân nữa đâu, sao không thấy?
Tiểu Quặt kinh nghi nhìn kẻ đó, một nhân vật tuy có diện mạo thoạt nhìn đã ưa nhưng vì có cách cười cao ngạo khiến cho gương mặt vụt thoát ra vẻ độc ác. Tiểu Quặt hỏi ngược lại:
- Tiền bối đã gặp tiểu bối hồi nào? Sao biết tiểu bối lẽ ra không chỉ đi một mình?
Tiểu Quặt gọi kẻ đó là tiền bối vì y phải có niên kỷ ngoại ngũ tuần. Ắt hẳn vì ỷ trượng vào tuổi cao nên kẻ đó vẫn cao ngạo:
- Ngươi nên đáp lời ta, hơn là hỏi người lại chỉ tự chuốc khổ vào thân mà thôi.
Tiểu Quặt mệt mỏi, đành đứng nghỉ lưng vào một khối đá to bên cạnh:
- Nếu tiền bối muốn hỏi về viện chủ Thiên La viện, thật đáng thương, phu nhân của tiểu bối đã lâm nạn ngộ tử, cách đây đúng mười hai ngày.
Kẻ đó cau mặt, sau đó bĩu môi:
- Chuyện ngươi và Trác Bách Hoa kết thành phu phụ, ta tuy có nghe nhưng chỉ ngỡ là chuyện đùa. Không lẽ là có thật?
Tiểu Quặt không chút ngượng ngập:
- Có thật thì sao? Nếu tiền bối không còn gì để hỏi, thật thất lễ, tiểu bối cần sớm vượt qua đỉnh núi này nên không thể hầu chuyện lâu hơn.
Kẻ đó chợt đề xuất:
- Ngươi cần vượt qua đỉnh núi? Để làm gì? Nếu không cảm thấy ngại, ta cũng có chuyện cần vượt qua, hay là để ta đưa người cùng đi cho nhanh? Chúng ta sẽ vừa đi vừa đàm đạo.
Trác Bách Hoa từng dặn, đừng tin ai ngoài bản thân và tin Trác Bách Hoa. Nay Trác Bách Hoa đã chết, Tiểu Quặt chỉ còn biết tin vào bản thân mà thôi.

- Tiểu bối thật không dám làm phiền. Huống hồ tiểu bối cũng không có gì phải vội.
Nhưng chỉ vút một cái, kẻ đó đã lao đến chộp gọn Tiểu Quặt vào tay, nhân đó lấy tay điểm vào Tiểu Quặt vài lượt.
Vì đã biết đây là thủ pháp gì, Tiểu Quặt giận dữ kêu:
- Sao tiền bối đột nhiên điểm huyệt đạo, chế ngự tiểu bối?
Kẻ đó vẫn giữ Tiểu Quặt trong tay:
- Ta được biết ngươi có tấm thân chẳng ngại đao thương, hóa ra điểm huyệt ngươi quá dễ. Thế nào, người cần vượt đỉnh núi để làm gì?
Tiểu Quặt rất kinh ngạc về những am hiểu của đối phương:
- Vì sao ngươi biết ta có bản lãnh đó?
Một đầu vai của Tiểu Quặt liền đau nhói:
- Cùng lắm ngươi chỉ được xưng tiểu bối với ta. Nếu còn tỏ ra vô lễ, ngươi có tin ta sẽ bẻ gãy tay ngươi đến tận đây không?
Tiểu Quặt cười khinh khỉnh:
- Uy hiếp người chỉ dựa vào bản lãnh nên hạ thủ. Ngươi bẻ đi, thử xem ta có chút nào nhăn mặt, hoặc nhíu mày chăng? Đừng dọa ta như dọa trẻ chỉ mới lên ba?
Kẻ đó biến sắc, mắt bắn ra tia hung dữ:
- Ngươi nghĩ ta không dám?
Tiểu Quặt chấn động, đâu biết chừng đối phương là kẻ dám nói dám làm:
- Ta vượt núi là để vượt núi, không có mục đích gì rõ rệt. Đủ chưa? Xin hãy để ta đi.
Kẻ đó cười lạnh:
- Để ngươi đi? Đâu dễ như thế khi ngươi vì chưa thấy quan tài nên chưa sa lệ, dám dùng cách này đáp toan hí lộng ta. Đành phải cho ngươi nếm chút lợi hại vậy. Hừ!
"Cạch."
Tiểu Quặt vụt nghiến răng mặc dù đã lấm tấm xuất hạn, chỉ để đừng thốt lên tiếng đau do vừa bị đối phương vặn trái tay tả đến gãy lặt lìa.
Nhìn Tiểu Quặt, kẻ đó cười mũi:
- Trông vào hai mắt, ta biết ngươi đang cố nhịn đau. Thế nào, đâu phải cứ tấm thân đao thương bất nhập là người không bị bẻ trật các? Nói mau, ngươi định vượt qua núi để làm gì?
Tiểu Quặt tóe tia nhìn căm phẫn:
- Ta đã đáp thật, ngươi không chịu tin. Vậy theo ý ngươi vì sao ta vượt núi? Ắt hẳn chỉ đáp theo như thế ngươi mới thôi hành hạ ta.
Ở sắc mặt kẻ đó thoáng xuất hiện sự hoài nghi kinh ngạc:

- Thế không phải ngươi vượt núi để gặp một nhân vật nào đó hoặc tuân lệnh một ai đó hay sao?
- Vậy theo ngươi, ai đã sai ta hoặc ta vượt núi để gặp gỡ ai?
Kẻ đó chuyển qua chộp tay vào đầu vai bên hữu của Tiểu Quặt:
- Ta đang hỏi ngươi đấy. Ai sai ngươi hay ngươi định gặp ai? Có phải nhân vật đó chính là Tuệ Quang?
Tiểu Quặt sửng sờ:
- Là ngươi? Kẻ cố ý lẻn hạ thủ thần tăng, sau đó tự xưng là Dương Thế Tôn? Chao ôi, sao ta không sớm nhận ra bản lãnh của ngươi chỉ giỏi lẻn hạ thủ người?
"Cạch."
Khớp vai còn lại của Tiểu Quặt cũng bị bẻ trật. Khiến hữu thủ bây giờ cũng lặt lìa đong đưa giống như tình trạng của cánh tay tả vừa rồi.
Kẻ đó tủm tỉm cười:
- Ta không ngại thừa nhận việc ngươi vừa gọi đúng tính danh ta là Dương Thế Tôn. Vì đây là điều ngươi sẽ mãi mãi chẳng còn cơ hội nào cho bất luận ai đó biết đã gặp thấy Dương Thế Tôn ta vẫn còn tại thế. Ngươi sắp phải chết, bất luận thế nào cũng phải chết. Trừ phi ngươi ngoan ngoãn cho ta biết lão Tuệ Quang hiện đang ở đâu? Và vì sao lão phá hủy nơi duy nhất có thể giúp ta tiến vào đồng thời, chiếm hưu kho tàng Tề Thạch công? Có phải lão đang chờ ngươi ở phái bên kia núi?
Tiểu Quặt thầm bàng hoàng và tự hiểu hết những gì đối phương vừa nói. Kể cả hiểu luôn những gì đối phương không tài nào hiểu, trừ phi được chính Tiểu Quặt mở miệng giải thích. Nhưng không chỉ không giải thích, Tiểu Quặt còn hể hả dọa nạt ngược lại:
- Hóa ra vì nghĩ ta đi cùng thần tăng nên ngươi cứ vặn hỏi sao ta chỉ đi một mình? Giết ta đi, loại người vô sỉ độc ác. Vì ta không thể luyện công phu, chỉ là hạng vô dụng nên thần tăng đi theo ta hoặc mang theo ta làm gì, chỉ càng khiến thần tăng chậm lô trình, phí thời gian trong việc truy tìm và diệt trừ người? Hãy giết ta đi và sau này đây cũng là kết cục tương tự dành cho ngươi.
Mặt kẻ nọ biến đối, có giận, có lo lắng và cũng có cả sự bồn chồn nôn nóng.
- Lão phá hủy kho tàng là để truy tìm ta? Lão nôn nóng muốn sớm nhìn Dương Thế Tôn ta bị diệt trừ sao? Thiếu Lâm thật to gan. Kể cả ngươi cũng thế. Chỉ thật to gan mới dám bảo ta cứ giết ngươi. Được, ta sẽ cho ngươi toại nguyện. Đừng nghĩ tấm thân trời ban có thể giúp ngươi không bị sát hại. Xem đây.
Đối phương chỉ cần một cái quẳng nhẹ là Tiểu Quặt lập tức té ngã

lăn dài theo triền núi, một đoạn đường dốc mà bản thân Tiểu Quặt đã mất gần một nửa ngày trời mới lê được chân đến tận đây.
Tiểu Quặt bị ngã lăn, chỉ có thể dựa vào đôi chân để tùy lúc hoặc buông xuôi hoặc choi vào từng khối đá cứ luân phiên xuất hiện trên quãng đường.
Tiểu Quặt lăn ào ào xuống. Tiểu Quặt cố thực hiện cho bằng được điều đó chủ yếu chỉ là giữ cho phần đầu, muốn ngã sao thì ngã miễn đừng va vào đá. Vì nếu để va mạnh, đầu là phần cơ thể duy nhất được Tiểu Quặt không hưởng dụng được bản lãnh đao thương bất nhập, đầu Tiểu Quặt ắt vỡ toan, kết quả là thảm tử.
Thân thể Tiểu Quặt mặc tình cả loạn vào đủ loại đá to, nhỏ, trơn, nhám. Cũng không thể quên từng bụi cây mọc hoang dại tình cờ xuất hiện làm Tiểu Quặt lăn tọt vào, sau đó sự càn quét vẫn cứ nhả Tiểu Quặt ra khỏi từng bụi cây để tiếp tục lăn mãi cho đến chỗ tận cùng của triền núi.
Lúc bị dừng, phần thì kiệt sức, phần thì đau đớn ngỡ suýt ngất, nên Tiểu Quặt đành nằm yên bất động. Cũng đúng lúc này, từ trên cao tràng cười độc ác của đối phương, một lần nữa lại vang vọng xuống.
- Ai bảo ta không thể lấy mạng một kẻ có tấm thân kỳ diệu như người? Không những thế, ta còn có cách hủy diệt hoàn toàn thi thể của ngươi là khác. Hãy xem cách đó là thế nào. Ha ha…
Tiểu Quặt vẫn nằm yên, vì dù có muốn động cựa cũng không thể.
Tiếng rào rào chợt xuất hiện. Tiếp theo đó là dài theo triền núi có nhiều thật nhiều những tảng đá theo nhau lăn ào xuống.
Tiếng đá lăn nghe như muôn vạn phi mã đang tung bờm đạp vó. Bụi cát theo đó tung bay mịt mù, phủ lấp dần chân núi là nơi Tiểu Quặt vì không thể tự mình nhích động nên cứ thế mãi mãi nằm yên.

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 14
Bởi lâm nạn hội ngộ cao nhân
Nhận thâm tình biệt ly thân phụ

Ngước mắt nhìn lên cao, Tiểu Quặt thấy xuyên qua lớp mái lá thấp lè tè có le lói một vài tia dương quang sáng nhấp nháy như những vì sao đêm.
Nhưng lúc này vì không phải là bầu trời đêm nên Tiểu Quặt tiếp đó

dễ dàng nhìn thấy một mái đầu nhăn nheo và bạc đang cắm cúi lúi húi làm gì đó khuất ở một góc thảo lư, nơi tỉnh lại Tiểu Quặt thấy bản thân đang nằm.
Tiểu Quặt dù cố ý không lên tiếng nhưng mái đầu bạc vẫn chầm chậm tiến lại gần, đồng thời nở nụ cười hài lòng với Tiểu Quặt.
- Ngươi may mắn chưa từng thấy. Tiếng núi lở nghe thật khiếp đảm, khiến ta dù ở đây, cách xa những năm dặm, vẫn nghe và rùng mình kinh hãi. Vì nghĩ đây là điềm dữ, bởi từ thủa nào đến giờ nơi này đâu xảy ra cảnh núi lở, nên ta lật bật vội đi đến xem thử. Chậc… đúng là ngươi gặp đủ điều may, toàn thân tuy sây sát nhưng không mất mạng. Bị đè tận dưới cùng nhưng nhờ tình cờ nằm lọt thỏm vào một kẹt đá nên chỉ bị trật khớp xương hai vai, kỳ dư muôn sự đều ổn, ngươi có biết ta phải mạo hiểm thế nào mới lôi được ngươi an toàn ra khỏi kẹt đá chỗ đó không? Chưa hết đâu, đưa được ngươi về đây là cả một kỳ công. Đồng thời ngươi lại thêm may mắn lần nữa là gặp được ta nhờ phần nào am hiểu y lý nên đã nắn lại hai khớp vai ngay khi ngươi hãy còn hôn mê. Giờ thì hãy cố chịu đựng. Đã đến lúc ta đắp dược thảo cho ngươi. Đau đấy, nhưng thà như thế hơn là để ngươi sau này vì không sớm chữa trị nên có thể bị lở loét khắp người. Hãy cố chịu đau nha.
Đầu thì bạc nhưng đôi tay vẫn khỏe khắn nhanh nhẹn. Và lão nhân thêm hài lòng vì không hề nghe Tiểu Quặt mở miệng kêu đau. Lão gật gù lùi lại để tự ngắm nhìn tuyệt tác của chính lão:
- Ngươi đúng là trang hảo hán. Vóc dáng vạm vỡ này chỉ cần thêm đảm lược nữa thì tha hồ nhịn đau nhưng quyết không kêu. Khá đấy tiểu tử. Giờ thì nói đi, ngươi là ai, sư phụ là ai? Từ đâu đến? Sao lại bất cẩn leo lên núi rồi lại để trượt ngã, vô tình gây ra một trận núi lở chưa từng có?
-…
Lão nhăn tít đôi mày, tiến lại gần và nhìn thật kỹ Tiểu Quặt:
- Ngươi tuy toàn mạng nhưng bị tổn hại kinh mạch? Đấy là lý do khiến ngươi không thể lên tiếng hay tự ngươi không muốn nói?
-…
Lão dùng đôi tay nhăn nheo tự xem xét lại toàn bộ kinh mạch của Tiểu Quặt:
- Quái lạ. Đan điền thì chứa tràn trề nội lực, nhưng để dẫn lưu khắp châu thân thì nhị quan do bị phong tỏa nên nhị mạch Nhâm, Đốc kể như bị cách ly. Quả là hiện trạng đừng nói là thấy, đến việc nghe cũng chưa bao giờ.
Đoạn lão bối rối lùi lại:

- Có lẽ vì thế nên ngươi không nói được? Nhưng cách lý giải này thật khiên cưỡng đến độ khó thể chấp nhận. Tuy vậy, ngươi đã không thể nói thì thôi. Chỉ hiềm một điều là từ nay về sau, chí ít cũng phải kéo dài độ năm bảy tuần trang, dù có ngươi bên cạnh nhưng đối với ta có khác nào không hề có. Bất quá có thêm ngươi vì như có một thi thể biết thở nên ta đỡ cô quạnh phần nào so với nhiều năm dài đã qua ta luôn sống ở đây một mình. Thôi ngươi cứ nằm tĩnh dưỡng, ngủ được cứ ngủ. Tự ta biết cách chăm soc ngươi. Còn nếu ngươi muốn tự chăm sóc, à… điều này phải đợi ít nhất ba bốn tuần trăng nữa, cho đến khi ngươi có thể tự cử động đôi tay. Thế nha.
Lão bước đi với mái đầu bạc lúc nào cũng cắm cúi lúi húi. Tương tự, Tiểu Quặt thì lại cứ thủy chung nằm yên, không cử động được là theo lời lão nhân vừa nói, không mở miệng phát thoại thì cũng có thể hiểu theo cách lão nhân vừa lý giải dù là khiên cưỡng.
Thời gian cứ thế trôi qua và càng lúc Tiểu Quặt càng nhìn nhận lão nhân quả là người không những biết cách mà còn rất tận tình chăm sóc. Mọi sinh hoạt của Tiểu Quặt, đều do một tay lão chăm lo, từ miếng ăn thức uống, đến từng giấc ngủ kể cả mọi sinh hoạt thường nhật khác. Đồng thời lão hay luôn độc thoại, nhưng chỉ là độc thoại mỗi khi lão xuất hiện cạnh Tiểu Quặt.
Có một lần lão lên tiếng lúc đang còn bón thức ăn cho Tiểu Quặt:
- Nhìn vào mắt, ta biết ngươi đang bị một tâm trạng gì đó tột cùng giằng xé. Hay là núi lở, không phải chỉ có một mình người lâm nạn? Có người cùng đi với ngươi và vì bị tan thịt thây nát thịt hoặc bị vùi lấp nên ta không thể nòa tìm thấy? Là ai thế? Ắt hẳn không thể là thê nhi vì ta xem rồi, dù diện mạo ngươi hiện đang bị cào nát nhưng ta đoán ngươi chưa đến đôi mươi, thế cho nên khó có thể đã lập gia thất? Hay là phụ mẫu ngươi, thúc bá ngươi? Hoặc chính sư phụ ngươi đang lâm nạn? Nhưng dẫu là ai cũng thế, ngươi đừng quá đau thương khiến tâm trạng không thảnh thơi. Cứ trông gương ta đây. Ta đang cô độc dù biết rằng vẫn còn có thê tử ắt từng mòn mỏi trông mong ta về. Nhưng vì ta chưa thể quay về nên đành cam chịu sống lẻ loi mãi nơi đây.
Có lẽ vì biết Tiểu Quặt chỉ có thể nghe nhưng không đáp được nên khi nói xong, cũng là lúc lão đã cho Tiểu Quặt ăn xong, lão nhẹ nhàng đỡ Tiểu Quặt nằm xuống:
- Ngủ đi, đừng áy náy vì được ta chăm sóc. Vả lại, chăm sóc ngươi cũng là dịp để ta được hưởng thụ tình phụ tử như đang chăm sóc cốt nhục của ta. Y nhỏ tuổi hơn ngươi, cũng phải đôi ba năm nữa y mới thành nhân. Chỉ sợ lúc đo, hoặc là ta không còn nhìn thấy y, hoặc có

nhìn thì y cũng khó lòng có được một tấm thân vạm võ như ngươi. Ngủ đi.
Độ hai tuần trăng sau, có một lần đang giúp Tiểu Quặt tắm gội, lão chép miệng:
- Có nội lực như ngươi lại không thể vận dụng, ta nghĩ thật là tiếc. Nhưng ta đồ rằng có lẽ ngay cả bản thân ngươi cũng không biết ngươi có nguồn nội lực sung mãn này. Vì nếu ngươi biết, tất nhiên ngươi cũng biết một loại tâm pháp nội công nào đấy. Và hễ có tâm pháp ắt ngươi cũng phải có một đòi hỏi vừa tự nhiên vừa cần thiết, là phải tọa công điều nguyên. Nhưng ta nào thấy ở ngươi có dấu hiệu muốn tự vận dụng và dẫn lưu nội lực? Từ đó mà suy, nội lực này hoặc do cao nhân trao truyền cho ngươi, hoặc vì ngươi vô tình phục đúng vật cực kỳ trần quý nên có. Vậy theo ta nghĩ, giá như ngươi biết tâm pháp nội công, rồi tự ngươi tọa công thúc đẩy chân lực theo tâm pháp đó. Ắt sẽ có lúc tự ngươi có thể xung phá nhị quan, tha hồ sử dụng chỗ nguyên khí sung mãn ngươi tình cờ có.
Sau khi tắm gội xong, lão phải cố sức lắm mới có thể đưa được Tiểu Quặt đến chỗ có ánh nắng để có được lớp da thịt săn chắc như lão từng giải thích. Và lần này lão thủ thỉ:
- Ta từng là một nhân vật võ lâm nhưng công phu bây giờ hầu như bị phế cả. Tuy vậy ta lại có một tâm pháp hết sức thượng thừa. Hay là ta truyền thụ cho ngươi? Để nếu ngươi muốn, hãy tự xung phá nhị quan không hiểu vì sao đã bị phong bế như ta từng nói. Thế nào?
Tiểu Quặt chỉ có thể giương ánh mắt kinh nghi nhìn lão.
Lão tự hiểu, nên gượng cười:
- Ngươi không tin cũng phải. Thế này vậy, để ta vắn tắt kể cho ngươi nghe một mẩu chuyện. Đấy là khi ta còn nhỏ, ắt chỉ có độ tuổi như ngươi bây giờ. Vì không được ai giáo huấn nên ta sinh đổ đốn, gây thành không biết bào nhiêu chuyện thị phi. Và đến lúc ta thành gia lập thất, tính nết ta có lẽ sẽ không bao giờ tay đổi nếu không vì một lần ta bị gã muội phu mắng cho là vô dụng, Ta giận quá, quyết tìm cách chứng tỏ bản thân không hề vô dụng như gã muội phu hống hách nhận định. Từ đó, ta nhờ quyết tâm nên bắt đầu đem về cho phu nhân ta ngày càng nhiều ngân lượng. Có một lần ta cũng đem ngân lượng về như thế, chợt ta phát hiện trong tay ta lúc đó bỗng có một quyển bí kíp võ công. Ta mừng quá, nghĩ đã đến lúc đổi thay số phận bèn tìm chỗ kín đáo luyện công. Và ngươi tin không, chỗ ngân lượng ta mang theo để chi dụng khi đến lúc hết nhẵn thì cũng là lúc ta luyện công xong quyển bí kíp đó. Ta liền hoan hỉ tái xuất giang hồ, quyết chưa thành danh thiên hạ thì chưa về gặp lại thê nhi. Đấy,

ngươi nghe cả rồi đấy. Và ta cho dù gặp số phận hẩm hiu, chưa nên danh nên phận thì công phu hầu như bị phế bỏ, nhưng vẫn có thể đoan quyết với ngươi một điều là công phu của ta lẽ ra đã có dịp trở thành và vô địch.
Lão càng nói càng cao hứng. Vì thế ngay khi dứt lời lão thuận tay chỉ vào từng bộ phận trên thân thể Tiểu Quặt.
- Để có thể vận dụng tâm pháp, ngươi cần am hiểu đầy đủ bộ vị của các kinh mạch và các huyệt đạo. Đây là nhưng huyệt thuộc Nhâm mạch… Đây là những khẩu quyết chỉ có ngươi biết cách dẫn lưu nội kình, gọi là tâm pháp nội công.
Lão rất nhẫn nại, vì không rõ Tiểu Quặt có kịp ghi nhớ hết hay không nên lão cứ lặp đi lặp lại thật nhiều lần những gì lão cho rằng Tiểu Quặt cần phải ghi nhớ đến thật làu thông.
Thêm một tuần trăng nữa trôi qua, lão chợt bảo:
- Ta có thể quả quyết với ngươi đã ghi nhận mọi điều bao lâu nay ta truyền thụ. Vì thế, đã đến lúc ta giải thích tường tận mọi ngữ nghĩa uyên thâm của tâm pháp, giúp ngươi thật thấu triệt. Hãy lắng nghe thật chuyên chú nào.
Lão nếu có là sư phụ hoặc có là thân phụ của Tiểu Quặt đi nữa thì vị tất còn có sự tận tâm nào hơn. Mà cũng lạ, lão nào có quan hệ gì với Tiểu Quặt nhưng cứ dốc túi truyền tuyệt nghệ, giải thích lại mọi biến ảo, uyên thâm của tâm pháp đã từng được lão lĩnh hội. Điều đó, khiến Tiểu Quặt không thể không nghi nan.
Và lão biết Tiểu Quặt nghi nan điều gì. Có một lần lão tự giải thích:
- Tự dưng ta càng chăm sóc càng cảm thấy mến luyến ngươi. Đến nỗi nhiều khi ta cũng tự hỏi và mãi đến dây ta mới tìm được lời đáp. Ngươi có tin rằng vẫn có người tự biết cái chết đã cận kề? Tiếc thay người đó lại là ta. Nhưng chừng nào chết thì ta không biết, âu cũng là lẽ tự nhiên. Vì nếu biết tường tận có khác nào ta có tài tiên đoán quá khứ vị lai. Ta không là bậc thần tiên, cũng không thể đoán biết số phận. Ta chỉ là người phàm và đương nhiên cũng có đầy đủ mọi cảm tính như người phàm.
Nhưng lời một chút, lão tiếp:
- Để ta nói thế này cho ngươi nghhe. Thứ nhất, ta không muốn thổ lộ thân phận cùng lai lịch với ngươi. Lý do, ngươi sẽ tự hiểu, chỉ ngay sau đây thôi. Đó là lúc ta nói thêm hai điều nữa cho ngươi nghe. Đây là điều thứ hai, ta cứu ngươi vì có một lần ta được một người cứu mạng. Dẫu vậy y vẫn quan tâm chăm sóc ta thật tốt. Ở đây ta có thể tiết lộ, đấy là ta không muốn thọ ân mãi của người đó, nên ngay khi có thể, ta liền lặng lẽ bỏ đi. Và cũng âm thầm như thế ta có lưu lại

cho người đó thứ tâm pháp bấy lâu nay ta đã cố chỉ điểm và truyền thụ cho ngươi. Còn điều cuối cùng là, nếu ta trước đây cũng với công phu tâm pháp này nhưng chưa thể dương danh thiên hạ chỉ vì số phận hẩm hiu thì ta thật tâm mong ràng sẽ có một ngày ngươi nhờ cũng tâm pháp này vang danh thiên hạ. Nhưng nhớ danh đó là của ngươi vì do ngươi bằng chân tài thực học đạt được. Khỏi phải biết ta là ai để lúc đó nói rằng nhờ có ta ngươi mới nên danh. Vậy thì ắt ngươi đã hiểu vì sao ta không bao giờ cho ngươi biết ta là ai.
Và lão đứng lên:
- Thôi, ngủ đi, và nếu muốn, vì lúc nãy ngươi đã có tám chín phần hồi phục, ngươi có thể tự bỏ đi như độ nào ta cũng đã hành động tương tự, cần gì biết đã thọ ân ai, thay vì thế, hãy thi ân nếu ngươi có cơ hội.
Lão bỏ đi, màn đêm cũng vừa buông xuống và đó là đêm đầu tiên Tiểu Quặt mất ngủ kể từ khi được lão đầu bạc cứu mạng.
Ba ngày sau, lần đầu Tiểu Quặt có thể tự ngồi dậy không cần lão giúp.
Không thấy lão đâu, Tiểu Quặt chậm bước đi tìm.
Cách gian thảo lư ọp ẹp của lão không xa, cạnh một dòng suối, tình cờ Tiểu Quặt nhìn thấy lão tay ôm ngực, mặt nhăn nhó, còn hơi thở thì khò khè, mắt nhắm chặt.
Tiểu Quặt đi nhanh đến, chạm nhẹ vào vai lão. Mở mắt ra, vừa nhìn thấy Tiểu Quặt, lão chấp chới đưa tay ra:
- Đưa ta… đưa ta quay về… nhanh!
Tiểu Quặt có thân hình cao to vạm vỡ, chỉ cần nhấc một cái là bồng được lão trên tay. Sau đó cũng chỉ với một vài hơi chạy cật lực, Tiểu Quặt đã nhẹ nhàng đặt lão nằm lên chỗ bấy lâu nay Tiểu Quặt luôn nằm.
Lão không muốn nằm. Trái lại, lão nghiêng người và với tay như cố tìm kiếm và nắm giữ vật gì đấy.
Thấy đã đến lúc lên tiếng. Tiểu Quặt hỏi:
- Lão trượng muốn tìm gì?
Tay lão đang với ra chợt buông thõng xuống và lão kinh nghi nhìn Tiểu Quặt:
- Ngươi… ngươi… Ta biết ngươi… ngươi có thể nói mà… Nhưng ngươi sao lại… A, ngươi chịu nói là… là tốt lắm rồi.
Tiểu Quặt khom người, nhấc cánh tay đặt trở lại người lão:
- Tiểu bối thật đắc tội. Quá hổ thẹn vì bấy lâu nay luôn nghi ngờ lão trượng. Còn lúc này, lão trượng làm sao vậy? Liệu tiểu bối có cách nào giúp đỡ?

Lão trượng lắc đầu:
- Ta đâu đã… đã quá già? Sao ngươi lại gọi ta như vậy? Còn bệnh trạng… của ta, ngươi không thể vận dụng nội công, có muốn… giúp ta cũng vô dụng.
Tiểu Quặt hoài nghi:
- Lão trượng…, à tiền bối bảo nếu muốn giúp, tiểu bối phải biết vận dụng công phu? Nhưng giả như mãi bây giờ tiểu bối mới thử luyện, liệu có quá muộn và không kịp giúp tiểu bối chăng?
Lão thở hắt ra:
- Kịp hay không… hãy còn tùy thuộc ở thiên ý.
Tiểu Quặt lập tức quả quyết:
- Tiểu bối sẽ tận lực, nhất định thế. Vì có lời nói "tận nhân lực mới tri thiên mệnh."
Dứt lời, Tiểu Quặt vội tìm chỗ ngồi tọa công, quyết vận dụng theo tâm pháp của lão, tự xung phá nhị quan bị phong bế, để có thể dẫn lưu chân nguyên, đưa nguồn nội lực từng được thầntTăng Tuệ Quang trút truyền đi khắp các kinh mạch bản thân.
Được một lúc, Tiểu Quặt chợt thở dài, mở mắt ra nhìn lão:
- Tiểu bối e bất lực, dù muốn cũng đành phụ lòng kỳ vọng của tiền bối. Bởi, thấu triệt tâm pháp là một lẽ nhưng do nhị quan bị phong bế, chân nguyên nội lực dù nhiều vẫn không đủ điều kiện để tự xung phá. Huống hồ, nhân vật từng trao truyền nội lực cho tiểu bối có đề quyết, nếu không được hai nhân vật nội gia đại cao thủ cùng hợp lực đả thông, tiểu bối, quả thật, tiểu bối cam chịu lực bất tòng tâm.
Lão gắng gượng tự ngồi lên nhưng bất ngờ lại ôm ngực ngã nằm xuống.
Tiểu Quặt lo cho lão, vội chồm đến:
- Tiền bối lại làm sao nữa rồi?
Lão đang nhăn nhó:
- Ngươi không phải lo cho ta. Vả lại, chỉ có kẻ vô dụng mới dễ dàng thúc thủ, buông xuôi theo… theo số phận. Ta, a… Ta không kỳ vọng gì vào ngươi cả, bất quá… bất quá ta chỉ muốn khuyên… ngươi một câu. Đó là… nhờ sức người sao bằng tự sức mình. Ngươi… không phải bất lực mà là… là vô dụng.
Tiểu Quặt vụt ngớ người, chực phản ứng vì cảm thấy lão vô lý. Nhưng khi nhìn mắt lão. Tiểu Quặt bỗng nhớ câu chuyện lão kể. Và lão sẽ không đạt được gì nếu không có lần bị muội phu cũng mắng lão vô dụng.
Sực đoán đây là cách lão cố tình để giúp, Tiểu Quặt chầm chậm ngồi xuống trở lại, nói cho lão yên tâm:

- Nhờ sức người không bằng nhờ chính mình. Được, tiểu bối sẽ cố thực hiện theo lời tiền bối điểm hóa.
Tiểu Quặt lại tọa công, vẫn vận dụng tâm pháp được lão truyền để tận lực điều động khối cầu khí ở Đan Điền được dẫn lưu theo đúng yếu quyết. Mọi tâm trí đều được Tiểu Quặt dồn vào mỗi một việc đó, bất chấp quả cầu khí vì bị điều động nên càng lúc càng khuấy đảo, xoay tròn và luôn luôn lồng lên như bầy cuồng mã rất muốn tung vó phi loạn nhưng không thỏa mãn chỉ vì thiếu một thảo nguyên rộng lớn cho chúng tha hồ vùng vẫy.
Quả cầu khí càng lúc càng khấy đảo cuồng loạn, tạo cho Tiểu Quặt một tâm trạng hoảng loạn tột cùng chỉ muốn dừng. Nhưng vì không sao dừng được, bất chợt Tiểu Quặt giật nảy người lên, bật ra tiếng rú kinh hoàng và ngã vật qua một bên thật mạnh.
“Bốp.”
Từ đó Tiểu Quặt không còn biết gì nữa cho đến khi tự hoàn hồn tỉnh lại.
Điều đầu tiên là Tiểu Quặt tự nhìn lại bản thân. Vẫn ổn, sau đó nhớ đến lão, Tiểu Quặt vừa lồm cồm ngồi dậy vừa kêu lên:
- Tiền bối?
Không nghe tiếng đáp, trái lại Tiểu Quặt chợt động tâm vì nghe thi thoảng có tiếng ruồi nhặng kêu lên vo ve.
Đưa mắt nhìn quanh. Trời đang sáng, nghĩa là Tiểu Quặt đã ngất chí ít qua một đêm, Tiểu Quặt phát hiện tiếng kêu vo ve được xuất phát từ một góc thảo lư, nơi bây giờ vẫn tối do chưa được ánh sáng ban mai lùa đến.
Tiểu Quặt nghi hoặc buộc tự bước lại gần:
- Tiền bối?
Và lần này, Tiểu Quặt không vần chờ nghe tiếng đáp vì như chợt biết có chờ thì cũng không bao giờ còn nghe tiếng đáp, Tiểu Quặt nhảy một bước vội vàng đến góc khuất, vừa thất kinh kêu vừa lay càng lúc càng mạnh vào một thân hình nằm bất động:
- Tiền bối! Sao lại như thế này? Tiền… bối?
Ánh sáng ban mai lùa đến dần, tuy vậy lại không đủ sáng để Tiểu Quặt nhìn lại những gì cần nhìn. Tiểu Quặt xốc lão lên, thân xác lão đã cứng đờ, vụt bước vội ra ngoài thảo lư.
Lão đã chết. Cách chết quá thảm. Vì từ hai mắt, hai mũi, hai tia và cửa miệng đều vẫn còn đọng lại những dòng huyết đen sẫm đã ri rỉ chảy nhưng ngay lúc này thì hoàn toàn khô.
Đã có người sát hại lão trong lúc Tiểu Quặt vì tọa công bất cẩn nên hóa mê? Tiểu Quặt lo lắng nhìn quanh.

Không gian của một buổi sáng tinh mơ vắng lặng. Nếp thảo lư dù cũ mục nhưng vẫn bình dị nằm nép mình dưới lớp sương ban mai giăng tỏa. Một khung cảnh thật bình yên khiến Tiểu Quặt dù hãy còn nghi ngờ đanh chấp nhận với một lời đang giải thích. Đó là hung thủ ngay khi hành sự xong, vì ngỡ Tiểu Quặt cũng đã chết nên bỏ đi, không còn mai phuc cũng chẳng quay trở lại làm gì nữa.
Xót xa cho kiếp hẩm hiu tột cùng của lão, Tiểu Quặt toan tìm chỗ đặt lão xuống chợt phát hiện một mảnh hoa tiên không hiểu vì sao lại nằm chỏng chơ ngay trước ngưỡng cửa ọp ẹp của gian thảo lư.
Sau một lúc khá lâu mãi ngây người nhìn mảnh hoa tiêng không rõ vì sao lại xuất hiện ở đó, Tiểu Quặt một lần nữa đưa mắt nhìn khắp mọi nơi xung quanh.
Vạn sự vẫn tĩnh lặng khiến Tiểu Quặt nghi ngờ. Và rồi tự Tiểu Quặt nở nụ cười gượng gạo, bỗng lão đi ngược lại để ung dung khom người nhặt mảnh hoa tiên.
Lấy tay vuốt nhẹ mảnh hoa tiên, Tiểu Quặt lẩm bẩm nói một mình:
- Vẫn khô ráo, chứng tỏ mảnh hoa tiên chỉ mới vừa rơi xuóng, chưa có dịp để thấm đẫm hơi sương. Hay đây là mảnh hoa tiên được tiền bối lưu lại cho ta? Và khi nãy vì chưa kịp phát hiện chỉ đến lúc ta đưa tiền bối ra ngoài mảnh hoa tiên vì thế mới rơi xuống?
Hỏi cho có hỏi chứ kỳ thực liền ngay đó Tiểu Quặt đã cho phép bản thân đọc qua mảnh hoa tiên.
“Ta ân hận đã suýt hại ngươi, một hảo hài tử tình cờ xuất hiện giúp ta ấm lòng suốt quãng thời gian cuối đời.
Ta đã đoán biết từ lâu ngươi cố ý không nói lời nào với ta. Nhưng ta không trách vì biết ngươi đang chịu nỗi thống hận tột cùng to lớn giằng xé. Dù vậy ta vẫn gọi ngươi là hảo hài tử.
Gọi như thế chỉ vì dù sao ở ngươi vẫn có tấm lòng nhân. Ngươi đã động lòng trắc ẩn, tự đi tìm và kịp cứu ta về nhà. Đấy gọi là nhân.
Ngươi cũng không lẳng lặng bỏ đi cho dù ta đã mở lời và dĩ nhiên vẫn không trách. Ấy là ngươi không bất nghĩa. Và đến khi tự ngươi hết mọi nghi ngờ về ta, ngươi ngoài việc nguyện ý mở miệng mà lại còn ngoan ngoãn thực hiện theo lời ta khuyên không hề tranh cãi. Ấy là lễ.
Có đủ nhân nghĩa lễ, ngươi đáng được gọi là hảo hài tử. Vậy một hảo hài tử không thể không có thêm tín, trung.
Ta đã toan không tiết lộ lai lịch. Nhưng lúc này bỗng nhớ đến thê nhi, ta quyết nhờ ngươi một việc, chỉ mong ngươi vì chữ tín đừng khước từ cũng đừng để ta thất vọng. Đổi lại, ta có lưu ở đây toàn bộ pho chưởng pháp vì từng hữu dụng với ta nên mong rằng sẽ có lúc hữu

ích cho ngươi. Hãy nhận lấy và thay ta tìm lại thê nhi.
Ta là Dương Bân, tiểu hài của ta thủa mới sinh ra được đặt tính danh Dương Cần, hiện đang lưu ngụ tại Kim gia vốn là muội phu và cũng là kẻ được ta phải giao điền sản để sau này trao lại toàn bộ cho Cần nhi.”
Mắt chợt nhòa đi vì lệ, Tiểu Quặt đành tạm ngừng, tự gạt lệ và tự hít vào một hơi dài để trấn tĩnh, sau đó mới đủ đởm lược đọc tiếp.
“Hãy cho họ Kim biết, nhất là đối với Cần nhi rằng, ta không phải là hạng vô dụng. Tuy vậy, ta chưa thể và bây giờ thì mãi mãi không thể quay về, vì mười năm qua không hiểu sao ta bị trúng độc và chất độc càng lúc càng hành hạ, khiến ta không thể đi đâu xa được nếu như không muốn lâm vào cảnh độc phát thân vong, tử vô địa táng, chết như kẻ vô danh. Huống hồ ta còn là một Dương Thế Tôn, đâu phải là hạng vô danh bất kỳ.
Hảo hài tử, ngươi sau này nếu có dịp dò hỏi ắt sẽ rõ Dương Thế Tôn là ai. Đồng thời ngươi cũng sẽ biết mười năm trước, để ngăn cản bước tiến theo dự định của ta, toàn thể võ lâm đã phải rúng động và dụng mưu như thế nào họ mới đạt ý nguyện.
Hãy nhớ, lần đó ta dù thảm hại nhưng không hận hoặc oán trách họ. Không hận là vì ta dù sao cũng có cách lưu danh vạn thế. Chỉ vì một mình ta, toàn thể võ lâm phải lao sư động chúng, phải hợp lực mới có thể đối phó. Ta không trách vì họ buộc phải hành động như thế để tự bảo lưu thanh danh sẳn có của họ. Và nếu họ toại nguyện thì ta càng toại nguyện hơn họ bội phần.
Có chăng, ta chỉ không hiểu ai trong họ đã nhân lúc hợp lực lẻn dùng thủ đoạn đê tiện hạ độc ta.
Cũng may, lúc ngỡ tuyệt mạng, ta lại được một nhân vật cứu thoát. Đó là người ta đã từng kể cho ngươi nghe.
Thôi, ta dông dài như thế đủ rồi. Bây giờ vì độc đã phát, có lẽ điều đó khiến ta cần cỗi để ngươi vừa mở miệng liền gọi ta là lão trượng? Hãy thể hiện lòng trung đối với ta là người truyền thụ võ học cho ngươi. Hãy đắp cho ta một nấm mộ, dựng cho ta một mộ chí, nhớ ghi rõ ‘Thiên hạ đệ nhất nhân Dương Bân,’ ta không muốn chết như một kẻ vô danh, rõ chưa? Riêng ba chữ Dương Thế Tôn thì đừng dùng đến. Vì nhân một lúc cao hứng nhất thời ta tạm mượn tính danh đó xuất phát từ xuất xứ võ học ta tình cờ có được. Hãy dùng lại tính danh Dương Bân để sau này Cần nhi có tìm cũng tự hào vì có một thân phụ như thế.
Rất tiếc ta vẫn chưa biết tính danh ngươi
Vĩnh biệt.

Thiên hạ đệ nhất nhân tuyệt bái Dương Bân.”
- Phụ thân!
Tiểu Quặt chỉ kêu được mỗi tiếng thì ngã vật ra rồi ngất lịm.
* * *
Tiếng ngựa gõ vó chợt vang lên vừa lúc Tiểu Quặt đào một mộ huyệt sắp xong.
Tiểu Quặt ngạc nhiên đưa mắt nhìn và thấy một nữ lang với sắc mặt hầm hầm đang cố đưa một tuấn mã vì bị đau một chân nên bước đi khập khiễng và khó khăn.
Nữ lang có lẽ chỉ độ đôi chín, do có giọng trong trẻo, nũng nịu cho dù đang bực và đang hết lời nài nỉ con ngựa què chân:
- Sắp đến chỗ có thể tạm cho ngươi nghĩ chân rồi. Thôi đừng làm khó ta nữa mà, Huỳnh muội. Mà cũng tại ngươi bất cẩn. Ta có vội thì mặc ta, nhiệm vụ của ngươi chỉ là đưa ta đi vừa nhanh vừa an toàn, thế mà ngươi lại bất cẩn, không khéo còn làm hỏng bét đại sự của ta.
Nói xong, nữ lang còn nhìn quanh và tru tréo:
- Bá bá! Vô danh bá bá! Bá bá đâu rồi? Sao không lên tiếng? Hãy mau giúp tiểu tức của bá bá với. Mỗi lần đến với bá bá đều khó khăn. Đã vậy ở phía trước địa hình sao bỗng dưng thay đổi, khiến Huỳnh muội của tiểu tức vì lầm đường nên lâm nạn, suýt nữa cũng làm tiểu tức của bá bá ngã gãy cổ. Sao bá bá còn chưa mau ra giúp…
Nữ lang chợt đổi giọng vì nhìn thấy Tiểu Quặt:
- Ê, ngươi là ai? Đào xới gì ở đây? Cút mau, định khuấy phá gì gần nơi bá bá ta lưu ngụ đấy? Nếu không mau cút, ngươi có tin không, bổn cô nương đang bực đây, thế nào cũng cho ngươi nếm mùi lợi hại. Sao còn chưa đi? Ê, ngươi lại còn dám tiếp tục đào xới nữa à? Mau cút.
Tính khí của nữ lang thật hung dữ, sau một loạt quát nhưng không thấy có kết quả, nữ lang chỉ nhún mình mấy lượt là xuất hiện cạnh Tiểu Quặt.
Lao đến nơi, nữ lang chực phát tác khi đột nhiên gào rú lên:
- Ôi… bá bá? Hóa ra vì đã chết nên nãy giờ không nghe bá bá lên tiếng đáp lời? Sao bá bá ra nông nỗi này? Tại sao bá bá chết? Hay có kẻ hạ thủ và hung thủ chính là…
Tiểu Quặt có một ít kinh ngạc khi thấy nữ lang vừa nhào nhào đến vừa kêu gào bi thiết. Đến lúc thấy nữ lang sắp chạm vào thi thể của lão nhân, thân phụ đích thực của Tiểu Quặt, lập tức Tiểu Quặt nhào đến, kéo thi thể phụ thân qua một bên. Và để giải thích hành vi này, Tiểu Quặt chỉ thốt lên gỏn lỏn hai chữ:
- Có độc!

Chính vì thế nữ lang đang gào liền khựng lại. Nhưng lập tức nữ lang quắc mắt nhìn Tiểu Quặt.
- Ngươi là hung thủ? Vì chỉ hung thủ mới biết nạn nhân chết như thế nào, đồng thời cũng không ngại độc, dám lấy tay chạm vào như ngươi đang làm.
Tiểu Quặt không muốn phí lời giải thích, vội lấy mảnh hoa tiên ra, xé một mẩu nhỏ ở giữa, tự trao chỗ còn lại cho nữ lang:
- Đọc đi.
Nữ lang lùi lại, dù vậy vẫn nhìn chằm bằm vào mảnh hoa tiên:
- Tay ngươi có độc. Ta không dại cầm vào.
Tiểu Quặt đặt xuống, lấy một mẩu đất nhỏ dằn lên góc mảnh hoa tiêng, đoạn lùi lại và tiếp tục đào huyệt.
Đến lúc hoàn tất, Tiểu Quặt toan đặt thi hài thân phụ xuống huyệt, nữ lang bỗng kêu lên:
- Ngươi ngõ ta tin ngươi là hảo hài tử đúng như tuyệt bút của vô danh bá bá lưu lại?
Tiểu Quặt bực bội, vội thu lại mảnh hoa tiên:
- Không phải vô danh, mà là thiên hạ đệ nhất nhân Dương Bân.
Nữ lang cười lạt:
- Bá bá là người nửa ngây dại nửa tỉnh. Không lẽ ngươi cũng thể, vì tin rằng bá bá thật sự là thiên hạ đệ nhất nhân? Vậy ngươi có biết thế nào là thiên hạ đệ nhất nhân chăng? Trong khi theo ta nhận định, ngươi là kẻ không biết võ công, ắt càng không biết thiên hạ đệ nhất nhân là thế nào. Đúng không?
Tiểu Quặt nhìn nữ lang, chực phát tác nhưng bỗng thở ra một hơi dài và bảo:
- Cô nương nếu gọi người quá cố là bá bá, thiết nghĩ cũng nên tôn trọng di nguyện và nhất là không để ngươi quá cố thất vọng.
Nữ lang cũng tỏ ra là người hiểu biết và nhất là rất dễ thuyết phục:
- Nói như ngươi cũng phải. Mà này, hóa ra vì ngươi thọ ân nên đứng ra lo liệu hậu sự cho bá bá?
Tiểu Quặt có vẻ như không thể đáp vì đang bận tay, nào là đặt thi hài phụ thân nằm xuống đáy huyệt, ngay ngắn, nào là chầm chậm lấp thật kỹ mộ huyệt, sau đó còn phải loay hoay, tự khắc một mộ chí theo đúng ý thân phụ.
Nữ lang bỗng giằng lấy tấm gỗ:
- Khắc như ngươi thì biết đến khi nào xong. Để ta.
Tiểu Quặt sau đó chỉ biết cười gượng vì thấy nữ lang nhờ có một tiểu kiếm sắc bén nên chỉ một loáng là thực hiện xong. Nhưng chỉ thế vẫn chưa hết, nữ lang còn nhẹ nhàng cắm sâu mảnh gỗ đã khắc chữ vào

một đầu tấm mộ.
- Bá bá hãy yên nghỉ, cho dù tiểu tức không tin lắm bá bá vừa là thiên hạ đệ nhất nhân và còn một hậu nhân tên gọi là Dương Cần.
Tiểu Quặt há miệng toan cải chính và tự nhận mình là Dương Cần. Nhưng vì kịp nghĩ lại, Tiểu Quặt đành thôi, đồng thời tự ngồi xuống cạnh nấm mộ.
Nữ lang nghi hoặc:
- Ngươi sao lại ngồi đây?
Tiểu Quặt đáp nhẹ:
- Cử tang.
Sau một thoáng ngẫm nghĩ, nữ lang cũng ngồi xuống ở phía còn lại của nấm mộ:
- Ta cũng cử tang, vì dù sao ta và bá bá quen biết nhiều năm, đồng thời nhân một lần vui miệng, bá bá bỗng gọi ta là tiểu tức. Theo đó, ta vì xưng hô mãi nên quen, cũng cần cử tang cho đúng lễ.
Tiểu Quặt không bắt chuyện, cứ ngồi im mãi, khiến nữ lang vì thế cũng ngồi im cho dù thi thoảng vẫn hay cựa mình, tợ hồ đang có điều bức rức không yên.
Đến chiều, mặt trời sắp lặn, Tiểu Quặt lẳng lặng đứng lên và quay lưng bỏ đi.
Nữ lang vội theo chân:
- Ê, ngươi đi đâu?
Tiểu Quặt thong thả đếm bước:
- Có muốn cử tang cũng phải ăn. Trừ phi cô nương có thể nhịn ăn suốt thời gian ba năm cư tang.
Nữ lang bước nhanh qua mặt Tiểu Quặt:
- Này, cần gì ngươi phải cư tang những ba năm? Ta cũng không định cư tang lâu như thế. Chỉ chờ Huỳnh muội của ta khỏi đau chân là ta đi ngay.
Tiểu Quặt gật nhẹ đầu:
- Tùy.
Nữ lang lập tức quay lại, chắn ngang lối Tiểu Quặt:
- Tùy là sao? Sao lại là tùy? Gian nhà kia là do ta từng giúp bá bá dựng nên, bây giờ kể như nhà của ta. Khi ta bảo sẽ bỏ đi, nghĩa là gian nhà đó ta ở cứ ở, muốn lưu lại sau đó hay phá đi là quyền của ta. Tùy ở đây là tùy ngươi, muốn đi đâu thì đi, ở đâu thì ở, miễn là đừng bước vào gian nhà đó của ta.
Tiểu Quặt ngơ ngẩn nhìn nữ lang, sau đó cười gượng và quay lại:
- Như vậy cũng không sao.
Lúc đã quay lại cạnh nấm mộ, vì không thấy nữ lang theo chân nên

Tiểu Quặt ôm mặt, gục đầu lên tấm mộ chí.
Đêm xuống càng lúc càng dầy. Chợt có tiếng nữ lang gọi Tiểu Quặt:
- Ngươi định ngủ ở đây thật sao? Ăn gì chưa? Nếu muốn ăn, ta có mang cho ngươi một ít vật thực vừa nấu xong, hãy quay lại nhận lấy. Ta đã đặt ở phía sau ngươi được một lúc rồi. Lẽ nào ngươi thật sự không nhận biết?
Tiểu Quặt uể oải quay người lại, quả nhiên thấy một làn thức ăn đặt sẵn:
- Đa tạ.
Và Tiểu Quặt cũng uể oải ăn, đồng thời vờ như không hề thấy nữ lang đã tiến lại gần nên đang tìm chỗ ngồi xuống cách Tiểu Quặt không xa. Nữ lang bỗng thở dài:
- Ngươi bi thương đến như thế vì cái chết của bá bá thật sao? Đừng đau buồn nữa, cũng đừng phiền trách một khi ta không thể để ngươi cùng lưu ngụ chung một mái nhà. Vả lại, nam nữ nên hữu biệt, không phải vì ta chê ngươi có diện mạo xấu xa nhưng vì ta là nữ, không thể không tự biết giữ gìn lễ giáo. Mà này, ngươi biết không. Ta càng không thể không giữ gìn một khi chỉ đôi ba ngày nữa là ta phải xuất giá. Ta buồn lắm, vì thế mới cố ý chạy đến đây. Vì không lẽ trước khi xuất giá, ta không cho bá bá biết để đừng gọi ta là tiểu tức của bá bá nữa?
Tiểu Quặt vẫn chầm chậm ăn, chỉ thuận miệng ậm ừ:
- Nói như thế cũng phải.
Nữ lang có tính khí thật thất thường, bỗng dưng giãy nãy la toáng lên:
- Ngươi biết gì mà nói cũng phải? Ta xuất giá chỉ là vì đại ca ta ép uổng, thuận theo những toan tính riêng của đại ca thôi. Chứ kỳ thực ta nào ưng gã họ Điền đó. Vì không ưng nên ta phen này quyết bỏ trốn thật xa. Chỉ là do Huỳnh muội giở chứng, khiến ta phải mất chí ít vài ngày, thay vì ta chỉ định ghé thăm bá bá là đi ngay. Bá bá tuy ngây ngây dại dại nói toàn những chuyện ngớ như có thể khiến long trời lở đất, ta dù không tin nhưng rất quý mến bá bá, nên định hỏi ý bá bá về việc xuất giá này của ta. Chứ đâu hỏi ý ngươi để vừa mở miệng là ngươi nói cũng phải?
Tiểu Quặt nghe đến phát chán liền đẩy chỗ thức ăn thừa ra:
- Đa tạ.
Nhưng lúc Tiểu Quặt toan gục đầu vào tấm mộ chí, chợt có tiếng quát vang dội.

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 15
Ma đưa đường gặp Vạn Thạch bảo
Quỷ dẫn lối giam ở Cổ Linh

- Nhị muội nói mau. Gã là ai? Lẽ nào Nhị muội lẻn ta trốn đi chỉ vì trót lỡ tư tình với một kẻ người chẳng ra người, quỷ không ra quỷ?
Tiếng quát đến thì chủ nhân của tiếng quát cũng đằng đằng sát khí xuất hiện.
Nữ lang nọ thất kinh, vội đứng lên nhưng cũng quát to không kém gì nhân vật vừa đến:
- Đại ca không được sỉ nhục muội. Giận thì giận nhưng đã tìm được muội thì thôi. Cớ sao đại ca không chịu hỏi cho tỏ tường đã vội hồ đồ đề quyết muội và gã xấu xa kia có tư tình với nhau?
Tiểu Quặt không nhìn thấy gì ngoài bóng dáng một nam nhân cao gầy lúc này đang đứng đối diện với nữ lang. Giọng của nam nhân chợt chùng xuống:
- Thế không phải nhị muội lẻn bỏ đi vì gã?
Nữ lang đưa tay chỉ vào mặt nam nhân:
- Đại ca về đi, cũng đừng mong muội theo đại ca cùng về. Đúng, muội quyết bỏ trốn đấy. Ai bảo đại ca chưa gì đã hồ đồ. Đừng mong nài nỉ muội vô ích. Cũng đừng mong muội sẽ vì đại ca, nhận lời thành nhân với Điền Phương để đại ca củng cố địa vị khi quyết định đưa Vạn Thạch bảo vào liên minh tam viện, chống lại Cổ Linh bảo. Muội sẽ không quay về đâu.
Tiểu Quặt rúng động, cố giương mắt và giương tai nhìn cho kỹ, nghe cho rõ từng lời những gì bọn huynh muội họ đối xử với nhau.
Nam nhân cao gầy tỏ ý giận:
- Được rồi, đại ca tuy lỡ lời và hồ đồ nhưng nhị muội không được vì thế mà khăng khăng cãi lại hảo ý của đại ca. Huống hồ bổn bảo đang càng lúc càng lúc càng bị nhiều người xem thường. Kể cả Cổ Linh bảo cũng muốn ra mặt gây đủ mọi thứ khó khăn cho bổn bảo. Nhị muội nếu được về với thiếu viện chủ Điền Phương, vừa là phúc phận cho bản thân vừa là giúp bổn bảo vượt qua cơn sóng gió này, mai hậu mới mong có ngày phát dương quang đại, trở lại thủa cực thịnh như lúc phụ thân chưa lâm nạn. Tóm lại, nhị muội phải quay về.
Nữ lang lại tỏ ra là người dễ bị thuyết phục:
- Thế ai bảo đại ca thích được làm bảo chủ? Nếu cứ để Quách nhị thúc cáng đáng, tình thế của bổn bảo đâu đến nông nỗi này? Muội

không biết, về thì về nhưng sau đó đại ca phải cho người tìm lại Quách nhị thúc ngay. Vì chỉ cần có Quách nhị thúc, muội bảo thật, bổn bảo dù không liên minh cùng tam viện vẫn có cách chèo chống và tồn tại.
Giọng của nam nhân lại chùng xuống, đấu dịu:
- Tìm thì tìm. Nhưng ta cho muội hay, hoặc Quách nhị thúc vì chưa hết bất bình nên vị tất chịu quay về, hoặc có về đi nữa thì do sở học của bổn bảo không hiểu vì sao bị thất lạc mấy cuốn tuyệt học, nên chúng ta cũng vẫn phải liên minh nếu muốn tự tồn tại nhất là không lo Cổ Linh bảo lấn áp. Hãy về nào.
Nữ lang không chỉ có tính khí thất thường mà càng lúc càng tỏ ra người ít giữ được lập trường kiên định. Có lẽ vì thế nữ lang ngay lúc này giận thì vẫn giận nhưng đành xuôi theo lời thuyết phục của đại ca:
- Được rồi, muội chỉ nghe theo đại ca lần này nữa thôi. Nhưng nhớ đấy chỉ khi nào đại ca tìm được Quách thúc, tùy theo chủ ý của Quách nhị thúc muội mới quyết định nhận lời gã về họ Điền hay không. Đi thì đi mau.
Nhưng thay vì đi mau, nam nhân cao gầy chợt cười lạt và thoắt lạng về phía Tiểu Quặt:
- Người có tư cách gì nhìn nhị muội ta vừa chăm bẵm vừa có ý tiếc nuối? Hạng muốn ăn thịt thiên nga như ngươi, ta có xử trí cũng không thấy ân hận. Hừ!
Chợt nữ nhân cũng lạng người, kịp chận lại trước khi nam nhân xuất thủ:
- Đại ca vẫn thích động thủ vô can. Há đại ca không nhớ chỉ vì có tính cách khi nãy, thân phụ thường trách phạt và không mấy tin tưởng vào đại ca, khiến mỗi việc liên quan đến bổn bảo phụ thân chỉ luôn ủy thác cho Quách nhị thúc?
Nam nhân rất hậm hực, không chỉ vì bị nữ lang nhị muội ngăn cản:
- Nhị muội sao cứ nhắc đến chuyện này? Khiến ta mỗi khi nghe đều oán hận thân phụ, cả nhị muội cũng vậy, vì không chuyên chú luyện công, chỉ mải vui chơi, hái hoa bắt bướm nên luôn làm phụ thân thất vọng, đành việc gì cũng giao phó cho Quách nhị thúc. Thật là không sao hiểu nổi, cứ như thể huynh muội chúng ta không ở họ Tôn, không là hậu nhân cốt nhục của phụ thân vậy. Kỳ thực ta cũng có phần hồ nghi, hay là tuyệt học của Tôn gia, phụ thân cũng đã giao phó luôn cho Quách nhị thúc?
Như quên bẵng Tiểu Quặt, nam nhân cao gầy vừa than thân trách phận vừa cùng nhị muội bỏ đi. Đến khi nhớ lại, cũng là lúc không còn

gì để nói, nam nhân chợt lạng quạng người một lần nữa, lao thần tốc về phía Tiểu Quặt.
Nữ nhân phát hiện ra thì thấy muộn, đành tức tối giẫm chân:
- Đại ca dám gạt muội, vờ bỏ đi nhưng kỳ thực là chờ cơ hội quay lại để bất ngờ hành hung gã. Vậy lần này đại ca đừng mong tìm thấy muội.
Sợ nhị muội bỏ đi thật, nam nhân cao gầy dù đã đến tận mặt vẫn không dám tỏ lộ thái độ gì với Tiểu Quặt, chỉ còn biết trút hận vào tấm gỗ vô tri vô giác cắm ở đầu nấm mộ:
- Nhị muội đừng trách lầm ta. Chỉ là ta không thuận mắt với hàng chữ cao ngạo như gã đã cố ý khắc vào mộ chí. Ta không muốn phải chướng mắt mãi vì cái này.
"Bùng."
Tiểu Quặt phẫn nộ và sững sờ nhìn một kích của gã họ Tôn không chỉ phá hủy mộ chí mà còn gây kinh động tới nơi an giấc ngàn thu của phụ thân.
Nữ lang nọ có lẽ cũng chung tâm trạng, chợt quay lại và lao thật nhanh vào đại ca:
- Mộ chí đó là do muội tự tay khắc, ai cho đại ca quyền phá hủy?
Nam nhân giật mình, vừa nhảy lùi vừa tránh, vừa kêu vang:
- Ta đâu ngỡ là do nhị muội khắc? Thôi nào, đại ca chỉ lỡ tay, đừng vì thế mà mỗi hờn mỗi đùng đùng nổi giận. Kẻo có ai nhìn thấy lại cười Tôn gia chúng ta chẳng ra gì.
Vừa vằn có tràng cười âm u vang vọng khắp tứ phương:
- Nào phải chỉ đến bây giờ Tôn gia các ngươi mới chẳng ra gì. Trái lại kể cả lúc lão thất phu Tôn Phong Kiệt còn tại thế, Diệp mỗ vì cũng xem không ra gì nên chỉ cần dùng kế khích mấy câu là lão tự nguyện dấn thân vào tử địa. Và đêm nay sẽ là cơ hội cho bọn ngươi được cùng phụ thân đoàn viên nơi cửu tuyền. Ha ha…
Nam nhân vụt thất sắc:
- Diệp Triệu Linh?! Nguy rồi, Nhị muội. Do ta vội đi nên không kịp gọi thuộc hạ cùng đi, chạy mau. Nhị muội.
Nữ lang tuy cũng thất kinh nhưng vẫn phẫn nộ hét vang:
- Lão họ Diệp, gia phụ tôi đắc tội thế nào với Cổ Linh bảo khiến lão sau khi mưu hại gia phụ lại thiên phương bách kế muốn đoạt mạng bọn ta? Lao chỉ là Diệp rùa đen thụt cổ sao trước kia không dám đường trường cùng phụ thân ta đối đầu?
Một bóng nhân ảnh xuất hiện, đối diện và cười hắc hắc trước một nam một nữ đã lùi sát vào nhau:
- Diệp mỗ vì là tiểu nhân nên chỉ sính dùng âm mưu thủ đoạn, vừa

không phí sức vừa dễ dàng đắc chí. Cũng như bây giờ. Hắc… hắc, sinh mạng của hai ngươi kể như đã bị định đoạt. Diệp mỗ cũng không cần phí sức vẫn ung dung kết liễu cả hai. Thử xem sau khi mất mạng, hai ngươi có còn xứng là Nhân Long, Nhân Phụng nữa không, Hắc hắc…
Đang cười, Diệp Triệu Linh chợt chồm đến, vồ cả hai tay vào hai huynh muội đang sợ đến thất thần bạt vía.
“Vù.”
Nam nhân vì bị dồn bức vụt quát:
- Có chết cũng đánh. Xông lên nào nhị muội!
Khí thế của đại ca khích lệ nữ lang:
- Đừng để lão Diệp khinh thường chúng ta. Đánh thì đánh.
Cả hai hợp lực xuất thủ, đỡ thẳng vào chưởng kình của họ Diệp.
“Bùng.”
Cả hai loàng choạng thối lùi. Và nữ lang chợt vấp chân khuỵu xuống.
Diệp Triệu Linh càng thêm hăm hở lướt đến:
- Khá lắm, trước hết ta hãy thu thập tiểu liễu đầu Tôn Nhân Phụng người. Ha ha…
Diệp Triệu Linh vừa xuất thủ nhắm vào nữ lang chưa kịp đứng lên, chợt có tiếng gầm từ xa vọng đến:
- Diệp Bảo chủ không biết xấu hổ. Hãy giao chiêu động thủ với Quách Nguyên Bồng ta thay vì hùng hổ hà hiếp kẻ dưới tay.
Nữ lang tên Tôn Nhân Phụng nghe rõ tiếng gầm liền thất thanh cầu cứu:
- Quách nhị thúc mau đến cứu tiểu nữ.
Từ xa, một bóng nhân ảnh mau chóng xuất hiện, nhưng thật ra vẫn chậm so với một kích Diệp Triệu Linh cố tình hạ thủ Tôn Nhân Phụng.
Tiểu Quặt đứng đủ gần và vì biết Tôn Nhân Phụng có thể thảm tử. Liền bất ngờ nhảy chồm đến, dùng tấm thân vạm vỡ đón nhận một kích không để chạm vào Tôn Nhân Phụng.
“Bùng.”
Tiểu Quặt bị chấn bay, té ngã lông lốc, và từ trong người Tiểu Quặt những mảnh hoa tiên nát vụn cũng phấp phới bay ra. Lúc nhìn thấy, Tiểu Quặt biết mảnh di thư do phụ thân lưu lại đã bị phá hủy. Cũng may khẩu quyết về pho chưởng Tiểu Quặt đã có đủ thời gian nhớ đến từng chữ.
Quách Nguyên Bồng kịp hiện thân, vội vàng xuất chiêu giao đấu ngay với Diệp Triệu Linh vừa lo lắng hỏi Tôn Nhân Phụng:
- Nhị tiểu thư không sao chứ? Mau chạy đi, để ta ngăn chặn họ Diệp.

Diệp Triệu Linh lại cười, vỗ vài loạt kình vào họ Quách:
- Sao bảo Quách Nguyên Bồng ngươi đã ly khai Vạn Thạch bảo, bây giờ quay lại, còn đột nhiên tỏ ra quan tâm đến huynh muội Tôn gia? Hay trong chuyện này vốn có ẩn tình? Để xem ngươi có bao nhiêu bản lãnh. Ha ha…
Nam nhân cao gầy là Tôn Nhân Long đang đưa tay đỡ Tôn Nhân Phụng đứng dậy:
- Sao gã lúc nãy dám liều chết để cứu Nhị muội?
Tôn Nhân Phụng lắc đầu tỏ ra không hiểu, sau đó vội quay về kiếm tìm Tiểu Quặt:
Tiểu Quặt đang lo dò đứng lên thản nhiên hỏi Tôn Nhân Phụng:
- Cô nương vẫn vô sự?
Tôn Nhân Long kinh nghi khôn xiết.
- Ôi chao, ngươi là chân nhân bất lộ tướng? Chỉ với nội lực phi phàm ngươi mới đủ bản lãnh hứng chịu một kích cảu bảo chủ Cổ Linh bảo nhưng vẫn toàn mạng?
Tiểu Quặt không đoái hoài gì đến Tôn Nhân Long chỉ gật nhẹ đầu nói với Tôn Nhân Phụng:
- Nếu vô sự thì tốt rồi. Sao chưa bỏ chạy mau?
Quách Nguyên Bồng giao đấu với Diệp Triệu Linh đến hồi nguy cấp, vội hoán thúc hối Nhân Long, Nhân Phụng:
- Mau chạy đi và gắng tìm cho được bí kíp Tôn gia đã do lệnh tôn cất giữ nơi thật kín. Chỉ có thế mới mong bảo toàn Vạn Thạch bảo. Ta thà chết cũng quyết ngăn họ Diệp. Chạy mau.
Tôn Nhân Long vội lôi Tôn Nhân Phụng cùng chạy.
Diệp Triệu Linh bỗng bất ngờ cười vang:
- Phi Tôn Phong Kiệt sống lại, đừng ai mong ngăn được ý định của ta. Hãy tránh mau. Ha… ha…
“Ầm.”
Sau tiếng chạm kình vang dội, Quách Nguyên Bồng vì bị chấn lùi nên kinh hãi nhìn Diệp Triệu Linh thần tốc lao đuổi theo huynh muội Nhân Long, Nhân Phụng bén gót.
Diệp Triệu Linh có khinh thân pháp thật lợi hại, chỉ chớp mắt là lao đến đủ tầm để quật một lực đạo cực mạnh và thần tốc cuộn vào Nhân Phụng, Nhân Long:
- Chạy đâu cho thoát. Ha ha…
Tiểu Quặt một lần nữa chồm đến, dùng thân chen giữa, cố tình chận đứng đà cuộn đi của lực đạo do Diệp Triệu Linh phát động.
“Bùng.”
Tiểu Quặt lai bị chấn bay và chỉ là tình cờ khi hướng bay của Tiểu

Quặt lại nhằm ngay vào dáng chạy vội vã của Tôn Nhân Phụng.
Do bị Tiểu Quặt đột ngột va vào từ phía sau, Tôn Nhân Phụng ngã xuống. Tương tự, Tiểu Quặt vì bị chạm nên mất đà bay, bỗng té ngã ngay trên người Tôn Nhân Phụng.
Tôn Nhân Long thấy vậy giận dữ, toan hất Tiểu Quặt qua để còn mau chóng kéo Tôn Nhân Phụng đứng dậy cùng chạy.
Nhưng họ Diệp đã trơ đến, tung một lực đạo từ trên xuống, giáng vào Tiểu Quặt:
- Ngươi muốn chết!
"Ào…"
Tôn Nhân Long kinh hãi lùi lại, thuận tay hất vào Diệp Triệu Linh một kình:
- Không được sát hại nhị muội ta.
Vừa lúc đó kình của của họ Diệp chạm nặng nề vào lưng Tiểu Quặt:
"Bùng."
Tiểu Quặt bị chấn bay qua một bên, ngẫu nhiên bị ngất lịm, mê man hoàn toàn.
* * *
Từng mảnh vật lạnh như kim thiết lần lượt áp vào tay chân khiến Tiểu Quặt giật mình lại tỉnh.
Ánh sáng xung quanh do mù mờ nên Tiểu Quặt chỉ mơ hồ nhận ra Diệp Triệu Linh qua dáng dấp thấp đậm với một cái đầu tròn ủm, phúng phính thịt. Tiểu Quặt há miệng toan kêu chợt phát hiện không thể thốt thành lời, liền hiểu ngay á huyệt đã bị điểm. Đến lúc toan cử động tứ chi thì tình huống cũng tương tự, khiến Tiểu Quặt thêm hiểu toàn thân huyệt đạo đều bị họ Diệp, bảo chủ Cổ Linh bảo chế ngự.
Chính lúc đó khuông mặt bự tròn của Diệp Triệu Linh chợt chồm đến, kề sát mặt Tiểu Quặt, họ Diệp nhe răng cười.
- Các hạ đang bị giam tại tử lao của bổn bảo. Diệp mỗ nói như thế để các hạ tự minh bạch đừng mong có ai đến cứu hoặc tự nghĩ cách đào thoát.
Không thể mở miệng nói, Tiểu Quặt chỉ còn biết dùng ánh mắt vừa hoài nghi vừa giận dữ nhìn vào đôi mắt tròn như lúc lạc của lõa Diệp Triệu Linh.
Họ Diệp vẫn cười:
- Ắt các hạ đang tự hỏi Diệp mỗ toan làm gì vớicác hạ? Đừng quá lo, các hạ chưa thể chết, chí ít là vài ba tuần trăng nữa. Chỉ vì Diệp mỗ đang có chuyện cần các hạ giúp. A, không phải giúp mà là mong các hạ thành toàn cho. Các hạ không hiểu? Cũng phải thôi, vì đây là điều vẫn còn trong vòng bí ẩn, chưa một ai hay biết. Bất quá, chỉ một lúc

nữa thôi, ngoài Diệp mỗ sẽ có thêm các hạ là nhân vật thứ hai được biết về bí ẩn này. Còn bây giờ, vì Diệp mỗ chuẩn bị chưa xong, Hì hì…, các hạ hãy cố nhẫn nại chờ Diệp mỗ thêm một lúc nữa ắt sẽ rõ. Hì hì…
Vẫn cũng luôn miệng như thế, Diệp Triệu Linh chợt quay lưng lại, tự loay hoay tiến hành điều gì đó một mình.
Nhân cơ hội này, vì mắt bây giờ đã quen nên Tiểu Quặt vộ lược nhìn bao quát xung quanh.
Một nền đá lạnh, xung quanh một phạm vi hai trượng vuông cũng được vây kín bằng những vách đá có lẽ rất dày và kiên cố. Ở trên cao của một phía vách đá có một vuông cũng được vây kín bằng những vách đá có lẽ rất dày rất kiên cố. Ở trên cao của một vách đá có một vuông cửa tò vò nhỏ. Do quá nhỏ nên quyết không thể là lối để đi ra vào gian thạch thất gọ là Tử Lao này.
Vì cố tình tìm lối ra vào nên Tiểu Quặt cố xoay chuyển đôi trong mắt, nhìn theo bốn đoạn xích đang cột giữ tứ chi bản thân. Bốn đoạn xích phân theo bốn hướng, hai trên hai dưới và kết thúc ở hai bức vách đá hai bên tả hữu Tiểu Quặt. Những đoạn xích này tuy không bị căng thẳng những dựa theo mức độ chùng xuống của chúng, Tiểu Quặt chợt hiểu mục đích của cả bốn đoạn xích là gì. Đấy là Tiểu Quặt nếu có cơ hội động đậy tứ chi hai tay dù cố kéo thế nào cũng không sao chạm vào nhau, tương tự, hai tay cũng không thể chạm vào hai chân, chỗ được buộc xích. Và vì thế Tiểu Quặt dù có thể đi qua đi lại trong một phạn vi bó hẹp thì cũng đừng mong dùng tay này từ gỡ xích cho tay kia, hoặc gỡ ở hai chân. Quả là một biện pháp giới hạn mọi động tác đến mức tối thiểu để họ Diệp mãi mãi yên tâm là Tiểu Quặt kể như không thể tự đào thoát.
Nhưng sao họ Diệp lại có biện pháp quá cẩn trọng này đối với một người hoàn toàn không có võ công như Tiểu Quặt?
Họ Diệp đã quay lại, trên tay cầm một quả chuông nhỏ. Tay còn lại thì từ từ giải khai từng huyệt đạo một cho Tiểu Quặt:
- Bổn bảo không phải ngẫu nhiên có danh xưng là Cổ Linh. Nhưng thú thật, mãi gần đây Diệp mỗ mới phát hiện vật gọi là Cổ Linh này vốn có công năng diệu dụng như thế nào. Và vì chưa tin lắm vào điều phát hiện, lại tình cờ nhận ra các hạ là nhân vật tuy có vụng về đến mức quái đản nhưng lại có nội lực phi phàm. Vì thế, thay vì Diệp mỗ đã có thẻ thẳng tay đoạt mạng, đành mạo muội chế ngự và đưa các hạ về đây, chủ ý là mong các hạ hãy vận dụng nội lực sẵn có, cùng Diệp mỗ kiểm chứng công năng kỳ ảo đến mức khó tin của Ngọc Cổ Linh.

Thấy Tiểu Quặt mấp máy môi toan nói, họ Diệp chợt cười gượng:
- Suýt tí nữa Diệp mỗ quên nói. Vì công năng kỳ ảo của Ngọc Cổ Linh đều dựa vào thanh âm cực nhỏ tự phát ra lúc được Diệp mỗ vận toàn lực gõ vào, chỉ sợ các hạ hoặc không thể nghe hoặc cố tình làm huyên náo để không bị nghe nên Diệp mỗ chỉ giải khai phần nào những huyệt đạo cần thiết cho các hạ. Riêng á huyệt và nhất là huyệt Định Thần, đành thất lễ, Diệp mỗ buộc tiếp tục lưu lại cấm chế.
Dứt lời, họ Diệp tự ngồi xuống trước mặt Tiểu Quặt, nhè nhẹ đặt quả chuông cổ bằng ngọc ngay cạnh chân và nài nỉ thêm:
- Tiếng ngân của Cổ Linh dĩ nhiên có làm tân thần các hạ rối loạn. Nhưng nếu các hạ có thể nhờ nội lực bản thân, khắc chế và khiến cho tiếng Cổ Linh không gây phương hại, Diệp mỗ hứa sẽ kính cẩn tôn các hạ là nghĩa huynh, đồng thời để các hạ tùy tiện, muốn ly khai bổn Bảo lúc nào cũng được. Nhưng cũng mong các hạ hoặc tận tâm vận dụng tâm pháp và nội lực để toàn tâm toàn ý ứng phó. Và nếu các hạ giả vờ hoặc bất hợp tác, tình thế các hạ lúc này Diệp mỗ muốn lấy mạng thật dễ như trở bàn tay. Cứ như thế nha.
Tiểu Quặt hoàn toàn không tin, không những thế còn sực nhớ đến bản lãnh của Âm Ma Kiều Đại Mỹ, một nhân vật chỉ mang danh nhờ tài dụng độc và âm công. Vì thế, Tiểu Quặt thầm đoán, đằng sau bao lời giải thích giả dối của họ Diệp nhất định phải chứa một mưu mô thật thâm độc.
Nhưng để đối phó với Âm Công, Tiểu Quặt ngấm ngầm tự than, phải chi còn có Trác Bách Hoa để được những mảnh giẻ nút kín vào tai thì hay biết mấy. Kỳ dư, vì việc vận dụng tâm pháp đối với bản thân là vô ích. Thế cho nên Tiểu Quặt đành trân mình chờ đợi điều tệ hại nhất quyết chắc thế nào cũng xảy ra.
Và trong một thoáng, Tiểu Quặt tình cờ phát hiện Diệp Triệu Linh chợt nở một nụ cười đầy ác ý, đồng thời còn lấy tay, dùng một ngón búng khẽ vào chuông ngọc.
“Coong…”
Tiếng ngân của Ngọc Cổ Linh quả là nhỏ nhưng vừa lọt vào tai liền làm cho tâm thần Tiểu Quặt bấn loạn ngay. Nhân đó, huyết khí toàn thân Tiểu Quặt cũng sôi sục chực tuông trào, còn làm chính quả cầu khí ở huyệt Đan Điền của Tiểu Quặt được dịp cuộn xoáy khuấy đảo và lồng lộn lên như một lũ ngựa bất kham đang chờ ký giở chứng.
Nhưng tiếng ngân vang của Cổ Linh Ngọc vì vẫn kéo dài mãi nên tự trong tiềm thức của Tiểu Quặt cứ tồn tại mãi tiếng kêu ong ong bưng tai nhức óc, càng khiến tâm thần Tiểu Quặt thêm bấn loạn, chỉ muốn hóa cuồng và la gòa vùng vẫy cho hả hê.

Đang khi đó, Diệp Triệu Linh lại ngưng đọng thần sắc, khi mắt nhắm hờ, ngồi vững chãi theo tư thế tọa công và từ từ vươn dài song thủ cho đến khi áp được hai bàn tay vào vùng bụng dưới của Tiểu Quặt mới thôi.
Họ Diệp đặt tay mãi ở đó, chầm chậm thổ nạp và bằng cách nào đó bắt đầu làm cho quả cầu khí thôi cuộn xoáy, thay thế vào là việc quả cầu khí bị hút dần về phía có đôi bàn tay của họ Diệp để sẵn.
Nhưng Tiểu Quặt chỉ có thể đủ nhận thức để nhìn thấy đến đó rồi thôi. Vì chỉ một loáng sau, tâm thần do quá bấn loạn nên Tiểu Quặt mơ màng dần, thiếp dần và mê man dần.
Lúc hoàn hồn tỉnh lại, chỗ Diệp Triệu Linh đã ngồi bây giờ được thay thế bằng một mâm thức ăn với đầy đủ thức ngon vật lạ.
Thoạt đầu vì không tin họ Diệp lại có hảo ý đến thế, Tiểu Quặt liền liếc nhìn quanh.
Thật lạ, huyệt đạo đều được giải khai toàn bộ, Tiểu Quặt vì đã có thể quay đầu nhìn quanh nên lập lức tự đứng lên.
Có một hàng song sắt kiên cố ngay phía sau Tiểu Quặt. Đó chính là lối xuất nhập để họ Diệp đi ra bước vào.
Tiểu Quặt không thể nào tiến gần đến hàng song sắt. Giận dữ, Tiểu Quặt đành gào vang:
- Có ai không? Mau gọi họ Diệp đến gặp ta.
Sau ba bôn loạt kêu gào như thế nhưng không có hồi âm nào đáp lại, Tiểu Quặt liền hiểu, vì thế mới gọi đây là Tử Lao, đừng mong ai cứu cũng đừng mong tự thoát.
Thất vọng, Tiểu Quặt quay lại mâm thức ăn, và vì còn mong có ngay nhờ có kỳ tích nên thoát, Tiểu Quặt cố nhẫn nại, ăn cho kỳ no những gì được họ Diệp đưa đến có lẽ vào lúc Tiểu Quặt hãy còn hôn mê.
Mãi đến ngày hôm sau mới thấy mặt họ Diệp ló dạng. Họ Diệp đứng ở ngoài cười cười:
- Các hạ tuy có nội lực thâm hậu nhưng vẫn không đối phó nội tiếng ngân của Ngọc Cổ Linh. Dù vậy vẫn còn cơ hội cho các hạ nhờ bản lãnh tự thoát. Ấy là hãy lo nghỉ ngơi tịnh dưỡng, độ mươi ngày nữa chúng ta sẽ kiểm chứng lại. Miễn là các hạ vượt qua được Ngọc Cổ Linh, Diệp mỗ quyết giữ đúng lời hứa với các hạ. Còn bây giờ, đây là phần thức ăn của ngày hôm nay. Nếu các hạ muốn nhận thì đẩy mâm thức ăn ngày hôm trước ra ngoài này. Cứ ngoan ngoãn như thế thì ngày tiếp ngày các hạ đừng lo đói.
Tiểu Quặt đẩy ra ngoài cho họ Diệp:
- Hôm qua, lúc ta sắp mê man, ngươi đã mưu mô điều gì khi đặt tay vào huyệt Đan Điền của ta?

Họ Diệp chờ đổi mâm thức ăn xong mới hềnh hệch giải thích:
- Chân khí của các hạ bị sôi trào cuồng loạn. Nếu không nhờ Diệp mỗ bằng cách đó trấn áp hộ, các hạ liệu có toàn mạng sao?
Thấy lão sắp xoay lưng bỏ đi, Tiểu Quặt vộ gọi lại:
- Chờ đã, tính mạng của Tôn Nhân Phụng liệu như thế nào?
Họ Diệp thủy chung vẫn cười cười:
- Hóa ra các hạ vẫn biết tiểu liễu đầu cũng bị Diệp mỗ bắt đưa về đây? Ả thì dễ rồi, chỉ cần tiết lộ chỗ phụ thân ả cất giấu bí kíp tuyệt học thì sinh mạng kể như bảo toàn. Nhưng vì ả vẫn ngoan cố, đã không cung xưng cũng không chịu ăn uống, ngữ này cho thấy ả là hạng ưa nặng không ưa nhẹ, hoặc ả nghĩ đại ca ả sẽ nhờ thế lực của tam viện liên minh đến giải cứu ả đây. Vì thế, Diệp mỗ ắt đành tổn phí khá nhiều thời gian với ả mới xong. Mà sao các hạ luôn quan tâm đến ả?
Tiểu Quặt không đáp. Vì thế họ Diệp đành mất hứng đành bỏ đi.
Qua ngày sau, người đưa thức ăn đến không phải họ Diệp. Tiểu Quặt hất hàm gọi gã dại hán mang thức ăn đến:
- Bảo chủ của ngươi đâu?
Gã đại hán ắt hẳn đã được căn dặn trước:
- Mười ngày nữa bảo chủ mới quay về, sẽ tự đến gặp tôn giá sau.
Chờ gã đổi thức ăn xong, Tiểu Quặt làm như vô tình hỏi:
- Nhị tiểu thư Vạn Thạch bảo vẫn chưa cung xưng đúng không? Ả từ nhỏ đã quen nuông chiều, bọn ngươi nặng tay với ả sao ổn?
Gã nọ lúng túng:
- Nhưng mệnh lệnh của bảo chủ là cứ bỏ đói ả. Làm theo tôn giá mới chính là không ổn. Vả lại, lúc này ả bắt đầu kiệt lực, nhiều lắm thì đôi ba ngày nữa ả cũng phải cung xưng. Nếu không sẽ mất mạng.
Tiểu Quặt lắc đầu:
- Để rồi ngươi xem, hạng như ả thà chết quyết không xưng. Chưa biết chừng, nhỡ ả chết thật, họ Diệp về liệu có bỏ qua khi phát hiện kết quả của bọn ngươi vẫn hoàn không?
Gã mĩm cười đắc ý:
- Tuy bảo chủ vắng nhà nhưng vẫn còn phu nhân thay thế chủ trì. Dù kết quả có như thế nào bọn ta vẫn không lo hậu quả.
Tiểu Quặt chép miệng:
- Cũng phải. Nữ nhân thường hiểu rất rõ nữ nhân… Ta tin phu nhân ngươi ắt đã có đủ mọi quyết sách cần thiết, không cần ta đa sự chen vào.
Nhưng gã nọ khi bỏ đi được vài bước, Tiểu Quặt cố ý nói với theo:
- Mà này, ta chực nhớ có một câu như thế này, mềm nắn rắn buông,

có lẽ phu nhân ngươi nên lưu tâm điều này.
Kể từ hôm đó, vì biết họ Diệp phải mười ngày nữa mới quay lại, Tiểu Quặt ngoài việc tự tìm cách dùng nội lực bản thân xung phá nhị quan, còn khẩn trương tự nhẩm luyện toàn bộ pho chưởng pháp không rõ cách gọi do phụ thân lưu lại. Cũng may cho Tiểu Quặt, bốn đoạn xích tuy ngắn những nếu ngồi tọa công thì vẫn đủ.
* * *
Họ Diệp lại đến, tự mở song sắt bước vào và dừng cách Tiểu Quặt một quãng an toàn:
- Các hạ không phủ nhận đã càng lúc càng quá quan tâm đến tiểu liễu đầu Tôn Nhân Phụng?
Tiểu Quặt mĩm cười:
- Ngươi quan tâm được, cớ sao tỏ ra kinh ngạc vì người khác cũng quan tâm?
Họ Diệp tiến lại gần hơn những vẫn là an toàn nếu như Tiểu Quặt có ý đồ tấn công. Vì bốn sợi xích đủ kiên cố và đủ ngắn để giữ Tiểu Quặt chỉ có thể hoạt động trong một phạm vi tối thiểu.
Diệp Triệu Linh chợt gằn giọng:
- Khắp võ lâm chằng một ai biết ngươi là một nhân vật như thế nào? Trong khi đó, có được nội lực thâm hậu như ngươi, khắp giang hồ dễ được mấy người. Có lẽ đã đến lúc ngươi tự xưng danh tánh?
Tiểu Quặt nghiêm giọng:
- Hóa ra thời gian qua bảo chủ vắng mặt là để tra tìm lai lịch một kẻ vô danh như ta? Vậy nói đi, tự ta tìm đến ngươi hay chỉ xảy ra điều ngược lại?
Đang đứng nguyên vị, Diệp Triệu Linh chợt động thân biến mất. Đến khi Tiểu Quặt phát hiện thì huyệt đạo toàn thân đã bị chế ngự, kể cả á huyệt cũng tương tự. Và họ Diệp cười, tiếc thay chỉ là cái cười hoang mang:
- Ngươi không phản ứng? Vì không muốn hay không thể? Thật quái lạ, trừ phi đây là mưu đồ và đích nhắm của ngươi chính là ta? Nhưng lợi ích gì chứ một khi sinh mạng ngươi, nếu không thích, ngay lúc này ta vẫn toàn quyền định đoạt? Chịu, ta thật không thể đoán biết ngươi là ai, có âm mưu gì và tại sao vừa xuất hiện cùng lúc vừa luôn quan tâm đến ả họ Tôn? Nhưng không sao, ắt cũng có lúc ta sẽ được cơ hộ tỏ tường tất cả. Còn bây giờ, hẳn ngươi không chối từ nếu chúng ta lập lại việc kiểm chứng như lần trước?
Họ Diệp chỉ hỏi cho có lệ, vì kỳ thực Tiểu Quặt dù muốn phản kháng cũng vô năng.
Và sự việc như hơn mười ngày trước lại tái diễn, tuân thủ đúng theo

mọi trình tự như lần đó.
Một lần nữa tiếng ngân vang của Ngọc Cổ Linh lại khiến cho Tiểu Quặt bị bấn loạn tâm thần, huyết khí sôi sùng sục, quả cầu khí ở huyệt Đan Điền cuộn xoay cho dù khí thế hung hãm của lũ ngựa bất kham đã có phần giảm bớt hơn so với lần trước. Tuy vậy, một kết cục tương tự cũng xảy đến, bất quá có chậm hơn một phần nhỏ, làm Tiểu Quặt tăng thêm cơ hộ quan sát từng động thái của Diệp Triệu Linh trước khi mất dần nhận thức và mê man.
Cũng một chu kỳ đều đặn, độ mười ngày sau Diệp Triệu Linh lại đến. Nhưng lần này thay vì mở song sắt tiến vào, họ Diệp vẫn đứng bên ngoài và chợt cất tiếng hỏi ai đó:
- Bằng hữu có thể nhìn rõ y?
Tiểu Quặt biết không bao giờ họ Diệp vì hóa cuồng nên tự nói một mình. Vì thế Tiểu Quặt không cần lên tiếng, chỉ chớp lẹ hai mắt lúc nghe có thanh âm đáp lại họ Diệp:
- Nhìn rất rõ, chỉ tiếc là diện mạo y như được cố ý phá hủy. Vì thế, dù vóc dáng có phần quen nhưng mỗ chịu không thể nhận biết y là ai.
Diệp Triệu Linh tỏ ra lo lắng:
- Bằng hữu, xin cố nhớ lại. Vóc dáng y quen như thế nào? Điều này rất hệ trọng.
Tuy không thấy ai quanh quẩn đâu đó những Tiểu Quặt vẫn nghe kẻ đó đáp:
- Không thể nhớ, nhất là có nội lực thâm hậu như Diệp bảo chủ từng quả quyết. Nhưng nếu bảo y có quan tâm đến ả kia, sao Diệp Bảo chủ không thử bắt đầu tìm manh mối từ đây?
Diệp Triệu Linh thở dài:
- Vị tất có kết quả hay không. Nhưng dù sao đây cũng là một ý hay. Diệp mỗ sẽ liệu bề cân nhắc và tiến hành. Chỉ mong chóng thu được kết quả, nếu không…
Giọng của kẻ kia vụt lạnh như băng:
- Diệp bảo chủ cứ tùy tiện, cân nhắc. Tuy nhiên, càng tiến hành sớm càng tốt. Đừng quên câu: Hễ đêm dài thì lắm mộng mị, nhất là ác mộng. Thà bỏ đi một vài tiểu tiết không cần thiết hơn là tự phá hỏng cả đại sự.
Họ Diệp chợt quay lưng:
- Để Diệp mỗ tiễn chân bằng hữu một đoạn.
Tiểu Quặt nhìn theo hướng có những tiếng bước chân đang đi xa dần, không hề biết lúc đó ánh mắt của bản thân cứ long lên sòng sọc như mắt của mãnh thú sắp phát hiện con mồi.
Một lúc sau, họ Diệp quay trở lại, mở song sắt, bước vào và không

nói không rằng cứ xuất hỳ bất ý điểm huyệt chế ngự Tiểu Quặt.
Nhưng khi sắp đặt mọi việc xong, lúc chuẩn bị gõ vào Cổ Ngọc Linh để phát ra âm công, Diệp Triệu Linh bỗng nở nụ cười độc ác:
- Bất luận ngươi là ai, hoặc đang có mưu đồ gì, dường như đã đến lúc Diệp Triệu Linh này không còn vương vấn nữa những nghi ngờ như thế nưa. Yên tâm đi, ta nói như thế không phải muốn ám chỉ sắp hạ thủ ngươi. Trái lại, một khi ngươi trở thành kẻ vô hại đối với ta, ngươi tin hay không thì tùy, ta sẽ có cách đối xử với ngươi thật chu đáo, còn hơn cả huynh đệ bằng hữu lo cho nhau. Giờ thì chúng ta cứ bắt đầu, cũng là chuyện liên quan đến tiếng ngân của Ngọc Cổ Linh mà thôi.
“Coong…”
Đây là lần thứ ba, Tiểu Quặt dù không muốn vẫn bị âm công từ Ngọc Cổ Linh gây khốn đốn, tâm thần bấn loạn và huyết khí cùng quả cầu khí trong huyệt đan điền cứ lồng lộn sôi sùng sục.
Tuy vậy, tác động của âm công không rõ vì sao ở những lần càng về sau càng suy giảm thấy rõ. Khiến lần này, tâm thần dù đang bị chao đảo Tiểu Quặt vẫn dễ dàng giữ được khá nhiều nhận thức để vừa nhìn vừa tự đoán hiểu Diệp Triệu Linh đang có hành động gì đối với Tiểu Quặt.
Diệp Triệu Linh cũng tư thế ngồi tọa công, mắt nhắm hờ và vừa đặt áp hai tay vào huyệt Đan Điền của Tiểu Quặt vừa đều đều thổ nạp. Động thái của họ Diệp quả nhiên làm cho quả cầu khí thôi ùng ục cuộn xoáy. Đúng như họ Diệp nói đó là cách trấn áp để giúp đỡ Tiểu Quặt.
“Nhưng không lẽ lão tốt đến độ sau khi gây khốn đốn lại ra tay trấn áp giúp ta? Hừ, ngươi nếu tốt thì nhân gian này ắt chẳng còn ai là ác nhân.”
Nhờ đó, chỉ một thoáng sau nỗi nghi ngờ ngấm ngầm của Tiểu Quặt bỗng tìm ra một lời giải đáp xác thực. Quả cầu khí trong huyệt Đan Điền của Tiểu Quặt ngay khi bị trấn áp liền được thu hút dần về phía có hai bàn tay của họ Diệp đặt áp sẵn từ trước. Sự việc diễn ra cho dù hoàn toàn giống như hai lần trước đây nhưng chỉ ở lần này nhờ nhận thức còn giữ được khá nhiều nên Tiểu Quặt chợt hiểu quả cầu khí tại sao bị hút chạy đến gần hai tay họ Diệp.
“Ngươi tham lam, đây là cách để ngươi tước đoạt và chiếm hữu nộ khí do thần tăng Tuệ Quang trút truyền cho Dương Cần ta?”
Tuy hiểu nhưng Tiểu Quặt vô phương ngăn cản, và dù có ngăn cản được đi nữa, Tiểu Quặt chợt có một ý nghĩ lạ lùng vừa bàng quang khiến ngay cả bản thân cũng phải hoang mang, đó là ngăn làm gì, khi

quả cầu khí dường như càng nhỏ, càng ít đi thì tác động của âm công Ngọc Cổ hình như càng giảm thiểu hậu quả đối với mọi trạng thái bản thân của Tiểu Quặt.
Và không chỉ tác động của âm công bị giảm thiểu mà ngay ở trong nội thể của Tiểu Quặt còn có thêm trạng thái nhẹ nhõm lạ lùng. Có thể bảo, vì họ Diệp đang cố lấy đi càng nhiều càng tốt quả cầu khí nên lúc này tiếng kêu ong ong xuất phát từ tiếng ngân vang của Ngọc Cổ linh nếu những lần trước cứ kéo dài mãi thì bây giờ đang từ từ tan biến.
Đó là một cảm giác thật kỳ lạ khiến Tiểu Quặt bây giờ cứ ngây người nhìn mãi Diệp Triệu Linh.
Họ Diệp vẫn đang mải mê thu nạp.
Quả cầu khí do bị hút dần nên càng lúc càng nhỏ, đồng thời có cơ may, hay là nguy cơ, sắp biến mất hoàn toàn.
Chỉ đến lúc này, Tiểu Quặt mới cảm thấy tiếc, nhất là cảm thấy ân hận, vì đang có hành vi như thể đã phụ lòng kỳ vọng được thần tăng Tuệ Quang dành cho.
Bởi tiếc nên muốn giữ lại, Tiểu Quặt bấy giờ mới vội vàng vận dụng tâm pháp do phụ thân đích truyền.
Nào ngờ, từ khắp nội thể Tiểu Quặt bỗng xuất phát một con chấn động mãnh liệt lan truyền thật nhanh đến não bộ và thần trí, làm cho thần lực của Tiểu Quặt cũng bị lâm một cơn choáng mãnh liệt đến cực độ chực ngất đi.
Đó là lúc họ Diệp tự thu hai tay về và mở bừng hai mắt, mỉm cười nhìn Tiểu Quặt.
Tiểu Quặt cũng đang nhìn họ Diệp, chỉ tiếc hai mắt đã lờ đờ, nhìn một thành hai sau thì hóa mờ dần… mờ dần…
Cuối cùng, điều Tiểu Quặt nhìn thấy là Diệp Triệu Linh đang ngoác mồm, họ Diệp đang cười thật mãn nguyện, nhưng cơn thoáng uy mãnh ở thần thức đã làm cho Tiểu Quặt không thể nào nghe tiếng họ Diệp cười. Đã thế, Tiểu Quặt còn từ từ ngất đi, chìm từ từ vào vô thức, mê man.

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 16
Thoát Cổ Linh tìm vào bí động
Bất bội tín giúp người luyện công

- Lão họ Diệp thất phu vô sỉ! Lão muốn làm gì bổn cô nương?
Sau tiếng gào quát đột ngột vang lên này liền có thêm tràng cười cao ngạo của Diệp Triệu Linh tiếp nối. Cả hai âm thanh cứ thế cuộn xoáy vô tình làm cho Tiểu Quặt hồi tỉnh.
Mắt của Tiểu Quặt dù hãy còn lờ đờ nhưng vẫn thấy họ Diệp đang tự mở song sắt, đẩy một Tôn Nhân Phụng phẫn nộ và tiều tụy vào trong, một chỗ từ lâu nay chỉ dành để giam giữ Tiểu Quặt.
Bất chấp Tôn Nhân Phụng vùng vẫy, Diệp Triệu Linh vừa cười vừa hất hàm hỏi:
- Đấy là kẻ đã đôi ba lần liên tiếp luôn liều thân chỉ để bảo vệ sinh mạng ngươi. Nói mau, y là ai? Từng gặp tiểu liễu đầu ngươi như thế nào? Và vì sao y quan tâm, luôn lo lắng cho sự an toàn của ngươi?
Tiểu Quặt đã lấy lại toàn bộ nhận thức, lúc này đang nhìn Tôn Nhân Phụng:
- Thật khổ cho cô nương, và lòng thật không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong cảnh ngộ cùng bi thảm này.
Họ Diệp chợt biến sắc, kéo Tôn Nhân Phụng lùi lại, đủ một quãng an toàn:
- Ngươi không bị ta tước đoạt toàn bộ chân khí? Vì sao ngươi vẫn vô sự, lẽ ra phải nói không thành hơi, phải có dáng vẻ như người hoàn toàn bị kiệt sức mơi đúng? Sao ngươi lại như thế?
Tiếng xích sắt khua loảng xoảng lúc Tiểu Quặt tự đứng lên:
- Thì ra ta đoán đúng, người dùng Âm Công Ngọc Cổ Linh chỉ là nhân lúc ta mê man để chiếm hữu nội nguyên chân khí của ta?
Tôn Nhân Phụng cũng biến sắc:
- Âm Công Ngọc Cổ Linh! Chao ôi, đó là tà công từng gây kiếp đảm cho võ lâm trăm năm trước, thật không ngờ lại hóa thành tuyệt kỹ Cổ Linh bảo và lão Diệp thất phu cố ý luyện để manh tâm độc bá võ lâm.
Diệp Triệu Linh một tay vẫn giữ Tôn Nhân Phụng, tay còn lại chợt cho vào người và lấy ra quả chuông nhỏ Ngọc Cổ Linh. Lão nhứ nhứ Ngọc Cổ Linh trước mắt:
- Các hạ dù đã tỏ ra có thần thu bản lãnh vượt ngoài ý nghĩ của Diệp Triệu Linh này. Nhưng hãy nhìn đây, nếu ta cho Âm Công phát động không chỉ làm cho một mình ngươi khốn đốn, mà tiểu liễu đầu này cũng sẽ chịu chung số phận. Vậy để tốt cho cả hai, ta khuyên các hạ nên tự thổ lộ lai lịch hãy thành thật cho biết xuất thân võ học như thế nào?
Tiểu Quặt cười lạt:
- Trong nội thể ta nguyên khí không còn và dường như đấy là cách

duy nhất để ta không sợ bị Âm Công tác động. Nếu không tin, Diệp Triệu Linh ngươi hãy cứ thử.
Họ Diệp kinh nghi, chợt lùi thêm một lượt nữa, khiến lưng bắt đầu chạm vào hàng chấn song bằng sắt ngay phía sau. Rồi như vừa nghĩ lại, Diệp Triệu Linh bỗng điểm huyệt Tôn Nhân Phung, và thừa lúc Tôn Nhân Phụng hoàn toàn bất động, Diệp Triệu Linh lấy từ trong người ra bốn vật nhỏ màu xám trắng, hai tự nhét vào tai, hai còn lại thì nhét vào tai Tôn Nhân Phụng, đoạn lão vận lượt vào Ngọc Cổ Linh.
“Coong…”
Tiểu Quặt đoán đúng và nhất là đoán đúng tiếng ngân vang nho nhỏ phát ra từ
Ngọc Cổ Linh lần này không hề gây bất kỳ tác động nào đến thân thể hoặc thần trí của Tiểu Quặt. Đã thế Tiểu Quặt còn phá lên cười khi thấy Diệp Triệu Linh vẫn lực gõ thêm mấy lượt nữa.
Khi biết có gõ nữa cũng vô hiệu. Diệp Triệu Linh hậm hực cất của Ngọc Cổ Linh vào người, giận giữ tự thu hồi đủ bốn vật nhỏ đã nhét vào tai bản thân và tai Tôn Nhân Phụng. Rồi cũng giận giữ như thế, họ Diệp vừa giải khai huyệt đạo vừa đặt một tay lên đầu vai của Tôn Nhân Phụng và độc ác nói với Tiểu Quặt:
- Ta sẽ lần lượt đoạn gãy và hủy bỏ tứ chi ả nếu ngươi không ngoan ngoãn tự cung xưng lai lịch, và đầu tiên sẽ là cánh tay tả của ả, ta chỉ đếm đến ba thôi. Một…
Có một tia lửa căm hờn chợt xuất hiện và bắt đầu lan toả khắp người Tiểu Quặt. Hủy hoại tứ chi là điều Tiểu Quặt từng nếm trải, vì thế Tiểu Quặt từng ước ao phải chi có công phu bản lãnh ắt không thể không cho Diệp Triệu Linh nếm mùi đau khổ.
- Hai…
Cơn phẫn nộ làm Tiểu Quặt vận dụng tâm pháp từ lúc nào không hay, bất quá chỉ cảm nhận toàn thân đang run bần bật, dễ ngộ nhận với cơn giận đang làm Tiểu Quặt run.
- Ba! Ngươi không nói thật ư? Vậy đừng trách Diệp Triệu Linh ta độc ác, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc.
Diệp Triệu Linh bắt đầu vặn xoắn cánh tay tả của Tôn Nhân Phung. Tôn Nhân Phụng nhăn nhó càng lúc càng nhiều, cuối cùng phải gào lên:
- A… a…
Gian thạch thất tử lao đang tối mờ mờ vụt xuất hiện một đợt lóe sáng đến chói mắt. Cũng lúc này tự bản thân Tiểu Quặt cũng bật lên tiếng gào rú man dại.

- A… a… a…
Và Tiểu Quặt chợt chồm mạnh đến nỗi bốn đoạn xích cùng bị kéo căng.
“Coong, coong…”
Tiếng xích bị bứt đứt, khiến Tiểu Quặt càng như mãnh thú xổ chuồng càng hung hãn hơn chồm mạnh vào họ Diệp. Bỗng…
“Cạch.”
Họ Diệp đã kéo Tôn Nhân Phụng ra ngoài từ lúc nào rồi, có lẽ từ lúc phát hiện có đợt loé sáng. Và bây giờ vì quá kinh hoàng, họ Diệp giật mạnh tay đóng sầm song sắt, ngăn không cho Tiểu Quặt lao ra.
Chợt bị ngăn cản, Tiểu Quặt quăng mạnh hai tay làm cho hai đoạn xích còn dính ở hai cổ tay do khá dài nên quật tung vào hàng song sắt.
“Xoảng xoảng…”
Hàng song sắt dù kiên cố vẫn bị hai đoạn xích quật vào làm cho cong oằn ở đoạn giữa, sau đó thì bung luôn ở hai đầu, khiến từng thanh sắt rơi ra, rơi loạn xạ xung quanh.
“Coong coong…”
Không còn bị hàng song sắt ngăn lối, Tiểu Quặt chồm mạnh đến và hùng hổ chui ào ra.
Diệp Triệu Linh càng mục kích càng thêm kinh hoảng, lấy một tay đẩy mạnh Tôn Nhân Phụng ra, cho ngã chúi về phía Tiểu Quặt, tay còn lại thì vội vội vàng vàng mò tìm trong người để lấy ra nào là những vật nhỏ đủ nhét vào tai, nào là Ngọc Cổ Linh ắt toan phát động Âm Công.
Tiểu Quặt đang nghiêng người, để không bị Tôn Nhân Phụng ngã nhào vào, thuận tay Tiểu Quặt lại tung loạn hai đoạn xích, quật chí mạng vào Diệp Triệu Linh:
- Ta cho ngươi chết!
“Ào…”
Theo bản năng, Diệp Triệu Linh vội nhảy lùi, đồng thời còn đưa hờ một tay ra để ngăn chặn, đề phòng tình huống vẫn bị đoạn xích sắt có thể phạm đến.
Ngẫu nhiên đó là cánh tay Diệp Triệu Linh đang cầm Ngọc Cổ Linh. Và càng ngẫu nhiên hơn khi đoạn xích sắt của Tiểu Quặt với dư độ dài để quật chạm đến họ Diệp
“Cạch.”
Ngọc Cổ Linh chợt vỡ nát. Một điều không chỉ Diệp Triệu Linh không ngờ mà còn làm cho họ Diệp chợt phẫn nộ lúc phát hiện Ngọc Cổ Linh không còn.

Diệp Triệu linh cuồng nộ bật lao vào Tiểu Quặt:
- Ngươi phải đền mạng vì dám hủy hoại bảo vật của ta. Đỡ!
“Ào…”
Bất chấp phía trước mặt đã xuất hiện luồng lực đạo do Diệp Triệu Linh xuất thủ, Tiểu Quặt vẫn hùng hổ vừa chồm đến vừa quật loạn xích sắt vào họ Diệp.
Kình của họ Diệp chạm vào Tiểu Quặt trước.
“Binh.”
Đà chồm đến của Tiểu Quặt bị quần kinh chận đứng, khiến toàn thân Tiểu Quặt vụt khựng lại, tuy vậy hai đoạn xích vẫn còn dư lực bay đi.
Họ Diệp trợn mắt thất kinh, nhìn Tiểu Quặt như nhìn quái vật:
- Ngươi đã luyện Kim Cương Bất Hoại Thân?
Hai đầu đoạn xích sắt cũng vừa lúc quất chạm vào họ Diệp.
“Bung, bung.”
Một tay và một đầu vai của họ Diệp bị vỡ nát khiến họ Diệp vừa há miệng gào thất thanh vừa quay người bỏ tháo chạy.
- A… a…
Nhìn theo lão và cảm thấy hả hê, Tiểu Quặt thay vì đuổi theo đành quay lại tìm Tôn Nhân phụng:
- Cô nương không sao chứ? Đừng bỏ lỡ cơ hội vì đây là dịp duy nhất có thể giúp thoát thân.
Tôn Nhân Phụng chỉ nhăn nhó vì bị vặn xoắn ở đầu vai, cũng may chưa kịp mất chi nào:
- Ngươi ngỡ ta muốn lưu lại đây lắm sao? Đi thì đi.
Tiểu Quặt gật đầu và lập tức hùng hổ bước đi trước, kéo lê theo cả bốn đoạn xích làm vang loảng xoảng khắp mọi nơi.
Tôn Nhân Phụng gượng đau và bước vội cho kịp Tiểu Quặt:
- Lê theo những đoạn xích ngươi không thấy bị vướng sao?
Tiểu Quặt cau mày ngẫm nghĩ, sau đó mỉm cười và gật đầu:
- Nhưng làm sao giũ bỏ chúng cho được?
Tôn Nhân Phụng lườm mắt và cười nói:
- Có bản lãnh như ngươi, trừ phi đây là cách thoái thác để ngươi cố ý giữ lại những đoạn xích.
Tiểu Quặt giật mình, nhưng rồi lại mỉm cười:
- Hóa ra cô nương cũng nghĩ vậy? Bản lãnh gì đâu, chỉ vì quá phẫn nộ nên đột nhiên nó ra thế. Nhưng cũng nên thử xem, nhỡ có bản lãnh thật thì đỡ vướng chân vì những đoạn xích này.
Dứt lời, Tiểu Quặt cúi người xuống nắm một tay vào một cổ chân, tay còn lại thì nắm vào đoạn xích có dính với cổ chân bên đó, sau cùng thì vận lực bứt mạnh.

“Coong.”
Tôn Nhân Phụng giật mình:
- Ôi… không những đoạn xích bị bứt đứt mà từ khắp thân ngươi sao cũng bật lóe hào quang trông thật kỳ quái?
Tiểu Quặt đang lom khom để tiếp tục loại bỏ đoạn xích ở bên chân còn lại, chợt ngẩng đầu nhìn Tôn Nhân Phụng:
- Cô nương bảo có hào quang bật lóe?
Tôn Nhân Phụng đang từ từ lùi xa với sắc mặt kinh hoàng:
- Nếu không tin, ngươi cứ lặp lại một lần nữa tự khắc rõ.
Tiểu Quặt lại vận lực bứt tung đoạn xích thứ hai dính vào chân.
“Coong…”
Lập tức lại có tiếng Tôn Nhân Phụng kêu:
- Đấy, khắp thân ngươi vừa lại phát hào quang đấy.
Tiểu Quặt vì chỉ thấy quá mơ hồ nên toan ngước mặt lên hỏi lại nàng. Bỗng có tiếng nàng hô hoán cầu cứu:
- Ôi… này, cứu ta với, mau!
Tiểu Quặt vội nhìn và phát hiện Tôn Nhân Phụng đang lơ lửng vì bị một mành lưới cũng bằng sắt đã từ trên cao thòng xuống và vồ gọn vào nàng để kép ngược lên.
Sẵn đoạn xích vừa bị bứt đứt đang cầm trên tay, Tiểu Quặt quẳng thật mạnh vào phần trên cùng của mảnh lưới, chỉ là một đoạn dây đang chầm chậm rút lên.
“Vù…”
“Choang.”
Đoạn dây nọ hóa ra cũng bằng sắt, vì thế khi bị đoạn xích chạm vào tuy chỉ phát ra tiếng kêu chát chúa, chưa bị đứt, nhưng cũng làm cho động tác đang rút lên chợt khựng lại và Tôn Nhân Phụng vẫn còn lơ lửng với tư thế như cá chui vào rọ.
Tiểu Quặt lập tức chồm đến, nắm hay bàn tay vào nhau. Cùng chộp vào phần gần nhất của hai đoạn xích vẫn còn dính vào hai cổ tay và cùng quật cả hai đoạn xích vào đoạn dây treo giữa cạnh lưới.
“Coong…”
Đoạn dây lập tức đứt lìa, cả mành sắt rơi xuống, tự bung ra, để lại một Tôn Nhân Phụng dù ngã lăn vẫn lồm cồm bò dậy. Nàng càu nhàu:
- Lẽ ra ngươi phải nói trước để ta chuẩn bị, hoặc chí ít ngươi cũng nên đưa tay đón đỡ ta. Có đâu lại để ta ngã bất ngờ như thế này?
Tiểu Quặt thoát bối rối, sau đó đáp:
- Nam nữ hữu biệt. Chẳng phải cô nương đã từng tự miệng căn dặn và bảo phải như thế sao?

Tôn Nhân Phụng lườm mắt nhưng lập tức xua tay và cười lạt:
- Nói cũng phải, và vẫn may ta chưa bị một kẻ xấu xí như ngươi chạm vào. Thôi, chúng ta tiếp tục đi, nhưng lần này ngươi đi trước, mời.
Tiểu Quặt trước khi đi còn cố tình nhặt lại hai đoạn xích vừa tự tay bứt bỏ:
- Bốn đoạn xích này dù sao cũng là vũ khí không thể thiếu, nếu lỡ bị họ Diệp xua thuộc hạ tấn công ngăn cản. Giờ thì đi được rồi.
Quãng đường phải di chuyển không chỉ là những địa đạo ngầm mà còn thường xuất hiện nhiều lần rẽ. Tôn Nhân Phụng chợt nhận định:
- Mọi lối rẽ đều theo phía tả, dù hiểu nãy giờ chúng ta vừa đi lên cao dần vừa di chuyển theo hình xoắn ốc. Nhất định đây là phần cơ ngơi ngầm ở đâu đó bên dưới Cổ Linh bảo, chếch về phía hậu bảo.
Tiểu Quặt quan tâm:
- Cô nương am hiểu tường tận địa phận Cổ Linh bảo?
Tôn Nhân Phụng bĩu môi:
- Thuở Vạn Thạch bảo còn ngang bằng và giao du qua lại với Cổ Linh bảo, thông thường cứ năm bảy ngày một lần, họ Diệp luôn cho gọi huynh muội ta qua chơi, có chỗ nào ở Cổ Linh bảo mà ta không biết.
Tiểu Quặt buột miệng:
- Kể cả tử lao, là nơi chúng ta đang tìm cách thoát, cô nương cũng từng đặt chân đến?
Tôn Nhân Phụng vụt đỏ mặt:
- Ai thèm đặt chân đến đây làm gì? Vả lại, ngươi đừng tìm cách hỏi khó để chê cười. Ta nếu biết rõ nơi này thì đâu cần đoán, bảo địa hình ở đây đang chếch lên phía hậu bảo?
Tiểu Quặt liếc nhìn nàng:
- Nếu vậy, ắt hẳn Vạn Thạch bảo cách không xa Cổ Linh bảo? Vì huynh muội cô nương thường vẫn tới lui.
Tôn Nhân Phụng khinh khỉnh:
- Ngươi hỏi làm chi? Ta không nói.
Tiểu Quặt cười nhẹ:
- Nhưng còn điều này cô nương phải nói. Địa hình phía hậu của Cổ Linh bảo là thế nào? Vì càn biết trước để toan liệu hầu ứng phó nếu nhỡ như họ Diệp lập mai phúc chờ sẵn.
Tôn Nhân Phụng đúng là không thể không nói:
- Phía hậu của Cổ Linh và Vạn Thạch nhị bảo có mấy phần giống nhau, cũng là những bãi loạn thạch kéo dài. Phần ngăn cách giữa nhị bảo chỉ là một vực không sâu lắm với một dòng suối nhỏ êm đềm

chảy ngay giữa vực. Vì có địa hình là vậy, lão thất phu họ Diệp cần gì mai phục. Trái lại, lão chỉ cần dùng số thuộc hạ vừa đủ, dồn đối phương lui dần về phía có miệng vực cắt ngang, nếu ở đó lão chôn sẵn hỏa dược nữa thì sinh mạng đối phương kể như hưu hỷ.
Tiểu Quặt trầm ngâm:
- Cô nương nếu có cơ hội, liệu kịp chạy qua vực để trở về Vạn Thạch bảo?
Tôn Nhân Phụng kinh nghi:
- Một lần nữa ngươi lại toan liều mạng, miễn sao giúp được ta vô sự bình an? Vì sao? Mà đừng nói là vì ngươi thấy thích… thấy thích ta à nha?
Tiểu Quặt lắc đầu:
- Sao cô nương không đáp, thay vì vừa phí lời hỏi lại?
Tôn Nhân Phụng bối rối:
- Ta vừa nói, có thể ở đấy lão chôn sẵn hỏa dược, giống như phía bên Vạn Thạch bảo đã hành động sẵn tương tự, ta dù có cơ hội cũng đâu thể liều lĩnh, hết đối đầu với lượt hỏa dược thứ nhất của Cổ Linh bảo lại tự đặt chân lên chỗ chôn hỏa dược tiếp theo nhưng là của Vạn Thạch bảo bố trí? Không được đâu.
Tiểu Quặt chợt bảo:
- Ở phía hậu của nhị bảo đều có những bãi loạn thạch, vậy địa hình xung quanh đây đã rất lâu phải từng là một vùng đồi núi. Ắt có một ngọn gọi là Thạch Vọng Thiên.
Tôn Nhân Phụng bĩu môi cười:
- Ngươi biết về Thạch Vọng Thiên vậy cũng khá. Chỉ tiếc, vì hiểu biết quá nông cạn nên vô tình nhầm lẫn, ngỡ Thạch Vọng Thiên là một ngọn núi thay vì đó chỉ là một bờ đá nhỏ nằm chơ vơ ngay bên cạnh dòng suối ta từng đề cập.
Tiểu Quặt lập tức quay người nhìn nàng:
- Vậy nếu có cơ hội, liệu cô nương đủ đởm lược chạy đến Thạch Vọng Thiên không?
Tôn Nhân Phụng giận dữ:
- Chạy đến đó để làm gì? Huống hồ ta đã bảo, dù có cơ hội ta cũng không ngu xuẩn tự dẫn thân vào tử địa. Ngươi đừng nói nữa được không?
Tiểu Quặt lập tức im lặng có thể chỉ vì chìu ý Tôn Nhân Phụng, và cứ thế tiếp tục bước đi.
Chợt Tôn Nhân Phụng kêu:
- Nguy rồi. Ta quên bảo, để đưa ta xuống tử lao, lão Diệp phải phát động cơ quan làm cho lối đi ngầm tự hiển lộ. Bây giờ vì đã bị phong

bế, ngươi nhìn xem, trước mặt chúng ta chẳng phải chỉ là một vách đá kín như bưng sao? Kể như vô phương thoát rồi.
Tiểu Quật kinh tâm bước đến và quả thật tay chạm vào đâu cũng toàn là thạch đá.
Nhưng chợt lùi lại, Tiểu Quật dặn Tôn Nhân Phụng bằng giọng quả quyết:
- Phải quật xích sắt cho vỡ toang tất cả. Cô nương mau tìm chỗ nấp kỹ, đừng để những mãnh đá vụn bay bắn vào. Được chưa?
Tôn Nhân Phụng vừa đáp "được." Tiểu Quật lập tức vận lực quật tung cả bốn đoạn xích đã được chập vào làm một vào vách đá.
"Choang…"
Có nhiều tia lửa nhỏ cùng những mãnh đá vỡ vụn bắn ra nhưng vách đá hầu như không suy suyển.
Tiểu Quật quật tiếp.
"Choang, choang, choang…"
Sau một lúc lâu quật liên hồi kỳ trận, Tiểu Quật thất vọng ngừng tay vì nhận ra đây là cách không những không thu kết quả mà còn khiến Tiểu Quật sẽ kiệt lực do phải thực hiện thời gian và không thể nào tìm thấy vật thực để ăn trong suốt thời gian đó.
Tôn Nhân phụng ngao ngán lên tiếng:
- Ngươi chỉ phí lực vô ích, và ta hiểu ý của lão chỉ cần chờ chúng ta đói lả là sẽ xông vào bắt gọn.
Tiểu Quật chợt hỏi:
- Liệu dùng chưởng lực thì sao? Kết quả liệu có nhanh hơn?
Có tiếng Tôn Nhân Phụng tỏ ra khinh khỉnh:
- Ngươi không biết võ công, nói gì đến chuyện tung chưởng là điều dù mau có kết quả nhưng ngươi vô năng thực hiện?
Tiểu Quật vẫn cứ hỏi:
- Nghĩa là dùng chưởng sẽ mau có kết quả?
Tôn Nhân Phụng hồ nghi:
- Với điều kiện ngươi cần phải có pho chưởng pháp lợi hại, một nội lực thật thâm hậu. Ngươi có không, một khi theo ta nghe biết, nội lực của ngươi đã bị lão thất phu họ Diệp dùng tà công chiếm đoạt?
Tiểu Quật bỗng hỏi:
- Cô nương hãy mau nấp kỹ trở lại cho.
Đoạn Tiểu Quật ngồi xuống theo tư thế toạ công, đối diện và chỉ cách vách đá nửa trượng.
Do hai mắt đang nhắm lại nên Tiểu Quật không thể thấy cũng không thể biết khắp thân Tiểu Quật bỗng toát lộ hào quang càng lúc càng sáng chói. Tôn Nhân Phụng vì thấy nên há miệng toan kêu, chợt có

tiếng Tiểu Quặt quát vang:
- Vỡ này!
Hai tay Tiểu Quặt cùng hất mạnh ra, mang theo một lực đạo kinh thế hãi tục cùng những đoạn xích cũng được quật theo.
“Ầm…”
Đó là tiếng chấn động long trời lở đất, cho Tiểu Quặt biết vách đá phải vỡ. Vì thế, Tiểu Quặt càng nhắm mắt chặt hơn, đề phòng đá vụn bay ngược có thể gây tổn hại cho đôi mắt. Đá rơi thật và rơi rất nhiều.
“Rào… rào…”
Kèm theo đó là những luồng gió mát từ phía ngoài thổi ngược vào, mang theo nhiều tiếng kêu hô hoán, í ới gọi nhau loạn xạ:
- Thạch môn vỡ rồi! Lối dẫn xuống tử lao đã bị phá vỡ rồi!
- Mau cho bảo chủ và phu nhân cùng biết. Kẻo phạm nhân tẩu thoát thì khốn.
- Ôi… nhìn kìa, phạm nhân còn đeo cả xích sắt. Thiên địa quỷ thần ôi. Y là hung thần ác sát bỗng hiện thân chắc? Xích sắt to là vậy y cũng bứt tung để thoát ra. Thần lực của y thật là kinh khiếp.
Tiểu Quặt mở mắt, thoạt tiên chỉ nhìn thấy trùng trùng điệp điệp những lớp bụi tung bay mù mịt, sau thì lờ mờ thấy dáng Tôn Nhân Phụng đang men theo từng dãy tường đá, vừa vội vừa nhẹ nhàng đi dần theo mé tả. Tiểu Quặt cũng lẳng lặng bám theo.
Phạm vi bên ngoài khá rộng, giúp lớp bụi mù mau chóng tan loãng, để lộ ra một khoảng không gian có màu vàng nhạt nắng, báo hiệu chiều đã về, và sẽ rất mau hoàng hôn ắt chuyển thành đêm. Đồng thời cũng vì có một màu vàng xam xám như thế, những dãy tường đá Tôn Nhân Phụng đang men theo vô tình trở thành đồng lõa với thời gian, giúp che giấu khá nhiều bóng dáng nàng đã bắt đầu lom khom tháo chạy. Tiểu Quặt tay ôm gọn hai đoạn xích còn lại, vì hai đoạn xích rời kia có lúc nãy đã bị Tiểu Quặt tung vào vách đá bay lạc mất, cố giữ không cho khua vang cũng cật lực chạy từng bước lúp xúp theo Tôn Nhân Phụng.
Chợt có tiếng hô hoáng:
- Ả kia rồi. Đùng mong chạy thoát!
Tôn Nhân Phụng giật mình, quay phắt người và hướng mắt nhìn ngay về phía có tiếng hô hoán do phát hiện nàng. Có hai gã đại hán cùng trờ đến, ung dung thủ bộ chờ bắt nàng. Tôn Nhân Phụng đang lom khom chợt đứng bật dậy, thuận đà chồm luôn vào hai gã nọ:
- Dám ngăn cản bổn tiểu thư, hai ngươi khiến chết!
Hai gã đang có thái độ ung dung chợt cùng nhau hoảng hồn trợn tròn

mắt, kinh khiếp đến độ không thể nào có bất kỳ phản ứng nào.
Tôn Nhân Phụng thấy vậy càng thêm đắc ý, nhoẻn miệng cười và toan dấn bước hạ thủ luôn cả hai, loại bỏ trở ngại suýt làm nàng mất cơ hội tiếp tục bôn đào.
Chợt "bốp, bốp."
Hai đoạn xích từ đâu xuất hiện quật vào hai đầu vai của hai gã, mỗi gã bị một bên vai. Nỗi đau đớn làm hai gã khuỵu xuống, thay vào chỗ của chúng là Tiểu Quặt xuất hiện, nhìn quanh và ra hiệu cho nàng:
- Mau chạy tiếp!
Tôn Nhân Phụng hậm hực:
- Sao ngươi chạy theo ta?
Tiểu Quặt toan đáp, bỗng nhảy vội một bước cật lực về phía nàng, đồng thời cũng tung nhanh hai đoạn xích, quật ra phía sau nàng, mỗi đoạn một bên.
"Vù…"
Nàng giật mình đứng yên, mắt nhắm lại và chờ nghe hai tiếng "bốp, bốp" quả nhiên ngay sau đó lập tức vang lên đúng là ở phía sau nàng. Và khi có tiếng khuỵu ngã của hai kẻ nào đó vừa định ám toán nàng nhưng kịp bị Tiểu Quặt hạ thủ vang lên, Tôn Nhân Phụng mới mở mắt nhìn Tiểu Quặt:
- Tuy ngươi lại có ân cứu mạng nhưng xin ngươi, đùng mãi đi theo ta nữa có được không?
Tiểu Quặt sững sờ nhìn ngược lại nàng, sau đó thì cười lạt, không nói một lời và bỏ đi.
Bỗng ở phía sau, tiếng của nàng lại vang lên hô hoán cầu cứu:
- Ê này, ngươi mau quay lại cứu ta với. Ôi chao hãy nhanh lên. Hãy mau cứu ta.
Tiểu Quặt đành quay lại và phát hiện nàng lại bị bó rọ. Nhưng lần này không phải vì lưới sắt mà là một túi vải khá to đã phủ chụp gọn quanh thân nàng. Đồng thời cả túi vải lẫn người bị nhốt ở bên trong đều bị một tốp thuộc hạ Cổ Linh bảo dùng dây lôi đi thật nhẹ, kéo ào ào trên khắp nền đất. Cũng từ trong túi vải đó lại phát ra tiếng Tôn Nhân Phụng kêu cứu ơi ới.
Tiểu Quặt vội chạy đến, chân nện thình thịch trên nền đất, hai đoạn xích thì kéo theo sau loảng xoảng, cố lao đuổi theo túi vải để cứu người.
Tốp thuộc hạ Cổ Linh bảo thật nhẫn tâm, đã bắt được nhưng không chịu nhấc Tôn Nhân Phụng lên cùng chạy. Trái lại chúng cứ để như thế và lôi đi sềnh sệch, lại còn hè nhau thi triển khinh công, cố kéo nàng chạy thật nhanh để Tiểu Quặt không tài nào đuổi kịp.

Người trong túi vải vì thế cứ bị quăng quật, phát lên từng chuỗi những tiếng kêu cứu bi thảm và thất vọng của Tôn Nhân Phụng.
Tiểu Quặt càng vì thế càng cố sức đuổi theo, hy vọng sẽ có lúc đuổi kịp do tin chắc ràng bọn nhẫn tâm kia dù sao cũng không có được sự dai sức bằng Tiểu Quặt, chúng sẽ chạy chậm lại khi mệt. Và khi đã mệt thì dù có là khinh công hay không chúng cũng phải chậm lại. Đó sẽ là lúc Tiểu Quặt quyết cho chúng nếm mùi khổ đau.
Đang chạy theo như thế, đột nhiên Tiểu Quặt nghe tiếng Tôn Nhân Phụng từ trong túi vải gào thét cuồng loạn.
- Sao lũ ngươi có ý kéo ta lên bãi loạn thạch? Mau dừng lại, muốn giết thì giết, hay muốn hành hạ ta thế nào cũng được. Sao lại kéo ta đến đây như muốn để hỏa dược phát nổ huỷ hoại hoàn toàn thi thể ta? Bọn ngươi là lũ độc ác. Hãy dừng lại ngay, dừng lại mau.
Tiểu Quặt rúng động nhìn lại. Quả nhiên cả bản thân Tiểu Quặt vì mãi đuổi theo chúng nên đang chạy bừa trên một bãi loạn thạch vẫn không phát hiện. Và khi nhìn ra trước, ngoài việc thấy túi vải có Tôn Nhân Phụng vẫn bị kéo lôi và va loạn vào những loạn thạch thì xa xa còn có dấu hiệu bãi loạn thạch sắp đột ngột bị cắt ngang.
Sợ bị dẫn dụ vào chỗ có chôn sẵn hỏa dược là một, hai là sợ cho Tôn Nhân Phụng nếu bị lôi đi như thế mãi thì dù không bị chết vì hỏa dược cũng vẫn bị lối hành hình khủng khiếp này làm cho vong mạng, nên Tiểu Quặt động nộ xung thiên, chợt dốc toàn lực hú vang:
- U… ú… ú…
Toàn thân Tiểu Quặt vụt lóe hào quang, đồng thời hai chân lao đi như lướt theo gió.
Tiếng gào rú vang động làm bốn gã đang lôi kéo Tôn Nhân Phung giật mình nhìn lại. Và chúng chỉ thấy một vầng hào quang ào ào lướt chạy theo chúng, văng vẳng lọt vào tai chúng là chuỗi tiếng xích sắt khua loảng xoảng.
Quầng hào quang lướt qua túi vải, làm túi vải lập tức lọt vào giữa vầng hào quang.
Đến lúc đó, như biết quầng hào quang là ai, bốn gã vụt phân khai, mạnh ai nấy chạy, mạnh kẻ nào kẻ ấy gào vang:
- Đấy là gã quái nhân!
- Gã quái nhân đã cứu được ả họ Tôn!
- Phát hỏa mau. Lệnh của bảo chủ là cứ phát hỏa.
- Ối, chậm đã. Ê ta chạy không kịp. Ôi… không, ta chưa chạy đến chỗ thật an toàn mà. A… a…
Tiểu Quặt lúc cứu được Tôn Nhân Phụng, đã toan đuổi theo và quật cho mỗi tên nhẫn tâm một đoạn xích. Nào ngờ nghe tiếng chúng tuy

hô hoán nhưng là lời cảnh báo khẩn trương, Tiểu Quặt liền động tâm, đành ôm luôn túi vải, vừa hú vang vừa cật lực chạy nhắm đến chỗ tận cùng của bãi loạn thạch.
Chợt có luồng hơi nóng từ phía sau cuộn đến nhanh chóng đuổi bám kịp Tiểu Quặt. Đó là lúc Tiểu Quặt nghe thanh âm gào loạn của một gã, cho rằng gã chưa kịp chạy đến chỗ thật an toàn.
Nhờ đó Tiểu Quặt thừa hiểu, theo sau luồng hơi nóng do bị phát hoả ắt phải đến lượt hỏa dược phát nổ. Tiểu Quặt chạy cật lực hơn, đồng thời tự chuyển túi vải ra phía trước ngực, chủ ý nếu có bất trắc gì xảy ra thì Tôn Nhân Phụng do được tấm thân Tiểu Quặt che chắn ắt sẽ không đến nỗi nào.
Bãi loạn thạch sắp đến chỗ đột ngột bị cắt đứt, tiếng hỏa dược lập tức phát nổ ầm vang.
“Ầm ầm ầm…”
Chấn lực cực mạnh hất Tiểu Quặt bay bổng lên cao. Nhưng quầng lửa đỏ rực cũng theo đó lao ào qua và phủ trùm quanh Tiểu Quặt lẫn túi vải.
Có tiếng Tôn Nhân Phụng kêu rên:
- Ôi phụ thân. Phen này hài nhi biết khó toàn mạng.
Tiểu Quặt nghe rát bỏng khắp mặt, vội sợ hãi nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa cảnh kinh hoàng vừa diễn ra và vị tất đã chịu dừng ở đấy.
Và vì nhắm mắt nên Tiểu Quặt tình cờ nghe biết lại một cảm giác quen thuộc. Đó là cảm giác bị rơi đã một lần xảy ra cho bản thân Tiểu Quặt và phu nhân Trác Bách Hoa
Tiểu Quặt liền mở mắt.
Đúng là Tiểu Quặt đang bị rơi xuống thật. Đồng thời ở giữa khoảng không gian mờ tối phía dưới chợt ánh lên một dãy sáng lấp loáng màu bạc. Đó là nước, là dòng suối như Tôn Nhân Phụng từng đề cập. Tiểu Quặt vừa tự kêu thầm như thế thì nhờ ngẫu nhiên cả hai lại rơi đúng ngay vào giữa dòng suối mát lạnh.
Đáy suối không sâu lắm, chỉ đủ cho Tiểu Quặt hãm bớt đà rơi và vội vàng đạp mạnh hai chân trồi ngược lên.
Tiểu Quặt vội mở túi vải.
Tôn Nhân Phụng tuy vẫn tỉnh nhưng hai mắt trợn trừng vì quá hoảng loạn. Tiểu Quặt đặt nàng ngồi nghiêng ngả lên một bờ suối và nghe răng cười:
- Cô nương chưa chết là ổn rồi. Giờ hãy mau cho biết đâu là Thạch Vọng Thiên.
Tôn Nhân Phụng đến lúc đó mới tỉnh hồn thật sự. Nàng chợt thút thít

khóc:
- Là ngươi đó ư? Suýt nữa ta không nhận ra và ngỡ không phải ngươi cứu ta.
Tiểu Quặt chợt hối thúc nàng:
- Bọn Cổ Linh bảo chưa dễ buông tha đâu. Hãy nói xem, đâu là Thạch Vọng Thiên.
Tôn Nhân Phụng vội nhìn ngược nhìn xuôi và đành lắc đầu:
- Ta lâu lắm không tới nên không nhận rõ địa hình. Nhưng ngươi cần gì tìm một thạch bàn vừa cao vừa mọc chơ vơ, đến một chỗ cho ngươi ẩn nấp cũng không có.
Tiểu Quặt lập tức nhảy thót lên bờ, sỗ sàng nắm tay nàng lôi đi:
- Nếu cô nương sau này muốn đủ bản lãnh tìm họ Diệp báo thù hãy mau tìm cho ra Thạch Vọng Thiên, đi.
Tôn Nhân Phụng giãy nảy tru tréo:
- Buông ta ra, tên dâm tặc. Đừng nhân cơ hội này mà có ý hãm hại ta.
Tiểu Quặt lập tức quay nghiêng mặt, miệng nở nụ cười cay độc:
- Tự cô nương muốn đi hay đợi phải dùng vũ lực mới chịu đi?
Tôn Nhân Phụng lại hoảng kinh đến trợn tròn đủ hai mắt, sau đó tự rùng mình khắp lượt và từ từ nhắm mắt lại:
- Chao ôi, để ta đi. Ngươi đừng nhìn ta như thế nữa. Vì mặt ngươi trông thật kinh khiếp.
Tiểu Quặt liền lôi nàng đi, vì mãi lo tìm kiếm một thạch bàn vừa mọc cao vừa chơ vơ như nàng vừa tiết lộ nên Tiểu Quặt vô tâm, không suy nghĩ gì lời nàng đã đề cập đến diện mạo trông thật kinh khiếp của chính bản thân Tiểu Quặt.
Màn đêm đã chực buông trùm, bất chợt Tiểu Quặt thấy một mặt đá chỉ cao hơn dòng suối không đến nửa trượng:
- Có phải đấy chính là…
Bỗng từ trên cao có nhiều loạt hô hoán vang vọng xuống:
- Phải thắp đuốc mới mong tìm thấy thi thể của bọn chúng. Tối quá.
- Đúng rồi, thắp đuốc lên, thắp thật nhiều vào.
Tôn Nhân Phụng sợ hãi:
- Thế nào chúng cũng tìm thấy chúng ta. Dù ngươi có đưa ta đến Thạch Vọng Thiên cũng vô ích.
Tiểu Quặt không những không sợ, trái lại còn kéo nàng đi nhanh hơn:
- Hóa ra thạch bàn đó chính là Thạch Vọng Thiên? Tìm được thì tốt rồi. Ai bảo cô nương sẽ không thoát? Hừ.
Lại có tiếng hô hoán vang lên, lần này thì xuất phát ở phía dưới đối

nghịch hoàn toàn vói tiếng hô hoán khi nãy của bọn Cổ Linh bảo:
- Mau báo ngay cho bảo chủ biết dường như bọn Cổ Linh đang tìm cách đột nhập qua phía chúng ta.
- Điều đó không lo, cứ để chúng qua, không phải bảo chủ đã có lệnh, hễ phát hiện bất kỳ bóng dáng nào khả nghi toan xông qua bãi loạn thạch thì cứ cho hỏa dược phát nổ sao?
- Cứ như thế đi. Chúng ta mau lùi đến chỗ an toàn, lo chuẩn bị sẵn thì hơn.
Tôn Nhân Phụng lại giãy nảy:
- Đó là người của bổn bảo. Phải mau báo cho họ biết để cứu chúng ta.
Tiểu Quặt đã lôi nàng đến Thạch Vọng Thiên:
- Nếu họ để cô nương qua, liệu bọn Cổ Linh bảo cũng nhân cơ hội đó xông qua theo thì sao? Có phải cô nương muốn Vạn Thạch bảo bị hủy diệt?
Tôn Nhân Phụng lại thút thít:
- Nhưng lưu lại đây cũng chết. Huống hồ ngươi tìm chỗ nào ẩn không tìm, lại tìm Thạch Vọng Thiên là chỗ hoàn toàn không có hữu dụng.
Tiểu Quặt đưa nàng đi quanh Thạch Vọng Thiên:
- Có hữu dụng hay không cô nương khắc tự rõ. Đây rồi, một mô đá lồi, tiếp đó là hai chỗ lõm vào thật sâu. Chỉ cần tìm mô đá lồi kế tiếp là ổn.
Tôn Nhân Phụng vụt run cầm cập:
- Có ánh đuốc thấp thoáng từ xa kia. Ngươi còn lo tìm gì mãi thế?
Tiểu Quặt chợt nghiêm giọng:
- Tìm một chỗ ẩn thật an toàn cho cô nương. Đây rồi, nhấn vào ba lượt. Úy, sao lại chỉ có một huyệt khẩu vừa trống rỗng vừa sâu thật sâu như thế này?
Tôn Nhân Phụng chực co chân bỏ chạy:
- Chúng đến rồi. Ngươi không chạy thì ta chạy.
Tiểu Quặt giữ nàng lại:
- Chui vào đi. Tuy điều này ngoài dự liệu nhưng thà cô nương chui bừa vào vẫn hơn.
Bị Tiểu Quặt vừa đùn đẩy vừa cố nhét nàng vào một huyệt khẩu chỉ rộng hơn thân một ít, Tôn Nhân Phụng bật hoảng:
- Đây là đâu? Ngươi bảo ta chui vào để làm chi?
Tiểu Quặt bịt tay vào miệng nàng:
- Đừng gây kinh động. Riêng về địa điểm này, chỉ một mình cô nương đủ tư cách đặt chân vào. Đừng chần chừ nữa, cứ vào đó

khắc biết mục đích sẽ là gì. Mau đi.
Nàng gỡ tay Tiểu Quặt ra khỏi miệng:
- Ngươi không chui theo? Vậy ta không chui. Vì biết đâu đây là kế mưu hay thủ đoạn gì đó của ngươi thì sao? Ta không ngu xuẩn tự tìm đến chỗ chết một mình.
Tiểu Quặt bỗng thở dài:
- Được rồi, chui thì chui. Vì chúng đã đến quá gần, nếu để chậm chỉ e một mình cô nương có chui cũng không thoát. Chui nào.
Tôn Nhân Phụng đã bắt buộc Tiểu Quặt chui vào trước. Vì thế, khi cả hai chui đến một chỗ có địa hình rộng rãi hơn, ở bên ngoài lập tức có tiếng tri hô:
- Nhìn này. Ở đây sao bỗng dưng xuất hiện một địa huyệt sâu rất sau?
Tiểu Quặt liền thì thào vào tai nàng:
- Chỉ tại cô nương chậm làm chúng có cơ hội phát hiện chỗ bí ẩn này. Đành phải phong bế và giao phó cả số mạng cho cao xanh thôi. Cô nương hãy lùi lại một chút. Được rồi. Phá này!
Tiểu Quặt lần này thấy rất rõ từ bản thân lập tức bật lóe ra một vầng hào quang, sau đó mới thấy xuất hiện một luồng lực đạo cực mạnh cũng phát hỏa hào quang tương tự.
Lực đạo phát sáng đã lao theo địa huyệt chui ra ngoài chạm vào đá, có lẽ một phần của thạch bàn gọi là Thạch Vọng Thiên. Tiếng chấn động vang lên bưng tai nhức óc.
“Ầm…”
Loạn thạch đổ tung tạo thành hàng chuỗi tiếng động ầm ì kỳ quái và khó tả cứ vang mãi.
Sau đó tất cả chìm trong tĩnh lặng tột cùng.
* * *
Đấy là một gian thạch thất thừa cho mọi ngỡ ngàng cho bất luận ai lần đầu nhìn thấy.
Tôn Nhân Phụng sau khi quan sát kỹ, vội tiến đến chỗ Tiểu Quặt, và nàng thật sự hoài nghi, nhìn Tiểu Quặt qua hình ảnh phản chiếu từ một mặt nước tĩnh lặng do thật phẳng, thật trong sáng nên ảnh tạo nên cũng rất thực:
- Ngươi thật ra là ai? Sao tỏ tường địa điểm này do tay gia phụ kiến lão và gọi là Vạn Thạch Phục Hưng bí động?
Tiểu Quặt thì không muốn chỉ nhìn diện mạo Tôn Nhân Phụng qua hình ảnh phản chiếu, mà phải nhìn nàng thật gần. Vì thế, Tiểu Quặt xoay khuôn mặt được Tôn Nhân Phụng bảo là kinh khiếp qua phía nàng:

- Cô nương thấy bộ mặt ta thật đáng sợ? Mà không sợ sao được một khi da mặt thì bị chảy lột từng mảng, cả tóc tai lông mày lông mặt đều bị thiêu trụi. Thảo nào bọn thuộc hạ Cổ Linh bảo nếu không gọi ta là hung thần ác sát tái hiện thì lại gọi là quái nhân. Đấy, tính danh của ta đấy. Hay nếu cô nương nghe không thích thì có thể gọi theo cách khác, là Dương Thế Tôn.
Tôn Nhân Phụng giật mình, nhân đó nàng quay mặt đi:
- Chỉ mới mười năm trước kể cả phụ thân ta dù là bảo chủ Vạn Thạch bảo vẫn phải rúng động mỗi khi nghe đến tên? Tiền bối hãy còn tại thế? Mà tiền bối liệu có đúng là Dương Thế Tôn?
Tiểu Quặt chợt giận ngang:
- Sao cô nương nghi ngờ? Nếu Dương Thế Tôn không phải là ta thì còn ai khác có nguồn nội lực thâm hậu, đến nỗi Diệp Triệu Linh phải thốt lên giang hồ chẳng có mấy ai? Và nếu ta chẳng phải Dương Thế Tôn, một nhân vật có bản lãnh cao thâm đến độ lệnh tôn vì kiêng dè khiếp hãi nên mới ngấm ngầm lập ra Vạn Thạch Phục Hưng bí động này chỉ để đề phòng, nhỡ có bị đoản mạng thì cũng còn chút gì đó lưu lại cho bọn hậu nhân, như là cô nương đây?
Tôn Nhân Phụng chợt len lén nhìn Tiểu Quặt:
- Nhưng tiền bối nếu có thù với gia phụ, cớ gì luôn mấy lần tìm cách cứu nguy sinh tử cho tiểu nữ?
Tiểu Quặt khó thể giữ sắc giận lâu hơn:
- Kỳ thực giữa ta và lệnh tôn không có oán thù. Bất quá lệnh tôn nếu có rúng động mỗi khi nghe nhắc đến ta chỉ vì lẽ thường tình, phàm là người ai lại không cảm thấy phần nào đố kỵ một khi biết vẫn có người cao minh hơn. Vì thế…
Tôn Nhân Phụng phản bác ngay:
- Gia phụ hầu như không bao giờ có tính đố kỵ. Còn về việc rúng động thì nghe nói vì gia phụ sợ tiền bối với võ học uyên thâm sẽ thao túng võ lâm.
Tiểu Quặt gật đầu:
- Cô nương như rất hiểu và quý mến phụ thân. Được lắm, hãy để ta giãi thích rõ hơn. Chỉ vì ta cũng rất quý mến, rất kính trọng lệnh tôn nên nhân một lần tình cờ gặp gỡ, cả hai do hiểu nhau nên từng bộc lộ nhiều việc cho nhau, ví dụ như là…
Tôn Nhân Phụng ngỡ ngàng nhìn quanh một lần nữa giọng u buồn:
- Ví dụ như là bí động này? Gia phụ chỉ thổ lộ cho mỗi một mình tiền bối, trái lại giấu tất cả mọi người ở Vạn Thạch bảo?
Tiểu Quặt cười lạt:
- Đâu chỉ có thế. Lệnh tôn còn tỏ ra lo lắng và bắt đầu có dấu hiệu

thất vọng về hiện tình lúc đó ở Tôn gia lẫn Vạn Thạch bảo. Nhưng ta lại không nghĩ thế. Vì ta, ngay khi biết cô nương là cốt nhục của cố nhân, lại còn lâm cảnh phải miễn cưỡng thuận theo ý lệnh huynh, ta mới bất chấp mọi nguy hiểm, quyết thổ lộ tất cả cho cô nương biết và cuối cùng là đưa cô nương vào đây. Bây giờ, vì cô nương có lẽ đã rõ mọi tâm huyết của thân phụ, hãy nghe ta khuyên một lời. Đó là lưu lại đây một thời gian, lâu hay mau không quan trọng, cần thiết là đừng phụ lòng kỳ vọng của lệnh tôn, vừa được Dương Thế Tôn ta thay lời truyền đạt.
Thấy Tiểu Quặt toan xoay lưng bỏ đi, Tôn Nhân Phụng hoảng hốt:
- Tiền bối định lưu tiểu nữ lại đây một mình?
Tiểu Quặt thở hắt ra:
- Cô nương đừng vội kinh hoảng. Huống hồ như cô nương vừa biết, với mọi bố trí sẵn có ở đây, ta dù không tiện lưu lại vẫn đành chờ cô nương luyện đủ tất cả những sở học Vạn Thạch bảo, có muốn thoát đi một mình cũng không thể. Trận thế kỳ môn do lệnh tôn sắp đặt hóa ra cũng giam chân ta, một điều mà nếu ta biết, thà ở ngoài kia giao phong với bọn Cổ Linh bảo hơn là cùng gặp chung cảnh ngộ với cô nương.
Tôn Nhân Phụng áy náy:
- Tiểu nữ thật có lỗi, đã miễn cưỡng tiền bối cùng vào đây. Nhưng thật tâm mà nói, xin tiền bối hãy chịu khó lưu lại. Vì nếu không có tiền bối, một mình tiểu nữ vị tất dám tiến vào, nói gì đến chuyện đủ đởm lược lưu lại luyện công.
Tiểu Quặt chầm chậm xoay người bỏ đi:
- Cũng may, thạch thất này còn một góc nhỏ, tương đối khuất. Ta sẽ tạm lưu ngụ ở đó, quyết không ngăn trở cô nương luyện công hoặc phạm vào điều nam nữ hữu biệt dù thế nào vẫn phải giữ. Chỉ mong lương thực hoặc những y phục thay đổi do lệnh tôn lưu sẵn có thể đủ cho cả hai dùng trong lúc chờ cô nương luyện công hoàn tất.
Tôn Nhân Phụng vội bước theo Tiểu Quặt đến tận góc khuất vừa nói:
- Sẽ là thất lễ hoặc khuất tất nếu tiểu nữ để tiền bối tạm ngụ ở một nơi chật hẹp như thế này. Hay cứ để tiểu nữ ngụ ở đây?
Tiểu Quặt vụt cau mày:
- Ý ta đã quyết. Không những thế, mà bây giờ trở đi. Ta còn ngăn cấm cô nương không được tùy tiện đặt chân đến chỗ này. Ta cũng thế, sẽ không bao giờ bước ra cho đến khi nào cô nương luyện xong võ học mới thôi. Rõ chưa?
- Tiểu nữ tuân lệnh. Nhưng không lẽ tiền bối không ăn uống, không tắm gội lúc cần?

Tiểu Quặt trầm ngâm:
- Cũng không khó. Mỗi đêm trước khi đi ngủ, cô nương cứ để sẵn thức ăn và y phục phần ta ở cạnh hồ nước là đủ. Nên nhớ, giữa ta và cô nương càng có sự tách bạch càng tốt, nhất là đối với cô nương càng cần phải giữ gìn. Thôi, cô nương hãy nên tự lo liệu cho bản thân thì hơn. Chỉ khi nào thật cần hãy gọi ta. Đi đi.
Tôn Nhân Phụng đành tuân lệnh và quay đi, tuy lo vì sẽ ở một mình giữa một thạch thất quá rộng nhưng được an ủi vì biết ở cạnh đấy vẫn còn một góc khuất và trong góc khuất có một nhân vật vừa kỳ quái vừa cộc tính cũng đồng thời lưu ngụ.
Từ đó, họ tuy sống chung nơi nhưng hầu như lúc nào cũng thuộc về hai thế giới cách biệt, nhất là về phương diện sinh hoạt thường nhật. Tiểu Quặt ăn và lo mọi sinh hoạt bản thân lúc Tôn Nhân Phụng hoặc đã ngủ hoặc chỉ mới bắt đầu ngủ. Ngược lại, khi Tôn Nhân Phụng luyện công hoặc lo những sinh hoạt cần thiết thì Tiểu Quặt đã tự giam mình trong góc khuất, nhất định không ló mặt ra, kể cả nói một đôi lời cũng không.
Có lẽ nhờ thế, không chỉ Tôn Nhân Phụng luyện mau tinh tiến võ học mà ở Tiểu Quặt cũng thu không ít kết quả.
Có một lần, Tôn Nhân Phụng do quá hoài nghi nên từ ngoài gọi vọng vào góc khuất:
- Mấy ngày qua tiền bối như có điều gì bất ổn?
Tiểu Quặt nạt ra ngoài:
- Sao lại hỏi thế? Mà cô nương dò xét ta đó ư?
Tôn Nhân Phụng cười gượng:
- Tiểu nữ không dò xét, chỉ quan tâm thôi. Vả lại, vì thấy tiền bối không tiếp tục luyện công nữa, tiểu nữ chợt lo, phải chăng tiền bối đang bồn chồn, muốn mau chóng ly khai bí động?
Tiểu Quặt hừ nhẹ:
- Bảo là không dò xét thì sao biết ta không tiếp tục luyện công?
Giọng nàng tỏ ra nghi hoặc:
- Nếu vẫn luyện công, sao vài ngày qua tiểu nữ không còn thấy ánh hào quang tiền bối vẫn có, phát lóe ra ngoài? Hoặc giả tiền bối thật sự bất ổn nhưng vì ngại tiểu nữ nếu lo thì phân tâm nên tiền bối cố tình giữ kín?
Tiểu Quặt bật cười:
- Ngỡ thế nào. Điều đó thì chớ lo. Vì ta đã thu liễm hào quang vào nội thể, kẻo phát lóe mãi chỉ làm cô nương phân tâm. Còn chuyện bất ổn ư, yên tâm đi, ta chưa bao giờ thấy ổn như lúc này.
Tôn Nhân Phụng thở phào nhẹ nhõm và cũng cười theo:

- Nhân lúc tiền bối vui, có thể cho tiểu nữ thỉnh giáo một vài điều thật sự cần thiết?
Tiểu Quặt hắng giọng:
- Muốn hỏi gì thì chờ sau khi cô nương hoàn thành xong chuyện luyện công hãy hỏi. Còn lúc này thì…
Nàng kêu vội:
- Nhưng đây là thỉnh giáo về võ học. Nếu không được cao nhân như tiền bối chỉ giáo, tiểu nữ e mười năm nữa cũng khó thể luyện xong.
Tiểu Quặt lập tức khước từ:
- Võ học Tôn gia đừng nói là ta không từng am hiểu, mà nhỡ có am hiểu chăng đi nữa ta lại không có tư cách lạm bàn. Cô nương đừng gây khó cho ta, thay vào đấy hãy tự suy nghĩ thật thấu triệt.
- Nếu là vậy, thà chúng ta tìm cách khác tự ly khai bí động này thì hơn. Chứ chờ tiểu nữ luyện công xong và phá trận e chẳng bao giờ.
Tiểu Quặt vội kêu:
- Sao lại thế, cô nương không được nản lòng. Huống hồ còn cách nào khác để thoát, ta đâu dễ chấp nhận lưu lại đây lâu đến mãi hôm nay?
Tôn Nhân Phụng ai oán:
- Tiền bối nói nghe thật dễ. Thử hỏi, giả như trước đây tiền bối không được minh sư chỉ điểm, liệu có mau chóng đắc thành võ học chăng? Nói chi tiểu nữ, chỉ vì từ nhỏ đã quen được nuông chìu, không mấy khi chịu luyện công, giờ bảo hãy một mình tự thấu triệt, quả là điều thiên nan vạn nan.
Tiểu Quặt động tâm:
- Cô nương nói cũng phải. Vì quả thật ta nhờ có người tận tình chỉ điểm mới mau thấu triệt. Nhưng không rõ, liệu những điều cô nương toan hỏi, ta có đủ tư chất để lĩnh hội, sau đó truyền đạt thật đúng cho cô nương chăng?
- Tiểu nữ đã trăn trở và cân nhắc đủ điều. Thôi thì để không phụ lòng kỳ vọng của gia phụ, thà hỏi ở tiền bối hơn là tiểu nữ vì không hiểu nên phạm thêm tội bất hiếu do không đủ tư chất luyện xong võ học Tôn gia.
Tiểu Quặt thở dài:
- Được rồi. Chỉ mong sao ta thật sự giúp được cô nương. Hỏi đi.
Nàng đọc vài câu khẩu khuyết võ học.
- Võ học Tôn gia chú trọng nhiều về những biến hoá. Vì thế, đối với tiểu nữ, những khẩu quyết này là quá uyên ảo, khó thể thấu triệt.
Tiểu Quặt sau một lúc lâu ngẫm nghĩ mới dám giải thích:
- Ta chỉ hiểu sao nói vậy. Chỉ e vì quá miễn cưỡng sẽ càng khiến cô

nương hoặc không lĩnh hội đủ hoặc hiểu sai, làm cho lúc luyện càng thêm kho khó khăn.
Nhưng nàng bật reo:
- Không như tiền bối vừa nói đâu. Lời giải thích này thật quá rõ, tiểu nữ càng nghe càng như khai mở thêm một tầng kiến thức. Xin đa tạ, đa tạ tiền bối thật nhiều.
Hỏi được một lần thì sau này Tôn Nhân Phung vì tin tưởng nên dạn dĩ hỏi Tiểu Quặt thêm nhiều lần khác.
Có một lần nàng kêu:
- Vạn Thạch Phi Bộ như tiền bối vừa giải thích, nếu không thấy ai thử diễn luyện theo, chỉ e tiểu nữ khó bề lĩnh hội.
Tiểu Quặt vẫn từ góc khuất phát thoại ra:
- Giải thích thì ta miễn cưỡng có thể giúp. Xin đừng bắt ta diễn luyện, ắt phạm vào đại kỵ là đã lẻn luyện theo võ học Tôn gia.
Tôn Nhân Phụng chợt cười thích thú:
- Để giải thích, chẳng phải tiền bối trước đó phải tự thấu triệt toàn bộ khẩu quyết sao? Vậy nếu không diễn luyện lúc này, mục đích là giúp tiểu nữ, ai dám bảo sau này khi có cơ hội tiền bối lại không diễn luyện do vô tình đã khắc ghi khẩu quyết võ công vào nhận thức?
Tiểu Quặt giận dữ:
- Ta chỉ giúp cô nương, tuyệt đối không có ý hoặc lẻn luyện hoặc sau này vận dụng sở học Tôn gia. Hay cô nương xem thường, cho sở học Dương Thế Tôn này là chưa đủ tung hoành thiên hạ?
Tôn Nhân Phụng thất kinh, vội nói chữa lại:
- Tiền bối xin đừng tức giận. Vì thật ý của tiểu nữ quyết không phải như thế, và càng không dám xem thường uy danh từng lẫy lừng của tiền bối. Chỉ là tiểu nữ ắt vì tư chất kém cỏi nên không thể luyện nếu chưa thấy ai diễn Phi Bộ Vạn Thạch chí ít một lần để xem. Xin hãy giúp tiểu nữ với.
Tiểu Quặt đành nhân nhượng:
- Nhưng ta đã từng nói, quyết không bước ra khỏi chỗ này.
Nàng nài nỉ:
- Chỉ một lần thôi. Huống hồ gần một năm trôi qua, tiểu nữ có thể quyết chắc đã càng lúc càng tin vào nhân phẩm của tiền bối. Phần tiểu nữ đã vô ngại, lẽ nào bậc trưởng thượng như tiền bối vẫn cứ mãi lo ngại?
Tiểu Quặt miễn cưỡng bước ra, diện mạo được che kín lấp hoàn toàn chỉ chừa đôi mắt:
- Ta che mặt vì không muốn cô nương khiếp đảm, được chứ? Còn đây là Vạn Thạch Phi Bộ. Ta hiểu thế nào diễn thế ấy, quả thật chưa

rõ đúng sai ra sao.
Vì đang diễn luyện theo một bộ pháp nên bóng nhân ảnh của Tiểu Quặt càng lúc càng di chuyển nhanh hóa thành nhiều bóng mờ huyền ảo.
Tôn Nhân Phụng vỗ tay reo:
- Muốn biết rõ đúng sai, hoặc xem Phi Bộ Vạn Thạch có biến ảo lợi hại thế nào, hay là để tiểu nữ thử tấn công một vài chiêu? Cứ thế nha. Xem đây.
Nàng xuất thủ tấn công thật. Vì thế, Tiểu Quặt đành cật lực thi triển bộ pháp, một là để giúp điểm hóa nàng luyện công, hai là cũng muốn thử xem Phi Bộ Vạn Thạch có thật sự lợi hại hay không.
Được một lúc, Tiểu Quặt tự dừng lại:
- Đúng rồi. Đủ để chứng tỏ bộ pháp này nếu cô nương chuyên chú luyện đến thập thành ắt sau này thật hữu dụng. Hãy nhìn vào những dấu chân ta cố ý lưu lại dưới nền đá mà luyện theo. Và mong đừng làm phiền ta nữa.
Tôn Nhân Phụng liền nhìn xuống và không sao nén nổi tiếng trầm trồ:
- Ồ… Nội lực của tiền bối quả thâm hậu. Những dấu chân không chỉ sâu mà còn đều đặn như nhau. Quả thật là…
Nàng ngước nhìn lên thì thấy chỉ còn lại một mình. Nghĩa là Tiểu Quặt đã bỏ đi nhưng nàng không hề hay biết.
“Đừng làm phiền,” nàng vì nhớ câu nói đó nên đành tự một mình luyện Phi Bộ Vạn Thạch.
* * *
Tôn Nhân Phụng tái mặt, nhìn bãi lầy trước mặt:
- Thật không ngờ giữa một trận thế ngỡ đã đủ lợi hại lại xuất hiện thêm một bãi lầy rộng ước đến mươi mười lăm trượng. Khinh công của tiểu nữ sao đủ cao minh lao vượt qua?
Tiểu Quặt cũng ngấm ngầm kinh hãi, trố mắt nhìn từ một vuông lụa che kín mặt:
- Vậy thì chỉ còn mỗi một cách là chờ đến khi cô nương khổ luyện thêm công phu đủ cao minh. Hãy quay lại thôi.
Nàng sững sờ:
- Quay lại? Đã hơn hai năm trôi qua rồi, lòng dạ tiểu nữ đang nóng như lữa đốt, càng lúc càng lo cho bổn bảo, dù có quay lại vị tất tiểu nữ đủ yên tâm để luyện công.
Tiểu Quặt thở ra:
- Không quay lại thì sao đây? Không chừng đây là ẩn ý của lệnh tôn, không muốn cô nương sớm xuất đầu lộ diện với bản lãnh chưa đủ hưng phục Vạn Thạch bảo.

Nàng lắc đầu thất vọng:
- Tư chất mọi người có hạn. Luyện được như tiểu nữ lúc này đã là vượt quá mọi mong đợi. Không thể miễn cưỡng luyện thêm được nữa.
Tiểu Quặt nôn nóng:
- Vậy phải làm sao, một khi chúng ta không thể thoát?
Nàng đề xuất:
- Chúng ta vẫn có thể thoát theo lối chúng ta từng theo đó đi vào.
Tiểu Quặt lắc đầu:
- Ta cũng từng có ý định tương tự và đành tự thú nhận là không thể. Vì bên ngoài không chỉ có quá nhiều loạn thạch đổ chất chồng lên nhau mà ở bên trong, địa huyệt của chúng ta từng theo đó chui vào cũng bị phá hủy. Không thể nào đào một lối thoát xuyên qua quá nhiều loạn thạch.
Nàng lo sợ:
- Không lẽ tiền bối cũng không đủ khinh công thượng thừa để giúp tiểu nữ cùng lao qua bãi bầy quá rộng này?
Tiểu Quặt nhún vai:
- Có bãn lãnh đó cũng vô ích. Há lẽ cô nương quên bãi lầy cũng là một phần của trận thế? Chỉ cần đặt sai một bước chân, trận thế lập tức biến động, chúng ta kể như không thoát.
Nàng thở ra nhè nhẹ:
- Vậy sao tiền bối không thử cùng tiểu nữ tìm hiểu đến thật tinh thông thuật Kỳ Hoàng? Vì nếu tiền bối tinh thông, nghĩa là có thể vượt thoát, tiểu nữ nhờ đó cũng thoát theo.
Tiểu Quặt lắc đầu quầy quậy:
- Do nhiều tình huống vạn bất đắc dĩ, ta vì giúp cô nương đã vô tình luyện không ít những công phu Tôn gia. Thuật Kỳ Hoàng này, nói thật, ta quyết không luyện.
Tôn Nhân Phụng cười buồn:
- Vậy thì đành chịu, tiểu nữ dù bị sinh cầm vĩnh viễn ở đây bất quá chỉ do vô năng thiểu tài, có chết cũng không thể trách ai ngoài bản thân. Không như tiền bối tuy có thừa bản lãnh, đủ cơ hội, nhưng lại tự trói buộc vào tuyệt đia.
Tiểu Quặt giận dữ, rất muốn quát mắng nàng, nhưng nghĩ lại, Tiểu Quặt chỉ biết than:
- Nếu biết trước thế này thà ta đừng nhận lời Tôn bá bá thì hơn.
Tôn Nhân Phụng nhíu mày hoài nghi:
- Tôn bá bá? Tiền bối vì suy nghĩ gì, cố tình dùng cách xưng hô hoàn toàn không phù hợp này để gọi gia phụ như thế?

Tiểu Quặt giật mình, vội chữa lại:
- Ta có gọi lệnh tôn là bá bá thật sao? Mà này, cô nương đừng vì thế mà ngỡ ta đang có ý nghĩ này nọ đối với cô nương. Hãy nhớ cho kỹ nha, ta đã có phu nhân rồi. Huống hồ với thứ diện mạo quỷ quái của ta, bất quá chỉ có mỗi một mình phu nhân ta chịu đựng nổi thôi.
Đoạn Tiểu Quặt gay gắt bảo:
- Hãy nói qua về thuật Kỳ Hoàng cho ta nghe. Ta nghĩ lại rồi, càng sớm thoát nơi này càng tốt. Thứ nhất là để phu nhân ta không thể mỏi mòn chờ đợi ta lâu hơn. Thứ hai là đừng để cô nương vì thấy ta không thể thoát lại nghĩ ta có ý gần gũi cô nương lâu hơn. Đọc đi, hừ!
- Tiểu nữ chỉ lỡ lời. Vả lại, ai bảo tiền bối không nói sớm là đã có phu nhân.
Tiểu Quặt lại gắt:
- Ta bảo đọc cứ đọc. Đừng lắm lời nữa. Hừ.
Hoảng sợ, Tôn Nhân Phụng vội đọc mọi điều đã biết về kỳ môn trận thế cho Tiểu Quặt nghe. Chợt nàng lại nghe Tiểu Quặt nạt:
- Không cần đọc nhanh như vậy, ai mà hiểu cho kịp? Từ từ thôi.
Nàng giận, đành tuân lệnh và chỉ biết đọc với đọc, quyết không lời nào nói thêm nữa với Tiểu Quặt, nghe cho kỳ hết, mãi một lúc lâu sau đó Tiểu Quặt mới bảo:
- Tuy không biết đã hiểu đúng hay sai hoặc lĩnh hội nhiều hay ít nhưng ta cảm thấy thế này. Vì bãi lầy cũng là một phần của trận thế nên ở giữa thế nào cũng có một vài chỗ để đặt chân. Đồng thời đó là những chỗ phải thật phù hợp với phương vị của trận thế. Cô nương nghĩ sao?
Tuy không đáp lại nhưng hai mắt nàng chợt sáng rỡ. Và lập tức nàng tung chân, vận dụng khinh công lao ra giữa bãi lầy. Tiểu Quặt cười thầm, cũng lặng lẽ bám theo sau Tôn Nhân Phụng.
Nàng đang chạm một chân lên một chỗ lõng bõng nước của bãi lầy. Thật may, Tiểu Quặt thì đoán đúng và nàng thì xác định phương vị cũng đúng, thế cho nên chỗ nàng đặt chân quả là một chỗ an toàn. Vì đặt chân để lấy đà nên lập tức nàng lại tiếp tục lao đi.
Tiểu Quặt cũng vừa vặn đến lúc đặt chân vào phương vị đó, cũng chuẩn bị lấy đà lao bám theo nàng.
Chợt từ phía trước, khá xa, bỗng van lên tiếng người gầm quát:
- Bọn ngươi quyết đuổi tận diệt tuyệt thế sao? Ta sẽ liều mạng với Điền Phương ngươi. A…
Tiểu Quặt bật lao đi và bất ngờ thấy Tôn Nhân Phụng vì tỏ ra quá nôn nóng, sơ ý đặt chân sai phương vị nên đột ngột thụt người vào

bãi bầy.
Tiểu Quặt tăng cước lực lao lướt đến, cũng đánh liều đặt chân vào một bộ vị với hi vọng đấy chính là chỗ đặt chân cần thiết và nhanh nhẹn thò tay nắm giữ tay nàng.
Nhờ được Tiểu Quặt cứu, Tôn Nhân Phụng vội níu tay tạo đà để quăng người lao tiếp đi một quảng xa. Nhưng lại đến lượt Tiểu Quặt bất ngờ lún sâu người vào bãi lầy. Tiểu Quặt thất kinh, vì biết đã đặt chân sai chỗ, vội vận lực ngầm vang:
- Lên!
Tôn Nhân Phụng vì nghe tiếng gầm nên quay lại nhìn và thấy Tiểu Quặt dù đã bị lún lầy nhưng vẫn có cách tự lao vút lên cao, chí ít là cao đến năm sáu trượng.
Đang nhìn, Tôn Nhân Phụng bỗng nghe Tiểu Quặt hô hoán đề tỉnh nàng:
- Sao cô nương mãi nhìn lại, quên để ý tìm bộ vị phía dưới để đặt chân? Ôi, nguy rồi, trận thế đang có dấu hiệu biến động. Nguy thật rồi.
Tiểu Quặt kêu xong thì cũng là lúc không còn nhìn thấy gì nữa chỗ Tôn Nhân Phụng vừa nãy. Trái lại, Tiểu Quặt chỉ nghe tiếng nàng kêu thất thanh:
- Ối… Tiểu nữ lại sa vào bãi lầy thối tha này nữa rồi. A…
Tiểu Quặt bất chấp nguy hiểm, vội vàng lao thẳng vào chỗ khi nãy còn thấy nàng.
“Ào…”
Thật may, Tiểu Quặt lại thấy nàng, cũng là lúc nàng đã lún sâu nửa người. Tiểu Quặt vội hớp một hơi thanh khí thật đầy, lao đến, nắm tay nàng đồng thời quát vang:
- Lên!
Không cần chỗ đặt chân, Tiểu Quặt thật liều lĩnh khi dám lăng không, vừa kéo vừa mang Tôn Nhân Phụng cùng lao đi.
Nhưng Tôn Nhân Phụng vụt trút ra tiếng thở phào nhẹ nhõm:
- Thoát rồi. Khinh công của tiền bối thật lợi hại. Đa tạ đã giúp tiểu nữ cùng thoát bãi lầy quá nguy hiểm. Đa tạ.
Tiểu Quặt đặt nàng đứng xuống chỗ đất cứng:
- Chịu mở miệng rồi sao? Ta ngỡ, cô nương vì giận mãi sẽ không thèm nói với ta nữa. Mà này, sao lúc nãy cô nương tỏ ra bất cẩn, làm cả hay suýt mất mạng?
Sực nhớ lại, nàng giương mắt lo lắng nhìn xa xa về phía trước:
- Quách nhị thúc đang lâm nguy. Không ngờ đối phương lại chính là Điền Phương, thiếu viện chủ Cửu U viện. Tiểu nữ chỉ mong sớm ứng

cứu Quách nhị thúc.
Tiểu Quặt vội xoay lưng lại:
- Nếu vậy, ngay lúc này cô nương hãy tạm thời che giấu thân phận. Đừng vì ái ngại, sớm để lộ cho mọi người biết cô nương, Tôn Nhân Phụng, chưa chết. Hãy dùng tạm khăn che mặt của ta đi.
Do vội nên Tôn Nhân Phụng nhận ngay tấm che mặt đang được Tiểu Quặt chuyền ra sau với dụng ý là không để nàng nhìn thấy lại khuôn mặt kinh khiếp. Và nàng hối hả lao đi.
Chỉ khi đó Tiểu Quặt mới quay lại với một diện mạo thật anh tuấn. Vì nhờ phỏng lửa độ nào, bao nhiêu vết cào xước trên mặt trước đó cũng được lột da thay đổi, hoàn lại diện mạo vốn phải có cho Tiểu Quặt…

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 17
Võ lâm mỗi phái một thực cảnh
Anh hùng xuất thế gây hoang mang

Tôn Nhân Phụng lao vút đến và xuất hiện bất ngờ. Tương tự, nàng cũng bất ngờ cởi bỏ mảnh khăn che mặt, lo lắng bước đến gần một nhân vật trung niên đang mặc y phục nhàu nát có nhiều dấu huyết tích hãy còn mới.
- Quách nhị thúc không sao chứ? Điệt nhi tuy nghe tiếng nhưng không kịp đến ứng cứu. Thật may là Quách nhị thúc vẫn bình an vô sự.
Được Tôn Nhân Phụng lo lắng vấn an, nhân vật được nàng gọi là Quách nhị thúc thay vì mừng hoặc lên tiếng đáp thì lạ thay cứ trố mắt ngạc nhiên nhìn sững nàng.
Cạnh nhân vật họ Quách vốn dĩ lúc Tôn Nhân Phụng xuất hiện đã có sẵn một nhân vật tuy cũng độ trung tuần nhưng có phần cao niên hơn họ Quách vừa có y phục tơi tả dơ bẩn hơn. Nhân vật này quắc mắt nhìn Tôn Nhân Phụng, miệng thì chậm rãi hỏi nhân vật họ Quách:
- Quách bảo chủ quen hay không quen vị cô nương này? Và nếu Lạc mỗ nhớ không lầm, bảo chủ vì không có gia thân nên khó thể có một nữ điệt nhi xinh đẹp để được gọi là nhị thúc?
Tôn Nhân Phụng đến bây giờ mới có dịp dò xét nhân vật vừa lên

tiếng xưng là họ Lạc:
- Thái độ của Quách nhị thúc lúc này khiến Tôn Nhân Phụng ta kinh ngạc. Có chăng là ta kinh ngạc với cách xưng hô tôn giá vừa dùng để gọi Quách nhị thúc. Còn tôn giá, một nhân vật Cái bang sao bỗng xuất hiện ở đây? Và để khỏi phải thất lễ, dám hỏi tôn giá có thân phận thế nào ở Cái bang? Đồng thời có phải nhờ tôn giá kịp thời hỗ trợ, khiến Quách nhị thúc may mắn thoát nạn?
Nhân vật họ Lạc toan đáp, chợt họ Quách bất thần kêu lên mừng rỡ:
- Đúng là Nhân Phụng, tiểu điệt nữ thân thích của ta đây mà! Tạ ân trời phật vẫn cho Tôn gia còn người để báo thù rửa hận. Sao mãi đến hôm nay Nhân Phụng nhi mới xuất hiện? Làm ai cũng ngỡ họ Diệp độc ác thế là đã hạ sát toàn gia họ Tôn trước sau đủ cả ba người.
Nhân vật Cái bang họ Lạc kinh nghi:
- Hóa ra cô nương đây là…
Tôn Nhân Phụng đang sững sờ nhìn họ Quách:
- Quách nhị thúc vừa nói gì? Hãy lập lại thêm lần nữa. Có phải Nhân Long đại ca đã…
Đang hỏi, Tôn Nhân Phụng đột ngột bỏ dở, đồng thời vừa bưng mặt vừa gào tức tưởi:
- Đại ca! Không lẽ chính muội đã hại chết đại ca? Có phải vì hôn sự bất thành, ý định liên minh cùng tam Viện của đại ca cũng bị hủy bỏ, khiến bổn bảo lâm cảnh thế cô, lão họ Diệp thất phu mới có cơ hội hãm hại đại ca. Ôi… đại ca!
Họ Lạc bối rối, lấy mắt nhìn và ngấm ngầm dò hỏi họ Quách.
Họ Quách nhẹ gật đầu, thở dài ai oán:
- Mong Lạc bang chủ lượng thừ. Tệ điệt nữ của Quách Nguyên Bồng này quả đúng là Tôn Nhân Phụng. Vì đã thất tung hơn hai năm vừa qua nên dĩ nhiên Phụng nhi không thể biết hiện tình ở bổn bảo và ở quý bang như thế nào. Xin đừng trách nếu Phụng nhi lỡ lời hoặc thất lễ.
Họ Lạc thông cảm gật đầu:
- Nhưng Quách bảo chủ cũng nên cẩn trọng. Bởi sự xuất hiện của lệnh điệt quá bất ngờ, Lạc mỗ chỉ dám nhắc nhở Quách bảo chủ như thế thôi.
Tôn Nhân Phụng đã bỏ tay ra khỏi mặt, tiện đó cũng gạt bỏ những dòng lệ thảm ắt hẳn đã tuôn rơi. Nàng chăm chú nhìn họ Lạc, hỏi chậm và không để lộ mối hoài nghi:
- Hóa ra là bang chủ nhất đại bang Cái bang? Tôn Nhân Phụng thật thất kính vì không biết là bang chủ nên khiếm khuyết phần lễ độ.

Nhưng cũng xin chớ trách vì đúng là thời gian vừa qua Tôn Nhân Phụng do ngộ biến ngỡ đã vong mạng nên mãi đến hôm nay, đúng lúc này mới có thể xuất đầu lộ diện.
Quách Nguyên Bồng vội đỡ lời, dẫn kiến lẫn nhau cho cả hai:
- Phụng nhi, đây là Thập Thủ Nhất Công Lạc Quyến Đề, một nhân vật trưởng lão sáu túi thuở trước có lẽ Phụng nhi có từng nghe nhiều người đề cập. Hiện đã là bang chủ Cái bang sau khi lão bang chủ tiền nhiệm đột ngột ly trần.
Tôn Nhân Phụng giật mình nhớ lại:
- Điệt nhi nhớ lại rồi. Quả nhiên có một lần gia phụ từng khen ngợi, bảo Cái bang nếu có ai sau này xứng đáng đảm nhận trọng trách thì quyết không ngoài Lạc trưởng lão dù chỉ sáu túi nhưng tài vượt xa niên kỷ. Nay thật hạnh ngộ được diện kiến.
Quách Nguyên Bồng lại tiếp lời:
- Về phần Phụng nhi, sau này nhờ nhiều lần được Lạc bang chủ tiếp trợ, ta có thổ lộ tất cả về Phụng nhi cho Lạc bang chủ biết.? Đồng thời có nhờ Lạc bang chủ dùng nhân số đông đảo của Cái bang để truy tìm hạ lạc của Phụng nhi. Thật lạ, mọi tin tức do Cái bang thu thập hầu hết đều dừng lại tại Cổ Linh bảo, quyết không thể biết rõ hơn là Phụng nhi vẫn sống hay đã như thế nào. Và đây chính là một Tôn Nhân Phụng bằng xương bằng thịt vừa tái hiện. Rất mong sau này được Lạc bang chủ chỉ giáo thêm.
Lạc Quyến Đề cười gượng và lắc đầu:
- Mỗ suýt nữa đã hồ đồ, ngỡ Tôn cô nương là do nhân vật khác mạo danh, xin lượng thứ. Riêng về việc tiếp trợ thời gian qua, bổn bang vẫn hổ thẹn là chưa giúp được gì nhiều, lại còn suýt để Quách bang chủ mất mạng như vừa xảy ra. Còn về tung tích Tôn cô nương, thật tiếc mọi nổ lực của bổn bang đều vô ích, đến nỗi Tôn cô nương xuất hiện đây cũng không ai hay. Xem ra lần này Tôn cô nương tái hiện đã có một bản lãnh phi phàm, người cần được chỉ giáo thêm phải là Lạc Quyến Đề này mới đúng.
Quách Nguyên Bồng cười vui:
- Lạc bang chủ sao nỡ quá lời? Huống hồ Phụng nhi của Quách mỗ chỉ vừa suýt chết nên mới có cơ hội tái hiện. Bản lãnh gì mà dám chỉ giáo Lạc bang chủ?
Lạc Quyến Đề nghiêm mặt:
- Mỗ không quá lời đâu. Trái lại, mỗ còn thể quyết chắc bản lãnh của Tôn cô nương lúc này tuyệt đối không kém gì Tôn bảo chủ thuở còn thịnh danh. Không tin, Quách bảo chủ nên hỏi lại, ắt sẽ biết lời mỗ đoán là đúng hay sai.

Tôn Nhân Phụng chợt cắt ngang, dò hỏi Lạc Quyến Đề:
- Dựa vào đâu Lạc bang chủ dám quả quyết như thế?
Quách Nguyên Bồng đã toan hỏi Tôn Nhân Phụng, chợt nghe nàng hỏi ngược lại họ Lạc, Quách Nguyên Bồng liền nhân đó cũng lập lại câu hỏi ấy cho họ Lạc:
- Phải đấy. Sao bang chủ dám đoán như thế?
Lạc Quyến Đề cười cười:
- Qua những gì trước đây Quách bảo chủ từng nói về tâm tính cùng bản lãnh của Tôn cô nương, há chẳng phải lần này Lạc mỗ đang nhìn thấy một Tôn cô nương hoàn toàn khác, biết giữ lễ nhưng không quá hạ mình, dẫu nghi ngờ về tư cách của mỗ nhưng ngoài mặt vẫn không để lộ ra, nhất là dù đang muốn hỏi thật tường tận về hiện tình quý bảo nhưng vì còn có mỗ ở đây nên vẫn nhẫn nại để chờ có dịp thuận tiện. Với tâm tính đã tự làm cho trầm ổn như thế này, Quách bảo chủ nói đi, nếu lệnh điệt không có bản lãnh phi phàm thì liệu có được những thay đổi thể hiện một công phu hàm dưỡng đạt như thế chăng?
Quách Nguyên Bồng động tâm, nhìn Tôn Nhân Phụng:
- Quả nhiên ở Phụng nhi có những đổi thay đúng như Lạc bang chủ vừa nhận định. Hai năm tuy có dài nhưng lại quá ngắn nếu muốn biến đổi từ một người sẵn có sang một dạng người khác chín chắn và trầm tĩnh hơn. Hay thời gian qua ngộ biến Phụng nhi gặp cũng chính là kỳ tích hiếm có khiến đạt những đổi thay này?
Tôn Nhân Phụng nhìn quanh, sau đó thở dài:
- Quả thật, a… có nhiều điều điệt nhi rất muốn hỏi Quách nhị thúc thật cặn kẽ. Và cũng là để đáp tạ, sao Quách nhị thúc không mời Lạc bang chủ cùng đi đến một chỗ nào đó vừa thuận tiện vừa dễ chuyện trò hơn? Vả lại, Phụng nhi cũng đang đói, nếu có thể được…
Quách Nguyên Bồng bật cười:
- Hảo điệt nhi của ta, hóa ra chứng xấu đói của ngươi vẫn chưa thay đổi? Nhưng nhắc như thế cũng đúng lúc. Vì ân cứu mạng lần này, có lẽ Quách mỗ chỉ có thể tạm đền đáp bằng một tiệc rượu, như đôi ba lần trước mà thôi. Mong Lạc bang chủ nể mặt, gọi là cùng mỗ mừng ngày Phụng nhi không chỉ tái hiện mà còn bỗng dưng được thành nhân. Thế nào?
Lạc Quyến Đề còn nhập ngừng do dự. Tôn Nhân Phụng vội nói thêm:
- Nếu có thêm sự hiện diện của Lạc bang chủ, ắt hẳn sẽ là dịp cho Tôn Nhân Phụng hiểu thật ngọn ngành về hiện tình võ lâm lúc này. Mong Lạc bang chủ chớ khước từ.

Lạc Quyến Đề đành đáp ứng:
- Kỳ thực mỗ không muốn quấy rầy nhị vị hàn huyên. Nhưng đã có lời như thế, Lạc mỗ cung kính bất như tòng mạng, Quách bảo chủ liệu có thể tự đi một mình?
Quách Nguyên Bồng ưỡn ngực:
- Mỗ vẫn chưa chết, đúng không? Vì thế, đừng nói là đi, dẫu bây giờ có xả thân vì thanh danh Vạn Thạch bảo mỗ quyết chẳng từ nan. Huống hồ mỗ còn muốn giúp Phụng nhi tạo lại thế cục, giao trả một Vạn Thạch bảo uy danh lừng lẫy cho Tôn gia. Chúng ta đi thôi.
Họ bỏ đi và không hề biết có một bóng nhân ảnh nhờ thân pháp kỳ ảo nên cứ lẳng lặng bám theo họ.
Độ năm dặm, lúc ở phía trước đã thấp thoáng bóng một tiểu trấn, bóng nhân ảnh bỗng tìm chỗ kín dừng lại và tự lẩm bẩm thật khẽ:
- Cũng mong họ Lạc kia nói những lời thực tâm.
Chợt từ phía sau vang lên tiếng hắng giọng cũng khẽ:
- Phần lão phu cũng mong ngươi đừng lén lút bám theo như thế nữa. Vì nếu ngươi ngay bây giờ không tự ý dừng, có lẽ lão phu vẫn sẽ có cách khiến ngươi biết lợi hại mà dừng lại.
Bóng nhân ảnh ở phía trước vẫn đứng nguyên vị và nhất là vẫn dõi mắt nhìn theo ba nhân vật kia:
- Ta thì nghĩ khác. Cũng may các hạ tự biết lên tiếng, nếu không, đừng mong Dương Thế Tôn này cho các hạ bám theo lâu hơn. Hay các hạ nghĩ mọi hành tung vừa rồi không bị ta phát hiện? Lầm đấy.
Giọng ở phía sau hoài nghi:
- Ngươi phát hiện được lão phu? Hoang đường. Trừ phi ngươi đúng thật là Dương Thế Tôn như vừa ngạo mạn tự xưng? Hãy tự minh chứng cho lão phu tin. Xem nào.
Bóng nhân ảnh đó từ từ quay lại, thật tiếc, chỉ cho một lão nhân già nua ốm yếu hom hem nhìn thấy một diện mạo bị che kín bằng một vuông lụa sẫm màu:
- Đã cao niên như thế kia, các hạ muốn Dương Thế Tôn ta tự minh chứng bằng cách nào?
Lão nhân tuy cao niên nhưng giọng nói bỗng toát lên trung khí hùng hậu:
- Ngươi mạo danh ai cũng được, cớ sao cố tình mạo nhận một nhân vật như thế? Hay ngươi cũng muốn lưu danh muôn thuở như Dương Thế Tôn độ nào?
Nhân vật thần bí hừ lạt:
- Các hạ chớ vội cao giọng với ta. Thay vào đó hãy cho biết muốn ta tự minh chứng như thế nào?

Lão nhân vùng cười rộ:
- Nếu ngươi thật đúng là Dương Thế Tôn, hãy minh chứng bằng cách tiếp lão khất cái bệnh hoạn này một chưởng? Liệu có dám không? Ha ha…
Giọng của nhân vật thần bí càng tỏ ra lạnh lùng:
- Xuất chiêu đi. Đừng nhiều lời vô ích.
Lão khất cái bệnh hoạn chợt ngưng cười và nghiêm giọng:
- Không lẽ ngươi đúng thật là Dương Thế Tôn vì chưa tuyệt số nên muốn tiếp tục một tham vọng cao ngạo độ nào đã từng một lần bị chận đứng? Nếu vậy, ta bắt buộc thỉnh giáo ngươi vài cao chiêu. Đỡ!
Lão khất cái xuất thủ thật nhanh, một chiêu phủ đầu có thể khiến bất luận cao thủ nào nếu kém bản lãnh cũng phải kiêng dè khiếp đảm.
Nhân bật thần bí đến lúc này mới bật lên một tràng cười vang dội:
- Sẽ không còn ai nữa, kể cả các hạ đủ bản lãnh chận đứng bước tiền đồ của Dương Thế Tôn ta lần thứ hai. Hãy xem chiêu. Ha ha…
Bằng một cung cách xuất thủ thật thần tốc, nhân vật thần bí khi chưa phát chiêu thì không sao, nhưng một khi đã phát chiêu thì nhanh và liên hoàn không thể tưởng. Và mười mấy loạt kình nhanh hơn nhịp thoi đưa đã được nhân vật thần bí tung loạn xạ chạm cực mạnh vào chiêu ngỡ đã quá lợi hại của lão nhân.
“Bung bung bung…”
Chiêu chạm chiêu vang lên tiếp nối và mỗi lần như thế là mỗi lần lão khất cái bệnh hoạn bị bức lùi. Diễn biến này khiến lão khất cái kinh hoàng bật kêu thất thanh:
- Nhu Phong Thập Bát Lộ, ngươi quả nhiên chính là Dương Thế Tôn tái sinh?
Nhưng thay vì tìm cách kết liễu sinh mạng lão khất cái, Dương Thế Tôn bỗng bất thần quay ngoặc người và lao mất hút.
Chính lúc đó tiếng người nửa mừng nửa lo gọi lão khất cái bệnh hoạn nói:
- Bệnh Cái lão nhân gia? Có đúng thật là lão nhân gia đó chăng? Đệ tử là Lạc Quyến Đề ba mươi năm trước đã từng được lão nhân gia điểm hóa võ công. Thật đúng là lão nhân gia rồi.
Lạc Quyến Đề không chỉ quay lại một mình. Tôn Nhân Phụng cũng đưa Quách Nguyên Bồng cùng quay lại. Nàng nhìn lão khất cái:
- Tiểu nữ không nghe lầm, lão tiền bối vừa gọi ai đó là Dương Thế Tôn? Đúng thế chăng?
Quách Nguyên Bồng chợt khéo léo chạm vào khuỷu tay Tôn Nhân Phụng, đồng thời tự bước đến thi lễ với lão khất cái:
- Đây quả là đại hồng phúc cho Cái bang. Bệnh Cái đại trưởng lão

từng vang danh một thời của Cái bang mà bấy lâu nay mọi người đều ngỡ đã hóa vãng thì bây giờ vẫn an tường xuất thế. Khiến vãn bối Quách Nguyên Bồng, Vạn Thạch bảo tự cảm thấy vinh diệu vì chắc chắn sẽ được mục kích lại thần công cái thế của Bệnh Cái tiền bối.
Lão khất cái xua tay không biết bao nhiêu lượt mà đếm:
- Đủ rồi, đủ rồi. Họ Quách ngươi hãy tha cho lão phu. Vì thần công gì thứ khất cái bệnh hoạn như ta, đến nỗi tự hiểu rõ thân phận nên thà ẩn thế lánh đời còn hơn là chường mặt ra để phải đảm đương trọng trách.
Lão nhìn qua Lạc Quyến Đề:
- Ngươi cũng không nên quá thủ lễ. Đã là bang chủ rồi phải tự lo liệu sao cho vinh bang diệu tổ, đừng tự mãn an phận như sư phụ ngươi, đến nỗi bị chết một cách bất minh vẫn không hay. Mà cũng đừng mong thỉnh cầu hay hạ lệnh cho ta quay về bang để trợ giúp ngươi. Bởi từ nay khó thể thong dong ngao du sơn thủy được nữa. Sắp có phiền toái to rồi đây.
Đoạn lão nhìn sang Tôn Nhân Phụng:
- Kể từ khi tiểu cô nương bắt đầu đột ngột tái thế, Bệnh Cái ta cũng tình cờ phát hiện có kẻ lẻn bám theo. Thật lạ, sao y vẫn để yên cho tiểu cô nương? Trái lại, ngay khi vừa có cơ hội y liền hiện thân, ngoài việc tự xưng là Dương Thế Tôn, còn khiến ta một mẻ hoảng hốt, ngỡ đã bỏ mạng dưới chưởng Nhu Phong Thập Bát Lộ càng lúc càng lợi hại của y?
Lạc Quyến Đề tái mặt:
- Hóa ra lão nhân gia bấy lâu nay vẫn theo sát đệ tử? Chỉ như thế, lúc Tôn cô nương xuất hiện, lão nhân cũng tình cờ có mặt.
Bệnh Cái cười lạt:
- Thế ngươi tưởng ta yên tâm giao phó toàn bộ đệ tử Cái bang cả ngàn người vào tay một kẻ rất có thể cũng là hung thủ phản bang diệt sư sao? May cho ngươi đấy. Mặc dù cái chết bất minh của sư phụ ngươi vẫn chưa sáng tỏ nhưng nhờ lẻn dò xét ngươi suốt thời gian qua nên ta tạm tin, đồng thời còn nghĩ ngươi có thể là một hảo bang chủ.
Lạc Quyến Đề vẫn còn hoảng sợ nên cúi mặt:
- Đa tạ lão nhân gia chỉ giáo. Đệ tử quyết sẽ không để lão nhân gia thất vọng. Có phải phiền toái lão nhân gia vừa đề cập chính là sự xuất hiện của Dương Thế Tôn?
Tôn Nhân Phụng cũng hỏi:
- Lão tiền bối đề quyết Dương Thế Tôn đã lẻn bám theo tiểu nữ thật

sao?
Bệnh Cái lo lắng gật đầu:
- Kỳ thực vì để tiếp tục dò xét tân bang chủ, lão phu kịp có mặt trước cả khi họ Quách được bang chủ chạy đến cứu. Nhờ đó có phát hiện ở bãi lầy chợt xảy ra biến động khiến lão phu hoài nghi. Nhưng biến động đó chỉ xuất hiện thoáng qua rồi thôi. Sau đó, tiểu cô nương bỗng từ phía đó chạy đến thì chỉ một thoáng sau, Dương Thế Tôn cũng từ phía đó bám theo tiểu cô nương. Mục kích cảnh tượng đó, ngay khi chưa rõ tiểu cô nương là ai, thú thật lão phu đã có ý nghĩ hay là cả hai vì là bằng hữu nên chung đường và cùng chung một nơi xuất phát.
Tôn Nhân Phụng cũng bộc lô sự lo lắng:
- Tiểu nữ cũng không dám giấu. Mấy năm qua tiểu nữ vì tình cờ biết nơi tiên phụ lưu giữ tuyệt học Tôn gia nên đành ẩn thân khổ luyện. Bãi lầy là một trong những thử thách do tiên phụ khổ tâm sắp đặt để tiểu nữ tự hiểu bản lãnh đạt đến đâu. Nhưng nếu Dương Thế Tôn cũng từ đó xuất phát, nghĩa là vẫn thừa bản lãnh vượt qua bãi lầy, đủ chứng tỏ đó là một Dương Thế Tôn đích thực nay tái xuất giang hồ. Chỉ khó hiểu là sao Dương Thế Tôn cũng xuất hiện cùng lúc với tiểu nữ?
Quách Nguyên Bồng vừa mừng vừa lo sợ:
- Phụng nhi chính là nhờ đó nên đạt bản lãnh như hiện nay? Vậy có phải vì Dương Thế Tôn cũng tình cờ nhìn thấy Phụng nhi luyện công nên quyết bám theo để mong chiếm đoạt tuyệt kỹ Tôn gia?
Nàng lắc đầu và mỉm cười:
- Nơi điệt nhi luyện công sẽ không bao giờ có người nhìn thấy. Hơn nữa, tuyệt kỹ đó chỉ được điệt nhi lưu trong tâm thức, cũng không ai mong có cơ hội chiếm đoạt. Quách nhị thúc chớ quá lo.
Lạc Quyến Đề trầm tư:
- Dương Thế Tôn bản lãnh tự thân đã cao minh, nếu bảo chuyên bám theo Tôn cô nương là do muốn chiếm doạt tuyệt kỹ Tôn gia e không đúng sự thật, nhất là không đúng với tâm tính cao ngạo vốn có của họ Dương.
Quách Nguyên Bồng gật gù tán đồng:
- Dương Thế Tôn cao ngạo thành tánh. Thật khó tin nếu bảo y chỉ vì mục đích dương danh thiên hạ mà sẵn sàng chiếm đoạt và dựa vào tuyệt kỹ ai khác ngoài sở học bản thân. Hay bấy lâu nay, mười năm hơn chứ ít gì, họ Dương vì tình cờ nên chọn đúng chỗ này ẩn thân vừa chữa trị thương thế trước kia, vừa khổ luyện thêm công phu Nhu Phong Thập Bát Lộ?

Bệnh Cái khẽ kêu:
- Thảo nào thân thủ của y lúc này quá cao minh. Và nếu không phát hiện bọn ngươi tình cờ cùng một lúc chạy đến ắt hẳn cái mạng già nua của ta khó mong bảo toàn. Nhưng sao ta vẫn có cảm nghĩ y lại không phải là Dương Thế Tôn trước kia.
Tôn Nhân Phụng lưu tâm:
- Có nguyên nhân nào để nghi ngờ chăng?
Bệnh Cái cười gượng:
- Chỉ có một điều. Đó là họ Dương tuy cao ngạo nhưng lại hành động quang minh lỗi lạc. Nhưng vì đã là chuyện của mười hai năm trước nên lúc này có khi y cũng đổi thay.
Tôn Nhân Phụng lại hỏi:
- Nếu họ Dương quang minh lỗi lạc thì tại sao trước đây ai cũng sợ, đành tìm cách loại bỏ đi?
Lạc Quyến Đề giải thích:
- Bảo là lỗi lạc vì họ Dương chưa hề dùng mưu hoặc thủ đoạn hãm hại bất luận ai. Y quang minh đến độ nếu muốn cùng nhân vật hữu danh nào động thủ cũng đều đưa tin trước, hẹn một hạn kỳ nhất định sẽ tìm đến tỷ đấu. Còn việc sợ và tìm cách loại bỏ họ Dương thì mỗi người nói một cách. Tựu chung vì mọi người có nỗi lo chung. Đó là nếu không sớm ngăn chận y, nhỡ y tuần tự đả bại từng nhân vật các phái, sau đó vì cao ngạo sinh thêm cao ngạo, thật khó đoán là y có muốn hoặc không muốn được mọi người công cử y làm minh chủ võ lâm chăng?
Quách Nguyên Bồng thở dài:
- Nay y tái xuất giang hồ, Bệnh Cái tiền bối lại đề quyết bản lãnh y càng cao minh hơn trước, không cần nói cũng biết phen này ắt võ lâm khó tránh khỏi cơn tai kiếp.
Tôn Nhân Phụng chợt tỏ ý hy vọng:
- Nếu dụng ý của Dương Thế Tôn vẫn là lưu danh vạn đại, liệu có xảy ra chăng giả như Dương Thế Tôn đột ngột tìm đến Cổ Linh bảo khiêu chiến, vậy là vô tình giúp Vạn Thạch bảo chúng ta báo thù?
Quách Nguyên Bồng khấp khởi:
- Nếu đúng như thế thì phen này họ Diệp tất nếm mùi lợi hại.
Tôn Nhân Phụng cười ý nhị:
- Có khi lão còn chịu thảm bại chua cay, chứ nào chỉ nếm mùi lợi hại.
Lạc Quyến Đề lắc đầu:
- Tôn cô nương nói như thế chỉ vì chưa biết rõ hiện tình võ lâm lúc này. Vì kỳ thực, một khi tin Dương Thế Tôn tái xuất giang hồ được loan truyền, không nói chi các phái thế nào cũng hợp lại luận kế tiêu

diệt y như trước đây, kể cả liên minh tam viện nhất bảo cũng có thái độ tương tự, vị tất họ Dương đạt ý đồ và khiến họ Diệp thảm bại chua cay như lời cô nương vừa tỏ ra vui mừng quá sớm.
Tôn Nhân Phụng kinh nghi:
- Vậy là gia huynh sau khi bị hại, Cổ Linh bảo lập tức thế chỗ, liên minh cùng tam viện?
Quách Nguyên Bồng cười cay đắng:
- Cổ Linh bảo liên minh tam viện là điều xảy ra trước. Chỉ do Tôn Nhân Long phần thì cả tin, phần thì nôn nóng muốn sớm báo thù cho lệnh tôn, nên khi ngỏ ý cùng tam viện liên minh đã kể như tự ý nạp mạng. Và kẻ đáng bị trừng trị nhất trong việc xúi bẩy, khiến Nhân Long bị lừa chính là Điền Phương. Nếu như lúc đó Phụng nhi không đột nhiên thất tung ắt hẳn Vạn Thạch bảo càng thêm tủi nhục vì đã gả nhị tiểu thư về cho chính hung thủ mà không biết.
Tôn Nhân Phụng chấn động:
- Điền Phương quá thâm độc. Vạn Thạch bảo đã đắc tội với y hay với Cửu U viện như thế nào chứ?
Bệnh Cái ngán ngẫm xua tay :
- Tam viện khi liên minh đã vô tình lộ rõ dã tâm độc bá thiên hạ. Dĩ nhiên chúng không thể tránh cùng các môn phái còn lại đối đầu. Và với cảnh quần long vô thủ, sẽ là điều khó hiểu nếu chúng không cách này cách kia để loại bỏ trước. Nhưng nói thì nói vậy, kế của Điền Phương quả thật vừa thâm độc vừa tột cùng nham hiểm. Nay lại biết có Cái bang xen vào và nhiều lần hậu thuẩn cho Vạn Thạch bảo, nếu như Dương Thế Tôn không sớm gây ra rúng động cho toàn bộ võ lâm, có thể liên minh này sẽ bắt đầu tính chuyện dụng độc kế để đối phó với chính Cái bang.
Tôn Nhân Phụng liếc Bệnh Cái:
- Ý lão tiền bối muốn nói dù sao sự tái xuất giang hồ của Dương Thế Tôn cũng phần nào có lợi cho những ai đang thất thế như Cái bang và Vạn Thạch bảo?
Bệnh Cái gật đầu nhưng chưa kịp nói, chợt nghe Lạc Quyến Đề lớn tiếng cải chính:
- Dưới một tổ chim bị lật úp, đừng mong còn quả trứng nào nguyên vẹn. Chuyện các môn bang phái vì những bất hòa hiềm khích luôn tìm cách đối đầu nhau nào phải là điều xưa nay chưa từng có. Nhưng nếu vì thế mà không hợp lực tiêu diệt mầm mống một đại họa đã biết chắc thế nào cũng xảy ra thì có khác nào các phái tuần tự đẩy nhau vào chỗ bị diệt vong. Do vậy mỗ có thể quyết chắc, mọi đối đầu giữa các môn bang phái sẽ lập tức dừng lại một khi ai ai cũng biết tin

họ Dương tái xuất giang hồ. Xin Tôn cô nương đừng vì nông cạn chưa gì đã nhận định sự xuất hiện của Dương Thế Tôn là có lợi hoặc cho quý bảo hoặc cho bổn bang.
Tôn Nhân Phụng phản bác:
- Tiểu nữ có nông cạn hay không, Lạc bang chủ đừng suy xét vội. Vì theo thiển ý của tiểu nữ, Cổ Linh bảo có mối thù sát phụ hại huynh, gây bao điêu đứng cho Vạn Thạch bảo, vậy thì nếu có sự xuất hiện của Dương Thế Tôn có làm cho Cổ Linh bảo khốn đốn dẫn đến suy yếu, nhất định đó chính là cơ hội cực tốt cho tiểu nữ cùng Vạn Thạch bảo báo thù. Kẻ gieo nhân phải gặt quả. Kể cả gã Điền Phương cũng đừng mong thoát tội.
Quách Nguyên Bồng bật khen:
- Đây quả là một hào khí đáng có để giúp bổn bảo gầy dựng lại uy danh thuở nào. Phụng nhi, vậy là đã đến lúc Quách nhị thúc này giao lại trọng trách cho Phụng nhi. Hãy làm sao cho xứng với tính danh Nhân Phụng đã do lệnh tôn đặt để…
Tôn Nhân Phụng khoát tay:
- Những gì thuộc về nội tình bổn bảo, ý của điệt nhi muốn nói với Quách nhị thúc chớ bàn vội. Vả lại ngay cả bản thân điệt nhi vẫn chưa dám chắc có thể đảm đương trọng trách nổi hay không. Huống hồ chuyện chúng ta đang bàn đây là những nhận định có liên quan đến thể cục toàn diện. Một khi chưa ngã ngũ, bàn làm chi chuyện bổn bảo kỳ thực chỉ là một mắt xích chưa phải là quan yếu của toàn bộ cả một chuỗi gồm nhiều mắt xích.
Bệnh Cái gật gù:
- Khá đấy. Tôn Phong Kiệt dù đã sớm quy tiên nhưng vẫn có thể yên tâm vì cuối cùng Vạn Thạch bảo cũng tìm thấy một kẻ xứng đáng như ngươi để chủ trì đại cục. Riêng về lập luận của tệ bang chủ, lão phu vì đã già, đã vô dụng, chỉ dám xin lạm bàn một câu.
Lạc Quyến Đề cúi đầu giữ lễ:
- Sao lão nhân gia lại nói vậy? Lúc nào cũng như lúc nào, Lạc Quyến Đề này nguyện ý lắng nghe từng lời lão nhân gia giáo huấn.
Bệnh Cái cười lạt:
- Vì ngươi đã tỏ ý như thê, lão phu cũng đành liều thân già để nói. Đó là “chính tà bất lưỡng lập.” Ngươi là bang chủ, định đoạt số phận của bổn bang như thế nào đều dựa vào ngươi. Nhưng câu ta vừa nói cũng đáng để một bang chủ như ngươi cân nhắc. Diệt bỏ một kẻ như Dương Thế Tôn nếu quả thật y vẫn giữ tham vọng cao ngạo như xưa, đó là điều nên làm. Nhưng nếu để diệt cũng kẻ đó mà lại bỏ đi điều lợi đã hiện ngay trước mắt, đồng thời ngươi còn toan định hợp

lực với một liên minh đã lộ rõ dã tâm, không khéo hành động của ngươi chỉ là lợi như bất cập hại.
Lạc Quyến Đề vẫn cúi đầu:
- Xin đa tạ lời đề tỉnh của lão nhân gia. Đệ tử hứa sẽ cân nhắc mọi bề.
Đoạn họ Lạc ngẩn đầu nhìn Quách Nguyên Bồng:
- Cung hỉ Quách bảo chủ nay đã tìm được một nữ điệt nhi vừa có bản lãnh lợi hại vừa có tâm cơ hơn người. Nhưng vì do có sự xuất hiện của họ Dương, lại thêm lời giáo huấn của Bệnh Cái lão nhân gia, thiển nghĩ mỗ có thể yên tâm cáo từ mà không hề áy náy, để tự lo thu xếp mọi bề ổn thỏa cho bổn bang. Xin cáo biệt và hẹn gặp lại.
Quách Nguyên Bồng sững sờ:
- Kìa, Lạc bang chủ. Chẳng phải chúng ta còn một tiệc rượu chưa được mỗ thể hiện sao? Lạc bang chủ cần gì vội như thế?
Lạc Quyến Đề cười sảng khoái:
- Vì phải lo cho đại cục trước. Tiệc rượu dó mỗ xin ghi nhớ và quyết đòi lại khi có cơ hội. Lão nhân gia, đệ tử xin mạn phép đi trước một bước. Bảo trọng. Ha ha…
Nhìn theo, Tôn Nhân Phụng thở ra:
- Có lẽ do điệt nhi lỡ lời. Thật là áy náy vì đã khiến Quách nhị thúc sớm chia tay một hảo bằng hữu như Lạc bang chủ.
Quách Nguyên Bồng xuề xòa xua tay:
- Là bang chủ một đại bang, họ Lạc dĩ nhiên đa đoan tất bật. Không sao đâu. Y vốn là thần long, chỉ kiến vỹ bất kiến thủ, mỗi khi hữu sự là y xuất hiện, ta còn lạ gì. Phụng nhi chớ vì thế mà mãi để tâm? Có chăng là chúng ta nên đối đãi trọng thị với Bệnh Cái tiền bối đây. Úy, chỉ mới đó mà Bệnh Cái đã bỏ đi rồi sao?
Tôn Nhân Phụng phì cười:
- Dường như lão nhân gia đoán biết thế nào cũng bị Quách nhị thúc đối xử trọng thị nên người sau khi ngấm ngầm gởi lời cáo từ đã vội vả đi ngay. Lẽ nào Quánh nhị thúc không nhận biết thật sao?
Họ Quách thở dài:
- Ai ai cũng có bản lãnh thâm hậu. Ắt vì thấy ta kém nên chẳng ai chịu gần gũi ta đủ lâu.
Nàng nghiêm giọng:
- Không ai xem thường vì thấy nhị thúc kém. Họ có việc của họ, nhất là lúc này bỗng dưng lại có Dương Thế Tôn tái xuất giang hồ. Quách nhị thúc chớ cả nghi và vội trách họ? Tương tự, chúng ta cũng có chuyện của chúng ta. Thế cho nên, ắt hẳn đã đến lúc chúng ta tiến hành, bắt đầu từ việc chiêu gom từng thuộc hạ một của chúng ta?

Quách Nguyên Bồng bị giọng nghiêm nghị của nàng làm cho phấn khích:
- Đúng thế. Chúng ta đã đến lúc tiến hành phục hưng Vạn Thạch bảo được rồi. Đi.
Cả hai vừa bỏ đi thì Bệnh Cái lại đột ngột xuất hiện. Và cứ theo cách lão hồ nghi nhìn mãi theo Tôn Nhân Phụng cho đến khi nàng khuất dạng thì không có gì khó hiểu khi sau đó lão xoay người đổi hướng, lao đi một mạch cho đến tận bãi lầy.
Bệnh Cái đang trầm tư nhìn mông lung vào bãi lầy, chợt há miệng quát to:
- Ai?
Có tràng cười vọng đến:
- Thân thủ vẫn như xưa, dù ngày càng cao niên bản lãnh lại không hề vì thế mà giảm sút, tiền bối quả đáng là cao nhân, một chỗ dựa không thể thiếu cho Cái bang hiện nay. Ha ha…
Bệnh Cái chậm chậm xoay người lại:
- Nghe khẩu khí dường như là Hoa Sơn phái Vô Vi nhị hiền, lão đại Trang Hoa tử? Liệu có ngẫu nhiên chăng khi đúng lúc này chúng ta tình cờ gặp nhau ở đây?
Một đạo nhân xuất hiện, dù cao niên nhưng vẫn gọi Bệnh Cái là tiền bối:
- Tiền bối vẫn an khang? Có thể nói gia sư vì vấn số nên không thể thọ mạng lâu như tiền bối lúc này. Nhờ đó bần đạo cũng đỡ phần ngượng miệng với cách xưng hô này cho dù niên kỷ của hai chúng ta chỉ suýt soát ngang nhau.
Bệnh Cái khẽ gật đầu:
- Lão đạo ngươi nhắc làm gì chuyện đã qua. Vì kỳ thực, lúc cùng sư phụ ngươi vong niên kết nghĩa, ta chỉ vì nhất thời cao hứng nên không hề biết trong hàng đệ tử của nghĩa huynh lại có người cùng niên kỷ suýt soát ta. Đến khi hay biết sự thể thì đã muộn, ta cũng ngượng khi miễn cưỡng nhận hai chữ tiền bối được ngươi dùng xưng hô. Hay ngươi nghĩ sao nếu bây giờ chúng ta đổi lại cho thuận tai hơn?
Lão đao Trang Hoa tử xua tay:
- Đã là lễ thì không nên thay đổi. Huống hồ từ lâu bần đạo cũng đã quen không còn cảm thấy bất phục hoặc bất bình vì phải gọi một nhân vật bất quá chỉ ngang tài ngang tuổi là tiền bối.
Bệnh Cái bảo:
- Ở Hoa Sơn phái chỉ có mỗi mình ngươi là dám noi gương sư tổ, nguyện xa lánh hồng trần, tu theo đạo Tam Thanh, không màng

chuyện lợi danh và kể như tự bỏ đi cơ hội được lệnh sư chọn để giao phó trọng trách được làm chưởng môn nhân kế truyền. Thảo nào ngươi dù trong lòng bất phục vẫn tuân thủ lễ nghĩa, như lời ngươi vừa nói khiến ta không thể không khâm phục.
Trang Hoa tử cười gượng và thở dài:
- Đạo pháp quả có làm cho người bình tâm, diệt bỏ được nhiều thói hư tật xấu? Vì tiền bối đã có lời như vậy nên bần đạo xin mạo muội nói rõ thêm. Kỳ thực chuyện bổn phái mỗi một đời phải có một người nguyện thanh tu đạo pháp đã là thông lệ. Phần bần đạo vì năm xưa tỏ ra bất bình khi hay biết sư phụ kết nghĩa vong niên với một nhân vật chỉ trạc tuổi đồ đệ, nên không thể không tuân lệnh sư phụ, chấp thuận nguyện thanh tu, gọi là để làm cho bản thân được tâm bình khí hòa, theo lời sư phụ bảo. Điều đó hiển nhiên năm xưa đối với bần đạo là miễn cưỡng nhưng càng về sau càng nghĩ lại thật đáng nên cảm kích sư phụ tột cùng về quyết định này.
Bệnh Cái bỗng phân vân:
- Hôm nay không phải ngươi cố ý tìm ta để giải bày những ẩn tình như thế này chứ?
Trang Hoa tử chấp tay cúi đầu:
- Vô lượng thọ phật. Tìm tiền bối thì đâu phải mỗi lúc này bần đạo mới mong muốn tìm? Chỉ vì không sao tìm thấy một nhân vật không những đã quen tánh hạc nội mây ngàn mà mười mấy năm trở lại đây tiền bối còn có ý quy ẩn. Tóm lại, lần gặp này vừa là ngẫu nhiên, có thể là do thiên ý, muốn giúp bần đạo mãn nguyện chăng?
Bệnh Cái động tâm:
- Hóa ra ngươi có chủ ý đi tìm ta từ lâu? Để làm gì?
Trang Hoa tử ngẩn đầu lên:
- Bần đạo nói phải cảm kích sư phụ vì đã quyết định chọn bần đạo chứ không phải bất luận đệ tử nào khác được sống kiếp sống thanh tu. Tiền bối không nghi vấn, không muốn rõ vì sao ư?
Bệnh Cái đoán:
- Ngươi vừa bảo là đã được tâm bình. Có phải vì ngươi rất cảm kích quyết định năm xưa của lệnh sư?
Trang Hoa tử nhẹ gật đầu:
- Được tâm bình là tăng thêm nhiều nhẫn nại chịu đựng. Nói như thế cũng phần nào đúng vì nhờ đó bần đạo có duyên may tìm đọc lại khá nhiều di cảo của sư tổ, vô tình phát hiện pho tuyệt học được đích thân sư tổ tự lĩnh hội nghĩ ra cà lưu lại. Ý bần đạo muốn tìm tiền bối là để có một lời thật minh bạch về điều này.
Bệnh Cái mỉm cười:

- Hóa ra chuyện thanh tu do thoạt đầu là miễn cưỡng nhưng sau này lại hóa thành hồng phước cho ngươi vốn là người trước đây từng say mê võ học. Vậy Trang Hoa tử lão đạo ngươi muốn Bệnh Cái ta mừng cho ngươi như thế nào đây?
Trang Hoa tử không vội đáp ngay vào ý hỏi của Bệnh Cái, trái lại vẫn từ tốn nói tiếp:
- Cùng được gọi là Vô Vi nhị hiền như nhau, chỉ tiếc nhị đệ vì nhỏ tuổi hơn khá nhiều so với bần đạo nên mất cơ hội thanh tu, lại do bản lãnh kém so với tam đệ hóa ra cũng mất luôn cơ hội được chọn làm chưởng môn kế nhiệm. Có lẽ vì thế nhị đệ sinh lòng phẫn uất, từ lâu đã không từ mà biệt, đột nhiên ly khai môn phái và bỏ đi biệt tích cho đến nay chăng? Liệu tiền bối vì từng là đại trưởng lão uy danh vang dội của Cái bang có tình cờ nhận biết tin gì về nhị dệ chăng?
Bệnh Cái bỗng gượng cười:
- Ngươi hỏi thật hay đang giả vờ? Nhị đệ ngươi vì có lần gây nên tội lớn, lại bị ta bắt gặp, cực chẳng đã ta phải cho lệnh sư hay. Vì thế nhị đệ ngươi mới bị lệnh sư xử giam ở phía hậu sơn của Hoa Sơn phái. Đừng nói với ta ngươi không hay biết chuyện này.
Trang Hoa tử chợt nhắm mắt lại:
- Tiền bối không thể không cáo giác chuyện đó với sư phụ bần đạo chỉ vì nghĩ đó là trách nhiệm của bậc trưởng thượng, được những đệ tử như bần đạo hễ mở miệng thì phải gọi là tiền bối?
Bệnh Cái à lên một tiếng:
- Hiểu rồi. Ngươi muốn trách ta chuyện đã cáo giác nhị đệ ngươi?
Trang Hoa tử từ từ mở hai mắt:
- Không hẳn là trách. Trái lại bần đạo chỉ muốn minh bạch có phải tiền bối vì là trưởng bối nên tự cho tư cách phải cáo giác?
Bệnh Cái cười lạt:
- Chuyện bối phận lớn nhỏ, như ta đã nói, chỉ hoàn toàn do ngẫu nhiên, do ta cao hứng và cũng là do sư phụ ngươi không cho ta cơ hội khước từ. Điều đó thôi thì đừng nói đến nữa. Riêng về việc cáo giác nhị đệ ngươi, nếu không phải ta nể mặt sư phụ ngươi ắt hẳn ta đã tự tay xử trị y, chẳng cần tư cách gì ngoài tư cách của một người muốn thay võ lâm chủ trì công đạo.
Trang Hoa tử cười nhẹ:
- Vậy hóa ra tiền bối hành động như thế là vì tư cách của một người muốn thay võ lâm chủ trì công đạo? Có phải vì tự phụ có bản lãnh cao thâm? Hay vì là trưởng lão Cái bang nên không thể không hành hiệp trượng nghĩa?
Bệnh Cái vụt cười vang:

- Ta đã rõ chủ ý của ngươi rồi. Hóa ra chuyện gọi ta là tiền bối từ lâu nay ngươi vẫn để tâm? Và bây giờ vì tình cờ phát hiện, đã luyện xong tuyệt kỹ gì đó do sư tổ ngươi lưu lại, ngươi tìm ta chỉ là để cho biết, ta hoàn toàn không đủ tư cách làm tiền bối của ngươi? Vậy thì dễ thôi, hãy để ta gọi ngươi là Trang lão đệ. Được chứ, Trang Hoa tử lão đệ? Ha ha…
Trang Hoa tử vẫn từ tốn lắc đầu:
- Đã bảo đó là lễ thì không nên thay đổi. Huống hồ chính là nhờ đó nên bần đạo năm xưa mới bất bình, nhờ bất bình nên được phạt thanh tu, nhờ thanh tu nên luyện được tánh nhẫn nại, và cũng nhờ nhẫn nại nên trong họa đắc phúc, phát hiện tuyệt kỹ thượng thừa. Tóm lại, giữa chúng ta vẫn phải giữ lễ. Nhưng nếu tiền bối có ý tốt, không muốn có sự miễn cưỡng hoặc ngượng miệng cho bần đạo, thật ra chỉ có một cách.
Bệnh Cái cau mày:
- Ta tuyệt nhiên không nghĩ ra cách nào ngoài cách vừa nêu là ta nên gọi ngươi là Trang lão đệ.
Trang Hoa tử điềm nhiên bảo:
- Vậy bần đạo xin nói, thuận hay không thì tùy tiền bối. Đó là chỉ khi tiền bối hưởng hết thọ mệnh trời ban, dĩ nhiên bần đạo từ đó trở đi không còn gọi ai là tiền bối nữa.
Bệnh Cái giật mình:
- Ngươi muốn giết ta? Chỉ vì mỗi một tiếng xưng hô đó, từ lâu nay ngươi nuôi dưỡng ý niệm phải hạ sát ta? Và lúc này vì đã có tuyệt kỹ thượng thừa, ngươi quyết tìm ta chỉ để thực hiện cho bằng được ý định hoàn toàn phi nhân, phi nghĩa và phi lý đó?
Trang Hoa tử lắc đầu:
- Tại sao bần đạo lại nhẫn tâm muốn tự tay hạ thủ chính trưởng bối? Đó là điều sẽ khiến nhiều kẻ vô công rỗi sự đàm tiếu, cho bần đạo là một ác đạo. Không phải thế. Trái lại, chỉ xin tiền bối thành toàn, bằng cách nên tự làm cho bản thân đừng tiếp tục sống quá lâu, quá thọ như thế nữa. Nếu được tiền bối ưng thuận, bần đạo hứa sẽ tự thân lập đàn cầu siêu, bảy bảy bốn mươi chín ngày, cho vong hồn tiền bối chóng siêu thoát.
Bệnh Cái lại cười vang:
- Ta cũng đâu muốn lây lất mãi tấm thân vừa bệnh hoạn vừa già nua này trên cõi hồng trần đầy những kẻ xấu xa đê tiện. Chỉ tiếc, lũ cô hồn dã quỷ ở chốn cửu tuyền thì thiếu bản lãnh lôi ta đi, còn bọn thần tiên trên thượng giới thì lại thấy ta không đủ tư cách nên chẳng chịu rước đi cho. Hay là nhờ Trang Hoa tử ngươi giúp ta vậy, nếu thật sự

ngươi có bản lãnh đủ để giúp ta. Ha ha…
Trang Hoa tử vụt thở dài:
- Vậy thì miễn cưỡng quá. Nhưng biết sao được khi đây chính là sự thỉnh cầu của tiền bối, không lẽ bần đạo không cho tiền bối thỏa nguyện?
Bệnh Cái cũng ngưng cười ngay và lập tức bật lao vào tay Trang Hoa tử:
- Hãy câm ngay những lời giả dối của ngươi. Mau tiếp chiêu thì hơn.
“Ào…”
Trang Hoa tử bình thản nhìn cung cách phát chiêu của Bệnh Cái:
- Trong chưởng có trầm lại có nhanh. Thảo nào tiền bối bây lâu nay không mấy khi thủ bại cho dù người có ngoại hiệu ngỡ vô hại là Bệnh Cái. Để xem bần đạo có đủ bản lãnh giúp tiền bối toại nguyện chăng? Đỡ!
“Vù…”
Một kích của Trang Hoa tử làm Bệnh Cái giật mình lùi lại:
- Vô Vi phách không chưởng! Hóa ra sư tổ ngươi là nhân vật duy nhất đã tình cờ đắc thủ tuyệt kỹ Vô Vi phái hai trăm năm trước đã từng bị Kim Khôi Ma Đao hủy diệt? Đâu phải tuyệt kỹ được sư tổ ngươi tự lĩnh hội?
Trang Hoa tử chợt thu chiêu về, đồng thời tủm tỉm cười:
- May thật, nếu không được tiền bối điểm hóa, ắt hẳn Trang Hoa tử này mãi mãi vẫn không biết đấy là di học của phái Vô Vi. Và bây giờ vì đã biết lợi hại, phải chăng tiền bối có ý định sẽ tự vẫn hơn là để bần đạo phí công?
Bệnh Cái phẫn nộ gầm vang:
- Di học đó vì lọt vào tay một kẻ ngụy đạo ngươi ngươi, ta dù phải chết vẫn quyết tâm ngăn cản, không để ngươi trước sau gì cũng vì hận sư phụ sẽ hủy hoại thanh danh Hoa Sơn phái. Hãy đỡ chiêu!
“Ào…”
Trang Hoa tử bật cười đắc ý:
- Bệnh Cái ơi là Bệnh Cái, sao lão chợt hiểu rõ ta như thế? Không sai, ta từng nhiều năm dài ôm hận lẽ nào không báo hận khi đã có cơ hội. Vì ngươi là kẻ đã làm ta hận nhất. Hôm nay ngươi phải chết. Ha ha…
“Vù…”
“Ầm…”
Bệnh Cái bị chấn kình bức dội thật mạnh. Điều đó khiến Trang Hoa tử càng lướt thêm tới với tràng cười thủy chung luôn đắc ý:
- Đừng tỏ ra kém như thế một khi tuyệt kỹ của ta có những bảy chiêu

và ngươi, một Bệnh Cái vang danh võ lâm không lẽ chỉ chịu nổi có một hai chiêu? Hãy cố tri chì nào. Ha ha…
"Vù…"
Bệnh Cái chợt rùn bộ, dốc toàn lực vào song chưởng cùng hất mạnh:
- Ta kém hay không ngươi sẽ biết. Đỡ!
"Ào…"
"Ầm, ầm."
Nhìn Bệnh Cái tuy không còn bị bức dội thật mạnh nhưng vẫn cứ lảo đảo lùi từng bước, Trang Hoa tử cười khinh thị:
- Nếu vẫn cứ thế này lão nhi ngươi sao đủ lực chịu đựng thêm dù chỉ một chiêu nữa của ta? Vậy tốt hơn nếu lão ngoan ngoãn tuân theo số mạng, tội gì lê thân già ngày ngày chỉ lo chuyện không còn can hệ gì đến lão cho hoài phí? Hãy mau nạp mạng cho ta.
Nhưng chưa kịp xuất thủ chiêu tối hậu hầu kết liễu Bệnh Cái, Trang Hoa tử bỗng lạnh giọng quát:
- Ai?
Bệnh Cái đã ngỡ phải táng mạng chợt mở bừng thật to hai mắt và khẽ kêu:
- Dương Thế Tôn!
Trang Hoa tử cũng vừa vặn thấy một nhân vật che kín diện mạo đang điềm nhiên đếm từng bước đi tới. Trang Hoa tử nheo nheo đôi mắt cũng đã già nhìn nhân vật đó:
- Muốn mạo nhận Dương Thế Tôn cũng phải biết cách. Ngươi vì không biết cách nên chớ mong lừa được bần đạo.
Nhân vật nọ vẫn khoan thai đi tiếp:
- Thế nào là biết cách mạo nhận? Hay ngươi đã từng gặp một ai đó dám mạo nhận Dương Thế Tôn ta?
Trang Hoa tử thoáng giật mình:
- Nếu biết có người mạo nhận, sao ngươi là Dương Thế Tôn đích thật lại không hỏi gì kẻ đó? Trừ phi ngươi vẫn chỉ là kẻ mạo nhận.
Nhân vật nọ dừng lại, vừa vặn đứng đối diện và đủ gần Trang Hoa tử:
- Ngươi là cao thủ đệ nhất của phái Hoa Sơn hiện nay hay kỳ thực vẫn là kẻ chỉ giỏi khoe khoang cho sướng miệng? Đáp đi. Và khi đáp xong ta sẽ cho ngươi biết ta có đúng là Dương Thế Tôn hay không?
Trang Hoa tử rúng động:
- Chỉ danh khiêu chiến? Có phải ý của ngươi là thế?
Nhân vật nọ hừ lạt:
- Ngươi không dám nhận là đệ nhất cao thủ phái Hoa Sơn? Vậy cút đi. Đừng đứng đó chỉ làm bẩn mắt ta.

Trang Hoa tử chợt phá lên cười trịch thượng:
- Cảnh ngộ này chợt khiến ta nhớ một câu "cây có bóng, người có danh." Thật không ngờ khí thế của một bóng ma mười năm trước là Dương Thế Tôn lại khiến ta bây giờ còn rúng động. Đến nỗi gặp một kẻ chỉ đủ đởm lược mạo nhận như ngươi, ta suýt nữa tự hóa thành trò cười. Khá lắm, nếu ta chính là đệ nhất cao thủ của phái Hoa Sơn thì sao? Ngươi đủ bản lãnh đả bại ta sao? Ha ha…
Nhân vật nọ tự xưng là Dương Thế Tôn thủy chung vẫn điềm nhiên phát thoại:
- Ngươi chỉ nếu là hay chính là cao thủ đệ nhất Hoa Sơn phái? Hãy tỏ rõ dũng khí để thừa nhận hơn là giở trò mập mờ với ta?
Trang Hoa tử thịnh nộ:
- Ta chính là đệ nhất cao thủ Hoa Sơn phái. Và nếu hôm nay ngươi được may là còn sống thì không bao lâu nữa sẽ có dịp mục kích ta ngang nhiên đoạt lại cương vị chưởng môn lẽ ra đã từ rất lâu thuộc về ta.
Dương Thế Tôn hất hàm:
- Ngươi nói dài quá. Ta chỉ nói ngắn gọn thế này, hãy mau chuẩn bị bảo vệ ngôi vị đệ nhất cao thủ của ngươi. Rồi chưa? Xuất thủ đi. Kẻo lúc bại lại bảo ta chẳng cho ngươi cơ hội xuất thủ. Nào.
Tình thế hoàn toàn đảo ngược. Nếu lúc nãy Trang Hoa tử cao ngạo với Bệnh Cái thì lúc này cũng chính Trang Hoa tử nếm mùi cao ngạo của nhân vật khác từng có khí thế khiến bản thân lão đạo rúng động như lời lão thú nhận. Vì thế, Trang Hoa tử động nộ bật lao đến:
- Nếu không giết ngươi, ta sao nuốt nổi món nhục này. Mau nạp mạng!
"Vù…"
Giống như tình thế lúc nãy, Dương Thế Tôn cũng y cách Trang Hoa tử nhìn và gật gù, bình phẩm lối xuất thủ của Trang Hoa tử:
- Vô Vi phách không, một chưởng pháp vừa nhanh vừa đầy uy lực. Chỉ tiếc không đủ nhanh, đủ lợi hại so với công phu của ta. Đỡ!
Nhu Phong Thập Bát Lộ lại tái hiện trước mắt Bệnh Cái. Hàng loạt những chiêu chưởng nhanh hơn nhịp thoi đưa bỗng cùng một lúc được Dương Thế Tôn thần tốc phô diễn.
"Ầm ầm ầm…"
Trang Hoa tử chịu không nổi, đành lùi từng bước theo từng nhịp chưởng kích.
Dương Thế Tôn cười lạt:
- Kém thế này sao lại xưng là đệ nhất cao thủ? Hãy thử lại một lần nữa xem có khả dĩ khá hơn không? Đỡ!

“Bung bung bung…”
Trang Hoa tử tái nhợt sắc diện vì càng lúc càng bị bức lùi thì càng tái. Sau cùng Trang Hoa tử quay đầu tháo chạy:
- Dương Thế Tôn xuất thế! Ngươi chính là Dương Thế Tôn nay tái xuất giang hồ!
Dương Thế Tôn ném theo chân Trang Hoa tử một câu:
- Hãy bảo Hoa Sơn phái tìm sẵn một đệ nhất cao thủ khác. Dương Thế Tôn ra sẽ đến. Ha ha…
Đang cười, chợt Dương Thế Tôn nghe Bệnh Cái cố ý chép miệng than:
- Lưu làm gì sinh mạng y. Thay vì ngươi cứ hạ thủ y có lẽ sẽ được phái Hoa Sơn nhất mực cảm kích.
Dương Thế Tôn quay mặt nhìn lão:
- Sao thế? Dương Thế Tôn ta chỉ muốn lưu danh chứ đâu phải đa sát? Huống hồ lão cho ta đủ tư cách để làm một việc gọi là thay võ lâm chủ trì công đạo sao? Không dám!
Bệnh Cái như nhớ lại Dương Thế Tôn vốn dĩ là nhân vật như thế nào nên sững sờ. Sau đó lão bỗng thở ra nhè nhẹ:
- Dù ngươi không là Dương Thế Tôn, ta cũng xin đa tạ ân cứu mạng.
Dương Thế Tôn quắc mắt:
- Hoang đường. Vì sao lão dám bảo ta không phải là Dương Thế Tôn?
Bệnh Cái hừ nhẹ:
- Dương Thế Tôn không phải kẻ che dấu chân diện. Ngươi thì phải.
Dương Thế Tôn cười lạt:
- Lão biết một mà chẳng biết hai, tội đáng phạt. Há lão quên đã một lần ta bị quần xà dùng quỷ kế hợp công suýt hại mạng ta? Chỉ tiếc họ đã thất bại, ta tuy mất đi diện mạo nhưng sinh mạng vẫn còn. Rõ chưa? Nếu đã rõ thì bây giờ lão muốn phạt như thế nào?
Bệnh Cái tái sắc, sau đó đành thở dài:
- Ta là bại tướng của bại tướng dưới tay Dương Thế Tôn ngươi, muốn phạt thế nào tùy ngươi.
Dương Thế Tôn vô tình nhìn về phía có bãi lầy:
- Dường như khi nãy ta thấy lão có chú tâm dò xét chỗ này. Vì sao thế?
Lão ngắc ngứ:
- Hóa ra ngươi vẫn luôn bám theo ta? Vì sao?
Dương Thế Tôn không nhìn lão, vẫn cứ nhìn bãi lầy:
- Lão có nhớ câu ta lẩm bẩm, chủ ý là để lão nghe?
Bệnh Cái bối rối:

- Câu nào đâu? Ta… ra không nhớ có nghe ngươi lẩm bẩm hay không?
Dương Thế Tôn lập tức quắc mắt nhìn lão:
- Lão mau quên hay tuy nhớ nhưng giả vờ không hề nhớ? Vậy để ta nhắc lão lần này vậy. Đó là lúc lão tuy bám theo ta nhưng lại ngỡ ta không phát hiện. Vì muốn cho lão biết ta đã phát hiện, ta có lẩm bẩm một câu, chủ ý nói về Lạc Quyến Đề. Và lời ta bảo là thế này, chỉ đại khái thôi, là mong sao những lời của họ Lạc đều là thật tâm. Lão nhớ lại chưa?
Bệnh Cái không thể nào bảo vẫn chưa nhớ:
- Vậy thì có liên quan gì đến chuyện ngươi mãi bám theo và còn tỏ ý muốn phạt ta?
Dương Thế Tôn cười lạt:
- Có liên quan hay không, lão chỉ đáp câu này thì rõ. Là theo lão, họ Lạc có thật tâm hoặc đáng tin chăng?
Bệnh Cái tỏ sắc giận:
- Y hiện là bang chủ bổn bang. Dĩ nhiên ta không thể nói y không đáng tin. Hà cớ gì ngươi có ý xen vào nội tình bổn bang?
Dương Thế Tôn hỏi ngược lại:
- Ta không xen vào và cũng không rỗi hơi xen vào. Chỉ vì lão hỏi tại sao ta bám theo, thế cho nên ta không thể không cho lão biết vì sao ta cố ý bám theo lão. Vậy bây giờ lão đã hiểu vì sao rồi chứ?
Bệnh Cái lầu bầu:
- Ngươi tuy nói cả ngày nhưng kỳ thực thì không giải thích gì cho rõ, bảo ta hiểu là hiểu làm sao?
Dương Thế Tôn phá lên cười:
- Lão chưa hiểu? Thật ư? Vậy ta đành cho lão một câu đáp thật minh bạch thôi. Đó là ta bám theo lão chỉ vì muốn cho lão biết họ Lạc kia chẳng thật tâm mà cũng chẳng đáng tin dù chỉ một phần nhỏ. Và thật may, nhờ theo lão nên ta tình cờ có một bằng chứng. Đồng thời ta tin chắc lão cũng phát hiện thấy bằng chứng đó.
Bệnh Cái tái mặt:
- Có bằng chứng nào cho thấy tệ bang chủ thật sự không đáng tin?
Dương Thế Tôn nhíu mày, làm hai mắt chau lại:
- Không lẽ lão không phát hiện?
Bệnh Cái nổi giận:
- Ngươi càng nói càng hồ đồ. Đừng nghĩ ngươi là Dương Thế Tôn có bản lãnh cao minh thì muốn vu khống hoặc bôi nhọ ai cũng được. Huống hồ đó là ngươi đang nói về bang chủ bổn bang.
Dương Thế Tôn thương hại nhìn lão:

- Vậy lão có nhớ câu cuối cùng Trang Hoa tử ác đạo nói trước khi hạ thủ toan đoạt mạng lão chăng?
Bệnh Cái nhớ được ngay:
- “Hãy ngoan ngoãn chấp nhận số phận thay vì cứ lê thân già lo những chuyện không can hệ gì đến…”
Dương Thế Tôn ngắt lời:
- Đủ rồi. Vậy là lão đâu phải hạng mau quên? Nói đi, Trang Hoa tử biết lão lê thân già làm chuyện gì? Có phải chỉ để dò xét mỗi nhất cử nhất động của kẻ mà lão muốn biết có đủ tư cách làm bang chủ hay không? Ồ… sao lão không nói gì?
Bệnh Cái bàng hoàng:
- Lạc Quyến Đề… Lạc Quyến Đề…
Chợt Dương Thế Tôn hô to:
- Này, lão toan chạy ư? Đuổi theo bang chủ của lão ư? Để làm gì? Hay chỉ để bứt dây động rừng và sau này đừng mong có cơ hội vạch rõ chân tướng họ Lạc? Đừng quên ta vẫn chưa phạt lão đấy.
Bệnh Cái quả thật chỉ muốn bỏ đi, nhưng vì nghe Dương Thế Tôn nói như thế, đành lưu lại:
- Ngươi vì sao một mặt thì giúp ta, giúp bổn bang, mặt khác thì cứ khăng khăng chỉ muốn làm nhục ta?
Dương Thế Tôn cười lạnh thành tiếng:
- Một Dương Thế Tôn cao ngạo và đầy tham vọng không hề giúp ai bao giờ. Đó là điều thứ nhất lão đừng ngộ nhận. Riêng chuyện phạt lão không phải vì muốn làm nhục mà để trị tội lão dám nghi ngờ thân phận một Dương Thế Tôn đích thực là ta. Và vì lão hỏi nên ta lập lại một nhận định. Lão quan tâm đến bãi lầy, nghi ngờ ta có ý bám theo tiểu liễu đầu họ Tôn. Đúng hay sai?
Bệnh Cái lắc đầu ngao ngán:
- Không chỉ riêng võ công, tâm cơ và bản lãnh miệng lưỡi của ngươi cũng quá lợi hại. Bị ngươi hỏi dồn từ nãy giờ, thú thật ta không còn biết nghĩ về ngươi như thế nào cho đúng. Vậy không phải ngươi bám theo Tôn Nhân Phụng?
Dương Thế Tôn bảo:
- Ta chưa giết ả là đã may. Tội gì phí công bám theo một ả bản lãnh chẳng có gì đáng nói? Bất quá ta chỉ lấy làm lạ là tại sao ả cũng xuất phát từ chỗ bấy lâu nay ta ẩn thân luyện công. Nhờ đó mới vô tình nghe chính phụ thân ả chọn đâu không chọn lại nhè đúng chỗ đó để cất giấu tuyệt kỹ Tôn gia. Còn để phạt lão, ta muốn lão thử theo ta vào đó một chuyến. Thế nào?
Bệnh Cái giật mình:

- Ngươi muốn vùi thây ta ngay giữa bãi lầy? Tại sao ngươi chọn chi cách hạ thủ tàn độc đó thay vì chỉ một chưởng giết thác ta cho xong?
Dương Thế Tôn cười vang:
- Ta đâu thể giết lão một khi đã bảo ta không đa sát? Chỉ là phạt thôi để lão từ nay thôi nghi ngờ về thân phận ta. Cho lão hay, kể cả bãi lầy lẫn toàn bộ cảnh quang bên kia chính thật là một trận đồ hoàn chỉnh. Ta muốn lão biết Dương Thế Tôn ta thật sự lợi hại như thể nào. Đi theo ta. Ha ha…
Dương Thế Tôn xuất thủ cực nhanh, vừa chế ngự huyệt đạo xong là lập tức nhấc lão vào tay để đưa lão cùng lao qua bãi lầy.
Không bao lâu sau, khi quay lại và chỉ có một mình, Dương Thế Tôn lột bỏ khăn che mặt, để lộ một diện mạo anh tuấn của một nam nhi chỉ mới mười bảy mười tám niên kỷ và tự tủm tỉm cười:
- Giờ đến lượt Dương Cần xuất thế. Ha ha…
Dương Cần lao đi…

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 18
Về Kim gia thu hồi điền sản
Cứu nạn dân hội ngộ cố nhân

Nhìn một tiểu tử dù anh tuấn nhưng có vẻ ngoài phong trần cùng khất cứ tùy tiện toan xông vào, một gã đại hán có nhiệm vụ giữ cổng liền hùng hổ bước tới chận lối:
- Ngươi nếu muốn xin việc ở Kim gia chí ít phải hỏi một tiếng. Có đâu quen thói tùy tiện xông vào, như xem lão đây chẳng ra gì? Nói, tên gì? Muốn xin việc hay muốn tìm ai? Nếu xin việc thì đi lối sau đến hậu viện. Còn muốn tìm người thì sau khi thông rõ, cứ chờ lão gia rảnh sẽ quay vào tìm cho. Thế nào?
Tiểu tử cười cầu tài:
- Tiểu nhân tên Dương Cần. Vì tìm người nên không cần theo lối hậu. Người tiểu nhân muốn tìm chính là Tiểu Chân, vốn dĩ là a hoàn của Kim tiểu thư.
Gã đại hán cau mặt:
- Ngươi cũng khá đấy, biết tìm hiểu thông lệ ở đây trước khi đặt chân đến. Nhưng thật tiếc cho ngươi chỉ tổ uổng công, vì a hoàn đó đã tự ý bỏ trốn mất biệt. Ngươi muốn tìm thì đi chỗ khác mà tìm.

Dương Cần cũng nhíu mày cau mặt:
- Bỏ đi? Vậy còn thân mẫu của Tiểu Chân? Nhân huynh có thể cho tiểu nhân gặp được chăng?
Gã hất hàm:
- Rốt cuộc ngươi vì muốn gặp thân mẫu của ả Tiểu Chân đó nên mới đến? Sao không nói sớm ngay từ đầu? Lại còn toan qua mặt, bảo chỉ muốn tìm ả Tiểu Chân? Chờ đấy. Ta sẽ gọi người đưa ngươi đến chỗ mụ.
Dương Cần đủ nhẫn nại chờ vì kỳ thực phải mất một lúc lâu gã và một người nữa mới cùng nhau quay lại.
Nhân vật đi cùng gã đại hán vừa nhìn thấy Dương Cần liền tỏ ra hoài nghi:
- Ngươi có đúng là Dương Cần? Hay chỉ là tên trùng tên, vì xem ngươi không mấy giống Dương Cần ta từng biết?
Dương Cần đáp nhẹ:
- Cũng có thể như nhân huynh nói, nhưng điều đó không quan trọng. Vì tiểu nhân chỉ muốn gặp thân mẫu của Tiểu Chân.
Nhân vật nọ nhún vai:
- Đi theo ta.
Hắn đi khá nhanh khiến Dương Cần có phần vất vả mới theo kịp.
Hắn chợt hỏi:
- Ngươi quen Tiểu Chân như thế nào? Có phải Tiểu Chân hay ai đó nhờ ngươi đến tìm thân mẫu ả?
Dương Cần vừa đi vừa thở hổn hển:
- Tiểu nhân trước kia có quen nhưng vẫn ngỡ Tiểu Chân vẫn còn ở đây. Nay có dịp quay về cố hương, chỉ tiện chân ghé thăm qua mà thôi. Nhưng lúc nãy nhân huynh có buộc miệng bảo tên trùng tên, không lẽ ở đây từng có một Dương Cần?
Hắn liếc ngang, nhìn khá kỹ Dương Cần:
- Cũng có. Nhưng vì thuở nhỏ, y có qua một trận bệnh hoạn suýt chết, nên còn được gọi là Tiểu Quặt cho dù y sau này chợt khỏe lên và vạm vỡ, giống ngươi, nhưng diện mạo y không thể trắng trẻo và khôi ngô như thế này. Ắt hẳn chỉ là tên trùng tên.
Dương Cần cười:
- Trùng tên như vậy quả thú vị. Ước gì tiểu nhân được một lần gặp một Dương Cần thứ hai.
Hắn chợt lạnh giọng:
- Y chết rồi. Nếu ngươi mong muốn được gặp y đến thế, sao không xuống quỷ môn quan tha hồ gặp.
Dứt lời, hắn bỗng quay người quật một kình thật mạnh và thật gần

vào Dương Cần.
Dương Cần vẫn cười:
- Chúng ta vô thù vô oán, cớ gì nhân huynh gở miệng khuyên tiểu nhân xuống quỷ môn quan để gặp Dương Cần kia?
"Bình."
Bị trúng kình, Dương Cần thì thản nhiên và bình chân như vại, trái lại kẻ xuất kỳ bất ý tấn công Dương Cần thì lảo đảo thối lùi phải đến ba bốn bước. Hắn trợn mắt khinh hãi:
- Ngươi nội lực thâm hậu thật? Hay ngươi chính là Dương Cần tái sinh với tấm thân vẫn luôn như đã kim cương bất hoại thân?
Dương Cần lắc đầu:
- Tiểu nhân tuy có luyện một vài loại công phu để phòng thân nhưng làm gì có thứ bản lãnh như nhân huynh vừa đề cập? Mà này, sao nhân huynh bỗng dưng động thủ? Ắt phải có nguyên do, đúng không? Là nguyên do gì thế, nhân huynh?
Hắn kịp trấn tĩnh và đang miễn cưỡng giải thích:
- Vì có ý ngờ nên ta được lệnh phải thử qua bản lãnh của ngươi. Cũng may, ngươi lại đủ bản lãnh để trầm tĩnh chịu đựng. Ngươi không để tâm và giận ta chứ? Ta sẽ đưa ngươi đến chỗ mẫu thân Tiểu Chân ngay. Theo lối này.
Dương Cần nhìn thấy hắn cố ý đưa đường về phía có khách sảnh, đành hỏi:
- Nhân huynh toan đưa tiểu nhân đến gặp nhân vật đã ra lệnh, bảo phải động thủ như vừa rồi?
Hắn gật đầu:
- Vì tung tích của mẫu thân Tiểu Chân chỉ có chủ nhân biết. Hơn nữa, ngươi vì tha thiết gặp, ắt không ngại để chủ nhân hỏi qua ngươi vài câu?
Lúc đó vì cả hai đã đi đến gần khách sảnh nên từ trong đó lập tức có tiếng người hỏi vọng ra:
- Dương Cần này không phải Dương Cần kia chứ?
Hắn lại liếc nhìn Dương Cần lần nữa:
- Chỉ trùng tên thôi, chủ nhân hà tất quá lo ngại.
Giọng ở bên trong cất lên cười:
- Vậy ngươi hãy thay ta, ra lệnh cho tất cả triệt thoái. Còn Dương Cần kia, vào đây.
Hắn đẩy nhẹ tay vào Dương Cần:
- Vào đi, đừng ngại. Bất quá chủ nhân chỉ hỏi ngươi vài câu chiếu lệ, sau sẽ cho ngươi biết phải tìm mẫu thân ả Tiểu Chân ở đâu.
Dứt lời, hắn xoay người đi ngược lại, không hề biết chủ nhân hắn

đang giật mình lo lắng như thế nào lúc nghe Dương Cần vừa xô cửa bước vào vừa lên tiếng:
- Kim trang chủ muốn hỏi gì tiểu nhân?
Bên trong khách sảnh chỉ có mỗi một nhân vật bệ vệ đang ngồi chờ gặp Dương Cần. Giọng nói của Dương Cần khiến cho nhân vật đó ngẩng ngay đầu, kinh nghi nhìn Dương Cần:
- Thanh âm của ngươi sao đối với ta quen quá…
Dương Cần ngoái tay chốt chặt cửa:
- Hóa ra di phu vẫn chưa quên giọng nói của tiểu điệt.
Nhân vật nọ lúc này mới đứng bật dậy, nhìn kỹ diện mạo của Dương Cần:
- Là ngươi? Ngươi là Dương Cần?
Dương Cần vừa tiến lại gần vừa cười:
- Di phu muốn lớn tiếng cũng vô ích. Vì bây giờ, qua loan báo của gã cầu tài kia, mọi thuộc hạ của di phu thế nào cũng nghĩ có đến hai Dương Cần. Vì một đã chết nên một còn lại ở đây kể như vô hại cho Trang Chủ của chúng. Di phu nên bình tâm, tự ngồi xuống thì hơn.
Kim Trang chủ tái mặt, từ từ ngồi xuống trở lại:
- Ngươi chưa chết? Đã cùng viện chủ Thiên La viện rơi xuống vực ngươi cũng chưa chết?
Dương Cần chợt dừng lại, không tiến thêm cũng không ngồi vào chỗ như cố ý chừa cho mỗi một người nữa là Dương Cần thế nào cũng ngồi:
- Di phu cũng đừng có xuẩn động tìm cách chạm tay vào chổ phát động cơ quan như thế. Vì một là tiểu điệt đã đề phòng và hai nữa, nếu di phu cố tình miễn cưỡng thì đừng trách tiểu điệt tuyệt tình trở mặt. Ý của tiểu điệt chỉ muốn hỏi di phu một vài câu rồi thôi, sau đó bỏ đi ngay. Được chứ?
Kim trang chủ lập tức thu tay, đặt cả hai lên vòng bụng bệ vệ:
- Dĩ nhiên ngươi có thể hỏi. Và nếu đáp ứng được ta sẽ đáp, có gì phải sợ ngươi vốn từng là một đứa bé được ta gia ân đưa về cưu mang nuôi dưỡng mới có ngày hôm nay.
Dương Cần gật đầu:
- Trước tiên tiểu điệt xin được vấn an a di, đại thiếu gia Kim Mỹ An, và nhị tiểu thư Kim Mỹ Kỳ. Nếu được gặp thì tốt hơn.
Kim trang chủ lắc đầu quầy quậy.
- Ngươi đến không đúng lúc rồi, vì lâu nay kể cả ta tuy có nhớ nhung thương tưởng nhưng chỉ vì đôi ba tuần trăng mới được đi thăm họ một lần. Ắt câu hỏi kế tiếp của ngươi sẽ là tung tích của mẫu thân Tiểu Chân?

Dương Cần mỉm cười:
- Hỏi làm gì người đã chết? Đó chỉ là cái cớ để tiểu điệt được an toàn đến gặp gỡ di phu như thế này. Kỳ dư mọi việc có liên quan đến Tiểu Chân tiểu điệt đều tỏ tường.
Kim Trang chủ giật mình:
- Hóa ra ngươi đã biết rõ ta đang là thủ hạ của ai? Chỉ như thế ngươi mới nghĩ mưu tìm cớ để gặp cho được ta?
Dương Cần bảo:
- Trước kia di phu là thuộc hạ của Thiên La viện. Vì muốn lập công cho nên di phu đành phó giao tiểu điệt, nhân lúc họ cần người để đào luyện và lập Thập Nhân Can, đúng không?
Kim trang chủ cười lạt:
- Nay Thiên La viện đã lọt vào tay Cửu U và Tuyệt Địa nhị viện. Với thế lực của ta hiện nay như thế, ngươi thật to gan, không biết sống chết là gì nên mới tự dẫn thân đến đây.
Dương Cần chợt nháy mắt:
- Nói như vậy, a di cùng Mỹ An, Mỹ Kỳ hiện nay đang ở cùng Điền Phương, Tống Thanh Đạt và Nam Cung Hoàng? Và vì biểu muội Mỹ Kỳ trước sau gì cũng lọt vào tay Điền Phương nên di phu tự phụ, cho thế lực của bản thân hiện ít ai sánh bằng? Di phu không những đã tuyệt tình với tiểu điệt mà đối với thê nhi cốt nhục cũng chẳng tiếc thương. Tệ đến thế ư, di phu?
Kim Trang chủ biến sắc:
- Ngươi không được hồ đồ. Mỹ An, Mỹ Kỳ nhờ nhiều phúc phận nên được nhị viện thu làm truyền nhân. Mỹ Kỳ dù sao cũng là sư muội của thiếu viện chủ Điền Phương. Nhất định Tống viện chủ phải bắt chúng giữ đúng lễ giáo. Làm gì sẽ xảy ra chuyện dâm ô như ngươi vừa độc miệng nói càn?
Dương Cần cười thương hại:
- Biết rõ Điền Phương không ai bằng tiểu điệt. Di phu thật quá nông cạn, tự đem trứng gởi cho ác, lại còn không tiếc lời bênh vực cho kẻ tiểu nhân thế nào cũng gây tổn hại cho lệnh ái. Nói vậy, tiểu điệt thay vì hạ thủ, thôi thì xin cứ để di phu sống thêm một thời gian nữa, hầu biết rõ mọi hư thực, xem có đúng như tiểu điệt nói chăng.
Kim trang chủ đứng bật dậy:
- Ngươi có tư cách gì để nói những lời trịch thượng như thế? Ngươi có bản lãnh đó sao? Và dù có, không lẽ ngươi không nhớ ai đã cưu mang ngươi từ thuở mới hạ sinh để bây giờ ngươi đền đáp như thế sao?
Dương Cần chợt lạnh giọng:

- Ngay sau khi ly khai nơi này, tiểu điệt sẽ tìm đến và đạp bằng Cửu Cung, Tuyệt Địa viện. Dám nói như thế chắc di phu tự rõ hiện nay tiểu điệt có tư cách hoặc bản lãnh để trịch thượng với di phu hay không. Riêng về chuyện đền đáp, xin di phu cho hỏi, vì sao di phu sát hại hai mẫu tử Tiểu Chân? Có phải vì Tiểu Chân đã tình cờ phát hiện toàn bộ mưu toan bất lợi mà di phu cùng a di luôn nghĩ cách sát hại tiểu điệt kể cả khi hãy còn bé? Đúng như thế không? Hay tiểu điệt chỉ nghĩ oan cho di phu?
Kim trang chủ lao đến xuất thủ miệng thì há to hô hoán:
- Người đâu? Mau mau.
Dương Cần nhanh tay hơn, lập tức cách không phát chỉ lực điểm huyệt đạo toàn thân Kim trang chủ:
- Di phu nên ngoan ngoãn thì hơn. Nếu không tiểu điệt e khó lòng lưu mạng cho di phu như vừa hứa.
Bị điểm huyệt, Kim trang chủ chỉ biết trợn tròn hai mắt, khiếp vía vì bản lãnh quá cao cường của Dương Cần. Đã thế, lão còn thêm khiếp hãi khi nghe Dương Cần tiếp tục hài tội.
- Tiểu điệt bị mang hai chữ Tiểu Quặt, đấy là do di phu ban cho và suýt chết. Sau lại bị di phu thương tưởng, ban cho những công việc nặng nề vượt quá sức, may nhờ Tiểu Chân chỉ điếm nên tiểu điệt nhân đó biến lao dịch thành khổ luyện ngoại lực. Thấy không hại chết tiểu điệt để chiếm đoạt toàn bộ điền sản này, di phu thật thâm độc khi lợi dụng điều Mỹ Kỳ bán báo để phó giao sinh mạng tiểu điệt cho ác nhân. Tiểu điệt kể đúng chứ?
Và Dương Cần giải khai á huyệt cho di phu. Kim trang chủ lắp bắp van xin:
- Ta thừa nhận vì nuôi ngươi quả nhọc nhằn, ngươi lại bệnh tật triền miên, nên ta chỉ sớm muốn tống khứ ngươi cho khuất mắt. Nhưng tuyệt đối không có chuyện hại ngươi để chiếm đoạt điền sản. Phụ thân ngươi chỉ là tiểu đạo tặc, làm gì có chút tài sản nào để ta manh tâm chiếm đoạt?
Dương Cần phẫn nộ, long mắt và rít qua kẽ răng:
- Lão lập lại lần nữa xem. Điền sản này là do lão từ đâu có? Do gia phụ tích cóp gởi về hay do lão nhờ sinh ý thích hợp nên càng lúc càng thêm phú quý? Cho lão hay, chính tai ta nghe tự miệng gia phụ thuật lại như thế. Giờ thì đến lượt lão phải đáp. Nói mau.
Kim trang chủ kinh hoảng:
- Sao bảo phụ thân ngươi đã chết?
Dương Cần cười lạnh:
- Gia phụ không những không chết mà lại còn sai phái ta đến gặp lão

để thu hồi toàn bộ điền sản này. Lão không phủ nhận sự thật chứ? Và lão có ưng thuận giao toàn bộ điền sản như ta vừa nói chăng? Hay lão chỉ muốn mất mạng? Chọn đi.
Kim trang chủ bủng rủn và bàng hoàng:
- Giao, để ta giao. Vì vốn dĩ tất cả đều là của phụ thân ngươi. Ta giao, đừng giết ta.
Dương Cần hừ lạt:
- Mau gọi trưởng quản gia vào đây. Bảo tiền trang định giá tất cả sau đó đổi thành châu báu. Ta sẽ đi và sẽ cho lão toàn mạng. Nhớ, đừng mong giở trò trước mặt ta. Kỳ thực chỉ là do lão buộc ta phải dùng thủ đoạn này. Riêng ta thì cần gì tài vật chỉ là của ngoại thân? Thực hiện mau.
Không bao lâu sau Dương Cần bỏ đi với hành trang dù chỉ là túi châu báu nhỏ nhưng lại là cả một điền sản có thể nuôi cả ngàn người không ít hơn mười năm.
* * *
Tương tự những điền trang đã được Dương Cần tự tìm đến trong mấy ngày qua. Chưởng quỹ của tiền trang này cũng tự thân tiễn Dương Cần ra tận ngoài:
- Đa tạ thiếu gia đã ưu ái nghĩ đến những nạn dân trong vùng. Thiếu gia yên tâm, tệ trang sẽ đổi ngay số châu ngọc. Thiếu gia vừa quyên hiến thành ngân lượng, sau đó sẽ mua đủ lương thực cần thiết phát chẩn cho nạn dân. Xin đa tạ thiếu gia một lần nữa.
Quân tử thi ân bất cầu báo, lẽ ra Dương Cần sẽ cứ thế quay lưng bỏ đi ngay, sau khi đã được chưởng quỹ tiền trang tiễn chân đến tận ngõ và không cần hỏi gì thêm về cách điều hành công việc phát chẩn của tiền trang đã được Dương Cần tin tưởng ủy thác. Nhưng chợt có tiếng người gọi, tuy để hỏi chưởng quỹ, thế mà vẫn khiến Dương Cần động tâm:
- Gần đây ở trấn thành có thêm một vài nạn dân không phải dân ngụ cư. Chưởng quỹ hỏi thiếu gia có nên phát chẩn luôn cho họ không?
Chưởng quỹ lập tức quay lại, mắng người vừa hỏi:
- Ta đang lúc tiễn chân thượng khách, chờ khi ta quay lại ngươi hỏi không được sao? Huống hồ ngươi đừng tưởng ta không biết thật tâm ngươi đang nghĩ gì. Nghe này, nạn dân nào thì cũng như nạn dân nào. Đã phát thì phát hết, không phân biệt. Huống hồ những người ngươi định nói chỉ là hai nữ nhân, một già cả lẩm cẩm, một thì ngơ ngẩn cho dù trẻ và xinh đẹp. Nếu ngươi toan nhân cơ hội này làm khó hoặc có ẩn ý này nọ, tiền trang của ta từ lâu nay không cần hạng người như ngươi.

Người nọ thất kinh, vội thanh minh:
- Chưởng quỹ chớ vội nghĩ sai cho tiểu nhân. Kỳ thực, tuy quan tâm mẫu tử họ nên tiểu nhân mới hỏi nhưng chỉ là muốn nhắc khéo để chưởng quỹ thà trao tận tay cho họ thì hơn. Kẻo lúc phần nọ vừa đến tay chưa kịp dùng đến đã bị ả vì quá ngơ ngẩn nên sẽ vất vãi tứ tung.
Dương Cần vì vẫn đứng đó nên không thể không hỏi:
- Là một tiểu cô nương ngơ ngẩn? Nếu vậy, nhân huynh kia chắc cũng đúng. Hay là phiền chưởng quỹ trao tận tay cho mẫu thân nàng ấy? Vì tuy già và lẩm cẩm nhưng thế nào mẫu thân nàng ấy cũng biết cách giữ lại và sử dụng cho cả hai. Trừ phi cả hai đều ngớ ngẩn như nhau?
Chưởng quỹ bỗng thè lưỡi và rùng mình:
- Để ta nói thế này, mong thiếu gia chớ trách. Mụ ấy thật tình không ai đủ đởm lược đến gặp mặt đâu. Vì mụ nào chỉ già và lẩm cẩm, diện mạo mụ cứ như quỷ Dạ Xoa, vừa xấu xí vừa thật khiếp đảm. Thật không hiểu mụ ấy sao lại bỗng dưng có một cô nương thật xinh đẹp gọi mụ là mẫu thân?
Dương Cần phì cười:
- Mẹ cú sinh con tiên, đâu phải chuyện chưa từng? Nhưng đã vậy, vì chưởng quỹ bảo chẳng ai dám đến gặp, thôi thì cứ chỉ cách, tự ta sẽ đến và ắt có cách vẹn toàn giúp họ.
Chưởng quỹ lộ vẻ ái náy:
- Thiếu gia đã quyên hiến số châu ngọc bằng cả vạn lượng kim ngân. Để thiếu gia tặng thêm cho họ nữa, điều đó chẳng nói làm gì, vì tùy vào từ tâm của thiếu gia. Nhưng có lẽ đâu lại để thiếu gia phí công chỉ vì chuyện nhỏ nhặt này.
Dương Cần mỉm cười và lắc đầu:
- Ta tuy phí công nhưng bù lại cũng được lợi. Đấy là sẽ có dịp nhìn tận mắt họ sinh sống cơ khổ như thế nào? Đồng thời cũng phần nào tò mò muốn biết mẫu tử họ vì sao lại được chư vị, một là hết lời khen xinh đẹp, một thì bảo xấu như quỷ Dạ Xoa. Ta muốn thế, xin chưởng quỹ chớ áy náy quá.
Chưởng quỹ đành thở dài, miễn cưỡng chỉ đường cho Dương Cần:
- Họ chẳng phải dân ngụ cư, phần thì vừa mới đến đây chưa quá mấy mươi ngày nên chỗ họ tạm ngụ chỉ là ngôi miếu bị bỏ hoang từ lâu. Thiếu gia nếu đi đến cuối trấn, chỉ cần rẽ hữu đi thêm dài ba dặm ắt sẽ nhìn thấy.
Dương Cần kinh ngạc:
- Họ sống cách biệt như thế? Vậy sinh ý và độ nhật của họ là thế

nào?
Chưởng quỹ ngao ngán lắc đầu:
- Mụ mẫu thân có lẽ tự biết diện mạo xấu xa, dẫu đi đến đâu, làm gì cũng khiến mọi người sợ hãi xa lánh. Vì thế mụ chẳng mấy khi lộ diện. Được cái là ái nữ mụ lại xinh đẹp tợ thiên tiên, tuy ngơ ngẩn nhưng cũng biết chăm chút sắc diện. Nhờ đó, mỗi ngày vì ả đều vào trấn nên nếu không người này thì cũng người khác do am hiểu khổ cảnh cũng tìm cách dúi cho ả một ít vật thực mang về. Có điều lạ là đừng bao giờ cho ả nhiều. Bằng không ả cũng tự vất bỏ tứ tung, sau đó chỉ nhặt lại một ít đủ chi dụng mà thôi. Thật đáng thương, nhan sắc đó mà lại ngơ ngơ ngẩn ngẩn đó.
Dương Cần cũng thở dài:
- Càng đáng thương hơn vì họ chỉ là nữ nhân chân yếu tay mềm. Không ai bức hiếp cũng là điều may cho họ.
Dương Cần toan đi, chợt nghe chưởng quỹ tủm tỉm cười, nói thêm:
- Nói ra chỉ sợ thiếu gia không tin. Kỳ thực cũng có môt vài lần ả bị lũ du thủ du thực toan giở trò ức hiếp. Thế nhưng ả như có phật tiên độ trì, bọn kia dù cố vây bắt thế mấy cũng không sao tóm được. Đã tóm không được thì nói gì chuyện ức hiếp hay bắt nạt ả? Đã vậy, mỗi khi gặp chuyện tương tự, ả thường rất lớn tiếng, chứ không chịu ngậm tăm như lúc vô sự. Ả hù dọa lại bọn kia, bảo là nếu Tiểu Quặt của ả đến, Tiểu Quặt của ả rất mạnh, Tiểu Quặt của ả sẽ cho bọn kia biết tay. Thế là phần vì kiêng dè diện mạo xấu xa của mẫu thân ả, ai ai cũng có thể tưởng tượng diện mạo của Tiểu Quặt ả ắt phải xấu hơn đến mức độ nào, phần thì muốn tóm cũng không tài nào tóm được, kể từ dạo đó đến nay ả hầu như vô sự.
Dương Cần vội cúi thấp đầu, nói qua loa vài câu khách sáo và hối hả bỏ đi.
Chỉ khi đi thật khuất, Dương Cần mới dám ngẩn đầu lên, để lộ một gương mặt nhợt nhạt vì lo lắng, đến nỗi chỉ muốn thi triển khinh công, miễn càng sớm gặp cô nương đó chừng nào càng mau giải tỏa nhiều nghi nan chừng nấy.
* * *
Bóng chiều ngã thật thấp mới thấy bóng dáng một nữ lang tiền tụy bước đi thơ thẩn quay về. Nàng còn cách ngôi miếu hoang một quãng ngắn, chợt Dương Cần xuất hiện ngay trước mặt nàng:
- Tiểu Chân muội?
Nàng bối rối, tự nghiêng đầu qua lại để ngó Dương Cần:
- Ngươi gọi ta? Ngươi biết ta sao? Tên ta là Tiểu Chân? Nghe cũng quen quen. Nhưng sao ta không thấy quen ngươi?

Dương Cần tiến lại gần hơn:
- Muội đúng là Tiểu Chân. Nhưng sao muội bỗng trở nên thế này? Ai đã làm gì muội? Kẻ nào đã khiến muội ngơ ngẩn, đến nỗi không nhớ cả tính danh? Kẻ nào?
Từ trong ngôi miếu chợt có giọng dù the thé nhưng thật yếu vang ra:
- Ngươi đã về đấy ư, hài tử? Ai đã cùng về với ngươi? Ta nghe tiếng có kẻ cùng ngươi nói chuyện. Sao ngươi quên lời ta dặn, đưa kẻ lạ mặt về đây làm gì?
Tiểu Chân vụt lách ngang, lướt qua Dương Cần để chạy thật nhanh vào ngôi miếu:
- Mẫu thân. Y bảo y biết hài nhi. Y bảo tên của hài nhi là Tiểu Chân.
Phát hiện cách lách người qua chính là thân pháp, Dương Cần càng tin chắc đấy chính là Tiểu Chân nên vội lao theo.
Nhưng giọng nói phẫn nộ từ trong ngôi miếu vang ra ngay lập tức làm Dương Cần chùn bước:
- Ngươi là ai? Nếu không mau xưng danh, trái lại còn cố ý xông bừa vào thì chớ trách lão thân đây vì tình huống bất khả kháng đành phải dụng độc cho tất cả cùng chết.
Dương Cần đành dừng bước, đứng bên ngoài ngôi miếu:
- Còn tôn giá là ai? Tuy tại hạ chưa một lần diện kiến thân mẫu của Tiểu Chân nhưng vẫn quả quyết mẫu thân nàng đã tạ thế. Tôn giá đã không phải mẫu thân của nàng, lại vừa tự bộc lộ là am hiểu thuật dụng độc, phải chăng việc xưng hô mẫu tử này là tôn giá có mưu đồ bất lợi cho Tiểu Chân và cũng là người khiến Tiểu Chân mất hết ký ức?
Giọng kia quyết không nhân nhượng:
- Ngươi đã không xưng danh lại còn dám nói nhảm. Nhục nữ của lão thân không phải Tiểu Chân như ngươi khăng khăng đề quyết. Hoặc ngươi cút đi hoặc phải xưng rỏ tính danh và giải thích cặn kẽ như lão thân vừa đề xuất. Nếu không, mọi hậu quả dù xảy ra vẫn phải do ngươi chịu trách nhiệm.
Dương Cần nghi ngại:
- Tôn giá cũng là nhân vật võ lâm? Một người vừa có diện mạo xấu xa vừa am hiểu thuật dụng độc, theo tại hạ biết khắp võ lâm như chỉ có mỗi một nhân vật như thế.
- Ngươi muốn nói đến Âm Ma Kiều Đại Mỹ? Muốn gặp ả, ngươi nên đi chỗ khác mà tìm. Còn bây giờ, nếu lão thân đếm đến ba ngươi vẫn chưa đi, hoặc không đáp ứng điều lão thân vừa đề xuất, thì sinh mạng của Tiểu Chân ngươi cứ vào quỷ môn quan mà hỏi. Một!
Bất thần Dương Cần động thân lao đi thật nhanh vào ngôi miếu.

- Hai!
Dương Cần dựa theo thanh âm vừa đếm, lập tức nhìn thấy một nữ ma diện vừa ngồi vừa ôm Tiểu Chân vào lòng, tay còn lại thì nắm tròn như thể đang giữ một vật và thế nào cũng ném ra.
- Ba! Ngươi đã bỏ đi chưa?
Dương Cần từ từ tiến lại gần nữ ma diện:
- Tôn giá đã mất hết võ công? Vậy thì…
Nữ ma diện lập tức quật mạnh vật trong tay xuống nền miếu loang lổ nửa đất nửa gạch:
- Ngươi phải chịu trách nhiệm về cái chết của tất cả ở đây.
Dương Cần dù giật mình nhưng cũng nhanh thật nhanh, vừa vội điểm huyệt nữ ma diện vừa phất nhẹ nhu kình đỡ lấy một vật tròn chỉ suýt nữa đã từ tay nữ ma diện va vỡ xuống nền.
Cầm vật nọ trên tay, Dương Cần vừa kinh tâm vừa phẩn nộ, giật Tiểu Chân thoát khỏi mụ nữ ma diện:
- Hỏa khí Diêm La Cầu? Mụ là Quỷ Diêm La trong bọn tam quỷ, tứ yêu? Sao mụ hại Tiểu Chân? Lại còn toan dùng vật này tự hại mụ, hại lây luôn tất cả?
Tiểu Chân đang vùng vẫy, cố thoát tay Dương Cần:
- Mẫu thân? Sao mẫu thân không cứu hài nhi? Ngươi là ai? Sao bắt giữ ta và còn dám quát mẫu thân ta? Mau buông ta ra. Nếu không, Tiểu Quặt mà đến, Tiểu Quặt rất mạnh, y sẽ không tha ngươi.
Dương Cần cố gượng nhẹ với nàng:
- Tiểu Chân muội hãy mau nhình lại ta. Tiểu Quặt đây, ta là Tiểu Quặt vừa được muội gọi đây. Lẽ nào muội nhớ, muội biết biết gọi đến ta nhưng lại không nhận ra ta?
Quỷ Diêm La bị chế ngự huyệt đạo, chợt thở dài ai oán:
- Nếu ngươi là Tiểu Quặt đích thực, nếu ngươi là đã nhận được ả là Tiểu Chân, hãy nói đi, vì sao ngươi tìm được ả? Vì sao ngươi tìm được nơi ta ẩn ở đây? Và vì sao ngươi nhận đúng ta là Quỷ Diêm La?
Dương Cần cười lạt:
- Ta không nỡ hạ sát một kẻ mất hết võ công đã là may cho mụ lắm rồi. Mụ còn dám tra hỏi đủ điều về ta ư? Tạm biệt. Ta sẽ đưa Tiểu Chân đi. Và nếu sau này biết rõ Tiểu Chân bị thế này là do mụ, lúc đó ta quyết lấy mạng mụ.
Dương Cần điểm vào Thụy huyệt của Tiểu Chân, toan đưa đi, chợt nghe Quỷ Diêm La bảo:
- Ta hỏi ngươi là để mong cho ngươi có cơ hội hiểu ngọn ngành về những gì đã xảy ra cho ả. Nếu ngươi cứ thế này bỏ đi, ta nói thật,

việc giúp ả hồi phục vì là điều không tưởng, đồng thời sinh mạng ta cũng chẳng mong kéo dài được bao lâu, nên ngươi kể như mãi mãi không bao giờ biết ai là hung thủ hãm hại ả đến nông nỗi này.
Dương Cần động tâm:
- Ý mụ bảo không phải do mụ hại Tiểu Chân?
Quỷ Diêm La hỏi ngược lại:
- Nếu ta vẫn quả quyết như thế, liệu ngươi có dám tin chăng? Huống gì sinh mạng ta đang ở trong tay ngươi, sợ gì mà ngươi không dám cùng ta nói cho tỏ tường ngọn ngành nguyên cớ.
Dương Cần bối rối:
- Tin mụ? Liệu tin được không những nhân vật được mệnh danh là nhất ma, nhị ác, tam quỷ và tứ yêu?
Bỗng ở xa xa có một tràng cười theo gió đêm thoảng đưa đến:
- Khá thật. Bọn ta chưa kịp đến là có người nhận rõ lai lịch của bọn ta. Ai vậy? Nếu có bản lãnh hãy chờ đấy. Nhị ác này sẽ đến thu thập kể cả mụ Quỷ Diêm La lẫn những kẻ nào to gan dám đối đầu bọn ta. Ha ha…
Quỷ Diêm La rúng động:
- Ngươi mau đi đi. Hãy đưa luôn ả cùng đi. Mà này, đừng quên cho ta xin lại Hỏa Khí Diêm La Cầu. Chỉ có vật đó ta mới đủ đởm lược cùng bọn nhị ác nhị yêu đồng quy tận. Mau lên.
Dương Cần chồm đến, diện đối diện với gương mặt cực kỳ xấu xa của Quỷ Diêm La:
- Ta đủ bản lãnh hạ thủ nhị ác. Chỉ cần mụ, một lần này thôi, vì mụ và vì Lục Thân đồ đệ mụ, hãy cho ta minh bạch một điều: Mụ có hay không có gây tổn hại cho Tiểu Chân?
Sắc mặt mụ đanh lại:
- Ngươi biết Lục Thân, đệ tử duy nhất của ta? Nó đâu?
Dương Cần thì thào rít:
- Đối phương chỉ còn cách hai trượng là lọt vào miếu. Mụ không đáp, ắt tất cả đều muộn.
Quỷ Diêm La thở hắt ra:
- Ta dám thề độc, không phải ta đã hại…
Dương Cần đặt ngay Tiểu Chân vào giữa lòng Quỷ Diêm La và đứng lên:
- Đủ rồi. Một lúc sau chúng ta sẽ trở lại câu chuyện.
Và vút một cái Dương Cần đã biến khỏi miếu để thần tốc xuất hiện bên ngoài, vừa vặn đứng chắn lối hai lão thân đang ào ào toan xông vào miếu:
- Nhị ác?

Hai lão nhân khựng lại, ngay sau đó thì nhình nhau:
- Chỉ là một tiểu oa nhi?
- Một tiểu oa nhi vừa rời vú mẹ?
Dương Cần lùi lại một bước và hất hàm:
- Trong nhị ác, ai vừa huênh hoang bảo sẽ đến thu thập tất cả?
Lão nhân bên tả chồm đến:
- Là ta. Và đây là bằng chứng.
"Vù…"
Lão xuất thủ nhanh và độc, khiến Dương Cần cũng đáp lại nhưng nhanh hơn, độc hơn:
- Ta sẽ minh chứng điều ngược lại.
"Bung."
Lão nhân còn lại nhìn lão nhân nọ bị chấn bay một quãng xa bằng ánh mắt kinh hoàng:
- Công phu gì lợi hại thế, tiểu tử?
Dương Cần gọi để lão quay lại:
- Không cần biết đó là công phu gì. Trái lại, ta chỉ hỏi, liệu lão đủ bản lãnh chịu một kích như vậy?
Lão biến sắc, đồng thời cứ chồm bừa vào Dương Cần:
- Ta giết ngươi! Chết…
Trong miếu có tiếng Quỷ Diêm La kêu vọng ra:
- Đề phòng hắn thi độc!
Dương Cần mỉm cười nhìn một màn vân vụ mờ nhạt chợt xuất hiện từ tay đối phương:
- Lão sẽ nếm mùi lợi hại. Hừ!
Và Dương Cần hất tay, ngỡ chỉ xua đi màn vân vụ, nào ngờ còn thản nhiên điểm huyệt cách không chế ngự lão.
- Hự!
Dương Cần vừa xô lão ngã lăn vừa lấy chân đè ghìm đầu lão xuống đất:
- Bổn thiếu gia không ngại độc. Lão có cảm thấy hối hận sau hành vi hồ đồ đó chăng?
Lão rít lên phẫn uất:
- Giết ta đi. Mười tám năm sau ta sẽ là trang hảo hán. Đến lúc đó ngươi mới biết thủ đoạn của ta.
Dương Cần thu chân về, rồi chồm xuống để nâng lão ngồi lên:
- Khá lắm. Vì kể ra lão cũng có dũng khí, dám thà chết hơn chịu nhục, ta sẽ đối xử với lão đúng mực. Và vì lão là bại tướng, thiết nghĩ, lão chỉ có quyền chọn một trong hai đề xuất sau đây của ta. Thứ nhất, lão sẽ chết và làm ma hồ đồ vì sẽ không bao giờ biết ta là

ai, đồng thời nhờ bản lãnh nào ta dễ dàng đả bại lão. Đó là nếu lão không cung xưng mọi điều ta muốn biết và sẽ hỏi lão. Ngược lại, nếu lão tỏ ra ngoan ngoãn hợp tác…
Lão đang giương mắt nghi ngờ nhìn Dương Cần:
- Ngươi có ý định sẽ tha mạng ta?
Dương Cần bỉu môi:
- Không bao giờ. Vì ta đã quyết kết liễu lão. Chỉ có điều, vì lão thức thời nên đáp lại, ta sẽ thố lộ cho lão biết ta là ai.
Lão khinh khỉnh:
- Vì sao ta mong muốn, phải biết ngươi là ai? Trái lại, ta chỉ cần biết ngươi tuy là một tiểu tử nhưng nhờ may và nhất là nhân lúc ta bất phòng nên mới có cơ hội đắc ý, bấy nhiêu đó đủ rồi. Đừng nhiều lời nữa, giết đi.
Dương Cần phá lên cười:
- Đừng ngỡ ta dễ ta lọt vào kế nói khích của lão. Há lẽ vì xem trọng lão là hảo hán, là kẻ có dũng khí. Ta sẽ ngu xuẩn đến mức độ giải khai huyệt cho lão, sau đó lại phải phí công, cho lão minh bạch là ta không nhờ may, cũng không phải nhân lúc lão bất phòng để đắc thủ? Đừng vọng tưởng như thế. Cũng đừng thấy ta chỉ là một tiểu tử mà ngờ có thể phỉnh lừa như đối với trẻ lên ba. Ha ha…
Lão thất vọng thở dài :
- Ngươi là ai? Nhờ công phu nào dễ dàng đả bại một lúc đủ nhị ác? Chỉ sau khi minh bạch như thế, ta mới đáp ứng, hợp tác và mãn nguyện được chết dưới tay ngươi.
Dương Cần sau thoáng cau mặt, sau đó đánh thì thầm vào tai lão một lúc.
Lão biến sắc:
- Có thật ngươi là…
Dương Cần cười vào mặt lão:
- Tại sao ta thì thầm, lão phải tự hiểu. Vì thế, đừng tỏ ra kinh hoàng như thế. Trái lại, giờ là lúc lão thực hiện phần lão. Thế nào?
Lão chợt cười đắc ý:
- Ngươi tưởng ta đáp ứng ngươi thật sao? Lầm rồi. Và bây giờ ắt ngươi đã rỏ, gì thì gì ngươi cũng chỉ là một tiểu tử, ngươi vẫn bị ta lừa. Ha ha…
Dương Cần phẫn nộ, vỗ tay lên đỉnh đầu lão:
- Lão muốn chết!
Nhưng Dương Cần bất thần ngưng lại, đoạn mỉm cười vì thấy lão đang tình trạng nhắm mắt chờ chết:
- Cho lão chết ngay chẳng là tiện nghi cho lão sao? Đừng vọng

tưởng và đừng lầm nghĩ ta lại trúng kế lão.
Lão mở mắt và động nộ:
- Nếu không hạ sát, ngươi tin không, ta chỉ cần được mở miệng lần nữa là sẽ hét toáng tính danh ngươi cho ai ai cũng biết.
Dương Cần cười lạt và điểm á huyệt lão:
- Ta cũng không cần lão cung xưng. Rỏ chưa. Và điều ta muốn bây giờ là muốn lão chết thật khổ, khổ đến độ lão dù muốn mở miệng van xin, bảo để lão nguyện ý đáp ứng miễn là được chết ngay, thì lão cũng chẳng còn cơ hội nào để mở miệng.
Hai mắt lão kinh hoàng. Và theo cách lão nhìn, Dương Cần chép miệng lắc đầu:
- Ta đã nói rồi và chỉ mới vừa nói thôi, nào có lâu la gì. Phải chăng lão đã thay đổi ý định, thà đáp ứng để được chết ngay hơn là bị hành xác? Đúng như thế chứ? Chỉ tiếc, muộn rồi.
Lão nhắm mắt lại, trút ra tiếng thở dài não ruột.
Cười thầm, Dương Cần lại giải khai á huyệt cho lão:
- Ta đành dung cho lão một lần cuối vậy. Nào, nói đi, ai đã…
Chợt ở xa xa có tiếng gọi:
- Nhị ác! Nhị lão đang ở đâu? Đã thu thập hoặc tìm được nơi ẩn thân của mụ Quỷ…
Lão nhân cơ hội được mở miệng lập tức gào to, gào thật ầm ĩ:
- Đừng đến đây. Dương Cần vì luyện được…
Dương Cần phẫn nộ vỗ bốp một chưởng lên đầu lão:
- Ta vẫn bị lừa. Giờ thì vĩnh biệt!
“Bốp.”
Chưa kịp vất xác lão, Dương Cần bỗng nghe Quỷ Diêm La gọi:
- Nhị yêu sắp tới. Nếu giết được nó cứ giết, sau đó mau đưa ta cùng Tiểu Chân tìm chỗ khác. Mọi điều ngươi muốn biết, muốn hỏi, rồi sẽ biết. Đừng phí thời gian, sẽ không tốt cho tất cả chúng ta.
Dương Cần chuyển thân, lao vào miếu:
- Nếu tại hạ hiểu đúng, hại Tiểu Chân là nhị yêu, nhị ác? Thế lực nào gộp được bốn ác nhân vào một nhóm?
Quỷ Diêm La thở phào:
- Ngươi là Dương Cần? Đủ hiểu vì các ngươi hỏi ta về thế lực này. Có phải chỉ gần đây ngươi mới lại có cơ hội hành tẩu giang hồ? Nhưng ngươi hiểu đúng và hỏi đúng. Vì bị một thế lực sai khiến nên cả Tiểu Chân lãn ta bấy lâu nay luôn bị bọn nhị ác, nhị yêu truy đuổi. Bấy nhiêu đó có tạm có ngươi minh bạch chưa?
Dương Cần đưa ra một ngón tay:
- Còn một điều nữa. Tôn giá vì thừa nhận đã biết rõ Tiểu Chân nên

có thể hiểu tôn giá bấy lâu nay cũng là ân nhân của Tiểu Chân?
Quỷ Diêm La lập tức quả quyết:
- Đấy là điều duy nhất ta có thể tự hào thừa nhận. Ngươi tin chăng?
Dương Cần chồm đến, giải huyệt cho Quỷ Diêm La:
- Chúng ta đi. Dù chậm cũng cứ đi. Tại hạ quyết chắc sẽ có cách bảo toàn cho cả ba. Chỉ phiền tôn giá, nếu cần dùng Hỏa Khí Diêm La Cầu này dọa và bảo bọc hộ Tiểu Chân.
Quỷ Diêm La đứng lên nhưng lắc đầu:
- Ta đã mất võ công. Để Tiểu Chân bảo hộ ta thì đúng hơn.
Dương Cần nghi ngại, nhìn nàng vẫn đang thiêm thiếp ngủ:
- Thần trí nàng không đủ minh mẫn.
Quỷ Diêm La ngắt lời:
- Ta đang là mẫu thân, ả luôn nghe ta. Ngươi thà tin hơn là để chậm vì chần chừ.
Dương Cần thở dài, giải khai huyệt cho nàng… Vừa nhìn thấy Quỷ Diêm La, Tiểu Chân chồm ngay dậy:
- Mẫu thân định đi đâu lúc trời tối?
Quỷ Diêm La vỗ vào tay nàng:
- Thiếu hiệp đây chính là…, à, là hảo bằng hữu, sẽ đưa mẫu tử chúng ta cùng đi. Hài tử cũng cần làm quen và gọi là đại ca.
Tiểu Chân mỉm cười nhìn Dương Cần:
- Là y? Y cũng vạm vỡ nhưng quyết không bằng Tiểu Quặt. Hài nhi đã xem Tiểu Quặt là ca ca, nếu thêm y nữa, y chỉ là nhị ca. Tiểu Quặt phải là đại ca mới đúng.
Dương Cần nghe như đứt từng khúc ruột:
- Được rồi, muội cứ gọi ta như thế. Ta không giành làm đại ca với Tiểu Quặt của muội đâu.
Quỷ Diêm La chép miệng, nói cắt ngay:
- Đừng chần chừ nữa. Ngươi cũng phải cho ta căn dặn ả đôi điều chứ.
Tiểu Chân kinh nghi:
- Mẫu thân vừa gọi ai là ả? Liễu cô cô lại sắp đến ư?
Quỷ Diêm La lại vỗ về nàng:
- Đã có thiếu hiệp đây, hài tử không phải lo gì nữa. Này, hài tử nhớ giữ vật này đi cùng mẫu thân. Chỉ khi nào mẫu thân bảo ném, hài tử chỉ việc ném thật mạnh ra là ổn. Nhớ chưa?
Dương Cần kinh hãi:
- Tốt nhất đừng bao giờ ném. Chỉ cần dùng để dọa là đủ.
Tiểu Chân hoang mang nhìn cả hai:
- Vậy thì ném hay dọa? Nhưng dọa là thế nào?

Dương Cần toan giải thích, chợt nghe Quỷ Diêm La bảo:
- Ta hiểu rồi. Ngươi lo chứ gì? Yên tâm, vậy thì tự ta sẽ giải thích. Ừ, chỉ dọa thôi. Và hi vọng ngươi có đủ bản lãnh đúng như đã nói. Đi nào, hài tử.
Dương Cần vội theo chân cả hai:
- Tiểu Chân võ công vẫn còn, dù kém thì cũng như là có. Liệu tại hạ có thể giúp Tiểu Chân, cùng đưa tôn giá đi cho nhanh?
Quỷ Diêm La gật đầu:
- Ngươi cẩn trọng như thế là tốt. Vì nếu không có ta nói vào, chỉ cần một hành động bất cẩn của ngươi khiến Tiểu Chân bị mất niềm tin chỉ vừa mới có với ngươi, e rằng mai hậu ngươi đừng mong đạt được niềm tin đó!
Dương Cần gượng cười:
- Chính vì hiểu như thế, lời vừa rồi của tại hạ chỉ là đề xuất, mong tôn giá chịu khó giải thích hộ. Kỳ thực cũng vì sự an toàn cho chính sinh mạng tôn giá.
Quỷ Diêm La lại gật đầu và lần này lên tiếng với Tiểu Chân:
- Lời của nhị ca, hài tử liệu có hiểu phần nào không? Đó là nhị ca của hài tử muốn…
Tiểu Chân chỉ ngớ ngớ ngẩn ngẩn, chưa hẳn là kém minh mẫn:
- Hài nhi hiểu rồi. Nhưng tại sao chúng ta phải vội, mẫu thân? Có địch nhân sắp đến ư?
Dương Cần chợt hắn vọng:
- Không còn là sắp. Chúng đến rồi. Không ngờ nhị yêu vì nhát đảm, vừa nghe tiếng kêu gây kinh động lúc nãy của nhị ác đã vội quay về gọi viện binh, nên chúng đã đến và đến khá đông.
Quỷ Diêm La chấn động:
- Theo ngươi, chúng đến bao nhiêu? Mười chăng?
Dương Cần hoài nghi:
- Cớ sao tôn giá không hỏi là chín hoặc mười một, mà phải đúng là mười? Trừ phi đó chính là Thập Nhân Can?
Quỷ Diêm La giật mình:
- Ngươi cũng biết về Thập Nhân Can? Nghĩa là chúng kéo đến đủ mười người thật? Vậy ngươi đối phó được chăng?
Dương Cần biến sắc:
- Là liên minh tam viện với nhất ma? Thêm Cổ Linh bảo nữa? Không ngờ đấy chính là thế lực đủ bản lãnh thu nhận cả nhị ác, nhị yêu? Không biết chừng một Quỷ còn lại cũng không ở ngoài thế lực này?
Quỷ Diêm La dừng lại:
- Ngươi am hiểu kể cũng khá. Không sai, và kể cả ta cũng được

chúng thỉnh mời. Nhưng chỉ vì một bất đồng nhỏ, chúng trở mặt ngay. Nếu ta không có sắp đặt trước, chỉ e kể cả sinh mạng cũng đã mất, không riêng gì võ công?
Giọng của Dương Cần chợt nhỏ lại:
- Chúng đã phát hiện thi thể nhị ác, đã vượt qua miếu và đang phân khai đuổi theo chúng ta. Có lẽ đây là cơ hội cho tại hạ làm giảm thiểu uy lực của Thập Nhân Can.
Quỷ Diêm La hồ nghi:
- Ngươi toan nhân lúc chúng phân khai, ra tay diệt trừ bớt?
Dương Cần cười lạt:
- Cũng không khác lắm so với cách tại hạ đang có dự định. Vì trước đó chí ít tại hạ cũng muốn biết Thập Nhân Can có gì lợi hại.
Dứt lời, Dương Cần thoăn thoắt bước ra, lúc thì theo hướng tả, khi thì về mé hữu. Và cứ di chuyển được vài bước thì Dương Cần dừng lại nếu không phải để cắm vào đất một nhánh cây bất kỳ vừa tình cờ nhìn thấy và nhặt được thì cũng đặt một chướng ngại cho dù kỳ thực vật đó vị tất có thể gây trở ngại cho bất luận ai.
Tuy vậy, lúc quay trở lại cạnh Tiểu Chân và Quỷ Diêm La, Dương Cần lại dùng giọng nghiêm trọng để căn dặn cả hai:
- Chưa thấy tại hạ quay lại xin chớ đi loạn. Cứ ở nguyên vị, chờ lấy, dù lâm phải bất kỳ tình huống nào.
Quỷ Diêm La gật gù, à lên một tiếng:
- Sau đôi ba năm ngươi cùng Trác Viện Chủ thất tung, ta nghe kể loáng thoáng như thế, hóa ra nhờ đó cả hai nhân họa đắc phúc, vừa tăng tiến võ công vừa luyện đến tinh thông kỳ môn thế trận. Ngươi yên tâm. Ta tự hiểu nếu đi loạn trong trận sẽ bị hậu quả thế nào. Tuy vậy, đừng quá xem thường Thập Nhân Can vì nếu bị vây hãm, chỉ e ngươi muốn quay vào trận để tạm lánh thân cũng quá muộn.
Dương Cần liếc nhình Tiểu Chân:
- Điều cần thiết là tôn giá gắng giữ, đừng để Tiểu Chân đi loạn. Nếu không…
Tiểu Chân thản nhiên lên tiếng:
- Muội cũng không đi loạn. Vì đấy là lời nhị ca vừa dặn, đúng không? Muội nghe là hiểu ngay. Xin nhi ca yên tâm.
Dương Cần hoài nghi nhất mực, nhìn Quỷ Diêm La để dò hỏi.
Quỷ Diêm La giải thích:
- Do cùng một lúc gặp nhiều đả kích khiến xảy ra như thế. Kỳ thực đến ta cũng không thể ngờ hôm nay Tiểu Chân lại tỏ ra mau hiểu những điều thoạt nghe. Dù sao, ắt hẳn ngươi càng thêm yên tâm?
Dương Cần nhún vai và chợ bảo:

- Tại hạ sẽ quay lại. Bất luận thế nào cũng quay lại đưa nhị vị cùng đi.
Và Dương Cần lao đi mất dạng.

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 19
Dương Thế Tôn phá Thập Nhân Can
Dương Cần độ lượng tha Điền Phương

- Các hạ là ai?
Dù chỉ một người quát hỏi nhưng ngay lập tức lại có thêm ba bốn nhân vật nữa cũng bất thần xuất hiện đứng cạnh người vừa hỏi.
Nhân vật bị quát hỏi vẫn điềm nhiên đứng yên, để bắn xạ đôi mục quang loang loáng nhìn thêm nữa toàn bộ những nhân vật đã hoặc đang bất thần xuất hiện, từ một diện mạo được che kín bằng một vuông lụa sẫm màu, hiệp với không gian tối sầm do màn đêm đã buông xuống khá dầy.
Có tất cả mười một nhân vật xuất hiện. Người thứ mười mặc dù xuất hiện sau cùng nhưng lại có tiếng nói quyết định:
- Tôn giá mau xưng danh. Bằng không, cho dù biết tôn giáo không phải tiểu tử Dương Cần đang được bổn nhân cùng thuộc hạ truy lùng, thì bằng thái độ ngạo mạn ương bướng, bổn nhân đoan quyết tôn giá khó sống thọ hết đêm nay.
Nhân vật che kín chân diện lúc này mới lên tiếng cao ngạo:
- Ngươi là ai? Liệu đủ tư cách hỏi tính danh ta không?
Nhân vật thủ lãnh của nhóm mười một người liền ngoác miệng cười vang:
- Quả nhiên tôn giá đã đến số chết. Vì đến cả bổn nhân uy danh lẫy lừng là Điền Phương, thiếu viện chủ Cửu U viện tôn giá cũng không biết. Này, nếu ngoan ngoãn tự phơi bày diện mạo và xưng danh, tôn giá sẽ được bổn nhân ban cho cái chết toàn thây. Ha ha…
Nhân vật che diện mạo vẫn cứ cao ngạo:
- Điền Phương? Cửu U viện? Cửu U viện, ta có nghe, riêng ngươi thì không. Cút đi. Trừ phi ngươi dám tự nhận ngươi là cao thủ đệ nhất Cửu U viện, trên cả Tống Thanh Đạt.
Điền Phương rúng động lùi lại, giương mắt nhìn lom lom nhân vật che kín diện mạo:

- Dương Thế Tôn? Tôn giá là Dương Thế Tôn?
Dương Thế Tôn xua tay tỏ vẻ khinh khỉnh:
- Thái độ của ngươi thật đáng chán. Cút đi, vì ngươi dù bây giờ có muốn nói thế nào đi nữa vẫn không thể khiến ta tin ngươi là Cửu U đệ nhất cao thủ. Nhớ xua luôn lũ vô dụng cùng đi. Hãy mau đi cho khuất mắt ta.
Điền Phương lấy trấn tĩnh thật nhanh:
- Vị tất Điền Phương này hoàn toàn vô dụng như tôn giá xem thường. Trái lại, chính đêm nay tôn giá sẽ là thần long sa vũng cạn và quả quyết thế nào cũng mất mạng vì lũ vô dụng này. Đại Giáp đâu? Mệnh lệnh bây giờ đành thay đổi, hãy dốc toàn lực và cho tôn giá đây biết Thập Nhân Can bọn ngươi lợi hại như thế nào. Thực hiện đi.
Một trong mười nhân vật nãy giờ luôn đứng yên chợt có phản ứng, chứng tỏ y là Đại Giáp:
- Xin tuân lệnh chủ nhân.
Và Đại Giáp vẫy tay, vừa dùng thu lệnh vừa ra lệnh cho đồng bọn:
- Khai trận. Quyết tâm diệt địch nhân.
Đồng bọn của Đại Giáp gồm những chín người. Vì thế tất cả chính đều rập ràng phát lên tiếng hô vang động:
- Quyết diệt địch nhân!
Dương Thế Tôn điềm đạm tọa thị, gật đầu khen Thập Nhân Can:
- Khí thế quả có thể bức người. Hóa ra Điền Phương ngươi toan dựa vào Thập Nhân Can để thực hiện câu chuyện đêm nay sẽ khiến Dương Thế Tôn ta mất mạng? Hãy cứ để đấy, chờ xem cách đối phó này của ngươi có hiệu quả hay không. Nhưng riêng ngươi, không lẽ ta để cho ngươi ung dung đứng ngoài tọa sơn quan hổ đấu? Điều đó thật bất công. Vì thế ta muốn ngươi cũng nên nếm chút lợi hại. Xem đây. Ha ha…
Dương Thế Tôn như hóa thành cơn cuồng phong thần tốc cuộn ào đến Điền Phương một đợt sóng kình uy mãnh.
“Ào…”
Điền Phương thất kinh hồn vía, vừa loạng choạng nhảy lùi vừa gào thất thanh:
- Đại Giáp! Phát trận! Mau! Ối… nguy mất!
Đúng là nguy cho Điền Phương thật.
“Bùng…”
Điền Phương bị chấn bay thật xa, khiến cho lúc Dương Thế Tôn bắt đầu bị Thập Nhân Can vây hãm thì Điền Phương đã hoàn toàn mất dạng.

Đại Giáp cho phát động nhanh thế trận:
- Trường Xà trận, Đệ Nhất Kích. Đánh!
Mười người nối đuôi nhau với một mình Đại Giáp đứng đầu. Tất cả đều trút dồn nội lực vào một mình Đại Giáp. Vì thế chỉ có một mình Đại Giáp dốc lực phát thành chiêu.
"Vù…"
Dương Thế Tôn biến mất. Nhưng khi xuất hiện thì vì đứng ngay phía sau Đại Giáp nên Dương Thế Tôn thần tốc quật đủ chín kình vào chín nhân vật đang dồn lực cho Đại Giáp. Mỗi người nhân một kình, bắt đầu từ nhân vật đứng kế cận Đại Giáp cho đến tận nhân vật đứng sau cùng.
"Bung bung bung…"
Trường Xà Trận tan vỡ, chỉ là do mười người hợp trận đã bị phân khai thành mười hướng.
Đại Giáp bối rối quay lại:
- Địch nhân quá lợi hại. Mau diễn khai Tứ Tượng Lục Hợp.
Cả mười người rùng rùng chuyển động, làm cho Dương Thế Tôn nhất thời chỉ biết đứng yên và nhìn, miệng thì lẩm bẩm:
- Thập Nhân Can nếu chỉ thế nào thì nào có gì lợi hại. Bởi biến hóa tuy nhiều nhưng vì thế càng lộ nhiều sơ hở. Đủ hiểu chủ nhân của Thập Nhân Can dù có là Điền Phương hay là ai chăng nữa vẫn không xứng đáng là đối thủ của Dương Thế Tôn ta.
Lập tức có tiếng quát đanh gọn vang đến:
- Ngưng lại mau, Đại Giáp. Thật không ngờ bao tâm huyết của ta đều bị bọn vô dụng các ngươi phá hỏng tất cả.
Đại Giáp sợ hãi cúi đầu, chỉ dám len lén nhìn một nhân vật cũng che kín chân diện vừa xuất hiện:
- Thuộc hạ đã lo ngại điều này từ trước. Vì tự hiểu bản thân khó đáp ứng việc thay thế cương vị của một Đại Giáp đích thực.
Nhân vật mới đến liền xua tay:
- Lui đi, dẫn cả lũ cùng lui. Và khi gặp Điền Phương, nhớ bảo y, điều ta cần là sự thành tâm. Lẽ ra y phải giao cho ta một Thập Nhân Can thật dũng mãnh và đầy uy lực. Chứ ta cần gì một lũ vô dụng bọn ngươi không giống chút nào với lời huênh hoang chính miệng y đã khoa trương với ta. Lui!
Dương Thế Tôn hừ lạt:
- Hóa ra còn một Thập Nhân Can khác, lợi hại hơn?
Nhân vật mới đến liền cười khẩy:
- Không sao. Tuy tiểu tử họ Điền dám qua mặt, chỉ giao cho ta một lũ vô dụng, nhưng ta quyết chắc nếu gặp phải Thập Nhân Can đích

thực, đã được đào luyện theo đúng những gì ta từng điềm chỉ, ngươi dù có là Dương Thế Tôn thật sự cũng vị tất đối phó nổi.
Dương Thế Tôn gật gù:
- Điềm chỉ cho Cửu U, Thiên La nhị viện cách đào luyện Thập Nhân Can, nếu ta hiểu không sai thì từ lâu ngươi là kẻ đứng đằng sau cái gọi là liên minh?
Nhân vật nọ động tâm:
- Sao ngươi chỉ nhắc đến Cửu U, Thiên La? Trong khi ai ai cũng biết thuở đầu của liên minh chỉ là Cửu U, Địa Tuyệt, sau đó mới có thêm Thiên La do tiện nhân Trác Bách Hoa đột ngột thảm tử?
Dương Thế Tôn phá lên cười:
- Mười hai năm ta ẩn tích giang hồ, nhưng đâu vì thế mà bảo ta không hay biết chút nào từng động tĩnh võ lâm? Thiên La liên minh Cửu U, ẩn tình này nếu ta không tỏ tường thì làm sao biết đấy chỉ là một âm mưu? Và kỳ thực, đúng như ngươi vừa nói, khắp võ lâm ai ai cũng biết Cửu U liên minh Địa Tuyệt. Vì thế sẽ không ai am hiểu Thiên La viện vì sao chợt mất đi viện chủ để sau đó đúng như dụng ý, liên minh Địa Tuyệt, Cửu U, lại có thêm Thiên La. Dày công sắp đặt như thế, bản lãnh như Tống Thanh Đạt hoặc Nam Cung Hoàng là vô năng. Vậy ngươi là ai? Đã dám có âm mưu thao túng tam viện vậy liệu có đủ đởm lược xưng danh chăng? Ha ha…
Nhân vật nọ quắc mắt:
- Ngươi không phải Dương Thế Tôn? Ta quả quyết như thế.
Dương Thế Tôn cười mũi:
- Ta cũng quả quyết ngươi không bao giờ dám xưng danh. Dù vậy ta vẫn có cách để khiến ngươi tự bộc lộ chân tướng.
Nhân vật nọ chợt lùi lại một bước:
- Ngươi muốn động thủ?
Dương Thế Tôn tiến lên một bước:
- Phế thuyết. Vì bình sinh Dương Thế Tôn chỉ động thủ với những nhân vật hữu danh. Còn đối với ngươi, hừ, ta chỉ không ưa thái độ thập thò lén lút, muốn giương danh thiên hạ, muốn độc bá võ lâm, nhưng lại không dám chường mặt thật ra như ngươi.
Nhân vật nọ lùi lại mãi:
- Thế còn ngươi, sao không chường mặt thật?
Dương Thế Tôn lập tức tiến lên theo:
- Diện mạo ta bị hủy và dĩ nhiên có nguyên do bị hủy. Nhưng, đó là chuyện của ta, tất sẽ có duy nhất một nhân vật phải lãnh chịu hậu quả đối với việc diện mạo ta bị hủy.
Nhân vật nọ chợt đảo mắt xoay tròn:

- Có thật chăng? Hay đó chỉ là cớ do ngươi cố ý bịa? Vì ta không nghĩ kẻ nào đó dù có bản lãnh phá hủy diện mạo ngươi nhưng lại quá từ tâm không hạ thủ đoạt mạng ngươi.
Dương Thế Tôn cũng lập tức xoay đảo đôi tròng mắt:
- Vì không đủ bản lãnh diện đối diện hạ thủ nên kẻ đó chỉ có thể lén lút ám toán và đạt kết quả chỉ ngần này. Nhưng ngươi sao quá quan tâm đến chuyện đó? Trừ phi chính ngươi mười hai năm trước đã lẻn dùng độc muốn hại mạng ta và nay vì phát hiện chuyện bất thành nên quan tâm và hối hận?
Nhân vật nọ bật cười:
- Hoang đường. Những lời của ngươi toàn là từ hoang đường. Đủ hiểu ngươi chỉ là kẻ mạo nhận Dương Thế Tôn. Và thêm một bằng cớ nữa là ngươi không nhận biết ta qua thanh âm đã từng nghe. Ha ha…
Dương Thế Tôn rúng động:
- Ta từng nghe thanh âm của ngươi? Có nghĩa là giữa ta với ngươi từng có lần hội ngộ? Nhưng phàm những ai từng cùng ta hội ngộ thì họ vì từng chiến bại nên không thể không động thủ ngay khi được nghe, thừa nhận ta chính là Dương Thế Tôn. Họ tin hay không thì cũng động thủ, chỉ vì ba chữ Dương Thế Tôn. Không như ngươi, thái độ tuy lo lắng và hoang mang nửa tin nửa ngờ nhưng thủy chung vẫn chưa dám động thủ. Vì sao? Huống hồ ngươi bảo đã cùng ta hội ngộ. Trừ phi. Trừ phi ngươi chính là…
Nhân vật nọ vội vã bật lao vào Dương Thế Tôn với tiếng gầm cực lớn:
- Ai bảo ta không dám động thủ, cho dù ngươi có là Dương Thế Tôn đi nữa? Hãy xem đây!
“Ào…”
Dương Thế Tôn dịch tránh, miệng vẫn tiếp tục phát thoại và đoán:
- Ngươi là kẻ đã từng cứu ta? Và cứu thì cứu nhưng bây giờ cũng chính ngươi lại không dám nhận là đã cứu ta? Vì sao chứ? Vì sao chứ?
Nhân vật nọ hùng hổ tìm cách tiến áp Dương Thế Tôn:
- Nói nhảm. Ta cứu ngươi khi nào? Đỡ!
“Vù…”
Dương Thế Tôn lần này xuất thủ:
- Phải hay không ta sẽ biết ngay. Đỡ!
“Bung bung bung…”
Cả hai cùng lùi sau hàng loạt nhiễu tiếng cạm kình liên tiếp vang lên. Và nhân vật nọ lại lướt đến:

- Nhu Phong Thập Bát Lộ? Sao ngươi cũng biết sở học này của Dương Thế Tôn?
“Vù…”
Dương Thế Tôn cũng thần tốc xuất lực đối phó, quyết không chịu kém:
- Vì ta chính thật là Dương Thế Tôn. Ngươi từng cứu ta, lẽ ra tự ngươi phải biết rõ điều này hơn ai hết. Hay ngươi không nhận vì đã quyết chắc Dương Thế Tôn ta phải chết? Có phải thế không? Hả? Đỡ!
“Bung bung bung…”
Dương Thế Tôn cứ thế, càng động nộ thì càng dốc toàn lực xuất chiêu:
- Vì sao ngươi biết chắc ta phải chết? Nói!
“Vù… Vù…”
Nhân vật nọ đột ngột xoay người bỏ chạy. Và Dương Thế Tôn vừa động thân bám theo thì nhân vật nọ chợt xoay phắt lại và hất mạnh hữu thủ.
- Dương Thế Tôn, ngươi tự ý tìm chết.
Từ tay nhân vật nọ liền bung ra một quầng vân vu mù mịt.
“Rào…""
Dương Thế Tôn lập tức khựng lại và gào thất thanh:
- Chất độc? A… a…
Bị trúng độc, Dương Thế Tôn khuỵu ngay xuống và nằm bất động mãi.
Quầng vân vụ tan dần, chỉ còn lại bóng đêm với một mình Dương Thế Tôn nằm bất động.
Lâu thật lâu, vì không gian xung quanh quá tĩnh lặng nên tiếng côn trùng rả rích kêu trong đêm giờ mới có cơ hội bật lên rõ mồn một.
Dương Thế Tôn vẫn nằm. Nhưng nửa canh giờ sau toàn thân Dương Thế Tôn bắt đầu có dấu hiệu nhích động, sau đó từ từ tự ngồi dậy.
Dương Thế Tôn ngồi xếp bằng theo thế tọa công.
- Sao y không nhân đó quay lại hạ thủ ta? A… cũng may, vì nếu y quay lại, ta e khó thoát. Làm gì còn cơ hội tự vận công trục độc như bao lâu nay ta vẫn tiến hành?
Xung quanh vẫn yên tĩnh, tiếng côn trùng dù có bị lời lẩm bẩm vừa rồi của Dương Thế Tôn làm cho gián đoạn thì lúc này lại được dịp rỉ rả vang lên khiến đêm trường thêm buồn thê thiết.
Có lẽ do chợt mang tâm trạng buồn, vì ngoại cảnh chi phối chăng, nên Dương Thế Tôn thảm não đứng lên, bước đi từng bước chậm.

Đến một lúc, Dương Thế Tôn vụt thở hắt ra và tự tay cởi bỏ khăn che mặt, để lộ một diện mạo anh tuấn.
- Hắn là ai? Gian ngoa quỷ quyệt như hắn quả là thiên hạ chẳng ai bằng. Đến cả việc ta giả vờ trúng độc cũng không thể lừa được hắn quay lại. Hắn là ai?
Với thân phận bây giờ không còn là Dương Thế Tôn nữa, Dương Cần xăm xăm di chuyển theo cách thức chỉ bản thân biết và bất thần đối diện với Điền Phương đang tái nhợt thần sắc và càng thêm động dung khi bất ngờ chạm mặt Dương Cần. Điền Phương đứng bật lên thật nhanh:
- Ngươi là…
Dương Cần cười nụ:
- Là Điền huynh đấy ư? Đệ đang án trong trận tuy có nghe biến động nhưng không ngờ người nhập trận là Điền huynh. Cam thất lễ vì để Điền huynh bị hãm trong trận khá lâu.
Điền Phương nhìn quanh:
- Ngươi là… Dương Cần? Đây là trận do ngươi lập? Có đúng ngươi là Dương Cần qua việc đang tìm cách bảo toàn sinh mạng cho… cho mụ Quỷ Diêm La?
Dương Cần thoáng nhăn mặt:
- Lẽ nào Điền huynh không nhận ra đệ thật sao? Đệ thì lúc nào cũng luôn nhớ đến Điền huynh. Nhớ nhất là lúc đệ cùng phu nhân Trác viện chủ rơi xuống vực. Mà này, vì nhắc đến Quỷ Diêm La, có thật Điền huynh chính là nhân vật vẫn quyết liệt truy đuổi Quỷ Diêm La và còn thêm một nhân vật nữa?
Điền Phương quá chấn động, toan lùi lại, chợt thất kinh khi nghe Dương Cần từ tốn bảo:
- Ấy, đừng lùi. Kẻo trận lại biến đổi và nhỡ đệ không có cách nào tìm lại được Điền huynh thì sao?
Điền Phương nuốt nước bọt:
- Ta chỉ truy đuổi mỗi một mụ Quỷ Diêm La. Nếu có thêm nhân vật nào nữa thì hoàn toàn ngoài chủ ý của ta.
Dương Cần gật đầu:
- Đệ cũng nghĩ vậy. Vì thế thay vì nhìn thấy là hạ thủ Điền huynh ngay như để đã thẳng tay hạ sát kết liễu nhị ác, đệ lại muốn hỏi rõ Điền huynh cho minh bạch. Bây giờ thì rõ rồi, hay là đệ phóng thích cho Điền huynh?
Điền Phương vụt trợn mắt:
- Đừng tỏ ra thương hại ta. Huống hồ ta thừa biết ngươi không dễ gì phóng thích. Nói đi, ngươi muốn giở trò gì ở Điền Phương này?

Dương Cần tấm tắc khen:
- Quả nhiên có cơ trí, thoạt nghe nhị ác bị kết liễu, Điền huynh lập tức hiểu ngay đệ không phải hạng lúc nào cũng có từ tâm. Nếu vậy càng dễ cho hai chúng ta thương lượng. Điền huynh sẽ sống nếu ưng thuận giúp đệ một việc.
Điền Phương lại nuốt nước bọt:
- Ngươi muốn ta giúp điều gì?
Dương Cần xoay lưng bước đi:
- Phiền Điền huynh cùng đệ đến một chỗ khác thuận tiện hơn. Nhớ đừng đi sai so với những dấu chân của đệ.
Điền Phương miễn cưỡng bước theo, vì thế luôn dõi mắt lo lắng nhìn quanh.
Chợt Điền Phương nghe Dương Cần vừa đi vừa hỏi với lại:
- Điền huynh mong tìm ai? Hay Điền huynh không chỉ đến một mình?
Điền Phương len lén đưa cao một cánh tay:
- Kỳ thực cùng đi với ta còn có nhiều thuộc hạ. Liệu có thể chúng đang chịu chung số phận như ta?
Dương Cần vẫn vừa đi vừa đáp lời:
- Đệ chưa thấy. Nhưng nếu chúng vô tình sa vào trận, Điền huynh yên tâm, vì thế nào đệ cũng cho chúng cùng Điền huynh gặp lại.
Điền Phương quật một kình tận lực vào hậu tâm Dương Cần.
- Ta chỉ yên tâm khi ngươi chết.
“Bùng.”
Dương Cần bình thản quay lại, lắc đầu nhìn Điền Phương:
- Điền huynh thật kém trí nhớ. Há quên rằng đệ có tấm thân đao thương bất nhập hay sao? Đừng lập lại như thế nữa. Kẻo đệ bị khích nộ thì chuyện nhờ Điền huynh giúp e sẽ không cần nữa.
Điền Phương tái mặt, đành vờ cười:
- Chỉ vì ta chưa tin chắc ngươi có đúng là Dương Cần hay không nên đành liều thử. Quả nhiên chính là ngươi với tấm thân đao thương bất nhập.
Nhưng bất chợt Điền Phương lại hất vào giữa mặt Dương Cần một nắm vân vụ:
- Nhưng ngươi liệu có thể…
Dương Cần thổi phù một cái, làm nắm vân vụ tan loãng:
- Đến Thất Hồn Tán trước kia còn chưa làm đệ lu mờ ý trí, không lẽ Điền huynh lại vẫn quên điều đó? Hoặc giả đây cũng chỉ là cách thử để Điền huynh tin thật chắc, rằng đệ chính là Dương Cần? Nếu vậy, có lẽ đệ cũng nên thử cho Điền huynh biết, có thật chính tay đệ đã kết liễu nhị ác hay không? Xem đây!

Điền Phương kêu thất thanh:
- Không cần, không cần. Và bây giờ ta thật sự tin đệ chính là Dương Cần, không giả dù chỉ phần nhỏ. Đồng thời bản lãnh của đệ quả thật đã tinh tiến hơn xưa bội phần. Có lẽ Trác viện chủ cũng thế?
Dương Cần động tâm, chú mục nhìn vào sắc diện của Điền Phương một lúc sau bảo:
- Lần đó có một nhân vật đã mạo hiểm xuống tận đáy vực để tìm đệ cùng phu nhân. Đệ tin quyết kể cả Điền huynh lẫn nhất ma tam viện đều không hay biết chuyện này. Thôi, vì Điền huynh không biết nên đệ không cần hỏi làm gì. Chúng ta đi tiếp.
Tuy đi trước dẫn lối nhưng Dương Cần chợt tủm tỉm vì nghe từ phía sau có tiếng Điền Phương lầu bầu:
- Không lẽ lại là lão? Hừ, hóa ra không lúc nào lão lại không giám sát tam viện.
Dương Cần bật hỏi:
- Điền huynh đang nói về ai?
Điền Phương chối bỏ ngay:
- Không có. Ta đâu nói đến ai?
Dương Cần gật đầu và chợt hất hàm:
- Đến rồi. Họ đây rồi.
Vừa nhìn thấy Dương Cần, Tiểu Chân bật dậy ngay:
- Sao nhị ca mãi bây giờ mới quay về? Còn ai đây, nhị ca?
Dương Cần đang lén quan sát Điền Phương, chỉ thấy Điền Phương không những nhìn Tiểu Chân mà cũng nhìn Quỷ Diêm La bằng ánh mắt sợ hãi. Dương Cần chợt hỏi:
- Điền huynh có nhận biết Tiểu Chân không?
Điền Phương thở dài:
- Liễu Tuyết Thanh có lần đưa nàng đến gặp ta. Chỉ tiếc, nàng vì quá ngớ ngẩn, khiến ta muốn giúp cũng không làm cho Thanh muội toại nguyện.
Dương Cần động nộ:
- Chớ nói dối. Thế không phải chính ngươi vì phục Thất Hồn Tán quá độ, khiến Tiểu Chân nhận chịu hậu quả như thế này sao?
Tiểu Chân bị tiếng quát của Dương Cần làm cho khiếp đảm:
- Nhị ca đừng quát y. Muội sợ nhất những tiếng quát như thế.
Điền Phương cũng kinh tâm động phách:
- Ta không nói dối ngươi. Và nếu ngươi bảo ta giúp nàng hồi phục, ta bất lực đấy.
Quỷ Diêm La chợt lắc đầu, kéo Tiểu Chân vào lòng:
- Đừng sợ hãi nhị ca, cũng đừng vì thế mà giận hài tử. Nhị ca chỉ

muốn mọi điều tốt cho hài tử thôi.
Và vẫn giữ Tiểu Chân nép vào lòng, Quỷ Diêm La giải thích với Dương Cần:
- Tuy thoạt tiên, lúc Liễu Tuyết Thanh đưa đến chỗ gã họ Điền, Tiểu Chân đã ngơ ngẩn thế này, nhưng sau đó vì luân phiên bị nhị ác, nhị yêu gây khiếp hãi, Tiểu Chân càng thêm đả kích nhiều hơn. Còn y…
Quỷ Diêm La khinh khỉnh nhìn qua Điền Phương:
- Đó là lúc sư đồ y lo lấy lòng tất cả bọn ta, y dù có tâm địa tà tâm cũng không dám đối đầu hoặc gây bất bình cho nhị yêu, nhị ác. Tuy vậy, nói như thế không phải y không có lỗi. Trái lại sư đồ y dù biết vẫn để mặc Tiểu Chân khốn khổ đủ điều. Nếu không có ta, vị tất Tiểu Chân còn nguyên vẹn. Sau cùng, cũng là y nghĩ kế mưu hại ta. Và sau khi biết ta dù mất hết võ công vẫn có cách đưa Tiểu Chân cùng đi, chính y đã đốc thúc việc truy đuổi. Ngươi không phủ nhận chứ, Điền Phương.
Điền Phương nhăn khổ nhăn sở:
- Nhưng lệnh đồ Lục Thân nào do tiểu điệt sát hại, cớ sao lão cô cô cứ luôn để tâm giận và hễ mở miệng là đe dọa lấy mạng tiểu điệt?
Quỷ Diêm La nạt:
- Câm miệng! Lục Thân là tự ngươi cầu cạnh, bảo cần có y nên ta mới ưng thuận cho theo ngươi. Vậy tung tích của Lục Thân nếu không hỏi ngươi thì ta biết hỏi ai?
Điền Phương chối đây đẩy:
- Lục thân không do tiểu điệt hạ thủ. Đó là sự thật.
Quỷ Diêm La hỏi Dương Cần:
- Có thể ngươi biết ai là hung thủ đã khiến tệ đồ từ dạo đó hoàn toàn tuyệt tích?
Dương Cần lắc đầu:
- Tại hạ không tận mắt mục kích. Kể cả lúc lệnh đồ gắng gượng trăn trối đôi điều, tại hạ cũng không nghe đề cập đến ai là hung thủ.
Quỷ Diêm La tái mặt:
- Lục Thân trăn trối thế nào?
Dương Cần thuật lại:
- Lệnh đồ nhờ nhắn với sư phụ, tức là tôn giá, rằng nhị viện liên minh là có dã tâm, sẽ không buông tha cho bất kỳ ai biết rõ mưu đồ của họ. Sau đó lệnh đồ còn trao cho tại hạ Hỏa Khí Diêm La Cầu. Cũng nhờ nhìn quen mắt nên tại hạ dễ dàng nhận biết tôn giá là ai.
Điền Phương vụt kêu:
- Có thể do Liễu Tuyết Thanh hạ thủ chăng?
Quỷ Diêm La nạt ngang:

- Ngươi đừng nhân cớ này nọ tìm cách chạy tội. Huống hồ Liễu Tuyết Thanh là đệ tử Thiên La viện, không liên quan đến việc ta giao Lục Thân cho nhị viện liên minh lúc đó là Cửu U, Địa Tuyệt. Ta…
Chợt Tiểu Chân cựa quậy không yên trong lòng Quỷ Diêm La:
- Liễu cô cô! Liễu cô cô…
Dương Cần động tâm, hỏi Quỷ Diêm La:
- Vì sao Tiểu Chân ray rức không yên tâm mỗi khi nghe nhắc đến Liễu Tuyết Thanh?
Quỷ Diêm La thở dài:
- Ta thật không rõ Liễu Tuyết Thanh có quan hệ thế nào với Tiểu Chân bị như thế này. Có khi cả hai vì là cô điệt, Liễu Tuyết Thanh lo cho Tiểu Chân chu đáo khiến Tiểu Chân xao xuyến và nôn nao mỗi khi nhắc đến chăng?
Điền Phương chợt nguyện ý góp tiếng:
- Tâm địa của Thanh muội luôn sắt đá. Thật khó tin vì thâm tình cô điệt cốt nhục chợt khiến Tiểu Chân có phần lo sợ mỗi khi nghe nhắc đến tên ả.
Dương Cần quyết tìm hiểu thật minh bạch:
- Ý ngươi muốn nói cũng có khi Tiểu Chân bị thế này là do Liễu Tuyết Thanh? Sau vì không cam lòng, và nhất là hối hận nên Liễu Tuyết Thanh đưa đến, hy vọng ngươi có cách giúp Tiểu Chân khôi phục?
Điền Phương đảo láo liên tròng mắt:
- Ta rất hiểu ả. Người sắt đá như ả làm gì biết hối hận.
Dương Cần gắt:
- Ta không cần nghe bình phẩm. Cứ sự việc thế nào thì ngươi nói thế ấy, hoặc qua đó ngươi cho biết nhận định của ngươi. Đừng để những định kiến xưa cũ làm cho sai lệch.
Điền Phương tuy sợ nhưng hậm hực:
- Đúng là ả vì quá lo lắng nên có đưa Tiểu Chân đến chỗ ta. Tuy nhiên, ta dám nhận định và bình phẩm như thế chỉ vì ả hầu như làm ngơ, không lý gì đến chuyện nhị ác, nhị yêu cứ luôn luôn khuấy rối, muốn cưỡng nhục Tiểu Chân.
Dương Cần cau mày ngẫm nghĩ: “Lẽ nào Thanh tỷ lại tỏ ra quá lơ là với Tiểu Chân như thế? Trừ phi vì nguyên nhân khác, khiến Thanh tỷ dù muốn cũng không dám tỏ ra mặt mối quan tâm.”
Quỷ Diêm La gật gù:
- Liễu Tuyết Thanh lúc quay lại là kể như cam chịu sự kềm tỏa của Cửu U, Địa Tuyệt. Rất có thể vì thế ả dù quan tâm cũng không dám lộ liễu.
Dương Cần đắc ý nhìn Điền Phương:

- Ý ta muốn đề cập một nguyên nhân như thế, ngươi thừa nhận chứ?
Điền Phương tái mặt:
- Nhưng ta vẫn bảo lưu ý của ta. Còn tin hay không đó là quyền của ngươi. Đồng thời muốn định đoạt ta như thế nào tùy ý. Ta vì biết phải chết hà tất hạ mình van xin ngươi.
Dương Cần nhìn Quỷ Diêm La:
- Tôn giá có muốn sau này tự tay báo thù cho lệnh đồ?
Quỷ Diêm La hiểu ý hỏi:
- Ngươi muốn ta tha cho y? Tuy mạo hiểm nhưng kỳ thực ta lại muốn như thế. Vì sau này nếu có thể minh bạch tệ đồ là do y hạ thủ, dĩ nhiên ta chỉ muốn được tự tay báo thù.
Điền Phương khấp khởi mừng:
- Ngươi thật ý muốn tha ta?
Dương Cần nhẹ gật đầu:
- Tuy ngươi cũng góp phần từng khiến ta cùng phu nhân Trác Bách Hoa khốn đốn nhưng thứ nhất, ngươi chưa phải chủ hung, thứ hai khi ngẫm lại, cũng nhờ đó ta nhân họa đắc phúc, có bản lãnh như bây giờ. Vậy thì hà cớ gì ta không lưu cho ngươi chút ân tình để mai hậu, biết đâu cũng có lượt ngươi giúp ngược lại ta. Ngươi bảo có đúng không?
Điền Phương không còn gì mừng bằng, lập tức thề độc:
- Nếu phen này toàn mạng, ta hứa sau này bất cứ gì ngươi cần đến, ta sẽ tận tâm giúp. Kể nào sai lời thì trời tru đất diệt.
Dương Cần gật đầu và bảo Quỷ Diêm La:
- Chúng ta đi.
Điền Phương hốt hoảng:
- Vậy còn ta? Ta làm sao tự thoát trận này?
Dương Cần cười vui vẻ:
- Ngươi yên tâm. Sau khi đi thoát ta sẽ phá giải toàn trận. Chẳng phải vì không tin ngươi mà là nhỡ như bị ai đó truy hỏi, ngươi đỡ mất công nói dối vì làm gì biết ba người chúng ta thoát theo hướng nào mà chỉ điểm. Đúng không? Cứ ở yên đó. Chậm lắm thì cũng hai hoặc ba khắc, trận thế sẽ tự biến đi. Lúc đó, với cảnh quang bất chợt đổi khác, ắt ngươi thừa hiểu đó là lúc không còn ai đuổi kịp chúng ta. Vậy là ngươi cứ tùy tiện bỏ đi. Thế nha?
Điền Phương chờ với tâm trạng phập phồng, do không tin lắm vào lời Dương Cần tỏ ra quá độ lượng.
Hai khắc sau, lúc Điền Phương ngờ đã hết hy vọng, chợt cảnh quang xung quanh thay đổi. Y mừng, suýt bật reo bỗng trước mặt y xuất hiện một nhân vật. Điền Phương giật mình:

- Là tiền bối?
Đó là nhân vật che kín chân diện với đôi mục quang loang loáng nhìn Điền Phương dò xét:
- Suốt đêm qua ngươi trốn chui trốn nhủi ở đâu?
Điền Phương cười thảm não:
- Suýt mất mạng thì có, chứ trốn nỗi gì. Đêm qua vãn bối chạm trán Dương Thế Tôn. Và chỉ sau vỏn vẹn một kích là vãn bối bị ngất lịm đến tận lúc này…
Đoạn Điền Phương đảo mắt nhìn quanh:
- Thập Nhân Can? Tiền bối liệu có nhìn thấy…
Nhân vật nọ xua tay:
- Lũ vô dụng đó ư? Ta đuổi về rồi. Ngươi thật to gan, dám giao lại cho ta một Thập Nhân Can giả. Gã Đại Giáp thì thần trí vẫn minh mẫn, bọn còn lại tuy u mê nhưng công phu chẳng ra gì. Đâu phải loại đã được sư đồ ngươi ngày ngày đào luyện suốt gần thời gian ba năm vừa qua?
Điền Phương kinh ngạc:
- Thế không phải chúng đã đối mặt Dương Thế Tôn? Hoặc giả nhờ tiền bối có thân thủ lợi hại, đã đánh bại Dương Thế Tôn, giải nguy kịp thời cho Kim Mỹ An cùng đồng bọn?
Nhân vật nọ quắc mắt:
- Ngươi muốn lẩn tránh câu đáp về Thập Nhân Can thật? Cũng không hề chi, để sau câu chuyện Dương Thế Tôn, ta cũng có cách bắt ngươi có lời giao phó minh bạch. Dương Thế Tôn không do ta đả bại. Trái lại, y dùng kế trá ngụy toan lừa ta, nhưng gặp kế của ta cao minh hơn, y đành thất bại bỏ đi. Thế ngươi có biết Dương Thế Tôn bỏ đi đâu chăng? Chính là đi vào đây, một nơi nếu ta cũng vào ắt hẳn đã lọt vào trận đó, quả quyết là do Dương Thế Tôn lập sẵn.
Điền Phương cười gượng:
- Tiền bối vậy là cũng biết ở đây vốn hiện hữu một trận đồ? Nếu thế, vãn bối không dám giấu. Nhưng tiếc thay tiền bối đã nhầm.
Nhân vật nọ hừ lạt:
- Nhầm hay không cũng được. Vì ta đang muốn hỏi ngươi, tại sao Dương Thế Tôn kể như hai phen cố ý tha mạng ngươi?
Điền Phương phì cười:
- Quả nhiên tiền bối đã nhầm. Vì trận này không hề do Dương Thế Tôn lập. Nói ra chỉ sợ tiền bối không tin. Đấy là do Dương Cầm, một tiểu tử lẽ ra gần ba năm trước phải chết vì đã cùng mụ Trác Bách Hoa rơi xuống vực. Điều lạ nhất là y lại tin vào sự thành khẩn, chợt chấp thuận tha mạng vãn bối.

Nhân vật nọ giật mình:
- Chính mắt ta thấy Dương Thế Tôn đi khuất vào đây!
Điền Phương lắc đầu:
- Điều đó chứng tỏ kế của tiền bối vì quá cao minh đến nỗi bị người lừa lại ngỡ bản thân đã lừa được người.
Nhân vật nọ tức tối:
- Hóa ra Dương Thế Tôn bị trúng độc thật? Đáng tiếc thay, ta vì quá đa nghi nên vô tình bỏ qua cơ hội diệt trừ y. Ngươi đoan chắc đã không gặp Dương Thế Tôn chứ?
Điền Phương thuật lại mọi chuyện xảy ra trong trận cho nhân vật nọ nghe:
- Không lẽ cả tiền bối cũng không phát hiện bọn Dương Cần ba người bỏ đi? Lạ thật.
Nhân vật nọ quay mặt nhìn quanh:
- Ta tạm bỏ qua cho ngươi lần này. Hãy huy động lực lượng, mau đuổi theo chúng. Phần ta quyết truy tìm cho bằng được Dương Thế Tôn.
“Vút.”
Nhìn theo nhân vật nọ cho kỳ khuất, Điền Phương thở phào:
- Lão muốn đuổi cứ đuổi. Ta đâu dại tự tiện chạm mặt tiểu tử một lần nữa. Hừ.
Và Điền Phương cũng bỏ đi, không hề biết ở gần đó vì có thêm một tiểu trận khác nên từ trong đó có ba đôi mắt đang dõi nhìn theo y.
Cho đến khi kể cả Điền Phương cũng đi khuất dạng, chủ nhân của một trong ba đôi mắt kỳ bí mới chịu lên tiếng:
- Tôn giá có nhận biết nhân vật vừa cùng Điền Phương đối thoại là ai?
Hỏi tất có người đáp:
- Ta cũng đang cố tự suy đoán nhưng nhất thời vẫn chưa dám quả quyết đấy là nhân vật nào? Mà này sao Dương Cần ngươi biết thế nào cũng có xảy ra chuyện này để lập kế, vừa lừa Điền Phương vừa cố tình lẻn nghe chúng đối thoại?
Dương Cần lên tiếng:
- Lừa Điền Phương thì đúng, nhưng chỉ là kế Ám Độ Tần Thương để ba người chúng ta sau đó dễ thoát bị truy đuổi. Còn điều lẻn nghe chỉ là ngẫu nhiên. Quỷ Diêm La tôn giá ngỡ tại hạ là thần nhân nên có tài thông thiên triệt địa chắc?
Quỷ Diêm La chợt len lén thở ra:
- Nếu vậy thì quái lạ. Dương Thế Tôn không lẽ đủ bản lãnh nương theo trận để thoát tai mắt đối phương?

Dương Cần quan tâm:
- Tôn giá cũng biết Dương Thế Tôn?
Quỷ Diêm La chợt bảo:
- Ngươi thì không biết gì ư? Nếu vậy, trước mắt hãy tìm cách thoát cho nhanh, sau đó ta sẽ nói về Dương Thế Tôn cho ngươi nghe. Một nhân vật từng gây chấn động khắp giang hồ, mà cũng cùng họ Dương như ngươi. Sao còn chưa triệt thoái trận này?
Dương Cần giải bỏ thế trận, chợt lấy làm lạ vì thấy Tiểu Chân có thần tình rất kỳ quặc:
- Dường như Tiểu Chân đang cố nhớ điều gì?
Quỷ Diêm La gật đầu tán đồng:
- Ta đã phát hiện từ đầu. Đó là lúc Tiểu Chân bắt đầu nghe rõ thanh âm của nhân vật khi nãy.
Quỷ Diêm La gọi Tiểu Chân:
- Hài tử vì sao bỗng có trạng thái như vậy?
Tiểu Chân giật mình nhìn lại:
- Nhân vật lúc nãy là ai? Vì hài nhi như đã nghe qua. Nhưng phải chi gặp lúc y quát, ắt hài nhi sẽ nhớ được ngay.
Dương Cần động tâm:
- Tiểu Chân muội đã được nghe từ lúc nào? Sao bảo phải chi y quát muội sẽ nhớ rõ hơn?
Tiểu Chân bắt rùng mình vài lượt:
- Muội không nhớ. Chỉ có cảm giác là chợt bắt sợ nếu bây giờ nghe y quát. Thôi, nhị ca đừng hỏi nữa, muội sợ lắm. Muội sợ y lắm.
Quỷ Diêm La lại vỗ về nàng:
- Mẫu thân cũng đang cố nhớ về y đây. Vì thoạt nghe qua thanh âm thì giọng của y khá giống chưởng môn Côn Luân phái. Còn dựa theo vóc dáng thì lại giống Bách Trượng đại sư, một cao tăng chỉ chịu kém thần tăng Tuệ Quang ở Thiếu Lâm phái. Nhưng đây lại là hai nhân vật khó có thể tin là chịu đứng chung hàng với những Quỷ, Ma, Yêu, Ác bọn ta. Vì thế có lý nào lại là nhân vật đứng sau liên minh tam viện kỳ thực đã hầu như gồm đủ Ác, Yêu, Ma, Quỷ?
Dương Cần bước đi:
- Nếu muốn Tiểu Chân hồi phục âu chỉ còn cách là tại hạ phải đi tìm Liễu Tuyết Thanh.
Tiểu Chân lại có thần sắc lơ láo:
- Liễu cô cô… Liễu cô cô…

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 20
Bị cáo giác Bách Trượng đối đầu
Bởi ác tâm hung nhân mạng vong

Quỷ Diêm La tạm hài lòng với nơi cư ngụ mới:
- Ngươi thật hào phóng, đồng thời cũng có lắm ngân lượng không khác nào bậc vương tôn công tử. Nơi này tuy hẻo lánh nhưng cũng ổn vì ta và Tiểu Chân dù sao cũng yên tâm, thi thoảng chỉ cần gọi người từ tiểu trấn cung ứng đầy đủ vật thực là không phải lo gì nữa. Duy có điều sao ngươi chọn chỗ này, lại còn cho kiến lập gia trang theo kiểu một am miếu? Để ngụy trang hầu dễ dàng che giấu tung tích của ta và Tiểu Chân ư?
Dương Cần đang phóng tầm mắt nhìn đỉnh núi xa xa lúc này đã mờ hơi sương:
- Đây là nơi tại hạ chỉ tạm cho nhị vị dung thân. Vì sau này, khi mọi oán cừu đã kết giải, phần Tiểu Chân chỉ cần nàng tỉnh lại tất cũng lo lập thành gia thất và bỏ đi, tôn giá khi đó muốn, cũng có thể theo chân nàng, được an ủi vì tình mẫu tử bấy lâu nay. Còn tại hạ sẽ vĩnh viễn lưu ngụ ở đây, bình thản đếm chuỗi ngày cô độc sẽ trôi qua với một ký ức khó thể phai mờ.
Quỷ Diêm La vội nhìn về phía đỉnh núi nói:
- Hóa ra mọi sự đều được sắp đặt sẵn theo chủ ý từ trước? Này, cho ta tò mò một chút. Chuyện ngươi cùng Trác viện chủ Thiên La viện rơi xuống vực dĩ nhiên ta có nghe. Phải chăng vực đó ở chính đỉnh núi kia? Ngươi lập miếu là để vĩnh viễn lưu ngụ là vì thương nhớ thật lòng một người có thể bảo niên kỷ trạc tuổi mẫu thân ngươi? Trác Bách Hoa thật sự đã chết? Vì thế ngươi bảo sẽ sống cô độc?
Dương Cần nhìn lại và cười lạt:
- Niên kỷ dẫu có thế thì đã sao? Huống hồ ai bảo Trác Bách Hoa, phu nhân tại hạ đã chết? Không, Dương Cần này ngày nào còn sống thì phu nhân cũng sống mãi đến ngày đó. Một ngày phu thê thì một đời nghĩa phu phụ. Vì Dương Cần và phu nhân từng lập thệ sống cùng sống, chết cùng chết. Do vậy, trong thời gian tạm ngụ ở đây xin tôn giá cẩn ngôn cho. Tại hạ xin cáo biệt, quyết từ Liễu Tuyết Thanh tìm ra nguyên ủy và giúp Tiểu Chân khôi phục nguyên trạng. Hy vọng chỗ ngân lượng tại hạ dự định lưu lại cho tôn giá là đủ chi dụng cho cả hai.
Quỷ Diêm La cười gượng:

- Ngươi là kẻ chung tình. Được rồi, ta chỉ còn biết trân trọng mối tình chung của ngươi. Còn về ngân lượng ngươi yên tâm. Ta và Tiểu Chân dù phung phí thế mấy thì chí ít phải ngoài mười năm mới chi dụng hết chỗ châu ngọc ngươi đã giao. Nhưng nói thì nói vậy, ngươi có đi thì cũng mau quay về. Vì lưu lại chỗ hẻo lánh này ta buồn lắm, còn một đời xuân sắc của Tiểu Chân nữa chi?
Dương Cần nhìn quanh tìm nàng:
- Tiểu Chân lại đi nghỉ sớm?
Quỷ Diêm La nhún vai:
- Ta đồ rằng từ khi cố ngẫm nghĩ về thanh âm giọng nói của nhân vật thần bí kia, Tiểu Chân dù chưa đến nỗi bị đả kích nhưng trạng thái trầm uất này cũng không gây thú vị cho ai, kể cả ta. Vì thế ta mới bảo nếu lưu lại đây lâu thật là buồn thảm.
Dương Cần cười gượng:
- Tại hạ sẽ cố đi nhanh về nhanh. Vạn sự liên quan đến Tiểu Chân muội, tại hạ xin tin tưởng ủy thác cho tôn giá. Bảo trọng.
“Vút.”
Quỷ Diêm La thở thật dài và lắc đầu nhìn theo cho đến khi Dương Cần khuất dạng:
- Cũng mong Trác Bách Hoa thật sự vẫn còn sống đúng như ngươi bảo. Chứ nếu không, chung tình như thế kia thật là hoài phí cho một nam nhi tuấn tú, huống hồ đây là mối tình giữa một đôi phu phụ được sao? A…
Tiểu Chân đang nhè nhẹ bước đến:
- Nhị ca đã đi rồi sao, mẫu thân?
Quỷ Diêm La giật mình quay lại:
- Hài tử làm mẫu thân suýt hoảng sợ, ngỡ Trác Bách Hoa xuất hiện…
Tiểu Chân cười thật hiền:
- Trác Bách Hoa là ai?
Quỷ Diêm La lấy tay xua đi như thể xua nỗi ám ảnh:
- Đấy là phu nhân của nhị ca hài tử. Mà thôi, đừng nhắc chi nữa nhân vật thật ra chỉ có thể là mẫu thân hắn.
Tiểu Chân vẫn nhắc:
- Là phu nhân của nhị ca? Vậy thì sao còn bảo chỉ có thể là mẫu thân?
Quỷ Diêm La vì muốn chấm dứt câu chuyện nên vội đáp qua loa:
- Vì Trác Bách Hoa lớn tuổi hơn nhị ca của hài tử rất nhiều. Thôi, sắp tối rồi, hài tử đi vào ngủ thì hơn.
Tiểu Chân vừa quay vào vừa lẩm bẩm:

- Lớn tuổi nên là mẫu thân? Là mẫu thân nên không phải là phu nhân. Dường như sai rồi, mẫu thân.
Quỷ Diêm La phì cười:
- Hài tử biết gì mà bảo đúng với sai?
Tiểu Chân phụng phịu:
- Hài nhi sao lại không biết. Vì rõ ràng hài nhi có nghe kẻ kia nói với Liễu cô cô: “Dù chênh lệch niên kỷ nhưng nếu vẫn là nam cô nữ quả thì trở thành phu thê cũng không có gì sai.”
Quỷ Diêm La kinh nghi:
- Hài tử muốn ám chỉ ai? Có phải là kẻ đã từng quát và hài tử vẫn nhớ giọng? Y là ai?
Tiểu Chân chợt co rúm người:
- Đừng nhắc, xin mẫu thân đừng nhắc, kẻo hài nhi sợ, hài nhi sợ y lắm.
Quỷ Diêm La đành vỗ về. Tuy vậy từ thâm tâm Quỷ Diêm La bắt đầu để tâm đến từng hành vi cử chỉ của Tiểu Chân sau này.
* * *
Dương Cần không hề ngại đêm tối, cứ thế băng mình lướt thật nhanh về phía đỉnh núi.
Chợt Dương Cần dừng chân lại:
- Ai?
Không nghe đáp. Dương Cần lại lao đi, nhưng không còn nhanh như trước. và một làn nữa Dương Cần cao giọng quát hỏi:
- Ai?
Lần này thì có tiếng đáp:
- A di đà phật? Tiểu thí chủ thính lực thật tinh tường. Dù còn cách xa vẫn hai lần lên tiếng, cho biết đã phát hiện nơi bần tăng tọa thiền. Dám hỏi cao danh quý tánh và lệnh sư là cao nhân nào đã đào luyện một bậc hậu sinh tuyết thế như tiểu thí chủ?
Dương Cần tiến lại gần hơn và bắt đầu nhìn thấy một dáng người đang ngồi theo tư thế tọa công:
- Tại hạ vì chưa biết đại sư là ai, đành thất lễ vì không thể thông danh ngỏ tánh.
Nhân vật đó vươn vai đứng lên:
- Bần tăng Bách Trượng, chỉ hiếu kỳ tình cờ phát hiện một trang thiếu niên anh hùng, lại có bản lãnh và nghi biểu bất phàm nên thuận miệng hỏi như thế thôi. Tiểu thí chủ bất tất áy náy, tự cho đã thất lễ.
Dương Cần kinh ngạc, nhớ đến lời Quỷ Diêm La “Bách Trượng là cao tăng phái Thiếu Lâm, chỉ chịu kém một mình Tuệ Quang thần tăng.” Dương Cần vội thủ lễ:

- Đại sư là đệ nhất cao tăng hiện nay của đại phái Thiếu Lâm. Tại hạ Dương Cần dù vô tri nhưng vẫn ngưỡng mộ. Xin thứ lỗi, thứ lỗi.
Bách Trượng Đại sư cũng tỏ ra kinh ngạc:
- Gần đây có một Dương Cần từng chiếm đoạt điền sản Kim gia, lấy châu ngọc đổi thành ngân lượng, đi đến đâu cũng quyên hiến tiền để cứu đói nạn dân. Có đúng là tiểu thí chủ đây không?
Từ tâm trạng đang kinh ngạc Dương Cần chuyển qua trạng thái giật mình:
- Một chuyện nhỏ nhặt như thế không lẽ cũng loan nhanh khắp giang hồ, đến như đại sư ở tận phái Thiếu Lâm cũng tỏ tường?
Bách Trượng Đại sư lắc đầu, tỏ ý không hài lòng:
- A di đà phật. Tiểu thí chủ có dạ từ bi của Phật Tổ, biết nghĩ đến lê dân bá tánh đói khổ khắp nơi là điều tốt. Nhưng đoạt của người rồi sau đó gieo thiện nhân, quả là hành vi đáng trách.
Dương Cần bối rối thanh minh:
- Nhưng điền sản Kim gia kỳ thực là do gia phụ lưu lại. Huống hồ Kim trang chủ tuy là di phu, nhưng kể từ khi tại hạ còn nhỏ, chỉ vì có ý đồ chiếm đoạt nên di phu ngoài mặt cưu mang bảo bọc, thật tâm thì luôn tìm đủ kế để sát hại tại hạ. Sự việc xảy ra như đại sư đã nghe, đấy chỉ là tại hạ thay mặt gia phụ thu hồi điền sản. Không thể bảo đó là hành vi chiếm đoạt.
Bách Trượng vẫn lắc đầu:
- Kim trang chủ lúc cáo giác nguyên ủy đến các phái thì lại nói khác. Bảo lệnh tôn chỉ là đạo tặc, lấy việc trộm cắp là sinh ý, sau cùng đã bị trừ khử. Thử hỏi, người như lệnh tôn liệu có thật nhiều ngân lượng để tích góp thành một điền sản to lớn như tiểu thí chủ vừa cố tình bao biện?
Dương Cần hận nhất câu “lệnh tôn chỉ là đạo tặc,” nên cười lạt:
- Đại sư tỏ ra biết khá nhiều về ẩn tình Dương gia, cho thấy dù là Phật môn đệ tử nhưng đại sư chỉ biết tin nghe một chiều, điều gì cũng cho là của di phu tại hạ là đúng. Vậy đại sư có biết nguyên nhân khiến tại hạ nguyện ý dâng hiến toàn bộ điền sản vào việc cứu nạn cứu khổ lê dân? Đấy là tại hạ thực hiện theo di ý gia phụ. Đúng, gia phụ từng là đạo tặc, từng trộm cắp chiếm đoạt của người và toàn bộ điền sản Kim gia kỳ thực là do đấy mà có. Vì thế, chuyện tại hạ thu hồi điền sản, sau quyên hiến cứu đói nạn dân chỉ là thay gia phụ có một phù giao hợp đạo lý. Đại sư nên mừng mới phải, có đâu lại tỏ ý vì lời hàm hồ bịa đặt của Kim gia, trách cứ hành vi của tại hạ?
Bách Trượng thoáng cau mày:
- Lệnh tôn còn tại thế chăng? Đấy là theo lời Kim trang chủ, bần tăng

không thể không hỏi.
Dương Cần lạnh giọng:
- Đại sư hỏi để làm gì?
Bách Trượng bảo:
- Nếu lệnh tôn có thể giáp mặt với Kim trang chủ thì hay quá. Vì khi đó, mọi việc sẽ sáng tỏ, cho biết điền sản đó kỳ thực thuộc về ai.
Dương Cần hừ lạt:
- Tại hạ đã tự thân hỏi minh bạch và di phu đã thừa nhận mọi điều. Vì thế di phu mới ưng thuận hoàn trả lại toàn bộ điền sản, giao cho tại hạ.
Bách Trượng lại cau mày:
- Nhưng Kim trang chủ lại bảo đã bị tiểu thí chủ dụng võ lực, thị vào bảnh lãnh cao minh uy hiếp và Kim trang chủ không thể không thừa nhận để tự bảo toàn tính mạng.
Dương Cần động dung:
- Vậy theo ý đại sư, chuyện này cần xử trí thế nào?
Bách Trượng đáp:
- Cứ như bần tăng vừa nói, hãy để lệnh tôn và Kim trang chủ hội diện một lần, tốt nhất là có thêm một ngoại nhân bất kỳ nào đó mục kích.
Dương Cần gật đầu:
- Việc đó sẽ diễn ra ở đâu? Tại Cửu U, Thiên La hay ở sơn môn Đại Tuyệt viện?
Bách Trượng kinh ngạc:
- Sao lại chọn một trong những địa điểm đó, thay vì ở tệ phái Thiếu Lâm như bần tăng ngay từ đầu đã ra ý định?
Dương Cần quả quyết:
- Vì đi phu của tại hạ kỳ thực là hạ nhân của tam viện Llên minh.
Bách Trượng lắc đầu phản bác:
- Không thể nào. Vì hiện nay Kim trang chủ do vẫn muốn phó giao việc này cho tệ phái tác chủ nên đang là thượng khách tại Thiếu Lâm.
Dương Cần hoài nghi:
- Không lý nào. Vì theo tại hạ biết, toàn bộ Kim gia đều đang lưu ngụ tại Cửu U viện.
Bách Trượng chợt mỉm cười:
- Như vậy cũng dễ. Hay là phiền tiểu thí chủ một phen, hãy cùng bần tăng đến tệ phái một chuyến, tất sẽ rõ thực hư ngay.
Dương Cần khước từ:
- Tại hạ sẽ đến, nhưng chưa phải lúc này.
Bách Trượng thu nụ cười về:

- Vậy lúc nào thì được?
Dương Cần trầm ngâm:
- Tại hạ hiện có mấy việc cần hoàn thành. Chí ít phải suýt soát độ nửa năm.
Bách Trượng chợt thở ra nhè nhẹ:
- Không phải tiểu thí chủ đang tìm cách thoái thác đấy chứ?
Dương Cần cũng thở ra:
- Tại sao phải thoái thác một khi tại hạ tự biết bản thân không hề sai?
Bách Trượng nghiêm giọng:
- Vì hạn kỳ nửa năm là quá dài khiến bần tăng dù có nhiều thiện ý vẫn không thể không nghĩ tiểu thí chủ đang có ý niệm hứa cho qua để dễ bề đào tẩu.
Dương Cần lo ngại:
- Như đại sư muốn tại hạ phải đi ngay vào lúc này?
Bách Trượng gật đầu:
- Thà kết thúc mọi việc cho xong. Huống hồ kể từ khi nhận được lời cáo giác của Kim trang chủ, mãi đến đêm nay, nghĩa là sau hơn nửa tuần trăng chủ tâm tìm kiếm, thật may là bần tăng lại ngẫu nhiên tìm được tiểu thí chủ.
Dương Cần chột dạ:
- Đại sư sao có thể đoán biết tại hạ đang ở đây?
Bách Trượng hỏi ngược lại:
- Vậy hóa ra đây là nơi tiểu thí chủ thường lưu ngụ?
Dương Cần gằn giọng hỏi lập lại:
- Tại hạ hỏi vì sao đại sư biết để cố tình chờ sẵn đêm nay?
Bách Trượng nhún vai:
- Dĩ nhiên cũng có nguyên do. Đó là bần tăng chực nhớ lại lời Kim trang chủ kể, đã có lần tiểu thí chủ lâm đại nạn cùng viện chủ Thiên La viện ở gần đây. Bần tăng chỉ hú họa, không ngờ lại suy đoán đúng.
Chợt Dương Cần hạ thấp giọng:
- Đại sư mang đến bao nhiêu nhân mã?
Bách Trượng chợt nghiêng đầu như đang nghe ngóng:
- Tiểu thí chủ phát hiện điều gì khả nghi? Bần tăng chỉ đến đây có một mình. Và bằng chứng là lúc này bần tăng hoàn toàn không phát hiện bất kỳ một tiếng động nào khả nghi.
Dương Cần động tâm nhìn chung quanh, giọng cũng vẫn hạ thấp:
- Có tiếng động thật. Và đó là những tiếng động lúc nãy tại hạ đã phát giác. Không phải vì phát hiện đại sư như thoạt nghe đại sư đã khen tại hạ có thính lực tinh tường. Đại sư đoan quyết chỉ đến đây có

một mình?
Bách Trượng chợt sa sầm nét mặt:
- Nếu tiểu thí chủ toan dùng kế này, vờ làm ra vẻ phát hiện có người mai phục, một chuyện kỳ thực không hề có, để tạo cơ hội lẩn thoát bần tăng, há lẽ tiểu thí chủ xem thường bần tăng đến thế sao?
Dương Cần giật mình:
- Ý đại sư là gì?
Bách Trượng đáp ngay:
- Không gặp thì thôi, nay đã gặp, A di đà phật, đành phiền tiểu thí chủ cùng bần tăng đi về Thiếu Lâm tự một chuyến.
Dương Cần quả quyết lắc đầu:
- Ngay lúc này thì chưa được.
Bách Trượng chợt chắp tay niệm phật:
- Tiểu thí chủ đừng để bần tăng phải dụng võ lực.
Dương Cần tái mặt:
- Tại hạ bảo chưa thể đến, nghĩa là sau một hạn kỳ nhất định tại hạ ắt sẽ đến. Mong đại sư thể tất và đừng cố tình gây khó khăn.
Bách Trượng vẫn chắp hai tay trước ngực:
- Cây ngay không sợ chết đứng. Nếu tiểu thí chủ còn thoái thác có khác nào tự nhận hành vi hoàn toàn sai trái. Và vì thế, bần tăng dù miễn cưỡng vẫn phải tìm đủ mọi cách để cung thỉnh cho bằng được tiểu thí chủ cùng bần tăng về Thiếu Lâm. A di đà phật.
Dương Cần chợt nghe trong dạ nóng râm ran:
- Tại hạ thật sự có việc, không thể đi cùng đại sư. Xin cáo biệt.
"Vút."
Bách Trượng vụt quát vang:
- Nếu vô tội sao bỏ chạy? Và khi đã có tội, đừng mong dễ thoát tay bần tăng. Đỡ!
Bách Trượng xuất thủ từ phía sau, là một thân thủ cho thấy Bách Trượng đại sư thừa đuổi kịp, đồng thời còn có thừa bản lãnh phát kình, khiến Dương Cần dù cố lao đi nhanh thế mấy, nếu không liệu phương đối phó ắt khó thoát kình này.
Dương Cần đành quay lại:
- Đại sư sao cố ý gây khó khăn cho tại hạ? Xin hãy mau dừng tay.
"Ầm."
Bách Trượng bị khựng lại, sắc diện vì thế chợt đanh lại:
- Hảo thân thủ. Thảo nào tiểu thí chủ không thị cường, uy hiếp và buộc Kim trang chủ dù không muốn cũng vẫn giao toàn bộ điền sản. Vậy đừng trách bần tăng vì công đạo, đòi lại công bằng cho Kim gia. Xem chiêu!

“Ào…”
Dương Cần đành miễn cưỡng phát chiêu:
- Tại hạ thu hồi điền sản là dựa theo lý, quyết không thị cường. Nhưng dù nói thế mấy e đại sự cũng khó lòng chấp nhận, thôi thì đành đắc tội, ắt có dịp tại hạ sẽ tự đến Thiếu Lâm và tạ tội với đại sư sau. Đỡ chiêu!
“Ầm.”
Bách Trượng vẫn bị khựng người một lần nữa:
- Công phu sao giống sở học Vạn Thạch bảo? Tiểu thí chủ còn là người lẻn học trộm công phu sở học không phải của mình sao? Bần tăng càng quyết minh bạch việc này. Đỡ!
“Vù…”
Dương Cần cười lạt:
- Đại sư đừng quá vội vàng vu kết, nhất là khi chưa minh bạch tỏ tường lai lịch sư thừa của tại hạ. Huống hồ võ học muôn nhà hầu như đều có chung cội nguồn, sao lại bảo sở học của tại hạ giống như công phu Vạn Thạch bảo? Vậy còn chưởng lực này thì sao? Xem đây!
“Ầm.”
Bách Trượng lần này dù không bị chấn lực làm cho khựng lại nhưng vẻ mặt đang tỏ ra quá kinh ngạc nên trạng thái cũng phần nào giống như bị khựng lại:
- Thật quái lạ! Chưởng này sao lại giống Nhu Phong Thập Bát Lộ từng giúp Dương Thế Tôn gây uy chấn giang hồ, tuy rằng tiểu thí chủ chỉ phát một chiêu thay vì liên tu bất tận như Dương Thế Tôn từng vận dụng? Hoặc giả chính tiểu thí chủ vì cũng ở họ Dương nên chính là hậu nhân của Dương Thế Tôn? Hãy diễn lại chưởng lực đó một lần nữa xem sao? Đỡ!
“Ào…”
Dương Cần cả cười:
- Gia phụ họ Dương tên Bân. Liệu có giống với ba chữ Dương Thế Tôn như đại sư vừa bảo sao? Xin hãy xem lại cho thật rõ. Ha ha…
“Bùng.”
Sắc diện của Bách Trượng tỏ hoang mang tột cùng:
- Lại không phải Nhu Phong Thập Bát Lộ? Kỳ thực cao nhân nào đã truyền thụ công phu cho tiểu thí chủ?
Chợt Dương Cần phát hiện có một góc trời bỗng tỏa sáng, liền thất kinh:
- Đại sư thật tâm đề quyết chẳng mang bất luận ai cùng theo? Vậy đang phóng hỏa, thiêu hủy gia trang tại hạ chỉ vừa mới kiến tạo

xong? Nói mau!
Do kinh nghi tức giận, Dương Cần tận lực quật vào Bách Trượng một kình đầy uy lực.
“Ào…”
Bách Trượng sợ hãi nhảy lùi:
- Giờ thì là công phu giống như võ học Cửu U? Tiểu thí chủ thật lắm thủ đoạn, cùng một lúc học trộm võ công của nhiều phái. Lệnh sư thật sự là ai?
Nhưng Dương Cần đã bỏ đi, nhân lúc Bách Trượng nhảy lùi nên không ngại bị truy đuổi.
Và dù có bị truy đuổi cũng không sao, vì chưa lúc nào Dương Cần tận lực thi triển khinh công như lúc này.
Dương Cần động nộ, lao thật nhanh, quay lại nơi có lẽ sinh mạng của Tiểu Chân cùng Quỷ Diêm La đang bị uy hiếp nghiêm trọng.
“Vút.”
Gia trang được kiến tạo theo cung cách một am miếu quả nhiên đang bị phát hỏa và hỏa quang tỏa ra vô tình giúp Dương Cần nhìn thật rõ nhiều bóng người cứ lẩn quẩn quanh gia trang.
Dương Cần cật lực lao đến:
- Lũ đạo tặc ở đâu đến dám to gan làm càn. Nếu không mau dập hỏa, chớ trách Dương Cần ta độc ác.
Tiếng quát to lồng lộng vừa vang đi, những bóng người đang lẩn quẩn quanh gia trang phát hỏa chợt động thân cùng lao ùa đến cản lối Dương Cần.
Nhìn họ ùa đến, nhân số ước ngót nửa trăm và tên nào tên nấy đều cho tay vào bọc áo để lấy ra mỗi người một não bạt tuyền sắc đen, Dương Cần lập tức nhận ra đối phương là ai.
- Cửu U Vạn Âm công? Mụ nhất ma đâu? Tống Thanh Đạt hoặc Nam Cung Hoàng đâu? Nếu đủ đởm lược sao không đương trường xuất hiện cùng ta Dương Cần một phen tử chiến? Quỷ Diêm La! Tôn giá hiện ở đâu? Tiểu Chân muội liệu có bình yên chăng? Sao chẳng ai lên tiếng đáp lời ta? Tại sao?
Những kẻ cầm não bạt vì đã ùa đến cả nên bắt đầu khua loạn phát động Cửu U Vạn Âm công.
“Boong… boong… boong…”
Dương Cần biến sắc, há miệng gào vang:
- Bọn ngươi muốn chết! Kẻ nào còn cố tình phát động âm công, kẻ đó là kẻ đầu tiên bị mất mạng! A… ngươi muốn chết. Ngươi muốn chết!
Dương Cần vừa gào vừa xông loạn vào Cửu U Vạn Âm công, hạ thủ

bất kỳ kẻ nào vẫn còn dám gõ vào não bạt để phát động âm công.
“Ầm, ầm.”
Chấn kinh vang loạn, hòa với Âm Công, tạo thành trận huyên náo chưa từng có.
Dương Cần vẫn cứ như mãnh hổ quần dương, chân di chuyển đến đâu thì miệng gào quát đến đấy và mỗi lần quát gào là mỗi lần có thi thể người ngã gục.
- Tiểu Chân! Tất cả hãy ngưng hết cho ta. Hãy ngưng tất cả để ta nghe tiếng Tiểu Chân cầu cứu. Ngươi không ngưng ư? Chết! Ngươi vẫn dám phát động Âm Công ư? Chết này! Đừng ngỡ Âm Công của bọn ngươi sẽ phương hại được ta. Tống Thanh Đạt đâu? Lão muốn thuộc hạ lão bị ta hủy diệt thật sao? Hãy ngưng ngay. Ngưng ngay!
“Ầm, ầm, ầm.”
Cửu U Vạn Âm công chỉ thoáng mắt đã giảm đi nhân số chí ít là cả chục. Điều đó khiến những kẻ còn lại phần nào nao núng, bắt đầu gõ cầm chừng vào não bạt, làm cho khí thế của cục diện suy giảm hẳn mức độ nguy hiểm.
Được dịp, Dương Cần liền vận lực hú vang:
- Liên minh tam viện nghe đây. Đừng dùng Cửu U Vạn Âm công với ta vô ích. Trái lại hãy triệt thoái tất cả trước khi quá muộn. Bằng không, ta sẽ hủy diệt tất cả. Hủy diệt tất cả. Hú… ú… ú…
Dương Cần xông ào ào xuyên qua Cửu U Vạn Âm công, tiến về phía góc trang vẫn đang tiếp tục phát hỏa, và hạ thủ bất luận kẻ nào vì vô phúc đang lớ ngớ xuất hiện cản lối Dương Cần.
“Ầm, ầm.”
Dương Cần tiến đến thật gần góc trang, ở một mức độ có thể là vận lực quát gọi vào trong thật to:
- Quỷ Diêm La tôn giá! Có nghe tiếng tại hạ chăng? Tiểu Chân muội! Hãy đáp lời nhị ca đi, Tiểu Chân? Ấy, sao không ai lên tiếng thế này? Hãy lên tiếng đáp lời ta đi nào. Tiểu Chân! Quỷ Diêm La…
Càng quát gọi thì càng tuyệt vọng. Dương Cần bắt đầu chạy loanh quanh toan vòng từ trước ra sau để vừa réo gọi cho bằng được Tiểu Chân và Quỷ Diêm La.
Nhưng vừa mới nhấc chân toan chạy, Dương Cần chợt phát hiện có người lẻn ám toán từ phía sau. Dương Cần quay phắt lại và lập tức nhìn thấy hai nụ cười ác độc, một của Tống Thanh Đạt và một của Nam Cung Hoàng.
Vì thấy Dương Cần dù sao cũng đã quay lại, Tống Thanh Đạt tuy vẫn giữ nguyên chiêu chưởng đang lẻn ám toán Dương Cần nhưng cũng đành giả vờ như bây giờ mới xuất thủ:

- Ngươi là Dương Cần? Cũng là kẻ vừa mới gọi đích danh ta? Vậy thì đỡ! Hà hà…
Không chỉ có một mình Thanh Đạt dùng thủ đoạn ám toán. Trái lại cả Nam Cung Hoàng viện chủ Địa Tuyệt viện cũng đã ung dung hợp lực với Tống Thanh Đạt.
Hai đạo chưởng lực đã cuốn đến gần Dương Cần.
“Ào…”
“Vù…”
Dương Cần phát hiện kể như muộn, đành mím môi mím lợi, dốc toàn lực vào một chiêu duy nhất, hy vọng kịp hóa giải độc chiêu của Nhị Viện Chủ liên minh.
“Bung.”
Dương Cần lảo đảo, thoái hậu liên tiếp vài ba bộ, miệng bỗng hộc ra một ngụm huyết:
- Oẹ!
Tống Thanh Đạt cùng Nam Cung Hoàng sánh vai lướt đến:
- Ngươi muốn tìm Tiểu Chân? Hãy vào trong đó để gặp ả. Ha ha…
Họ lại hiệp lực xuất thủ.
“Ào…”
“Vù…”
Dương Cần thất kinh đến động dung, đôi mắt long lên sòng sọc và thét vang:
- Lũ ngươi thật vô sỉ! A…
Dương Cần tận lực đỡ chưởng.
“Bùng.”
Dương Cần lại bị chấn lùi, lửa ở phía sau vẫn cứ phát hỏa ngùn ngụt, sức nóng chỉ chực thiêu cháy Dương Cần.
Nam Cung Hoàng gầm lên độc ác:
- Ngươi vẫn còn chi trì được sao? Thân thủ này quả là điều ta không thể tưởng. Nhưng lần này ngươi phải chết.
“Ào…”
Đột ngột Dương Cần biến mất ngay trước mắt Nam Cung Hoàng.
Cùng lúc đó có tiếng Tống Thanh Đạt hô hoán thất thanh:
- Quay lại mau, Nam Cung lão đệ. Ối… muộn rồi.
Dương Cần từ phía sau, hất một kình đẩy bay Nam Cung Hoàng vào vòng lửa đỏ:
- Chính ngươi phải chết!
“Bùng.”
Toàn thân Nam Cung Hoàng vừa chớm lao vào lửa đỏ, Tống Thanh Đạt phẫn nộ cũng bất thần quật một kình lực cực nhanh vào Dương

Cần:
- Ta cho ngươi cùng bồi táng với Nam Cung Hoàng. Chết…
“Ầm.”
Dương Cần chịu một kích nên thân, khiến toàn thân cũng chấp chới bị chấn bay theo Nam Cung Hoàng.
“Vù…”
Vừa lúc đó, Nam Cung Hoàng, dù toàn thân bén lửa nhưng nhờ bản lãnh lợi hại nên cũng gắng sức gượng lại. Chợt phát hiện có bóng người hầu như cố ý lao vào mình, Nam Cung Hoàng theo bản năng vừa gào thét cố lao trở ra thật nhanh vừa quật tung một kình phẫn nộ vào bóng người đó.
“Ầm.”
Bóng đó chính là Dương Cần. Nhờ đó, dù phải hứng chịu thêm một kích nhưng Dương Cần lại thoát cảnh bị hỏa thiêu, bị chấn bay ngược ra.
“Vù…”
Tống Thanh Đạt hoàn toàn bất ngờ trước điều quá may mắn cho Dương Cần. Lão toan lao theo, quyết hạ thủ Dương Cần bằng một kích tối hậu hoặc bằng cách tiếp tục quẳng Dương Cần vào vùng lửa đỏ. Chợt Nam Cung Hoàng vì toàn thân đang phát hỏa hừng hực nên kinh hoảng đến độ chẳng nhận ra ai là ai. Vừa nhìn thấy Tống Thanh Đạt, Nam Cung Hoàng phẫn nộ tung kình:
- Ngươi phải chết. A…
“Ào…”
Bị Nam Cung Hoàng xuất thủ bất ngờ, Tống Thanh Đạt thất sắc, vừa lùi vừa cố gào:
- Là ta đây, Nam Cung lão đệ. Là ta đây mà!
Nhưng Nam Cung Hoàng thu chiêu không kịp. Để tự bảo vệ sinh mạng, Tống Thanh Đạt dù biết Nam Cung Hoàng cố ý thu chiêu bất thành, vẫn vội vàng xuất lực đối kháng:
- Đừng trách ta đành phải đối xử với Nam Cung lão đệ như thế này.
Và Tống Thanh Đạt quật một kình vào ngọn chưởng đã phần nào suy giảm của Nam Cung Hoàng.
Chưởng chạm nhau.
“Bung.”
Nam Cung Hoàng chấp chới lùi lại, lửa quanh thân nhân đó bốc cháy càng lúc càng cao.
Tống Thanh Đạt kinh hoàng nhảy lùi xa, nhìn Nam Cung Hoàng đang gào thất thanh với tấm thân cháy như ngọn đuốc sống:
- A… a…

Hai mắt liền nhắm lại, Tống Thanh Đạt còn quay đầu đi, không đủ đởm lược nhìn cảnh cực kỳ khủng khiếp đang xảy ra và hủy diệt dần Nam Cung lão đệ của lão.
Tiếng Nam Cung Hoàng vẫn gào thê thảm:
- A… a…
Chợt Tống Thanh Đạt nhớ đến Dương Cần, lão quắc mắt tìm quanh và phẫn nộ vì phát hiện Dương Cần đã biến mất:
- Sao bọn ngươi để tiểu tử đào thoát? Tìm mau, phải tìm và giết cho bằng được tiểu tử. Kẻ nào không tận lực hoặc vì sợ mà không dám tìm tiểu tử thì hãy xem đây làm gương.
Lão đang cuồng nộ chạy quanh để tìm Dương Cần, chợt xuất kỳ bất ý hạ thủ và đoạt mạng ngay một thuộc hạ.
"Ầm."
Tống Thanh Đạt không một lần nhìn ngó hoặc tỏ ra thương tiếc cho cái chết của thuộc hạ vừa do tự tay lão hạ thủ. Trái lại, lão quắc mắt nhìn quanh:
- Tìm mau. Ai tìm được tiểu tử sẽ được trọng thưởng.
Chạm mắt lão, những thuộc hạ còn lại vì sợ nên mới rùng rùng chuyển động.
Bỗng có một giọng hô hoán:
- Viện chủ. Lúc nãy thuộc hạ phát hiện tiểu tử bỏ chạy theo hướng này.
Lão liền vẫy tay ra lệnh, đồng thời cũng động thân lướt theo hướng đó:
- Tất cả đuổi theo.
Lúc lướt ngang gã thuộc hạ vừa điềm chỉ, Tống Thanh Đạt chợt cười lạnh:
- Thấy nhưng không dám đuổi. Tội ngươi đáng chết.
"Ầm.""
Gã nọ ngã vật ra.
Bao nhiêu thuộc hạ đều khiếp đảm dừng lại.
Lão phát hiện, thay vì giận chợt cười vang:
- Sao thế? Há bọn ngươi quên cái chết thảm vừa xảy ra cho Nam Cung viện chủ sao? Chúng ta phải báo thù. Huống hồ khó khăn lắm chúng ta mới phát hiện tiểu tử ngỡ lẩn đi đâu nào ngờ lẻn đến đây lập gia trang ẩn dạng. Hãy đuổi theo. Đừng sợ một khi tiểu tử đã như kẻ sắp chết. Tất cả hãy theo ta nào. Ha ha…
Lão cũng có tài thuyết phục. Vì thế, tất cả đều rùng rùng chạy theo, có thể do bị thuyết phục hoặc cũng có thể là do khiếp sợ tánh hỉ nộ thất thường của lão.

* * *
Đêm đen tan dần. Nhờ vầng dương ló dạng nên soi tỏ bóng một người đang mệt nhọc bám vào vách đá nhích dần lên.
Đó là một địa vực tuy sâu nhưng ở chỗ người đó bám vào vách đá chỉ cách miệng vực bên trên độ non trượng nên chỉ một lúc sau người đó cũng thở phào nhẹ nhõm, leo thoát khỏi miệng vực và tự ngã lăn người nằm dài ra.
Nhưng tiếng thở phào của người đó chợt bị một câu phát thoại đột ngột cắt ngang:
- Phải thừa nhận chỉ có mỗi mình ngươi là đủ mạo hiểm để tự nghĩ ra cách lẩn trốn mọi truy lùng một cách tài tình như thế này.
Người đó toan ngồi bật dậy nhưng nghĩ sao không biết đành cứ thế nằm ườn ra:
- Là Điền Phương huynh đấy ư? Cách đệ ẩn thân dù tài tình vẫn không thể so với cách Điền huynh phát hiện chỗ đệ ẩn. Khá thật đấy.
Có một tảng đá nho nhỏ cạnh đấy và Điền Phương nhè nhẹ tiến ra:
- Dương Cần ngươi đêm qua suýt chết lại mạo hiểm bám đeo vào vách đá đến tận lúc này, ắt hẳn rất kiệt lực. Ta có mang theo ít nước, một vài mẩu lương khô, ngươi có thể tùy tiện dùng.
Người nằm là Dương Cần. Và vì vẫn nằm yên nên Dương Cần chỉ có thể yếu ớt xua tay:
- Đệ mệt lắm, chỉ e phải phụ lòng hảo tâm của Điền huynh. Vì đệ mệt nên đến độ dù muốn hớp một ngụm nước cũng không thể.
Điền Phương dừng cách Dương Cần độ nửa trượng:
- Hay ngươi sợ ta hạ độc trong thức ăn? Đừng quên ta vẫn nhớ ngươi không hạ độc.
Dương Cần nói lảng sang chuyện khác:
- Nhờ đâu Điền huynh phát hiện cách thức đệ ẩn thân?
Điền Phương từ từ ngồi xuống, nhưng chỉ là ngồi xổm:
- Đêm qua dù tìm thế mấy cũng chẳng ai biết ngươi lẻn đi đâu. Điều đó khiến ta chực nhớ lại đã có lần Liễu Tuyết Thanh tình cờ tiết lộ ngươi có tài bám vào vách đá để leo lên leo xuống. Ta chợt nảy ra một ý, hay là đêm qua do bị nội thương nên ngươi tự biết khó thể thoát đi xa? Vậy thì chỉ còn mỗi một cách là vận dụng tài mọn sẵn có của ngươi, huống hồ gia trang ngươi kiến tạo lại khá gần dãy núi? Ta đành lặng lẽ một mình quay lại, tìm quanh và phát hiện miệng vực này. Đến khi len lén thò đầu nhìn xuống thì, hà hà…
Dương Cần cố nhỏm đầu lên để nhìn Điền Phương nhưng đành bất lực, buông xuống:
- Điền huynh thò đầu ra nhìn xuống và phát hiện đệ? Vậy sao lúc

phát hiện, Điền huynh không dụng lực hoặc lăn đá xuống làm đệ rời tay và rơi luôn xuống vực hoặc Điền huynh tha đệ, đền đáp lần đệ cũng đã tha Điền huynh?
Điền Phương chợt hạ thấp giọng:
- Dĩ nhiên thọ ân tất phải báo đáp. Huống hồ ta cứu ngươi cũng có chút dụng ý.
Dương Cần vì vẫn muốn nhìn Điền Phương nên gắng gượng xoay nghiêng người:
- Điền huynh có chuyện cần đệ giúp?
Điền Phương gật đầu:
- Ta chỉ mong ngươi thành toàn cho. Đó là sở học ngươi vừa lợi hại vừa kiêm thông nhiều gia phái. Ngươi có thể chỉ điểm một ít cho ta?
Dương Cần nhoẻn cười:
- Hóa ra đêm qua, lúc đệ giao thế với Bách Trượng đại sư, Điền huynh vô tình lẻn nhìn thấy?
Điền Phương lại gật đầu:
- Mười mấy ngày trước đây, quả thật vì tuân thủ lời hứa, ta nào có ý kiếm tìm ngươi. Tuy vậy, lệnh của sư phụ bất khả bất tuân, huống hồ mọi tung tích của ngươi đều như bóng chim tâm cá càng khó thể truy tìm, nhưng gia sư lại đề quyết ngươi thế nào cũng đưa Tiểu Chân về đâu đó chỗ này, ta dù đi nhưng không hề tin chính đêm qua lại được nhìn lại ngươi. Mà này, công phu ngươi lợi hại thật. Lão Bách Trượng dù gì cũng là cao thủ đệ nhất Thiếu Lâm hiện nay thế mà vẫn chịu kém ngươi. Khiến ta có nảy ý nghi ngờ, hay ngươi là Dương Thế Tôn?
Dương Cần cười gượng:
- Gần đây nhờ nghe Quỷ Diêm La cho biết, ta mới hiểu Dương Thế Tôn là một nhân vật bản lãnh cao minh như thế nào. Nếu ta có như thế, hà, đêm qua ta đâu dễ bỏ chạy và còn chạy trối chết nữa.
Điền Phương gật gật:
- Nói như ngươi cũng phải vì thông thường, phàm là ai cũng vậy, dẫu muốn che giấu chân tài thực lực thì lúc hữu sự, nhất là khi sinh mạng kể như đang cảnh chỉ mành treo chuông thì sống chết thế nào cũng phải vận dụng cho kỳ hết. Đâu ai đủ đởm lược che giấu để lo chạy chết như ngươi.
Dương Cần như muốn kéo dài thời gian:
- Điền huynh bảo rất mong muốn được đệ chỉ điểm võ công?
Điền Phương cười cười:
- Bảo là chỉ điểm e không được. Vì như thế có khác nào ta phải tin kính ngươi như sư phụ. Mà là thế này, ta sẽ tha mạng cho ngươi, đổi

lại ngươi chỉ cần cho ta biết đâu là nơi cất giữ những tuyệt học ngươi đã luyện.
Dương Cần cũng cười cười:
- Đệ điềm chỉ thì được rồi, nhưng liệu Điền huynh có tin chăng? Đó là chưa kể liệu Điền huynh có đủ đởm lược để xuống tìm?
Điền Phương trợn mắt:
- Xuống tìm? Ngươi muốn ám chỉ đó là đáy vực, nơi ngươi từng cùng Viện Chủ Thiên La Viện, Trác cô cô của ta ngộ nạn?
Dương Cần vừa gật đầu, Điền Phương với tư thế ngồi xổm chợt chồm đến:
- Ngươi đừng mong che giấu ta. Đáy vực sâu như thế không một ai rơi xuống có thể toàn mạng, kể cả ngươi. Nói mau, ngươi đã phát hiện tuyệt học ở đâu?
Dương Cần đã kiệt lực thật. Vì Điền Phương chỉ cần bất ngờ xuất thủ là lúc này đã đặt một tay lên đỉnh đầu Dương Cần. Điền Phương nhờ đó thêm đắc ý và cười lạnh:
- Ngươi có tấm thân đao thương bất nhập nhưng ở Bách Hội huyệt của ngươi thì không thể. Hãy ngoan ngoãn đáp lời ta hơn là tự tìm chết.
Dương Cần nhắm mắt lại:
- Há đệ nói ra, Điền huynh vẫn tha như đã hứa sao? Đệ không tin. Thôi thì Điền huynh cứ xuống tay cho rồi.
Dù nhắm mắt nhưng Dương Cần cũng biết họ Điền đang sững sờ. Và quả thật, Điền Phương kêu:
- Ngươi cam tâm mất mạng thật sao?
Điền Phương lờ đờ hé mở mắt nhìn dò xét Điền Phương:
- Trừ phi Điền huynh thay đổi thái độ, đối xử với đệ đang bất lực một cách từ tốn và lễ độ. Có khi đệ nghĩ lại, dù biết chắc phải chết vẫn hoan hỉ giúp Điền huynh toại nguyện.
Điền Phương từ từ thu tay về và vẫn ngồi xổm bên trên đầu nằm của Dương Cần:
- Ngươi quả nhiên đã kiệt quệ, thật phí công ta đã dò xét ngươi một lúc khá lâu. Nhưng dù sao ta cũng yên tâm vì không lo ngại ngươi giở trò.
Nhưng đột ngột Dương Cần co hai chân, uốn ngược thật mạnh ra phía sau, nhắm ngay vào Điền Phương để đạp thật mạnh:
- Ta thì không phí công. Vì cuối cùng cũng dụ được ngươi tự đi đến gần ta. Chết này!
Bị đạp bất ngờ, Điền Phương tuy cố gượng nhưng vẫn lảo đảo, chỉ chực ngã vào miệng vực. Lúc sắp ngã, Điền Phương kể như gặp

may vì vẫn chụp kịp vào chân Dương Cần.
Vì thế, khi Điền Phương bị lôi xuống vực, Dương Cần cũng bị kéo theo.
“Soạt…”
Kinh hoảng, Dương Cần vì đang đà lộn ngược nên lúc này bị lôi xuống theo tư thế nằm xấp mặt, đành quơ loạn hai tay, cố tìm chỗ bấu víu để giữ thân hình lại, không cho lực kéo của Điền Phương lôi xuống nữa.
“Sột… soạt…”
Y phục của Dương Cần bị cày rách dưới nền đá, kẻ cả mười đầu ngón tay cũng bị sây xước rất nhiều, nhưng rốt cuộc cũng bị tụt dài xuống miệng vực.
Ở dưới chân thì Điền Phương vừa nằm vừa gào:
- Ngươi mau tìm chỗ giữ lại. Nếu không, cả hai ta ắt cùng chết.
Đang kinh hoảng, tiếng gào náo loạn của Điền Phương càng làm Dương Cần bàng hoàng hơn và đành bất lực nhìn mười đầu ngón tay dù đang bật máu vẫn không sao có đủ lực để bám vào bất cứ một mấu đá nào vừa chợt trôi qua.
Dương Cần trôi dài theo vách đá, ở phía dưới Điền Phương càng dãy dụa điên cuồng:
- Dương Cần, ta van ngươi, hãy tìm chỗ giữ thân ngươi lại. Ngươi đâu muốn chết, đúng không? Vậy hãy giữ mạng ngươi, nhân đó sinh mạng ta cũng được hưởng nhờ.
Dương Cần bắt đầu hoa mắt, vách đá cứ loang loáng chạy ngược lên khiến muốn chú mục vào một mấu đá nào nhất định cũng không thể.
Cuối cùng, lúc đã ngỡ tuyệt vọng, thân hình của Dương Cần chợt khựng lại, đồng thời từ phía dưới có tiếng Điền Phương mừng rỡ gào váng lên:
- Ta vừa tìm được một chỗ đặt chân. Ta đang giữ ngươi dừng lại đây. Ngươi đừng bỏ lỡ cơ hội, hãy mau tìm chỗ bấu chắc hai tay vào.
Dương Cần vội vàng tìm một vài chỗ như thế. Nhưng vừa bấu tay vào, Dương Cần vừa hổn hển vừa xuýt xoa, kêu:
- Tay ta bị dập nát, ngón nào cũng thế, có muốn bấu cũng không được.
Đáp lại, giọng của Điền Phương ở bên dưới vang lên thật khẩn trương:
- Không được cũng phải được, vì chỗ ta đang đặt chân, ối… chỉ một tảng đá nằm chông chênh. Nó đang lung lay, sắp rời vách đá đây

này. Hãy giữ lại mau, ngươi giữ ngươi lại, mau đi!
Tự hiểu, đây không phải là lúc Điền Phương giở trò, Dương Cần đành cắn răng, quắm cả mười đầu ngón tay đã bật máu bấu vào hai khe đá.
Vừa lúc đó sức nặng dưới chân Dương Cần liền tăng lên thập bội, đồng thời còn có tiếng kêu hú hồn của Điền Phương vang lên:
- Thiên địa ơi, may thật. Chỉ chậm một chút là ta về chầu tiên tổ còn gì.
Dương Cần đang đau buốt khắp mười đầu ngón tay, đến chỉ có thể nói:
- Ngươi nếu không mau tìm chỗ khác đặt chân, hoặc nếu không buông bớt một chân ta ra, ta nói thật, ta chi trì không nổi nữa đâu, ta thà buông tay để cả hai cùng chết thì hơn.
Ở bên dưới, Điền Phương đang dãy dụa:
- Ta đang tìm đây. Ngươi đừng vội buông tay. Ta biết ngươi đã kiệt lực, thế nào ta cũng tìm được chỗ đặt chân. Vì giữ sức cho ngươi cũng là giữ sinh mạng cho chính ta. Để ta tìm.
Chợt ở bên trên có thanh âm của Tống Thanh Đạt vọng xuống:
- Điền Phương?
Dương Cần giật mình suýt buông tay. Vừa may có tiếng Điền Phương gào nhóng lên:
- Sư phụ đừng vội hạ thủ Dương Cần. Trái lại hãy mau nghĩ cách giúp đồ nhi, kể cả y nữa cùng thoát.
Dương Cần gượng cười nhìn lên. Đầu của Tống Thanh Đạt khá nhỏ, có lẽ khoảng cách giữa chiều cao song phương phải là ngoài trăm trượng. Một khoảng cách mà kể cả lão Tống Thanh Đạt cũng phải lắc đầu:
- Muốn như thế, cả hai phải cố bấu giữ chờ đó hoặc leo lên thêm một quãng nữa. Ta sẽ đi tìm dây, thả xuống cho cả hai bám vào và kéo lên, gần hơn chút nữa ta sẽ mạo hiểm dùng khinh công lao xuống kéo lên giúp ngươi.
Dương Cần cười lạt:
- Ta sẽ không leo lên. Lão ngỡ không nhớ có lần lão đã phi thân lao xuống, lọt vào chỗ ta dã cùng Thanh tỷ tỷ ẩn thân ư? Ta leo lên gần hơn để một mặt lão cứu đệ tử của lão, mặt khác lão sẽ có cơ hội hất ta bay xuống vực sao? Ta sẽ chờ lão kiếm dây. Nhanh lên. Vì ta liệu khó thể chi trì lâu hơn nửa canh giờ.
Điền Phương gào thét, hối thúc sư phụ:
- Sư phụ tìm dây nhanh lên. Đệ tử thật chưa muốn chết.
Đầu lão Tống liền thụt vào mất biệt. Dương Cần gọi vọng xuống Điền

Phương:
- Sư phụ ngươi quyết không tha ta. Đó là sự thật và ngươi đừng bao giờ mong thuyết phục ta tin điều ngược lại.
Điền Phương hoảng sợ:
- Nhưng ta có cách thuyết phục, ngươi đừng vội bi quan và buông tay. Nhất là khi ta có cách nói cho sư phụ ta biết ngươi sẽ đánh đổi tất cả, miễn toàn mạng, cho dù phải thổ lộ cả nơi đang cất giữ tuyệt học của ngươi.
Dương Cần lắc đầu:
- Sư phụ ngươi rất tham, nhưng cũng thâm trầm hiểm độc không ai bằng. Dù ta có cho lão biết chỗ cất giấu tuyệt học lão vẫn giết ta. Ngươi đừng mê hoặc ta. Trừ phi…
Đã le lói xuất hiện tia hy vọng, Điền Phương nào bỏ lỡ:
- Ngươi có chủ ý thế nào? Nói đi!
Dương Cần thở dài:
- Vì tự biết thế nào cũng chết, ta sẵn sàng thành toàn cho ngươi, miễn ngươi cũng giúp ta thỏa mãn hai ước nguyện.
Điền Phương hoài nghi:
- Giúp ngươi? Là thế nào? Ngươi nói rõ ra xem.
Dương Cần cười:
- Ngươi nghĩ ta mong được sống? Lầm rồi. Vì ngươi dù ưng thuận thì sư phụ ngươi vị tất đáp ứng. Ấy chỉ là ta nghi vấn mà nếu biết minh bạch, ta dẫu chết cũng thỏa nguyện.
Điền Phương hiểu:
- Ngươi muốn biết ai đã khiến Tiểu Chân ngớ ngẩn? Và liệu kẻ đó có phải là Liễu Tuyết Thanh không?
Dương Cần thầm thở phào:
- Dĩ nhiên. Nhưng đó chỉ là một trong hai nghi vấn vì vốn dĩ tự chúng có liên quan nhau.
Điền Phương cay cú:
- Ta đã đoán đúng và đấy chính là hai điều ngươi muốn minh bạch. Nhưng chỉ do ta nhanh miệng quá, ngươi thấy ta lỡ nói ra, liền đắc ý, vội vàng gộp cả hai lại làm một. Vậy đâu là nghi vấn thứ hai của ngươi? Không có chứ gì? Hừ!
Dương Cần tủm tỉm cười, dĩ nhiên Điền Phương không thể nhìn thấy:
- Hãy đáp nghi vấn đó trước, chỉ khi nào thấy ngươi thành tâm, ta hài lòng, ắt sẽ hỏi thêm nghi vấn tiếp theo, trước khi cho ngươi biết nơi cất giấu tuyệt học ở đâu.
Điền Phương không thể không nhân nhượng:

- Về tổn hại của Tiểu Chân, thú thật, những gì lần trước ta đã nói với ngươi đều là sự thật. Ta không hề biết hoặc ai hoặc điều gì khiến Tiểu Chân bị như thế.
Dương Cần cố nén nỗi thất vọng:
- Vậy hãy nói về vai trò của Liễu Tuyết Thanh.
Điền Phương lại giở giọng điệu cũ:
- Như ta cũng đã từng nói…
Dương Cần nạt:
- Ngươi có muốn ta buông tay chăng?
Điền Phương kêu hoảng:
- Đừng, ta đâu đã nói xong? Đó là dù không biết Liễu Tuyết Thanh có hay không gây tổn hại cho Tiểu Chân, nhưng có một điều ta biết chắc.
Dương Cần hoài nghi:
- Nói tiếp đi.
Điền Phương hạ thấp giọng:
- Là thân phận của Liễu Tuyết Thanh lúc này đã khác lúc xưa.
Dương Cần động dung:
- Khác như thế nào?
Điền Phương thở dài:
- Ta chỉ biết khác vì thấy chính sư phụ ta cũng năm sáu phần kiêng dè. Còn khác như thế nào, có thân phận như thế nào thì kỳ thực đó cũng là điều ta đang cố tâm tìm hiểu.
Dương Cần nghi ngờ:
- Ngươi đừng giở trò với ta. Vì ta thì không biết riêng đối với ngươi, ta biết không có gì bí ẩn mà ngươi không biết. Nào, nói rõ thêm một ít nữa nào!
Điền Phương rất miễn cưỡng:
- Ngươi làm như ta là thần nhân không bằng. Mà cũng phải, vì gần đây ta cũng phát hiện thêm một điểm. Đó là ả đã thành thân. Với ai thì ta không rõ. Chỉ biết rằng có thể nhờ việc này thân phận ả chợt thay đổi.
Và Điền Phương vụt đổi giọng:
- Giờ đến lượt ngươi. Hãy chứng tỏ ngươi cũng thành tâm như ta.
Bánh ít đi bánh quy về, Dương Cần đành bịa một câu chuyện, mong sẽ đủ thỏa mãn lòng tham của Điền Phương:
- Nơi ta rơi xuống trước kia, ngươi còn nhớ?
- Nhớ. Thì sao?
Dương Cần cười thầm:
- Ở đâu đó lưng chừng giữa đáy và miệng vực có một huyệt khẩu.

- Đó là nơi cất giấu tuyệt học?
Dương Cần nhăn mặt:
- Ta đâu đã nói xong? Nghe đây! Lý ra ta không thể đang rơi đột nhiên chuyển ngang người và bay lọt vào huyệt khẩu. Mà kỳ thực có người đã giúp ta.
Điền Phương thông minh hơn Dương Cần nghĩ:
- Hiểu rồi. Trác cô cô vì xem ngươi là phu quân nên mụ thà hy sinh miễn sao ngươi được an toàn? Nghĩa là Trác cô cô thật sự đã vong mạng? Nhờ đó ngươi toàn mạng, để sau khi luyện thành tuyệt nghệ vội vàng lo chuyện báo thù cho người vừa là phu nhân vừa là mẫu thân ngươi?
Dương Cần dù hậm hực cũng phải thử dụ hắn:
- Nghe tiếp đây. Huyệt khẩu đó ăn thông qua một miệng vực khác. Ở đó…
Điền Phương nôn nóng:
- Nói tiếp đi. Đến miệng vực thứ hai đó thì sao?
Dương Cần phì cười:
- Thì đến lượt ngươi đáp cho ta nghi vấn thứ hai. Hãy nói xem nào, từ lâu ta có ý ngờ đứng phía sau liên minh tam viện còn có một nhân vật khác hậu thuẫn, ai?
Điền Phương giật mình, suýt buông tay khỏi chân Dương Cần:
- Sao ngươi biết?
Dương Cần gắt:
- Ngươi có biết ngươi vừa làm ta suýt rời tay chăng? Ta hỏi thì cứ đáp, cần gì hỏi ngược lại ta?
Tai của Điền Phương chợt điếc đặc:
- Ngươi vừa nói gì?
Dương Cần lập lại:
- Ta hỏi ngươi nhân vật đó là ai?
Điền Phương bị điếc tai đúng vào thời điểm này quả là kỳ lạ:
- Ta không nghe. Ngươi hãy hỏi lớn hơn.
Dương Cần cười lạt:
- Ta còn có một bản lãnh ắt hẳn ngươi chưa biết. Đó là bất luận ai dù bị điếc bẩm sinh ta cũng có cách chữa dứt. Ngươi có cần ta chữa cho ngươi chăng?
Điền Phương liền hết điếc:
- Đừng, đừng buông tay. Và cũng đừng bắt ta nói ra điều ta không thể nói.
Dương Cần thở ra nhè nhẹ:
- Ngươi cam chịu mất đi chỗ tuyệt học sắp vào tay?

Điền Phương chép miệng:
- Cũng đành chịu, biết làm sao hơn?
Dương Cần lấy làm lạ:
- Kể cả sinh mệnh của chính ngươi cũng cam chịu?
Điền Phương thật sự tiếc rẻ:
- Nói ra thì mất mạng, không nói ngươi cũng không tha, thôi thì đành liều một phen.
Dương Cần bật hỏi:
- Liều? Ý ngươi là…
Chân của Dương Cần bị giật mạnh, khiến mười đầu ngón tay đều tụt khỏi chỗ bấu. Khi đó Dương Cần mới nghe Điền Phương rít lên độc ác:
- Là như thế này đây, ta sẽ cố chi trì và sư phụ ta có lẽ cũng đã chuẩn bị xong. Phần ngươi thì ở dưới kia. Ha ha…
Dương Cần rơi xuống vì bị Điền Phương vừa giật mạnh vừa bất ngờ. Đã vậy, lúc rơi ngang chỗ Điền Phương đang cố bấu tay tỳ chân chịu đựng, chính Điền Phương vì có ác ý nên còn cố tình quật tả kình, xô Dương Cần văng khỏi vách đá.
“Bùng.”
Dương Cần dù bị chấn lực hất bật nhưng do phản ứng bản năng nên động nộ, dốc lực tàn, quật với vào Điền Phương một lúc những mười tám kích chưởng lực
“Bung bung bung…”
Dương Cần đã kiệt lực, lại còn chi trì một lúc quá lâu với một trọng lượng hai người gộp lại, nên chưởng lực dù có nhanh nhưng vẫn quá yếu. Tuy vậy, nếu chỉ có một vài kích thì không sao, có lẽ Điền Phương vẫn xem là gió thoảng mây bay. Đằng này lại là mười tám kích cùng một lúc, thậm chí liền kế nhau không có chỗ hở. Đấy là nguyên do duy nhất khiến Điền Phương vì giật mình thất kinh, cứ theo bản năng để tự buông tay toan phát chiêu đối phó. Điền Phương rơi xuống…
Dương Cần thì là là bay chếch ra mé ngoài.
Điền Phương quá sợ nên gào vang:
- A… a…
Dương Cần vì phát hiện chếch bên kia lại là một vách đá nên cũng quát thật to, cố uốn éo toàn thân, sao cho càng đến gần vách đá càng tốt:
- A! A!
Điền Phương chìm mất hút dưới đáy vực…
Dương Cần va khá mạnh vào vách đá nhưng cố chịu đựng để tiếp

tục chi trì toàn thân dù rơi vẫn cọ xát bất tận theo vách đá.
Nhờ đó, lúc đến một huyệt đạo khác trước đó đã phát hiện và may thay cũng nằm ở lưng chừng vách đá, Dương Cần với nỗ lực cuối cùng, lập tức lắc mạnh, quẳng toàn thân vào huyệt khẩu đen ngòm…

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 21
Nhìn tăng bào hồi tưởng cố nhân
Hội ngộ thất phái gây kinh hoàng

Dương Cần chợt choáng ngợp khi bất ngờ đối diện với cả một núi châu ngọc.
Sau khi tự trấn tĩnh, Dương Cần lách người qua một khe hở, rùng mình nhìn hàng hàng đống đống giáp y với mỗi một bộ giáp y là một nhùm cốt khô vỡ vụn ở bên trong.
Kho tàng để khởi nghĩa của Tề Thạch công nếu không nhờ biết bao sinh mạng bỏ ra và bảo vệ ắt hẳn không thể nào tồn tại đến tận bây giờ.
“Nhất tướng công thành vạn cốt khô,” câu này chợt nảy đến làm cho Dương Cần một lần nữa rùng mình choáng ngợp, đến phải vội bỏ đi với một tâm trạng nguội lạnh, không còn thiết gì nữa đối với châu ngọc dù chỉ là một hạt.
Sau nhiều lần len lách qua nhiều khe đá, bất chợt Dương Cần phát hiện đã bước nhầm đến tuyệt lộ. Trước mắt Dương Cần là loạn thạch ngổn ngang, dù muốn tìm một khe nhỏ để lách qua cũng không thấy.
Toan lùi về, Dương Cần chợt va vào đâu đó làm cho một vật rơi xuống.
“Cạch.”
Giương mắt nhìn xuyên bóng tối, Dương Cần giật mình và vội khom người nhặt vật đó lên:
- Là chuỗi hạt chỉ những đệ tử phật môn mới sử dụng?
Khẽ kêu xong, Dương Cần vừa ngồi vừa nhìn quanh quất, sau cùng vẫn thấy điều cần tìm.
Dương Cần rùng mình:
- Ta đã đoán không sai. Lúc nghe nhân vật từng vặn sái hai khớp vai của ta bảo Tuệ Quang đã phá hủy lối dẫn vào kho tàng, ta đoán

được ngay thần tăng chỉ có thể hy sinh chính tính mạng bản thân mới đủ năng lực thực hiện việc phá hủy, hầu ngăn cản, không cho kho tàng lọt vào tay ác nhân. Ôi..., thần tăng? Vãn bối dù tình cờ vẫn y ước quay lại tìm thăm, không ngờ chỉ gặp lại một thảm cảnh như thế này!
Vừa kêu, Dương Cần vừa tiến lại gần và phục lạy đủ chín lễ trước một di thể dù đã khô quắt như vẫn giúp Dương Cần nhận ra đó chính là Bất Tri Nhân Tuệ Quang thần tăng.
Lễ xong, nhờ quỳ nên Dương Cần tình cờ phát hiện ngay trên nền đá có chữ.
Dương cần xoay lại, ngồi cùng hướng với di thể mới đọc được hàng di tự đó: “Thiếu Lâm nội phản, Côn Luân câu kết, huynh đệ dã tâm, mưu phục kim khôi.” Dương Cần bàng hoàng, dù không hiểu được mấy vẫn cứ bàng hoàng.
Vì như Quỷ Diêm La từng thổ lộ, nhân vật hậu thuẫn cho liên minh tam viện sao có giọng như chưởng môn Côn Luân phái, nhưng lại có dáng dấp tựa Bách Trượng phái Thiếu Lâm. Vẫn theo di tự của thần tăng Tuệ Quang, ngẫu nhiên sao lại đề cập đến hai phái này. Nhưng thế nào là câu kết, thế nào là “huynh đệ dã tâm, mưu phục kim khôi” thì Dương Cần không sao hiểu.
- Mưu phục kim khôi, phải chăng ám chỉ kẻ mưu hại thần tăng một lần bất thành chính là nhân vật thuộc một trong nhị phái Côn Luân, Thiếu Lâm? Và kẻ đó chính vì mưu đồ vương đế phản triều, nên tìm đủ cách chiếm hữu kho tàng Tề Thạch công? Do phát hiện nên Tuệ Quang thần tăng liều chết để ngăn chặn?
Dương Cần đứng lên, hành lễ một lần nữa, sau đó thu nhặt toàn bộ di cốt của Tuệ Quang thần tăng xếp gọn vào một hốc đá thay cho mộ huyệt.
Bất chợt có một cuộn vải từ hố đá lăn ra.
Nhận biết đó là tăng bào có lẽ đã được thần tăng xếp cuộn cất từ lâu, do bảo có ý buồn phái Thiếu Lâm nên tự lánh xa và tự xưng là Bất Tri Nhân. Dương Cần mở ra, trải rộng xuống, ý toan xếp toàn bộ di cốt thần tăng vào đó. Nào ngờ lại phát hiện có di tự:
“Lão nạp vì hổ thẹn, không muốn khoác thêm nữa tăng bào này. Mai hậu, nếu có người phát hiện, xin giúp lão nạp hoàn trả tăng bào về Thiếu Lâm. Cũng giao hoàn luôn phần kinh gọi là Kim Cang La Hán Phục Ma kinh, gồm hai đoạn. Một đã được lão nạp phát hiện tại Tàng Kinh Các, một còn lại được lão nạp tự chiêm niệm và chú thêm cho đủ nghĩa từ.
Để thâm tạ, lão nạp xin trao tặng một chiêu tuyệt học tự thấu triệt từ

lần cùng đại cao thủ Dương Thế Tôn công bằng huyết đấu trọn ba ngày ba đêm.
Tuệ Quang cẩn tự.”
Dương Cần xem lướt qua chiêu tuyệt học đó và bàng hoàng sửng sốt:
- Nhu Phong Thập Bát Lộ dù nhanh vẫn có sơ hở để thần tăng nghĩ đến chiêu này khắc chế? Ôi, tuệ chất của thần tăng phải đáng gọi là thánh tăng mới đúng.
Cùng vì hiếu kỳ, Dương Cần xem luôn những dòng kinh văn gọi là kinh Kim Cang La Hán Phục Ma. Và càng đọc Dương Cần càng mỉm cười.
Sau cùng, khi đà tự ngẫm nghĩ một lúc lâu. Dương Cần vẫn dùng tăng bào để di tảng toàn bộ di cốt của thần tăng:
- Giao trả tăng bào lúc này có khác nào ta tự giúp Bách Trượng đối đầu ta.
Dương Cần đặt tất cả vào hốc đá và phong bế cho đến khi sẽ không một ai ngoài Dương Cần có thể nhận biết ở đây vốn từng có một hốc đá ẩn tàng hai pho võ học tuyệt thế.
Vì bị loạn thạch cản lối, Dương Cần quay lại cho đến khi nhìn thấy dáy vực từng vùi lấp thi thể Trác Bách Hoa.
Không kềm được xúc cảm, Dương Cần hướng mặt xuống đáy vực gọi to:
- Phu Nhân! Dương Cần ta hẹn sẽ có một ngày quay lại vĩnh viễn lưu ngụ cạnh phu nhân. Nếu linh hiển xin phu nhân mau giúp ta sớm khôi phục Tiểu Chân muội. Nàng là hảo muội muội đáng thương nhất của Dương Cần ta. Hãy giúp ta, phu nhân!
Thanh âm vang không xa, vì Dương Cần không vận lực nhiều. Tuy vậy do đáy vực kín như bưng nên tạo thành nhiều đợt hồi âm vang vang dội dội, như thể đó là tiếng Trác Bách Hoa đáp ứng:
“Phu nhân... phu nhân... phu nhân...”
Mãn nguyện, Dương Cần hướng mặt lên cao, hú một hơi dài và vừa thi triển khinh công vừa bám tay chân vào vách đá leo thoát khỏi vực.
* * *
Dương Cần đang đi đến Cổ Linh bảo. Chợt từ phía sao có tiếng gọi khẽ:
- Tiền bối!
Dương Cần quay lại, chưa kịp ứng tiếng thì thấy một nữ lang chạy trờ đến chợt dừng lại và đỏ mặt:
- Xin lượng thứ vì Tôn Nhân Phụng nhìn lầm, ngỡ là vị tiền bối đang cần gặp.

Dương Cần nhẹ cúi đầu thủ lễ:
- Có phải Tôn bảo chủ Vạn Thạch bảo? Tại hạ Dương Cần quả may mắn mới có cơ hội diện kiến Tôn bảo chủ.
Tôn Nhân Phụng sừng sờ:
- Các hạ đích thị là Dương Cần?
Dương Cần mỉm cười:
- Ắt Tôn bảo chủ nghe biết vì gần đây đang xôn xao chuyện tại hạ chiếm đoạt điền sản Kim gia?
Tôn Nhân Phụng ngơ ngác:
- Có xôn xao chuyện đó ư? Nếu vậy thật thất lễ, Tôn Nhân Phụng này kỳ thực không được nghe.
Dương Cần nhíu mày:
- Không nghe? Vậy thì lạ thật.
Tôn Nhân Phụng vội gật đầu:
- Lạ ở chỗ là chẳng ai nghe, trong khi đó các hạ lại đề quyết đây là chuyện đang gây xôn xao khắp giang hồ. Dám hỏi, vì sao các hạ nói như thế?
Dương Cần thoáng bối rối:
- Xin được hỏi ngược lại, độ thời gian gần đây Tôn bảo chủ có vì tại bế quan hay bận chuyện gì đó khiến ít bôn tẩu hoặc chẳng mấy khi xuất đầu lộ diện chăng?
Tôn Nhân Phụng bỗng thở ra nhè nhẹ:
- Vậy thì phải nói ngược lại, chính các hạ vì ít bôn tẩu nên không hề biết chẳng riêng gì từng người ở tệ bảo mà kể cả toàn bộ bang đồ Cái bang vẫn ngày ngày bôn tẩu giang hồ để cùng nhau truy tìm tông tích một bậc tiền bối võ công cái thế của Cái bang. Và có thể đoán chắc, với nhân số cả ngàn như thế, nếu thật sự có chuyện xôn xao tương tự, nhất thiết Tôn Nhân Phụng này phải là người được nghe bẩm báo đầu tiên. Nhưng vì không hề nghe nên điều các hạ vừa nói có thể là chưa xảy ra. Cáo biệt.
Dương Cần vội gọi lại:
- Chờ đã. Tại hạ vì lỡ lời thất ngôn khiến bảo chủ phật ý, xin được tạ lỗi. Vì quả thật tại hạ không có ý nghi ngờ bảo chủ, chỉ là gần đây tự tai tại hạ đã nghe Bách Trượng đại sư nói như thế.
Tôn Nhân Phụng đang quay lại:
- Các hạ có gặp đại sư Bách Trượng? Ở đâu?
Dương Cần động tâm:
- Sao bảo chủ hỏi như thế? Trừ phi đã có chuyện bất ổn xảy ra cho đại sư Bách Trượng, đúng không?
Tôn Nhân Phụng tỏ ra nhẫn nại.

- Các hạ sao vậy? Chuyện không hề có, các hạ bảo là đang gây xôn xao, ngược lại một chuyện thật sự đang gây xôn xao thì các hạ cứ ngơ ngẩn như chưa hề nghe bao giờ?
Dương Cần tự chấn động:
- Tại hạ hiểu rồi. Có phải Bách Trượng chợt biệt tích?
Tôn Nhân Phụng nhìn dò xét:
- Các hạ tuy đoán đúng nhưng cách đoán thật đáng ngờ. Xin hỏi, vì sao các hạ có thể đoán một cách chính xác và nhanh như thế? Không hề giống lúc các hạ hỏi đã xảy ra chuyện gì?
Dương Cần chợt nôn nao lạ:
- Thế còn ai cùng biệt tích nừa không? Tống Thanh Đạt, Nam Cung Hoàng, nhất ma, thậm chí cả Điền Phương nguyên là đệ tử Tống Thanh Đạt?
Tôn Nhân Phụng sững sờ:
- Những nhân vật các hạ vừa nêu, ngoại trừ Tống Thanh Đạt, kỳ dư đều biệt tích, chẳng ai hay biết vì sao. Này, dường như các hạ biết một điều gì đó chẳng ai biết? Chuyện gì?
Dương Cần vội cáo từ:
- Tại hạ xin thất lễ, vì...
Tôn Nhân Phụng vội ngăn lại, cho dù Dương Cần đã xoay người:
- Chờ đã...
Dương Cần bị chặn lối nhưng không nửa lời phàn nàn:
- Thật đắc tội, vì chính tại hạ đã gọi bảo chủ lại nhưng do có tình huống kỳ quái này, tại hạ không thể không đường đột bỏ đi. Xin hẹn bảo chủ một dịp sau sẽ có lời giao phó minh bạch.
Tôn Nhân Phụng đành dịch ngang ngăn lối:
- Thế không phải các hạ đang thuận đường như muốn đến Cổ Linh bảo sao?
Dương Cần dừng lại:
- Quả thật tại hạ từng có ý ấy. Nhưng...
Tôn Nhân Phụng khẽ thở dài:
- Các hạ không đến Cổ Linh bảo nữa có phải vì ngại chung đường và ắt bị Tôn Nhân Phụng dò hỏi về mọi lời lẽ thái độ kỳ lạ nãy giờ của các hạ?
Dương Cần động tâm:
- Tôn bảo chủ cũng muốn đến Cổ Linh bảo sao? Chỉ đơn thân độc lực thế này thôi sao?
Tôn Nhân Phụng cười buồn:
- Vạn Thạch bảo đã mấy phen suýt bị Cổ Linh bảo hủy diệt, điều này vì ai cũng biết nên không thể trách các hạ vẫn biết. Thù gia hận môn

không thể không báo, chỉ tiếc rằng gần đây vì giao tình với Cái bang nên lực lượng tệ bảo đành phải cùng Cái bang truy tìm tung tích một nhân vật tiền bối, khiến bao lần toan báo thù đều lần lượt đình hoãn. Lần này chỉ là tình cờ, vì thấy Cổ Linh bảo ngay trước mắt, nhân lúc bốc đồng, tiểu nữ cũng toan gây hấn một phen dù biết rằng thực hiện điều đó chỉ đơn thân độc lực. Mạo hiểm nhiều và nguy cơ cũng nhiều.
Dương Cần chợt mỉm cười trấn an:
- Tại hạ cũng có ít ân oán với Cổ Linh bảo. Hay là chỉ có hai chúng ta thử gây náo loạn một phen?
Tôn Nhân Phụng vừa nhìn lại Dương Cần vừa lắc đầu:
- Rất mạo hiểm và có thể gây nguy hiểm đến sinh mạng các hạ. Thôi thì...
Dương Cần xua tay:
- Tôn Bảo chủ nếu ngại cho tại hạ thì xin yên tâm. Huống hồ bản lãnh của tại hạ...
Đang nói Dương Cần chợt ngớ người, khiến Tôn Nhân Phụng đâm lo:
- Sao thế? Sao các hạ không nói tiếp? Hoặc giả là do bản lảnh của các hạ chỉ sợ...
Dương Cần vụt cười xòa:
- Bản lãnh tại hạ không hề kém nếu đó là điều Tôn Bảo chủ nghĩ và kỳ thực tại hạ dừng lời vì chợt nhớ ra hóa ra Tôn bảo chủ dù chưa nghe nói đến tại hạ bao giờ nhưng khi nghe xưng danh, ở Tôn Bảo liền xuất hiện vẻ mặt như từng biết đến tại hạ. Vì sao?
Tôn Nhân Phụng thoáng bối rối:
- Ý các hạ muốn ám chỉ điều gì khi bảo lẽ ra tiểu nử phải nghe mọi người nói về các hạ?
Dương Cần cười nhẹ:
- Vì tại hạ từng là phu quân của Trác viện chủ Thiên La viện. Gần đây đã một mình đối đầu Cửu U, Địa Tuyệt, gây thảm tử cho Nam Cung Hoàng, đẩy Điền Phương chết thảm dưới một đáy vực và không chừng còn là nguyên do khiến Bách Trượng cùng nhất ma đều thất tung. Đó là chưa kể tại hạ giao đấu ngang tay với Bách Trượng một cao thủ vào hàng đệ nhất của phái Thiếu Lâm hiện nay. Một kích giết chết nhị ác và làm cho nhị yêu kinh tâm vỡ mật chỉ lo tháo chạy.
Tôn Nhân Phụng không nhịn được cười:
- Bản lãnh của các hạ nghe thật kinh nhân. Nếu vậy cần gì chiếm đoạt điền sản của Kim gia như các hạ thoạt đầu có nói?

Dương Cần cười theo:
- Có thể khiến bảo chủ đang lo lại cười, tại hạ dù phải khoác lác hơn nữa cùng không ái ngại. Riêng về chuyện Kim gia ư? Gia phụ từng là đạo tặc, vì mải mê tích góp ngân lượng gửi về nên đã lâu chưa một lần hồi gia thăm lại thê nhi. Gia phụ họ Dương tên Bân. Hy vọng Tôn bảo chủ nếu tình cờ nghe biết xin điềm chỉ tại hạ cách truy tìm.
Tôn Nhân Phụng ớ người:
- Dương Bân? Đó là tính danh của lệnh tôn thật sao? Nếu vậy... nếu vậy...
Dương Cần chỉ dám cười thầm:
- Nếu vậy thì sao, Tôn bảo chủ?
Tôn Nhân Phụng cúi đầu đáp, không dám nhìn Dương Cần:
- Không có gì. Bất quá tiểu nữ chỉ xin hứa, bất cứ lúc nào nếu phát hiện ra tung tích lệnh tôn, tiểu nữ lập tức báo tin đến các hạ ngay. Nhưng như các hạ vừa bảo, các hạ không còn ở Kim gia nữa, đúng không?
Dương Cần ầm ừ giải thích:
- Trang chủ Kim gia là di phu. Vậy mà từ khi tại hạ còn nhỏ, di phu đã đồng mưu cùng a di toan sát hại để dễ bề chiếm đoạt điền sản được gia phụ tùy thời lúc gửi về cho thê tử. Chỉ là nhờ hoàng thiên thương tưởng nên tại hạ may toàn mạng. Gần đây chỉ vì chuyện tại hạ thu hồi điền sản, Bách Trượng có tìm đến và bảo do Kim gia cáo giác nên đại sư tuân lệnh Thiếu Lâm, đòi hỏi tại hạ phải có một giao phó công bằng.
Tôn Nhân Phụng cau mặt:
- Mọi chuyện đều thật ư? Vậy còn lệnh đường thì như thế nào?
Dương Cần nhún vai:
- Tiên mẫu đã mất ngay sau khi tại hạ chào đời. Có lẻ vì thế nên di phu ngỡ là dễ chiếm đoạt điền sản. Tại hạ quyết không nói dối nữa lời, tin hay không tùy bảo chủ.
Tôn Nhân Phụng vội xua tay:
- Tiểu nử nào dám không tin. Chỉ vì không thể ngờ các hạ có cảnh ngộ bi đát như thế, và càng không ngờ có một người như Kim gia trên đời này.
Chợt có tiếng nói từ xa vang đến:
- Tôn bảo chủ xin chớ cả tin. Vì trái ngược, hoàn toàn, Lạc mỗ hễ càng lẻn nghe thì càng không tin dù chỉ là nửa lời của y.
Tôn Nhân Phụng vội gọi:
- Lạc bang chủ? Sao bang chủ biết Tôn Nhân Phụng ở đây để kịp đến tìm?

“Vút.”
Lạc Quyến Đề xuất hiện.
Dương Cần ỡm ờ hỏi:
- Thập Thủ Nhất công Lạc Quyến Đề? Cửu ngưỡng.
Lạc Quyến Đề lạnh mặt.
- Ngươi biết bổn bang chủ? Khá đấy. Còn ngươi Dương Cần, từng một thời mang danh Tiểu Quặt? Đã nhờ Kim trang chủ cưu mang nuôi dưỡng nên mới có ngày nay, sao ngươi độc mồm độc tâm, trước thì chiếm đoạt điền sản Kim gia, sau còn điếm nhục, xem Kim gia như kẻ thù? Thật là hành vi của kẻ vong ân bội nghĩa. Hừ!
Tôn Nhân Phụng ngơ ngác:
- Ơ hay, nếu mỗi người nói mỗi phách như thế này, tiểu nữ thật chẳng biết tin ai.
Lạc Quyến Đề rất giận:
- Lời của Lạc mỗ, thiển nghĩ Tôn bảo chủ nên tin mới phải.
Dương Cẩn điềm nhiên nhìn họ Lạc:
- Xem ra Lạc bang chủ đang muốn vì Kim gia đòi ở tại hạ một giao phó công bằng?
Lạc Quyến Đề hừ lạnh:
- Nào chỉ riêng ta, thất đại phái chính vì chuyện này nên hiện có mặt ở đây. Chư vị xin hiện thân cho.
Lời của Lạc Quyến Đề vừa dứt lập tức có sáu bóng người thần tốc xuất hiện, có đủ cả tăng, ni, đạo, tục.
Tôn Nhân Phụng thất thần nhìn họ:
- Chỉ thiếu mỗi một chưởng môn nhân Côn Luân phái là đủ cả thất vị nhất môn chi chủ? Sao lại thế này?
Dương Cần vẫn bình thản:
- Muốn tại hạ có một lời phó giao, thật tiếc, sao chư vị không đưa cả Kim trang chủ cùng đến đây?
Một tăng nhân lên tiếng:
- A di đà phật. Bần tăng dù hay biết muộn nhưng trộm nghe tệ sư Bách Trượng chỉ vì muốn thay Kim gia đòi lại công bằng nên có một mình gặp tiểu thí chủ. Nay cho hỏi hai việc. Thứ nhất, tiểu thí chủ có thể tạm khuất tất, cùng bần tăng quay về tệ phái Thiếu Lâm để cùng Kim trang chủ minh bạch một lời? Thứ hai là sự thất tung của tệ sư huynh Bách Trượng, dám hỏi...
Dương Cần ngạo nghễ xua tay:
- Xin chớ quá vội. Hãy để tại hạ có từng lời giao phó một. Về chuyện Kim gia, hừ, di phu hiện đang có mặt ở đây, sao đại sư ngoa ngôn xảo ngữ, bảo cần phải đến Thiếu Lâm mới gặp?

Tăng nhân nọ ngơ ngẩn, nhìn mọi người:
- A di đà phật! Bần tăng...
Lạc Quyến Đề vụt hắng giọng:
- Ngươi đừng mong giở trò. Kim trang chủ quyết không có ở đây. Bổn bang chủ dám lấy sinh mạng bảo chứng thay lời quả quyết.
Dương Cần cười phá lên:
- Thật ư? Lạc Bang Chủ đã nói xin chớ quên lời. Di phu đâu? Chờ gì chưa xuất đầu lộ diện? Hiện đã có thất đại phái hậu thuẫn, di phu đừng vì sợ tiểu điệt mà ẩn nấp mãi như thế. Hãy ra đây nào. Ha ha...
Ai ai cũng ngơ ngác nhìn nhau và nhìn quanh. Bất chợt Dương Cần vừa lao đi vừa quát:
- Di phu nếu bỏ chạy có khác nào khiến tiểu điệt bị hàm oan khó bề gột rửa. Đừng chạy nữa.
"Vút."
Ai ai cũng đứng yên nhìn theo, hi vọng sẽ được thấy Dương Cần đưa Kim trang chủ cùng quay lại.
Chỉ có một mình Lạc Quyến Đề sau một thoáng ngẫm nghĩ chợt lao đuổi theo:
- Ngươi tìm cách đào tẩu ư? Không dễ thế đâu, mau đứng lại.
Mọi người vì thế càng thêm hoang mang, cứ nhấp nha nhấp nhổm chỉ muốn chạy đuổi theo.
Nhưng đã thấy Lạc Quyến Đề hậm hực quay lại một mình:
- Tiểu tử thật lắm thủ đoạn. Hừ!
Tôn Nhân Phụng ngỡ ngàng:
- Y đào tẩu thật sao?
Và chợt giận hầm hầm, Tôn Nhân Phụng chẳng nói lời nào, cứ thi triển khinh thân pháp lao đi thật thần tốc.
Nhìn theo nàng, có nhiều người xuýt xoa:
- Hảo thân pháp. Thật không uổng công Tôn Phong Kiệt chút nào.
Bỗng có tiếng người hắng giọng sau lưng họ:
- Vạn Thạch Phi Bộ đúng là danh bất hư truyền.
Mọi người giật mình quay phắt lại.
Lạc Quyến Đề chợt tái mặt, hỏi như quát một nhân vật che kín diện mạo đã điềm nhiên đứng sẵn đó:
- Đến chẳng ai hay. Tôn giá đã có bản lãnh như thế sao không xưng danh, đồng thời cũng nói rõ dụng ý với lề lối thần bí xuất hiện thế này?
Nhân vật che kín mặt vụt xạ mắt nhìn thẳng vào Lạc Quyến Đề:
- Ở Cái bang, ngươi hay Bệnh Cái là cao thủ đệ nhất lưu? À mà không, ngươi hiện là bang chủ, dĩ nhiên công phu cũng thuộc hàng

đệ nhất?
Lạc Quyến Đề rúng động lùi lại.
Vừa lúc đó, một trong sáu nhân vật còn lại chợt khe khẽ kêu:
- Dương Thế Tôn!
Nhân vật che kín mặt lừng lững tiến về phía Lạc Quyến Đề:
- Ngươi đã nuốt mất lưỡi? Nhất bang chi chủ gì vô loại như ngươi, Hử!
Lạc Quyến Đề đỏ khắp mặt, cố lấy lại vẻ oai phong:
- Tôn giá không được hồ đồ nhục mạ. Bổn bang chủ dù gì cũng không phải hạng vô dụng.
Nhân vật che mặt chợt gật đầu:
- Thế mới phải chứ. Vậy hẳn ngươi cũng đủ bản lãnh cùng đởm lược chỉ giáo cho Dương Thế Tôn ta một vài cao chiêu?
Lạc Quyến Đề lại tái mặt:
- Ta... ta..., bổn bang chủ...
Dương Thế Tôn vụt hừ lạt một tiếng:
- Hảo. Vậy hãy tiếp chiêu!
Như cơn lốc cuộn xoáy Dương Thế Tôn bật lao ào vào Lạc Quyến Đề, khí thế thật khiếp hãi.
Lạc Quyến Đề cả kinh, xua tay loạn:
- Ta không... ta không...
Nhưng Dương Thế Tôn đã đến quá gần:
- Đỡ!
“Bung bung bung bung...”
Tám kích một chỗ khiến Lạc Quyến Đề hoàn toàn đại bại vừa lùi vừa thổ huyết lai láng.
Sáu nhân vật nọ thoạt thấy cũng bủn rủn cả người:
- Nhu Phong Thập Bát Lộ?
Chợt có người trong họ phẫn nộ quát vang:
- Dương Thế Tôn ngươi thật vô sỉ. Bổn chưởng môn dù bất lực, quyết không phục cung cách hành sự của họ Dương ngươi.
Dương Thế Tôn bình thản đưa mắt kiếm tìm nhân vật vừa phản ứng:
- Ngươi bất phục? Tốt! Cứ xưng danh, sau đó nếu tiếp được ta một chưởng mà vẫn vô sự, sinh mạng này nguyện giao cho ngươi định đoạt. Thế nào?
Nói xong, Dương Thế Tôn không cần chờ ai lên tiếng, cứ thế nhìn quanh và lập lại:
- Nhất bang, nhị bảo, tam viện, thất đại phái, ta biết mười hai năm trước không phải tất cả đã về hùa nhau, hợp lực, quyết tiêu diệt ta. Nhưng tiếc thay, ta lại không nhớ rõ ai, rõ mặt hoặc phái nào không.

Vì thế bọn ngươi đây, sáu người, thật vừa khéo đều đủ mỗi một phái, ai tự phụ là đệ nhất cao thủ của từng phái, đồng thời có một ý nguyện đoạt mạng Dương Thế Tôn ta. Hãy nghe cho kỹ đây, một đối một, bất luận ai trong bọn ngươi vị tất đủ tư cách là đối thủ của ta. Cứ tùy tiện liên tay liên thủ. Hai hoặc ba cũng được, thậm chí bốn, năm, sáu vẫn tốt. Và nhớ, chỉ một kích đầy đủ Nhu Phong Thập Bát Lộ, nghĩa là không sót như lúc nãy ta đã cố ý tha cho thứ vô dụng kia. Chọn đi. Và nếu đại bại đừng xuẩn động mở miệng là bất phục như kẻ nào vừa rồi tuy dám nói nhưng không dám nhận.
Tôn Nhân Phụng bỗng từ xa chạy đến:
- Đã xảy ra chuyện gì?
Lạc Quyến Đề do đã đứng lùi một quãng xa, dù đang tự vận công để bình ổn chân nguyên vẫn hối hả cảnh báo Tôn Nhân Phụng:
- Đấy là Dương Thế Tôn. Tôn Bảo chủ phải hết sức cẩn trọng.
Dương Thế Tôn vụt cười sang sảng.
- Tiểu liễu đầu đó thân thủ kể cũng khá, nhưng tốt hơn ngươi nên gọi phụ thân ngươi sau này đến tìm ta. Phần ngươi, nữ lưu phỏng có bao nhiêu bản lãnh? Huống hồ niên kỷ hãy còn đang xuân, đừng tự chuốc họa vào thân, ha ha...
Trong sáu nhân vật nhất môn chi chủ các phái chợt có một nhân vật tiến ra hô hào:
- Dương Thế Tôn ngày càng ngạo thị, so với mười hai năm trước hơn những thập phần. Bổn chưởng môn vì lần đó chưa đảm nhận ngôi cao, dĩ nhiên chưa có cơ hội cùng họ Dương phân tài cao hạ. Nhưng lúc này, y đã nói như thế, xem ra chúng ta chỉ có cách lập lại diễn biến mười hai năm trước, khó thể chấp nhận thái độ mục hạ vô nhân của y. Nếu chư vị còn chần chừ, Thạch Thiết này dù gì đi nữa vẫn quyết liều mạng, bảo toàn uy danh tệ phái Hoa Sơn.
Tôn Nhân Phụng cũng đã chạy đến. Nàng kinh hoàng nhìn quanh khắp lượt:
- Chư vị chưởng môn định tái diễn chuyện năm xưa, cùng nhau hợp lực chỉ đối phó với một người?
Đạo nhân duy nhất trong nhóm sáu người chợt buông ra câu niệm phật.
- Ỷ chúng hiếp cô, dĩ nhiên không ai trong chúng ta không biết đó là bất đạo lý nhưng vẫn nhắm mắt làm càn. Tuy nhiên, vô lượng thọ đạo phật, Dương Thế Tôn đã có lời cao ngạo quá đáng, tự thị đủ bản lãnh đả bại cùng một lúc bao nhiêu người đây hợp lực, bần đạo cảm thấy không thể không cho đối phương một bài học.
Lạc Quyến Đề đứng từ xa vẫn cố lên tiếng xen vào:

- Tôn bảo chủ nếu quay lại sớm hơn ắt sẽ hiểu Vị Thanh đạo trưởng quả thật có lý do để nói như thế. Và khi đó, không biết chừng chính Tôn bảo chủ cũng không chịu nổi thái độ ngạo thị của y.
Tôn Nhân Phụng hoài nghi, hỏi ngược lại:
- Lạc bang chủ ra thế này ắt là do vừa cùng Dương tiền bối giao thủ? Sao Lạc bang chủ không lượng sức? Há đã quên chính Bệnh Cái lão nhân gia vẫn đại bại gần đây cũng chỉ sau một kích Nhu Phong Thập Bát Lộ? Và vì thảm bại nên lúc này Lạc bang chủ đang rất muốn những vị chưởng môn cùng hợp lực đối phó lại nhân vật vừa khiến Lạc bang chủ bẽ mặt?
Lạc Quyến Đề cười lạt:
- Dù có là chủ ý của Lạc mỗ thì đã sao? Huống hồ điều đó là do họ Dương kia tự đề xuất trước. Và Lạc mỗ bất quá cũng là tán thành lời nói của Bị Thanh đạo trưởng, không thể không cho kẻ ngạo thị kia một bài học.
Dương Thế Tôn vụt ngắt ngang:
- Bọn ngươi đã có quyết định chưa? Ta lập lại, gieo nhân thì gặt quả, mười hai năm trước nếu không phải là ta bị chưởng thương vì đã cùng Tuệ Quang trọn ba ngày ba đêm giao phong, bọn ngươi lần đó dù có hợp lực vị tất đủ bản lảnh gây phương hại đến ta. Và lần này ta chỉ đòi lại công bằng, nếu ta bại, Dương Thế Tôn này thề sẽ không bao giờ xuất hiện trên giang hồ, thế nào?
Trong những nhân vật nhất môn chi chủ có một lão sư thái. Và lúc này lão sư thái chợt lên tiếng bất phục:
- Nam mô a di đà phật. Nhờ nghe qua khẩu khí này của Dương thí chủ, lão ni đây mới biết vì sao mười hai năm trước hầu hết các cao thủ khắp võ lâm điều nghiễm nhiên xem thí chủ như là đại công địch võ lâm. Bởi vì thí chủ quá ngạo mạn. Thế thì, nam mô a di đà phật, nếu lần trước lão ni không tán thành chuyện hợp lực vây công thì riêng lần này chuyện đó không còn khiến lão ni đây áy náy nữa. Chư vị chưởng môn, chúng ta đành toại nguyện Dương thí chủ một lần cho xong.
Tôn Nhân Phụng hoảng hốt:
- Chư vị đều là người đứng đầu các phái, xin cân nhắc trước khi dùng thủ đoạn khó thể bảo là quang minh này.
Chợt một tiếng hắng giọng vang ra từ nhóm sáu nhân vật:
- Tình huống đã là bất khả kháng. Nếu Tôn bảo chủ muốn tránh chuyện đêm dài lắm mộng, vì lần hợp lực mười hai năm trước cũng có lệnh tôn dự phần, thì đừng bỏ lỡ cơ hội này, trái lại hãy cùng nhau liên tay, loại bỏ đại họa cho võ lâm càng sớm càng tốt.

Tôn Nhân Phụng giật mình:
- Đào Cẩm Sơn tiền bối bảo sao? Có chuyện như thế thật ư?
Dương Thế Tôn hắng giọng nôn nóng:
- Oan có đầu, nợ có chủ. Nếu chư vị chậm ra tay, cố tình làm phí thời gian, Dương Thế Tôn ta ắt đành tiên hạ thủ vi cường.
Đào Cẩm Sơn lập tức buông chuỗi cười dài:
- Ngươi đã thoát chết một lần, nay lại nôn nóng chỉ vì lần đó chưa toại ý sao? Chúng ta mau tiến lên cho xong, trừ những ai nhát đảm, thì thôi, chúng ta cũng chẳng nên miễn cưỡng. Tiến lên nào. Ha... ha...
Đào Cẩm Sơn dứt lời thì lão ni tiến lên theo. Tuy chậm một chút nhưng Thạch Thiết, Hoa Sơn phái vẫn tiến lên. Nhìn qua nhìn lại, Vị Thanh đạo trưởng và tăng nhân Thiếu Lâm phái sau đó cũng tiến lên.
Tôn Nhân Phụng lùi về:
- Tiểu nữ thân phận tiểu bối, xin được không dự phần.
Đào Cẩm Sơn tỏ ra khinh thị:
- Vậy thì sáu vẫn hoàn sáu, do Vạn Thạch bảo không đủ tự tin. Nhưng chỉ mới có năm, còn thiếu một. Không Động phái cũng không dự phần ư?
Nhân vật còn lại niên kỷ chỉ xấp xỉ tam tuần:
- Triển mỗ theo di ý tiên sư phụ, quyết cùng đại cao thủ Dương Thế Tôn một phen công bằng quyết đấu. Âu cũng là dự phần, quyết không do nhát đảm mà không liên tay.
- Lệnh sư mười hai năm trước vì cảm thấy không đủ lực đối đầu nên mới tán thành và có mặt trong lần vây công. Triển chưởng môn bây giờ tuy đã từng là cao đồ đắc ý nhất của lệnh sư nhưng bằng niên kỷ này, liệu tự phụ có bản lảnh cao minh hơn lệnh sư trước kia sao?
Họ Triển vẫn quả quyết lùi lại:
- Di ý của tiên sư phụ là bất khả bất tuân. Triển mỗ dù tài hèn sức mọn vẫn không dám sai lời. Mong được lượng thứ.
Lão sư thái tỏ ra nóng nảy:
- Chúng ta năm người hợp lực như thế này đã là tỏ ra quá xem trọng đối phương. Nếu bại, chúng ta còn mặt mũi nào nhìn quần hùng khắp thiên hạ? Hãy bắt đầu thì hơn.
Dương Thế Tôn liền phá lên cười:
- Xin đa tạ lời nói vừa rồi của sư thái. Vì quả thật ý của Dương Thế Tôn chỉ muốn dương danh thiên hạ. Chuyện lần trước, kể như tâm ý đó đã toại nguyện, vì nghiễm nhiên khắp võ lâm ai ai cũng biết đến Dương Thế Tôn. Còn lần này, ha ha..., chư vị bại là điều chắc chắn. Và như Dương Thế Tôn ta vừa thổ lộ, ta chỉ muốn lấy lại công bằng

đối với việc lần trước thôi, tuyệt đối không muốn cùng ai gây thù chuốc oán hoặc gây ra phương hại. Xin hãy yên tâm hợp lực và nhớ tận lực cho. Ha ha...
Đào Cẩm Sơn phẫn nộ:
- Được. Ngươi đã muốn ắt sẽ toại nguyện. Chư vị còn chờ gì nữa? Tiến lên mau.
Sau lời thúc hối của Đào Cẩm Sơn, vì Đào Cẩm Sơn đà tiến lên tự chọn phía chính diện, bốn nhân vật còn lại đành phân khai, hai bên tả, hai bên hữu họ Đào. Tất cả trong tư thế sẵn sàng xuất thủ.
Dương Thế Tôn ghìm mắt nhìn họ:
- Nhớ đấy, chỉ mỗi một kích thôi. Vào, bắt đầu đi. Đánh!
Tất cả đều chỉ chờ có thế và lập tức đồng loạt xuất chiêu:
- Đánh!
- Đỡ
- Đắc tội!
- Thất lễ!
- A di đà phật!
"Ào..."
Dương Thế Tôn cũng lập tức động thân lao vào thật gần họ và song thủ vẫn xạ hàng loạt những chiêu kình thần tốc, nhanh quá nhanh so với nhịp thoi đưa.
"Bung bung bung bung..."
Trận động thủ diễn ra thật nhanh, và chỉ thoáng mắt đã kết thúc.
Dương Thế Tôn đứng hoàn toàn bất động nhìn họ, năm nhân vật nhất môn chi chủ đang vừa lùi vừa lảo đảo như cả một đoàn thuyền vừa trải qua cùng một đợt sóng dữ.
Đào Cẩm Sơn chỉ trì không nổi đành khuỵu xuống chịu người bằng một gối:
- Ngươi, nội lực dù sau mười hai năm dài khổ luyện cũng khó đạt mức độ này. Ngươi đã gặp kỳ tích? Oẹ!
Lão sư thái thẫn thờ nhìn Đào Cẩm Sơn đang tự thổ huyết lai láng:
- Trong công phu chợt phát tỏa hào quang? Đào Cẩm Sơn nói đúng. Vì đã qua kỳ tích, lần này Dương Thế Tôn xuất thế chính là để báo hận xưa. Và nhân vật đầu tiên phải nhận chịu hậu quả, không ai khác ngoài họ Đào. Duyên nghiệp! Quả báo! Nam mô a di đà phật.
Trong khi ai ai cũng bàng hoàng trước kết quả đầy bất ngờ này, họ Triển chợt tiến lên, diện đối diện với Dương Thế Tôn:
- Tại hạ Triển Hoành, hiện chấp chưởng trọng trách đứng đầu bổn phái Không Động, và mặc nhiên cũng là cao thủ đệ nhất bổn phái. Nguyện cùng Dương tiền bối lĩnh giáo cao chiêu.

Dương Thế Tôn vẫn đứng im. Và nếu không có đôi tròng mắt đang đảo nhìn qua Triển Hoành, ắt hẳn ai cũng nghĩ Dương Thế Tôn vì nguyên do bí ẩn nào đó, như bị nội thương chẳng hạn, nên cứ đứng im mãi, không thể cử động hoặc đáp lời.
Lạc Quyến Đề bỗng từ phía xa xăm xăm bước đến:
- Y đã bị tổn hại chân khí? Chư vị xin đừng bỏ qua cơ hội này. Hãy...
Bất ngờ Dương Thế Tôn lao vút đến, xuất hiện ngay trước bước chân đang đi của họ Lạc. Và lời của Dương Thế Tôn lạnh lùng không thể tả:
- Ngươi vẫn bất phục? Được, xuất thủ đi, nếu ngươi nghĩ đây là cơ hội của ngươi. Nào!
Lạc Quyến Đề tái xanh thần sắc, vội lùi lại, sau đó bất ngờ quay lưng bỏ chạy như bị ma đuổi.
"Vút."
Dương Thế Tôn không đuổi theo, trái lại chỉ từ từ quay nhìn toàn bộ những ai đương diện:
- Với bản lãnh chỉ thế này, lẽ ra sau sự việc mười hai năm trước, chư vị nếu biết tự lượng sức đã nên tự gắng công khổ luyện mới phải. Nào ngờ, đây là một kết quả đến cả ta cũng không sao chấp nhận.
Và Dương Thế Tôn chợt đưa mắt tìm và nhìn Thạch Thiết:
- Gần đây ta đã gặp Trang Hoa tử. Bản lãnh y cao minh hơn Thạch Thiết ngươi bội phần, cho dù vẫn chỉ là bại tướng của ta. Điều đó cho thấy phái Hoa Sơn hãy còn nhiều tuyệt kỹ. Sao ngươi không luyện?
Dương Thế Tôn lại tìm và nhìn tăng nhân:
- Phái Thiếu Lâm sau Tuệ Quang như chỉ còn Bách Trượng là cao thủ đệ nhất? Ngươi là phương trượng nhưng bản lãnh luôn không bằng, vì sao?
Cuối cùng Dương Thế Tôn nhìn Triển Hoành:
- Ngươi có khí phách, lại có thừa đởm lược, ta vì tôn trọng nên chấp thuận lời thỉnh cầu vừa rồi của ngươi. Duy có điều, ta không muốn ngươi lĩnh giáo ngay lúc này. Trái lại, chờ khi nào ngươi có bản lãnh tương tự như thế này, nhìn đây...
Dương Thế Tôn chợt hất tay, đẩy nhẹ ra một luồng nội khí và là luồng nội khí có phát quang nên tự hóa thành quả quang cầu nho nhỏ. Quả quang cầu cứ thế lơ lửng bay ra, di chuyển chầm chậm và vòng quanh mọi người, sau cùng quay trở lại lòng bàn tay của Dương Thế Tôn. Chỉ khi đó Dương Thế Tôn mới nói tiếp:
- Ta, sau ba ngày ba đêm cùng thần tăng Tuệ Quang giao thủ đã có thêm thời gian dài chiêm niệm và lĩnh hội thêm từ tuyệt học bản thân của thần tăng. Đó là công phu Nhu Phong La Hán Phục Ma Quang

như ngươi vừa mục kích. Hãy luyện đạt bản lãnh đó, tự ta sẽ đến tìm ngươi thọ giáo.
“Vút.”
Dương Thế Tôn bỏ đi thật nhanh và lưu lại đương trường chỉ là nỗi bàng hoàng khôn xiết cho những nhân vật vừa mục kích một công phu thượng thừa kỳ diệu.
Đến lúc tỉnh thần, Tôn Nhân Phụng là người duy nhất dám chạy đuổi theo Dương Thế Tôn:
- Dương tiền bối! Dương tiền bối!
Kỳ dư tất cả đều ngao ngán quay lưng, mỗi người tự đi theo mỗi hướng và đắm chìm trong suy nghĩ miên man của từng người.

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 22
Cổ Linh bảo sa vào cạm bẫy
Thập Nhân Can khí thế vũ trùm

Tôn Nhân Phụng vừa lao vút qua một chỗ khuất, chợt nghe có tiếng gọi:
- Tôn bảo chủ tìm tại hạ?
Tôn Nhân Phụng giật mình quay lại và bất chợt để lộ vẻ bất bình:
- Lại là Dương Cần các hạ? Hừ!
Dương Cần kinh nghi:
- Sao thế? Không lẽ ở tại hạ đã có điều gì khiến Tôn bảo chủ phật ý?
Tôn Nhân Phụng đang tìm quanh:
- Các hạ ẩn ở đây đã lâu? Liệu có phát hiện một nhân vật gọi là…
Đột ngột Tôn Nhân Phụng dừng lời, càng làm cho Dương Cần thêm hoài nghi:
- Tôn bảo chủ sao không hỏi tiếp? Còn về việc tại hạ ẩn ở đây thì đúng rồi. Chỉ suýt chút nữa tại hạ đã nhận lầm Tôn bảo chủ chính là di phu đang tiếp tục lẩn thoát.
Tôn Nhân Phụng mím môi và sau khi đó để bật ra một câu hỏi hàm ý mai mỉa:
- Các hạ vẫn đoan quyết là đang kiếm tìm một nhân vật hầu như không hề hiện diện?
Dương Cần chợt à lên một tiếng:
- Rõ rồi. Vậy Tôn bảo chủ nghĩ tại hạ vì ngại đối đầu với các phái nên

chỉ bịa cớ để bỏ đi?
Tôn Nhân Phụng khinh khỉnh:
- Các hạ một đi không quay lại, khiến Tôn Nhân Phụng này dù không muốn vẫn phải có ý nghĩa như thế.
Dương Cần hừ lạt:
- Tại hạ chưa thể quay lại một khi chưa tìm được người cần tìm. Huống hồ, quay lại để làm gì nếu họ cứ tự phụ là chưởng môn nhân các đại phái và tự định đoạt theo ý họ, bất chấp đạo lý?
Tôn Nhân Phụng lại đưa mắt tìm quanh:
- Thế nào là bất chấp đạo lý?
Dương Cần cũng tìm quanh tương tự Tôn Nhân Phụng:
- Tôn bảo chủ có phải muốn tìm một nhân vật lúc nãy tuy có nói nhưng đột ngột không hỏi nữa?
Tôn Nhân Phụng bỗng thở dài, quay lại nhìn Dương Cần:
- Tiểu nữ chợt cảm thấy không cần thiết hỏi nữa. Vì bản lãnh như nhân vật đó chỉ e các hạ dù có để tâm nhìn cũng không đủ tư cách hoặc mục lực để phát hiện.
Dương Cần không tin:
- Có nhân vật đạt bản lãnh như thế thật sao? Một bản lãnh dù tại hạ từng một kích giết thác nhị ác cũng không sao sánh bằng?
Tôn Nhân Phụng lập tức quay lại câu chuyện đang nói dang dở:
- Nếu các hạ tự thị có bản lãnh như thế, sao biết chưởng môn nhân các phái bất chấp đạo lý không cùng họ đối chất cho minh bạch, trái lại đã bịa cớ để lánh mặt?
Dương Cần bật cười:
- Đối chất với họ? Họ biết gì về ẩn tình Kim gia? Liệu họ có biết Dương Cần này đã từng chịu bị đày đọa ngay từ thuở nhỏ như thế nào chăng? Họ cũng đâu biết để chiếm đoạt điền sản, ba năm trước chính kẻ mà họ gọi là Kim trang chủ đã phó giao tại hạ chỉ mới mười lăm vào tay Thiên La, Cửu U nhị viện để được đào luyện thành cái gọi là Thập Nhân Can, một thế lực mà ngay lúc này vị tất bản lãnh như sáu người bọn họ hợp lại có thể ứng phó nổi. Chưa hết đâu, tại hạ vì qua nhiều gian khổ, may luyện được một thân thủ như bây giờ nên gần đây mới có cơ hội quay lại Kim gia, thay gia phụ thu hồi những gì thật ra chỉ thuộc về Dương gia, do công gia phụ nhờ có những hành vi gọi là đạo tặc mới tích cóp được. Họ đâu đã biết? Vậy tại hạ cùng họ đối chất làm gì nếu như vẫn không có mặt di phu? Và sau cùng, nhỡ việc đối chất bất thành, họ dụng võ cưỡng buộc tại hạ theo ý họ, vì không thể nào ưng thuận tại hạ sẽ phải cùng họ đối đầu sao? Khi đó, nếu rủi ro có người trong họ bị tổn hại, có phải tự tại hạ

biến thành đối tượng cho toàn thể thất đại phái nhắm vào không? Tại hạ đâu ngu xuẩn lọt vào kế quỷ dị khó lường của họ Lạc. Ha ha…
Tôn Nhân Phụng thoạt nghe chỉ biết nhăn mặt, nhưng cuối cùng đành thở dài:
- Ý các hạ bảo, lánh mặt họ không phải vì sợ, chỉ là ngại chuyện đối đầu? Cứ nói như thế dễ nghe hơn, sao lại đề quyết đó là kế quỷ của Lạc bang chủ? Dường như ngay từ lúc đầu các hạ đã có định kiến thiên về ác cảm với bang chủ Cái bang?
Dương Cần quả quyết:
- Tại hạ luôn có ác cảm với bất luận một ai khi chưa chịu tìm hiểu minh bạch đã vội vàng đề quyết thế này thế nọ. Huống hồ, Tôn bảo chủ thử giải thích xem, vì sao những nhân vật thất đại phái cùng lúc xuất hiện? Do ai xui bẩy? Và dụng ý thật để họ xuất hiện là gì? Liệu có phải vì chuyện liên quan giữa tại hạ và Kim gia chăng?
Tôn Nhân Phụng vỡ lẽ:
- Quả thật sự xuất hiện của họ quá trùng hợp. Ý các hạ thế nào?
Dương Cần giải thích:
- Lạc Quyến Đề đã cùng họ lẻn nghe từ lâu. Việc họ đi cùng bang chủ Cái bang nhất định chỉ là nhờ Cái bang kiếm tìm hộ Bách Trượng. Nhưng lợi dụng cơ hội đó, nhân lúc lẻn nghe, chính Lạc Quyến Đề đã cố ý cho họ biết về việc tại hạ thu hồi điền sản. Họ nghe theo một chiều, vì thế vừa xuất hiện là cứ nói theo ý họ Lạc. Kỳ thực họ đâu chấp thuận cho tại hạ cơ hội giải thích? Và nếu như không xảy ra những sắp đặt đó, tại sao họ không xuất hiện đúng vào lúc tại hạ lỡ lời buột miệng, nói về lần đã cùng Bách Trượng giao đấu? Tôn bảo chủ xin hãy nhớ lại, liệu có đúng như tại hạ vừa lập luận chăng?
Bỗng từ sau chỗ khuất có người lên tiếng:
- Dương thiếu hiệp luận việc quả không sai. Và mọi diễn biến quả nhiên đã xảy ra như thế, không khác nào đã được thiếu hiệp tận mắt thấy, tận tai nghe.
Thoạt nghe thanh âm này, Tôn Nhân Phụng kinh nghi, toan lên tiếng, chợt bị tiếng cười lạt của Dương Cần ngăn lại:
- Cũng may các hạ dù là một trong nhóm những nhân vật vừa đề cập vẫn kịp lên tiếng thay tại hạ thừa nhận sự thật này. Nếu không, tại hạ e vẫn kịp lên tiếng thay tại hạ thừa nhận sự thật này. Nếu không, tại hạ e các hạ khó thể ẩn tiếp ở đấy và được lẻn nghe lâu hơn. Xin cho được diện kiến nếu quả thật các hạ cũng có ý cùng Dương Cần này một lần thẳng thắn nói chuyện.
Một nhân vật tiến ra:

- Thiếu hiệp có thật đã phát hiện Triển mỗ ngay từ đầu?
Tôn Nhân Phụng cau mày khó chịu:
- Triển Hoành chưởng môn có phải vì lẻn bám theo Tôn Nhân Phụng nên mới có thái độ phần nào bất minh bất chính?
Triển Hoành gượng cười:
- Tôn bảo chủ sao nỡ nặng lời? Kỳ thực, tại hạ cũng phần nào có ý giống Tôn bảo chủ, chỉ vì đuổi theo Dương Thế Tôn nên vô tình tạo ngộ nhận này. Mong được lượng thứ.
Dương Cần trợn mắt:
- Dương Thế Tôn? Hóa ra nhân vật lúc nãy Tôn bảo chủ muốn hỏi chính là Dương Thế Tôn? Nhân vật này có xuất hiện thật sao?
Triển Hoành cười nhẹ:
- Dường như tính danh của nhân vật này không gây lo lắng đến Dương thiếu hiệp?
Dương Cần cũng cười và là cười thành tiếng:
- Sao phải lo lắng? Trái lại tại hạ càng lúc càng cao hứng, chỉ muốn diện đối diện với nhân vật này một lần. Vì cùng ở họ Dương mà. Ha ha…
Tôn Nhân Phụng lại nhăn mặt:
- Ý các hạ bảo, vậy là dù có ẩn ở đây các hạ vẫn không phát hiện nhân vật đó chạy qua? Bản lãnh chỉ có thế, các hạ liệu còn dám huênh hoang bảo đã từng cùng Bách Trượng đại sư giao đấu bình thủ nữa chăng?
Dương Cần phì cười:
- Không thể so sánh như thế được. Vì giá như nhân vật Dương Thế Tôn không chạy theo hướng này, bảo tại hạ phát hiện được sao?
Tôn Nhân Phụng thoáng giật mình:
- Không chạy theo hướng này? Vậy chạy đi đâu? Trừ phi…
Đang nói, Tôn Nhân Phụng đột ngột bỏ chạy.
Dương Cần lấy làm lạ, vội đuổi theo:
- Tôn bảo chủ định đi đâu? Vì tại hạ đâu có nói Dương Thế Tôn chạy theo hướng đó?
Tôn Nhân Phụng vẫn hối hả chạy, khiến Triển Hoành cuối cùng cũng lao theo, chạy lướt qua luôn Dương Cần, miệng thì lầm thầm:
- Đấy là hướng có Cổ Linh bảo. Cũng có thể Tôn bảo chủ nghĩ đúng.
Dương Cần bình thản bám theo cả hai, cho đến khi tất cả cùng xuất hiện trước Cổ Linh bảo.
Tôn Nhân Phụng ngỡ ngàng nhìn quanh:
- Sao không thấy ai xuất hiện ngăn lối?
Triển Hoành tỏ ra rất cẩn mật:

- Nếu do Dương Thế Tôn gây ra thì chỉ mới trong thời gian ngắn, mọi việc không thể trở nên im ắng như thế này. Hoặc giả tự bản thân Cổ Linh bảo bỗng phát sinh biến cố?
Dương Cần thì hùng hổ tiến vào Bảo Cổ Linh, miệng cười vang:
- Diệp Triệu Linh đâu? Không lẽ một Cổ Linh bảo đang cùng tam viện liên minh, chỉ vì biết Dương Cần ta đã gây thảm tử cho Nam Cung Hoàng, tạo cái chết thê thảm cho Điền Phương, từng ngang nhiên bình thủ lão trọc Bách Trượng, khiến Tống Thanh Đạt cũng khiếp đảm, Diệp Triệu Linh lão cũng sợ hãi đành co đầu rụt cổ như thế này sao? Ha ha… Hãy xuất hiện đi ra, Dương Cần quyết đòi lại món nợ bọn liên minh các ngươi đã phóng hỏa thiêu chết Tiểu Chân hảo muội muội và Quỷ Diêm La. Hãy mau xuất hiện nếu không muốn Dương Cần ta đạp đổ Cổ Linh bảo thành bình địa. Ha ha…
Khẩu khí của Dương Cần khiến Triển Hoành cùng Tôn Nhân Phụng dù muốn dù không vẫn phải nhìn Dương Cần bằng ánh mắt khác. Thứ ánh mắt dù hoài nghi cũng hàm chứa nỗi nể phục.
Mà họ nhìn như thế cũng phải. Vì lúc này, do đợi mãi chẳng thấy ai xuất hiện, cũng chẳng nghe thanh âm nào hồi đáp, Dương Cần vụt động nộ quát vang, vừa quát vừa tung kình để bắt đầu phá hủy Cổ Linh bảo:
- Diệp Triệu Linh sao không xuất hiện? Sợ à? Ha ha… nhưng sợ đến mấy cũng phải xuất hiện cho ta. Xuất hiện mau. Bằng không, đừng trách ta san bằng Cổ Linh bảo. Hãy xuất hiện mau!
“Ầm, ầm, ầm.”
Khí thế của Dương Cần thật khiếp người. Vì thế, kể từ lúc Dương Cần bắt đầu phá hủy Cổ Linh bảo, Tôn Nhân Phụng và Triển Hoành chỉ còn biết lặng lẽ bước theo chân Dương Cần. Họ không dám khuyên ngăn và tạm thời cũng không dám về hùa theo Dương Cần để cùng phá hủy Cổ Linh.
“Ầm, ầm.”
Cổ Linh bảo bị tàn phá thê thảm. Gạch vỡ vụn, nền đá bị cày xới tung bay, dãy nhà này nối tiếp dãy nhà kia bị quật đổ sập.
“Ầm… ầm…”
“Rào… rào…”
Không ai xuất hiện, cho dù Cổ Linh bảo đã bị phá hủy hầu hết.
Cuối cùng Dương Cần dừng tay, hai mắt long lên sòng sọc:
- Lão tặc ngươi trốn không thoát đâu. Để báo thù cho Tiểu Chân, ha ha… thoạt tiên ta sẽ phóng hỏa Cổ Linh, sau sẽ đạp bằng Cửu U, cuối cùng hủy duyệt Địa Tuyệt. Dương Cần ta đã lập thệ, Cổ Linh bảo hoặc tam viện liên minh, hay bất kỳ bang môn phái nào, nhân vật

võ lâm nào, nếu có liên quan đến việc thiêu hủy Tiểu Chân dù chỉ là một ít, ta cũng giết cho kỳ hết. Giết hết, ha ha…
Tôn Nhân Phụng thật sự khiếp đảm, đành phải tin Dương Cần nếu không có bản lãnh thì không đời nào dám có lời nói và thái độ như thế này.
Triển Hoành cực chẳng đã phải lên tiếng, do thấy Dương Cần toan phóng hỏa thiêu hủy tất cả:
- Tiểu Chân là ai? Có thật nàng bị hỏa thiêu đến phải chết và là do Cổ Linh, tam viện gây ra?
Dương Cần quắc mắt lạnh giọng:
- Các hạ cứ chờ đấy. Nhất định khi Diệp Triệu Linh xuất hiện mọi việc tự khắc tỏ tường, chẳng khác nào điều đã xảy ra giữa tại hạ và Kim gia. Hay bây giờ các hạ tỏ ra hoàn toàn không tin ở tại hạ? Vậy xin mời các hạ có thể tùy tiện bỏ đi. Kẻo sau này dù muốn dù không khắp võ lâm vẫn có lời loan truyền, đề quyết các hạ cũng có phần trong việc cùng tại hạ hỏa thiêu Cổ Linh bảo. Họa đưa đến sẽ không nhỏ đâu. Chỉ e các hạ khi đó đương không nổi. Hừ!
Triển Hoành rúng động lui lại một bước:
- Quả thật, hậu quả sau này không thể lường.
Chỉ có Tôn Nhân Phụng là thở ra nhè nhẹ, tán đồng hành vi của Dương Cần:
- Cổ Linh bảo từng cùng tam viện liên minh. Từ đấy có thể suy, mỗi việc nếu đã có tam viện nhúng tay tất phải có Cổ Linh bảo dự phần. Và nếu từng có một Tiểu Chân thật sự bị hỏa thiêu, a… Cổ Linh bảo cũng đáng bị như thế.
Dương Cần chợt hít vào một hơi thật dài, và lạ thay từ đó cũng xuất hiện một nụ cười thật tươi trên môi miệng Dương Cần:
- Đa tạ Tôn bảo chủ đã có lời đồng tình. Thú thật, nếu không vì Tiểu Chân, tại hạ chưa lần nào có tâm trạng phẫn nộ như lần này.
Tôn Nhân Phụng bỗng bất chợt lên tiếng ngăn cản, ngay khi Dương Cần chực phóng hỏa:
- Xin đừng vội phóng hỏa!
Dương Cần kinh ngạc:
- Sao thế? Không phải chính Tôn bảo chủ vừa có lời đồng tình ư? Sao bây giờ cản ngăn tại hạ?
Triển Hoành cũng hoài nghi:
- Xét ra hành vi của Dương thiếu hiệp vẫn chưa quá đáng. Vì phóng hỏa dẫu sao cũng nhẹ hơn so với việc để xảy ra thảm sát. Tôn bảo chủ ngăn cản phải chăng vì có ý nào khác cao minh hơn?
Tôn Nhân Phụng dò xét Triển Hoành:

- Cổ Linh bảo nếu quả thật đã gây ra nhiều hành vi khó dung tha, Triển chưởng môn liệu có nghĩ họ đáng nhận chịu hậu quả?
Triển Hoành trầm ngâm:
- Như Triển mỗ vừa nói, nếu thật sự có một Tiểu Chân từng bị Cổ Linh, tam viện liên lụy…
Tôn Nhân Phụng nôn nóng ngắt lời:
- Tâm trạng phẫn nộ đến cùng cực của Dương Cần nhân huynh, tự mắt Triển chưởng môn vừa mục kích, thiển nghĩ nếu chuyện không có thật, vị tất bất luận ai có thể giả vờ được như thế, huống hồ tự thân tệ bảo Vạn Thạch cũng vì sự độc ác của Cổ Linh nên lần lượt gia phụ đến gia huynh bị thảm tử. Xin Triển chưởng môn hãy theo đó cho tiểu nữ một lời phán quyết.
Triển Hoành gượng cười:
- Nếu là vậy, được lắm, tại hạ nguyện lưu lại để mai hậu nhỡ có người hỏi chuyện ắt sẽ giúp nhị vị có một lời giao phó đúng sự thật.
Tôn Nhân Phụng thở hắt ra một tiếng và gật đầu với Dương Cần:
- Cổ Linh bảo vốn dĩ còn một nơi tạm gọi là kín đáo, có thể được dùng để ẩn thân lúc hữu sự. Tiểu nữ nguyện đưa các hạ đến đấy, chỉ mong có thể tìm thấy Diệp Triệu Linh.
Dương Cần nhẹ gật đầu:
- Nếu vậy, kể như tại hạ nợ Tôn bảo chủ một lần ân tình.
Triển Hoành hoài nghi:
- Nếu có chỗ ẩn thân thì dù gì đi nữa vẫn luôn là ẩn tình chỉ những ai với những quan hệ mật thiết mới am hiểu. Riêng Tôn bảo chủ lại biết, vì sao?
Tôn Nhân Phụng bắt đầu bước đi:
- Nói ra chỉ sợ Triển chưởng môn cảm thấy khó tin. Tiểu nữ biết vì hơn hai năm về trước từng bị Diệp Triệu Linh bắt về giam ở đây.
Dương Cần vọt miệng hỏi:
- Đó là một nơi giam người? Hóa ra Tôn bảo chủ hồ nghi, nghĩ họ Diệp vì khiếp sợ nên có thể tự giam vào đó để nhất thời tạm lánh mặt?
Tôn Nhân Phụng nhận định:
- Nơi đó được gọi là tử lao. Vì Cổ Linh bảo đã bị các hạ phá hủy hầu hết, duy chỉ tử lao là chưa vào xem thử nên tiểu nữ bạo dạn trộm nghĩ, không biết chừng Diệp Triệu Linh dùng kế này tự giam vào tuyệt lộ nhưng kỳ thực đó chính là sinh lộ duy nhất của lão?
Triển Hoành cũng đã bắt đầu nhìn thấy một nơi dù đổ nát nhưng vẫn ẩn hiện một địa đạo chui dần xuống dưới:
- Tôn bảo chủ nói thật đúng đạo lý. Vì thông thường, một khi bị lâm

vào tuyệt lộ, nếu gặp người có tâm cơ thì chỉ đi vào tử lộ mới mong tìm thấy sinh lộ. Có phải đấy là lối dẫn đến tử lao?
Dương Cần tự lách người chui vào địa đạo trước tiên:
- Nơi này lúc nãy tuy có phát hiện nhưng tại hạ thật không nghĩ hãy còn chỗ thông thương. Hay nhị vị nên lưu lại bên ngoài? Một mình tại hạ dù mạo hiểm thì dẫu chết cũng không có gì hối tiếc.
Tôn Nhân Phụng không chấp thuận:
- Tiểu nữ cũng có mối thù cần báo phục, huống hồ tử lao là chốn từng vào, được tiểu nữ đưa đường dẫu sao cũng thuận tiện hơn là không có.
Triển Hoành cũng lộ dũng khí bằng cách ung dung theo chân:
- Một Dương Cần, Tiểu Quặt dù trước đây tại hạ có từng nghe nhưng so với Dương Cần lúc này thì quả khác xa một trời một vực. Hãy để tại hạ cùng đi, vì đông tay vẫn dễ vỗ nên kêu.
Dương Cần hăm hở đi đầu:
- Lập mật thất với địa đạo tất cũng có cạm bẫy mai phục. Xin nhị vị dù đi sau vẫn cứ lưu tâm hộ cho.
Dương Cần vừa dứt lời thì "cạch" một tiếng, ở phía trước có một bóng đen lao ập vào Dương Cần.
Dương Cần toan phát kình tấn công, bất chợt tự nép người qua một bên:
- Chỉ là một hình nhân. Tuy vậy, vì đề phòng ở trong hình nhân còn có âm mưu ẩn tàng, nhị vị cũng chớ nên chạm vào.
Do thân thủ cũng cao minh nên Dương Cần nép thì Tôn Nhân Phụng xế phía sau vẫn kịp nép.
Duy chỉ có Triển Hoành vì thiếu chuẩn bị, lúc toan nép thì hình nhân to nặng đã vồ đến. Triển Hoành toan dụng lực thì bỗng nghe Dương Cần từ phía trước quát vọng lại:
- Triển chưởng môn chớ đụng vào. Nằm xuống mau.
Được mách nước, Triển Hoành lập tức uốn ngược nửa thân trên về phía sau, cong đến độ phần lưng cơ hồ chạm luôn xuống nền. Nhờ đó vật như hình nhân chỉ lao lướt qua Triển Hoành và không bị chạm.
"Ù…"
Tôn Nhân Phụng bật khen:
- Công phu Thiết Bản Kiều thật ngoạn mục.
Lời khen vừa dứt, ở phía sau Triển Hoành chợt phát ra một tiếng chấn nổ ầm ầm.
Triển Hoành uốn người đứng dậy và thất kinh:
- Trong hình nhân có phục sẵn hỏa dược? May nhờ Dương thiếu

hiệp kịp thời đề tỉnh, nếu không, chỉ cần bất cứ ai trong chúng ta chạm vào, tất cả sẽ tan xác, không loại trừ một ai.
Dương Cần lại đi tiếp:
- Đừng nghĩ công dụng của hình nhân chỉ có như thế. Nói thật, nếu tại hạ suy đoán không lầm, ắt là vào lúc này lối đi hiện đưa chúng ta đến đây đã bị phá hủy. Không làm cho chúng ta tan xác thì chí ít công dụng của hình nhân là vẫn giam được chúng ta ở đây.
Tôn Nhân Phụng bị giao động:
- Có thật như thế chăng? Làm sao Dương các hạ đoán biết rõ ý đồ của đối phương? Và điều sau cùng là liệu chúng ta còn có thể thoát ra? Hay sẽ bị giam giữ vĩnh viễn?
Triển Hoành cũng bị ảnh hưởng:
- Hoặc chúng ta cùng quay lại, hoặc chỉ để một mình tại hạ nguyện ý dò xét tường tận?
Dương Cần vẫn cứ đi:
- Nếu quay lại và phát hiện lối đi đã thật sự bị phong bế thì sao? Nhị vị có nghĩ điều đó sẽ càng khiến nhị vị thêm bi quan? Chi bằng cứ như lời Triển chưởng môn khi nãy có nói, vào tử lộ tức là tìm cho mình một sinh lộ. Chúng ta sao không cứ tiếp tục? Đồng thời xin cứ lạc quan nghĩ rằng, biết đâu điều tại hạ phỏng đoán là sai và kỳ thực hình nhân dù phát nổ nhưng uy lực vị tất đủ phong bế hoàn toàn lối đi như tại hạ quá lo hão?
Tôn Nhân Phụng lập tức thở hắt ra:
- Dũng khí và đởm lược của Dương các hạ, bình sinh tiểu nữ chỉ mới thấy là duy nhất. Được, đi tiếp.
Triển Hoành cũng phấn khích theo chân:
- Dương thiếu hiệp càng lúc càng bộc lộ tâm cơ hơn người, chính là nhân vật thứ hai được Triển mỗ đây ngưỡng mộ.
Dương Cần cười khẽ:
- Bảo là thứ hai, ắt thứ nhất chính là Dương Thế Tôn?
Tôn Nhân Phụng thở nhẹ:
- Bảo Dương Thế Tôn là đệ nhất cũng phải, vì đó là nhân vật dù sao cũng đã thành danh từ mười hai năm trước.
Triển Hoành ở phía sau cười thành tiếng:
- Ý Tôn bảo chủ muốn ám chỉ Dương thiếu hiệp lẽ ra cũng nên xếp vào đệ nhất một khi được so sánh dựa vào niên kỷ? Thật may, đó cũng là điều tại hạ vì không tiện nói minh bạch nên mới tạm xếp Dương thiếu hiệp ở trang thứ hai. Ngoài ra không hề có ý chê Dương thiếu hiệp kém. Ha ha…
Tràng cười của Triển Hoành quá lớn, khiến cứ vang dội mãi chẳng

thôi.
Nhưng giữa chừng bỗng có tiếng Dương Cần quát át đi:
- Có cơ quan phát động, hãy tiến lên thật mau.
Nhảy phóc một bước thật dài, Dương Cần vừa nhảy xong thì đến lượt Tôn Nhân Phụng nhảy theo bén gót.
Chỉ có Triển Hoành do chậm chân nên bất ngờ bị một mành lưới kim loại từ trên buông xuống phủ chụp kín chân.
- Ối!
Tôn Nhân Phụng khiếp đảm quay nhìn lại:
- Mành lưới sẽ kéo ép Triển chưởng môn lên cao, ắt bị vỡ vụn toàn thân. Làm sao giải cứu đây?
Dương Cần tìm quanh:
- Có cơ quan phát động tất phải có cơ quan thực hiện điều ngược lại. Tìm đi.
Tôn Nhân Phụng tuy cũng tìm nhưng vẫn thường để mắt nhìn chừng họ Triển. Cuối cùng nàng đành kêu:
- Muộn rồi, phen này Triển chưởng môn e khó giữ được mạng.
Dương Cần cũng bối rối không kém:
- Nhất thiết phải tìm cho bằng được. Chỉ mong tự Triển chưởng môn có thể chi trì thêm lâu hơn.
Đang khi cả hai cùng lo hốt lo hoảng, bất đồ có tiếng Triển Hoành gầm vang:
- Khai…
Cả hai kinh nghi nhìn lên và phát hiện toàn thân y phục của Triển Hoành vụt trương phồng, sau đó toàn bộ mành lưới cũng trương phồng đến độ không chịu được đã tự vỡ tung.
“Xoảng.”
Triển Hoành rơi xuống, mặt tuy đỏ bừng nhưng nhịp hô hấp vẫn trầm ổn.
Sau đó, khi toàn thân y phục từ từ xẹp vào vào và trở lại nguyên trạng, Triển Hoành cười gượng nhìn cả hai:
- Đã phiền nhị vị phải lo. Kỳ thực tại hạ vì đến lúc tối hậu, do túng thế phải làm liều, không ngờ Tiên Thiên Đồng Nguyên Thái Cực công của bổn phái cũng có chỗ đắc dụng.
Tôn Nhân Phụng trợn mắt:
- Gia phụ từng giải thích, đấy là công phu của phái Không Động từ lâu đã thất truyền. Ắt vì luyện được nên Triển chưởng môn mới đủ dũng khí, toan cùng Dương Thế Tôn một phen giao chiến?
Dương Cần thốt lời khen:
- Qua cách gọi của công phu, dường như có phần giống công phu

Kim Cương Bất Hoại Thân tại hạ từng nghe qua nhiều người đề cập? Lợi hại thật.
Triển Hoành lắc đầu:
- Đó chỉ là Cang Khí Hộ Thân, so với Kim Cương Bất Hoại có khác nào đem ánh sáng mặt nguyệt so với sức chói chang của vầng nhật. Nghĩa là Triển mỗ cam bề chịu kém, không thể so sánh với tấm thân đao thương bất nhập của Dương thiếu hiệp, cho dù vẫn chưa là Kim Cương Bất Hoại.
Tôn Nhân Phụng lại thêm một phen nữa trợn mắt:
- Vì sao Dương các hạ có tấm thân đao thương bất nhập? Liệu có thật như thế không?
Dương Cần cười cười:
- Triển chưởng môn biết khá nhiều về tại hạ, thật bái phục. Duy có điều, so về hai công phu, một chỉ để phòng thân, một còn lại thì có thể hữu dụng khi tấn công, chỉ e Triển chưởng môn đã quá khiêm tốn vì tự nhận phần kém.
Triển Hoành thở dài:
- Triển mỗ kém thật. Vì nếu chẳng như thế, tại hạ đâu cần chờ đến lúc bị mành lưới ép thật sát mới dám vận dụng với hy vọng sẽ thoát? Bởi theo lẽ thường, khi Cang Khí Hộ Thân đạt đến mức thượng thừa, phạm vi uy lực phải ngoài nửa trượng. Đằng này tại hạ phải chờ đến lúc tối hậu mới dám trông cậy vào uy lực của cang khí ở phạm vi thật gần. Kém, kém lắm.
Dương Cần không nói gì nữa, lại tiếp tục bước đi.
Chợt Triển Hoành bước vội tranh tiên:
- Tại hạ bản lãnh kém hơn, càng đi sau càng khó bề trở tay. Xin hãy để tại hạ đi trước.
Dương Cần đành nhường lối, cũng nhường cho Tôn Nhân Phụng bước qua luôn, đi ở hàng thứ hai:
- Có tại hạ đoạn hậu, mong Tôn bảo chủ đừng vì thế mà thiếu cảnh giác.
Tôn Nhân Phụng lúc đi ngang, bỗng cố tình nhìn thẳng vào mắt Dương Cần, sau đó lia tia mắt thật nhanh ném vào lưng họ Triển đi phía trước và hỏi:
- Cảnh giác?
Dương Cần chỉ biết nhún vai:
- Minh thương dễ tránh, ám tiễn nan phòng. Không lẽ điều này Tôn bảo chủ chưa từng nghe ai nói?
Tôn Nhân Phụng bối rối bước qua và cố tình giữ khoảng cách so với Triển Hoành đi phía trước.

Chợt Triển Hoành dừng lại:
- Có tiếng động.
Cũng muốn giữ khoảng cách với họ Triển, Tôn Nhân Phụng không những chỉ dừng mà còn tự ý bước lùi lại, làm cho Dương Cần đi phía sau vì phát hiện trễ nên va khẽ vào nàng…
Tôn Nhân Phụng đỏ mặt quay lại:
- Các hạ…
Dương Cần vẫn giữ tư thế chạm, chợt đặt một ngón tay lên miệng của chính bản thân:
- Có lẽ Tôn bảo chủ đoán đúng. Vì có không ít địch nhân đang mai phục. Sẽ là trận sinh tử đây.
Dương Cần không tránh thì Tôn Nhân Phụng tự bước tránh:
- Sao tiểu nữ vẫn chưa phát hiện điều gì khả nghi?
Dương Cần chợt đẩy thật mạnh vào lưng Tôn Nhân Phụng:
- Mau chạy tới trước đề phòng hỏa dược. Nằm xuống!
Tôn Nhân Phụng bị đẩy, nhờ đó kịp thoát một quầng lửa bỗng từ phía dưới nở bung lên thật to.
Riêng Dương Cần tuy có lùi nhưng chậm nên nhất thời bị một phần của quầng lửa phủ trùm, khiến toàn thân dù đã té ngã sấp mặt nhưng y phục vẫn bốc hỏa cháy ngùn ngụt.
Tôn Nhân Phụng kinh hoảng kêu thất thanh:
- Dương các hạ?
Nàng toan lao thẳng qua quầng lửa để giúp Dương Cần không bị thiêu cháy, chợt có bóng Triển Hoành vì nhanh hơn nên lướt qua:
- Đừng mạo hiểm. Hãy để tại hạ.
Tuy vậy lúc Triển Hoành dùng Cang Khí Hộ Thân lao qua, Tôn Nhân Phụng cũng lập tức lao sát theo. Và nàng cũng thấy Triển Hoành tung một kình giáng vào hậu tâm Dương Cần.
“Vù…”
Nàng thất kinh toan hô hoán hoặc đã phát hiện một điều khả nghi nữa. Đó là Dương Cần đang nằm sấp chợt tự xoay phắt và ngửa lên.
Dương Cần cười:
- Triển huynh dùng lãnh khí chế ngự lửa. Tại hạ vừa được mát mẻ vừa được thêm một phen mở rộng tầm mắt. Đa tạ!
Tôn Nhân Phụng kinh nghi nhìn Dương Cần vẫn thản nhiên đứng lên:
- Các hạ không bị lửa nóng gây tổn hại?
Triển Hoành thở dài thán phục:
- Người thông tuệ như Dương thiếu hiệp quả là độc nhất vô nhị. Chỉ vừa nghe nói qua về công năng hữu dụng của Cang Khí, ngay khi

hữu sự đã tự biết cách dùng nội lực bản thân hoá thành Cang Khí, khiến lửa dù có phủ chùm lên cũng không làm suy chuyển dù chỉ một cọng tóc hay một mẩu nhỏ y phục. Cứ theo cách này mà suy nội lực của thiếu hiệp đã có ngoài một giáp tý công phu tu vi thì phải?
Dương Cần khen ngược lại họ Triển:
- Đồng Nguyên Thái Cực công như có đủ âm dương? Thuần dương thì phát nhiệt khí, thuần âm thì tạo lãnh kình. Thoạt âm thoạt dương như Triển huynh quả là lần đầu tại hạ chiêm ngưỡng.
Tôn Nhân Phụng hoang mang nhìn cả hai:
- Thoạt nghe thật khó tin đang lâm hiểm cảnh trùng trùng nhị vị vẫn điểm nhiên luận bàn toàn là những đạo lý uyên thâm của võ học, nhị vị là kỳ nhân hay quái nhân?
Triển Hoành bật cười:
- Tại hạ muôn phần không dám nhận là kỳ nhân. Riêng về quái nhân dường như rất phù hợp với Dương thiếu hiệp. Danh xưng này nghe có được chăng, Dương thiếu hiệp? Ha ha…
Dương Cần không nói gì, khiến Tôn Nhân Phụng tự cảm thấy cần đỡ lời hộ, bênh vực Dương Cần và trách Triển Hoành:
- Dùng hai chữ ấy rất khó nghe. Tiểu nữ chỉ thuận miệng nói như thế, lẽ nào Triển chưởng môn ngỡ là thật?
Triển Hoành nói nghiêm giọng:
- Là thật chứ không phải là ngỡ vì quả thật tại hạ đã nhận ra ở Dương thiếu hiệp luôn tiềm tàng sẵn một tư chất thông tuệ, lúc nào cũng khao khát tiếp nhận mọi kiến thức về võ học. Có thể bảo, Dương thiếu hiệp dù đang có bản lãnh như hiện nay nhưng toàn là do tự lĩnh hội và thấu triệt, không hề có một minh sư nào chỉ điểm. Bằng chứng là Dương thiếu hiệp chưa từng được nghe nói đến Cang Khí Hộ Thân. Tương tự, còn nhiều kiến văn võ học khác nếu Dương thiếu hiệp nếu thật có minh sư nhất định phải nghe nói đến. Đằng này tất cả đều mới mẻ. Và dù có mới vẫn hiểu ngay để nhanh chóng biết cách vận dụng. Dương thiếu hiệp chẳng phải là quái nhân thì là gì hợp hơn?
Dương Cần chợt hắng giọng:
- Bây giờ mới là lúc thật sự đối địch đây. Tại hạ tuy không ưng lắm hai chữ quái nhân nhưng để báo thù cho Tiểu Chân, nếu phải gây ra trường thảm sát, thì dù có bị gán là quái nhân cũng không hề gì.
Tôn Nhân Phụng chợt tái mặt:
- Địch nhân không ngờ lại đông như thế này.
Triển Hoành còn bảo:
- Lại toàn là hảo thủ có bản lãnh khá ngang nhau nữa. Thật không

ngờ Cố Linh bảo vẫn có sự chuẩn bị.
Tôn Nhân Phụng bỗng đếm:
- Sáu, bảy, tám. Cao thủ của Cổ Linh bảo lẽ nào nhiều đến thế?
Triển Hoành cau mặt:
- Không phải tám. Vì còn một nữa vị chi có đến chín.
Dương Cần cười lạt:
- Mười chứ không phải chín. Đấy là Thập Nhân Can mà đáng lẽ ra tại hạ đã là một trong số họ. Nhưng mười chưa phải là hết. Vì tại hạ nếu đoán không lầm thì chí ít phải có thêm một nhân vật nữa để điều động Thập Nhân Can này.
Triển Hoành tái mặt:
- Như tại hạ từng lẻn nghe, thiếu hiệp có thổ lộ cho Tôn bảo chủ biết Thập Nhân Can là một thế lực mà cho dù thất đại phái chưởng môn có hợp lực vẫn không là đối thủ? Cổ Linh bảo quyết diệt trừ Dương thiếu hiệp đến thế sao?
Dương Cần chợt thâu liễm ngươn thần:
- Liên minh đã bị tại hạ tiêu diệt, chỉ còn lại Cổ Linh và Cửu U. Sẽ là kỳ quái nếu Tống Thanh Đạt hoặc Diệp Triệu Linh không dồn mọi nỗ lực để loại bỏ tại hạ.
Liền có tiếng cười âm u vọng đến:
- Ngươi biết như thế cũng khá. Đồng thời ngươi cũng thật may vì chợt có thêm hai kẻ u mê bỗng tự dẫn thân vào bồi táng cùng ngươi. Ha ha ha…
Tôn Nhân Phụng phừng phừng lửa giận:
- Diệp Triệu Linh? Lão không làm gián ngày nữa sao, để bây giờ ngang nhiên xuất đầu lộ diện?
Dương Cần vẫn tiếp tục thâu liễm ngươn thần:
- Nội lực của họ Diệp quả uyên thâm, đáng ngại nhất thì phải?
Triển Hoành gật đầu:
- Nội lực của lão chí ít cũng xấp xỉ trăm năm công phu tu vi. Lão đạt đến mức này quả là điều lạ và thật đáng ngại.
Tôn Nhân Phụng chợt quát vang:
- Diệp Triệu Linh! Nội lực của lão là do chiếm đoạt của người. Nhưng vì thế Ngọc Cổ Linh của lão đã bị huỷ bỏ, thử xem lần này lão lấy gì uy hiếp được Tôn Nhân Phụng ta? Xuất hiện đi.
Đáp lại chỉ là những tràng cười âm u của Diệp Triệu Linh:
- Ngươi đừng vội, tiểu nha đầu. Sao không bắt chước Dương tiểu tử, hãy chờ sẵn để biết thế nào là uy lực lợi hại của Thập Nhân Can? Ha ha…
Đột ngột cả Dương Cần và Triển Hoành cùng một lúc động thân.

Triển Hoành thì phát xạ một tia chỉ kình nhắm vào một vách thạch thất.
“Víu.”
Dương Cần thì cũng lấy vách thạch thất đó làm đối tượng nhưng bằng cách dùng tay vỗ áp vào thật nhẹ, đến không phát ra tiếng động nào cả.
Tràng cười của họ Diệp chợt ngừng ngang thay vào đó chỉ có tiếng lão kêu và thoá mạ:
- Chỉ lực của họ Triển ngươi tuy chuẩn xác nhưng… ôi chao, loài súc sinh nghiệt chủng nào vừa vận dụng nhu kình ám toán ta?
Dương Cần nhân tiếng lão họ Diệp kêu, chợt quát vang:
- Địch nhân toàn nấp sau các vách đá không dày lắm. Thà công địch còn hơn để bị thất thế vì bị địch bất ngờ tấn công. Đánh!
Triển Hoành xuất thủ cùng một lúc với Dương Cần, cả hai ngay lập tức phá vỡ hai bên vách đã tả hữu.
“Ầm, ầm.”
Đá vỡ ra rơi loạn, nhưng lạ thay không có bóng địch nhân nào xuất hiện. Kể cả Diệp Triệu Linh cũng không thấy bóng dáng.
Chợt Tôn Nhân Phụng tình cờ từ phía hậu kêu hoảng:
- Ôi! Họ như những thây ma biết di chuyển? Họ đang triển khai trận Trường Xà?
Triển Hoành quay phắt lại:
- Hợp toàn lực. Đánh!
Kể cả Tôn Nhân Phụng dù đang bàng hoàng hoang mang trước cảnh trạng chợt xuất hiện một hàng dài toàn những thây ma biết di chuyển đang áp tay vào hậu tâm của nhau để lập trận Trường Xà, nàng vẫn kịp hợp lực cùng Dương Cần và Triển Hoành để cùng một lúc quật mạnh ra.
“Ào, ào…”
Hàng thây ma với duy nhất một người đứng đầu cũng đã kịp thời vẫy xạ song thủ xuất phát nhị chưởng.
“Vù…”
Lực đạo do hàng thây ma phát ra thật kinh thế hãi tục, cứ như sóng cả xô bờ cuộn đến và hoá giải ba chiêu đơn lẻ của Dương Cần, Triển Hoành và Tôn Nhân Phụng không chút thương tiếc.
“Ầm, ầm, ầm.”
Dư kình hất cả ba cùng lùi và sau đó cả ba cùng tái mặt vì thấy hàng thây ma cứ lừ lừ tiến thẳng đến.
Tôn Nhân Phụng chấn động tột cùng:
- Họ lợi hại đến thế sao?

Dương Cần chợt bảo Tôn Nhân Phụng:
- Mau vận dụng Phi Bộ Vạn Thạch hoặc điểm huyệt chế ngự hoặc chia cắt trận Trường Xà thành nhiều đoạn nhỏ. Mau.
Tôn Nhân Phụng do hoang mang nên không dám thực hiện, lại nghe Triển Hoành khẩn trương:
- Quả là ý hay. Tôn bảo chủ. Mau.
Nhưng Dương Cần đã quát:
- Bây giờ không phải lúc. Muộn rồi tất cả hãy tránh mau. Tránh được đến đâu cứ tránh. Nhanh.
Đó là lúc nhân vật dẫn đầu trận Trường Xà chợt xuất thủ, cũng phát ra một đạo kình phong như song xô bờ.
"Ào…"
Tôn Nhân Phụng nhờ Phi Bộ Vạn Thạch nên kịp tránh thoát chính diện. Chỉ còn lại Triển Hoành và Dương Cần đánh phụ hoạ nhau quát vang:
- Âm Dương hợp bích! Đánh!
Dương Cần hất nhu kình.
"Víu…"
Lạ thay Triển Hoành cũng thi triển lãnh khí.
"Víu…"
Phát hiện cùng là âm nhu như nhau, Triển Hoành tái mặt kêu hoảng:
- Lùi mau!
Ngược lại Dương Cần cứ tiến:
- Lùi là chết. Cứ đánh! A!
"Ầm, ầm."
Dương Cần và Triển Hoành lảo đảo lùi hậu, miệng bắt đầu rỉ máu.
Tôn Nhân Phụng cố kềm cơn hoảng loạn vận dụng ngay Phi Bộ Vạn Thạch tìm cách thực hiện đúng theo lời Dương Cần lúc nãy có hiến kế.
Chợt Trường Xà trận tự tản khai, phân ra thành ba nhóm với nhân số hoàn toàn sai biệt. Hai ngăn chặn Tôn Nhân Phụng, ba đón đầu và bức dồn một mình Triển Hoành, còn lại năm thì thần tốc vây kín Dương Cần.
Tôn Nhân Phụng đang đà thi triển Vạn Thạch Phi Bộ, nhờ đó vẫn phần nào ung dung đối phó với hai địch nhân vừa bất thần xông đến.
Triển Hoành thì gầm vang vừa lo vừa phẫn nộ:
- Chúng tự phân thành ba tiểu trận nhưng tuyệt đối không thể xem thường. Nhất là trận Ngũ Hành, chúng quyết huỷ diệt Dương thiếu hiệp. Bọn này quả lợi hại nhưng sao chẳng kẻ nào chịu mở miệng lên tiếng? Không nói mà được với ta sao? Đỡ!

“Ầm, ầm.”
Ở bên Dương Cần trận thế cũng triển khai, nhưng đối sách của Dương Cần thật lạ lùng. Đó là Dương Cần hú vang, khiến thân hình tự bốc lên như thần long phi thiên, đồng thời còn đảo lộn trên đỉnh đầu của năm nhân vật cứ ngậm câm phát động trận Ngũ Hành.
“Hú u u…”
Tôn Nhân Phụng nhìn qua và thật sự ngỡ ngàng bởi đối sách đầy lợi hại của Dương Cần:
- Dùng nội nguyên cang khí để khống chế khiến trận Ngũ Hành không thể phát động nhanh, nội lực của Dương các hạ quả là thâm hậu, cực kì thâm hậu.
Dương Cần vẫn quẫy lộng như thần long hí thủy.
“Hú u u u…”
Triển Hoành nghe thế cũng nức lòng, lập tức vận lực quát vang:
- Dùng cang khí bức địch quả là điều tuy khó nhưng kì thực vẫn có chỗ đắc dụng. Xem đây!
Toàn thân y phục của Triển Hoành một lần nữa lại phình to, tạo thành vầng cang khí khiến ba kẻ địch đang tiến áp buộc phải dàn rộng.
Chợt cả ba cùng bất ngờ xuất phát vũ khí, đó là lúc từ trận Ngũ Hành đang đối phó với Dương Cần bỗng bật phát ra một giọng trầm trầm buông lệnh:
- Phát kiếm trận!
Bóng tối âm u của tử lao bỗng lập lòe xuất hiện nhiều đợt kiếm quang, làm cho Triển Hoành dù đang vận dụng cang khí hộ thân cũng phát hoảng hoán:
- Trên thân kiếm có độc? Đừng ai để chạm vào. Ối…
Tôn Nhân Phụng cũng kêu nhưng là tiếng kêu phẫn nộ:
- Dụng độc với lợi thế hơn người. Kẻ lập Thập Nhân Can chỉ có tâm địa thật hiểm độc mới bất chấp thủ đoạn mà đắc thủ. Đừng trách bổn bảo chủ cũng vận dụng độc thủ. Đỡ!
“Ào…”
“Ầm, ầm.”
Chợt từ trận Ngũ Hành bỗng có giọng gọi tha thiết do Dương Cần phát ra:
- Nhị Ất! Nhân huynh mau nhớ lại, nếu là Nhị Ất mau nhớ ta chính là Đại Giáp đây. Nhị Ất há quên bản thân cũng là tiểu thiếu gia của phó tướng đương triều? Còn nhớ ta không? Đại Giáp đã từng nghĩ kế giúp Nhị Ất đến Lục Kỷ đây.
Tôn Nhân Phụng bàng hoàng:

- Dương các hạ sợ quá hoá cuồng sao? Dương các hạ?
Đáp lại tiếng kêu lo lắng và nghi ngại của Tôn Nhân Phụng, Dương Cần vẫn tha thiết kêu tỉnh Nhị Ất. Và sau cùng Dương Cần bật quát:
- Nhị Ất hãy nhìn vào ta nào. Ta là Đại Giáp đây! Nhìn đây.
Lập tức có người ú ớ kêu như vùa thoát cơn mê:
- Đại Giáp? Là huynh thật sao? Bọn đệ đang ở đâu? Sao bỗng dưng tất cả chợt gây náo loạn thế này?
Trận Ngũ Hành chợt tan rã. Đồng thời từ đâu bỗng có tiếng Diệp Triệu Linh gầm thét:
- Đại Giáp hãy trở lại trận của ngươi ngay. Ta bảo ngươi đấy Đại Giáp.
Giọng ú ớ lại vang lên:
- Như có người đang gọi huynh đấy, Đại Giáp. Trở lại trận là thế nào, Đại Giáp huynh?
Liền có tiếng Dương Cần vừa cười vừa đáp:
- Ta chưa tiện giải thích lúc này. Huynh hãy chờ ta cứu tỉnh những huynh đệ còn lại đã. Ha ha…
Giọng quát tháo của Diệp Triệu Linh lại vang lên giận dữ:
- Ngươi đã thi triển Nhiếp Hồn đại pháp ư, Dương tiểu tử? Ngươi luyện được tà công đó sao?
Dương Cần toan châm chọc lão Diệp, chợt ở phía Triển Hoành bỗng phát lên một giọng trầm trầm ra lệnh:
- Thất Canh đây! Nhị Ất mau đổi trận Ngũ Hành sang Tứ Tượng, lập tức đối phó với hai địch nhân vẫn đứng giữa vòng vây. Còn trận tam tài phát chiêu diệt địch. Mau!
Dương Cần kinh tâm, vội gọi lại hai chữ Nhị Ất như là tên của một nhân vật nào đó:
- Nhị Ất huynh hãy mau lùi bước. Hoặc nếu có thể hãy giữ sao cho đừng bị những kẻ xung quanh đây gây tổn hại đến huynh. Lùi mau. Vì họ vẫn chưa được đệ cứu tỉnh như đệ vừa cứu tỉnh Nhị Ất huynh. Lùi mau.
Giọng ú ớ lại vang lên lần này như chỉ là để biểu lộ sự hoang mang vô tưởng:
- Họ là những huynh đệ đã từng cùng chung số phận với chúng ta. Sao họ lại có thể gây tổn hại đến cho đệ hoặc Đại Giáp huynh?
Dương Cần lại quát:
- Lùi mau. Nếu còn chần chờ sẽ mất mạng đấy.
Đã muộn, giọng ú ớ vẫn gào thất thanh:
- Ôi! Tứ Đinh sao đệ đối xử với ta như thế này? A… a…
Dương Cần cũng gào thê thảm:

- Nhị Ất huynh? Đệ đã hại huynh chết quá thảm. A… a… tận diệt Cổ Linh bảo. Ta thể tận diệt Cổ Linh bảo… A… a…
Dương Cần tung loạn kình. Không nhằm vào ai cả, vì thế chỉ làm vách thạch thất vỡ tung toé.
“Ầm, ầm.”
“Rào, rào.”
Giữa lúc đó chợt phát ra giọng của họ Diệp gào lào thào, ngỡ như tiếng dã thú kêu đêm:
- U u u…
Thập Nhân Can còn lại chín người, chợt đồng loạt hất tay làm bay mịt mù những màn vân vụ dày đặc.
Triển Hoành kinh hãi:
- Độc vụ! Mau bế khí!
Một lúc sau, lớp vân vụ vừa tan, Triển Hoành toan há miệng kêu bỗng bất ngờ bị người điểm huyệt chế ngự từ phía sau.
Và ngay sau đó dù đã bị điểm huyệt nhưng tận mắt Triển Hoành cũng nhìn thấy đến lượt Tôn Nhân Phụng cũng lại bị điểm huyệt.
Đồng thời người ra tay điểm huyệt chẳng ai xa lạ, chính là Dương Cần.
Điểm huyệt Tôn Nhân Phụng xong, Dương Cần cố tình nháy mắt với Triển Hoành. Tiếp đó Dương Cần vừa đặt một ngón tay lên miệng, vừa khe khẽ nói gì đó vào tai Triển Hoành lúc tiến đến gần. Triển Hoành chỉ còn biết đảo tròn hai mắt để biểu lộ tâm trạng, đồng thời để cho Dương Cần đặt một ngón tay vào trong miệng bản thân họ Triển.
Đến khi Dương Cần thu ngón tay ở miệng Triển Hoành về, Dương Cần cũng nhẹ nhàng giải khai huyệt đạo và ra dấu bảo họ Triển ngồi xuống.
Xung quanh chẳng còn ai, bọn Thập Nhân Can cũng bỏ đi đâu mất, Triển Hoành đành lẳng lặng ngồi xuống, cho dù vừa phát hiện cạnh chỗ mới ngồi đang có một thi thể không rõ vì sao cứ từ từ rã ra như sắp tan chảy thành nước.
Dương Cần cũng y cách đó, tiến lại gần và lào thào vào tai Tôn Nhân Phụng, đoạn cũng đặt một ngón tay vào giữa miệng Tôn Nhân Phụng. Và đến khi thu tay về, Dương Cần cũng giải huyệt cho nàng. Nàng ngồi xuống như Triển Hoành đã ngồi.
Dương Cần cũng ngồi xuống. Kể từ đó cả ba cứ ngồi yên như phỗng đá.
Không thể hiểu vì sao phải ngồi. Và điều này có lẽ chỉ có người trong cuộc như Tôn Nhân Phụng, Triển Hoành và Dương Cần mới hiểu. Vì

thế cả ba người mới đủ nhẫn nại ngồi bất động lâu như vậy.
Một canh giờ…
Họ vẫn ngồi yên như pho tượng.
Hai canh giờ…
Tôn Nhân Phụng chợt nhích động bắt đầu từ hai mắt đang hé dần, sau là đến đôi môi khô khốc vì quá khát cũng có dấu hiệu mấp máy định nói.
Nhưng Dương Cần chợt mở bừng đôi mắt.
Chạm phải ánh mắt nhìn nghiêm khắc của Dương Cần, Tôn Nhân Phụng ngao ngán đành ngậm môi miệng lại nhắm mắt lại chỉ để phát ra một tiếng thở dài từ mũi.
Lập tức Dương Cần phát xạ một tia chỉ kình cách không, chế ngự ngay toàn bộ huyệt đạo trên người nàng.
Bị điểm huyệt, Tôn Nhân Phụng thoạt đầu cam chịu, sau dần đến bực tức, lại mở mắt trừng trừng nhìn Dương Cần. Tiếc thay Dương Cần đã nhắm mắt tiếp tục ngồi yên bất động như đã tham thiền nhập định.
Nửa canh giờ nữa trôi qua, đến lượt Triển Hoành vừa hé mở mắt toan cựa mình. Dương Cần lập tức hé vụt mắt nhưng không hề nghiêm khắc mà khẩn thiết nhìn họ Triển.
Đành lòng nén lại, Triển Hoành gật nhẹ đầu.
Chợt đôi mắt của Triển Hoành cùng với Dương Cần đồng một loạt đều lóe sáng.
Sau đó một thoáng, có tiếng động dù thật khẽ nhưng vẫn từ từ dội vào thính nhĩ của những ai đang cần nghe và chờ được nghe.
Dương Cần nhè nhẹ vươn tay giải khai huyệt đạo cho Tôn Nhân Phụng đồng thời cũng ra hiệu ý bảo nàng chuẩn bị.
Lần này nàng gật đầu và từ từ ngồi ngay lưng lên.
Có một tay của Dương Cần từ từ nâng cao, sau đó co dồn vào ngực.
Tôn Nhân Phụng chú mục nhìn vào bàn tay đó của Dương Cần, tai lắng nghe từng tiếng động mơ hồ ngỡ không thể nghe.
Triển Hoành cũng nhìn tương tự miệng thì hé nở nụ cười vừa đắc ý vừa hả dạ.
Chợt Tôn Nhân Phụng cũng co nhanh một tay đặt lên mũi.
Dương Cần thất kinh nhìn nàng. Cả Triển Hoành cũng thế.
Tôn Nhân Phụng chợt mắt long lanh, mặt từ từ đỏ bừng, dù vậy vẫn lắc đầu nhiều lượt cùng một lúc để ra hiệu điều gì đó chỉ bản thân nàng mới hiểu.
Dương Cần càng nhìn càng kinh nghi tỏ ra không thể hiểu ẩn ý của nàng là gì.

Thật nhanh Triển Hoành vươn tay điểm luôn vào hôn huyệt của nàng.
Tôn Nhân Phụng bị hôn mê, vừa lúc đó thì có tiếng động khá rõ, sau thì ánh sáng chợt lòa vào và từ hướng đó lập tức có tiếng người hô hoán:
- Chúng chưa chết? Bọn chúng tuy ngồi bất động nhưng chưa chết.
Như trường tiễn lìa cung, Triển Hoành và Dương Cần đồng loạt lao vút ra. Cả hai quát thật to như chưa bao giờ được quát và chỉ chờ cơ hội để quát:
- Chết!
- Giờ tận sát đã đến!
Bao nhiêu nội lực dồn tụ đều được cả hai quật ra cho kì hết chỉ vào một chưởng và chỉ nhắm vào một đối tượng duy nhất.
“Bùng.”
“Ầm.”
Kẻ vừa hô hoán thật vô phúc, vì diện mạo kẻ đó cùng dáng dấp ra sao, Dương Cần và Triển Hoành chưa kịp nhìn rõ thì toàn thân kẻ đó đã bị chấn kình uy lực tràn trề xé vụn.
Nhân đó, cả hai cứ thế lao vút ra ngoài, sau đó thì nhìn nhau ngơ ngẩn rồi tự ôm gập người để cười hể hả cười sảng khoái, cười thích thú và cuối cùng là cười cho chính bản thân cả hai.
Sau loạt cười ngớ ngẩn, cả hai thở dài, quay vào, giải huyệt cho Tôn Nhân Phụng.

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 23
Cổ Linh bảo mưu hại thất phái
Kế thâm độc nhị yêu đền mạng

Thoạt nghe thuật lại Tôn Nhân Phụng tức tối dậm chân:
- Tiểu nữ chỉ chực hắt hơi. Nếu biết địch nhân chỉ lưu lại mỗi một kẻ vô dụng với mỗi một nhiệm vụ là thu nhặt thi hài ba người chúng ta, thà để tiểu nữ tha hồ hắt hơi còn hơn là để bị chế ngự huyệt đạo như phường vô dụng chẳng được tích sự gì.
Dương Cần áy náy:
- Cũng do tại hạ quá cẩn trọng khiến nhị vị không chỉ chờ lâu mà đến thở lớn tiếng cũng không được tự ý. Xin lượng thứ.

Triển Hoành xua tay:
- Không đúng. Dương thiếu hiệp hoàn toàn không sai cho dù sự việc lúc cuối cùng bỗng dưng trở nên quá đơn giản. Vì kì thực Thập Nhân Can lúc triệt thoái quả thật có tung độc vụ vào chúng ta. Tất cả đã chết nếu không có Dương thiếu hiệp với cách hóa giải độc nhất vô nhị.
Dương Cần thổ lộ:
- Tại hạ có một lần nhân hoạ đắc phúc, nhờ đó không ngại độc. Và lẽ ra tại hạ không cần tự dùng máu huyết bản thân để giúp nhị vị giải độc nếu không bất ngờ phát hiện thi thể của Nhị Ất cũng bị độc vụ bám vào nên phát lộ hiện trạng bị độc hủy. Dầu vậy cũng cảm thấy tiếc vì tính quá cẩn trọng của tại hạ khiến cả ba chúng ta mất quá nhiều thời gian hoàn toàn không cần thiết.
Tôn Nhân Phụng vẫn còn tức bực:
- Các hạ còn nói nữa. Người đâu quá hà khắc, ai ngồi lâu không bị mỏi mệt? Tiểu nữ chỉ muốn có cử chỉ nào đấy để sảng khoái một ít, vậy là bị các hạ phũ phàng chế ngự huyệt đạo toàn thân. Thật càng nghĩ càng thấy các hạ quá xem thường tiểu nữ. Đúng như thế chăng?
Dương Cần còn chưa biết phải biện minh như thế nào, không ngờ lại nghe Triển Hoành phụ họa theo:
- Ai lại không có cảm giác như thế, Tôn bảo chủ? Thú thật trong suốt thời gian hơn hai canh giờ chờ đợi, tại hạ càng nghĩ càng lung lay, đến nỗi cũng từng nghĩ bản thân đã bị Dương thiếu hiệp xem thường và mọi nghi ngờ mọi toan liệu cùng với những dự định của Dương thiếu hiệp hầu như vô căn cứ. Tuy nhiên…
Triển Hoành bỗng đổi giọng, nhìn và nêu lên một nghi vấn cho Dương Cần:
- Liệu Dương thiếu hiệp có tấm thân bách độc bất xâm đã bị đối phương am hiểu?
Dương Cần cười gượng:
- Điền Phương từng biết, nhất là ở thời gian gần đây, Cổ Linh liên minh với tam viện, Điền Phương tỏ tường thì Diệp Triệu Linh cũng tỏ tường.
Triển Hoành lập tức vỗ tay reo:
- Thế thì phải rồi. Thời gian chúng ta chờ hoàn toàn không uổng phí cho dù đến tận lúc này tại hạ cũng vừa chợt hiểu, địch đã tương kế tựu kế, nhờ đó mà chiếm thượng phong khiến chúng ta thất bại.
Tôn Nhân Phụng hoài nghi:
- Chúng ta bị lầm kế đó là điều quá hiển nhiên. Nhưng sao lại bảo

địch chỉ tương kế tựu kế?
Triển Hoành cười bí ẩn, lại hỏi Dương Cần:
- Dương thiếu hiệp có đoán ra phần nào sự thật?
Dương Cần đành lắc đầu:
- Tại hạ vẫn chưa hiểu thế nào là tương kế tựu kế, mong Triển huynh hạ cố chỉ giáo.
Triển Hoành thở dài:
- Cũng không khó hiểu lắm đâu. Bọn Thập Nhân Can bỗng được lệnh triệt thoái, trước đó còn ném loạn độc vụ trở lại, kì thực địch vì đã biết thiếu hiệp không ngại độc nên hạ cũng tự hiểu màn độc vụ đó không thể nào hại chết thiếu hiệp. Vậy là ở đây, địch mới tương kế tựu kế. Thứ nhất địch đã phỏng đoán và đã đoán đúng, rằng thiếu hiệp dù không ngại độc cũng vẫn phải lưu lại một thời gian đủ lâu để giúp tại hạ và Tôn bảo chủ giải độc. Thứ hai, địch lại đoán, thế nào thiếu hiệp nếu thật sự là người có tính cẩn trọng thì ắt không dám tháo thứ xông ra ngay. Ở đây, hãy giả định sẽ có hai tình huống xảy ra. Một là nếu thiếu hiệp cẩn trọng nán chờ đồng thời có cách thuyết phục mọi người cùng chờ, đấy là điều vì địch muốn nên vô tình tính cẩn trọng của thiếu hiệp giúp địch an nhàn triệt thoái toàn bộ.
Tôn Nhân Phụng kêu lên:
- Thì đúng như thế còn gì. Phải chi Dương các hạ vì quá cẩn trọng nên muốn chờ nghe động tĩnh thì cứ chờ một mình đi. Đằng này lại còn hầu như dùng vũ lực bắt buộc tiểu nữ cùng Triển chưởng môn phải miễn cưỡng chờ theo, rốt cuộc để địch nhân lợi dụng để bây giờ dù muốn đuổi cũng chẳng biết tìm đuổi theo hướng nào.
Dương Cần nhẫn nại chịu đựng từng lời chì triết của Tôn Nhân Phụng:
- Như Triển huynh còn có ý khác, chưa nói hết ra?
Triển Hoành gật đầu:
- Còn một tình huống giả định thứ hai. Đó là hoặc Dương thiếu hiệp một mình xông ra, vì không muốn vướng bận lo giải độc cho tại hạ và Tôn bảo chủ, hoặc tuy giải độc xong nhưng không thể thuyết phục nên thiếu hiệp do cẩn trọng tự lưu lại, chỉ có mỗ cùng Tôn bảo chủ xông ra. Chính ở điểm mấu chốt này, nhất định địch có mai phục chờ sẵn.
Tôn Nhân Phụng không tin:
- Triển chưởng môn vừa bảo của địch muốn là được triệt thoái an toàn, sao bây giờ lại bảo địch có sẵn mai phục? Thật là mâu thuẫn?
Triển Hoành không bối rối:
- Dám hỏi, giả như Tôn bảo chủ không để Dương thiếu hiệp thuyết

phục dù là bằng vũ lực, Tôn bảo chủ cứ tự ý xông ra thì sẽ đi theo lối nào? Có phải theo lối đã đi vào và hoàn toàn không biết còn một lối đi thứ hai như chúng ta vừa thoát ra?
Dương Cần vỡ lẽ:
- Dĩ nhiên, nếu là tại hạ cũng xông ra theo lối cũ. Ý Triển huynh muốn nói, địch đã bố trí sẵn mọi cơ quan cạm bẫy ở lối đó?
Triển Hoành quả quyết:
- Tuy chỉ là đoán nhưng tại hạ tự tin mười phần chắc phải đúng đến tám, chín.
Tôn Nhân Phụng vẫn không tin:
- Nếu âm mưu của địch nhân là thần thông đến thế, hà cớ gì Triển chưởng môn lại phí công phân ra rạch ròi, hoặc một mình Dương các hạ tùy tiện xông ra, hoặc chỉ có tiểu nữ và Triển chưởng môn mà thôi? Cứ như thể hễ cả ba chúng ta cùng xông ra thì hoàn toàn không hề hấn gì? Và nếu như theo đó mà suy thì cách địch tương kế tựu kế như Triển chưởng môn vừa cho là đoán đúng, chẳng hoá ra vô ích sao?
Triển Hoành lắc đầu quầy quậy:
- Tuy tại hạ chưa rõ lắm vì sao lại có sơ hở này nhưng tuyệt đối vẫn tin mọi điều vừa đoán đều hoàn toàn đúng.
Tôn Nhân Phụng chợt bảo:
- Để tiểu nữ tâm phục khẩu phục, hay là chúng ta quay lại xem xét qua cho thật minh bạch.
Dương Cần nhìn cảnh quang xung quanh:
- Dưới tử lao lại có thông đạo ngầm dẫn ngay ra một trũng núi. Nếu muốn tỏ tường hư thực, chúng ta chỉ có thể từ Cổ Linh bảo xông lại tử lao theo lối đã đi, tuyệt đối không nên chui trở lại tử lao để xông phá ngược lên, rất mạo hiểm.
Tôn Nhân Phụng háo hức:
- Người không biết ắt sẽ nhầm lẫn và thay vì từ trũng núi này quay trở lại bảo Cổ Linh thì lại đi nhầm sang bãi loạn thạch dẫn qua Vạn Thạch bảo. Tiểu nữ vì am tường nên nguyện đi trước mở đường.
Dứt lời Tôn Nhân Phụng dùng khinh thân pháp Phi Bộ Vạn Thạch, chỉ đạp vài lần vào vách núi là lao vượt lên trên.
Triển Hoành ngước mặt trông theo:
- Với khinh thân pháp này, nhất định Vạn Thạch bảo vẫn có ngày hưng môn phục phái.
Dương Cần gật đầu:
- Chẳng chách Tôn Nhân Phụng cứ phàn nàn vì nghĩ bị tại hạ xem thường, thật ra bản lãnh nàng quyết không thể kém bất luận chưởng

môn nào khác của thất phái, ngoại trừ Triển huynh.
Triển Hoành phá lên cười nhân đó cũng phi thân lao vút lên:
- Được Dương thiếu hiệp ban cho một lời khen tặng, Triển mỗ dù cảm thấy bất xứng cũng xin hiển lộ một ít công phu thô thiển. Ha ha…
Triển Hoành vừa lên đến nơi thì nghe Tôn Nhân Phụng xuýt xoa:
- Hảo thân pháp!
Triển Hoành đành khiêm tốn:
- Thật chẳng bõ làm trò cười cho Tôn bảo chủ!
Tôn Nhân Phụng bỗng phì cười:
- Không phải tiểu nữ khen hay chê Triển chưởng môn, xin đừng vội ngộ nhận. Kì thực đó là tiểu nữ muốn ám chỉ khinh thân pháp của Dương các hạ mới thi triển xong.
Triển Hoành hoài nghi quay người nhìn lại và thật sự kinh ngạc vì thấy Dương Cần rất êm thấm đã lao lên đồng thời đang đứng ngay phía sau từ lúc nào:
- Dương thiếu hiệp cũng đã lên? Khinh thân pháp như thế nào khiến Tôn bảo chủ ngỏ ý tán dương?
Dương Cần cười ý nhị:
- Cách tại hạ dùng nếu nói ra một là Triển huynh không tin hai là chỉ khiến tại hạ tự bẽ mặt. Thà không nhắc đến thì hơn.
Tôn Nhân Phụng cười to hơn:
- Chẳng bẽ mặt chút nào, nếu không nói đó là cách tiểu nữ dù tận mắt nhìn cũng không thể tin. Mà lạ nhất là Triển chưởng môn dường như không hề hay biết cho dù đã vô tình kéo cả Dương các hạ cùng lên.
Triển Hoành càng thêm kinh nghi:
- Triển mỗ đã kéo Dương các hạ cùng lên? Bằng cách nào?
Miễn cưỡng Dương Cần giải thích:
- Cũng như Triển huynh từng nói, tại hạ gần đây nhờ thức ngộ được đạo lý âm dương trong võ học nên lúc nãy có đánh bạo thử vận dụng nhu kình đến mức tột cùng. Hóa ra đã được kéo theo sau Triển huynh nhờ lớp xoáy kình lúc nào cũng xuất hiện ở ngay phía dưới do Triển huynh vận dụng khinh công lao lên tạo ra. Bất quá tại hạ chỉ khẽ bám tay vào gót giầy của Triển huynh một ít. Có lẽ nhờ đó khiến Triển huynh khó phát hiện.
Triển Hoành bang hoàng:
- Vận dụng nhu kình để khiến trọng lượng bản thân tự mất đi? Đó có phải là ý của thiếu hiệp đang muốn điễn đạt?
Tôn Nhân Phụng cũng bang hoàng:

- Tiểu nữ chỉ ngỡ các hạ nhờ bám vào Triển chưởng môn nên đỡ phí sức thi triển khinh công. Còn nếu như sự việc diễn ra theo cách các hạ vừa nói thì đó chẳng là Ngự Khí Phi Hành sao?
Dương Cần ngơ ngác:
- Tại hạ chỉ vận dụng nhu kình thôi, nào biết đấy là Ngự Khí Phi Hành hay công phu bất kì gì khác?
Triển Hoành chợt lắc đầu rùng mình:
- Quái nhân! Chỉ là quái nhân nên võ học của Dương thiếu hiệp cứ như tăng tiến theo từng thời khắc. Quả thật đấy chính là Ngự Khí Phi Hành. Và nếu so với Ngự Kiếm Thuật như Dương Thế Tôn từng một lần phô diễn, thật chẳng biết ai cao minh hơn ai. Đúng là quái sự và chỉ xuất hiện ở quái nhân.
Tôn Nhân Phụng cũng rùng mình:
- Dương tiền bối có thể dồn tụ nội khí hóa thành một quả cầu khí phát sáng, sau đó lại dùng nội lực điều động quả cầu khí di chuyển vòng quanh. Bấy giờ nghe Triển chưởng môn đề cập rõ tiểu nữ mới hiểu đấy là công pbu Ngự Kiếm Thuật thượng thừa, đủ bản lãnh lấy đầu địch nhân từ khoảng cách năm bảy trượng. Nếu Dương các hạ cũng có thể đạt như thế, thật khó đoán biết giữa nhị Dương ai cao minh hơn ai. Quả là quái nhân.
Dương Cần phá lên cười:
- Càng nghe nhị vị nói tại hạ càng thêm cao hứng muốn được một lần đối mặt cùng nhân vật cũng ở họ Dương đó, thử xem Dương Cần và Dương Thế Tôn ai cao minh hơn ai. Ha ha…
Triển Hoành liếc nhìn Dương Cần sau đó đưa tay chỉ bãi loạn thạch phía trước:
- Chúng ta đi thôi. Chỉ mong ở dưới lớp loạn thạch này đừng có thêm âm mưu cạm bẫy.
Tôn Nhân Phụng cũng nhìn bãi loạn thạch:
- Tiểu nữ có lần ngỡ phải mất mạng vĩnh viễn tại bãi loạn thạch này. Nhưng để đề phòng địch có thể vẫn còn chôn hỏa dược ở đây, chúng ta nên thi triển khinh công tột độ càng lao nhanh qua càng tối.
Dương Cần tán đồng:
- Tại hạ xin tiên phong. Đi!
Họ lao qua.
Bãi loạn thạch vẫn nguyên vẹn hoặc không có hỏa dược hoặc có nhưng không phát nổ.
Họ quay lại Cổ Linh bảo.
Cổ Linh bảo vẫn nguyên trạng đổ nát do bị Dương Cần phá hủy. Chỉ có một vài dấu vết biến động ở lối dẫn vào địa đạo đã được hị theo

đó đi xuống tử lao.
Triển Hoành chỉ vào đó:
- Có thể có mai phục ở đấy.
Tôn Nhân Phụng chau mày:
- Hỏa dược?
Dương Cần đăm chiêu:
- Nếu là hỏa dược thì một người hay cả ba người cùng xông ra thì đều nguy hiểm như nhau. Phải chăng là một mưu kế nào khác khiến tại hạ xông ra một mình thì mất mạng, hoặc chỉ có nhị vị xông ra thì mới có kết quả cũng tương tự. Ngoại trừ cả ba chúng ta xông ra cùng lúc mới thật sự an toàn. Đấy là suy đoán theo lập luận Triển huynh đã nêu lên.
Tôn Nhân Phụng lắc đầu:
- Không thể có mưu kế nào như thế. Hoặc nói cách khác. Triển chưởng môn đã suy luận sai.
Triển Hoành nhặt một hòn đá khá to:
- Tại hạ sẽ ném thử vào đó, nhị vị nghĩ sao?
Đột ngột Dương Cần kêu ngăn lại:
- Đừng. Vì tại hạ đoán ra rồi.
Tôn Nhân Phụng giật mình:
- Có kế như thế thật sao?
Dương Cần từ từ lùi lại:
- Kế liên hoàn. Có hỏa dược cũng có cả chất độc.
Triển Hoành cũng lùi theo:
- Hỏa dược thì dành cho thiếu hiệp? Chất độc thì dành cho tại hạ cùng Tôn bảo chủ? Vậy lúc cả ba cùng xông ra thì sao? Bằng cách nào địch tự đoán biết nếu cả ba xông ra thì an toàn?
Tôn Nhân Phụng dĩ nhiên cũng lùi:
- Có một cách. Đó là kế này tuy liên hoàn nhưng kì thực không xảy ra đồng thời, mà phải là một trước một sau. Độc trước, hỏa dược sau.
Dương Cần gật đầu:
- Nếu tại hạ xông ra một mình, do không ngại độc nên không phát hiện độc quan ải. Vì thế nhất định phải đi tiếp và chết vì hỏa dược. Hoặc khi nhị vị tuỳ tiện xông ra, sau mới đến lượt tại hạ. Do phát hiện nhị vị chết vì độc, tại hạ dĩ nhiên có cách vòng tránh hoặc lao qua thật nhanh để không bị hỏa dược gây ngăn trở. Đúng như thế chứ?
Triển Hoành khe khẽ thở ra:
- Quả là một độc kế. Vậy thì khi cả ba cùng xông ra, tại hạ nếu trúng độc ắt được thiếu hiệp hoá giải, nhờ đó thêm phòng bị và thế nào cũng đoán biết và thoát quan ải cuối cùng. Tâm cơ của họ Diệp dù

đáng sợ nhưng cũng đáng phục.
Chợt từ bên trong địa đạo phát ra tiếng rên khào khào:
- Xin… cứu… mạng
Triển Hoành giật mình:
- Đào Cẩm Sơn? Như là tiếng của Đào Cẩm Sơn chưởng môn Điểm Thương phái?
Tôn Nhân Phụng hoài nghi:
- Nghe thanh âm thì khá giống. Nhưng Đào chưởng môn chẳng phải đã cùng mọi người quy hồi sơn môn rồi sao? Cớ gì xuất hiện ở đây? Lại còn bị trọng thương bị sinh cầm đến phải thốt lên cầu cứu mạng?
Dương Cần xua tay:
- Bất luận là ai, đừng quên đây là âm mưu của Cổ Linh bảo, chúng ta đừng tự chuốc hoạ vào thân, hãy đi thôi.
Triển Hoành bối rối:
- Cứu mạng như cúu hỏa, huống hồ hầu như đã minh bạch đấy chính là lời cầu viện của chưởng môn Điểm Thương phái.
Tôn Nhân Phụng thở dài:
- Muốn cứu nguy tự chúng ta phải xông qua nhị quan. Hỏa dược thì còn tạm tránh riêng quan ải độc thì…
Dương Cần cười lạt:
- Thất đại phái với tại hạ vô can. Huống hồ gần đây chính họ còn đề quyết bắt tại hạ đưa về Thiếu Lâm vì định kiến sai lầm của hị đối với sự việc giữa tại hạ và Kim gia. Tại hạ đâu đủ lòng nhân để liều mình.
Triển Hoành càng thêm bối rối, chưa biết định liệu thế nào, chợt nghe giọng khào khào lại phát ra giận dữ:
- Có phải ta nghe tiếng của Dương tiểu tử? Ngươi đi đi ai cần ngươi cứu giúp? Ta chỉ gọi Triển Hoành thôi.
Triển Hoành lập tức lên tiếng:
- Triển mỗ đây, tình thế của Đào chưởng môn hiện ra sao?
Tôn Nhân Phụng cũng khẩn trương lên tiềng:
- Tiểu nữ ở Vạn Thạch bảo đây, Đào chưởng môn sao lâm vào cảnh ngộ này? Muốn giải nguy cho chưởng môn chỉ e chưởng môn phải tự lực thôi. Vì ở ngoài có mai phục tử quan, một hỏa dược và mộr chất độc. Bọn tiểu nữ vô năng.
Đào Cẩm Sơn gào vọng ra:
- Ta bị họ Dương cố tình đả thương. Đó là lý do trên đường về ta đành bất lực để Diệp Triệu Linh uy hiếp. Bây giờ tỉnh lại thì phát hiện bị trói gô ở đây, có muốn tự lực giải thoát cũng không thể.
Dương Cần liền lớn tiếng:
- Tại hạ cùng tôn giá chưa động thủ giao chiêu, sao lại bảo do tại hạ

đả thương?
Triển Hoành lắc đầu:
- Là ám chỉ Dương Thế Tôn. Mà cũng lạ, ngũ phái chưởng môn cùng hợp lực như nhau, thế nhưng ai cũng vô sự, chỉ mỗi mình Đào chưởng môn được Dương Thế Tôn cố ý gây thương tích nặng nhất.
Giọng của Đào Cẩm Sơn lại vang ra, rất hậm hực:
- Họ Dương đó nhất định có câu kết với họ Diệp. Vì nào phải một mình ta bị lâm cảnh này? Nghe họ Diệp bảo, tất cả vì quay về riêng lẻ nên đều bị chung số phận như nhau. Nhưng giam ở đây như chỉ có mình ta. Tiểu tử kia, ngươi tuy ở họ Dương nhưng đủ bản lãnh gây thương tích cho ta sao? Đừng vọng tưởng rồi đâm ra cao ngạo thế. Hừ!
Triển Hoành giật mình:
- Có thật họ Diệp thừa nhận đã cùng Dương Thế Tôn câu kết? Và hậu quả là mọi chưởng môn nhân ngoại trừ Triển mỗ, tất cả đều bị lọt vào tay họ Diệp?
Tôn Nhân Phụng bật kêu:
- Dương Thế Tôn là nhân vật như thế nào ai cũng biết. Tuyệt đối không có chuyện cấu kết với bất luận ai. Đây chỉ là Cổ Linh liên minh tam viện đã thừa gió bẻ măng, nhân lúc chư vị chưởng môn nhân phân khai để ra tay đắc thủ.
Dương Cần hừ lạt:
- Họ bị như thế cũng đáng. Vì thế nào rồi đây họ cũng minh bạch, Kim gia chính là đồng mưu thuộc hạ của tam viện, hiện đang bắt giữ họ. Họ vì Kim gia toan gây khó cho tại hạ, giờ bị thế này tha hồ sáng mắt.
Đào Cẩm Sơn lại quát:
- Ngươi cút đi. Không ai cần ngươi lưu lại đây để có cơ hội giễu cợt. Cút đi!
Triển Hoành hốt hoảng:
- Đảo chưởng môn lầm rồi. Tình thế lúc này của Đào chưởng môn chỉ e mỗi một mình Dương thiếu hiệp là đủ bản lãnh giải cứu. Huống hồ là chuyện của Kim gia đều do chúng ta chỉ nghe bang chủ Cái bang nói một chiều, và sự thật như lúc này Triển mỗ đã hiểu đều trái ngược hoàn toàn những gì Lạc bang chủ cho chúng ta biết. Bản lãnh như Dương thiếu hiệp mới đủ lực giải cứu cho Đảo chưởng môn.
Đào Cẩm Sơn bật cười:
- Thứ tiểu tử vô lại đó mà có bản lãnh như thế sao? Ta không tin. Và dù có tin đi nữa, ha ha… họ Đào này chết hơn là há miệng cầu xin tiểu tử giải cứu. Ta lâm nạn thì các phái kia cũng lâm nạn. Ta chết thì

họ cũng chết. Nào phải chết một mình, nên ta cần gì lo sợ để hạ mình van xin? Ha ha…
Tôn Nhân Phụng ngỡ ngàng:
- Sao Đào chưởng môn lại tỏ ra hả hê? Thay vì lo lắng cho bản thân cho cục diện toàn bộ võ lâm mới phải?
Đào Cẩm Sơn hừ lạnh:
- Có muốn lo cũng đã muộn. Vì nhờ họ Diệp tiết lộ ta mới biết, bọn chúng đã có dự mưu từ lầu, chỉ tạm gián đoạn vì có sự tái xuất giang hồ của Dương Thế Tôn. Chúng bảo phen này không còn cần thất đại phái giúp chúng đối đầu họ Dương nữa. Vì chúng đã có Thập Nhân Can, một thế lực theo chúng tự phụ là cái thế vô song. Chúng đã quyết định tung một mẻ lưới thâu tóm tất cả, dùng thất đại phái ra làm mồi nhử Dương Thế Tôn. Vậy là nhất võng đả tận, toàn thể võ lâm kể như bị chúng nắm trọn quyền sinh sát. Và nếu thoát mạng, không lẽ một nhân vật uy danh lừng lẫy như ta lại hạ mình chung một phe với kẻ vô danh Dương Thế Tôn để hợp lực nhau đối phó bọn chúng? Ta thà chết ngay lúc này còn hơn. Hừ!
Triển Hoành động dung:
- Những chưởng môn nhân còn lại đang bị giam ở đâu? Bảo dùng họ làm mồi nhử chắc Diệp Triệu Linh biết cách khiến Dương Thế Tôn không thể không xuất hiện đúng ở đấy? Là cách gì?
Đào Cẩm Sơn hừ lạt:
- Ngươi may chưa bị bắt giữ, hãy nên lo thân ngươi và phái Không Động của ngươi thì hơn. Và chỉ nội việc đó thôi ta e vị tất ngươi đã có thể làm được. Lo chi những việc ngươi không thể lo, trừ phi ngươi là minh chủ. Hừ!
Triển Hoành chợt cất cao giọng:
- Người võ lâm phải lo chuyện võ lâm. Huống hồ dưới một tổ chim bị lật úp đâu dễ gì còn một quả trứng nào nguyên vẹn. Trước hết, Triển Hoành phải nghĩ cách giải cứu Đào chưởng môn, thêm một người là thêm một viện thủ. Tà bất thắng chính, mỗ không tin bọn họ Diệp có thể đắc ý lâu hơn.
Đào Cẩm Sơn khen:
- Dương Thế Tôn khen ngươi có khí phách. Điều đó tuy bây giờ ta cảm thấy đúng nhưng vị tất một mình ngươi lại có thể xoay chuyển được cục diện. Đừng quên chỉ đông tay mới võ nên kêu. Liệu ngươi có đủ bản lánh cứu được ta? Và liệu ngươi có cách thuyết phục Dương Thế Tôn dẹp bỏ cao ngạo để giúp ngươi? Nếu làm được chỉ cần thoát, ta nguyện sẽ cùng ngươi hiệp lực một phen.
Triển Hoành liếc nhìn Dương Cần:

- Triển mỗ tuy không đoán chắc có gặp và thuyết phục được Dương Thế Tôn tiền bối hay không nhưng ngay lúc này vẫn có thể có một viện thủ bản lãnh ngang như thế.
Tôn Nhân Phụng vội phụ hoạ:
- Nếu Đào chưởng môn tạm thời gác bỏ mọi ngộ nhận vì chưa rõ hư thực, tiểu nữ cảm thấy chuyện giải cứu Đào chưởng môn có thể tiến hành được ngay.
Đào Cẩm Sơn có vẻ hiểu:
- Tôn bảo chủ muốn ám chỉ Dương tiểu tử? Ngộ nhận gì? Và liệu tiểu tử có bản lãnh như thế được sao?
Triển Hoành toan lên tiếng giải thích rõ, chợt thấy Dương Cần xua tay ngăn lại và còn tự lên tiếng:
- Tại hạ không hứa hợp lực, cũng không tự hào có bản lãnh xoay chuyển cục diện như một minh chủ. Tại hạ thích câu Triển huynh vừa nói: Người võ lâm lo chuyện võ lâm. Tại hạ sẽ tận lực khi có thể và nhất là chuyện tại hạ sẽ một mình đối dầu cùng Diệp Triệu Linh và Tống Thanh Đạt. Đó là do tại hạ với liên minh này có mối thù bất cộng đái thiên. Phiền nhị vị lùi lại thật xa cho.
Triển Hoành giật mình:
- Thiếu hiệp toan gây chấn động khiến hỏa dược phát nổ? Liệu có giữ được cho Đào chưởng môn không bị những hệ luỵ tổn hại chăng?
Dương Cần gật đầu:
-Tại hạ có cách. Chỉ phiền nhị vị lùi thật xa là đủ.
Tôn Nhân Phụng và Triển Hoành cùng lùi đồng thời hoang mang chờ đợi phương cách mà Dương Cần sẽ thực hiện.
Nào ngờ cả hai chỉ thấy Dương Cần đằng không lao vút qua và lọt luôn vào địa đạo, không thấy có hỏa dược phát nổ.
Chỉ một lúc sau mới thấy từ trong địa đạo có một khối đá to được ném ngược ra.
Khối đá chạm đất.
Hoả dược vụt phát nổ kinh khủng.
“Ầm, ầm.”
Bụi cát tung bay mịt mù mãi một lúc lâu sau mới tan dần và để xuất hiện một thân hình tiều tụy thiểu não đang chân thấp chân cao chạy từ địa đạo ra.
Nhận ra Đào Cẩm Sơn, Triển Hoành kêu lên kinh hoàng:
- Còn một quan ải là chất độc nữa, Đào chưởng môn đừng quá vội như thế.
Đào Cẩm Sơn vẫn thất thểu chạy ra, tay thì xua xua:

- Tiểu tử có bảo không phải lo về chất độc. Lẽ nào y gạt ta?
Tôn Nhân Phụng hoài nghi:
- Sao chỉ có một mình Đào chưởng môn? Dương Cần đâu, sao không thấy?
Đào Cẩm Sơn đã bình an chạy đến gần Tôn Nhân Phụng:
- Tiểu tử ngay sau khi giải huyệt và cởi trói cho ta đã lao luôn ra ngoài. Tôn bảo chủ với Triển chưởng môn không nhìn thấy y thật sao?
Triển Hoành lặng người:
- Dương thiếu hiệp lao ra lúc nào? Có thể nhân lúc bụi mù mà đã lẻn bỏ đi ư?
Đào Cẩm Sơn lắc đầu thở ra:
- Ta vừa nghe hỏa dược chớm phát nổ là tiểu tử lao đi ngay. Không lẽ ý có cách ngăn ngừa, không bị tan xác cũng không ngại hỏa thiêu.
Tôn Nhân Phụng giật mình:
- Dương Cần quả nhiên có tấm thân đao thương bất nhập, nhưng dù vậy cần gì phải đem sinh mạng ra mạo hiểm?
Triển Hoành trầm ngâm:
- Dương thiếu hiệp có lẽ đã vận dụng cang khí hộ thân hoặc Ngự Khí Phi Hành để lao qua an toàn. Điều lạ nhất là tại sao chẳng từ mà biệt? Thật khó hiểu khó hiểu.
Đào Cẩm Sơn trợn mắt:
- Cang khí hộ thân? Ngự Khí phi hành? Toàn là những công phu thượng thừa cả? Lẽ nào Dương tiểu tử chỉ với niên kỷ đó lại có bản lãnh đạt đến như thế? Y là quái nhân chắc?
Tôn Nhân Phụng suýt bật cười:
- Thêm Đào chưởng môn nữa, vị chi đã có ba người đều bảo Dương Cần là quái nhân. Mà cũng phải chỉ có quái nhân mới có hành vi lẳng lặng bỏ đi như thế này. Thật quá đáng.
Triển Hoành xua tay:
- Thiển nghĩ, có lẽ Dương thiếu hiệp chỉ muốn tự một mình đối đầu họ Diệp nên mới lặng lẽ bỏ đi. Xem ra định kiến về thất phái đối với Dương thiếu hiệp không thể chỉ thời gian ngắn mà xoá bỏ. Lỗi là do thất phái trước.
Đào Cẩm Sơn chột dạ:
- Lỗi như thế nào?
Triển Hoành liền cùng Tôn Nhân Phụng tuần tự thuật rõ cho Đào Cẩm Sơn nghe.
- Mọi việc đều do Lạc Quyến Đề gây ra, không lẽ họ Lạc có dụng ý?
Triển Hoành không đáp, mãi sau một lúc trầm ngâm ngẫm nghĩ mới

bảo:
- Cũng chưa hẳn Lạc bang chủ có ác ý. Vì kì thực chỉ cần là người trực tính máu nóng và dễ tin thì bất luận ai thoạt nghe lại không nghi ngờ Dương thiếu hiệp vốn chỉ là kẻ vô danh, đồng thời dĩ nhiên phải ngả theo Kim gia là nhân vật từng trải khó thể nói dối. Dẫu vậy, nay sự việc hầu như minh bạch thiển nghĩ cũng nên có phần nào đó tư tâm và thận mật với Lạc bang chủ hơn. Vì nhỡ Lạc bang chủ quả thật có dụng ý đối với Dương thiếu hiệp, cũng có thể nghĩ là Lạc bang chủ đã bị Cổ Linh liên minh tam viện thao túng. Và điều trước mắt cứ lo giải cứu tứ vị chưởng môn còn lại đã.
Tôn Nhân Phụng tán thành:
- Dám suy luận, bảo Lạc bang chủ bị Cổ Linh thu phục, dù táo bạo nhưng khả dĩ có thể tin vì sự việc xảy ra lúc Dương Thế Tôn tiền bối xuất hiện cũng có mặt họ Lạc. Trừ phi họ Lạc gặp may mắn như tiểu nữ và Triển chưởng môn, lẽ nào chỉ có ngũ vị chưởng môn là lâm nạn, riêng họ Lạc thì khỏi? Vậy có thể đoán các chưởng môn ngộ nạn ắt có họ Lạc dự phần đồng mưu. Chỉ cần tìm thấy và đủ bản lãnh giải thoát,việc họ Lạc có thông đồng cùng Cổ Linh để bắt giữ các chưởng môn hay không tất sẽ minh bạch.
Đào Cẩm Sơn chợt bối rối:
- Muốn cứu cũng phải biết họ bị giam ở đâu. Nhưng thật đáng tiếc, họ Diệp không nói nên ta hoàn toàn không biết.
Tôn Nhân Phụng cau mày:
- Nếu vậy phải làm sao? Không lẽ lại phải nhờ đệ tử Cái bang truy tìm?
Bất chợt Triển Hoành quắc mắt nhìn ra xa xa và quát:
- Ai?
Nhìn theo hướng Triển Hoành đang nhìn, Tôn Nhân Phụng không khỏi nghi ngờ:
- Giống như người đưa tin của Cái bang từ lâu nay luôn liên lạc giữa tiểu nữ và Quách Nguyên Bồng nhị thúc.
Đào Cẩm Sơn chột dạ:
- Vừa nhắc là đến. Trừ phi đã xảy ra chuyện liên can đến lệnh nhị thúc, kỳ dư chúng ta đừng nên tin vội vào gã này.
Nhìn kẻ đang chạy đến cứ càng lúc càng chao đảo ngả nghiêng, Triển Hoành cau mặt:
- Đệ tử Cái bang thì đúng rồi. Nhưng dường như y mới trải qua một trận thọ chiến suýt mất mạng?
Tôn Nhân Phụng vội chạy đến đón đầu kẻ đó:
- Từ Lập phải không? Chuyện gì đã xảy ra?

Triển Hoành lao bám theo sát Tôn Nhân Phụng:
- Đừng nên quên cảnh giác.
Kẻ đó ngay sau khi nhìn thấy Tôn Nhân Phụng liền dừng lại, nào ngờ y mất đà bị ngã xuống:
- Tôn bảo chủ!
Triển Hoành tranh phần với Tôn Nhân Phụng, tiến đến đỡ người đó lên:
- Nhân huynh chính là Từ Lập?
Được Triển Hoành nâng đỡ, Từ Lập gật đầu thừa nhận:
- Có tin khẩn của Quách Nguyên Bổng, nhị thúc của Tôn bảo chủ.
Tôn Nhân Phụng lập tức bước đến gần Từ Lập:
- Từ Lập huynh xin cứ nói. Có phải Quách nhị thúc đang lâm nguy? Nếu không đâu thể khiến Từ Lập huynh không ngại đến sinh mạng, dù đang mang thương tích khắp người vẫn mạo hiểm tìm tiểu nữ báo tin?
Từ Lập nghe nhắc đến thương tích mới nhăn nhó vì đau:
- Lệnh thúc đã bị Cửu U viện bắt giữ. Lão Tống Thanh Đạt còn bảo hoặc Dương Cần tự đến nạp mạng hoặc hoặc chính Tôn bảo chủ phải đến thọ tang, lão mới buông tha lệnh thúc.
Tôn Nhân Phụng giật mình:
- Thọ tang ai? Từ Lập huynh có nghe lão giải thích rõ chuyện đó chăng?
Từ Lập thở dài:
- Thọ tang cho Điền Phương, vì theo lão Tống, Tôn bảo chủ dù sao cũng từng ưng thuận gả cho họ Điền. Nay Điền Phương bị Dương Cần sát hại chỉ có một trong hai cách đó lão mới hả giận.
Triển Hoành ngỡ ngàng:
- Thì ra mọi điều Dương thiếu hiệp kể đều đúng sự thật? Nghĩa là Nam Cung Hoàng, nhị ác, Điền Phương đều do một tay Dương thiếu hiệp đoản mạng?
Bổng có hai chuỗi cười âm u vọng đến:
- Không sai. Và theo lệnh nhị yêu bọn ta hôm nay đến để tiễn tất cả bọn ngươi về cửu tuyền, đền mạng cho những người bị Dương tiểu tử hạ sát. Ha ha…
Đào Cẩm Sơn phát lửa giận phừng phừng:
- Nếu không kể đến đây là những lời phi lí, vì bọn ta đâu can hệ gì vói Dương tiểu tử, thì bọn ngươi chỉ là nhị yêu tầm thường, bản lãnh gì mà đến đây khua môi múa mép hả?
Giọng cười của nhị yêu cứ vang đến:
- Bọn ngươi đều do Dương tiểu tử cứu mạng, có can hệ hay không

thì tự biết. Còn bản lãnh gì ư? Ha ha… Bọn ngươi cứ chờ khắc rõ. Ha ha…
Triển Hoành đề phòng nhìn quanh:
- Nhị yêu bản lãnh tầm thường. Nếu dám nói thế ắt có chỗ sở cậy. Hay là Diệp Triệu Linh và Thập Nhân Can quay lại?
Từ Lập chợt lắc đầu:
- Không cần như thế nhị yêu cũng có cách để chứng tỏ bản lãnh. Chính là cách này đây.
Bỗng nghe giọng nói của Từ Lập chợt thay đổi, Tôn Nhân Phụng vội hô hoán:
- Triển chưởng môn cẩn trọng.
Đang nâng đỡ Từ Lập, Triển Hoành cũng vội vàng đẩy y ra. Nhưng đã quá muộn vì Từ Lập chợt cười sặc sụa:
- Lão tử đây dù mất mạng cũng mãn nguyện. Vì ngoài Quách Nguyên Bồng, dù chỉ có thêm một mạng nữa là Triển Hoành ngươi thì vẫn tạm đủ cho ta thay ân công Nam Cung Hoàng báo thù. Ha ha…
Triển Hoành vụt tái mặt nhưng vẫn chồm đến vỗ một kình cực mạnh vào Từ Lập:
- Ngươi lén hạ độc ta? Chết!
“Ầm.”
“Hự.”
Tôn Nhân Phụng lo lắng cho Triển Hoành:
- Từ Lập hạ độc như thế nào?
Triển Hoành xòe bàn tay tả cho Tôn Nhân Phụng nhìn thấy có một ngón tay chỉ mới đó đã xưng phồng lên và đang chuyển sang màu tím tái:
- Y cầm sẵn độc châm. Thừa lúc Triển mỗ sơ ý là đâm vào. Thời may Triển mỗ đã kịp hất y ra, chỉ bị mũi kim châm đâm xuợt qua, như thế này đây.
Đào Cẩm Sơn chỉ biết lắc đầu:
- Phải tự huỷ ngón tay đó ngay, nếu không muốn mất cả cánh tay, thậm chí mất luôn mạng.
Tôn Nhân Phụng xót xa:
- Phải chi Dương Cần đừng bỏ đi.
Nhị Yêu lại cười vang đến:
- Nếu có Dương tiểu tử thì mũi độc châm đó đâu đến lượt họ Triển? Âu cũng là mạng trả mạng cho Dương tiểu tử đã từng mạo hiểm cứu mạng họ Triển một lần. Ha ha…
Triển Hoành vụt nghiến răng, tự huỷ nát ngón tay trúng độc, đoạn

thần tốc bật người lao đi:
- Ta chỉ mất một ngón tay thì xá gì so với nhị yêu các ngươi phen này khó toàn mạng! Đố hai ngươi chạy thoát!
Tôn Nhân Phụng toan bám theo, chợt nhớ đến Đào Cẩm Sơn nên lưu lại:
- Đào chưởng môn thể trạng đã như thế nào?
Đào Cẩm Sơn gượng cười:
- Mỗ tự miễn cưỡng có thể lo liệu, Tôn bảo chủ nên mau tiếp ứng cho Triển chưởng môn thì hơn.
Nhưng đã có tiếng gào của một yêu vang đến:
- Ngươi đã trúng độc mà vẫn hung hăng như thế sao? A… a…
Tôn Nhân Phụng thở ra nhè nhẹ:
- Triển chưởng môn chính là kỳ tài bậc nhất của Không Động phái đương đại, đã luyện được Tiên Thiên Đồng Nguyên Thái Cực công phu. Nhị yêu đúng là khó thoát.
Liền có tiếng gào thứ hai đưa đến:
- Ngươi ắt cũng có ngày nhận kết cục bi thảm. A…
Một lúc sau Triển Hoành hậm hực quay trở lại:
- Thật không tin bản lãnh chỉ có thế lại vẫn dám khoác lác huênh hoang. Hừ…
Đào Cẩm Sơn gật gù:
- Nhị yêu có mất mạng cũng đáng. Nhưng hạ thủ nhanh như Triển chưởng môn, không phải chúng kém mà bản lãnh Triển chưởng môn quá cao cường.
Tôn Nhân Phụng nhìn ngón tay của Triển Hoành và lo ngại:
- Máu tuôn chảy như thế ắt đã đủ. Triển chưởng môn còn ngại gì không điểm huyệt chỉ huyết để đừng mau kiệt sức?
Triển Hoành sực nhớ lại, tự nhìn xuống bàn tay chỉ còn bốn ngón:
- Mải phẫn nộ để hạ sát nhị yêu tại hạ cũng quên cả điều này. Đa tạ Tôn bảo chủ nhắc nhở.
Lúc tự điểm huyệt chỉ huyết xong, làm cho máu ngưng chảy, Triển Hoành chợt hỏi Tôn Nhân Phụng:
- Thà tin lời Từ Lập hơn là không tin để sau này hối hận, Tôn bảo chủ có định đến Cửu U viện giải cứu cho lệnh nhị thúc?
Tôn Nhân Phụng sau loáng mắt nhìn quanh đành thở dài:
- Nếu có thêm Dương Cần thì tốt nhất. Nhưng vì không thể trông chờ mãi, đành dựa vào sức mình vậy.
Triển Hoành nhìn Đào Cẩm Sơn.
Đào Cẩm Sơn gật đầu:
- Chúng ta nên dựa vào chính chúng ta là tốt nhất. Đi thôi!

Hồi 24
Cái bang lâm nạn cao nhân xuất
Thiên hạ đệ nhất khắc tinh lai

Đó là một trận thảm sát khó thể tin nhưng vẫn xảy ra trước mắt nhiều nhân vật đang quan tâm. Tôn Nhân Phụng đang tự nghĩ như thế thì bỗng nghe Triển Hoành thì thào:
- Cái bang tuy có một Từ Lập phản với một Lạc bang chủ hành vi chưa thật phân định hắc bạch nhưng nếu thuộc hạ Cổ Linh bảo đang thẳng tay đàn áp họ và tàn sát như thế này ắt có thể đoán những đệ tử Cái bang đang nguy khốn kia mười phần đủ mười chính là những đệ tử trung thành.
Đào Cẩm Sơn đang nấp người bên cạnh cũng tán đồng:
- Muốn đối đầu một Cổ Linh với tam viện liên minh, giả như chưa cứu được tứ chưởng môn tứ phái thì có thêm Cái bang cũng như có thêm thế lực. Ý mỗ, chúng ta cứ nên xuất hiện cứu nguy cho họ. Kẻo càng chậm đệ tử Cái bang càng chịu nhiều tổn thất hơn, rất đáng tiếc.
Bỗng có tiếng gầm đầy phẫn nộ vang đến:
- Những ai đang tàn sát chúng đệ tử bổn bang? Bọn ngươi phải đền mạng!
Tôn Nhân Phụng mừng đến rung động:
- Bệnh Cái lão nhân gia? Thật không ngờ dù bị thất tung nhưng đúng lúc Cái bang lâm nạn lão nhân gia lại kịp thời xuất hiện. Hay thật!
Cũng phát hiện nhân vật mới đến chính là Bệnh Cái, một loạt gầm thứ hai chợt từ phía khác vang lên:
- Bổn bảo chủ đã chờ sẵn ở đây. Được đích thân Bệnh Cái tìm đến thì không còn gì hay bằng. Ha ha…
Đào Cẩm Sơn bỗng đùng đùng lao ra:
- Diệp Triệu Linh! Đào Cẩm Sơn ta thật không uổng công chờ đợi. Quả nhiên ngươi cuối cùng cũng xuất đầu lộ diện. Bệnh Cái tiền bối xun cứ lo cho lũ đồ tử đồ tôn. Họ Diệp cứ giao cho mỗ! Diệp Triệu Linh, đỡ!
"Ầm."
"Ào…"
Bệnh Cái đang mặc tình tả xung hữu đột, vừa sát địch vừa giải nguy sinh mạng cho từng đệ tử Cái bang:

- Đào chưởng môn Điểm Thương phái đó ư? Tốt lắm, xạ nhân tiên xạ mã, lão ăn mày này xin nhường trọng trách đó cho chưởng môn. Còn bọn ngươi cũng đừng trách lão đây độc ác. Ai bảo bọn ngươi chán sống nên đối đầu với bổn bang làm chi. Ha ha…
Tôn Nhân Phụng cũng lao ra:
- Bệnh Cái lão nhân gia an khang a? Có cần tiểu nữ Tôn Nhân Phụng hỗ trợ phần nào chăng?
Diệp Triệu Linh đang ung dung đối phó Đào Cẩm Sơn, vì nghe tiếng Tôn Nhân Phụng nên cười:
- Tiểu liễu đầu sao chỉ xuất hiện một mình? Còn Triển Hoành đâu? Dương Cần đâu? Không có thêm hai gã đó như ngươi và lão già bệnh hoạn kia đủ bản lãnh ngăn chặn Thập Nhân Can lúc nào bổn bảo chủ cũng mang theo chăng? Xuất hiện đi. Ha ha…
Triển Hoành liền tung thân lao ra:
- Đã có âm mưu sẵn ư, họ Diệp? Diệt Cái bang chỉ là cái cớ để lão dẫn dụ những kình ngư khác to lớn hơn vào mẻ lưới của lão ư? Không cần Dương thiếu hiệp, Thập Nhân Can của lão bây giờ chỉ có sáu người, thêm Triển Hoành này nữa là đủ đối phó. Xem đây. Ha ha…
Đúng như Triển Hoành vừa nói chỉ có sáu nhân vật sắc mặt lạnh như băng với những ánh mắt nhìn đến đâu toả tử khí đến đấy như sáu thây ma đã xuất hiện. Và lập tức sáu nhân vật này phân khai, hai người một nhóm thành ba nhóm đối đầu với ba nhân vật là Triển Hoành, Bệnh Cái, và Tôn Nhân Phụng.
Đệ tử Cái bang sau một phen mừng rỡ vì được cao nhân ứng cứu thì lúc này bị lũ thuộc hạ Cổ Linh bảo tiếp tục gây khốn đốn.
Bệnh Cái nóng lòng, vừa xuất chiêu giao đấu với hai nhân vật câm lặng như thây ma vừa gầm thét vang dậy:
- Lưỡng Nghi Kiếm Trận của bọn này thật kì quái, cứ u u minh minh như nửa thực nửa hư.Nếu chỉ có thế bọn ngươi đòi cầm chân lão phu được lâu sao? Đỡ! Đỡ!
“Ầm.”
“Ào…”
Diệp Triệu Linh cũng đang dồn ép Đào Cẩm Sơn:
- Hư và thực chính là đạo lý ảo diệu nhất không chỉ đối với võ học mà đối với bất kỳ sinh linh nào khác khắp hoàn vũ. Bệnh Cái lão chớ quá nôn nóng, từ từ lão cũng sẽ biết chỗ lợi hại của đạo lý đó. Có phải thế chăng, Đào chưởng môn? Ha ha…
Đào Cẩm Sơn càng giao đấu càng núng thế:
- Diệp Triệu Linh ngươi sao lại có nội lực uyên thâm nhường này?

Thảo nào ngươi lại không nảy dã tâm mưu đồ độc bá võ lâm. Đỡ!
“Ào…”
“Ầm…”
Đào Cẩm Sơn lùi đến gần Triển Hoành từ lúc nào không hay, và chỉ phát hiện khi họ Triển bất ngờ quay sang tiếp ứng, quật cho Diệp Triệu Linh một kình:
- Họ Diệp mau trả mối hận cho Triển Hoành ta!
“Ào…”
Nào ngờ Diệp Triệu Linh bỗng lùi thoát đồng thời họ Diệp còn há miệng hú vang:
- Muốn phục hận ư? Cứ chờ đã, Hú ú ú…
Sáu thây ma bỗng hoán đổi dịch chuyển thật nhanh và thoáng mắt đã hoá thành một vòng tròn kiếm trận hoàn chỉnh vây hãm cả bốn cao thủ vào giữa.
Đứng bình thản bên ngoài, Diệp Triệu Linh đắc ý cười vang:
- Ta giăng lưới cốt ý chờ tiểu tử Dương Cần, nào ngờ lại có bốn cao thủ hữu hạng tự đâm đầu vào. Đây là Lục Hợp kiếm trận còn lợi hại hơn cả trận La Hán của Thiếu Lâm. Bọn ngươi phen này đừng mong thoát. Ha ha…
Diệp Triệu Linh có đắc ý cũng phải. Vì lúc này, do không ai có kiếm trên tay, Triển Hoành cảm thấy nguy nên hô hoán thất thanh:
- Bọn chúng đều dụng kiếm có tẩm độc. Mọi người chớ để kiếm chạm vào người, tốt nhất cứ hợp lực đánh giãn chúng ra, sau sẽ tuỳ cơ ứng biến, tuỳ nghi thoát ra ngoài trận.
Tôn Nhân Phụng phẫn nộ tột cùng:
- Chúng dụng độc, thủ đoạn thật vô sỉ. Đã đến lúc ta cho bọn ngươi nếm thử sở học của Tôn gia. Đỡ! Đỡ!
“Ào…”
Đào Cẩm Sơn và Bệnh Cái cũng dốc toàn lực phá trận và điều tiên quyết là phải có cách làm cho thế trận tự rối loạn. Bệnh Cái gầm vang:
- Ta cũng cho bọn ngươi thấy thế nào là thân thủ lợi hại của Bệnh Cái. Xem đây!
“Vù…”
Nhưng những thanh kiếm có tẩm độc lại là trở ngại khiến bốn hảo thủ vang danh như Triển Hoành, Bệnh Cái, Đào Cẩm Sơn và Tôn Nhân Phụng dù dư lực vẫn cam chịu bất tòng tâm. Họ chỉ có thể tri chì và kéo dài, trong khi đó đệ tử Cái bang càng lúc càng giảm số lượng. Họ chết thật thê thảm.
Diệp Triệu Linh cứ độc ác nhìn cục diện đã dần đi đến điểm kết thúc:

- Giết hết, giết hết cho ta. Ha ha…
Chợt có tiếng gọi họ Diệp từ phía sau:
- Cố nhân lại gặp nhau. Họ Diệp ngươi ắt hẳn chưa quên ta?
Diệp Triệu Linh giật mình quay lại:
- Dương Thế Tôn?
Đó là một nhân vật che kín mặt chỉ để hở đôi mắt. Nhưng nhân vật đó lại tự lột bỏ lớp che mặt ra:
- Chỉ đúng một nửa, vì ta còn là người đã tự nguyện ý trao cho ngươi số chân nguyên gần năm mươi năm công phu tu vi, điều mà ngươi ngỡ nhờ có Ngọc Cổ Linh mới đoạt được. Nhớ chưa?
Diệp Triệu Linh ngỡ ngàng vì nhìn thấy một diện mạo nứt nẻ và loang lổ quá nhiều chỗ:
- Các hạ chính là người từng bị ta giam dưới tử lao hai năm trước?
Nhân vật đó che mặt lại:
- Cũng đúng có một nửa. Vì không phải ngươi giam ta, trái lại ta muốn nhờ Âm Công Ngọc Cổ Linh của ngươi giúp ta trục độc, chính ta tự ý để ngươi giam giữ ta. Chứ nếu không thế, Diệp Triệu Linh ngươi có bản lãnh gì giam được Dương Thế Tôn ta?
Diệp Triệu Linh bang hoàng nhảy lùi:
- Ngươi là Dương Thế Tôn? Và ngươi lợi dụng ta để trục độc? Thật sao?
Dương Thế Tôn lướt theo lượt nhảy lùi của họ Diệp:
- Vậy ngươi cho đến nay vẫn chưa nhận ra chỗ nguyên khí ngươi tiếp nhận từ ta chỉ toàn là độc nguyên sao? Kém quá đấy! Hừ!
Diệp Triệu Linh rùng mình:
- Độc nguyên? Nguyên khí đã thấm độc Vô Căn Tán phải ba bốn năm sau mới có thể được phát hiện? Ngươi nói láo! Ngươi định phỉnh gạt ta? Diệp này quyết không tin.
Dương Thế Tôn vừa chép miệng cười vừa lắc đầu:
- Ta cũng đâu cần ngươi tin và thật ra cũng đâu muốn ngươi chờ ba bốn năm nữa mới phát hiện? Ý của ta là hôm nay thế nào ngươi cũng chết, vậy tốt hơn cứ dốc toàn lực đối phó ta. Và khi chết rồi ngươi đâu cần lo làm chi có hay không có trúng độc? Xuất thủ đi.
Diệp Triệu Linh chợt hú vang.
Sáu thây ma vội chạy đến.
Dương Thế Tôn nhìn họ:
- Lại là Thập Nhân Can đã một lần bị ta đánh cho tan tác? Nhưng chuyện đó cứ để sau. Vì điều duy nhất ta muốn là lấy mạng họ Diệp ngươi trước. Đã là số mạng, ta bảo ngươi không chạy thoát được đâu.

Diệp Triệu Linh vẫn hú vang, trong khi hai chân cứ lùi và lùi.
Dương Thế Tôn bất chợt cứ phiêu phiêu hốt hốt bám theo họ Diệp như hình với bóng, khiến sáu thây ma dù tuân theo hiệu lệnh có muốn đuổi theo Dương Thế Tôn cũng không kịp. Dương Thế Tôn cười hà hà:
- Ngươi là bảo chủ Cổ Linh bảo, là đệ nhất cao thủ bảo Cổ Linh, lại đã được ta ban cho xấp xỉ năm mươi năm công lực, lẽ nào ngươi khiếp đảm đến không dám chạm với ta dù chỉ một chiêu? Hãy tỏ rõ dũng khí của một bảo chủ đại cao thủ đi nào. Ha ha…
Bị dồn bức, Diệp Triệu Linh đỏ mặt tía tai gầm vang:
- Ta liều với ngươi. Dương Thế Tôn. Đỡ!
“Ào… ào…”
Dương Thế Tôn gật đầu:
- Có khá hơn so với chưởng môn năm phái hợp lực. Tuy vậy, kết cục của ngươi e bi thảm hơn họ nhiều, thật nhiều. Chết này…
Dương Thế Tôn vẫy xạ đủ mười tám kích chỉ chưa đầy một cái chớp mắt.
“Bung bung bung bung…”
Bảo họ Diệp khá vì trong mười tám kích Nhu Phong Thập Bát Lộ chí ít họ Diệp hoá giải cũng non nửa, xấp xỉ chin nhưng chin kích còn lại vì không thể nên họ Diệp kể như nhận chịu một kết cục cực kì bi thảm
“Ầm… ầm… ầm…”
Thân xác họ Diệp chưa kịp nảy ngược vì bị kích đầu tiên chạm phải thì bảy tám kích tiếp theo làm cho thi thể lão vỡ vụn thành vô vàn những mảnh thịt vụn.
Chỉ khi đó sáu nhân vật thây ma mới có cơ hội chạy đến chuẩn bị vây hãm Dương Thế Tôn.
Cái chết thê thảm của Diệp Triệu Linh làm toàn trường rung động. Lũ thuộc hạ Cổ Linh bảo cuống cuồng tháo chạy nhưng vẫn bị chết không ít vì khó thoát cơn phẫn nộ phục thù của những đệ tử Cái bang còn lại.
Kể cả Bệnh Cái, Đào Cẩm Sơn, Triển Hoành cùng Tôn Nhân Phụng cũng rung động kinh tâm vì mục kích cảnh thảm tử của họ Diệp và vì khiếp hãi trước thần công quán thế của Dương Thế Tôn.
Nhưng họ còn rung động hơn khi nghe Dương Thế Tôn cao ngạo nói với sáu nhân vật thây ma đã sẵn trong tư thế chực chờ vây công:
- Lẽ ra ta không muốn đối phó với lũ vô dụng các ngươi, nhưng vì bọn ngươi quá vô tư đến sự sống chết của bản thân cũng chẳng còn chút lý trí nào nghĩ đến, ta đành cho bọn ngươi biết thế nào là lợi hại.

Đánh!
Thân hình Dương Thế Tôn vụt biến mất, thay vào đó là sáu nhân vật thây ma đến phát kiếm chiêu tự bảo vệ cũng chưa kịp, liền hứng chịu mỗi gã ba kích nên thân.
“Bùng bùng bùng…”
Mười tám kích chia sáu, quá đều huống hồ cách xuất thủ của Dương Thế Tôn quá nhanh nên nghe cứ như chỉ mỗi một kích vỏn vẹn.
Lập tức cả sáu gã ngã vật ra hầu như cùng một lúc.
“Huỵch huỵch…”
Bệnh Cái bàng hoàng đến sững sờ:
- Vẫn là Nhu Phong Thập Bát Lộ?
Đào Cẩm Sơn thiếu điều bủn rủn:
- Đó là điều bốn người chúng ta không thể nào làm được nhưng đối với y chỉ là một cái cất tay?
Triển Hoành như thụt mất lưỡi:
- Chết rồi ư? Chết… cả thật rồi ư?
Tôn Nhân Phụng chợt thở đánh phào:
- Bản lãnh này quả là thiên hạ đệ nhất! A…
Dương Thế Tôn nhìn họ:
- Chúng chỉ bị phế bỏ võ công, đừng mong bao giờ có cơ hội hồi phục. Lo liệu mọi chuyện mai hậu cho chúng ắt chỉ có thể nhờ Cái bang. Bệnh Cái lão nghĩ sao?
Bệnh Cái choàng tỉnh cơn mê:
- Chuyện đó… được, tự ta sẽ định liệu. Nhưng mà này, ngươi…
Dương Thế Tôn xua tay, mắt nhìn Đào Cẩm Sơn:
- Ngươi có hối hận vì được ta lần đó tha mạng?
Đào Cẩm Sơn ngúc ngắc một lúc rồi mới lắc đầu:
- Không hối hận chút nào, trái lại còn cảm thấy may, phải cảm tạ Dương… Dương nhân huynh mới đúng vì đã không xử như vừa rồi với họ Diệp.
Dương Thế Tôn gật đầu chuyển mục qua Triển Hoành còn ngươi:
- Còn ngươi…
Triển Hoành đã cúi thấp người chuẩn bị sẵn:
- Thần công của tiền bối là vô thượng. Vãn bối thật hổ thẹn vì trước đây đã có những lời vô tri. Giờ nghĩ lại, phải chi đừng nói những lời lẽ nông cạn đó thì hay biết mấy.
Dương Thế Tôn hừ lạt:
- Biết tự lượng sức là tốt, nhưng vì thế mà mãi cam tâm nghĩ không thể nào bằng người là sai. Hoá ra ngươi chưa đáng nhận những lời ta đã từng khen.

Triển Hoành giật mình ngẩng đầu lên:
- Vãn bối sẽ không mãi chịu kém, xin đa tạ lời chỉ giáo nhắc nhở của tiền bối. Nhưng…
Dương Thế Tôn nhíu mày:
- Sao? Nói đi!
Triển Hoành ngập ngừng:
- Võ lâm hiện nay cũng vừa xuất hiện một cao nhân nữa, cùng ở họ Dương như tiền bối.
Tôn Nhân Phụng biến sắc:
- Triển chưởng môn sao lại…
Dương Thế Tôn lườm mắt, gắt Tôn Nhân Phụng:
- Cứ để y nói. Hừ!
Triển Hoành như được khích lệ nói ngay:
- Đó là Dương thiếu hiệp, Dương Cần?
Dương Thế Tôn gật gù:
- Dương Cần hậu nhân của Dương Bân. Rồi sao?
Triển Hoành ngạc nhiên:
- Nhị vị từng biết nhau?
Dương Thế Tôn lắc đầu:
- Ta chỉ biết thân phụ của y. Vì thân phụ của y mới chính là thiên hạ đệ nhất nhân. Ngươi đã gặp y?
Triển Hoành bối rối:
- Sai rồi, phụ thân y chỉ là một đạo tặc, không thể nào là thiên hạ đệ nhất nhân như tiền bối vừa quá lời đề cao.
Dương Thế Tôn bật cười, đưa tay chỉ qua Tôn Nhân Phụng:
- Phụ thân y đã chết, và nếu ta đoán biết không lầm thì tiểu liễu đầu kia có một lần đã nhìn thấy mộ chí, có ghi rõ “thiên hạ đệ nhất nhân Dương Bân.” Ngươi có thể hỏi tiểu liễu đầu kia ắt rõ. Ha ha…
Triển Hoành hoảng hồn, vội hỏi Tôn Nhân Phụng:
- Tôn bảo chủ…
Tôn Nhân Phụng không thể không gật đầu nói lời thừa nhận:
- Tiểu nữ đã thấy. Và có lẽ đó là nguyên do khiến Dương Cần có bản lãnh như Triển chưởng môn đã mục kích chí ít hai lần. Duy có điều mãi sau này tiểu nữ mới đoán biết giữa Dương Cần và thiên hạ đệ nhất nhân Dương Bân là phụ tử.
Dương Thế Tôn lại cười vang:
- Có phải Triển Hoành ngươi vì muốn có sự chạm trán giữa ta và Dương Cần nên mới đột ngột nhắc đến y? Hay ngươi có ý nghi ngờ ta và Dương Cần có liên quan, nếu không là cùng chung huyết thống vì có cùng họ Dương thì cũng có khi cả hai chính là một, đúng

không? Vậy ý ngươi muốn xem thật rõ diện mạo của ta? Hãy xem đây. Ha ha…
Đó là một khuôn mặt sần sùi nứt nẻ nhất là vì bị lột từng mảng da nên để lộ nhiều chỗ cả thịt và quyết không thể là một khuôn mặt ngụy tạo.
Quá kinh khiếp, Tôn Nhân Phụng chỉ biết nhắm mắt lại và không dám nhìn. Vì thế, cũng chỉ mình nàng không hề hay biết giữa đương trường vừa xuất hiện thêm một nhân vật. Nàng nhờ nghe Triển Hoành bật kêu mới phát giác ra điều đó. Huống hồ sau khi Triển Hoành kêu xong, nhân vật đó còn tự xưng danh:
- Bổn chưởng môn là Tư Không Vũ xuất thân Côn Luân phái, cũng là đệ nhất cao thủ của bổn phái Côn Luân hiện nay. Tôn giá Dương Thế Tôn ắt cũng thừa hiểu nguyên nhân sự xuất hiện của bổn chưởng môn lúc này?
Tôn Nhân Phụng mở mắt, cũng vừa lúc Dương Thế Tôn đang tự động dùng mảnh khăn che lại khuôn mặt gớm ghiếc và chầm chậm nói:
- Ân công sao mãi đến giờ mới lộ diện, trong khi Dương mỗ từ lâu đã phát giác? Sao thế ân công? Hay vì ngại Dương mỗ trở mặt, quên ân cứu mạng thuở nào nên cân phân mãi ân công mới xuất hiện?
Tư Không Vũ là nhân vật ngoại ngũ tuần, có diện mạo thoạt nhìn đã ưa, huống hồ diện mạo đó lúc này tỏ ra bối rối lạ:
- Ngươi… sao ngươi gọi ta là ân công? Ta làm gì có ân cứu mạng để ngươi vừa mở miệng thì gọi mãi là ân công?
Dương Thế Tôn thở dài:
- Ngẫm thật đúng với câu “quân tử thi ân bất cầu báo.” Ân công thật đúng là quân tử, cho dù mười hai năm trước từng cứu mạng Dương này nhưng bây giờ nhắc lại thì vẫn nhất mực không nhận. Cũng không sao, để tỏ lòng tôn trọng mọi chủ ý của ân công, từ lúc này trở đi, Dương mỗ nguyện không gọi như thế nữa, kẻo lại khiến Tư Không Vũ chưởng môn khó xử.
Được gọi lại tính danh, Tư Không Vũ như tìm lại chính mình nên nhanh chóng lấy lại điềm tĩnh nói:
- Ta không nhận vì ta chưa từng cứu ngươi. Giờ hãy trở lại chính đề, ắt ngươi đã hiểu Tư Không Vũ này đến chỉ vì muốn cùng ngươi liều một phen phân tài cao hạ?
Giọng nói của Dương Thế Tôn vẫn nhất mực điềm nhiên:
- Dương mỗ nguyện lĩnh giáo. Nhưng thật không biết Tư Không chưởng môn toan dùng công phu nào chỉ giáo? Công phu sở học Côn Luân phái? Hay cũng công phu Nhu Phong Thập Bát Lộ đã

được chính tay Dương mỗ lưu lại gọi là đáp tạ ân cứu mạng lần đó?
Tư Không Vũ chợt cười và chính nụ cười đã làm cho diện mạo của Tư Không Vũ chợt hoá nên độc ác:
- Ngươi hỏi cũng hay. Nhưng Nhu Phong Thập Bát Lộ vì là sở học của riêng ngươi, ta vì không am hiểu nên không thể vận dụng. Ta chỉ dùng mọi sở học của riêng ta mà thôi. Ngươi không ngại chứ? Ha ha…
Đôi mắt Dương Thế Tôn vụt tối sầm, nhưng chỉ một thoáng là biến mất:
- Hãy cứ theo ý Tư Không Vũ ngươi. Nhưng liệu có cần hạn định số lượng chiêu chăng?
Tư Không Vũ ngạo mạn:
- Tùy ngươi…
Dương Thế Tôn bật cười:
- Vậy thì được. Một kích với trọn vẹn mười tám lộ nha? Hay ít hơn? Ha ha…
Tư Không Vũ ngập ngừng:
- Số lượng chiêu có hạn, vậy ngươi định phân xử thế nào nếu một trong hai có kẻ bại.
Dương Thế Tôn nóng nảy vẫy tay:
- Ta bại sẽ vĩnh viễn tuyệt tích giang hồ, không bao giờ tái xuất giang hồ nữa, còn ngươi?
Tư Không Vũ cười cười:
- Nếu ta bại ta nguyện ý thoái bỏ chức vị chưởng môn, cũng quyết không hỏi đến chuyện giang hồ. Được chứ?
Dương Thế Tôn bật cười:
- Ta và ngươi tuy nêu hai đề xuất phần nào giống nhau nhưng thiết nghĩ trong thâm tâm cả ta lẫn ngươi đều không dễ chấp nhận những kết cục được xem là quá tiện nghi cho đối phương. Đúng chứ? Vì vậy ta chợt nảy ý thế này, những đề xuất vừa rồi đương nhiên ta và ngươi, ai bại phải tuân thủ và đó là sự thoái ẩn đối với võ lâm. Riêng giữa hai chúng ta với nhau, hãy nói thẳng thế này, ta dù bại, dù tự ẩn thoái nhưng vị tất ngươi cam tâm chịu buông tha, vậy tại sao giữa hai ta không có thêm một đề xuất nữa, là tiếp tục đối đầu nhau cho đến khi hoặc ta và ngươi có một lời giao phó minh bạch với những gì đã gây ra cho đối phương? Ngươi nghĩ sao?
Tư Không Vũ sững sờ:
- Ý ám chỉ giữa ta và ngươi từng đã có tử thù, chỉ khi đối phương chết mới kết thúc?
Dương Thế Tôn lại lột bỏ diện mạo, để lộ nụ cười lạnh:

- Ta luôn cảm kích những gì ngươi đã hết lòng trao ban và để đáp tạ, kỳ thực ta đâu còn cách nào khác ngoài việc bằng mọi giá phải hoàn lại ngươi cho bằng hết. Hãy nhớ cho rõ, đó chỉ là việc giữa ta và ngươi. Đồng thời chỉ vì muốn đáp tạ đại ân sâu dày của Tư Không Vũ ngươi mà Dương Thế Tôn mới đủ đởm lược tái xuất giang hồ lần này. Nhưng thôi, ta đã nói quá nhiều, thật không muốn để phí thêm thời gian quý báu của ngươi. Bắt đầu đi, nếu ngươi không hối hận vì đã dám xuất đầu lộ diện trước khi ta tìm thấy ngươi.
Bệnh Cái càng nghe càng tỏ vẻ trầm tư lạ, sau cùng thì nôn nao, chợt ra hiệu cho đệ tử Cái bang cứ lặng lẽ giúp lui, mang theo cả sáu nhân vật thây ma cho đến lúc này vẫn nằm yên bất động
Đào Cẩm Sơn cũng day dứt không yên, hết nhìn Triển Hoành lại nhìn Tôn Nhân Phụng, nhưng sau đó lại đi đến gần và thì thầm cùng Bệnh Cái bàn tán.
Tôn Nhân Phụng không phát hiện những diễn biến quá lặng lẽ đó. Nàng cứ đau đáu nhìn vào cục diện, nơi sắp xảy ra một trận đấu không tưởng giữa một Dương Thế Tôn ai cũng biết có bản lãnh quán tuyệt nhân trần và với một Tư Không Vũ dù chỉ là thân phận một chưởng môn như bao chưởng môn khác nhưng lại ngang nhiên mong được cùng Dương Thế Tôn công bằng quyết đấu, vô tình tự bộc lộ thân thủ ắt hẳn hãy còn nhiều tuyệt kỹ kỳ chiêu lâu nay đã không ai nhận biết.
Triển Hoành tự đến gần nàng:
- Chưởng môn Côn Luân phái quá tự phụ, nếu không muốn nói là tự chuốc hoạ vào thân. Tôn bảo chủ có nhận thấy như thế chăng?
Tôn Nhân Phụng tuy đáp nhưng mắt không rời khỏi cục diện đã có dấu hiệu sắp xảy ra trận giao phong vô tiền khoáng hậu:
- Giữa họ có những ẩn tình chỉ họ hiểu. Và vì hiểu nên Tư Không Vũ chưởng môn một khi có thái độ được xem là tự phụ này ắt cũng đã tự lượng sức đồng thời tin vào kết cục tất thắng. Ý tiểu nữ muốn nói vị tất đây là hành vi tự chuốc hoạ vào thân của Tư Không chưởng môn.
Triển Hoành chợt lào thào:
- Đánh rồi. Để xem sự việc có như Tôn bảo chủ suy luận hay không.
Sắc diện Tôn Nhân Phụng vụt tái nhợt vì phát hiện tuy Dương Thế Tôn và Tư Không Vũ cùng lao ập vào nhau như đôi mãnh hổ quyết sinh tử để tranh giành lãnh địa. Nhưng nếu Dương Thế Tôn xuất thủ ngay khi đã lao đến đúng tầm thì Tư Không Vũ không những cố ý chậm xuất thủ mà ở nét mặt còn bộc lộ một khoé cười đầy đắc ý.
Nàng bật kêu dù khẽ nhưng đầy thảng thốt:

- Ẩn tình chính là ở điểm này.
Cùng lúc đó loạt kình Nhu Phong Thập Bát Lộ gồm đủ mười tám kích do được Dương Thế Tôn xuất thủ cực nhanh nên bắt đầu liên tiếp phát thành loạt chấn kình vang dội.
“Bung bung bung bung…”
Và giữa loạt chấn kình liên hồi kì trận đó bỗng bất ngờ phát ra một tiếng chấn động âm âm duy nhất, âm sắc hoàn toàn khác với loạt chấn kình Nhu Phong Thập Bát Lộ đang diễn khai.
“Bục.”
Dương Thế Tôn khựng lại, sau đó cứ lùi từng bước, lùi từng bước không thôi, đồng thời ở hai khoé miệng đang mím chặt vẫn để rỉ ra hai dòng huyết nhỏ không thể không nhận thấy.
Tư Không Vũ vẫn bình an vô sự và bật cười ngạo nghễ:
- Ngươi bại rồi, Dương Thế Tôn ngươi bại rồi. Ngươi tư cách gì đó mà xưng là thiên hạ đệ nhất nhân? Ha ha…
Dương Thế Tôn không nói tiếng nào. Và ai cũng biết, hễ mở miệng là Dương Thế Tôn ắt không thể nào tri trì được nữa, buộc phải thổ huyết thôi, vì thế dù muốn nói cũng không dám.
Sau khi đã có thể tự đứng yên, không bị lùi nữa, Dương Thế Tôn chợt xạ mắt nhìn duy nhất hai nhân vật, một là Bệnh Cái và một cuối cùng là Tôn Nhân Phụng.
Chạm ánh mắt nhìn này của Dương Thế Tôn, cả Bệnh Cái lẫn Tôn Nhân Phụng đều rùng bắn khắp người. Chính lúc đó Dương Thế Tôn bất thần tung người lao đi.
“Vút.”
Tư Không Vũ tuy vẫn cười nhưng cũng bất ngờ lao đi, may thay không phải lao đuổi theo Dương Thế Tôn vì đó là hướng hoàn toàn khác.
Bệnh Cái thấy vậy chợt cất giọng bỗng hóa thành khào khào khó nghe:
- Nhất định còn nhiều diễn biến khó lường. Lui mau!
Bệnh Cái lui thì Đào Cẩm Sơn cũng thất thần lủi mất.
Chỉ còn lại Tôn Nhân Phụng. Triển Hoành chợt lên tiếng:
- Tôn bảo chủ…
Giật mình choàng tỉnh, Tôn Nhân Phụng cũng lập tức lao đi:
- Xin lượng thứ, Triển chưởng môn, vì tiểu nữ chợt nhớ còn một việc khẩn cấp nên không thể lưu lại lâu hơn. Cáo biệt!
“Vút.”
Tôn Nhân Phụng đi quá nhanh, quá vội khiến Triển Hoành chỉ còn biết ngơ ngẩn nhìn theo. Nhưng chỉ một thoáng sau, Triển Hoành

chợt kinh nghi, vội lao đuổi theo Tôn Nhân Phụng:
- Tôn bảo chủ như muốn chạy theo Dương Thế Tôn? Để làm gì? Dừng lại mau. Huống hồ Tôn bảo chủ còn một Quách nhị thúc vẫn chưa liệu phương giải cứu, Tôn bảo chủ quên rồi sao? Đừng đuổi theo nữa!
Khinh thân pháp của Triển Hoành thật thượng thừa. Dầu vậy càng đuổi theo thì Triển Hoành không còn nhìn thấy bóng dáng Tôn Nhân Phụng đâu nữa. Nhưng Triển Hoành vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục đuổi theo mãi.
Lúc bóng Triển Hoành đã đi thật xa,từ một tàng cây cao Tôn Nhân Phụng vội tụt xuống.
Và như muốn lánh mặt Triển Hoành hơn là đuổi theo Dương Thế Tôn, Tôn Nhân Phụng vụt đổi hướng chạy không lao theo hướng lúc nãy đã thấy Dương Thế Tôn chạy nữa. Nàng chạy hẳn về phía tả đồng thời chạy thật nhanh.
Được một đỗi ước chừng năm dặm, Tôn Nhân Phụng từ từ chậm lại. Và nguyên do là từ phía trước bỗng vang trở lại tai nàng một thanh âm mệnh lệnh:
- Hắn đã đổi hướng chạy sang phía này. Dựa theo dấu huyết tích không thể ai khác ngoài hắn thổ ra ắt hẳn đã bị nội thương nghiêm trọng, quyết không đủ lực chạy xa hơn. Hãy lùng sục khắp nơi cho kĩ. Phen này không thể để hắn thoát. Tìm đi.
Tôn Nhân Phụng hết dám vọng động, đành chầm chậm tiến đi tiếp tục.
Không bao lâu nàng phát hiện có bóng người lảng vảng sắp đi về phía nàng. Vội vàng bế khí nằm phục người sát xuống, nấp sau một lùm cây rậm.
Bóng người đó dù chỉ là lướt qua chỗ nàng đang nấp nhưng tử khí lưu lại bỗng làm nàng bồn chồn nôn nao khó tả.
Nàng bàng hoàng, lẻn liếc nhìn theo bóng người đó mãi không thôi. Và bất chợt có tiếng nói phát thật khẽ bên cạnh nàng:
- Gã vừa rồi chính là một trong những Thập Nhân Can, mười người mất bảy còn ba. Tôn bảo chủ sao vẫn mạo hiểm lưu lại, thay vì nên nhân lúc này bỏ đi cho thật nhanh thì hơn?
Tôn Nhân Phụng đã xuýt nhảy nhổm nhưng vì kịp nhận ra thanh âm đó là quen nên chỉ hoảng hồn nhìn lại:
- Triển chưởng môn vẫn theo kịp tiểu nữ?
Triển Hoành gượng cười:
- Tôn bảo chủ đã đổi hướng? Triển mỗ vì quá lo,sau khi phát hiện có lẽ đã chạy nhầm đành quay lại và chọn bừa hướng này. Cũng may

vừa kịp thấy Tôn bảo chủ phục người nấp ở đây, Triển mỗ thật đáng trách vì vừa khiến Tôn bảo chủ một phen hoảng sợ.
Nàng cũng gượng cười:
- Tiểu nữ cũng có lỗi vì cố tình không để Triển chưởng môn theo chân. Nhưng dầu sao, vì rốt cuộc Triển chưởng môn cũng đến, vậy nói đi, Triển chưởng môn có nhận định gì về cục diện này?
Triển Hoành từ chỗ ẩn mình bên cạnh Tôn Nhân Phụng cũng đưa mắt nhìn ra ngoài:
- Trước mắt là một thảo nguyên với phạm vi khá rộng, trống trải nữa. Chỉ ở đầu bên kia mới xuất hiện một khu rừng tiếp giáp mãi phía xa là một dãy núi. Tống Thanh Đạt đã xuất hiện ở đây với nhiều thủ hạ Cửu U viện tháp tùng. Có phải Tôn bảo chủ hồ nghi, hoặc ở trong khu rừng hoặc ở tận dãy núi chính là nơi lão Tống đang sinh cầm lệnh nhị thúc Quách Nguyên Bồng?
Tôn Nhân Phụng gật đầu có phần chậm, ắt là do còn đang đắn đo:
- Tiểu nữ cũng đoán như thế cho dù không hoàn toàn tin hẳn. Chỉ vì gặp lão Tống ở đây là quá ngẫu nhiên nên mọi bất ngờ đều có thể xảy ra. Và một trong những bất ngờ đó là Lão Tống đang có ý tìm người, không phải chỉ hiện diện chỉ để giữ người, giữ Quách nhị thúc của tiểu nữ như Triển chưởng môn vừa suy đoán.
Triển Hoành ngạc nhiên:
- Không lẽ là tìm kiếm lại Quách lệnh thúc nhờ may mắn đã tự thoát đi?
Tôn Nhân Phụng lắc đầu:
- Nhị thúc bản lãnh kém, chuyện tự thoát đi là điều khó có.Và dù có vị tất thân thủ như nhị thúc đủ khiến lão Tống lao sư động chúng và huy động nhiều nhân mã truy tìm như thế này. Huống hồ chỉ mới đây tiểu nữ vô tình nghe lão bảo kẻ lão đang ra lệnh tìm đã bị nội thương nghiêm trọng, đã đổi hướng chạy về phía này và đã lưu lại nhiều dấu tích do bị thổ huyết. Lão tìm ai nếu không phải là Dương Thế Tôn với lực lượng truy tìm còn có cả ba nhân vật còn sót lại của Thập Nhân Can do Cổ Linh liên minh tam viện đào luyện?
Triển Hoành vỡ lẽ:
- Theo mọi lập luận vừa nghe, quả nhiên Triển mỗ đành tin Cửu U vì muốn báo thù cho Cổ Linh bảo nên đang sục tìm Dương Thế Tôn. Sự việc cho thấy đúng là nghiêm trọng, vậy Tôn bảo chủ có ý gì để cứ lưu lại thay vì lẽ ra phải lẻn bỏ đi?
Lần này thì Tôn Nhân Phụng lại tỏ ra chậm đáp lời.Bằng chứng là nàng mấp máy đôi môi một lúc mới có thể phát ra câu đáp:
- Lẻn bỏ đi đúng là điều nên làm. Tuy nhiên, vì Triển chưởng môn

vừa gợi ra một nhận định, cũng có thể Quách nhị thúc đang bị lão Tống giam giữ gần đây, nên ý tiểu nữ là…
Chợt nàng im miệng.
Triển Hoành cũng phục người nằm xuống sát hơn.Vừa lúc đó có tiếng Tống Thanh Đạt ra nôn nóng ra lệnh:
- Phân làm hai. Chia nhau tìm bắt đầu từ hai bên bìa rừng. Thật không tin Dương Thế Tôn có tài độn thổ, đang chao đảo chạy giữa thảo nguyên lại đột nhiên biến mất. Tìm đi, nếu không phát hiện thấy gì khả nghi thì cứ phóng hỏa thiêu huỷ cả khu rừng lẫn vùng thảo nguyên này. Hừ!
Triển Hoành thì thào:
- Quả nhiên nhân vật bị truy tìm là Dương Thế Tôn. Vậy ý Tôn bảo chủ là muốn nhân cơ hội này tìm tung tích khắp khu rừng, kể cả dãy núi kề đó?
Tôn Nhân Phụng chợt thì thào đề xuất:
- Điều đó tuy mạo hiểm nhưng tiểu nữ không thể không mạo hiểm. Hiểm nỗi là cần vượt qua cả một vùng thảo nguyên trống trải mới có thể đột nhập khu rừng. Chẳng hay Triển chưởng môn có thể giúp tiểu nữ hiến một kế nào đó?
Triển Hoành quả thông tụê:
- Chỉ có mỗi một cách là dương đông kích tây. Tôn bảo chủ nhất quyết phải mạo hiểm sao?
Tôn Nhân Phụng đặt một tay mềm mại lên cánh tay gân guốc của Triển Hoành:
- Tuy không phải là gia thân nhưng vì nhị thúc, tiểu nữ quyết không ngại hi sinh tính mạng. Mong được Triển chưởng môn thành toàn, giúp tiểu nữ toại ý.
Triển Hoành thừ người mất một lúc khá lâu,sau mới thở dài bảo:
- Tôn bảo chủ định xuất phát từ chỗ này?
Nàng lắc đầu vẫn để nguyên cánh tay ở vị trí vừa khiến cho Triển Hoành thừ người:
- Xuất phát từ chỗ này dù chạy băng vào khu rừng là khá gần nhưng như vậy thì quá lộ liễu. Nếu được, xin Triển chưởng môn cứ phục ở đây, sau đó tùy nghi gây kinh động, dẫn dụ địch dồn đuổi về phía này, nhân đó tiểu nữ sẽ men theo phía tả, lợi dụng nhiều chỗ tương đối khuất lấp để thuận tiện đột nhập khu rừng hơn. Thấy sao?
Triển Hoành nhìn về phía bên tả theo lời Tôn Nhân Phụng vừa nêu ý:
- Triển mỗ phải chờ bao lâu mới bắt đầu gây nào loạn? Nửa khắc có đủ chăng?
Tôn Nhân Phụng nhẩm tính:

- Tiểu nữ còn phải lẻn đi một đỗi xa mới có thể xuất phát. Nếu được một khắc thì tốt nhất.
Không chờ Triển Hoành đáp lời, Tôn Nhân Phụng đột ngột dịch chuyển bàn tay xuống đến tận ngón tay từng bị Triển Hoành tự phế bỏ. Nàng hỏi một cách quan tâm:
- Triển chưởng môn vẫn còn đau?
Triển Hoành cứ thở ra nhẹ nhẹ:
- Được Tôn bảo chủ quan tâm hỏi đến, Triển mỗ phần nào cũng không cảm thấy đau. Được rồi, Tôn bảo chủ cứ đi đi, đúng một khắc nữa, Triển mỗ tự có cách dẫn dụ địch nhân chạy dồn cả về phía này.
Tôn Nhân Phụng chớp nhẹ đôi mắt phụng:
- Sẽ rất nguy hiểm, mong Triển chưởng môn cố tự bảo trọng. Vì nếu có bề gì, tiểu nữ sẽ… Tạm biệt. Hi vọng chúng ta còn nhiều dịp gặp lại.
Nàng len lén bỏ đi và thừa biết Triển Hoành thế nào cũng bồi hồi nhìn theo.
Nhưng do việc giải thoát cho Quách nhị thúc là trọng, nàng dồn mọi chú tâm vào việc di chuyển sao cho không bị thủ hạ Cửu U viện phát hiện. Vì thế nàng luôn men theo từng chỗ thật khuất, lúc đi lúc dừng, lúc biến mất lúc xuất hiện, sau cùng là biến mất hẳn.
Triển Hoành nhìn mãi theo và quyết giữ lời hứa, phải chờ đủ một khắc.
Trong khi đó, kì thực đi chưa được quãng thời gian chưa được một phần tư khắc, Tôn Nhân Phụng đã dừng lại nên đối với bất kì ai quan tâm đều nghĩ là nàng tạm biến mất để sau đó di chuyển tiếp cho đủ số thời gian một khắc.
Nàng dừng lại vì đã phát hiện người cần tìm. Sau một thoáng lặng người để ngắm nhìn nhân vật đó, nàng chợt tỏ ra nhanh nhẹn khác thường, bằng cách bắt đầu thu nhặt các cành cây có khô có tươi, nào là những hòn đá bị bao nhiêu người qua lại dù có nhìn thấy cũng mặc tình bỏ lăn lóc. Sau đó nàng cắm ở chỗ này một cành cây, đặt ở chỗ kia một hòn đã cho đến kì trận thực hiện thật xong thật hoàn mĩ. Chỉ khi đó nàng mới tiến đến thật gần nhân vật nọ.
Thời gian ước hẹn với Triển Hoành vì chưa đủ một khắc nên Tôn Nhân Phụng chỉ dám khe khẽ gọi nhân vật nọ:
- Dương các hạ! Dương Cần!
Nhân vật được nàng gọi dù đang lừ đừ ngồi theo tư thế toạ công, nửa mê nửa tỉnh, vẫn kịp thời mở bừng hai mắt để lộ nỗi thất kinh nhưng liền sau đó thở hắt một hơi dài nhẹ nhõm:
- Ừ…

Chỉ vỏn vẹn một tiếng như thế là nhân vật che kín diện mạo nọ liền từ từ gục xuống, nghẹo ngang khiến Tôn Nhân Phụng dù muốn đưa tay ra đỡ cũng không kịp.
Nàng chồm đến tuy chậm nhưng may mắn lại kịp nghe nhân vật nọ nói nửa tỉnh nửa mê:
- Chúng có sẵn mưu đồ, quyết tận diệt Dương Thế Tôn ta. Phiền Tôn bảo chủ giúp ta… giúp ta lập hoàn chỉnh trận đồ phản cửu cung… hãy giúp… ta… đa… tạ…
Không chần chừ gì nữa, nàng vươn tay lột phăng mảnh khăn che diện mạo của nhân vật nọ.
Vẫn là một khuôn mặt nứt nẻ lở loét.
Nàng nhắm mắt lại, không dám nhìn. Tuy vậy, từ hai khoé mắt nàng cứ trào ra hai dòng lệ thương tâm.
Một khắc đã điểm.
Xung quanh nàng chợt vang lên nhiều huyên náo, càng lúc càng lớn. Nhưng thật lạ những tiếng huyên náo cứ tản xa dần.
Tiếng huyên náo làm nàng chợt tỉnh cơn mộng mị. Nàng đứng lên, tự đi loanh quanh, miệng cắn ngón tay ra chiều ngẫm nghĩ.
Tiếp đó, với thái độ dứt khoát, Tôn Nhân Phụng khẩn trương sắp đặt lại thế trận, chính là bằng những cành cây nàng đã cắm đã dịch dời.
Khi hoàn thành, nàng quay lại với Dương Thế Tôn, dựng cho ngồi dậy theo thế đối diện với nàng, từ đó nàng sắp đặt sao cho bốn bàn tay của song phương áp vào nhau. Nàng truyền lực cho Dương Thế Tôn.
Được truyền lực, Dương Thế Tôn từ từ hé mở dần đôi mắt đang lờ đờ.
Và khi nhận ra nàng, Dương Thế Tôn toan thu tay về chợt nghe nàng quát:
- Nếu cần, mau thổ huyết ra, đừng miễn cưỡng nữa. Thổ huyết mau!
Dương Thế Tôn lập tức quay ngoặt đầu sang một bên.
“Ọe.”
Nhưng dù nhanh một vài ngụm huyết phun bắn vào y phục nàng.
Áy náy, Dương Thế Tôn quay lại nhìn Tôn Nhân Phụng và lào thào:
- Ta đã làm bẩn y phục của tiểu liễu đầu ngươi.
Nàng vụt trái tay thật mạnh.
“Chát.”
Khuôn mặt nứt nẻ và lở loét của Dương Thế Tôn lập tức bật máu. Dù thế Tôn Nhân Phụng vẫn nghiến răng để bật ra tiếng rít phẫn uất:
- Ngươi bất quá niên kỷ chỉ bằng ta. Tư cách gì mà ngươi gọi ta là tiểu liễu đầu?

Dương Thế Tôn bàng hoàng dù đang kiệt lực vẫn cười lạt:
- Ngươi đánh ta? Đánh hay đấy. Có phải đấy là cách đáp tạ ta đã thay phụ thân ngươi, đưa ngươi vào bí động để dùng sở học đắc thủ đánh vào mặt ta?
Nàng vụt trái tay một lần nữa:
- Ngươi là Dương Cần. Ta đánh ngươi vì ngươi dám ngạo mạn, tự xem là trưởng bối của ta.
"Chát."
Dương Thế Tôn trợn mắt:
- Nói nhảm. Ta là Dương Thế Tôn, là Dương Thế Tôn nhớ chưa?
Nàng toan vụt trái tay lần thứ ba nhưng lần này, tay nàng chợt thõng xuống, sau đó đưa lên mặt tự che dấu vài giọt lệ trực rơi:
- Diện mạo ngươi… diện mạo ngươi vì sao ra nông nỗi này? Ta biết Dương Cần ngươi có diện mạo anh tuấn, có phải chỉ vì cứu mạng Đào Cẩm Sơn chưởng môn, chính hỏa dược phát nổ đã gây tổn thương cho ngươi như thế này, giống như lần ngươi đã cùng ta thoát chết vì Cổ Linh bảo hai năm trước? Có phải như thế chăng, Dương Cần?
Nhìn nàng khóc, Dương Thế Tôn không chút thương tâm, trái lại còn ung dung đảo mắt nhìn quanh và gật gù:
- Không phải phản Cửu Cung mà là trận Ngũ Hành Sinh Khắc? Thảo nào ta không còn nghe bất kỳ tiếng động nào từ bên ngoài vọng vào. Điều này dù có lợi cho ngươi tha hồ lớn tiếng nhưng vì không thể biết trước diễn biến phát sinh nên vô cùng bất lợi. Đổi lại đi. Hoặc ngươi muốn đi đâu tùy ý, nhưng trước đó phải đổi gián trận thành trực trận cho ta. Hãy mau đổi đi.
Nàng gạt lệ:
- Ngươi khăng khăng không thừa nhận ngươi là Dương Cần?
Dương Thế Tôn vụt nghiêng người thổ huyết một lần nữa:
- Ta là Dương Thế Tôn, oẹ… ngươi đừng miễn cưỡng ta nhận một điều không hề có. Đi đi. Mau đi đi.
Tôn Nhân Phụng đứng bật lên.
Nhưng sau một lúc đi quanh quẩn, nàng vẫn quay lại:
- Rồi đó, ngươi muốn đổi, ta đã đổi.
Dương Thế Tôn lại đảo mắt nhìn quanh:
- Chúng đã bỏ đi? Sao vậy? Còn ngươi, sao chưa bỏ đi? Quanh quẩn bên ta làm gì?
Tôn Nhân Phụng bỗng tái mặt.
Vừa lúc đó ở xa xa có tiếng người vọng vào dù mơ hồ nhưng vẫn nghe khá rõ:

- Không phát hiện bất kì ai ư? Lạ thật. Phóng hỏa đi. Đấy là ả tự tìm chết đâu thể trách ta độc ác. Mau cho lệnh phóng hỏa.
Nàng rùng mình, nhìn tận mặt Dương Thế Tôn:
- Thanh âm giọng nói của Triển Hoành?
Dương Thế Tôn cười lạt:
- Thế thì sao? Lấy làm lạ vì ý muốn hỏa thiêu cả ngươi lẫn ta ư? Phàm vẫn thế, lòng đố kỵ khiến bất luận ai cũng dám thực hiện những điều mà lẽ ra không bao giờ dám thực hiện. Ngươi nên tự lo thân ngươi. Chạy đi trước khi lửa lan tới, dù là trận đồ cũng bị thiêu. Ta cũng chạy thôi. Vì ta vẫn chưa muốn chết trước khi có những phó giao thật minh bạch với kẻ giả nhân giả nghĩa Tư Không Vũ.
Toan đứng lên. Dương Thế Tôn vì kiệt lực nên khuỵu trở lại.
Tôn Nhân Phụng hậm hực đưa tay đỡ Dương Thế Tôn đứng lên:
- Ta chưa thấy ai cố chấp và nhất là quá ngạo mạn như Dương Cần ngươi. Được rồi chạy thì chạy, nhưng hãy cho phép tiểu nữ đưa tiền bối cùng chạy, được chứ? Gọi ngươi là tiền bối thì không xua đuổi ta nữa chứ? Hừ!
Nhưng vừa toan kéo Dương Thế Tôn chạy, Tôn Nhân Phụng vụt tái mặt dừng lại và cứ nhìn chằm chằm vào tay Dương Thế Tôn vừa được nàng nắm vào định đưa đi:
- Tay ngươi cũng bị hỏa dược làm cho cháy phỏng? Sao lại thế nếu quả thật ngươi có tấm thân đao thương bất nhập? Hay ngươi không là Dương Cần? Vì Dương Cần quyết không thể nào để toàn thân bị phỏng lửa?
Dương Thế Tôn chực lảo đảo:
- Thế ai bảo ta là Dương Cần? Dương Cần của ngươi ắt chết rồi. Vì thương tâm nên ngươi mới ngộ nhận hoặc cố tình nhận càn như thế ư? Dương Cần chết rồi… chỉ còn lại… còn lại… Dương Thế Tôn thôi… hự!
Dương Thế Tôn hôn mê.
Nhưng điều đó không làm Tôn Nhân Phụng hoảng, trái lại nàng càng thêm quyết đoán, lập tức tiến hành việc mà nàng cho là cần phải tiến hành.

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 25
Thấu hiểu sao được tình mỹ nhân
Đo lường thế nào tâm độc phụ

Sức nóng hầm hập khiến Dương Thế Tôn dù mê man vẫn ú ớ kêu:
- Nóng… nóng đến chết mất…
Bên tai Dương Thế Tôn liền có tiếng lào thào:
- Hỏa dược phát nóng đến độ toàn thân ngươi bị cháy phỏng thế sao?
Dương Thế Tôn vẫn ú ớ:
- Ta bị phỏng… ối… ta bị phỏng… Nóng rát quá, ta không còn tấm thân đao thương bất nhập nữa. Sao lạ vậy? Ôi… nóng… nóng đến chết mất…
Giọng thì thào vẫn kiên trì:
- Ai bảo Dương Cần ngươi xuẩn lộng, dùng thân mình lao qua lúc hỏa dược phát nổ? Vì sao ngươi mất đi tấm thân đao thương bất nhập? Nói đi. Nói nữa đi.
Dương Thế Tôn cứ luôn chực lăn lộn giãy dụa:
- Ôi… Nóng, rát! Ta chợt phát hiện… có lần mười đầu ngón tay bị bật bật máu… ta lo sợ… không lẽ công năng diệu dụng của Quang Hội Chiếu không còn? Ta thử nghiệm… một lần nữa. Và quả thật… tự ta vẫn có thể làm cho một ngón tay chảy máu.
- Đó là lúc ngươi dùng máu huyết bản thân để giải độc cho Triển Hoành và Tôn Nhân Phụng?
- Trước đó nữa, là lúc… ta giúp Nhị Ất không bị… Thất Hồn Tán khống chế… Dương Cần ta mất hết… tấm thân đao thương bất nhập… thật rồi.
Giọng kia biến thành trì chiết:
- Vậy ngươi còn mạo hiểm xông qua hỏa dược để làm gì? Hả?
Dương Thế Tôn, Dương Cần lại tiếp tục mê man:
- Hoả dược… cũng phát nổ cạnh… Đào Cẩm Sơn, ta chỉ còn cách… còn cách…
Giọng kia bàng hoàng:
- Ngươi dùng thân ngươi che chắn cho Đào chưởng môn? Có phải đúng như thế chăng? Giống hệt như hai năm trước ngươi cũng bằng cách đó che chắn cho Tôn Nhân Phụng ta? Đúng không? Hãy mau thú nhận cho ta biết đi, Dương Cần! Dương Cần!
Nhưng Dương Cần, Dương Thế Tôn đã mê man hoàn toàn.
* * *
Lần thứ hai Dương Cần lại ú ớ:
- Khát! Nước đâu! Nước đâu?
Có tiếng Tôn Nhân Phụng đáp thật rõ:
- Chờ một lúc. Ta cũng khát kém gì ngươi. Ta đang tìm một chỗ hi

vọng vừa có nước vừa có thể tạm nghỉ chân đây.
Dương Cần gượng mở mắt nhìn và phát hiện được Tôn Nhân Phụng cõng phía sau:
- Đây là đâu?
Tôn Nhân Phụng đang mệt nhọc cõng Dương Cần đi từng bước thật chậm:
- Có trời mới biết đây là địa phương nào. Vì sau khi cùng ngươi thoát khỏi cơn hỏa hoạn ngỡ không thể nào thoát, nhân lúc địch nhân bỏ đi đâu mất, ta cứ vội vàng cõng ngươi chạy quáng quàng, chạy bất kể phương hướng. Bây giờ có thể thoát thật rồi.
Dương Cần lại lơ mơ hỏi:
- Thoát như thế nào?
Tôn Nhân Phụng đứng lại, sau đó chuyển phương hướng đi dần qua phía hữu.
- Chúng phóng hỏa khắp nơi. Chỉ có mỗi một cách thoát là đào một địa huyệt khá sâu, phủ đất lên trên sau khi ta đã cùng ngươi chui ẩn mình dưới đáy huyệt. Chờ khi lửa cháy tràn qua, kể như đã dịu phần nào, thế là cứ bạt mạng tháo chạy. A! Có nước rồi!
Tôn Nhân Phụng đặt Dương Cần nửa nằm nửa ngồi, dựa lưng vào một vuông đá kề một dòng suối nước róc rách. Nàng khum hai tay vốc đầy nước và đưa lên gần miệng Dương Cần:
- Nước đây! Uống đi!
Dương Cần nhìn nàng:
- Ngươi uống trước đi. Dương Thế Tôn ta chờ được. Sẵn đó ngươi cũng nên rửa mặt cho hết bẩn. Toàn là nhọ bụi than, đen nhẻm hết mặt ngươi.
Nhưng Tôn Nhân Phụng vẫn kề vốc nước vào miệng Dương Cần:
- Ừ, Dương Thế Tôn thì Dương Thế Tôn. Muốn thế nào cũng được miễn là ngươi chịu khó há miệng ra uống trước cho ta nhờ. Nào.
Nước mát rượi uống vào mát lạnh, Dương Cần uống đến đâu tỉnh người đến đấy:
- Được rồi! Tiểu liễu đầu ngươi uống đi.
Tôn Nhân Phụng lườm mắt:
- Thử lặp lại như thế một lần nữa xem, ta gọi ngươi là Dương Thế Tôn là chìu ý ngươi, không phải để ngươi nhân đó gọi ta là tiểu liễu đầu này nọ.
Đoạn nàng làm mặt lạnh:
- Cởi y phục ra. Biết đâu nước suối mát này cũng có thể ngươi đỡ rát bỏng.
Dương Cần biến sắc:

- Không được. Dù là trưởng bối hay không, ngươi đừng quên cũng chính ngươi lúc ở dưới bí động Vạn Thạch bảo từng nói….
Tôn Nhân Phụng vẫn khăng khăng bắt Dương Cần cởi bỏ y phục:
- Nói nam nữ phải hữu biệt chứ gì? Ta biết và ta còn nhớ tường hơn cả ngươi. Nhưng đây là ta trị bỏng cho ngươi. Huống hồ lúc ngươi hôn mê ta đã nhìn toàn thân ngươi khắp lượt rồi. Nếu chẳng phải thế sao ta biết ngươi đã bị phỏng khắp toàn thân? Mau nào đừng chần chừ cả thẹn như nữ nhi thế.
Dương Cần sượng mặt:
- Ta là người đã có thê nhi, có phu nhân. Lẽ ra ngươi không được tùy tiện như thế.
Tôn Nhân Phụng đành tự ra tay:
- Biết rồi, phu nhân ngươi là Trác Bách Hoa, viện chủ Thiên La viện đúng không? Nghĩa là ngươi thừa nhận ngươi chính là Dương Cần? Yên tâm đi, một là phu nhân ngươi đã ra người thiên cổ từ lâu, hai là ta không có ý tranh giành làm phu nhân của ngươi. Hiện nay vì ta đang là y phu của ngươi nên mọi điều ta muốn, ta ra lệnh, nhất thiết ngươi phải tuân theo, nào.
Dương Cần không đủ lực để đối phó thái độ quá quả quyết của Tôn Nhân Phụng chỉ còn biết nhắm tịt mắt:
- Nói nhảm, ta nhận là Dương Cần bao giờ? Ta là ta, là Dương Thế Tôn.
Lập tức Dương Cần nghe Tôn Nhân Phụng đay nghiến:
- Phải rồi. Vì ngươi là Dương Thế Tôn nên không có tấm thân đao thương bất nhập như Dương Cần. Đã biết rõ mười mươi là như vậy, chỉ có ngươi là vì xuẩn ngốc mới đem tấm thân nhục thể ra che chắn cho Đào Cẩm Sơn, khiến toàn thân chỗ nào cũng cháy phỏng, hủy luôn diện mạo, ngại đến nỗi vờ lẳng lặng bỏ đi nhưng kì thực vẫn ngấm ngầm theo ta với Triển Hoành và lão may mắn họ Đào. Để khi phát hiện bọn ta lâm nguy, đành dùng thân phận khác xuất hiện ứng cứu, hiển lộ thần công. Ngươi cứ ngỡ ta không tỏ tường từng hành vi ý đồ của ngươi sao? Cố chịu rát, chịu đau đấy. Ta không thể không tẩy uế khắp người ngươi. Hừ!
Dương Cần thất kinh, hi hí mắt nhìn nàng:
- Ai cho ngươi biết chuyện xảy ra với Đào Cẩm Sơn?
Nàng chợt đỏ mặt quát:
- Nhắm mắt lại, không được nhìn trộm ta biết chưa? Chuyện đó ư? Không phải ngươi tự nói ra thì còn ai vào đây? Ngươi giỏi giả thần giả quỷ lắm. Làm ta cứ gọi ngươi là tiền bối, nào ít gì hai năm dài đằng đẵng chứ đâu phải ngắn ngủi gì cho cam?

Dương Cần cố nén tiếng thở dài thất vọng:
- Ta tự nói? Vô lí? Vì lẽ nào ta tự nói thành lời những điều hầu như không hề có?
Và Dương Cần hết cả phủ nhận khi nghe Tôn Nhân Phụng nói thật minh bạch:
- Hầu như không nghĩa là vẫn có thể có? Và sự thật là ngươi đã lừa ta như lừa một đứa trẻ lên ba? Ngươi không tin chứ gì? Vậy ngươi nghĩ sao nếu không phải do ngươi tự nói ra thì làm sao ta biết chuyện xảy ra với Đào Cẩm Sơn? Sao ta biết ngươi chợt mất đi tấm thân đao thương bất nhập? Lại còn biết vì không dám tin đó là sự thật nên ngươi đã thử nghiệm như thế nào đối với bản thân ngươi. Nào là lần bị rách mười đầu ngón tay, nào là lần tự làm cho bật máu để lấy máu huyết giúp cho Nhị Ất thoát khỏi khống chế của Thất Hồn Tán. Rồi nào là Quang Hội Chiếu đã giúp ngươi hưởng công năng diệu dụng gì.
Tôn Nhân Phụng sẽ còn nói nữa nếu Dương Cần không ngăn lại bằng một lời thừa nhận:
- Nhân cơn mê lịm của người để dò xét và tìm cách khám phá mọi nội tình bí ẩn của riêng người, tuy Tôn bảo chủ thủ đoạn cao minh nhưng lại là nữ y phu có tâm địa bất chính. Khiến tại hạ chỉ có thể khâm phục một nửa.
Có tiếng nàng đắc ý:
- Các hạ xin chớ lầm. Vì bổn bảo chủ không hề có ý dò xét mà đó chính là các hạ lúc bị cơn nóng do bị phát hỏa tác động nên tự ý nói ra chuyện không ngờ vì cứu họ Đào phải cam tâm chịu bị cháy phỏng toàn thân. Nhưng được các hạ khâm phục một nửa cũng tốt, không nửa nào vẫn tốt, vì rốt cuộc các hạ đã phải thừa nhận bản thân là ai… Ha ha ha…
Nàng càng đắc ý thì Dương Cần càng áy náy:
- Tại hạ cũng đâu muốn mang làm gì một mình những hai thân phận. Đều là vạn bất đắc dĩ cả thôi. Mong Tôn bảo chủ lượng thứ.
Nàng bảo:
- Tiểu nữ chỉ lượng thứ nếu các hạ thật tâm tỏ bày cho biết thế nào là tình thế vạn bất đắc dĩ?
Dương Cần hé mắt nhìn nàng:
- Đó là chuyện cả một đời tại hạ.
Nàng phát hiện đang bị nhìn:
- Không được mở mắt. Nếu muốn chờ một lúc nữa sẽ tha hồ. Còn chuyện cả một đời ư? Không sao. Đây là những gì tiểu nữ cần được nghe. Nói đi.

Dương Cần thả hồn về quá khứ, vừa ôn mọi chuyện đã qua vừa thuật lại tất cả cho Tôn Nhân Phụng nghe.
Trong khi đó, do Dương Cần vẫn nhắm mắt, Tôn Nhân Phụng không chỉ mặc lại y phục cho Dương Cần mà còn kịp thời gian tự chăm sóc bản thân. Cho đến khi Dương Cần chấm dứt câu chuyện thì Tôn Nhân Phụng cũng đã quay lại và ngồi gần. Nàng bảo:
- Được rồi. Giờ thì tiểu nữ hỏi. Các hạ bảo đã mất cơ hội để phụ tử lần cuối cùng đoàn viên? Ắt hẳn các hạ cũng đang rất hối hận?
Dương Cần nhìn nàng bằng ánh mắt phẫn nộ, dĩ nhiên không phải phẫn nộ nàng:
- Đương nhiên. Nhưng càng hối hận tại hạ càng muốn được tự tay băm vằm Tư Không Vũ thành vô vàn mảnh vụn.
Nàng đồng tình:
- Nếu đích thật là Tư Không Vũ vừa là ân nhân cứu mạng vừa là hung thủ đã ngầm phóng hạ chất độc Vô Căn Tán vào lệnh tôn?
Dương Cần lí giải:
- Chính Tư Không Vũ đã tìm cách sát hại Tuệ Quang thần tăng. Diện mạo của lão lúc hủy hoại tứ chi tại hại, sau đó còn tạo ra một trận loạn thạch để phủ lấp, tại hạ một lần đã gặp quyết không bao giờ quên.
Nàng lại đồng tình:
- Nhưng dựa vào đâu các hạ đoán biết lão Tư Không Vũ chính là ân nhân cũng là hung thủ của lệnh tôn?
Dương Cần cười lạt:
- Tại hạ chỉ suy đoán, thứ nhất dựa vào hàng chữ lưu lại của thần tăng Tuệ Quang.
Nàng gật đầu:
- Các hạ có đề cập qua. Đó là câu: Thiếu Lâm nội phản, Côn Luân câu kết, huynh đệ dã tâm, mưu phục kim khôi. Thế thì sao?
- Như đã nói, chính Tư Không Vũ đã tự miệng thừa nhận là hung thủ sát hại thần tăng Tuệ Quang. Nghĩa là mưu đồ diệt trừ tiên phụ mười hai năm trước phải có phần Tư Không Vũ.
- Tiếp đi.
- Suy luận thứ hai, Diệp Triệu Linh lúc bị tại hạ dọa đã buột miệng nói lời nhận biết ngay đó là chất độc Vô Căn Tán từng bị hung thủ ngấm ngầm phóng vào nội thể tiên phụ. Từ đó suy tiếp Diệp Triệu Linh hoặc là người đích thân hạ độc hoặc có biết nhân vật hạ độc đó. Chỉ như thế lão thoạt nghe liền nhận biết được ngay danh xưng của loại chất độc.
Nàng thán phục:

- Các hạ thật có tâm cơ. Mỗi một lời nói, mỗi cử chỉ hành động đều được sắp đặt sẵn với dụng ý sẵn. Vì thế các hạ đề quyết ngay hung thủ chính là lão Tư Không Vũ, do lão liền xuất hiện ngay sau đó?
Dương Cần đắc ý:
- Chủ mưu mười hai năm trước khiến Tuệ Quang thần tăng ân hận thoái ẩn hồng trần nếu không là Thiếu Lâm thì là Côn Luân. Do tự nhận định như thế nên khi nhớ Tư Không Vũ là ai, đã quyết giết tại hạ và thần tăng như thế nào, tại hạ chỉ còn cách mạo hiểm phủ đầu lão một câu, gọi ngay lão là ân công. Vậy là phản ứng của lão cho thấy lão không chỉ là hung thủ ám hại tiên phụ mà lão còn tỏ ra sững sờ vì không ngờ một Dương Thế Tôn giả như tại hạ lại am tường mọi chuyện như một Dương Thế Tôn thật lão đã từng ám hại và tin là đã chết.
Nàng hoài nghi:
- Các hạ đã tỏ ra am tường như thế, khiến lão sững sờ kể như tự thừa nhận là hung thủ thì sao bảo lão nhận biết các hạ là Dương Thế Tôn giả?
Dương Cần chép miệng:
- Phần thì do tại hạ giả câm, phần thì do tiên phụ cứ khăng khăng không chịu tiết lộ lai lịch, rốt cuộc lúc được tiên phụ khẩu truyền tuyệt học, tại hạ không thể hỏi và tiên phụ cũng không nói đang trao truyền công phu gì. Vì thế, lúc tại hạ hỏi lão Tư Không Vũ toan vận dụng công phu gì để đối phó với Dương Thế Tôn tại hạ do không nói đúng tên công phu, lại chỉ nói là Nhu Phong Thập Bát Lộ, phát hiện sơ hở này Tư Không Vũ lập tức để lộ vẻ mặt đắc ý. Vậy là tại hạ biết ngay đã hỏng, biết đã tự cáo giác thân phận chỉ là một Dương Thế Tôn giả. Đành nói chừa lại phần đề xuất sau khi phân định thắng bại, là vẫn tìm cách đối đầu lão cho đến cùng.
Tôn Nhân Phụng chép miệng tiếc rẻ:
- Các hạ đã bại, thật đáng tiếc và thật không tưởng. Cũng là sở học từ lệnh tôn, sao Tư Không Vũ luyện cao minh hơn và thắng được các hạ.
Dương Cần thở dài:
- Lão đã dùng tuyệt học được chính thần tăng Tuệ Quang lưu lại, là khắc tinh đánh vào chỗ sơ hở của Nhu Phong Thập Bát Lộ mười tám kích.
Nàng hoài nghi:
- Theo các hạ kể thì các hạ cũng phát hiện tuyệt chiêu này, sau đó còn tự tay giấu kín, sao lão cũng biết? Và dù lão biết, các hạ cũng biết sao không lập tức phá giải ngay để phải thảm bại?

Dương Cần ngao ngán:
- Lão thi triển đúng tuyệt chiêu đó. Riêng về việc làm sao lão biết thì sau này có dịp quay lại chỗ thần tăng táng thân, tại hạ hi vọng sẽ minh bạch, còn về chuyện thảm bại của tại hạ ư? Một là do bất ngờ, hai là do tự tại hạ gây ra khi mở miệng hạn định số chiêu.
Nàng vỡ lẽ:
- Hạn định số chiêu nghĩa là lão biết chắc các hạ sẽ thi triển Nhu Phong Thập Bát Lộ? Vì thế, các hạ cam chịu bất ngờ, một là không ngờ lão am hiểu tuyệt chiêu khắc tinh, hai là vì phát hiện đã muộn, biết lão dùng tuyệt chiêu cũng không kịp hóa giải?
Dương Cần hậm hực:
- Tại hạ thừa năng lực hóa giải chứ chẳng không. Nhưng hễ làm thế là lộ ngay thân phận Dương Cần. Nên tại hạ đành cam chịu thảm bại, quyết lấy thoái làm tiến, sau này sẽ dùng thân phận Dương Cần cho lão ác ma nếm mùi vị bất ngờ. Và khi đó, lão chỉ có thể chết quyết không có cơ hội bỏ chạy như tại hạ lần này.
Nàng hiểu:
- Dương Cần thì không biết Nhu Phong Thập Bát Lộ? Các hạ toan chờ lão thi triển chính công phu đó của lệnh tôn, sẽ dùng tuyệt chiêu của thần tăng, một kích là cho lão đền mạng?
Dương Cần lại thở dài:
- Ý thì như vậy nhưng với diện mạo này của tại hạ thì e không thể nào làm cho Dương Cần xuất thế.
Nàng cũng thở dài xót xa cho diện mạo gớm ghiếc của Dương Cần:
- Thật không ngờ chỉ vì ngươi lộng giả thành chân, cuối cùng tự chuốc một bộ mặt gớm ghiếc. Càng e sẽ không có nữ nhân nào chịu nổi bộ mặt đáng sợ như thế này.
Dương Cần tỏ ra bất cần:
- Không một nữ nhân nào chấp nhận thì càng tốt. Vì tại hạ đã quyết định, chỉ cần báo phục phụ thù xong sẽ mãi mãi lưu ngụ đơn độc cạnh chỗ Trác Bách Hoa vong mạng.
Nàng lườm nguýt:
- Các hạ luôn chung tình, kể cả đối với người đã chết, dù chưa ngày nào cùng các hạ thật sự nên nghĩa phu thê?
Dương Cần cãi lại:
- Tại hạ đã cùng Trác Bách Hoa minh sơn thệ hải, quyết mãi là phu thê, phải sau đó chí ít là nửa tuần trăng Trác Bách Hoa mới vì tại hạ nên vong mạng. Sao lại bảo là chưa ngày nào?
Nàng thoáng đỏ mặt toan cãi lại nhưng chợt nghĩ sao không biết nàng chỉ bất bình hỏi:

- Được rồi. Vì các hạ luôn chung tình như vậy nên ngay lần đầu gặp tiểu nữ, do nghe tiểu nữ nhận là tức nữ của lệnh tôn, các hạ liền dấu béng ngay chuyện các hạ là Dương Cần, đúng không?
Dương Cần ung dung thừa nhận:
- Trác Bách Hoa có nói không thích cùng ai san sẽ chung một phu quân. Huống hồ Tôn bảo chủ xung hô như vậy chỉ là đùa vui. Tại hạ vì không muốn chuyện đùa hóa thật, vừa phụ lòng Bách Hoa vừa gây tổn thương cho Tôn bảo chủ, thôi đành nương theo diễn biến tự đưa đến nhận luôn là Dương Thế Tôn cho xong chuyện.
Nàng giận lắm nhưng đành cười gượng:
- Kể cả sau này, dù lấy lại thân phận Dương Cần các hạ vẫn vờ như chưa biết tiểu nữ là ai, vậy thì kể như chuyện tiểu nữ xưng hô với lệnh tôn là tiểu tức là hoàn toàn không có?
Dương Cần có phần áy náy:
- Biết rõ Tôn bảo chủ, biết rõ Dương Thế Tôn. Tại hạ đang cần giữ kín thân cả hai thân phận nên đâu thể nhận bừa. Mà này, Tôn bảo chủ không định làm tiểu tức(2) của gia phụ thật chứ?
Nàng khinh khỉnh:
- Nghĩa là nhận một kẻ có khuôn mặt như các hạ đây làm phu quân ư? Các hạ nghĩ tiểu nữ là hạng người như thế nào? Hừ!
Nàng vừa nói dứt lời, gió mơn man từ đầu nguồn dòng suối bỗng đưa đến một thanh âm mơ hồ:
- Đừng ngốc quá!
Dương Cần cũng nghe:
- Có người đuổi theo?
Tôn Nhân Phụng vội đứng lên nhìn quanh:
- Tiểu nữ vì mải chuyện, quên cả mọi phòng bị, các hạ chờ đấy tiểu nữ quay lại ngay.
Nàng đi không xa, chỉ bẻ một ôm toàn những cành cây tươi và lập tức quay về:
- Tạm thời phải lập trận để tránh các hạ bị phát hiện. Có như thế tiểu nữ mới yên tâm để dò xét xem có hay không có kẻ địch đuổi theo.
Nhìn nàng khẩn trương dùng những cành cây lập thành trận thế Dương Cần lo lắng:
- Có trận thế bảo vệ là tốt rồi. Tôn bảo chủ hà tất phải mạo hiểm toan một mình đi thám sát tình thế. Nhỡ chạm trán Tư Không Vũ hoặc Thập Nhân Can thì sao?
Tôn Nhân Phụng thở dài:
- Chúng ta cần nhiều thời gian, chí ít là để các hạ tọa công tự chữa trị nội thương, thà biết chắc không phải là kẻ địch thì hơn là để các hạ

phập phồng sẽ khó bề yên tâm tĩnh dưỡng. Tiểu nữ sẽ hết sức cẩn trọng và sẽ quyết không bỏ các hạ một mình.
Nàng thoát ra trận, Dương Cần quả thật vì nôn nao không yên nên hầu như không có tâm trí nghĩ đến chuyện cần phải nhân lúc này tọa công điều nguyên được phần nào đỡ phần đó.
Thời gian trôi qua luôn quá dài đối với người đợi. Dương Cần vì càng chờ càng lo nên bỗng tùy tiện tiến ra ngoài trận.
Chợt có tiếng nữ nhân gào thất thanh:
- A a…
Dương Cần biến sắc đoán biết Tôn Nhân Phụng đang lâm nguy, vội tất tả chạy đi.
Thoạt chạy còn nghe đau nhưng được một lúc nỗi lo còn mạnh hơn nên hết đau, Dương Cần chạy nhanh dần.
Đang hổn hển vì mệt, Dương Cần bỗng nghe tiếng người gọi:
- Dương Cần?
Từ một chỗ khuất Liễu Tuyết Thanh tủm tỉm cười bước ra và đi tới:
- Ta đoán ngay Dương Thế Tôn với Dương Cần chỉ là một. Phu quân ta tuy không tin nhưng ta quyết phải khiến ai ai cũng tin.
Dương Cần dừng lại, nhìn Liễu Tuyết Thanh vẫn từ từ đi lại gần:
- Thanh tỉ đã thành lập gia thất?
Liễu Tuyết Thanh thoáng ngạc nhiên:
- Mụ Quỷ Diêm La không cho ngươi biết? À, ta quên, vì lúc đó mụ đã thành dạng bị nghi kị, chuyện ta thành thân bất quá chỉ có bọn Nhị Ác Nhị Yêu và từ Tống Thanh Đạt trở lên mới biết. Và bây giờ có cho ngươi biết cũng không muộn.
Dương Cần quyết kéo dài thời gian:
- Từ Tống Thanh Đạt trở lên là như thế nào?
Liễu Tuyết Thanh cười cười:
- Lẽ ra ngươi phải tự đoán ra mới đúng, nhất là sau câu chuyện chỉ một kích là Tư Không Vũ, nhị đệ phu của ta, đã đả bại Dương Thế Tôn oai chấn giang hồ là ngươi.
Dương Cần từ từ đoán ra:
- Thiếu Lâm nội phản, Côn Luân câu kết, huynh đệ dã tâm, mưu phục kim khôi, có vẻ như trượng phu của Thanh tỉ chính là bào huynh của Tư Không Vũ, một nhân vật vừa quá cao niên, phải ngoại lục tuần là ít, vừa là người không mấy khi dùng đến tính danh thật đúng không?
Liễu Tuyết Thanh đỏ mặt:
- Trượng phu ta cao niên thì đã sao? Đâu khác gì ngươi đã cùng sư phụ ta, mụ tiện nhân Trác Bách Hoa nên đôi phu phụ? Hóa ra ngươi

là kẻ đã quay lại thu nhặt cốt hôi cho lão ngu xuẩn Tuệ Quang và nhìn thấy hàng chữ đó của lão?
Dương Cần giật mình:
- Trượng phu của ngươi là Bách Trượng? Thiếu lâm nội phản và là huynh đệ cốt nhục với ác ma Tư Không Vũ?
Liễu Tuyết Thanh cười lạnh:
- Hãy nói năng cho lễ độ. Đừng quên ngươi từng gọi ta là Thanh tỉ.
Dương Cần cười lạt:
- Chính ngươi quên thì có. Vì ta là trượng phu của sư phụ ngươi, ta không là trưởng bối của ngươi sao? Nói đi, có phải Tiểu Chân là do ngươi gây thác loạn thần trí?
Liễu Tuyết Thanh thật biết cách khích nộ chỉ để hành hạ về phương diện tâm thần của Dương Cần. Ả ung dung thừa nhận:
- Ngươi muốn biết thì nghe đây. Đó là lần ta nhờ Tiểu Chân cầu tình mới được ngươi và mụ Trác Bách Hoa buông tha tánh mạng. Ngay sau đó ta tình cờ gặp lại lão Tống. Lão ta đang cùng nhất ma và Nam Cung Hoàng truy sát hai ngươi. Ta tự đánh đổi sinh mạng bằng cách chỉ cho họ biết chỗ ngươi sắp cùng mụ thối tha đó giở trò đồi bại…
Dương Cần phẫn nộ:
- Ta cùng Trác Bách Hoa công nhiên kết thành phu phụ, sao bảo là đồi bại? Và ta cũng không tin Tiểu Chân muội lại cho hạng vong ân bội nghĩa để ngươi mặc tình cáo giác, mưu hại ta và Trác Bách Hoa.
Liễu Tuyết Thanh lộ sắc giận:
- Nha đầu đó thật không đáng là người họ liễu. Ả vì chút tư tình với một tiểu tử si ngốc là ngươi nên cứ một mực nài nỉ ta, bảo ta đừng cáo giác. Hậu quả sau đó nếu buộc phải xảy ra thì cũng là do ả tự chuốc lấy.
Dương Cần càng nghe càng thương cho tiểu Chân:
- Chuyện gì đã xảy ra?
Ả nhún vai:
- Thoạt tiên ta chỉ điểm huyệt để ả đừng lải nhải mãi những lời nài nỉ hộ ngươi. Đâu ai ngờ bọn lão Tống đã bỏ đi, lại còn nhân vật khác xuất hiện.
- Ai?
Ả cười:
- Nói ra có lẽ ngươi cũng không ngờ, Bách Trượng đấy. Thoạt tiên lão điểm huyệt ta, chỉ xuýt nữa là lão giết ta để diệt khẩu, vì lão chưa muốn sớm bị lộ thân phận. Ta cần tự cứu bèn tìm đủ cách thuyết phục lão. May thay, chỉ một lời nói lúc ta cuồng tâm loạn trí vì sợ, ta tình cờ phát hiện điểm yếu của Bách Trượng.

Dương Cần vỡ lẽ:
- Lão quy y là giả nên có tính háo sắc?
Ả giận:
- Sai rồi. Trượng phu ta không phải là hạng người đó. Điểm yếu ta muốn nói là Bách Trượng, kể cả lúc chưa quy y đầu phật vẫn chưa một lần thân cận nữ nhân.
Ả lại tủm tỉm cười:
- Bị trêu trọc mãi vào yếu điểm đó, Bách Trượng vừa giận vừa ngượng. Thấy vậy, ta chợt nảy ý hay, bảo sẽ cho Bách Trượng toại ý một lần nếu hứa một lời quân tử là sẽ buông tha ta.
Dương Cần vẫn chưa hiểu:
- Cho Bách Trượng toại ý? Là sao?
Ả lại đỏ mặt:
- Thì ta bày cách cho Bách Trượng cách thân cận nữ nhân, dùng chính Tiểu Chân làm vật cho Bách Trượng thực hiện. Bách Trượng dù cao niên nhưng sức lực sung mãn, khiến Tiểu Chân càng về sau càng kinh hoảng đến độ phải bị thác loạn như ngươi sau này đã thấy. Há lẽ cả ngươi cũng chưa biết thân cận nữ nhân là như thế nào sao? Ngươi thích không hay để ta bày cho ngươi? Thế nào?
Tôn Nhân Phụng kịp thời quay lại:
- Yêu nữ vô sỉ. Bổn bảo chủ đành vì Tiểu Chân thay Dương Cần, bắt ngươi phải trả giá bằng chính sinh mạng. Đỡ!
"Ào…"
Ả họ Liễu ngạc nhiên tột độ:
- Ta đưa theo nhiều thuộc hạ, lẽ ra Tôn Nhân Phụng ngươi đã bị bắt giữ mới đúng, sao vẫn có thể quay lại vô sự thế này? Không lẽ bản lãnh ngươi lợi hại đến thế sao? Thử xem nào? Đỡ!
"Vù…"
Dương Cần càng mừng vì thấy Tôn Nhân Phụng quả thật vô sự:
- Ả đã biết tại hạ có hai thân phận, Tôn bảo chủ đừng để ả có cơ hội thoát.
Tôn Nhân Phụng có lý do riêng để thực hiện đúng theo lời Dương Cần:
- Các hạ yên tâm, U Minh Diêm La điện đã có lệnh triệu hồi, yêu nữ phen này dù có mười mạng cũng không mong thoát.
Tôn Nhân Phụng vận dụng Phi Bộ Vạn Thạch, dồn mọi nỗ lực tấn công Liễu Tuyết Thanh.
"Vù…"
Liễu Tuyết Thanh cười ngạo ngễ:
- Bản lãnh của tiểu nha đầu ngươi nếu chỉ thế này, tư cách gì phát

lệnh Diêm La điện triệu hồi ta. Trái lại ta sẽ cho ngươi biết thế nào là công phu Thiếu Lâm, Côn Luân hợp bích. Hãy đỡ, ha ha…
“Ầm, Ầm.”
Dương Cần bắt đầu lo lắng:
- Một hư một thực, một âm một dương. Hóa ra đó là điểm lợi hại của công phu nhị phái Côn Luân, Thiếu Lâm hợp lại. Tôn bảo chủ nên lẩn tránh thì hơn, cố chờ có sơ hở hãy tận lực công vào. Ôi…
Tôn Nhân Phụng không những không tránh trái lại còn tìm cách cho chưởng đối chưởng với Liễu Tuyết Thanh.
“Ầm, ầm.”
Hai nữ lưu giao phong cũng sinh tử không kém gì nam nhân. Liễu Tuyết Thanh càng lúc càng ngạo mạn:
- Chính Tôn Nhân Phụng ngươi mới được Diêm La điện phát lệnh triệu hồi. Xem chiêu. Ha ha…
“Ào…”
Dương Cần tái mặt:
- Đó là Thiên La Chỉ, Thiên La viện.
Đúng lúc đó Tôn Nhân Phụng cũng bật cười ngạo nghễ:
- Sở học của Vạn Thạch bảo cũng đâu chịu kém. Hãy xem đây yêu nữ, ha ha…
“Bung bung.”
Liễu Tuyết Thanh mất dần nhẫn nại:
- Tôn Nhân Kiệt quả thật có lưu lại tuyệt kĩ cho ngươi? Được lắm. Ngươi ắt biết lợi hại.
“Vút…”
Liễu Tuyết Thanh chợt biến mất.
Dương Cần nhờ ở ngoài nên phát hiện phương vị của ả:
- Cửu U Quỷ Bộ Pháp? Hãy tránh mau, phía sau!
Tôn Nhân Phụng lách thoát kịp thời.
“Vù…”
Liễu Tuyết Thanh bất phục:
- Lại là Phi Bộ Vạn Thạch ư? Cho ngươi chết!
“Ào…”
Tôn Nhân Phụng chợt bật người lên cao, đồng thời quật trả xuống một kình:
- Lại là thủ đoạn chuyên lẻn ám toán người của nhân yêu Liễu Tuyết Đan phụ thân ngươi ư? Đừng ngỡ ta dễ chết như thế. Đỡ chiêu!
“Vù…”
Liễu Tuyết Thanh lạng thoát, giận dữ chờ Tôn Nhân Phụng hạ thân xuống là xuất thủ ngay:

- Đỡ!
“Ào…”
Dương Cần nhẹ thở phào vì thấy Tôn Nhân Phụng chỉ chạm chân để lấy đà và sau đó lại lao vụt lên ngay:
- Tôn bảo chủ càng lúc càng thi triển Phi Bộ Vạn Thạch đến mức độ tinh thâm. Khá lắm!
Bỗng Liễu Tuyết Thanh bất ngờ chuyển dịch phương hướng lao về phía Dương Cần:
- Ngươi lo cho ả, ai lo cho ngươi? Đỡ!
“Vù…”
Tôn Nhân Phụng lập tức cách hạ thân xuống càng nhanh càng tốt:
- Yêu nữ thủ đoạn hèn hạ, hãy lo đối phó với ta trước đã.
Nhưng Tôn Nhân Phụng vẫn không nhanh bằng thân thủ và thủ đoạn của Liễu Tuyết Thanh.
Nàng đang lo thì chợt nghe tự miệng Dương Cần phát ra tiếng gầm phẫn nộ:
- Ta chỉ chờ như thế này thôi. Tiểu Chân muội, hãy xem ta báo thù cho muội! Ha… ha…
Dương Cần phát xạ Nhu Phong Thập Bát Lộ với sắc thái thật hung hãn.
“Bung bung bung bung…”
Tôn Nhân Phụng tái mặt lo lắng vì phát hiện Dương Cần chỉ có thể phát ra non nửa thay vì phải đủ mười tám kích như lẽ ra phải có.
Liễu Tuyết Thanh cũng phát giác điều này nên dù bị Dương Cần kích lùi vẫn gắng gượng xông lên tiếp:
- Ta phải giết ngươi!
“Ào…”
Tôn Nhân Phụng bất ngờ lao đến, vì không kịp cứu Dương Cần nên đành dốc toàn lực quật một kình vào hậu tâm Liễu Tuyết Thanh:
- Dương Cần chết thì yêu nữ ngươi cũng hết sống!
“Ào…”
Liễu Tuyết Thanh thất kinh quay lại và vội vàng xuất lực chống đỡ:
- Ngươi dám ám toán ta? Đỡ!
Lần này thì ả họ Liễu chậm hơn.
“Bung…”
Ả lảo đảo thối lui, thần sắc tái nhợt.
Tôn Nhân Phụng bất chợt bỏ ả để chạy như bay đến đón đỡ Dương Cần đang từ từ ngã gục:
- Dương Cần?
Ả đắc chí toan hạ sát thủ lấy mạng cả hai.

Chợt có một luồng gió lao thốc vào ả, kèm theo một thanh âm cực kỳ sắc lạnh:
- Đã có lệnh của U Minh Diêm La điện, ngươi thoát được sao, Liễu Tuyết Thanh!
Ả chợt rủn người, đến chạy cũng nhấc chân không nổi:
- Ngươi là quỷ hiện hình? A… a…
Cơn gió lốc vẫn cuốn đi và và vô tình cuốn luôn cả ả họ Liễu bay biến chẳng còn tăm hơi.
"Ù…"
Bất quá chỉ có một chuỗi thanh âm lưu lại:
- Đừng quên mệnh lệnh của U Minh Diêm La điện đấy Tôn Nhân Phụng.
Tôn Nhân Phụng lập tức đáp như người mất hồn:
- Muội nhớ rồi, nhưng y…
Nhưng thanh âm ngay sau đó đều tan biến, khiến Tôn Nhân Phụng như biết dù có nói nữa cũng không ai nghe nên đành tự một mình lo cứu tỉnh Dương Cần.
* * *
Dương Cần tỉnh lại, vẫn thấy nằm bên bờ dòng suối có nước mát lạnh:
- Tôn bảo chủ?
Không nghe tiếng đáp, Dương Cần toan ngồi lên chợt phát hoảng nằm yên.
Mãi một lúc thật lâu Dương Cần mới nghe tiếng bước chân đang đến gần. Càng thêm hoảng, Dương Cần vội kêu:
- Tôn bảo chủ đừng đến. Y phục của tại hạ đâu?
Nhưng Tôn Nhân Phụng vẫn đến:
- Toàn thân các hạ đều được đắp phương dược, cần gì y phục?
Dương Cần quá ngượng, nhắm mắt lại:
- Hãy đưa y phục cho tại hạ.
Có lẽ Tôn Nhân Phụng cũng vì ngại nên thanh âm phát ra chỉ đưa đến từ xa:
- Không phải tiểu nữ không muốn đưa. Nhưng y phục chỉ mới giặt xong, có mặc vào lúc này chỉ làm hỏng hết bao phương dược đã đắp.
Dương Cần phần nào yên tâm:
- Liệu đắp phương dược có hiệu quả gì chăng? Tôn bảo chủ càng quan tâm tại hạ càng thêm áy náy.
- Dù gì thì đó cũng là cách duy nhất giúp các hạ mau chữa lành những vết thương cháy bỏng ngoài da. Trong thời gian chờ đợi kết

quả liệu có như ý hay không, sao các hạ không nhân cơ hội này tự điều công trị thương?
Dương Cần thở dài:
- Không thể để như thế này ngồi toạ công. Hay là…
- Hay là thế này. Chúng ta cứ xử sự như lúc ở bí động? Quanh các hạ chính là một trận đồ, chúng ta lập một hiệp ước quân tử, tiểu nữ sẽ không tùy tiện tiến vào nếu chưa nghe các hạ gọi, ngược lại các hạ cũng phải chuyên tâm tọa công, không được để ngoại cảnh chi phối?
Dương Cần ái ngại:
- Lại phải phiền Tôn bảo chủ lo chuyện ăn uống ư? Sẽ đưa vào bằng cách nào? Nếu tại hạ cứ như… như thế này?
- Mỗi ngày phải một lần đắp phương dược mới, các hạ bảo tiểu nữ phải vào theo cách nào đây?
Dương Cần đành đề xuất:
- Vậy thì cứ đến đêm. Nhưng những lúc như thế xin phiền Tôn bảo chủ điểm huyệt cho tại hạ hôn mê. Được chứ?
- Sao nghe bảo trước kia các hạ đã tỏ ra rất sỗ sàng với phu nhân Trác Bách Hoa?
Dương Cần chột dạ:
- Sao Tôn bảo chủ biết? Nhưng cũng vì chuyện lần đó, tại hạ đã quyết không bao giờ tái phạm như thế với bất luận ai. Bằng không, cứ mỗi lần bốc đồng không lẽ tại hạ thêm một lần cùng ai đó bái thành phu phụ? Trác Bách Hoa không thích như thế.
- Được rồi. Vậy tiểu nữ xin lui. Các hạ cũng nên tọa công ngay. Đừng lo, quanh chỗ tiểu nữ cũng là một trận đồ, sẽ không có bất kì ai đột nhiên đến hoặc gây kinh động đến các hạ. Cứ như thế nha.
Chờ thêm một lúc lâu và vẫn thấy xung quanh tĩnh lặng, Dương Cần mới đủ đởm lược ngồi lên để tọa công.
* * *
Dương Cần chợt gọi Tôn Nhân Phụng:
- Được rồi. Tôn bảo chủ có thể vào. Tại hạ đã chuẩn bị xong, Tôn bảo chủ bất tất lo ngại.
Tôn Nhân Phụng vừa di chuyển đúng cách nhập trận vừa nói đùa trong tâm trạng vui mừng:
- Tiểu nữ trải qua hơn mười ngày chăm sóc các hạ, chỉ các hạ vẫn ngại như lúc đầu, nào được như tiểu nữ vì đã quen nên chuyện ngại hà tất phải nói đến.
Nhưng vừa nhìn thấy Dương Cần nàng khựng lại và bối rối:
- Sao các hạ lại che kín mặt, lần này còn kín hơn cả trước kia?

Chẳng phải mới hôm qua như tiểu nữ đã nhận định, diện mạo của các hạ hầu như hoàn toàn khôi phục nguyên trạng hay sao?
Dương Cần chỉ để hở đôi mắt để nhìn nàng:
- Đó là điều tại hạ vì muốn cô nương minh bạch nên thay vì bước ra, đành phải khuất tất mời cô nương vào.
Tôn Nhân Phụng thầm hoảng:
- Các hạ cũng thay đổi luôn cách xưng hô? Không lẽ tiểu nữ có điều gì sai khiến các hạ phật ý?
Dương Cần buông tiếng hừ lạt:
- Nghĩa là cô nương kì thực từng có những hành vi cố tình không cho tại hạ biết?
Nàng cắn môi:
- Điều đó… không có. Nhưng rốt cuộc là điều gì đã khiến… Dương huynh không hài lòng?
Nhìn nàng trong một thoáng, sau đó Dương Cần mới từ từ lột bỏ lớp khăn che mặt:
- Mong cô nương chớ kinh hãi.
Nàng không kinh hãi, trái lại chỉ ngỡ ngàng vì bàng hoàng mà thôi:
- Dung diện Dương huynh tự phát quang? Vì sao? Không lẽ lại là công năng diệu dụng của Quang Hội Chiếu? Một công năng quái đản!
Dương Cần cười gượng, đành che mặt lại:
- Tại hạ đúng là một quái nhân. Vậy có khi nào cô nương nghĩ hoặc tự nghi vấn vì sao trong thời gian hai năm tại hạ đột nhiên có bản lãnh nội công phi phàm?
Nàng thở dài:
- Lại là Quang Hội Chiếu, đúng không? Một hiện tượng nếu từng hủy diệt nhiều người thì đối với Dương huynh dù vô tình được lợi nhưng lại khiến trở thành một dạng như quái nhân?
Dương Cần thở ra nhè nhẹ:
- Đúng là do Quang Hội Chiếu. Kì thực thoạt đầu không ai nhận biết, kể cả Trác Bách Hoa, sau đến thần tăng Tuệ Quang và gia phụ, đều là đại cao thủ nhưng không thể biết. Bất quá tất cả chỉ đoán do Quang Hội Chiếu nên đại huyệt đan điền cùng nhị mạch Nhâm Đốc tại hạ ngẫu nhiên bị cách li, không thể nào luyện nội công có nội lực.
Tôn Nhân Phụng sực nhớ đến một việc:
- Nhưng Dương huynh từng bị Diệp Triệu Linh dùng âm công Ngọc Cổ Linh chiếm đoạt nội lực?
Dương Cần gật đầu:
- Đó là điều tại hạ sắp đề cập đến. Cô nương vẫn nhớ lời tại hạ kể,

thần tăng Tuệ Quang vì muốn tại hạ dựa vào nội lực bản thân để đả thông nhị mạch nên dù là ngẫu nhiên vẫn cam tâm trao truyền cho tại hạ gần năm mươi năm công phu tu vi? Đó là toàn bộ những gì đã bị Diệp Triệu Linh chiếm đoạt. Nhưng may thay điều đó lại khiến tại hạ nhân họa đắc phúc.
Nhìn và biết Tôn Nhân Phụng vẫn chưa hiểu, Dương Cần cười thành tiếng:
- Quang Hội Chiếu đã ban tặng cho tại hạ nguồn nội lực vô tận. Chỉ vì không biết tâm pháp nội công để vận dụng hưởng dùng, toàn bộ nội lực đó dồn tụ đầy ắp châu thân nên khiến tại hạ giống như có tấm thân đao thương bất nhập. Đến khi được gia phụ truyền cho tâm pháp, lúc đó tại hạ đã được thần tăng Tuệ Quang ban truyền nội lực, hóa ra chỗ nội lực này lại hóa thành vật cản, khiến nội lực toàn thân có từ Quang Hội Chiếu không thể dẫn lưu. Hay nói đúng hơn vì được tâm pháp dẫn lưu nên dẫn đến tình trạng nhị khí xung khắc, làm tại hạ mấy lần đã ngất, ngỡ đã vong mạng.
Đến lúc này Tôn Nhân Phụng hoàn toàn hiểu:
- Vậy Diệp Triệu Linh chiếm đoạt chân nguyên cũng là vô tình giúp Dương huynh loại bỏ hoàn toàn mọi rào cản? Và nguồn nội lực vô tận có từ Quang Hội Chiếu đã khiến Dương huynh chỉ thời gian ngắn đã trở thành đại cao thủ vượt cả ngưỡng thượng thừa?
Dương Cần nửa gật đầu nửa lắc:
- Lợi đó nhưng hại đó. Bao nhiêu nội lực có từ Quang Hội Chiếu vì được tại hạ tận lực vận dụng nên cạn dần. Dẫn đến tác hại đầu tiên là tấm thân không còn đạt mức đao thương bất nhập. Đó là điều cô nương đã tỏ tường.
Tôn Nhân Phụng thất kinh:
- Cũng là một nguyên nhân nữa khiến Dương huynh bị Tư Không Vũ đả bại do nội lực suy giảm?
Dương Cần lưỡng lự:
- Tại hạ chưa thể đoan chắc điều đó. Chỉ biết rằng sau lần nội thương vừa rồi, qua thời gian tự điều công trị thương, tại hạ vì quyết bảo toàn nội lực phần nào còn lại đã vô tình làm cho hiện tượng phát quang xuất hiện và luôn tồn tại trên dung diện. Phải chăng đây chính là dấu hiệu cho biết đã sắp đến lúc nội lực do Quang Hội Chiếu ban cho cũng gần kết thúc?
Tôn Nhân Phụng cố kiềm nén tiếng kêu kinh hoàng nhưng vẫn phải bật thốt:
- Không thể nào? Dương huynh xin đừng tự kỉ ám thị, vô tình rơi vào tâm trạng bi quan, làm giảm mất nhuệ khí.

Dương Cần vươn vai đứng lên:
- Tại hạ không bi quan. Trái lại còn tự minh bạch thời gian thì gần hết mà trọng trách hãy còn quá nhiều. Thật ý của tại hạ thế này. Chúng ta phải lập tức chia tay.
Tôn Nhân Phụng bật đứng dậy theo:
- Chia tay? Ý Dương huynh không thể cho muội đi cùng?
Dương Cần chợt để lộ ánh mắt kì lạ:
- Cô nương gọi huynh xưng muội, chỉ là tình cờ, không có ẩn ý gì chứ? Đừng, hãy đừng có ẩn ý nào cả. Vả lại, tại hạ đã định tâm đi một mình, vừa báo phục phụ thù vừa trả thù cho Tiểu Chân và thần tăng Tuệ Quang, cũng là lần duy nhất tại hạ phần nào giúp cho võ lâm vượt qua cơn kiếp nạn. Do vậy, không những chuyện sống chết của tại hạ không màng mà còn không muốn gây hệ lụy. Giả như có cô nương theo chân, đành để cô nương một phen thất vọng vì lời chia tay đột ngột này. Xin đừng theo chân, dù không vì ngại nguy hiểm thì cũng đừng gây khó xử cho tại hạ. Được chứ?
Tôn Nhân Phụng sau một lúc phân vân lưỡng lự chợt khẳng khái đáp ứng:
- Muội tự lượng sức quyết không làm vướng bận mọi trọng trách của Dương huynh. Nhưng muội cũng có mối thù cần báo, có một Quách nhị thúc để nỗ lực giải nguy. Vì vậy, chia tay thì chia tay, đồng thời Dương huynh cứ tiến hành những gì cho là cần, là cấp bách. Phần muội, chờ khi Dương huynh cùng muội thu xếp để lo chuyện của muội.
Dương Cần thở ra nhè nhẹ:
- Lời của cô nương thật chính đáng. Thôi thì thế này, ba ngày nữa cô nương hãy đến Cửu U viện. Vì nếu tại hạ liệu tính thời gian chính xác thì cũng chừng đó sẽ là lúc tại hạ vừa đến viện Cửu U, diệt Tống Thanh Đạt, trừ khử nhất ma Kiều Đại Mỹ trả thù cho Trác Bách Hoa chính do lũ ác ma này làm cho vong mạng. Có thể đó là lúc cuối cùng chúng ta gặp nhau. Tạm biệt.
Tôn Nhân Phụng chợt gọi bằng giọng nghe đã hụt hẫng:
- Sao lại là lần cuối cùng? Nội lực của Dương huynh giả như diệu năng của Quang Hội Chiếu không còn nên kết thúc thì cũng đâu vì thế khiến can hệ đến tính mạng của Dương huynh? Trừ phi Dương huynh lần này chia tay vì quyết mạo hiểm báo thù nên đã tính chuyện một đi không quay lại? Lẽ nào tình thế của Dương huynh thật sự đã lâm vào tuyệt lộ?
Dương Cần bật cười vang:
- Là nam tử hán đại trượng phu một khi đã lâm vào thế chẳng đặng

dừng thì sá gì chuyện xem sinh mạng nhẹ tựa hồng mao. Hãy yên tâm, tại hạ quyết không cực đoan đến nỗi tự ý tìm chết. Và dù như thế đi nữa, ha ha… trước lúc Dương Cần này có mệnh hệ gì thì lũ ác nhân như Bách Trượng, Tư Không Vũ, Tống Thanh Đạt, Lạc Quyến Đề, nhất ma và Triển Hoành cần phải đền mạng đã. Tại hạ đã nói thế nào quyết thực hiện thế ấy, ha ha…
Vẫn cười như thế, Dương Cần bật thoát khỏi trận và bỏ đi thật nhanh.
Tôn Nhân Phụng chạy theo nhưng chỉ được một lúc đành thẫn thờ quay lại.
Thời gian còn lại trong ngày, Tôn Nhân Phụng cứ đi đi lại lại như cần quyết định một điều thật hệ trọng nhưng vì không dám chắc nên cứ phân vân đăm chiêu.
Sau cùng, khi đêm đã về, Tôn Nhân Phụng một mình lưu ngụ trong thế trận đã suốt mười mấy ngày qua luôn che chắn bảo vệ cho nàng và Dương Cần.
Nàng không sao ngủ được, cứ trăn trở và chốc chốc thở dài.
Chỉ cách đó không xa, Dương Cần từ một vì trí dễ quan sát Tôn Nhân Phụng cũng thở dài thất vọng. Thất vọng về điều gì thì lúc này chỉ có bản thân Dương Cần là tự biết.
Và vì thất vọng nên Dương Cần lúc này mới thực sự bỏ đi, bị bóng đêm dày đặc che khuất dần một thân vóc vạm vỡ nhưng mang nhiều trọng trách…
(2) Con dâu.

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 26
Giúp Cái bang thanh lý phản đồ
Vì phó tướng thu hồi di khố

Bệnh Cái phản bác đến mặt đỏ tía tai:
- Lão phu phải nói thêm bao nhiêu lần nữa Lạc Quyến Đề ngươi mới hài lòng mãn nguyện? Vì nào riêng gì lão phu, khắp võ lâm này nào ai dám đoan quyết Dương Thế Tôn chính là Dương Cần mạo nhận? Trừ phi đây là cách ngươi muốn lão phu tuần tự đưa từng đệ tử bổn bang vào tử địa. Ngươi không còn nhân tính nữa sao, Lạc Quyến Đề?

Lạc Quyến Đề cười trong tư thế kẻ chiến thắng và bất ngờ vẫy tay ra thủ hiệu cho nhân vật đứng chỉ cách đấy không xa:
- Lão nói dối không những kém mà còn quá vụng về. Nhưng không sao, vì đấy là do lão chọn, Triển lão đệ, xin bắt đầu cho.
Nhân vật nọ chính là Triển Hoành. Vì thế vừa nghe Lạc Quyến Đề gọi đích danh, Triển Hoành lập tức chồm người đến đặt một chưởng tay lên đỉnh đầu một đệ tử Cái bang.
Bệnh Cái phẫn nộ gầm vang:
- Bọn ngươi thật độc ác. Đệ tử bổn bang đều vô can, thà bọn ngươi cứ thẳng tay hạ sát lão phu, hãy để cho bọn họ bình yên.
Triển Hoành cười lạt:
- Vậy còn chờ gì nữa lão không bộc lộ mọi bí ẩn nhất định lão đã biết? Nên nhớ, Triển mỗ chỉ muốn thật minh bạch mọi điều về xuất thân lai lịch cùng sư thừa của Dương Cần và quyết sẽ không gây tổn hại cho bất kì đệ tử Cái bang nào của lão.
Bệnh Cái càng lúc càng giận, giận đến run khắp người:
- Lão phu ngỡ Triển Hoành ngươi là hạng nhân tâm hiệp cốt. Vì thế, vừa nghe ngươi xưng danh, lão phu mới vội triệt phá thế trận, vô tình rước vào một kẻ giả nhân giả nghĩa là ngươi, thêm vào đó là kẻ phản bang Lạc Quyến Đề. Hãy giải khai huyệt đạo cho lão phu, hãy biểu lộ hùng tâm đởm lược bằng cách cùng lão phu quyết một trận sinh tử.
Triển Hoành bật cười:
- Chính vì lão tinh thông trận đồ nên Triển mỗ mới dám đề quyết lão phải biết Dương Cần có là Dương Thế Tôn hay không? Hay lão chưa rõ vì sao Triển mỗ dám đoan quyết như thế? Lạc bang chủ, vì giữa chúng ta đã có thoả thuận, Lạc bang chủ được lợi nhiều hơn so với tại hạ chỉ mong muốn chiếm một người, thôi thì phiền bang chủ nói một lần cho Bệnh Cái lão nhân gia đây thông tỏ, không cần uổng phí thời gian cho việc diễu võ dương oai đã tỏ ra quá thừa. Ha ha…
Lạc Quyến Đề chỉ nhảy phốc một cái đã xuất hiện bên cạnh Bệnh Cái. Họ Lạc nở một nụ cười độc ác:
- Dương Thế Tôn đã thảm bại dưới tay Tư Không Vũ chưởng môn Côn Luân. Lẽ ra y phải chết nếu không nhờ y vì tinh thông thế trận nên kịp lập trận để náu thân. Sau đó lẽ ra y không thể thoát nếu như đừng có ả Tôn Nhân Phụng đa sự chợt xen vào cũng dùng trận đồ để cứu Dương Thế Tôn cùng thoát. Nhưng chuyện sinh mạng của Dương Thế Tôn thì không cần đề cập đến nữa. Vì với nội thương như thế chí ít y phải mất mười, hai mươi năm sau mới có cơ khôi phục. Điều đáng nói ở đây là lão cũng tinh thông trận đồ. Vì sao?
Bệnh Cái lắc đầu nguầy nguậy:

- Sở học muôn nhà đều khác, chẳng ai giống ai. Cớ sao ngươi cứ buộc lão phu phải giải thích nguyên nhân khiến lão phu cũng tinh thông trận đồ như hai nhân vật vừa nêu?
Lạc Quyến Đề bất thần ngoặc ngược tả thủ, vỗ bốp một chưởng vào não bộ một đệ tử Cái bang đứng gần đấy.
- Triển Hoành có khi còn chùn tay nhưng họ Lạc này thì không. Lão chịu nói chưa?
"Bốp."
"Huỵch."
Bệnh Cái rung động, không thể ngờ một bang chủ Cái bang như Lạc Quyến Đề lại nhẫn tâm tự tay hạ sát chính đệ tử Cái bang.
- Ngươi… ngươi…
Lạc Quyến Đề ngoặc tay một lần nữa:
- Lão đừng thử thách lòng nhẫn nại của ta. Nói hay không?
"Bộp."
"Huỵch."
Bệnh Cái chấn động hoàn toàn:
- Ngữ này… ngữ này… sư phụ ngươi cũng là do họ Lạc nghiệt súc ngươi mưu hại?
Lạc Quyến Đề cười sằng sặc:
- Rồi sẽ đến lượt lão nếu lão vẫn tỏ ra ương ngạnh cố chấp như thế này. Ha ha…
Chợt phát hiện họ Lạc toan hạ thủ một đệ tử Cái bang khác, Bệnh Cái bật quát:
- Dừng tay! Ta… hừ, ta nói.
Họ Lạc lập tức ngưng cười:
- Cũng phải như thế chứ! Mà này để lão đừng giở thủ đoạn vô ích, ta cho lão hay, lần trước lâu rồi, lúc lão bại thủ dưới tay Dương Thế Tôn lần đầu xuất thế, đã có người nhìn thấy lão xuất thủ cạnh khu đầm lầy, cũng là địa điểm từ đó Dương Thế Tôn và ả Tôn Nhân Phụng lần lượt xuất hiện. Và nhân vật đó còn phát hiện lão bị chính Dương Thế Tôn đưa vào tận bên trong khu đầm lầy. Vì đó là điều không thể dấu, vậy ta khuyên lão nên thành tâm cho, kẻo lại trách họ Lạc ta vô tình nên sẽ lần lượt hạ thủ thêm từng đệ tử Cái bang nữa sau mỗi lần nghe lão giở giọng dối trá. Rõ chưa?
Bệnh Cái rúng động:
- Trang Hóa Tử?
Lạc Quyến Đề thoáng nhíu mày, nhưng sau đó bỗng tỏ ra nhân nhượng một phần:
- Đó chính là Bách Trượng đại sư, tại sao ta cho lão biết chuyện đó?

Vì đó là để chứng tỏ ta đang hoàn toàn thành tâm với lão. Vậy để đáp lại ta cũng mong lão thành tâm tương tự.
Bệnh Cái bàng hoàng đến ngây người:
- Hết Tư Không Vũ lại đến Bách Trượng? Võ lâm Trung Nguyên đến ngày mạt vận rồi sao? Bảo Dương Thế Tôn có thể thao túng võ lâm nhưng kì thực cũng Dương Thế Tôn lại tỏ ra mới chính là quân tử đại trượng phu, dù có là minh chủ võ lâm vẫn xứng hơn bất luận ai. A… Kiếp hoạ, kiếp hoạ thật rối.
Lạc Quyến Đề nhíu mày:
- Lão định thử thách lòng nhẫn nại của ta nữa sao? Hay lão thấy đệ tử Cái bang mới chết hai mạng là chưa đủ?
Bệnh Cái chợt hít vào một hơi thật dài:
- Ta sẽ nói, nhất định sẽ nói. Nhưng vì ngươi đã thành tâm nên sẽ công bằng hơn nếu ngươi chấp nhận để ta hỏi họ Triển kia cũng một lời thành tâm.
Họ Lạc xua tay ý phản bác. Nào ngờ chính Triển Hoành lại tự lên tiếng:
- Triển mỗ biết ý lão muốn hỏi gì. Được, Triển mỗ cũng không cần giấu. Thứ nhất về bình diện cá nhân, Triển mỗ hoàn toàn không thích thấy một Dương Cần tuấn tú và đầy bản lãnh tồn tại. Vì thế, chỉ cần minh bạch Dương Cần chính là Dương Thế Tôn, với diện mạo đã bị hủy hoại và với nội thương đã do Tư Không Vũ gây ra là Triển mỗ đây hoàn toàn thỏa nguyện.
Bệnh Cái vụt hiểu:
- Là do ngươi có tư tâm ở mức độ nào đó với Tôn Nhân Phụng? Chỉ vì nữ sắc ngươi cam lòng đi ngược lại đạo lý võ lâm, về hùa với Lạc Quyến Đề, Bách Trượng cùng Tư Không Vũ sẵn sàng thao túng mưu đồ độc bá võ lâm?
Triển Hoành cười đắc ý:
- Đấy là bình diện thứ hai mà Triển này sắp nói. Vì diệt Dương Thế Tôn chính là điều đã được bao nhiêu võ phái luận bàn mười hai năm trước, Triển này dù muốn cũng không đủ lực đi ngược dòng. Thế cho nên nay Tư Không Vũ đã tỏ lộ bản lãnh loại trừ Dương Thế Tôn, đã hứa với mọi người sẽ để chư vị chưởng môn an toàn hồi sơn, Triển này chỉ cần chiếm hữu được trái tim mỹ nhân Tôn Nhân Phụng là sẵn sàng vui vẻ cùng các phái công cử Tư Không Vũ lên làm minh chủ. Võ lâm sẽ thái hòa, không còn họa kiếp nào một khi đã có một minh chủ võ lâm tài cao quán tuyệt. Ha ha…
Bệnh Cái cũng cười:
- Tư Không Vũ làm minh chủ? Ha ha… ha… ha…

Lạc Quyến Đề tái mặt:
- Sao lão lại cười hàm ý chế giễu, khinh thị một bản lãnh quán tuyệt nhân trần là Tư Không Vũ minh chủ?
Bệnh Cái cứ khinh khỉnh nhìn họ Lạc:
- Ngươi quên Bách Trượng sao? Hay ngươi không biết Bách Trượng chính là bào huynh của Tư Không Vũ, có một thời khoác tục danh là Tư Không Vân? Một Bách Trượng đủ kiên trì ẩn nhẫn gần năm mươi năm ở Thiếu Lâm chỉ để đưa bào đệ là Tư Không Vũ đắc thủ mọi vinh hoa được sao? Bọn ngươi lầm rồi? Ha ha…
Lạc Quyến Đề chợt phá lên cười:
- Hay! Lão đã biết rõ về Bách Trượng như thế quả thật là điều khắp võ lâm phải thán phục. Mà đâu thể trách lão biết, một khi duy nhất chỉ có lão hiện là bậc cao niên nhất võ lâm. Không sai họ là huynh là đệ. Nhưng mỗi người vì mỗi chí hướng. Dĩ nhiên Bách Trượng vì là huynh nên phải có chí hướng cao hơn Tư Không Vũ. Chỉ tiếc là chí hướng đó như thế nào, hiện nay ta dù có biết cũng không thể nói cho lão. lão minh bạch rồi chứ? Ha… ha…
Bệnh Cái giật mình:
- Chí hướng cao hơn? Nghĩa là sao?
Lạc Quyến Đề liền gắt:
- Đủ rồi. Giờ đến lượt lão.
Bệnh Cái chợt tủm tỉm cười:
- Quả thật chính Dương Thế Tôn có đưa ta vào chỗ ngươi vừa nói.
Lạc Quyến Đề chú tâm:
- Tại sao y đã không giết mà còn đưa lão vào?
Bệnh Cái gật gù:
- Dương Thế Tôn thoạt đưa ta vào liền tiết lộ.
Lạc Quyến Đề nôn nao:
- Tiết lộ thân phận thật của y là Dương Cần?
Bệnh Cái lắc đầu:
- Đừng vội. Trái lại y chỉ tiết lộ là có nghi họ Lạc ngươi.
Lạc Quyến Đề giật mình:
- Nghi ngờ ta? Vì sao?
Bệnh Cái thở hắt ra:
- Nghi ngờ ngươi chính là kẻ lòng lang dạ sói, tâm địa phản trắc, rất có thể cũng là kẻ phản bang diệt sư.
Lạc Quyến Đề chột dạ:
- Y chỉ mới tái xuất giang hồ, đâu thể biết để nghi ngờ ta?
Bệnh Cái gật gù:
- Dù thế y cũng nghi. Do vậy bảo là để giúp ta có cơ hội vạch mặt

mọi chân tướng của ngươi, quả thật y đã buộc ta lưu lại đó một thời gian bằng cách dùng trận giam ta, đồng thời điểm chỉ cho ta cách lập trận. Ta chỉ tự thoát sau khi đã lĩnh hội tạm gọi là tinh thông.
Lạc Quyến Đề bỗng tỏ ra bồn chồn:
- Vậy còn sở học của y, có phải cũng được xuất phát từ trước đó?
Bệnh Cái vỡ lẽ:
- Ngươi hỏi cặn kẽ có phải muốn lão phu đưa ngươi tìm vào để đắc thủ những sở học tương tự y?
Lạc Quyến Đề không giấu được vẻ thèm muốn khao khát:
- Nghĩa là có?
Triển Hoành cũng nóng nảy không kém:
- Vậy thì lão đã có dịp biết rõ mọi chân tướng về Dương Thế Tôn? Nói đi, có phải cả hai chỉ là một, Dương Cần cũng chính là Dương Thế Tôn?
Bệnh Cái chợt hất hàm nhìn ra ngoài:
- Có hay không và phải hay không, tốt hơn hai ngươi nên tự hỏi nhân vật vừa mới đến, đang nhìn hai ngươi kia kìa.
Triển Hoành cùng Lạc Quyến Đề lập tức đồng loạt quay đầu nhìn lại phía sau.
Không có ai.
Cả hai quay lại thì phát hiện Bệnh Cái dù đã bị điểm huyệt cũng đột ngột biến mất.
Lạc Quyến Đề biến sắc:
- Có biến? Triển lão đệ hãy mau, chúng ta bắt giữ càng nhiều những đệ tử Cái bang càng tốt để đề phòng bất trắc.
Triển Hoành liền cùng Lạc Quyến Đề phân khai quyết thực hiện theo đề xuất bất cận nhân tình vừa rồi.
Chợt không gian xung quanh cả hai cũng có biến đổi. Lạc Quyến Đề hốt hoảng hô vang:
- Bọn Cái bang sao biến đâu cả? Chúng ta bị lão Bệnh Cái giở trò, lập lại trận để vây hãm chúng ta. Triển lão đệ, Triển lão đệ?
Cả họ Triển cũng mất biệt khiến Lạc Quyến Đề càng thêm luống cuống:
- Triển lão đệ?
Đang cuống cuồng kinh hãi, Lạc Quyến Đề vụt mừng rơn khi nghe được thanh âm của họ Triển dù vang đến từ cõi mơ hồ:
- Lạc bang chủ?
Lạc Quyến Đề lập tức đúng nguyên vị:
- Mỗ ở đây! Triển lão đệ nhớ đừng di chuyển loạn. Ở phía Triển lão đệ có gì khác lạ không?

Đáp lại, họ Lạc chỉ nghe thấy Triển Hoành đang hô hoán hốt hoảng:
- Ai?
Lạc Quyến Đề thất vọng:
- Có biến thật sao, Triển lão đệ? Nhân vật nào vừa xuất hiện khiến Triển lão đệ kinh hoảng?
- Ngươi là Triển Hoành, chưởng môn nhân phái Không Động? Không phải là câu hỏi dành cho bản thân, Lạc Quyến Đề tự biết chắc như thế, vội ngưng thần lắng nghe tiếp.
- Tôn giá là ai? Xem vẻ ngoài thì giống Dương Thế Tôn, nhưng vì sao không nhận biết Triển mỗ như thể đang giả vờ bản thân không là Dương Thế Tôn?
- Ngươi tỏ vẻ không hoảng sợ cho dù trong lòng đang thầm nghĩ ta là Dương Thế Tôn. Vì sao?
- Vì nếu là Dương Thế Tôn, Triển mỗ đoan quyết tôn giá phải tuân thủ đúng đề xuất là không lai vãng giang hồ do đã thảm bại dưới tay Tư Không Vũ chưởng môn phái Côn Luân.
- Ngươi nói cũng phải, vậy theo ngươi ta là ai?
- Dương Cần? Chỉ có ngươi vì một mình mang hai thân phận nên mới đủ thủ đoạn, dùng thân phận Dương Cần để lần này xuất thế. Ngươi là Dương Cần đúng không?
- Khẩu ngữ của ngươi sao bỗng tỏ ra không còn hảo ý cho dù Dương Cần là người từng cứu ngươi? Sao thế?
- Tôn giá không phải Dương Cần? Vậy sao biết tường tận chuyện Dương Cần từng cứu mạng Triển mỗ?
- Hãy nhìn xem, ta là ai?
- Ôi… sao dung diện tôn giá phát lóa sáng? Chỉ vì thế tôn giá che kín mặt. Tôn giá là ai?
- Dương Kế Tôn! Ngươi nghe bao giờ chưa?
- Dương Kế Tôn? Dương Thế Tôn? Là hai hay chỉ là một?
- Hãy nhìn đây. Thân thủ này ắt sẽ giúp ngươi tự minh bạch điều đang nghi vấn.
- Ôi… là công phu có phát quang? Chính là công phu đã một lần Dương Thế Tôn thi triển? Nhưng dung diện của Dương Thế Tôn vừa bị phá hủy vừa không tự phát lóa như thế này. Nhị vị tuy là hai nhưng có chung một xuất xứ võ học, đều xuất phát từ tuyệt học của Nhu Phong Lão Thế Tôn trăm năm trước?
- Ngươi nhận định khá đấy. Chính vì minh huynh Dương Thế Tôn thảm bại, ta là minh đệ đành xuất thế rửa lại mối nhục bại này. Đừng quên ta cũng như minh huynh chỉ muốn lưu danh thiên cổ, hoàn toàn không có ý thao túng hoặc độc bá võ lâm. Mau nói đi ta sẽ để ngươi

an toàn ly khai nếu cho biết ta phải tìm Tư Không Vũ ở đâu?
- Tôn giá nói thật ư?
- Lẽ ra ngươi phải nên tự hiểu đó là điều hoàn toàn thật. Bằng không ta phí lời phí thời gian giải thích minh bạch với ngươi để làm gì?
- Tư Không Vũ đang ở Hoa Sơn phái.
- Sao y ở đấy? Trừ phi Trang Hoa tử đã tỏ ra thuận phục Tư Không Vũ như ngươi cũng vừa tỏ ra thuận phục?
- Triển mỗ chỉ nghe bảo dường như tiền nhân của Tư Không Vũ thuở xưa là người Vô Vi phái. Cũng là tình cờ khi biết di học Vô Vi đã do Trang Hoa tử phát hiện, Tư Không Vũ đã bái Trang Hoa tử là sư huynh.
- Vô Vi phái hai trăm năm trước đã từng bị Kim Khôi Ma Đao hủy diệt. Ngươi sao biết chuyện này?
- Tư Không Vũ cũng biết nên bảo muốn dùng tuyệt học Vô Vi, tìm hậu nhân của Kim Khôi Ma Đao để báo phục.
- Kim Khôi Ma Đao có hậu nhân?
- Đã hai trăm năm trôi qua vị tất chuyện đó là có thật. Bằng không hậu nhân của Kim Khôi Ma Đao sao vẫn chưa thấy xuất hiện?
- Ta rõ rồi. Để giữ lời, ngươi có thể đi. Và ta khuyên ngươi một câu, đừng tự đánh mất bản thân, mất lí trí như điều ngươi vừa gây ra cho Cái bang, hãy nhớ đấy!
- Tôn giá như muốn nói thay Dương Cần? Vì sao?
- Dương Cần là Dương Cần, ta sao phải nói thay? Bất quá ta chỉ suy theo việc mà nói, mà khuyên ngươi. Nghe hay không tùy ngươi. Vì hậu quả thế nào cũng do một mình ngươi tự gánh vác. Không liên quan gì đến ta hoặc Dương Cần. Đi đi.
- Thế còn Lạc Quyến Đề?
- Nội tình của Cái bang, cứ để Bệnh Cái xử lí tùy ý. Ngươi bất tất quan tâm. Đi đi.
- Tôn giá chỉ thừa nhận là Dương Kế Tôn?
- Yên tâm. Dương Kế Tôn không phải là Dương Thế Tôn. Bằng chứng là qua dung diện của ta mà ngươi vừa nhìn thấy. Được chưa?
- Rõ rồi. Triển mỗ xin cáo biệt.
Lạc Quyến Đề hoảng sợ:
- Triển lão đệ sao đành bỏ mặc mỗ? Triển lão đệ?
Có tiếng Bệnh Cái vang lên thật gần:
- Hắn đã đi rồi. Ngươi đừng kêu hắn vô ích.
Lạc Quyến Đề giật thót mình quay lại:
- Lão toan xử trí ta cách nào? Hãy triệt thoái trận thế ta sẽ cùng lão quyết một phen sinh tử?

Bệnh Cái vẫy nhẹ một tay:
- Ngươi sẽ được toại ý. Vì ngày này năm sau cũng chính là giỗ đầu của ngươi.
Cảnh quang chợt thay đổi cho Lạc Quyến Đề nhìn thấy xung quanh có không dưới trăm đệ tử Cái bang, dẫn đầu là Bệnh Cái không thấy Triển Hoành cũng không thấy nhân vật đã tự xưng là Dương Kế Tôn.
Lạc Quyến Đề phần nào nhẹ nhõm:
- Lão thật tâm muốn cùng ta công bằng quyết đấu?
Bệnh Cái khe khẽ lắc đầu:
- Ta đâu hứa với ngươi điều đó? Chỉ hứa triệt thoát trận đồ theo ý ngươi thôi. Còn cách xử trí ngươi, không lẽ ngươi là bang chủ lại không biết theo bang quy bổn bang sẽ xử trí ngươi như thế nào?
Lạc Quyến Đề tái mặt, lại nhìn xung quanh lần nữa.
- Kiên Bích Đả Cẩu Trận? Dùng trăm người đối phó một mình ta như đối phó đại địch ư?
Bệnh Cái lại vẫy tay một lần nữa:
- Phản bang, diệt sư, tàn sát chúng đệ. Chiếu theo bang quy, tội nhân dù là ai cũng bị Kiên Bích Đả Cẩu Trận phân thây huỷ diệt. Phát động!
Trăm đệ tử Cái bang chầm chậm chuyển động. Họ tuy im lìm nhưng nhìn mắt cứ luôn bật toé hung quang cũng đủ biết họ, trăm người như một đều hận thấu xương Lạc Quyến Đề.
Lạc Quyến Đề bật nhanh, lao vào Bệnh Cái:
- Ta là bang chủ, dẫu phải chết cũng nên có một nhân vật như lão bồi táng! Đỡ!
Bệnh Cái đã kịp lùi thật nhanh ra ngoài vòng vây trăm đệ tử Cái bang:
- Lão phu sao thể bẩn tay động chiêu giao thủ với hạng ti tiện xấu xa là ngươi? Trái lại, hãy tự nhận lãnh hậu quả do ngươi tự chuốc lấy.
Lạc Quyến Đề cũng thần tốc lao bám theo Bệnh Cái.
"Vút…"
Chợt trận Kiên Bích Đả Cẩu phát động, đầu tiên tạo ngay một bức tường chắn vô hình, khiến Lạc Quyến Đề đang lao đi, như bị chạm vào bức tường đó, đành cam chịu dội ngược trở lại vào trong.
Lạc Quyến Đề kêu thất thanh:
- Trận này không thể lợi hại, phát động nhanh động như vậy? Ai? Ai đã giúp lũ Cái bang, cố tình hất ngược ta trở lại vào trận? Ai?
Dương Cần xuất hiện:
- Ta! Và họ Lạc ngươi cũng nên hiểu đó chính là đáp lại một lần ngươi đã dùng chuyện Kim gia, lung lạc thất phái toan hãm hại ta.

Một kích đáp tạ đó, lẽ nào ngươi bất phục?
Nhìn Dương Cần xuất hiện với gương mặt vẫn như thuở nào, Lạc Quyến Đề bàng hoàng:
- Ngươi là ngươi, không phải Dương Thế Tôn và cũng không hề mạo nhận Dương Thế Tôn?
Trận đã phát động và Bệnh Cái cho họ Lạc biết một điều sau cùng:
- Dương Thế Tôn đã là nhân vật của quá khứ, Dương Kế Tôn chỉ muốn tìm Tư Không Vũ thay Dương Thế Tôn phục hận. Riêng Dương Cần mới là vì võ lâm tận diệt lũ ác ma bọn ngươi.
Kiên Bích Đả Cẩu Trận đang từ từ nghiền nát kẻ phản bang diệt sư Lạc Quyến Đề.
Bệnh Cái chợt thủ lễ với Dương Cần:
- Đa tạ Dương thiếu hiệp đã tiếp trợ bổn bang mới có cơ hội quang môn phục phái.
Dương Cần hốt hoảng lùi tránh:
- Lão tiền bối xin đừng làm thế, tiểu bối giảm thọ mất. Đã không bị lão tiền bối trách mắng là may lắm rồi, tiểu bối thật không dám nhận được đối xử quá trọng thị.
Bệnh Cái cười gượng:
- Nhân biểu của Dương thiếu hiệp quả phi phàm. Hãy lượng thứ nếu bản thân lão phu, nếu Cái bang và võ lâm từng có nhận định sai và nhất là đã gây quá nhiều tổn hại đến lệnh tiên tôn. Một lễ đó lẽ ra Dương thiếu hiệp nên nhận thay vì khước từ.
Dương Cần bật cười:
- Tiểu bối sẽ nhận và bắt buộc phải nhận nếu lễ đó là do thù nhân đích thân hành lễ. Và cũng vì mục đích đó, lão tiền bối hãy bảo trọng, tiểu bối đã đến lúc cáo từ, vĩnh biệt Lạc Quyến Đề. Ha ha ha…
Dương Cần biến mất như chưa hề hiện diện.
* * *
Bầu trời đêm đầy mây đen, thi thoảng lại còn xuất hiện một vài tia chớp loé loằng ngoằng dù hiếm hoi cũng vẫn là những dấu hiệu báo trước một trận mưa đêm tuy có phần bất ngờ nhưng sẽ đến.
Nương theo bóng đêm hoàn toàn mù mịt, một dạ hành nhân từ phương xa lướt đến như cánh chim bằng sau đó khẽ lăng không xoay người một vòng làm cho tấm trường bào to rộng khoác phía sau chợt xoè to ra như chiếc lá, tạo thành lực cản giúp thân hình hạ xuống và đặt chân lên nền đất bằng nhẹ tựa lá rơi.
Từ một nơi khuất lấp cạnh đó chợt phát ra tiếng trầm trồ:
- Đặt chân nhẹ, không một tiếng động, thân thủ của Tống phó soái đã càng lúc càng tăng tiến bội phần.

Dạ hành nhân lập tức hướng người về phía đó, khom lưng hành lễ:
- Đa tạ đại soái đã quá khen. Nhờ hồng phúc của đại soái, thuộc hạ may không nhục mạng.
Đại soái vẫn ở chỗ khuất lấp không thể thấy để lên tiếng oai nghiêm:
- Hắn không hợp tác mà được sao? Hừ! Lúc nào thì đến?
Tống phó soái vẫn khom lưng thủ lễ:
- Thuộc hạ vội quay về trước để phục lệnh. Ắt chỉ độ nửa canh giờ hoặc sớm hơn, đội nhân mã của hắn sẽ đến.
Giọng của đại soái có vẻ lo lắng:
- Có dặn hắn dùng vải buộc đều các vó của đội kiệu mã cả chưa? Bản nhân không muốn gây kinh động vội, vì chưa phải lúc.
Tống phó soái cười đắc ý:
- Hắn rất dày dạn trận mạc, một khi không điều động thì thôi, mà đã có thì quả là quân lệnh như sơn, hắn hành động đâu ra đó thật nghiêm củ, không một chút huyên náo như lũ giang hồ ô hợp chúng ta.
Đại soái thở ra nhẹ nhõm:
- Được hắn cam tâm hợp tác quả là trời đã giúp bản nhân, phen này hễ nhất cử là mã đáo thành công. Hắn sẽ là thống soái nắm giữ toàn bộ binh quyền, chỉ kém bản thân ta vì là đại soái nên lúc nào cũng nắm giữ chắc yết hầu của hắn, Tống phó soái nghĩ sao?
Tống phó soái lại cười:
- Xin tùy đại soái sắp đặt, như thế nào cũng được, miễn thuận tiện thì thôi. Kì thực thuộc hạ chỉ miễn cưỡng nhận cương vị phó soái, cứ mang giáp y là ngỡ đang mang gông.
Giọng đại soái gay gắt:
- Chưa xuất binh, điều tối kị là không được thất ngôn, nói những điều gở. Nhưng thôi chúng đến rồi. Tống phó soái vì đã lộ diện, hãy thay bản nhân sắp đặt mọi việc đối với chúng cho ổn thỏa. Nhớ không được gây kinh động, kể cả hắn. Chém!
Tống phó soái càng khom người sâu hơn:
- Thuộc hạ tuân lệnh. Nhưng để thuộc hạ bóp vỡ thiên linh cái có khi còn dễ và nhanh hơn so với việc chém kẻ phạm quân kỷ quân lệnh.
Đại soái chép miệng:
- Giới giang hồ đúng là hạng võ biền thô lỗ. Bản nhân bảo chém là cách nói thị uy đang tập cho quen. Còn thực thi mệnh lệnh thế nào thì cứ tùy Tống phó soái linh động vận dụng. Đâu có buộc phó soái cứ mỗi lần muốn chém là phải chạy từ đầu này sang đầu kia để tìm cho bằng được lợi khí sắc bén để tuân thủ đúng mệnh lệnh? Ngữ này có khi bản nhân cần thu thập thêm, ban cho mỗi vị tướng quân

như phó soái một vị quan văn để làm sư gia chỉ vẽ thêm, hầu quen dần với cung cách xử sự chốn quan trường. Kẻo không thôi chỉ làm trò cười cho bàn dân khắp thiên hạ.
Tống phó soái cười hi hí:
- Thuộc hạ chỉ ưng thuận nếu đó là nữ sư gia. Sẽ được ả chỉ vẽ cái này trong lúc thuộc hạ chỉ vẽ cho ả cái nọ. Thế mới gọi là nhất cử lưỡng tiện. Hì… hì…
Giọng đại soái tỏ ra băn khoăn:
- Nghe Tống phó soái nhắc bản nhân mới nhớ. Đã có tung tích gì của đại soái phu nhân chưa? Bản nhân cũng đã vắng nàng nào phải ít hơn mười ngày?
Tống phó soái lên giọng chỉ dạy:
- Vắng càng lâu càng tốt. Hay đại soái lo cho sự an toàn của phu nhân? Xin cứ yên tâm, bản lãnh như phu nhân ai chạm vào thì khốn, quyết không có chuyện ngược lại. Còn nếu đại soái phiền muộn vì không có người giải sầu, hà hà… chỉ lo đại soái chưa quen, vắng phu nhân này thì có phu nhân khác. Một mệnh lệnh được đại soái ban ra kèm theo hàng đống châu báu ngân lượng, có ả nào dư nhan sắc khuynh quốc khuynh thành lại không nghiêng ngả để chìu ý đại soái? Ha ha…
- Suỵt! Đừng đùa như thế kẻo đến tai phu nhân, huống hồ chúng đã đến quá gần rồi, bản nhân phải đi, chưa đến lúc phải lộ diện.
Tống phó soái vội gật đầu:
- Thuộc hạ cũng nghe thấy có tiếng vó ngựa dù nện êm. Hắn quả là thủ tín, đến thật đúng hẹn.
Nói xong, chờ và không nghe thấy thanh âm nào hồi đáp, Tống phó soái mới biết đại soái đã bỏ đi đúng như lời.
Vì thế Tống phó soái lập tức cởi phăng trường bào, lột bỏ luôn giáp y quăng vào một xó:
- Mang chỉ thêm vướng, thà thế này dễ xoay sở hơn.
Đó là lúc có tiếng chân duy nhất của một người chạy vội đến, nện lên nền đất bằng theo từng bước chân thình thịch thình thịch…
Tống phó soái lập tức hắng giọng:
- Người của phó tướng gia sai đến phải không? Ta ở đây!
Người mới chạy đến liền dừng bước:
- Phó tướng gia tuân thủ đúng như lời, đã đưa đến trăm thớt kiện mã, mỗi kiện có thể tải theo ước ngoài năm trăm cân trọng lượng. Hiện tại đang chờ ở ngoài, đợi chỉ dẫn tiếp theo.
Tồng phó soái vội lấy giọng oai nghiêm:
- Quân binh theo áp giải liệu có đúng ba cơ đội như đã thoả thuận?

Người nọ đáp ngay:
- Trăm kiện mã chỉ cần một cơ đội ba trăm quân cũng đã là thừa, phó tướng gia đã tự ý đổi thay, không cần mang đến ba cơ đội, chỉ là tránh việc điều tướng động binh sẽ gây kinh động không lợi.
Tống phó soái gay gắt:
- Bảo mang ba sao chỉ mang một? Phó tướng của ngươi còn hàm hồ, tự ý biện giải theo chủ tâm riêng nữa ư? Hay lão không ngại lão gia đây bóp nát thiên linh cái của tên vô dụng, nhục tử của lão? Hử?
Chợt có tiếng đại soái mơ hồ vọng đến:
- Tâm tư của phó tướng gia như thế mới gọi là thần mật. Bản nhân chuẩn tấu, Tống phó soái không cần gây khó dễ nữa. Tiếp tục đi.
Tống phó soái rùng mình:
- Đại soái vẫn chưa đi? Được rồi, à không, bỉ nhân tuân lệnh.
Người nọ chợt hỏi:
- Phó soái không là quan văn, cũng không mặc triều phục, sao lại tùy tiện xưng bỉ nhân? Còn đại soái thì dù gì cũng không là đương kim hoàng thượng, sao dám mạo phạm, bảo là chuẩn tấu?
Tống phó soái bối rối:
- Đó là… mà này, ngươi không được lôi thôi. Hãy mau lui ra ngoài, bảo với phó tướng của ngươi cứ đưa tất cả kiện mã đến ngôi quan miếu ở ngoại thành. Có ước chừng ba trăm kiện ngân lượng ở đó. Hãy áp giải tất cả đến thành Kim Lăng. Sẽ do ta đích thân đưa đường. Rõ chưa? Nhớ không được bép xép. Kẻ nào dám trái lệnh chém. Mà không, lão gia không thích chém, sẽ bóp vớ thiên linh cái kẻ nào dám kháng lệnh. Đi mau.
Người nọ vội quay lui, miệng lầu bầu:
- Văn không ra văn, võ không ra võ. Lại toàn dùng những lời lẽ như bọn lục lâm thảo khấu. Quái lạ.
Tống phó soái lập tức lao vồ đến:
- Ngươi vừa nói gì? Ai là lục lâm thảo khấu? Có phải ngươi cũng chán sống rồi không?
Đang chộp đến, ngỡ đắc thủ, nào ngờ người nọ khẽ xoay người lật tay là chế ngự được ngay Tống phó soái:
- Tống Thanh Đạt! Chính là ngươi đã đến số chết thì đúng hơn. Ta đây. Dương Cần đây.
Và vẫn uy hiếp Tống Thanh Đạt, Dương Cần chợt cười lớn:
- Bách Trượng Tư Không Vân. Lão tăng thối tha có nhận ra giọng nói của Dương Cần ta chăng? Lão hãy bỏ ngay ý tưởng trở thành lũ phiến loạn, để dùng tư cách một nhân vật giang hồ quay trở lại đây với ta. Đó là nói nếu lão muốn Tống Thanh Đạt và lệnh phu nhân

Liễu Tuyết Thanh được toàn mạng. Hoặc giả lão vẫn muốn làm đại soái cho oai thì tùy lão. Ha… ha…
Giọng nói của đại soái lập tức vang nhanh đến:
- Lại là Dương Cần ngươi? Sao ngươi biết chuyện giữa ta và Liễu Tuyết Thanh? Lại còn xuất hiện quá trùng hợp thế này? Tuyết Thanh, nàng đâu?
Bóng của Bách Trượng dần xuất hiện, đầu quấn kín có lẽ để che một ít tóc chỉ mới lún phún mọc sau khi đã quá lâu luôn cạo nhẵn.
Dương Cần lại cười lớn, nói lớn:
- Kỳ thực ta nào biết lão ở đây mà tìm. May thay ta tình cờ phát hiện có đoàn quân mã kiêm trình đi trong đêm. Và tình cờ hơn khi nghe có người chợt nhắc đến danh hiệu phó tướng. Vậy là ta đoán biết ngay điều gì đang xẩy ra, ắt là có liên quan đến Nhị Ất, thiếu gia công tử của phó tướng nhiều năm trước đã bị Tống Thanh Đạt bắt giữ. Phần tiếp sau có lẽ lão tự đoán ra. Đó là ta chỉ cần tiếp cận và thuật hết mọi điều cho phó tướng gia biết. Đồng thời nhờ đó ta nghiễm nhiên trở thành thủ túc thân cận, thay phó tướng đưa quân binh đến đây gặp lũ phiến loạn các ngươi. Ha… ha…
Bách Trượng xuất hiện với khuôn mặt hung dữ chưa từng có:
- Ta hỏi ngươi, Tuyết Thanh đâu?
Dương Cần vụt lạnh giọng:
- Ta hỏi ngược lại lão, Tiểu Chân đâu? Quỷ Diêm La đâu?
Bách Trượng cười lạt:
- Ngươi đủ tư cách đối phó ta sao, Dương Cần? Hãy nhớ, nếu Tư Không Vũ còn đả bại được Dương Thế Tôn, ngươi vì kém hơn càng không thể là đối thủ của Tư Không Vân ta, Tuyết Thanh đâu?
Dương Cần điểm huyệt và ném Tống Thanh Đạt qua một bên:
- Ta chỉ đáp khi nào đã biết rõ số phận Tiểu Chân. Nói đi, lão ngụy tăng Bách Trượng.
Bách Trượng vụt bĩu môi:
- Thế ngươi nghĩ trong một gia trang bị phóng hỏa tứ bề, một Tiểu Chân bị thác loạn, cùng với một mụ Quỷ Diêm La bị phế bỏ võ công, lũ vô dụng đó còn thoát được sao? Đừng phí công hỏi nữa, vô ích!
Dương Cần chợt từ từ hít vào một hơi thật dài:
- Ta cũng chuẩn bị sẵn chỉ để nghe ngươi nói thêm một lần sau cuối. Đừng nghĩ ta sẽ vì quá đau lòng, tạo sơ hở cho lão tặc vô sỉ ngươi xuất kì bất ý ra tay. Còn về Liễu Tuyết Thanh, lão tặc ngươi nghĩ một ả dám đem thân xác của nữ điệt nhi cốt nhục để lão ngụy tăng dâm ô ngươi tha hồ dày vò hành hạ, thứ độc ác như thế, Dương Cần ta tha được sao? Đừng phí công hỏi, vô ích!

Không khích nộ được Dương Cần ngược lại bị chính lời lẽ của Dương Cần làm cho khích nộ, Bách Trượng căm phẫn lao đến:
- Ngươi thật to gan khi đã thú nhận đã sát hại Tuyết Thanh. Càng to gan hơn khi ngươi dám chường mặt đối diện với ta. Ngươi phải chết.
"Ào…"
Dương Cần lập tức xuất lực đáp trả:
- Vị tất đúng như lão tặc ngươi nói. Đỡ chiêu!
"Vù…"
"Bùng…"
Bách Trượng lại lao đến:
- Nội lực của ngươi chỉ thế này, Tuyết Thanh quả đã lầm khi luôn đề quyết, bảo ngươi và Dương Thế Tôn chỉ là một. Vì Tuyết Thanh ta sẽ biến ngươi thành đống thịt vụn. Đỡ!
"Ào…"
Dương Cần cứ bình thản đáp chiêu:
- Lão tặc ngươi chớ đắc ý vội. Vì ta còn chờ xem lão tặc ngươi có bao thực học chân tài. Hay vẫn quyết che giấu như thuở nào ta lần đầu tiên cùng lão tặc ngươi giao thủ. Đỡ!
"Ầm."
Bách Trượng sau hai chiều đã chiếm lợi thế, sắc diện đã dần đắc ý:
- Ta sẽ cho ngươi toại nguyện, chết tâm phục khẩu phục. Hãy xem công phu Côn Luân phái.
"Ào…"
Dương Cần gật gù:
- Quả không sai khi được biết lão tặc ngươi có tính danh Tư Không Vân, bào huynh của Tư Không Vũ cùng là hạng thủ đoạn vô sỉ hèn hạ như nhau. Hảo công phu!
"Ầm."
Bách Trượng đang bám sát chân Dương Cần như hình với bóng:
- Còn đây là công phu Vô Vi phái. Đỡ!
"Ào…"
Dương Cần cứ đều đều thoái bộ vì luôn để mất tiên cơ:
- Có nghe bảo xuất thân trước kia đã lâu của Tư Không gia là Vô Vi phái, lời này cũng phần nào khả dĩ tin.
"Ầm."
Bách Trượng bật cười vang dậy:
- Là Triển Hoành tiết lộ cho ngươi? Dương Kế Tôn hóa ra là ngươi? Ha ha… cũng may ta đã lường trước nên vẫn chưa thổ lộ hết toàn bộ sự thật cho Triển Hoành biết. Y là kẻ chỉ biết bám theo bóng sắc nữ nhân nên nhuệ khí tiêu tan. Chính vì thế ta đang giúp y tìm lại nhuệ

khí. Ha ha…
“Vù…”
Dương Cần lần đầu nhảy tránh chiêu:
- Triển Hoành vẫn trái lời ta khuyên? Đã tự ý quay lại với lũ ác ma các ngươi?
Bách Trượng chợt phát hiện cách tránh chiêu của Dương Cần:
- Phi Bộ Vạn Thạch? Ngươi được ả Tôn Nhân Phụng chỉ điểm? Nghĩa là người được ả cứu nguy là Dương Thế Tôn cũng là Dương Cần ngươi?
Bách Trượng ngạc nhiên nên chậm chiêu, Dương Cần nhân đó lướt đến phát chiêu công trước:
- Ta không nói, lão tặc ngươi vì quá đa nghi nên đoán sai, nhưng còn điều này có lẽ không nhắc không ai nhớ. Đó là còn có một Dương Cần, Tiểu Quặt từng được bảo chủ Vạn Thạch bảo xem như nghĩa tử. Vậy đừng ngạc nhiên khi ta vận dụng công phu sở học của Vạn Thạch bảo. Hãy đỡ!
“Ào…”
Bách Trượng chưa kịp đón đỡ hoặc phản ứng chợt thấy Dương Cần biến mất.
Bách Trượng lập tức tạt bộ nhảy thật nhanh qua một bên:
- Ngươi muốn chạy? Đâu dễ thoát với Kim Cang La Hán Phục Ma công của ta. Đỡ!
“Vù…”
Nhưng Dương Cần lại xuất hiện bên cạnh lão:
- Thần công cái thế của thần tăng Tuệ Quang? Quả nhiên hung thủ sát hại thần tăng Tuệ Quang chính là đôi huynh đệ phản trắc họ Tư Không ngươi, đúng như lần Tư Không Vũ từng có lần tự miệng thừa nhận. Đỡ!
“Ầm.”
Bách Trượng thoáng khựng lại:
- Nội lực của ngươi…
Dương Cần lướt áp đến:
- Chính là do thần tăng tự thân trao chuyền cho ta. Đỡ!
“Ào…”
Bách Trượng động nộ:
- Vậy thì ngươi hãy mau xuống quỷ môn quan tìm lão Tuệ Quang thối tha. Ai bảo lão phong bế lối vào kho tàng Tề Thạch công, khiến ta chậm tiến hành mưu đồ đoạt vương xưng bá, tiếp nối di ý Kim Khôi Ma Đao chính là tằng tổ lão tiên vương của ta. Đỡ chiêu!
“Ào… ầm.”

Dương Cần bị chấn dội nhưng vẫn ung dung tấn chiêu:
- Sao vậy? Vô Vi phái bị Kim Khôi Ma Đao tàn sát. Lão tặc ngươi không vì Vô Vi phái mà lại vì Kim Khôi Ma Đao sao? Đừng nhận lầm thân phụ như thế. Ha ha…
Bị kích nộ Bách Trượng bộc lộ:
- Đó chỉ là cớ để huynh đệ ta thêm đắc thủ tuyệt học Vô Vi phái từ lão Trang Hoa tử ngu xuẩn. Còn Kim Khôi là mưu đồ bá vương của Tư Không gia, hai trăm năm trước nếu bất thành thì đây là lúc huynh đệ ta tiếp nối và hoàn thành di ý. Hãy đỡ!
"Ào…"
Chợt ở ngoài có nhiều tiếng quân binh hô hoán náo động. Trong đó rõ nhất là một giọng sang sảng gọi vào:
- Dương Cần tiểu thiếu hiệp, bổn tướng gia đã thu hồi xong toàn bộ di khố do Tề Thạch công để lại. Tiểu thiếu hiệp có cần bổn tướng gia cho quân binh xông vào hỗ trợ?
Dương Cần biến sắc:
- Không cần. Trái lại chỉ cần phó tướng gia mau mau đem nộp vào quốc khố là tốt nhất. Mau đi đi, đừng chần chừ nữa.
Bách Trượng cũng biến sắc:
- Ngươi cố tình cầm chân ta để lũ quan binh vô dụng đoạt mất mọi cơ may chiêu binh khởi loạn của ta? Giỏi! Nhưng đừng nghĩ ta không có cách thu hồi.
"Vút…"
Bách Trượng lao ra ngoài quá nhanh khiến Dương Cần vừa vội đuổi theo vừa hốt hoảng hô hoán:
- Có đại thích khách sắp cướp ngân. Phó tướng gia đừng chần chừ nữa, lui mau. Còn Bách Trượng, hãy xem Nhu Phong Thập Bát Lộ của Dương Cần ta!
"Vù vù vù…"
Bách Trượng đột ngột quay lại:
- Ngươi là Dương Thế Tôn? Thật đámg chết! Trúng!
"Ào…"
Dương Cần chợt cười và bất thần đổi chiêu thật nhanh:
- Tuyệt chiêu do thần tăng Tuệ Quang lưu lại? Tiếc thay, ta cũng biết. Vì thế, đỡ! Ha…ha…
"Ầm."
Bách Trượng hoàn toàn bị bất ngờ đành chịu chấn lùi. Lão ngỡ ngàng nhận định:
- Ngươi lừa ta? Để khi ta dùng tuyệt chiêu lão Tuệ Quang lưu lại, ngươi đã dùng chính Kim Cang La Hán Phục Ma công đối phó ta?

Chính ngươi đã quay lại thu nhặt thi hài lão Tuệ Quang?
Dương Cần lướt đến:
- Không phải thế thì ta cần gì phải hô hoán rõ tên công phu Nhu Phong Thập Bát Lộ? Lão tặc ngươi nào chỉ bị trúng kế mà thôi, còn phải nạp mạng nữa. Đỡ!
"Ào…"
Nhưng Bách Trượng chợt quay ngoắt người lao đi, phóng thật nhanh.
"Vút…"
Dương Cần kinh hoàng, lại đuổi theo, lại gào:
- Phó tướng gia mau bảo trọng!
Tuy vậy lúc Dương Cần gặp lại đoàn quân binh chỉ thấy tất cả đều bình an vô sự. Sực hiểu Dương Cần tức tối dẫm chân:
- Lại để lão thoát. Lần sau muốn diệt lão e khó hơn gấp trăm ngàn lần. Hừ!
Toan bỏ đi, Dương Cần chợt thấy một tướng quân kim khôi, giáp y sáng choang, thúc chiến mã lại gần.
- Phó tướng gia?
Tướng quân nghiêng người xuống ngựa:
- Trước tiên xin đa tạ công lao hạng mã tiểu thiếu hiệp vừa giúp triều đình. Sau xin mạo muội hỏi đến số phận của nhục nhi, mong thiếu hiệp gia ân.
Dương Cần bối rối:
- Chuyện này nếu muốn rõ, xin cung nghinh phó tướng gia theo thảo dân đi vào đây một đoạn.
Họ đi, một quan, một dân dã cùng tiến đến chỗ Tống Thanh Đạt, vẫn còn nằm bất động.
Dương Cần thuật cả cho phó tướng nghe, nhất là cái chết thê thảm vào lúc Nhị Ất phục hồi thần trí:
- Hung thủ là đây. Xin tùy ý phó tướng xử trí.
Phó tướng sau cơn bàng hoàng vì hung tin, lập tức lấy lại sắc thái oai nghiêm của mệnh quan triều đình:
- Quốc có quốc pháp, gia có gia phong. Bổn tướng gia không thể tùy tiện đinh đoạt số phận một ai. Nhưng giam giữ hoặc giải đi một nhân vật cao thủ như thế này thì e rằng không đủ lực, có thể khiến hung thủ có cơ hội đào thoát và lại gieo thêm nhiều tội ác. Xin để tiểu thiếu hiệp định đoạt.
Dương Cần thán phục:
- Quân lệnh oai nghiêm, khiến thảo dân càng ngưỡng mộ phó tướng gia bao nhiêu thì càng thêm đau lòng và phẫn nộ đối với cái chết thê

thảm của Nhị Ất huynh bấy nhiêu. Thảo dân vì quen thói xử sự của giới giang hồ phàm phu thô lỗ, xin tạ lỗi trước nếu phải mạo phạm hổ oai của phó tướng gia.
Đoạn Dương Cần gầm vang:
- Nhị Ất huynh xin nhìn Dương Cần, Đại Giáp đệ báo thù cho huynh.
“Bộp.”
Dương Cần sau khi quật tan xác Tống Thanh Đạt đã lập tức phi thân lao đi không cần chờ nghe bất luận lời đa tạ nào của vị phó tướng đương triều.

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 27
Có thượng sơn mới thấu tình nhi nữ
Nhờ dụng kế đối phó Thập Nhân Can

Sắp đến Hoa Sơn, một nhân vật che kín diện mạo vụt xoay người đổi hướng lao thật nhanh vảo khu rừng kế cận.
“Vù…”
Ở đó có một gã đang cầm lăm lăm trong tay một vật vừa tròn vừa đen. Gã chợt nghiêng đầu ra ngoài chỗ đang nấp và ngơ ngác lẩm bẩm vẻ khó hiểu:
- Không lẽ y đã phát hiện? Nếu không, y chỉ mới đó sao đột nhiên biến mất?
Nhân vật che kín diện mạo kì thực đã xuất hiện ngay phía sau gã, đến lúc này chạm khẽ vào vai gã:
- Ta ở đây!
Gã giật mình vừa quay lại vừa tự nhảy lùi xa, nhân đó cũng ném vật trong tay ra:
- Ngươi là Dương Cần? Vậy phải chết!
Nhân vật nọ chợt ngoắc tay phát ra một đạo nhu kình, cuốn gọn vật đen nọ và thật nhẹ nhàng thu vào lòng bàn tay:
- Hỏa Khí Diêm La Cầu của Quỷ Diêm La? Ngươi căm phẫn Dương Cần đến thế sao? Ngươi là ai? Có phải ở họ Kim?
Gã nọ giật mình đến run bắn người và bất ngờ há miệng bật kêu:
- Có…
Nhân vật che kín diện mạo đã nhanh hơn, ném luôn vật nọ về phía gã.

“Vù…”
Gã kinh hãi vội ngậm miệng lại, mắt cũng nhắm trong tư thế chờ chết.
Chợt bên tai gã có giọng của nhân vật che kín diện mạo khẽ vang lên:
- Nếu ngươi còn lớn tiếng hô hoán gây náo động, đừng nghĩ ta vì thương hại. Chỉ ném Hoả Khí Diêm La Cầu ra là lại thu về ngay như lần này nữa đâu. Hãy nhìn lại ta xem nào.
Gã mở mắt chớp chớp nheo nheo:
- Mặt ngươi sao phát sáng thế này? Ngươi thật không phải là Dương Cần?
Dương Cần che lại khuôn mặt vừa làm cho tự phát sáng đã khiến gã không thể nhận rõ diện mạo thật:
- Ta là Dương Kế Tôn, hẳn ngươi đã nghe Triển Hoành chưởng môn phái Không Động quay về đây thuật kể?
Gã ngơ ngác:
- Dương Kế Tôn? Ta mới chỉ nghe và biết Dương Thế Tôn đã bị Tư Không Vũ minh chủ nhờ bản lãnh siêu phàm nên hủy hoại dung diện và còn làm cho mang nội thương nghiêm trọng. Còn họ Triển ư? Có quay về nhưng nào nói được gì. Y thần tình lơ láo, cứ theo ta hiểu thì giống như y đã bị biến thành một trong Thập Nhân Can.
Dương Cần cố che giấu tâm trạng chấn động:
- Các chưởng môn nhân khác cùng Tư Không Vũ minh chủ đều lưu ngụ tại Hoa Sơn, đúng không?
Gã cảnh giác:
- Dương Kế Tôn ngươi toan dò xét Kim Mỹ An ta ư? Đừng mơ mộng!
Dương Cần bỗng gật gù:
- Kim Mỹ An, ngươi căm phẫn Dương Cần là phải. Vì quả thật ngươi ở họ Kim và còn là biểu đệ của Dương Cần.
Kim Mỹ An bĩu môi:
- Ta không có biểu huynh như y. Một kẻ vô ân bạc nghĩa như thế, lại còn nhẫn tâm chiếm đoạt toàn bộ điền sản của Kim gia, khiến song thân cùng huynh muội ta vì mất chỗ nương tựa phải đem thân làm khuyển mã cho người. Y là kẻ thù thì có, biểu huynh gì y?
Dương Cần vẫn nhỏ nhẹ:
- Sao bảo điền sản đó là của tiên phụ Dương Cần gửi về? Thiển nghĩ chuyện châu về hợp phố đâu có gì sai quấy?
Kim Mỹ An phẫn nộ:
- Đành là thế, nhưng nhờ ai y được nuôi dưỡng cưu mang đến ngày hôm nay? Ngươi định bảo gia phụ tuy có công đó nhưng vẫn có tội vì

từng mưu tính đủ kế để ám hại y, được y tha mạng là phúc lắm rồi, đúng không? Vậy thì kể cả ngươi cũng như Dương Cần đều có những nghĩ suy quá nông cạn.
Dương Cần ngỡ ngàng:
- Nông cạn? Vì sao?
Kim Mỹ An nhún vai:
- Gia phụ nếu thoạt đầu có ý tham và có thêm tâm địa độc ác nữa, thử hỏi, thuở y còn đỏ hỏn, có phải gia phụ chỉ cần bóp nhẹ vào hai bên mũi y là ổn ngay chăng? Tại sao gia phụ không làm như vậy? Trái lại mãi sau này mới phải phí công phí lực tìm đủ cách làm cho y chết dần chết mòn. Tại sao nào?
Dương Cần giật mình:
- Phải rồi? Tại sao?
Kim Mỹ An than oán:
- Báu vật hại tiểu nhân, người sống cạnh của cải, của cải làm cho người mất dần lý trí. Đó là lỗi của phụ thân y. Ai bảo phụ thân y cứ đi biền biệt, lại còn lâu lâu lén gửi về thật nhiều ngân lượng? Gia phụ đã không lóa mắt, gia mẫu không nảy ý tham nếu đống ngân lượng đó lúc nào cũng có chủ nhân bên cạnh quán xuyến. Ngươi rõ ý ta chưa?
Dương Cần lại bỏ khăn che mặt:
- Biểu đệ hãy trách ta nữa đi. Quả thật ta không đáng là biểu huynh như biểu đệ vừa bảo. Ta quá nông cạn, chỉ biết trách người, trách Kim gia và chưa bao giờ nghĩ lại để tự trách thân như lời biểu đệ vừa thay di phụ giáo huấn ta. Dương Cần ta vạn lần có lỗi, thật quá lỗi.
Kim Mỹ An bàng hoàng vì nhận ra Dương Cần:
- Ngươi… là ngươi? Bản lãnh ngươi cao minh đến thế sao? Vậy thì… ngươi giết ta đi. Bằng không, ta dù bất lực cũng quyết đoạt tính mạng ngươi. Hãy mau giết ta đi.
Dương Cần lắc đầu thở dài:
- Nếu thật ý muốn hạ sát biểu đệ, ta đã có cơ hội như thế một lần rồi. Đó là lần biểu đệ theo lệnh Điền Phương, cầm đầu lũ Thập Nhân Can giả mạo, đúng không? Khi đó, dù dưới lốt Dương Thế Tôn nhưng Dương Cần ta thật không nhẫn tâm hạ sát biểu đệ.
Kim Mỹ An rung động và thừa nhận:
- Đúng là có một lần như thế. Nhưng vì sao ngươi không giết ta? Có phải muốn ta sống, muốn toàn bộ Kim gia đều sống nhưng là sống một cách cơ cực ngươi mới hả dạ? Đúng không?
Dương Cần lại lắc đầu:
- Biểu huynh xin giải thích thành hai điều rạch ròi. Thứ nhất, biểu

huynh nếu hận thì chỉ hận một mình di phu. Oan có đầu, nợ có chủ, biểu huynh tuyệt đối chưa bao giờ có ý oán hận a di, biểu đệ, hoặc biểu muội Mỹ Kỳ. Còn điều thứ hai, quả thật ta có ngấm ngầm lưu lại gần một nửa tài sản, phó giao cho một tiền trang tại đó. Đồng thời có dặn họ, nếu thấy Kim gia thân sơ, thất sở quay lại hãy giao hoàn lại tất cả cho Kim gia, ta không đủ độc ác như biểu đệ đã nghĩ. Nếu vẫn chưa tin, a, biểu huynh chỉ còn có cách khuyên biểu đệ thử quay về đó một lần, nhưng cần nhớ là phải xuất hiện với bộ dạng thật thảm não. Lời biểu huynh đã dứt, tin hay không thì cứ tùy phán đoán nhận định của biểu đệ.
Kim Mỹ An lại một phen nữa bàng hoàng:
- Nếu thật sự đúng như ngươi vừa nói, chao ôi, Kim gia quả thật cũng không còn mặt mũi nào quay lại cố hương.
Dương Cần thở dài:
- Nếu lại quay về với bộ dạng khó coi đó, hay là để biểu huynh tự tay thu hồi, dâng trả lại cho Kim gia?
Kim Mỹ An cay đắng:
- Ta không có ý đó. Trái lại không thể quay về vì gia mẫu cùng tiểu muội Mỹ Kỳ đã bị… Ôi, ta không sao nói nên lời.
Dương Cần chấn động:
- Nhị Ác? Nhị Yêu? Cả Điền Phương nữa, đúng không? Có phải biểu đệ ý muốn nói, họ, a di và biểu muội Mỹ Kỳ đều bị lũ vô nhân tính dày vò làm nhục? Chúng nhẫn tâm và to gan đến thế hay sao?
Kim Mỹ An bủn rủn vì quá phẫn nộ:
- Đều là do ngươi. Nếu không phải do ngươi, Kim gia đâu đến nỗi quá hãi sợ, tránh chuyện báo hận đầu này, chạy rơi vào tay lũ dâm tặc đầu kia? Tất cả đều do ngươi. Kim Mỹ An ta chỉ muốn giết ngươi? A… a…
Dương Cần vội điểm á huyệt Kim Mỹ An:
- Ngươi đừng để những xúc cảm làm lu mờ lý trí. Há lẽ ngươi lại có nghĩ suy nông cạn như vừa rồi cũng chính ngươi trách ta? Hãy nhớ lại, Kim gia sẽ không sợ gì ta nếu đừng có bất kỳ hành động nào ngược đạo lý và mục đích là mưu hại ta. Đúng không? Có tật giật mình, Kim gia sẽ vô sự nếu đừng làm bất cứ gì gây tổn hại bất luận ai. Kim gia lâm họa là vì thế. Tuy vậy, hãy nghe cho kỹ, dù gì Kim gia cũng phần nào chung huyết thống cốt nhục với Dương gia, ta sẽ giúp ngươi trả thù. Nhị Ác đã bị ta hạ sát. Nhị Yêu cũng đã đền mạng. Điền Phương thì bị ta lôi xuống vực cho chết. Còn ai nữa không? Tống Thanh Đạt, sư phụ của Điền Phương cũng vừa mới bị ta lấy mạng. Nam Cung Hoàng đã chết. Vậy thì chỉ còn Tư Không Vũ và

Bách Trượng, đúng không? Ta lần này đến đây là để giết hết lũ yêu ma. Ngươi tin không? Nếu tin, phận sự của ngươi là mau mau tìm cách đưa toàn gia họ Kim lẩn trốn. Ta chỉ nói thế thôi. Ngươi muốn thế nào tùy ngươi.
Và Dương Cần giải khai á huyệt, để Kim Mỹ An có cơ hội lên tiếng:
- Tất cả đều đã chết. Chúng giấu, nhưng ta biết. Cưỡng bức và sát hại gia mẫu, gia muội cũng có phần Tư Không Vũ. Ta muốn tự tay hành hình lão dâm tặc này, ngươi có chịu hứa giúp ta?
Dương Cần chỉ có một thoáng phân vân rồi cũng đáp ứng:
- Tư Không Vũ với ta vốn có mối thù sát phụ. Nhưng không hề chi, ta hứa, ngươi hành hình lão cũng là giúp ta báo thù. Cứ như thế, ta hứa.
Kim Mỹ An liền thay đổi:
- Đa tạ biểu huynh. Bây giờ xin theo chân đệ.
Dương Cần dù hồ nghi vẫn đi theo Kim Mỹ An:
- Phải đi vòng về phía sau? Tại sao?
Kim Mỹ An giải thích:
- Bọn chúng chế luyện khá nhiều Hỏa Khí Diêm La Cầu như lúc này đệ cũng có. Biểu huynh dù nhờ bản lãnh thần thông có thể thoát thì vẫn gây kinh động. Chúng sẽ phát giác và giở thêm nhiều thủ đoạn khác, thâm độc hơn. Đừng nghi ngại, cũng như đệ đã hết nghi ngại biểu huynh.
Dương Cần gật gù tán thưởng:
- Nói rất hay. Vì nếu chúng ta dù là biểu huynh biểu đệ còn không thể tin nhau thì tránh sao được mọi người luôn nghi ngờ đố kỵ. Được, chúng ta cứ đi.
Ở bất kỳ phái nào cũng vậy nếu phía hậu không thật khó đột nhập thì cũng sắp sẵn nhiều mai phục. Nếu Vạn Thạch bảo, Cổ Linh bảo có chôn nhiều hỏa dược ở bãi loạn thạch phía sau để hủy diệt ngay bất kỳ vị khách nào không mời vẫn đến thì ở Hoa Sơn phái này lại là nhiều đoạn vách đá dựng đứng cheo leo, chỉ những cao thủ có bản lãnh khinh công vượt qua độ cao từ ba bốn trượng trở lên mới tự phụ đủ tư cách đột nhập.
Mục kích địa hình và địa thế này Dương Cần vội giữ Kim Mỹ An dừng lại:
- Bọn chúng đã biết sẽ có ta đến, dù không là Dương Cần, Dương Kế Tôn, thì cũng là Dương Thế Tôn, đều là cao nhân theo chúng quyết chắc phải nhận định như thế. Vậy thì vượt theo lối hậu này ắt là cách chúng thừa biết ta sẽ sử dụng. Kim biểu đệ! Chúng ta dừng lại thôi. Nhược bằng cứ mạo hiểm, ta nói thật, tự lo cho thân còn khả

dĩ, lo thêm cho biểu đệ nữa ta e bất lực.
Kim Mỹ An cũng chợn lòng:
- Đệ đã ngấm ngầm dò xét từ lâu, quả thật vẫn có một vài đoạn tuy khó vượt qua nhưng bù lại cũng còn một đôi chỗ vì có lối đi thật khuất lấp nên không bị phát giác. Đệ nghĩ cũng đáng để chúng ta mạo hiểm nếu biểu huynh muốn đạt yếu tố bất ngờ khiến bọn chúng khó lòng hoặc không thể trở tay.
Chưa bao giờ Dương Cần tự đánh đố sinh mạng bằng cách phó giao và thử tin vào một nhân vật chỉ cách đây không lâu còn xem Dương Cần như kẻ thù. Dương Cần nghe lòng mình chùng lại. Không tin thì còn kể gì hai chữ cốt nhục huyết thống. Còn tin ư? Ôi chao, đó là chuyện được ví như đem trứng để đầu đẳng, chỉ có một phần của nhất vạn quả trứng mới có cơ hội được đặt thật vững ở vị thế đứng, kỳ dư bao nhiêu phần còn lại đều là thất bại.
Kim Mỹ An chợt nhìn Dương Cần:
- Biểu huynh chưa dám thật tin đệ? Vậy thì…
Dương Cần quyết định ngay:
- Tin ư? Ta tin. Duy có điều, nếu có bất kỳ một dấu hiệu nào nguy hiểm hoặc chúng ta cùng lùi hoặc đệ phải dừng lại chỉ để một mình ta đương đầu đối phó thôi. Đệ thuận, chúng ta đi. Ngược lại nếu đệ không thuận, ta lập tức tự hành động theo chủ ý riêng.
Phản ứng của Kim Mỹ An thật lạ, khiến Dương Cần bàng hoàng khôn kể. Đó là Kim Mỹ An bồi hồi cảm kích:
- Hoá ra chỉ vì biểu huynh lo cho sự an toàn của đệ? A… sinh ra làm người, mãi đến hôm nay Kim Mỹ An này mới cảm nhận được sự ấm áp của tình huynh đệ. Thế thì, dù phải chết đệ cũng không còn gì mãn nguyện hơn. Được, đệ ưng thuận. Ngoài ra còn hứa sẽ tuân theo mọi chủ ý của biểu huynh. Cảm tạ biểu huynh đã vừa cho đệ một cảm xúc chỉ cần được cảm nhận một lần là đủ cho một đời người. Chúng ta đi nha, biểu huynh?
Dương Cần gật đầu và nếu không dằn lòng ắt cũng sẽ thổ lộ đây là lần đầu cảm nhận sự ấm áp này.
Và kỳ thực Kim Mỹ An nói rất đúng. Ở phía hậu của Hoa Sơn phái dù địa hình có hiểm nghèo đến đâu thì nhờ nhiều lần ngấm ngầm thám thính Kim Mỹ An vẫn phát hiện những chỗ khuất lấp vừa vừa dễ vượt qua vừa chẳng ngại bị bất luận ai quan tâm phát giác.
Kim Mỹ An đang dừng ở một chỗ như thế và dò hỏi Dương Cần:
- Đệ từng toan liệu sẽ mạo hiểm bám dán người vào vách đá để leo lên. Vì nghe kể, bước khởi đầu biểu huynh luyện võ công cũng là luyện leo vách đá, đúng không?

Dương Cần toan gật đầu chợt thò tay kéo Kim Mỹ An chui thật nhanh vào một hốc đá bất chợt nhìn thấy:
- Chúng có đặt những kẻ tuần phòng cảnh giới ở ngay bên trên. Chỉ cần để chúng phát hiện thì không nhiều hơn một quả Hoả Khí Diêm La Cầu, sinh mạng của hai chúng ta kể như hưu hỉ. Đệ không biết những bố trí này ư? Nghĩa là chỉ mới có?
Kim Mỹ An bối rối:
- Biểu huynh đừng vội nghi ngờ. Đệ không hề biết có những sắp đặt này. Há lẽ chỉ mới ngày hôm nay chúng vì nghi ngờ nên đột ngột chuyển đệ ra phía trước, chỉ sau đó chúng mới có những đổi thay làm chính đệ cũng bất ngờ?
Dương Cần vội trấn an:
- Chúng quỷ quyệt gian ngoa và lắm thủ đoạn. Ngữ này không phải chúng nghi đệ mà kỳ thực chúng chẳng dám tin bất kỳ ai. Được rồi, yên tâm đi, biểu huynh cũng đã có cách đối phó.
Thấy Dương Cần toan đi, Kim Mỹ An lo lắng giữ lại:
- Huynh đừng quá tự phụ vội mạo hiểm. Nhỡ chúng ném Hỏa Khí Diêm La Cầu thì hỏng bét.
Dương Cần mỉm cười:
- Đừng lo. Hay đệ chưa biết biểu huynh vốn có tấm thân đao thương bất nhập? Huống hồ, cách của biểu huynh hoàn toàn không mạo hiểm. Chờ đấy, nhất là đừng tự gây kinh động. Biểu huynh sẽ thử phô diễn bản lãnh cho đệ một lần mục kích.
Dương Cần lách ra và thật nhanh bật tung người nhưng chỉ nhảy lên độ nửa chiều cao của vách đá, rồi đeo bám toàn thân vào đó.
Sau một khoảnh khắc ngắn bám và chờ, Dương Cần mới vận dụng năng lực leo vách đá từng luyện để nhích dần lên từng chút một.
Kim Mỹ An nôn nao nhìn theo. Chợt thấy Dương Cần khi chỉ còn cách đỉnh độ nửa trượng bỗng bất ngờ gõ khẽ mấy đầu ngón tay vào vách đá.
“Cách, cách.”
Kim Mỹ An tái mặt vì lập tức thấy từ trên đỉnh vách đá chợt xuất hiện ngay ba mái đầu cùng thò ra nhìn xuống.
Chính lúc đó Dương Cần ra tay.
“Vù…”
Giữa ba cái đầu đúng vào mi tâm huyệt liền xuất hiện ba lỗ thủng thật nhỏ, chỉ nhìn được rõ là nhờ ở những vị trí đó chợt đỏ ửng lên vì phụt huyết hồng.
Dương Cần đến lúc đó mới bật tung người lao vọt lên, biến mất ở phần khuất của đỉnh vách đá.

Khi xuất hiện trở lại, Dương Cần tươi cười đưa cho Kim Mỹ An ở phía dưới nhìn thấy tất cả ba hoàn Hoả Khí Diêm La Cầu có lẽ vừa mới thu thập từ ba kẻ tuần phòng xấu số.
- Đã qua một chướng ngại.
Dương Cần nói như thế khi đã lao từ trên xuống và đứng gần Kim Mỹ An.
Kim Mỹ An gật đầu tán thưởng:
- Đệ cũng sẽ leo lên theo cách vừa nhìn thấy biểu huynh vận dụng.
Dương Cần lắc đầu và cầm tay Kim Mỹ An:
- Không cần, vì chỉ phí thời gian chúng ta…
Dương Cần chợt sửng sốt dừng lời.
Kim Mỹ An thì rụt tay về, mặt đỏ bừng vì chợt thẹn.
Dương Cần phải cố trấn tĩnh lắm mới bật thốt ra một tiếng kêu không rõ là mừng hay kinh hoảng:
- Muội là… muội là Mỹ Kì, không phải Mỹ An?
Kim Mỹ An cúi đầu:
- Huynh còn nhớ gì muội? Vì nếu nhớ, lẽ nào mãi lúc này huynh mới phát hiện muội đang giả làm gia huynh Mỹ An?
Dương Cần bối rối vô tả:
- Đã lâu chúng ta không gặp, huống hồ thuở xưa, lúc ở Kim gia, ta nào có bao nhiêu dịp gặp muội? Vì thế, như lúc nãy ta kể, quả thật ta có một lần gặp Mỹ An, gặp nhưng không biết và chỉ biết khi nghe Điền Phương gọi. Nhưng biết rồi, ta cũng tha và diện mạo cùng dáng dấp của Mỹ An chỉ khi đó ta mới ghi nhớ. Ta nào ngờ hai điều này giữa muội và Mỹ An cũng hao hao. Nếu không phải ta vừa tình cờ cầm tay muội, ắt chẳng bao giờ ta dám nghĩ người vừa cùng ta thổ lộ một xúc cảm ấm áp tình huynh đệ lại là muội. Phải rồi, Mỹ An, vì là nam nhân, dù có cảm xúc đó cũng đâu dễ bộc lộ bằng lời. Mỹ Kỳ muội đừng trách ta. Kìa, sao muội khóc?
Kim Mỹ An ngẩng mặt lên. Và vì quả thật đang tuôn lệ nên lộ rõ đó chính là Kim Mỹ Kỳ. Nàng chỉ khóc thầm, miệng thì đều đều nói:
- Muội khóc vì mừng. Mừng vì biết huynh đại lượng đã hiểu và đã tha thứ cho Kim gia. Muội khóc vì tủi. Tủi vì trước kia sao quá xử tệ với huynh, để thay vì có một biểu huynh thật lòng yêu thương muội, thân muội lại đem chi bao kẻ dâm tặc dày vò. Muội khóc còn vì hận. Hận vì bất lực không thể báo thù cho song thân, cho gia huynh, sau cùng muội khóc vì vui. Vui vì biết rằng mãi mãi muội cũng còn có biểu huynh, không chỉ báo thù giúp muội mà có lẽ sẽ không bao giờ bỏ mặc muội cô độc.
Dương Cần chực khóc, đành kéo Kim Mỹ Kỳ ngã vào lòng:

- Ta cũng mừng, cũng tủi, cũng hận và cũng rất vui. Muội yên tâm. Ta lập thệ, phải chi ta và muội không là biểu huynh biểu muội, ta thà phụ lòng Trác Bách Hoa hơn là để muội mãi mãi cô độc. Được! Đã thế thì ta đã quyết, báo thù xong sẽ lui về đây sống cạnh vong linh Trác Bách Hoa, nếu muội không ngại sống cô độc cạnh ta, ta định sẽ đưa muội đi cùng, muội nghĩ sao?
Nàng tách ra, thản nhiên lấy tay gạt lệ, sau đó bảo:
- Muội không ngại, nhưng điều tiên quyết là chúng ta phải lo chuyện báo thù. Hãy đưa muội lên đi, nếu huynh thật sự có bản lãnh như muội luôn được nghe.
Dương Cần cười lạt:
- Bản lãnh của ta ư? Nói thật, nếu muội chỉ nghe một, thì ta có đến mười. Muội nghe mười thì ta có đến mười lần hơn. Nếu chẳng như thế, sao ta dám một mình thượng sơn, định cùng một lúc đối đầu cả một lũ ác ma? Và nếu chẳng được như ta nói, hừ, muội đừng kể ta là biểu huynh, đừng kể ta là Dương Cần nữa. Lên!
Cầm tay Kim Mỹ Kỳ, Dương Cần vận dụng khinh thân pháp tối thượng, từ từ bốc lên cao như có người từ bên trên ròng dây kéo cả hai cùng lên.
Kim Mỹ Kỳ ngỡ ngàng:
- Đây là công phu gì?
Dương Cần ngạo nghễ:
- Ngự Khí Phi Hành. Vị tất khắp võ lâm có đại cao thủ nào đạt bản lãnh như ta.
Đến một vách đá cheo leo khác, Dương Cần càng ngạo mạn hơn:
- Chúng ta cứ lên. Thân thủ của ta lũ vô dụng dù phát hiện cũng không kịp kêu, nói gì đến chuyện có thời gian để ném Hoả Khí Diêm La Cầu! Lên!
"Vù…"
Lần này Dương Cần lên quá nhanh. Và quả thật, cả một nhóm tuần phòng năm người dù phát hiện thì đã quá muộn.
"Hự! Hự! Hự!…"
Kim Mỹ Kỳ thán phục:
- Huynh đã hạ sát tất cả chỉ trong nháy mắt?
Dương Cần ung dung thu thập thêm năm hoàn Hoả Khí Diêm La Cầu nữa:
- Ta đã tha mạng cho chúng vì không thể đa sát. Nhưng muội yên tâm. Chúng phải lâu lắm mới tỉnh lại và dù có tỉnh lại cũng trở nên vô dụng bởi chúng đã mất hết võ công.
Kim Mỹ Kỳ thở dài:

- Tha được nên tha, muội cũng muốn thế nhưng không thể, đấy là đối với Tư Không Vũ. Càng gần muội càng thêm ngưỡng mộ biểu huynh.
Dương Cần bối rối:
- Chuyện đêm nào cách đây mấy năm, muội còn hận ta chăng?
Kim Mỹ Kỳ đỏ mặt:
- Không hận. Chỉ nhớ. Và vì nhớ nên muội cố giữ tấm thân tàn rữa này mong có ngày gặp lại, cho huynh biết muội không hận mà chỉ nhớ.
Nói đến đây Kim Mỹ Kỳ chợt đổi giọng thành day dứt, bất an:
- Có chăng muội đã phần nào hận bản thân. Vì nếu không vô tình nghe Tiểu Chân cùng gia phụ đôi co tai tiếng ắt muội không bao giờ biết cả song thân đã luôn có ý hãm hại huynh. Và người duy nhất thuở đó luôn an ủi quan tâm huynh lại là Tiểu Chân, không phải muội, càng không thể nào là người của Kim gia. Muội hận muội đã quá vô tâm, lẽ ra phải trân trọng tình huynh muội từ thuở đó thay vì đợi đến tận lúc này thành ra đã quá muộn.
Dương Cần chợt hít vào một hơi thật dài:
- Tiểu Chân đã không còn. Ta được biết cảnh ngộ giữa Tiểu Chân và muội không khác là bao, mặc dù muội may mắn hơn vì vẫn toàn mạng. Bách Trượng cùng Tư Không Vũ đều đáng tội chết. Không phải chỉ một lần mà là năm lần, mười lần, trăm lần. Chúng ta đi. Nếu hôm nay chúng không chết, Dương Cần này quyết không là người.
Kim Mỹ Kỳ chưa bao giờ vui như lúc này:
- Được nghe huynh nói những lời này, muội tin chắc, ở chốn cửu tuyền, song thân và gia huynh dù sống không khôn nhưng thác rất thiêng nhất định sẽ ngậm cười nơi chín suối và có thể tất cả sẽ hiển linh phù hộ cho huynh.
Với thân thủ vô thượng Dương Cần đưa Kim Mỹ Kỳ càng lúc càng đến dần cùng đích, an nhiên vượt qua nhiều mai phục, những thuộc hạ của lũ ác ma có nhiệm vụ cảnh giới, tuần phòng.
Vượt qua vách đá cheo leo cuối cùng, Dương Cần vừa đặt chân đến nơi đã phải sửng sốt dừng lại:
- Tư Không Vũ?
Mặt hậu của sơn môn Hoa Sơn phái là một khoảng trống lộ thiên, nền là nguyên bề mặt của một thạch bàn to thật to, ắt có đủ chỗ cho cả trăm người cùng đứng. Nhưng lúc này chỉ có một mình Tư Không Vũ ắt là đang tản bộ loanh quanh để chờ ngắm cảnh chiều tà chỉ độ một đôi khắc nữa là đến. Tư Không Vũ cũng ngỡ ngàng hoang mang đối với sự xuất hiện quá ư bất ngờ của Dương Cần.

Tư Không Vũ bật kêu thật thảng thốt:
- Dương Cần ngươi dám đến đây thật ư?
Cho rằng đây là cơ hội tuyệt đối không nên bỏ lỡ, Kim Mỹ Kỳ bất ngờ động thân lao vào tử thù không đội trời chung.
- Ta bắt lão dâm tặc phải đền mạng cho Kim gia. Đỡ!
"Vù…"
Dương Cần thì tuyệt đối không thể ngờ, vì thế vội lao theo:
- Không được đâu, Mỹ Kỳ muội!
Cùng lúc đó tiếng gầm cực hung của Tư Không Vũ đã vang lên:
- Là tiểu liễu đầu ngươi dẫn lối cho Dương Cần? Mạng ngươi vậy là đã hỏng. Chết!
"Ào…"
Dương Cần dù biết muộn nhưng vẫn tận lực phát chiêu, quyết cứu nguy cho Mỹ Kỳ bằng mọi giá:
- Nhu Phong Thập Bát Lộ! Đỡ!
Dương Cần lao thẳng vào chưởng kình của Tư Không Vũ.
"Bung bung bung bung…"
Nhưng vẫn như lần trước đã cùng Tư Không Vũ giao ước nhất chiêu, lúc Dương Cần dùng thân phận Dương Thế Tôn, thì lần này giữa loạt kình liên tu bất tận của Dương Cần cũng vang lên một tiếng chấn kình trầm đục âm âm.
"Bục."
Kim Mỹ Kỳ bị bức dội, ngã bật ngửa và nằm bất động ngay trên nền đá phẳng của mỗi một thạch bàn duy nhất.
Dương Cần nộ khí xung thiên gầm vang như tiếng ngạ quỷ kéo về đòi mạng:
- Thất phu phải chết, chết…
"Vù vù vù…"
Tư Không Vũ mím miệng cười và nheo nheo cả hai mắt:
- Lại là Nhu Phong Thập Bát Lộ? Ha ha…
Tư Không Vũ vừa cười vừa dốc toàn lực phát một chiêu vỏn vẹn duy nhất.
"Ào…"
Khuôn mặt đang thịnh nộ cực điểm của Dương Cần lập tức bật lóe lên ngùn ngụt toàn sát khí. Cùng lúc đó những đợt song kình Nhu Phong Thập Bát Lộ của Dương Cần cũng phát loá một luồng hào quang sáng ngời.
"Ào…"
Tư Không Vũ phát hiện thì đã muộn.
"Ầm…"

“Bung bung bung bung…”
Tư Không Vũ cứ mỗi kích mỗi bị chấn lùi thê thảm, ngỡ phải chết. Chợt có một ngọn chưởng kình lạ, nặng tợ núi thái, bất ngờ công vào Dương Cần.
“Ào…”
Dương Cần chỉ còn cách thu chiêu và nhảy lùi, miệng gầm lên tiếc nuối:
- Tư Không Vũ ôi Tư Không Vũ, tiếc cho lão thất phu ngươi chưa hứng đủ mười tám kích để đền mạng cho gia phụ Dương Bân, Dương Thế Tôn và mạng của Mỹ Kỳ.
Nhân vật vừa ứng cứu Tư Không Vũ là Bách Trượng. Lão hằn học nhìn Dương Cần:
- Phụ thân ngươi là Dương Thế Tôn? Chỉ là một đạo tặc được mọi người biết đến qua tính danh Dương Bân?
Dương Cần tự nhủ phải cẩn trọng. Vì lúc này ở khoảng sân lộ thiên không chỉ xuất hiện thêm một mình Bách Trượng mà còn có Trang Hoa tử và lục phái sáu chưởng môn nhân. Tất cả đang lạnh lùng nhìn Dương Cần.
Hít vào và thở ra một hơi thật dài, Dương Cần lên tiếng:
- Lão tặc ngươi mưu đồ phản loạn, thất phu Tư Không Vũ bào đệ ngươi thì mộng dã tâm minh chủ võ lâm. Nếu gia phụ là đạo tặc thì chỉ là tiểu tặc, đâu thể xứng với bọn đại tặc đang mưu chuyện đội đá vá trời các ngươi. Xuất thủ đi.
Bách Trượng cũng thở ra một hơi nhè nhẹ:
- Công phu khi nãy của ngươi sao lại phát quang?
Dương Cần cười ngạo nghễ:
- Lão tặc ngươi muốn biết ư? Đó là Nhu Phong Phục Ma Quang, lẽ ra lần trước Dương Cần ta đã không để Tư Không Vũ toàn mạng đến tận lúc này. Ha ha…
Bách Trượng từ từ lùi lại, miệng buông giọng hờ hững:
- Ra thế, chỉ vì giao ước nhất chiêu, ngươi lại không ngờ huynh đệ ta đã phát hiện và luyện tập chiêu do Tuệ Quang lưu lại nên đành thảm bại do lỡ vận dụng Nhu Phong Thập Bát Lộ thay vì phải thi triển công phu như vừa rồi? Hoặc cũng có thể đấy là vì ngươi chưa muốn bại lộ thân phận một Dương Thế Tôn quá sớm?
Dương Cần chợt động tâm:
- Có mặt chưởng môn các đại phái ở đây, Bách Trượng ngươi sao vẫn thản nhiên đề cập đến hành vi hãm hại thần tăng Tuệ Quang do chính huynh đệ lão tặc ngươi thực hiện?
Bách Trượng đã lùi về cạnh Tư Không Vũ, lão này cũng đang tự nạp

rất nhiều hoàn đan dược vào miệng. Chỉ khi Tư Không Vũ tự phục đan xong, Bách Trượng mới bật cười:
- Ngươi không thể hiểu vì sao ta lại dám như thế ư? Ha ha… Vậy thì ngay bây giờ ngươi sẽ hiểu, hiểu thật minh bạch là khác, ha ha…
Tư Không Vũ bỗng ngửa mặt hú một hơi dài. Thoạt đầu thì chỉ là chuỗi thanh âm yếu ớt do vừa bị nội thương. Nhưng càng về sau tiếng hú càng rõ dần. Đến độ, sáu đôi mắt của những chưởng môn nhân vốn chỉ đang lạnh lung thì vừa nghe tiếng hú liền toát ra bừng bừng sát khí.
Dương Cần chấn động, không phải vì tiếng hú đang cho biết Tư Không Vũ nhờ phục đan nên công phu đã mau chóng khôi phục, mà là điều khác, hệ trọng hơn thật nhiều.
Dương Cần bật lao vào Tư Không Vũ:
- Dùng thất hồn tán, biến các chưởng môn nhân thành Thập Nhân Can, lũ ác ma các ngươi quả nhiên không còn nhân tính. Hãy đỡ!
Trang Hoa tử tung kình lướt vào, đỡ thay Tư Không Vũ:
- Ngươi có biết thì đã muộn. Hãy ngoan ngoãn dùng tính mạng bồi hoàn lại mối nhục bại độ nào đã do ngươi, Dương Cần, Dương Thế Tôn, gây ra cho Trang Hoa tử ta.
“Vù…”
Chưởng kình song phương sắp va chạm. Chợt có tiếng Bách Trượng hô hoán:
- Trang Hoa tử lão đệ mau lùi lại.Vì đã đến lúc chúng ta ung dung nhìn tiểu tử bị Thập Nhân Can nghiền nát. Ha ha…
Trang Hoa tử không thu chiêu lại còn cố tình để cho kình chạm kình.
“Bùng.”
Trang Hoa tử lảo đảo lui, miệng lại cười đắc ý:
- Không lùi mới hay. Vì có thế mới giúp Thập Nhân Can đủ thời gian vây hãm tiểu tử như bây giờ. Ha ha…
Tình thế quả đúng như lời Trang Hoa tử vừa bộc lộ. Do bị chạm kình, Dương Cần dù có chiếm thượng phong hay không thì kết quả cũng như nhau. Sáu chưởng môn nhân, trong đó có Triển Hoành, Thạch Thiết, Vị Thanh lão đạo, Diệu Tuệ lão ni, Bách Vô lão tăng cùng Đào Cẩm Sơn vậy là đủ thời gian vây hãm Dương Cần vào giữa. Đồng thời còn có thêm, từ lúc nào không biết, ba nhân vật Thập Nhân Can trước kia còn sót lại cùng xuất hiện, hợp với Tư Không Vũ nữa là đủ con số mười cho trọn vẹn một Thập Nhân Can đầy uy lực.
Tư Không Vũ đang đảm nhận cương vị đại giáp nên buông lệnh:
- Nội ngoại ngũ hành, hợp công hợp kích. Đánh!
Nghĩ ra và đào luyện thành Thập Nhân Can là Tư Không Vũ. Nay lại

do chính Tư Không Vũ làm chủ trận, uy lực của Thập Nhân Can là không thể đo lường.
Nội ngũ hành gồm ba nhân vật Thập Nhân Can trước kia cộng thêm Thạch Thiết và Đào Cẩm Sơn. Tư Không Vũ cố tình giữ lại bốn chưởng môn kia có bản lãnh cao minh hơn người để hợp cùng lão thành một trận ngoại ngũ hành hầu hỗ trợ và giúp trận nội ngũ hành thêm uy lực tuyệt đại.
Nội ngũ hành hợp kích phát chiêu thì trận ngoại ngũ hành cũng theo đó hợp công bổ kích. Tất cả cùng đổ dồn vào một mình Dương Cần.
"Ào… ào…"
Dương Cần buộc phải khẩn trương xuất chiêu vận dụng tuyệt kỹ:
- Khai!
"Bung bung bung bung…"
Nhưng Dương Cần tái sắc, Nhu Phong Thập Bát Lộ dù tận lực bình sinh vẫn như bị vây hãm và chạm vào một dãy núi đá Ngũ Hành.
Bách Trượng đứng bên ngoài bật cười:
- Có vùng vẫy cũng vô ích. Huống hồ đây là một trận có thể ví như cả càn khôn cùng được dồn tụ lại. Ngươi có thể xoay chuyển càn khôn được sao? Ha ha…
Nội ngũ hành lại phát kích.
"Ào… ào…"
Trang Hoa tử cũng cười:
- Lập được một trận lợi hại này, Tư Không Vũ sư đệ quả là bậc kỳ tài ngàn năm có một của cả võ lâm. Thiết nghĩ, Vô Vi phái phen này ắt là nhờ sư đệ sẽ được vinh tông diệu tổ. Ha ha…
Áp lực đang đè nặng lên một mình Dương Cần.
"Bùng bùng."
Dương Cần bị náo loạn cả khí huyết, mặt tái nhợt như thể khó tri trì được lâu hơn.
Tư Không Vũ ung dung buông tiếng cười sắc lạnh, hạ lệnh cho Thập Nhân Can:
- Nội ngoại ngũ hành hợp tung, giết!
Cả hai trận Ngũ Hành trong ngoài liền xoay chuyển, một trận chạy xoay theo chiều bên tả, một trận thì chạy xoay theo chiều ngược lại. Chưởng kình hợp tung nhờ đó tạo thành một cuộn xoáy khiếp người, đang cuốn dần vào giữa chính là một mình Dương Cần.
"Ào…"
"Vù…"
Dương Cần bất chợt thu hình định vị, lập thế bảo nhất thủ nguyên, làm diện mạo từ từ phát quang, sau đó hào quang lan toả khắp

người, biến thành một vầng cang khí phát sáng càng lúc càng lóa mắt:
- Quang Hội Chiếu! Khai!
Vầng cang khí phát sáng lập tức bùng nổ, bắn loé muôn ngàn tia quang chiều về mọi phía.
“Veo… veo…”
Những tia quang chiếu bị cuộn xoáy to lớn chận lại.
“Rào… rào…”
Dương Cần tận lực bình sinh:
- Khai, khai, khai.
Những tia quang chiếu vì không thể công phá xuyên thủng cuộn xoáy nên bắt đầu bị cuốn theo, biến cuộn xoáy dần dần trở thành một vùng quang chiếu xoay tít.
“Veo…Veo…”
Và càng xoáy những tia quang chiếu càng bị văng bắn ra ngoài, bắt đầu uy hiếp ngược lại trận nội ngoại ngũ hành hợp kích hợp công.
“Rào… rào…”
Tư Không Vũ dồn ép Thập Nhân Can.
- Hợp tung! Xoay đi! Xoay nhanh nữa!
Cuộn xoáy lại xoay tít.
“Ào… ào…”
Những tia quang chiếu vì thế càng bị bay bắn ra ngoài.
“Veo… veo…”
Vùng quang chiếu cũng bắt đầu phình to, lấn áp và tiến thật gần trận nội ngũ hành bên trong.
“Rào… rào…”
Bách Trượng hô hoán:
- Mau tạm triệt thoái!
Trang Hoa tử cũng thất kinh:
- Hoặc triệt thoái hoặc biến trận ngay. Mau!
Quá muộn.
Vầng quang chiếu chạm vào trận nội ngũ hành.
“Ầm, ầm, ầm.”
Chớp cơ hội, Dương Cần bật lao vào từng nhân vật đang đảm nhận trận nội ngũ hành:
- Trúng! Trúng!
“Bung bung bung bung…”
Lúc trận nội ngũ hành sắp vỡ, Tư Không Vũ mới kịp phát lệnh:
- Hoán chuyển, ngoại nhập, nội xuất! Mau!
Tuy muộn, vì lực lượng trận nội ngũ hành đã bị Dương Cần chấn loạt

hết ba, nhưng nhờ phát lệnh kịp lúc nên Tư Không Vũ cùng bốn vị chưởng môn Triển Hoành phái Không Động, Bách Vô tăng phái Thiếu Lâm, Diệu Tuệ sư thái phái Nga Mi, Vị Thanh đạo trưởng phái Võ Đang vẫn kịp thời dùng trận ngũ hành giữ Dương Cần lại, không cho cơ hội thoát.
Tư Không Vũ đang trấn tĩnh ra lệnh:
- Nội ngũ hành hợp công, ngoại tứ tượng chuẩn bị hợp kích. Đánh!
"Ào…"
Dương Cần tái sắc vì chợt phát hiện ở phía ngoài để có đủ nhân số lập thành trận tứ tượng như Tư Không Vũ vừa điều động, chính Bách Trượng và Trang Hoa tử đã cùng một lúc xông vào. Nghĩa là trận Ngũ Hành đó tuy bị loại hết ba còn hai nhưng nhờ có thêm Trang Hoa tử, Bách Trượng nên thêm hai đủ bốn. Đồng thời hai còn lại khi nãy chính là Thạch Thiết phái Hoa Sơn và Đào Cẩm Sơn phái Điểm Thương, nhị chưởng môn nhị phái. Nay được hợp với Bách Trượng và Trang Hoa tử, cả bốn đều là cao thủ, đại cao thủ, khiến cả trận tượng này dĩ nhiên cao minh và lợi hại hơn trận ngũ hành lúc đầu gấp bội.
Phát hiện dung diện lúc này của Dương Cần, Bách Trượng cười đắc ý:
- Ta chợt hiểu vì sao ngươi có bản lãnh và nội lực phi phàm. Chỉ tiếc, uy lực có từ Quang Hội Chiếu dù cao minh đến đâu thì phen này ngươi kể như vô phương đối phó. Ha ha…
Bách Trượng muốn khích nộ, làm Dương Cần phân thần, mất bản lãnh đối phó. Nhưng chính thanh âm câu nói lúc này của Bách Trượng lại vô tình giúp Dương Cần nhiều không thể tưởng.
Thoạt tiên Dương Cần bật gầm vang, lo đối phó với một kích hợp lực của nội ngũ hành:
- Ai bảo uy lực Quang Hội Chiếu không thể đối phó? Xem đây!
Toàn thân Dương Cần lại phát toả hào quang.
"Veo… veo…"
Tư Không Vũ bình thản buông lạnh:
- Hoán chuyển Cửu Cung. Thập Quý giữ thế chủ trận. Mau! Đừng để tiểu tử đắc thủ như lần mới rồi. Chuyển!
Nội ngũ hành giãn ra, trước cả lúc trận đó sắp bị vùng quang chiếu đang lấn ra chạm vào.
Ở bên ngoài thì có trận tứ tượng đan xen vào. Vì chỉ thoáng mắt, Thập Nhân Can chỉ còn chín nên đã lập tức diễn khai một trận Cửu Cung cũng cần có đúng chín phương vị.
Thập Quý là Bách Trượng, lão gầm vang:

- Cửu Cung nhập điện. Phát động!
“Ào… ào…”
Uy lực của trận Cửu Cung có lẽ nhờ nhân số đông hơn nên lợi hại thập bội so với một trận ngũ hành chỉ có năm phương vị.
Dương Cần chợt xoay người chuyển dịch:
- Đấy là điều ta đang cần. Vì nói về kỳ môn trận thế, trong bọn ngươi ai cao minh hơn ta? Ha ha…
Tư Không Vũ tái mặt:
- Tiểu tử dùng Phi Bộ Vạn Thạch dịch chuyển theo phương vị phản Cửu Cung?
Bách Trượng động nộ:
- Tuy trúng kế trá ngụy của tiểu tử nhưng dù sao chúng ta vẫn đủ lực chi trì lâu hơn. Đừng loạn động, cứ tiếp tục!
“Ào… ào…”
Nhờ di chuyển theo phương vị phản Cửu Cung nên mọi uy lực đang đè nặng lên Dương Cần dần dần suy giảm, Dương Cần tìm cách khích nộ đối phương:
- Nghĩ ra Thập Nhân Can là Tư Không Vũ, sao lão tặc nhi ngươi nhường chủ trận cho Bách Trượng lão ngụy tăng? A… phải rồi chắc là nội thương lão tặc nhi ngươi không hoàn toàn bình phục? Vậy còn chờ gì nữa chưa lùi ra để lo chữa thương? Trừ phi lão tặc nhi ngươi tuy là bào đệ nhưng do đa nghi nên quyết không tin ở lệnh huynh là lão ngụy tăng Bách Trượng, đúng không? Ha ha…
Bách Trượng đang nôn nóng, chỉ muốn sớm hạ thủ Dương Cần:
- Nhị đệ lui ra và lo trị thương. Với Bát Quái trận cũng thừa năng lực nghiền nát tiểu tử.
Tư Không Vũ sợ hãi:
- Đại ca đừng lầm kế tiểu tử. Vì không như Cửu Cung và Ngũ Hành, Bát Quái không chỉ có sinh có khắc mà còn có cả thuận nghịch. Đấy sẽ là cơ hội cho tiểu tử loại bớt dần thế lực của chúng ta.
Bách Trượng gắt:
- Nhị đệ đừng xem thường ta. Thuận hay nghịch thì tiểu tử cũng chết. Ta lo liệu được. Đừng trái ý ta. Mau lên.
Tư Không Vũ đành lùi:
- Vậy thì…
Dương Cần chỉ chờ có thế:
- Xem ta thoát đây! Ha ha…
Toan lợi dụng điểm sơ hở giữa lúc trận Cửu Cung chưa kịp chuyển thành trận Bát Quái để thoát, nào ngờ Dương Cần chợt nghe Bách Trượng cũng cười:

- Chính ngươi mới lầm kế của ta. Đừng ngỡ ta thấp mưu kém trí, không biết ngươi đang toan tính điều gì. Hãy lùi lại vào giữa trận nào. Ha ha…
"Ào…"
Bách Trượng hất một đạo uy kình, chận đường đào thoát do Dương Cần phát hiện.
Tư Không Vũ bấy giờ mới lùi hẳn ra bên ngoài và thở phào:
- Tâm cơ như đại ca, đệ quả là không bằng. Hóa ra đại ca đã đoán biết tất cả. A…
Dương Cần không thể thoát đành tiếp tục chi trì cùng thế trận Bát Quái vừa mới từ Cửu Cung chuyển qua.
Bách Trượng phát lệnh:
- Cấn đạp Ly, Tốn chuyển Đoài, Càn Khảm hợp nhất, Chấn Khôn chủ vị. Đánh!
"Ào…"
Tư Không Vũ lại được dịp tán thưởng bào huynh Bách Trượng:
- Cao diệu, cao diệu. Trong Bát Quái có Thất Tinh, Càn Khảm hợp nhất quả là điều bấy lâu đệ có nghĩ nhưng không dám quyết có được không. Đại ca quả là bậc đại kỳ tài.
Dương Cần cố trấn tĩnh cũng không thể dấu nét mặt nửa khâm phục nửa kinh hoàng:
- Có tài như thế lại mưu làm phiến loạn, lão ngụy tăng ngươi không cảm thấy thẹn hoặc tiếc nuối sao? Đỡ chiêu!
"Vù…"
"Bùng bùng bùng bùng…"
Bách Trượng với sắc mặt vừa lạnh vừa nghiêm vẫn thản nhiên phát lệnh điều động trận pháp:
- Chuyển hoàn nguyên vị, chỉ đổi lấp Tốn làm chủ trận. Đánh!
Chuyển Tốn là chuyển qua Trang Hoa tử, lập tức Trang Hoa tử phát lệnh tiếp theo, ngay khi Bách Trượng vừa dứt lời:
- Bách Vô Bách Trượng, Thiếu Lâm Côn Luân âm dương hợp kích. Nga My dụng kiếm, Không Động sử quyền, trường đoản hợp công. Hoa Sơn chưởng, Điểm Thương chỉ hợp với Võ Đang, Vô Vi nhị nội lực Lưỡng Nghi cùng đánh. Mau!
"Ào… ào…"
"Vù…Vù…"
Dương Cần thất kinh hồn vía vì phải đối đầu cùng một lúc với đủ loại công phu, đồng thời lại còn bị vây hãm tứ bề tả hữu tiền hậu lại thêm cả thượng hạ nhị bàn cũng vậy. Vạn bất đắc dĩ Dương Cần lại đành thi triển Nhu Phong Thập Bát Lộ công phu:

- Cách biến trận thật cao minh! Đỡ!
“Bung bung bung…”
Chính lúc đó Bách Trượng bật cười:
- Ngươi lại lầm kế tung hứng của ta với Trang Hoa tử lão đệ nữa rồi. Trúng! Ha ha…
Bách Trượng vận dụng tuyệt chiêu của thần tăng Tuệ Quang, khắc tinh của công phu Nhu Phong Thập Bát Lộ.
“Ầm.”
Dương Cần vừa trúng kình, lại nghe Trang Hoa tử điều trận:
- Chuyển chủ trận qua Càn vị.
Bách Trượng lập tức tiếp lời:
- Bát Quái Phá Thiên. Đánh!
“Ào… ào…”
Dương Cần càng thêm bạt vía, vội vận dụng vầng hào quang chói sáng:
- Quang Hội Chiếu, khai!
Bách Trượng đổi lệnh ngay:
- Bát Quái Tảo Địa. Đánh!
“Ào…Ào…”
Vùng quang chiếu chỉ mới phát sáng đã lập tức bị trận pháp hợp kích hợp chiêu làm cho chuyển hướng xuống chạm đất.
“Bùng bùng.”
Bách Trượng lại cười:
- Chuyển qua Tốn vị! Ha ha…
Tốn vị là Trang Hoa tử.
Dương Cần lập tức lên tiếng, dù vội cũng phải nói, trước khi để Trang Hoa tử kịp phát lệnh điều động pháp trận:
- Tư Không gia kỳ thực là hậu nhân cuả Kim Khôi Ma Đao từng hủy diệt Vô Vi phái hai trăm năm trước. Điều này có ý nghĩa gì với lão chăng, Trang Hoa tử?
Trang Hoa tử vẫn phát lệnh như không nghe Dương Cần nói gì:
- Bát Quái phân Tứ Tượng, Tứ Tượng phân Lưỡng Nghi. Tất cả cứ hợp lực như trước. Đánh!
“Ào… ào…”
Bách Trượng cười thán phục:
- Trang Hoa tử lão đệ không lầm kế ly gián của tiểu tử. Đây quả là hồng phúc không chỉ cho phái Vô Vi mà lão đệ đã nhận là hậu nhân, còn là sự ngưỡng mộ của huynh đệ ta nữa, khá lắm. Ha ha…
Dương Cần chỉ biết dùng Quang Hội Chiếu để chi trì cục diện:
- Khai!

Bách Trượng tìm cách khích nộ Dương Cần:
- Ngươi tự biết không thể nào chi trì lâu hơn, toan dụng mưu ly gián tình sư huynh sư đệ giữa Trang Hoa tử và Tư Không Vũ ư? Ngươi lầm rồi. Và đó chính là dấu hiệu cho thấy ngươi sắp đến lúc bị hủy diệt. Hãy ngoan ngoãn chấp nhận số phận của ngươi thôi. Ha ha…
Trang Hoa tử vì vẫn còn là chủ trận nên ung dung phát lệnh:
- Chuyển thành Bát Quái, phát hợp chiêu Thiên Khai Địa Mãn. Đánh!
"Ào… sgo…"
Dương Cần toan xuất lực đối kháng, chợt nghe Trang Hoa tử cả cười:
- Đúng lúc rồi, chuyển chủ trận về cho Càn vị. Hy vọng đây là lần chuyển cuối cùng để định đoạt số phận tiểu tử. Ha ha…
Bách Trượng phụ họa ngay:
- Tung hứng hợp ý như thế này quả là cao xanh đã không còn dành thêm cơ may nào nữa cho tiểu tử. Bát Quái Đảo Sơn, Bát Quái Khuấy Hải. Đánh! Ha ha…
"Ào… ào…"
Dương Cần thập phần khốn đốn nhưng vẫn bất thần quát:
- Sao bảo quyết không lầm kế ly gián, lão lại nghe theo ta, bây giờ lẻn ám toán Bách Trượng? Sao thế Trang Hoa tử?
Bách Trượng vừa nghe vụt quay lại:
- Tại sao…
Khi đó Trang Hoa tử cũng có phản ứng giật mình, không hề kém Bách Trượng:
- Làm gì có chuyện đó? Tiểu tử chớ nói nhảm.
Do cả hai cùng có phản ứng riêng tư nên hai chiêu gọi là tối hậu của Bát Quái Trận bị giảm khá nhiều uy lực.
Dương Cần vận lực đối phó, vừa xuất thủ vừa cười đắc ý:
- Ta có nói nhảm hay không, chỉ ai là người trong cuộc mới biết. Còn lúc này thì… đỡ! Ha ha…
"Vù…"
"Ầm, ầm."
Tư Không Vũ ở bên ngoài chợt lên tiếng:
- Trang Hoa tử sư huynh đừng để lời lẽ hồ đồ của tiểu tử lung lạc. Tuyệt đối không hề có chuyện như thế.
Trang Hoa tử chợt trầm giọng:
- Sao không phát trận tiếp, Bách Trượng? Có gì, cứ chờ diệt xong tiểu tử hãy nói.
Bách Trượng liền phát lệnh:
- Chuyển chủ trận qua Tốn vị.

Trang Hoa tử chộp lấy:
- Bát Quái Loạn Nhân! Đánh!
“Ào… ào…”
Dương Cần lại vờ quát:
- Bách Trượng định ám toán Trang Hoa tử ư? Vô sỉ. Thủ đoạn thật vô sỉ!
Bách Trượng quát trả ngay:
- Chớ nói nhảm. Ta chỉ muốn giết ngươi thì có. Đỡ!
“Ào…”
Tư Không Vũ ở bên ngoài thất kinh:
- Giữ lại thế trận. Đại ca sao lại tùy tiện loạn động? Hãy mau giữ lại thế trận!
Nhưng Dương Cần đã cùng một mình Bách Trượng đối chiêu:
- Không có lửa sao có khói? Và nếu không phải thế cớ sao lúc di tự, thần tăng Tuệ Quang lưu lại một câu với hàm ý quá rõ? Lão ngụy tăng ngươi muốn giết chết ta ư? Tốt! Đỡ!
“Ào… ào…”
“Ầm, ầm.”
Do Bách Trượng tùy tiện loạn động nên lúc này trận chuyển không kịp, Trang Hoa tử đành phát lệnh đổi thay:
- Thất Tinh hợp kích. Đánh!
Bách Trượng cả kinh:
- Chờ đã, ta vẫn chưa thoát ra, khoan phát động vội.
Nhưng trận Thất Tinh lúc này chỉ có mỗi một mình Trang Hoa tử là còn lý trí, số còn lại vì u mê nên cứ phát chiêu khai trận.
“Ào… ào…”
Nhân cơ hội đó, Dương Cần liều lĩnh xông thẳng vào Bách Trượng:
- Trang Hoa tử làm như thế là đúng, thà giết luôn lão ngụy tăng ngươi còn hơn là để sau này ngươi mặc tình mưu phục kim khôi. Đỡ!
Bách Trượng giận tái mặt, cũng bất kể trận Thất Tinh vì uy hiếp Dương Cần nên kể như uy hiếp luôn lão, Bách Trượng tận lực phát một chưởng công:
- Chớ nói nhảm những lời nói hoang đường, đỡ chiêu!
“Vù…”
Trang Hoa tử đành phát lệnh tạm thu trận:
- Thất Tinh mau triệt thoái.
Chợt có tiếng Tư Không Vũ gầm ngay sau lưng Trang Hoa tử:
- Nghịch ngã giả vong. Trang Hoa tử ngươi sao dám nghi ngờ, toan uy hiếp tính mạng đại ca ta? Hãy đỡ!
“Ào…”

Bách Trượng đang cùng Dương Cần đối chiêu chợt biến sắc gầm quát:
- Nhị đệ không được hồ đồ, Trang Hoa tử dù bị lung lạc thì nguyên nhân chỉ là do tiểu tử. Dừng tay mau!
Dương Cần đắc ý, nhấn thêm chân lực vào chiêu kình đang đối đầu Bách Trượng:
- Đỡ!
"Ầm."
Cùng lúc đó một kích quá bất ngờ của Tư Không Vũ đã đến lúc chạm vào Trang Hoa tử.
"Bùng."
Trang Hoa tử dù lảo đảo vẫn vội xoay người về phía Tư Không Vũ:
- Bọn ngươi đã lừa ta? Và kỳ thực, giết ta mới là dụng ý thật của cả hai huynh đệ ngươi?
Bách Trượng vội chạy đến gần Trang Hoa tử:
- Lão đệ xin chớ nhộ nhận. Tất cả chỉ là tiểu tử cố ý ly gián chúng ta.
Trang Hoa tử lập tức nhảy tránh không dám để Bách Trượng lại gần:
- Tiểu tử Dương Cần, Tuệ Quang đã lưu di tự như thế nào? Nếu sự thật như ngươi nói, ta nguyện cùng ngươi đối phó chúng.
Dương Cần đắc ý:
- Là thế này: Thiếu lâm nội phản, Côn Luân câu kết, Huynh đệ dã tâm, Mưu…
Tư Không Vũ đã lao ập vào Dương Cần và dùng tiếng quát khỏa lấp ngay câu cuối cùng Dương Cần sắp tiết lộ:
- Nạp mạng cho ta!
"Ào…"
Dương Cần cười lạt:
- Ta chỉ chờ có thế! Đỡ!
"Vù…"
Ở gần đó liền có tiếng Trang Hoa tử cười vang:
- Tiếp theo sẽ là "mưu phục kim khôi" đúng không? Bọn ngươi giỏi thật, dám lừa Trang Hoa tử ta. Bách Trượng, đỡ! Ha ha…
Bách Trượng lập tức gầm vang:
- Không được hồ đồ. Dừng tay ngay. Hãy nghe ta giải thích đây. Vì câu tiếp theo chính là…
Trang Hoa tử bị lừa:
- Là thế nào?
Bách Trượng chợt nạt thật to:
- Là thế này! Chết!
"Ầm."

Trang Hoa tử bị bất ngờ nên chấn dội.
- Hự!
Đó là lúc kình của Dương Cần chạm vào chiêu chưởng của Tư Không Vũ.
“Ầm.”
Tư Không Vũ cũng bị chấn dội.
- Hự!
Bách Trượng toan lao đến ứng cứu Tư Không Vũ, chợt bị Trang Hoa tử liều chết tận lực lao ập vào:
- Nạp mạng!
Bách Trượng sợ chậm tiếp cứu bào đệ đành tận lực xuất thủ đối phó Trang Hoa tử:
- Cho ngươi chết!
“Ầm.”
Dương Cần lao thật nhanh vào Tư Không Vũ, quyết quật chiêu tối hậu:
- Đỡ!
“Ào…”
Tư Không Vũ hốt hoảng, đành tận lực phát chiêu, bất chấp hậu quả ra sao:
- Ta liều mạng với ngươi!
“Vù…”
Bách Trượng vẫn kịp lao đến, vội quật bủa một kình cực mạnh vào hậu tâm Dương Cần:
- Nạp mạng!
“Ào…”
Dương Cần biến sắc, giết được Tư Không Vũ thì sinh mạng bản thân cũng khó bảo toàn khi bị Bách Trượng đắc thủ. Nhưng tha Tư Không Vũ thì chẳng thể cam tâm, Dương Cần đành gầm vang, vừa xoay người vừa phân khai song thủ, quyết lấy mạng Tư Không Vũ, đồng thời cũng quyết cùng Bách Trượng tạm chi trì cho qua chiêu này:
- Lão thật độc ác! Đỡ!
“Vù…”
Bách Trượng vụt cất cao giọng, hô hoán, gọi Tư Không Vũ:
- Lưỡng nghi, mau!
Tư Không Vũ hiểu ý, kịp thời phối hợp cùng bào huynh Bách Trượng:
- Hay lắm! Hấp!
Bách Trượng cũng hừ lạnh:
- Được! Hấp!
Dương Cần chưa kịp hiểu gì thì song chưởng bản thân đã bị hai bàn

tay, một của Bách Trượng và một của Tư Không Vũ cùng lúc chạm vào đồng thời còn tự dính khắn nhất thời khó thể phân khai rời ra.
“Bốp bốp.”
Lúc toan thu song thủ về, Dương Cần chợt phát hiện từ hai bàn tay của huynh đệ Tư Không gia liền có chân nguyên nội lực đồng loạt trút ào ào xông vào kinh mạch khắp nội thể bản thân. Và diễn biến đó lập tức dồn ép, chực phá vỡ và huỷ diệt Dương Cần…

Giao Thiên Đỉnh

Hồi 28
Ngỡ đã chết nào ngờ tái sinh
Giúp phu quân trọn nghĩa vẹn tình

- Bách Trượng, Tư Không Vũ, cả hai đều là đại cao thủ danh môn chính phái sao dùng thủ đoạn ác độc này, cùng hợp nhau giao đấu nội lực với mỗi một mình Dương thiếu hiệp? Bệnh Cái lão phu là nhân vật thứ nhất quyết không thể chấp nhận hành vi đê tiện hạ lưu này.
Vừa nghe tiếng gầm phẫn nộ của Bệnh Cái đột ngột cất lên, Dương Cần cũng lập tức há miệng, hú dài:
- Muốn đấu nội lực với ta ư? Haaa uuu…ú…
Toàn thân Dương Cần vụt loé sáng, vùng quang chiếu lập tức xuất hiện bao phủ quanh thân Dương Cần, một dấu hiệu cho biết đấy là lúc vì phải chấp nhận một đấu pháp mới nên Dương Cần đã bắt đầu dốc toàn lực mưu cầu chiến thắng.
Bệnh Cái phát hiện, toàn thân sững lại, bàng hoàng nhìn một cảnh độc nhất vô nhị đang diễn khai.
Vùng quang chiếu xuất hiện thoạt đầu có dấu hiệu chực phủ sang cơ thể của Bách Trượng và Tư Không Vũ vì là hai nhân vật đang hợp nhau dùng nội công giao đấu nội lực với Dương Cần nên có vị thế đứng gần nhất. Nhưng vung quang chiếu chợt thu hẹp lại, từ trạng thái đang bao phủ quanh thân Dương Cần vì cứ bị thu hẹp mãi nên dần dần tiềm phục, chui ẩn hoàn toàn vào nội thể Dương Cần…
Bệnh Cái khiếp hãi, trán xuất hạn, lo cho tính mạng Dương Cần đến trợn cả mắt, líu cả lưỡi:
- Hỏng rồi, hỏng rồi. Nội lực cứ bị thu hẹp thế này chỉ còn mỗi một tử lộ. Sống sao được mà sống?

Chợt bên cạnh Bệnh Cái xuất hiện thêm một hắc y nhân, y phục tuyền đen với dung diện cũng bị một mảng lụa che kín. Hắc y nhân cũng chú mục nhìn vào kỳ cảnh và thì thào thật khẽ:
- Chưa hẳn chỉ là tử lộ. Lão hãy nhìn, bắt đầu từ hai cánh tay của y?
Hắc y nhân nói với ai? Bệnh Cái? Chưa biết. Tuy vậy Bệnh Cái vì nghe tiếng nên vội chuyển mục quang nhìn vào hai cánh tay. Của ai? Dĩ nhiên là của Dương Cần vì quả thật khi đó hai cánh tay của Dương Cần dần ửng sáng. Vùng quang chiếu sau giai đoạn tiềm ẩn giờ phát lộ ở hai tay Dương Cần.
Nhưng lần này cách phát lộ của vùng quang chiếu thật kỳ lạ. Không hẳn là bao quanh hai cánh tay Dương Cần như đã mấy lần phát lộ đều toả sáng xung quanh thân. Trái lại, như được phát từ tận trong gân cốt phát ra khiến hai cánh tay của Dương Cần chỉ ửng sáng chứ không thật phát sáng.
Hắc y nhân chợt gật gù và tiếp tục thì thào:
- Y thật thông tuệ, đã biết vận dụng công phu phật môn hòa quyện vào công phu Nhu Phong vốn của đạo gia. Bây giờ lão hãy chuyển dần cái nhìn sang hai tay, một của Bách Trượng và một của Tư Không Vũ.
Quả nhiên lời của hắc y nhân là dành cho Bệnh Cái. Vì lời thì thào quá khẽ và chỉ có mỗi một mình Bệnh Cái là đứng kề bên. Tuy vậy Bệnh Cái cũng đã nhìn. Và lão bàng hoàng do phát hiện hai cánh tay đang áp chưởng tỷ đấu nội lực với đôi tay Dương Cần như bị ánh sáng quái lạ lan sang nên cũng ửng sáng.
Và chỉ thoáng mắt sau trạng thái ửng sáng đã từ mỗi cánh tay mỗi người thâm nhập và lan dần đến khắp thân Bách Trượng lẫn Tư Không Vũ.
Chợt Bệnh Cái phát hoảng:
- Trang Hoa tử? Y chưa chết? Y đang muốn hành động gì thế này?
Trang Hoa tử kỳ thực chưa đến nỗi bị Bách Trượng sát hại. Lão đã gắng gượng đứng lên và đang lảo đảo tiến đến gần phạm vi uy lực của trận giao đấu nội lực.
Hắc y nhân lại thì thầm:
- Tình thế đã diễn khai đến thế này bất kỳ ngoại nhân nào xen vào sẽ nhận lãnh một kết cục thật thảm khốc.
Trạng thái ửng sáng đã loang khắp thân Tư Không Vũ và Bách Trượng.
Trận giao đấu nội lực vẫn cứ thế diễn khai.
Trang Hoa tử đang lảo đảo chợt vồ chụp vào hậu tâm Bách Trượng:
- Ta cho ngươi cùng chết! Hắc hắc…

Cái chộp của Trang Hoa tử trúng đích.
“Bộp.”
Toàn thân Bách Trượng khẽ chấn động và lập tức trạng thái ửng sáng đang tồn tại vụt biến đổi, hóa thành một quầng chớp sáng chói và phủ chụp vào toàn thân Trang Hoa tử ngay tức thì.
Trang Hoa tử không thể hiểu quầng chớp sáng từ đâu mà có, chỉ thất thanh gào vang:
- A… a…
Quầng chớp sáng do quá chói lóa nên cũng làm cho Bệnh Cái và hắc y nhân cùng nhắm vội những ánh mắt đang dõi theo nhìn. Và khi mở mắt ra, thật lạ, họ chẳng nhìn thấy Trang Hoa tử đâu nữa.
Bệnh Cái bàng hoàng chép miệng:
- Quang Hội Chiếu? Một lần nữa cảnh Quang Hội Chiếu hủy diệt nhân mạng ở đỉnh Giao Thiên lại tái diễn ở tại Hoa Sơn này.
Hắc y nhân cũng bàng hoàng nhưng vì nguyên nhân khác:
- Nguy mất, sao y để tiếng gào của Trang Hoa tử làm cho phân tâm? Phen này quả đúng là y chỉ có mỗi một tử lộ. Ta phải cứu y. Chỉ có ta mới cứu được y thôi.
Dứt lời, hắc y nhân như bị cơn gió lốc cuốn đi, thần tốc lao vào phạm vi uy lực của trận tỷ đấu nội lực cứ tiếp tục diễn khai.
“Vù…”
Bệnh Cái thất thần, đến nỗi chỉ cần chờ một quầng chớp sáng chói lóa thứ hai xuất hiện là có thể tin chắc hắc y nhân đã bị hiện tượng Quang Hội Chiếu hủy diệt như vừa mới xảy ra cho Trang Hoa tử.
Dương Cần đang run lẩy bẩy khắp thân. Bách Trượng và Tư Không Vũ thì tuy chưa biểu lộ dấu hiệu nào đắc ý nhưng vẫn mím môi mím lợi dụng lực, căng hết mục quang nhìn và chờ một kết quả tất yếu thế nào cũng đến với kẻ thảm bại và Dương Cần.
Hắc y nhân không lao ập vào phạm vi uy lực của trận đấu, chỉ lao lướt qua với một ngọc thủ hoàn toàn trắng, đối nghịch với toàn thân đen, chợt vẫy xạ một lượt nhu kình vào trận tỷ đấu nội lực.
Nhu kình lướt qua như thể một làn gió chỉ bất ngờ mơn man thôi. Nhưng diễn biến tiếp đó xảy ra lại không thể lường.
Thoạt tiên là thấy Bách Trượng và Tư Không Vũ cùng run bắn khắp người một lượt, như bị phát lãnh. Sau đó mắt của cả hai chợt díp lại, một dấu hiệu buồn ngủ vì quá mệt mỏi chợt đến với họ chăng?
Không cần biết đúng sai thế nào và tại sao có hiện trạng đó xảy ra, Dương Cần đang run lẩy bẩy toàn thân vì bị núng thế liền nhân đó bật ra tiếng quát to như tiếng sấm động:
- Khai!

“Bung, bung.”
Bách Trượng và Tư Không Vũ cùng bị đẩy lùi, bức dội đến chao đảo ngả nghiêng.
Tiếng quát cực to của Dương Cần làm cả hai vượt qua cơn buồn ngủ bỗng đến với họ quá kỳ quái. Và ngược lại, một kích chấn lùi cũng của Dương Cần làm cả hai bị chấn nát nội tạng. Bằng chứng là cả hai đều ôm ngực như nhau. Vừa lảo đảo vừa há mồm thổ huyết lai láng như nhau.
Bách Trượng phẫn nộ nhìn hắc y nhân đã xuất hiện ngay phía sau Dương Cần:
- Ngươi… là ai? Sao độc ác… giúp tiểu tử đả bại… đả bại ta?
Hắc y nhân đưa tay gỡ mảng lụa đen đang che kín diện mạo:
- Hãy nhìn xem ta là ai?
Tư Không Vũ bàng hoàng đến độ không chi trì nổi chợt khuỵu xuống:
- Trác… Bách Hoa?
Dương Cần giật nảy người, lập tức quay nhìn hắc y nhân. Vừa lúc đó hắc y nhân gật đầu thừa nhận với Tư Không Vũ:
- Không sai! Và đừng nói Trác Bách Hoa ta có thừa tư cách đối phó lũ tham tâm các ngươi mà chỉ cần với tư cách là phu nhân của Dương Cần, há lẽ Trác Bách Hoa này không được phép giúp phu quân?
Dương Cần gật nhẹ đầu một lượt và tuy có nhìn nhưng không nói với Trác Bách Hoa lời nào. Trái lại, Dương Cần chợt rảo bước đến gần Tư Không Vũ:
- Lão tặc nhi ngươi mau theo ta.
Tư Không Vũ thất kinh toan dụng lực phản kháng nhưng vì bất lực đành buông thõng tay xuống:
- Ngươi muốn giết ta?
Dương Cần cười lạt, lôi Tư Không Vũ sền sệt cùng đi:
- Đâu thể tiện nghi cho lão tặc ngươi như thế?
Dương Cần dừng chân cạnh thân hình bất động của Kim Mỹ Kỳ:
- Mỹ Kỳ muội. Ta…
Đột ngột Kim Mỹ Kỳ chớp nhẹ đôi mắt, đồng thời mấp máy môi gọi:
- Biểu… huynh…
Dương Cần cả mừng, vội ngồi xuống cạnh Kim Mỹ Kỳ:
- Muội chưa chết? Hay quá, muội vẫn còn sống thì hay không gì bằng. Hãy gắng lên. Biểu huynh quyết giúp muội khôi phục nguyên trạng.
Kim Mỹ Kỳ chợt nấc lên:
- Đừng chậm trễ… muội chỉ cố… chi trì để đợi gặp biểu huynh… lần

cuối…
Dương Cần giật mình:
- Không được. Muội phải sống. Ta quyết không để biểu muội chết. Nhìn đây. Tư Không Vũ đây. Muội phải sống để đích thân hành hình, bắt lão tặc nhi từng dày vò muội phải đền tội. Muội có nhìn thấy kẻ thù của muội chưa?
Trác Bách Hoa tiến lại gần, dùng tay xem qua mạch tượng cho Kim Mỹ Kỳ và lắc đầu:
- Nếu tâm nguyện cuối cùng của nàng là báo thù, phu quân, xin đừng chậm trễ. Hãy mau giúp nàng thỏa nguyện.
Kim Mỹ Kỳ lại nấc:
- Hãy giúp… giúp muội báo thù…
Dương Cần gật đầu quả quyết:
- Nếu là thế, muội muốn lão súc sinh này chết cách nào? Hay cứ như lão từng hành hạ ta, lão tặc nhi độc ác này từng tìm cách hủy hoại tứ chi ta?
Trác Bách Hoa nôn nóng:
- Không kịp nữa rồi, phu quân muốn gì thì hành động mau lên. Nàng khó thể kéo dài lâu hơn.
Dương Cần chấn động, tuy vậy vẫn lập tức quay qua vặn gẫy một tay Tư Không Vũ đến tận khớp bả vai:
- Muội đừng chết! Hãy gắng gượng xem ta thay muội hành hình lão súc sinh.
Tư Không Vũ gào thê thảm:
- A… a…
Bỗng có tiếng Tôn Nhân Phụng từ đâu đó bật quát vang:
- Lão muốn tự sát ư? Chưa được đâu vì bổn cô nương đâu đã có cơ hội hỏi tội lão. Hừ.
Mọi người quay đầu nhìn và thấy Tôn Nhân Phụng ngay khi xuất hiện đã điểm huyệt chế ngự Bách Trượng ngay. Hoá ra Bách Trượng không muốn bị hành hình như bào đệ Tư Không Vũ nên toan tự sát nhưng đã bị Tôn Nhân Phụng phát hiện chặn lại.
Dương Cần vặn gẫy cánh tay thứ hai của Tư Không Vũ:
- Còn nữa đây. Biểu muội phải sống để xem ta thay muội hành hình kẻ thù.
Tư Không Vũ gào càng thê thảm hơn:
- A… a…
Trác Bách Hoa chợt lắc đầu:
- Nàng đi rồi. Cũng may, dù sao nàng cũng được mãn nguyện.
Dương Cần đứng bật dậy thét dậy trời:

- Không thể nào. Tư Không Vũ vẫn chưa đền mạng, biểu muội vẫn chưa thể bỏ đi. Kim Mỹ Kỳ biểu muội!
Tiếng thét làm rúng động lòng người và Dương Cần càng làm họ rúng động hơn khi bất ngờ dựng lão Tư Không Vũ dậy. Dương Cần bóp banh miệng Tư Không Vũ ra và vừa nhét từng hoàn Hoả Khí Diêm La Cầu vào miệng lão vừa quát bảo lão:
- Há miệng ra. Nuốt! Nuốt xuống! Còn nữa, nuốt nữa đi, nuốt cho nhiều vào. Ha ha…
Có không ít hơn tám hoàn Hoả Khí Diêm La Cầu đã được Dương Cần vừa nhét vừa bắt Tư Không Vũ phải nuốt vào bụng. Tiếp đó Dương Cần lại gào thét váng động:
- Ta biết vong linh muội chưa thể đi xa. Muội hãy nhìn đây, nhìn để biết lão súc sinh Tư Không Vũ sắp phải thảm tử như thế nào. Biểu muội hãy nhìn đây. A… a…
Dương Cần vận lực quẳng mạnh, làm cho Tư Không Vũ bay đi, chếch về phía sườn núi đá cheo leo ở phía hậu của Hoa Sơn phái và bóng dáng lão mất dần về phía vực.
Không bao lâu sau từ đâu đó phía dưới bật vang dội một loạt chấn động kinh hoàng.
“Ầm, ầm, ầm.”
Dương Cần vừa nghe tiếng liền cười khanh khách, chân thì di chuyển dần về phía Bách Trượng:
- Tư Không Vũ, bào đệ của lão ngụy tăng ngươi đã chết như thế đó. Bây giờ thì đến lượt lão ngụy tăng ngươi. Ha ha… ha ha…
Thần thái của Dương Cần khiến Tôn Nhân Phụng đứng canh giữ Bách Trượng cũng phải rúng động:
- Dương huynh!
Dương Cần ngưng cười để nhìn nàng và bất chợt thở hắt ra một hơi trút nhẹ nộ khí:
- Tôn cô nương vội đến đây, ắt là vì sự an nguy của lệnh Quách nhị thúc?
Tôn Nhân Phụng thoáng bối rối nhưng vẫn lên tiếng phẫn nộ:
- Quách nhị thúc đã chết. Mệnh lệnh là do Bách Trượng chủ trương. Dương huynh có thể cho muội tự tay báo thù?
Dương Cần cười lạt, giọng thờ ơ:
- Cô nương ngại Dương Cần này sẽ độc ác như đã hành hình Tư Không Vũ? Được, xin tùy cô nương. Vì với tại hạ chỉ cần Bách Trượng chết là đủ. Đủ cho gia phụ, cho thần tăng Tuệ Quang, cho những huynh đệ như Nhị Ất và nhất là cho Tiểu Chân cùng Quỷ Diêm La. Giết đi. Giết thế nào tùy cô nương.

Dương Cần ung dung lùi lại nhưng chợt giật nảy người khi nghe Tôn Nhân Phụng buột miệng:
- Dương huynh sao rồi? Hãy mau tỉnh lại đi vì Tiểu Chân thật sự chưa chết.
Dương Cần chồm đến, lay lay tay Tôn Nhân Phụng:
- Thật chứ? Có thật Tiểu Chân chưa chết? Tin này từ đâu có? Ai đã cho cô nương biết?
Trác Bách Hoa tiến lại gần:
- Chính ta. Dường như phu quân đang hận Trác Bách Hoa ta thì phải? Nếu biết trước như vậy, lần đó ta đã chẳng cứu Tiểu Chân làm gì. Hừ…
Dương Cần vội quay lại, ngượng ngùng nhìn Trác Bách Hoa:
- Chuyện đó… hãy để sau. Mà có thật chính phu nhân đã cứu mạng Tiểu Chân hộ Dương Cần ta.
Tôn Nhân Phụng bỗng tủm tỉm cười:
- Muội hiểu cả rồi. Mà thôi, chuyện đó quả thật cứ để sau hãy nói đến. Còn bây giờ, sao Dương huynh nỡ nghi ngờ lời nói của Bách Hoa tỉ tỉ? Nếu có đã có một Bách Hoa tỉ ngỡ chết nhưng vẫn hồi sinh thì sao huynh không tin chuyện Tiểu Chân thật sự vẫn còn sống?
Dương Cần có phần hoài nghi:
- Cô nương gọi Bách Hoa tỷ? Tại hạ phải hiểu như thế nào đây?
Trác Bách Hoa vội xua tay:
- Đã bảo không được nói bây giờ, trước mắt hãy xử lý xong Bách Trượng đã. Ai hạ thủ? Hay do ta?
Dương Cần bảo:
- Hãy giao cho Tôn Nhân Phụng.
Tôn Nhân Phụng nhận ngay:
- Dương huynh còn Hoả Khí Diêm La Cầu?
Bệnh Cái thất kinh:
- Cả bảo chủ cũng không muốn Bách Trượng chết toàn thây nữa sao?
Tôn Nhân Phụng đã có chủ ý:
- Bách Trượng mưu đồ mộng bá vương. Tiểu nữ chỉ giúp lão thành toàn bá nghiệp bằng cách rải thi thể lão khắp thiên hạ, tự đền tội với khắp lê dân bá tánh.
Dương Cần trao cho nàng vật nàng cần:
- Tại hạ chỉ giữ lại có một, gọi là chút di vật của biểu muội Kim Mỹ Kỳ. Nhưng vì cô nương cần, xin cứ sử dụng. Thiết nghĩ sẽ giúp vong linh biểu muội toại nguyện hơn.
Tôn Nhân Phụng cầm lấy và đặt vào giữa miệng Bách Trượng:

- Lão chỉ may mắn hơn Tư Không Vũ là không bị đớn đau. Ngậm lấy.
Nàng cũng y cách Dương Cần lúc nãy nhưng thay vì ném xuống vực thì lại ném bổng Bách Trượng lên trời.
“Vù…”
Chờ thân hình Bách Trượng chuẩn bị rơi ngược xuống, Tôn Nhân Phụng chợt thét:
- Bách Hoa tỷ, giúp muội.
Trác Bách Hoa gật đầu và bất ngờ bật lao lên như bị cơn gió lốc cuốn đi.
“Vút.”
Đến gần Bách Trượng, Trác Bách Hoa vẫy nhẹ ngọc thủ:
- Hãy nhận lệnh của U Minh Diêm La điện. Đó là tử lệnh.
Hoả Khí Diêm La Cầu ngậm trong miệng Bách Trượng lập tức phát nổ, tạo thành xung lực kinh khiếp, hủy hoại toàn bộ thân hình Bách Trượng.
“Ầm.”
Trong khi đó Trác Bách Hoa an nhiên hạ thân xuống cạnh Dương Cần.
Dương Cần thán phục:
- Phu nhân không ngại độc?
Trác Bách Hoa cười tươi tỉnh:
- Phu quân không ngại độc, lẽ nào ta ngại.
Tôn Nhân Phụng hỏi xen vào:
- Còn những chưởng môn, Dương huynh định xử lý sao?
Dương Cần vẫn đang nhìn Trác Bách Hoa:
- Họ bị Thất Hồn Tán…
- Ta thừa năng lực hóa giải nếu đó là chủ ý của phu quân.
Dương Cần bối rối:
- Nhưng không phải lúc này. Phu nhân có thể tạm giao giải dược để nhờ Bệnh Cái lão tiền bối sau đó cứu tỉnh họ?
Bệnh Cái tiến đến:
- Dương thiếu hiệp quyết lánh mặt họ?
Dương Cần gượng cười:
- Họ sẽ luyên thuyên, riêng tiểu bối thì không tiện lưu lại, nhất là vào lúc này. Mong lão tiền bối lượng thứ giúp cho.
Bệnh Cái liếc nhìn Trác Bách Hoa:
- Phu nhân của thiếu hiệp thật sự bối phận không hề kém, xin đừng gọi ta là lão tiền bối. Bất qua, hai chữ tiền bối, ta có thể miễn cưỡng nhận.
Trác Bách Hoa cười lạt:

- Lão biết nói thế cũng tốt. Đó là chưa kể nhị phu nhân của chuyết phu cũng đường đường là bảo chủ Vạn Thạch bảo. Riêng chuyết phu có thể bảo đang là thiên hạ đệ nhất nhân. Chỉ vì ta biết do chuyết phu không muốn, bằng không, chuyết phu dù có tự xưng là minh chủ võ lâm cũng chẳng có gì không được. Đúng chứ?
Dương Cần hốt hoảng:
- Nhị phu nhân nào? Minh chủ nào? Thôi đi, Dương Cần ta chỉ biết mỗi một mình phu nhân. Huống hồ đó đã là chủ ý của Dương Cần này từ lâu. Ta không thích làm minh chủ, càng không thích cứ ngày ngày bôn tẩu giang hồ. Ta mệt lắm rồi. Và nói thật, chẳng bao lâu nữa công phu của ta cũng tự thất tán, có muốn làm minh chủ cũng không đủ tư cách. Phu nhân mau giao giải dược để cứu họ. Thế là đủ, chúng ta hãy đi cho mau. Ta không muốn gặp lại họ. Kẻo đến lượt họ lại miễn cưỡng ta là minh chủ.
Trác Bách Hoa phì cười, nói với Bệnh Cái:
- Lão đã thừa nhận những gì giữa hai chúng ta có cơ hội đàm đạo đều đúng như ta đoán? Vậy lão an tâm rồi chứ?
Bệnh Cái gật đầu, tỏ ý thất vọng:
- Trác viện chủ vốn có tâm cơ, lại quá hiểu ý phu quân, điều này khiến Bệnh Cái này dù có mừng cho viện chủ vẫn cảm thấy tiếc cho võ lâm.
Trác Bách Hoa ném cho Bệnh Cái một lọ giải dược và dặn:
- Cách hóa giải ta đã điểm chỉ sẵn. Riêng về điều tiếc nuối của lão, yên tâm đi, sau khi bọn ta ba người đã đi, phiền lão cáo bạch cho bọn họ biết, Dương Thế Tôn vẫn có thể tái xuất giang hồ bất kỳ lúc nào nếu giả như họ cố tình gây náo loạn. Tương tự, lão cũng nên thay Dương Cần giải thích rõ ngọn ngành cho Triển Hoành một lần nữa. Nếu y không lo phục thiện, lại cố ý gây ra chuyện phiền toái như có lần đã đồng mưu với Lạc Quyến Đề, hừ, khi đó y đừng mong còn cơ hội toàn mạng. Cũng xin thú thật, ta cũng như phu quân, thật sự ngán lắm rồi chuyện phân tranh của giới giang hồ. Hãy bảo họ để phu thê ta bình yên. Cứ như thế sẽ không bao giờ có chuyện Dương Thế Tôn tái thế. Cáo biệt.
Bệnh Cái nhìn theo họ với một tâm trạng bâng khuâng như vừa mất một điều gì đó rất đáng quý.
* * *
Trác Bách Hoa chợt quay qua hỏi Dương Cần:
- Sao phu quân không hỏi ta nữa về Tiểu Chân?
Dương Cần đi giữa Trác Bách Hoa và Tôn Nhân Phụng tỏ ý phiền trách:

- Phu nhân sao nỡ đem ta làm trò cười?
Tôn Nhân Phụng chợt hỏi:
- Hoá ra Dương huynh đã có ý ngờ gần đây sau lưng muội có một hậu thuẫn là Bách Hoa tỷ?
Dương Cần liếc nhìn nàng:
- Tôn cô nương…
Trác Bách Hoa hắng giọng:
- Nàng đã là nhị phu nhân của phu quân, đã do chính tay ta sắp đặt, phu quân sao cứ khách sáo gọi mãi nàng là cô nương như người xa lạ?
Dương Cần đỏ mặt:
- Mong phu nhân giải thích rõ hơn?
Tôn Nhân Phụng cũng đỏ mặt và bối rối:
- Không phải lúc này đâu, Bách Hoa tỷ.
Trác Bách Hoa gật đầu:
- Phu quân cứ thay đổi lối xưng hô. Ắt không bao lâu nữa tự phu quân sẽ hiểu rõ nguyên do.
Dương Cần miễn cưỡng đáp ứng:
- Kỳ thực ta chỉ đoán sau lưng muội có kỳ nhân tiếp trợ nhưng hoàn toàn không nghĩ đó lại là Bách Hoa, một phu nhân đã chết của ta.
Trác Bách Hoa bảo:
- Ắt là do phu quân phát hiện một mình Phụng muội, quyết không thể có phương dược thần diệu giúp phu quân dù bị cháy bỏng khắp người vẫn có cơ hội khôi phục nguyên trạng?
Dương Cần giải thích thêm:
- Còn là do cách đối phó của Phụng muội đối với Liễu Tuyết Thanh. Vì ta nhận định, Phụng muội bất quá chỉ có thể đánh đuổi, quyết không đủ bản lãnh hạ thủ yêu nữ báo thù rửa hận cho Tiểu Chân.
Tôn Nhân Phụng thừa nhận:
- Trước lúc chúng ta phát hiện có Liễu Tuyết Thanh tìm đến, tiếng động lạ kèm theo lời mắng là của Bách Hoa tỷ phát ra để dẫn dụ muội đến gặp. Thủ hạ được yêu nữ mang theo cũng bị Bách Hoa tỷ giúp muội triệt hạ, sau đó mới đến lượt yêu nữ đền mạng.
Dương Cần phân vân:
- Nhưng sao lúc ta giả vờ nói lời chia tay, kỳ thực vẫn lẻn lưu lại cả ngày để dò xét cũng không thấy Phụng muội hoặc đi tìm Bách Hoa hoặc lên tiếng gọi để Bách Hoa xuất hiện?
Tôn Nhân Phụng gượng cười:
- Muốn tìm thì cũng không thể. Vì muội nào biết Bách Hoa tỷ lưu ngụ nơi đâu. Còn gọi ư? Bách Hoa tỷ đã căn dặn kỹ, tự tỷ sẽ đến nếu

cần, kỳ dư cấm muội tuyệt đối không gây kinh động. Hóa ra chuyện này Bách Hoa tỷ cũng đoán đúng. Vì sau đó có bảo muội, huynh vẫn lưu tâm tìm đủ mọi cách để ngấm ngầm dò xét xem ai đã giúp muội. Kể cả huynh bảo sắp đến kỳ tiêu tán nội lực chân nguyên cũng là giả?
Dương Cần phản bác:
- Nói chia tay mới là giả. Còn chuyện có thất tán võ công hay không mãi đến hôm nay ta mới minh bạch là không có.
Trác Bách Hoa chợt hỏi:
- Vì sao phu quân quyết sẽ không còn lo bị thất tán võ công?
Dương Cần giải thích:
- Đó là lúc ta cùng huynh đệ Tư Không Vũ tỷ đấu nội lực, chợt phát hiện nhị mạch Nhâm Đốc không chỉ khai thông với đại huyệt Đan Điền mà còn tự khai thông lẫn nhau. Dường như điều đó giới võ lâm gọi là khai phá sinh tử huyền quan?
Trác Bách Hoa gật đầu:
- Đả thông sinh tử huyền quan. Một cảnh giới tối thượng và cao minh nhất đối với người luyện võ, hãn hữu lắm mới có một người đạt được. Vậy vì sao phu quân bỗng đạt được điều này?
Dương Cần lắc đầu:
- Nhất định là do phu nhân nhúng tay vào. Phu nhân không nói ta khó lòng tự đoán.
Trác Bách Hoa bảo:
- Không sai, ta biết và vạn sự đều do ta sắp đặt. Nhưng công đầu là nhờ Phụng muội. Vì thế ta mới chấp nhận Phụng muội là nhị phu nhân của phu quân.
Dương Cần hoang mang:
- Tại sao? Công gì?
Trác Bách Hoa thở dài:
- Có nói phu quân cũng không hiểu. Vì phu quân đúng là ngốc. Đến chuyện thân cận nữ sắc là thế nào còn không biết thì hiểu sao được thuật Đại Hồi Âm Dương do ta nhờ Phụng muội thi thố vừa giúp phu quân mau khôi phục chân nguyên vừa là cơ hội để sau này phu quân được dịp tự khai thông Nhâm Đốc nhị mạch, vượt ngưỡng Ngũ Khí Triều Nguyên, võ học cái thế.
Dương Cần chỉ hiểu mơ hồ:
- Hoá ra tất cả đều do công của Phụng muội. Mà này, sao phu nhân trước kia thoát chết, bây giờ lại am hiểu nhiều bí thuật như tà pháp?
Trác Bách Hoa thở dài:
- Ta thoát là nhờ may mắn, chợt rơi đúng vào một tàng cây, sau bị

hất lọt vào một bí động gọi là U Minh Diêm La điện. Tại đó ta phát hiện một quyển Đan Kinh, chỉ dạy nhiều bí thuật dù có gọi là tà pháp cũng không mấy sai.
Dương Cần mừng thay cho Bách Hoa:
- Nhưng sao dưới đáy vực lúc đó cũng có một thi thể ta nhận đúng là nữ nhân?
Trác Bách Hoa phì cười:
- Ta ở U Minh Diêm La điện dù chưa thể tự thoát ra nhưng có nghe tiếng phu quân kêu gào rất thảm thiết, phu quân rất chung tình, nhất là biết tuân thủ đúng theo từng lời đã cùng ta minh sơn thệ hải. Vì thế cũng độ ba năm sau, lúc ta bắt đầu tái xuất giang hồ, cũng nhờ luôn lẻn bám theo nên có giúp phu quân tìm hiểu xem thi thể dưới đáy vực lần đó là ai, sao lại ngẫu nhiên lâm tử cảnh cùng ngày cùng chỗ với chúng ta. Hoá ra là Âm Ma Kiều Đại Mỹ. Thế phu quân không thấy lạ vì bao lâu nay ai ai cũng xuất hiện và bị phu quân lần lượt diệt trừ, chỉ riêng nhất ma là biệt tăm?
Dương Cần vỡ lẽ:
- Vậy phu nhân cũng nghe ta kêu gào, bảo giúp ta cứu nguy cho tiểu Chân?
Trác Bách Hoa tắt ngay nụ cười:
- Ta có nghe và vì phu quân ta đã kịp giải thoát Tiểu Chân trước khi bị thù nhân phóng hỏa. Nhưng ta bất lực, chỉ có thể giúp Tiểu Chân được đến thế thôi.
Dương Cần lo sợ:
- Tiểu Chân hiện nay như thế nào?
Trác Bách Hoa lắc đầu:
- Nàng thác loạn càng lúc càng nghiêm trọng, đã có lần suýt hạ sát mụ Quỷ Diêm La. Tình huống của nàng hiện nay rất thảm. Để đuổi theo giúp phu quân, ta đành liều lĩnh tiếp tục phó giao nàng cho Quỷ Diêm La chăm sóc. Nhưng như tin từ Quỷ Diêm La cấp báo đến, nhờ Bệnh Cái báo lại ta hay, nàng vì quẫn trí đã tự sát, kể cả Quỷ Diêm La sau đó cũng mệnh chung do bị nàng đả thương quá nặng. Ta thật tiếc.
Dương Cần chấn động song cũng mau chóng vượt qua:
- Dù sao như vậy cũng tốt cho nàng. Vì ta từng nghĩ, nhỡ nàng khôi phục, liệu nhớ lại chuyện bị Bách Trượng làm nhục, nàng chịu nổi đả kích đó chăng?
Giọng của Dương Cần quá thảm, khiến ai nghĩ cũng buồn. Để phá tan không khí này, Tôn Nhân Phụng chợt cười hỏi:
- Huynh thì biết gì chuyện đó mà bảo là đả kích?

Dương Cần đỏ mặt:
- Thì ta nghe ai ai cũng bảo thế, không phải sao?
Trác Bách Hoa cũng cười:
- Do phu quân chưa biết, hay để ta giải thích một lần cho minh bạch.
Và mặc cho Tôn Nhân Phụng kêu ré phản bác, Trác Bách Hoa vẫn thì thào giải thích cho Dương Cần hiểu.
Càng nghe Dương Cần càng ngượng:
- Đó gọi là thân cận nữ sắc? Và Tôn Nhân Phụng đã cùng ta… cùng ta? Sao ta không nhớ?
Trác Bách Hoa bảo:
- Đêm nào phu quân cũng nhờ nàng điểm huyệt, sau đó mới cho phép nàng đắp phương dược mới, thay cho lớp cũ. Lúc đó phu quân còn biết gì để bảo nhớ hay không nhớ?
Dương Cần áy náy nhìn Tôn Nhân Phụng:
- Muội đã vì ta hi sinh trinh tiết? Ta thật có lỗi vì không biết sớm tổn thất này cuả muội.
Đến lượt Tôn Nhân Phụng thì thào vào tai Dương Cần một lúc lâu.
Lần này càng nghe Dương Cần càng thất sắc:
- Bách Hoa vì để tự cứu phải luyện tà công? Và vì hao tổn nguyên khí nên không bao lâu nữa sẽ tuyệt mạng?
Trác Bách Hoa thừa nhận:
- Đó là sự thật. Vì nếu lúc đó ta đừng nghe tiếng phu quân kêu thảm, khiến ta dù rất muốn chết vẫn không nhẫn tâm để phu quân lưu lại một mình, có lẽ ta không bao giờ mạo hiểm luyện tà công đó.
Và nghe Trác Bách Hoa thở ra:
- Nhưng dù sao bây giờ ta cũng mãn nguyện. Thứ nhất đã báo thù, là tự tay giết nghịch đồ Liễu Tuyết Thanh. Thứ hai, giúp phu quân vừa phục thù vừa có cơ hội lưu danh hậu thế. Sau cùng là lấy quyền phu nhân, tìm được một nhị phu nhân thật tốt, thay ta chăm sóc phu quân đến mãn đời. Ta không còn gì hối hận nữa ngoài câu chúc cả hai: Long phụng hảo cầu, bền duyên cầm sắt. Vĩnh biệt.
“Vút.”
Trác Bách Hoa như được cơn gió lốc cuốn đi, khiến Dương Cần dù muốn gọi cũng không kịp, nói gì chuyện đuổi theo…

HẾT

Nguồn: VN Thư Quán - Thư viện Online
Người đăng: mọt sách
Thời gian: 22/07/2004 3:09:46 CH